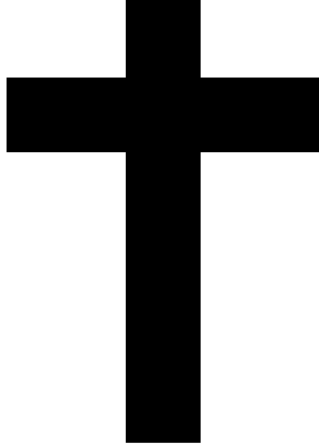

Sanskrit Bible (NT)
in Gujarati Script

New Testament in Sanskrit Language; printed in Gujarati
Script

Sanskrit Bible (NT) in Gujarati Script

New Testament in Sanskrit Language; printed in Gujarati Script

copyright © 2018 SanskritBible.in

Language: Sanskrit

Contributor: SanskritBible.in

Thank you for your interest in Sanskrit Bible.

Sanskrit Bible (NT) is freely available in 22 different scripts of your choice. This edition is in Gujarati script and is based on the Sanskrit translation of the Holy Bible published by Calcutta Baptist Missionaries in 1851. Please visit SanskritBible.in to learn more about Sanskrit Bible and to download various free Christian literature.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

You include the above copyright and source information.

If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2020-01-01

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 25 Nov 2022 from source files dated 29 Jan 2022
e1290797-4477-53f0-873d-c9153a72fd01

Contents

Matthew	1
Mark	40
Luke	65
John	107
Acts	139
Romans	181
1 Corinthians	198
2 Corinthians	215
Galatians	226
Ephesians	232
Philippians	238
Colossians	242
1 Thessalonians	246
2 Thessalonians	250
1 Timothy	252
2 Timothy	257
Titus	261
Philemon	263
Hebrews	264
James	276
1 Peter	280
2 Peter	285
1 John	288
2 John	293
3 John	294
Jude	295
Revelation	297

મથિલિખિત: સુસંવાદ:

- I ઇબ્રાહીમ: સન્તાનો દાયૂદ તસ્ય સન્તાનો યીશુખ્રીષ્ટસ્તસ્ય પૂર્વપુરુષવંશશ્રેણી।
- II ઇબ્રાહીમ: પુત્ર ઇસ્હાક તસ્ય પુત્રો યાકૂબ તસ્ય પુત્રો યિહૂદાસ્તસ્ય ભ્રાતરશ્ચ।
- III તસ્માદ યિહૂદાતસ્તામરો ગર્ભે પેરસ્સેરહી જજાતે, તસ્ય પેરસ: પુત્રો હિબ્રોણ્ તસ્ય પુત્રો ડરામ્।
- IV તસ્ય પુત્રો ડમ્મીનાદબ્ તસ્ય પુત્રો નહશોન્ તસ્ય પુત્ર: સલ્મોન્।
- V તસ્માદ રાહબો ગર્ભે બોયમ્ જજે, તસ્માદ રૂતો ગર્ભે ઓબેદ્ જજે, તસ્ય પુત્રો યિશય:।
- VI તસ્ય પુત્રો દાયૂદ રાજ: તસ્માદ મૂતોરિયસ્ય જાયાયાં સુલેમાન્ જજે।
- VII તસ્ય પુત્રો રિહબિયામ્, તસ્ય પુત્રોડબિય:, તસ્ય પુત્ર આસા:।
- VIII તસ્ય સુતો યિહોશાફટ તસ્ય સુતો યિહોરામ તસ્ય સુત ઉષિય:।
- IX તસ્ય સુતો યોથમ્ તસ્ય સુત આહમ્ તસ્ય સુતો હિષ્કિય:।
- X તસ્ય સુતો મિનશિ:, તસ્ય સુત આમોન્ તસ્ય સુતો યોશિય:।
- XI બાબિલ્નગરે પ્રવસનાત્ પૂર્વ સ યોશિયો યિખનિયં તસ્ય ભ્રાતૃશ્ચ જનયામાસા।
- XII તતો બાબિલિ પ્રવસનકાલે યિખનિય: શલ્તીયેલં જનયામાસ, તસ્ય સુત: સિરુબ્બાવિલ્।
- XIII તસ્ય સુતો ડબોહુદ્ તસ્ય સુત ઇલીયાકીમ્ તસ્ય સુતોડસોર્।
- XIV અસોર: સુત: સાદોક્ તસ્ય સુત આખીમ્ તસ્ય સુત ઇલીહૂદ્।
- XV તસ્ય સુત ઇલિયાસર્ તસ્ય સુતો મત્તન્।
- XVI તસ્ય સુતો યાકૂબ્ તસ્ય સુતો યૂષક તસ્ય જાયા મરિયમ્; તસ્ય ગર્ભે યીશુરજનિ, તમેવ ખ્રીષ્ટમ્ (અર્થાદ્ અભિષિક્તં) વદન્તિ।
- XVII ઇત્યમ્ ઇબ્રાહીમો દાયૂદં યાવત્ સાકલ્યેન ચતુર્દશપુરુષા:; આ દાયૂદ: કાલાદ્ બાબિલિ પ્રવસનકાલં યાવત્ ચતુર્દશપુરુષા ભવન્તિ। બાબિલિ પ્રવાસનકાલાત્ ખ્રીષ્ટસ્ય કાલં યાવત્ ચતુર્દશપુરુષા ભવન્તિ।
- XVIII યીશુખ્રીષ્ટસ્ય જન્મ કથ્યતો મરિયમ્ નામિકા કન્યા યૂષકે વાગ્દત્તાસીત્, તદા તયો: સજ્જમાત્ પ્રાક્ સા કન્યા પવિત્રેણાત્મના ગર્ભવતી ભભૂવા।
- XIX તત્ર તસ્યા: પતિ યૂષક સૌજન્યાત્ તસ્યા: કલજ્જ પ્રકાશયિતુમ્ અનિચ્છન્ ગોપનેને તાં પારિત્યક્તું મનશ્ચકે।
- XX સ તથૈવ ભાવયતિ, તદાનીં પરમેશ્વરસ્ય દૂત: સ્વપ્ને તં દર્શનં દત્વા વ્યાજહાર, હે દાયૂદ: સન્તાન યૂષક ત્વં નિજાં જાયાં મરિયમમ્ આદાતું મા ભૈષી:।
- XXI યતસ્તસ્યા ગર્ભ: પવિત્રાદાત્મનોડભવત્, સા ચ પુત્રં પ્રસવિષ્યતે, તદા ત્વં તસ્ય નામ યીશુમ્ (અર્થાત્ ત્રાતારં) કરીષ્યસે, યસ્માત્ સ નિજમનુજાન્ તેષાં કલુષેભ્ય ઉદ્ધરિષ્યતિ।
- XXII ઇત્યં સતિ, પશ્ય ગર્ભવતી કન્યા તનયં પ્રસવિષ્યતો ઇમ્માનૂયેલ્ તદીયઞ્ચ નામધેયં ભવિષ્યતિ। ઇમ્માનૂયેલ્ અસ્માકં સજ્જીશ્વરઇત્યર્થ:।
- XXIII ઇતિ યદ્ વચનં પૂર્વ ભવિષ્યદ્ધકત્રા ઈશ્વર: કથાયામાસ, તત્ તદાનીં સિદ્ધમભવત્।
- XXIV અનન્તરં યૂષક નિદ્રાતો જાગરિત ઉત્થાય પરમેશ્વરીયદૂતસ્ય નિદેશાનુસારેણ નિજાં જાયાં જગ્રાહ,।
- XXV કિન્તુ યાવત્ સા નિજં પ્રથમસુતં અ સુષુવે, તાવત્ તાં નોપાગચ્છત્, તત: સુતસ્ય નામ યીશું ચક્રે।

II

- I અનન્તરં હેરોદ્ સંજાકે રાજિ રાજ્યં શાસતિ યિહૂદીયદેશસ્ય બૈત્લેહમિ નગરે યીશૌ જાતવતિ ચ, કતિપયા જ્યોતિર્વુદ: પૂર્વસ્યા દિશો યિરૂશાલમ્નગરં સમેત્ય કથયમાસુ;
- II યો યિહૂદીયાનાં રાજા જાતવાન્, સ કુત્રાસ્તે? વયં પૂર્વસ્યાં દિશિ તિષ્ઠન્તસ્તદીયાં તારકામ્ અપશ્યામ તસ્માત્ તં પ્રણન્તુમ્ અગમામ।
- III તદા હેરોદ્ રાજા કથામેતાં નિશમ્ય યિરૂશાલમ્નગરસ્થિતૈ: સર્વમાનવૈ: સાર્દમ્ ઉદ્ધિજ્ય
- IV સર્વાન્ પ્રધાનયાજકાન્ અધ્યાપકાંશ્ચ સમાહૂયાનીય પપ્રચ્છ, ખ્રીષ્ટ: કુત્ર જનિષ્યતે?

V તદા તે કથયામાસુઃ, ચિહ્નદીયદેશસ્ય બૈત્લેહમિ નગરે, યતો ભવિષ્યદ્વાદિના ઇત્યં લિખિતમાસ્તે,

VI સર્વાભ્યો રાજધાનીભ્યો ચિહ્નદીયસ્ય નીવૃતઃ। હે ચીહ્નદીયદેશસ્યે બૈત્લેહમ્ ત્વં ન યાવરા। ઇસ્રાયેલીયલોકાન્ મે યતો યઃ પાલયિષ્યતિ તાદુગેકો મહારાજસ્ત્વનમધ્ય ઉદ્ભવિષ્યતી।

VII તદાનીં હેરોદ્ રાજા તાન્ જ્યોતિર્વિદ્યેઠો ગોપનમ્ આહૂય સા તારકા કદા દૃષ્ટાભવત્ , તદ્ વિનિશ્ચયામાસા

VIII અપરં તાન્ બૈત્લેહમં પ્રહીત્ય ગદિતવાન્, યૂયં યાત, યત્નાત્ તં શિશુમ્ અન્વિષ્ય તદુદ્દેશે પ્રાપ્તે મહ્યં વાર્તાં દાસ્યથ, તતો મયાપિ ગત્વા સ પ્રણંસ્યતો

IX તદાનીં રાજા એતાદૃશીમ્ આજ્ઞાં પ્રાપ્ય તે પ્રતસ્થિરે, તતઃ પૂર્વસ્યાં દિશિ સ્થિતૈસ્તૈ યાં તારકા દૃષ્ટા સા તારકા તેષામગ્રે ગત્વા યત્ર સ્થાને શિશૂરાસ્તે, તસ્ય સ્થાનસ્યોપરિ સ્થગિતા તસ્યૌ

X તદ્ દૃષ્ટ્વા તે મહાનન્દિતા બભૂવુઃ,

XI તતો ગેહમધ્ય પ્રવિશ્ય તસ્ય માત્રા મરિયમા સાદ્ધં તં શિશું નિરીક્ષ્ય દણ્ડવદ્ ભૂત્વા પ્રણેમુઃ, અપરં સ્વેષાં ધનસમ્પત્તિં મોચયિત્વા સુવર્ણં કુન્દુરે ગન્ધરમઞ્ચ તસ્મૈ દર્શનીયં દત્તવન્તઃ।

XII પશ્ચાદ્ હેરોદ્ રાજસ્ય સમીપં પુનરપિ ગન્તું સ્વપ્ન ઈશ્વરેણ નિષિદ્ધાઃ સન્તો ડન્યેન પથા તે નિજદેશં પ્રતિ પ્રતસ્થિરે

XIII અનન્તરં તેષુ ગતવન્તુ પરમેશ્વરસ્ય દૂતો યૂષકે સ્વપ્ને દર્શનં દત્વા જગાદ, ત્વમ્ ઉત્થાય શિશું તન્માતરઞ્ચ ગૃહીત્વા મિસદેશં પલાયસ્વ, અપરં યાવદહં તુભ્યં વાર્તાં ન કથયિષ્યામિ, તાવત્ તત્રૈવ નિવસ, યતો રાજા હેરોદ્ શિશું નાશયિતું મૃગયિષ્યતો

XIV તદાનીં યૂષકુ ઉત્થાય રજન્યાં શિશું તન્માતરઞ્ચ ગૃહીત્વા મિસદેશં પ્રતિ પ્રતસ્થે,

XV ગત્વા ય હેરોદો નૃપતે મરણપર્ચ્યન્તં તત્ર દેશે ન્યુવાસ, તેન મિસદેશાદહં પુત્રં સ્વકીયં સમુપાહૂયમ્ યદેતદ્વચનમ્ ઈશ્વરેણ ભવિષ્યદ્વાદિના કથિતં તત્ સફલમભૂત્।

XVI અનન્તરં હેરોદ્ જ્યોતિર્વિદ્ધિરાત્માનં પ્રવચ્ચિતં વિજ્ઞાય ભૂશં યુકોપ; અપરં જ્યોતિર્વિદ્બ્યસ્તેન વિનિશ્ચિતં યદ્ દિનં તદ્દિનાદ્ ગણયિત્વા દ્વિતીયવત્સરં પ્રવિષ્ટા યાવન્તો બાલકા અસ્મિન્ બૈત્લેહમનગરે તત્સીમમધ્યે યાસન્, લોકાન્ પ્રહિત્ય તાન્ સર્વાન્ ઘાતયામાસા

XVII અતઃ અનેકસ્ય વિલાપસ્ય નિનાદઃ ક્રન્દનસ્ય યા શોકેન કૃતશબ્દશ્ચ રામાયાં સંનિશ્ચ્યતો સ્વબાલગણહૈતોર્વૈ રાહેલ નારી તુ રોદિની। ન મન્યતે પ્રબોધન્તુ યતસ્તે નૈવ મન્તિ હિ।

XVIII યદેતદ્ વચનં ચિરોમિયનામકભવિષ્યદ્વાદિના કથિતં તત્ તદાનીં સફલમ્ અભૂત્।

XIX તદનન્તરં હેરેદિ રાજનિ મૃતે પરમેશ્વરસ્ય દૂતો મિસદેશે સ્વપ્ને દર્શનં દત્વા યૂષકે કથિતવાન્

XX ત્વમ્ ઉત્થાય શિશું તન્માતરઞ્ચ ગૃહીત્વા પુનરપીસ્રાયેલો દેશં યાહી, યે જનાઃ શિશું નાશયિતુમ્ અમૃગયન્ત, તે મૃતવન્તઃ।

XXI તદાનીં સ ઉત્થાય શિશું તન્માતરઞ્ચ ગૃહ્ણન્ ઇસ્રાયેલ્દેશમ્ આજગામા

XXII કિન્તુ ચિહ્નદીયદેશે અર્ખિલાયનામ રાજકુમારો નિજપિતુ હેરોદઃ પદં પ્રાપ્ય રાજત્વં કરોતીતિ નિશમ્ય તત્ સ્થાનં યાતું શક્તિવાન્, પશ્ચાત્ સ્વપ્ન ઈશ્વરાત્ પ્રબોધં પ્રાપ્ય ગાલીલ્દેશસ્ય પ્રદેશૈકં પ્રસ્થાય નાસરનામ નગરં ગત્વા તત્ર ન્યુષિતવાન્,

XXIII તેન તં નાસરતીયં કથયિષ્યન્તિ, યદેતદ્વાક્યં ભવિષ્યદ્વાદિભિરુક્તં તત્ સફલમભવત્।

III

I તદાનોં યોન્નામા મજ્જયિતા ચિહ્નદીયદેશસ્ય પ્રાન્તરમ્ ઉપસ્થાય પ્રચારયન્ કથયામાસ,

II મનાંસિ પરાવર્તયત, સ્વર્ગીયરાજત્વં સમીપમાગતમ્।

III પરમેશસ્ય પન્થાનં પરિષ્કુરુત સર્વતઃ। તસ્ય રાજપથાંશ્ચૈવ સમીકુરુત સર્વથા। ઇત્યેતત્ પ્રાન્તરે વાક્યં વદતઃ કસ્યચિદ્ રવઃ।

IV એતદ્વચનં ચિશાયિભવિષ્યદ્વાદિના યોહનમુદિશ્ય ભાષિતમ્। યોહનો વસનં મહાહરોમજ્જં તસ્ય કટૌ ચર્મકટિબન્ધનં; સ ય શૂકકીટાન્ મધુ ય ભુક્તવાન્।

V તદાનીં ચિરુશાલનગરનિવાસિનઃ સર્વે ચિહ્નદિદેશીયા યદ્દન્તટિન્યા ઉભયતટસ્થાશ્ચ માનવા બહિરાગત્ય તસ્ય સમીપે

VI સ્વીયં સ્વીયં દુરિતમ્ અહ્નીકૃત્ય તસ્યાં યદ્દિનિ તેન મજ્જિજતા બભૂવુઃ।

VII अपरं बडून् किंशिनः सिद्धकिनश्च मनुजान् मंक्तुं स्वसमीपम् आगच्छतो विलोक्य स तान् अभिदधौ, रे रे भुजगवंशा आगाभीनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेति तवान्?

VIII मनःपरावर्तनस्य समुचितं क्वलं कुलता

IX किन्त्वस्माकं तात एव्वाहीम् अस्तीति स्वेषु मनःसु यीन्तयन्तो मा व्याहरता यतो युष्मान् अहं वदामि, ईश्वर अतेत्यः पाषाणोव्य एव्वाहीमः सन्तानान् उत्पादयितुं शक्नोति

X अपरं पादपानां मूले कुठार एदानीमपि लगन् आस्ते, तस्माद् यस्मिन् पादपे उत्तमं क्वलं न भवति, स कृत्तो मध्येऽग्निं निक्षेप्यते

XI अपरम् अहं मनःपरावर्तनसूयकेन मञ्जनेन युष्मान् मञ्जयामीति सत्यं, किन्तु मम पश्चाद् य आगच्छति, स मत्तोपि मडान्, अहं तदीयोपानडौ वोढुमपि नहि योग्योस्मि, स युष्मान् वह्निरेपे पवित्र आत्मनि संमञ्जयिष्यति

XII तस्य कारे सूर्प आस्ते, स स्वीयशस्यानि सम्यक् प्रस्फोट्य निजान् सकलगोधूमान् संगृह्य भाण्डागारे स्थापयिष्यति, किन्तु सर्वाणि वृषाण्यनिर्व्वाणवह्निना दाडयिष्यति

XIII अनन्तरं यीशु योडना मञ्जितो भवितुं गालील्लप्रदेशाद् यद्मि तस्य समीपम् आगताम

XIV किन्तु योडन् तं निषिध्य बभाषे, त्वं किं मम समीपम् आगच्छसि? वरं त्वया मञ्जितं मम प्रयोजनम् आस्ते

XV तदानीं यीशुः प्रत्यवोयत्; एदानीम् अनुमन्यस्व, यत एत्थं सर्वधर्मसाधनम् अस्माकं कर्तव्यं, ततः सोऽन्वमन्यता

XVI अनन्तरं यीशुरम्मसि मञ्जितुः सन् तत्क्षणात् तोयमध्याद् उत्थाय जगाम, तदा श्रुतद्वारे मुक्ते जाते, स ईश्वरस्यात्मानं कपोतवद् अवरुह्य स्वोपर्यागच्छन्तं वीक्षाञ्चक्रे

XVII अपरम् अेष मम प्रियः पुत्र अतस्मिन्नेव मम मडासन्तोष अतादृशी व्योमजा वाग् बभूव

IV

I ततः परं यीशुः प्रतारकेण परीक्षितो भवितुम् आत्मना प्रान्तरम् आकृष्टः

II सन् यत्वारिंशद्वारात्रान् अनाहारस्तिष्ठन् क्षुधितो बभूव

III तदानीं परीक्षिता तत्समीपम् आगत्य व्याहृतवान्, यदि त्वमीश्वरात्मजो भवेस्तर्हाज्ञया पाषाणानेतान् पूपान् विधेडि

IV ततः स प्रत्यब्रवीत्, एत्थं लिपितमास्ते, "मनुजः केवलपूपेन न श्रुविष्यति, किन्त्वीश्वरस्य वदनाद् यानि यानि वयांसि निःसरन्ति तैरेव श्रुविष्यति। "

V तदा प्रतारकस्तं पुण्यनगरे नीत्वा मन्दिरस्य यूडोपरि निधाय गदितवान्,

VI त्वं यद्विश्वरस्य तनयो भवेस्तर्हीतोऽधः पत, यत एत्थं लिपितमास्ते, आदृश्यति निजान् दूतान् रक्षितुं त्वां परमेश्वरः। यथा सर्वेषु मार्गेषु त्वदीयचरणद्वयो न लगेत् प्रस्तराघातस्त्वां धरिष्यन्ति ते करैः॥

VII तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान् अतदपि लिपितमास्ते, "त्वं निजप्रभुं परमेश्वरं मा परीक्षस्वा। "

VIII अनन्तरं प्रतारकः पुनरपि तम् अत्युन्नधराधरोपरि नीत्वा जगतः सकलराज्यानि तद्विश्वर्याणि य दर्शयाञ्चकार कथयाञ्चकार य,

IX यदि त्वं दण्डवद् भवन् मां प्रणमेस्तर्हाहम् अेतानि तुल्यं प्रदास्यामि

X तदानीं यीशुस्तमवोयत्, दूरीभव प्रतारक, लिपितमिदम् आस्ते, "त्वया निजः प्रभुः परमेश्वरः प्रणम्यः केवलः स सेव्यश्चा। "

XI ततः प्रतारकेण स पर्यत्याजि, तदा स्वर्गीयदूतैरागत्य स सिषेवे

XII तदनन्तरं योडन् कारायां बबन्धे, तद्दार्तां निशम्य यीशुना गालीलू प्रास्थीयता

XIII ततः परं स नासरन्नगरं विहाय जलघेस्तटे सिबूलून्नपाती अतयोरुवभयोः प्रदेशयोः सीमोर्मध्यवर्ती यः कङ्कर्ण्डुम् तन्नगरम् एत्वा न्यवसत्

XIV तस्मात्, अन्यादेशीयगालीलि यद्दन्पारेऽब्धिरोधसि। नप्तालिसिबूलून्देशौ यत्र स्थाने स्थितौ पुरा

XV तत्रत्या मनुजा ये ये पर्यब्राम्यन् तमिस्त्रको तैर्जनैर्बुड्डालोकः परिदर्शिष्यते तदा अवसन् ये जना देशे मृत्युच्छयास्वरुपको तेषामुपरि लोकानामालोकः संप्रकाशितः॥

XVI यद्देतद्भयं यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तं, तत् तदा सङ्कलम् अभूत्।

XVII अनन्तरं यीशुः सुसंवाहं प्रचारयन् अंतां कथां कथयितुम् आरेभे, मनांसि परावर्तयत्, स्वर्गीयराजत्वं सविधमभवत्।

XVIII ततः परं यीशुर्गालीलौ जलधेस्तटेन गच्छन् गच्छन् आन्द्रियस्तस्य भ्राता शिमोन् अर्थतो यं पितरं वदन्ति अतावुभौ जलधौ जलं क्षिपन्तौ ददर्श, यतस्तौ मीनधारिणावास्ताम्।

XIX तदा स तावाहूय व्याजहार, युवां मम पश्चाद् आगच्छतं, युवामहं मनुजधारिणौ करिष्यामि।

XX तेनैव तौ जलं विहाय तस्य पश्चात् आगच्छताम्।

XXI अनन्तरं तस्मात् स्थानात् प्रजन् प्रजन् सिवदियस्य सुतौ याहूब् योहन्नामानौ द्वौ सङ्गौ तातेन साहू नौकोपरि जलस्य ज्वालद्वारं कुर्वन्तौ वीक्ष्य तावाहूतवान्।

XXII तत्क्षणात् तौ नावं स्वतातश्च विहाय तस्य पश्चाद्गामिनौ अभूवतुः।

XXIII अनन्तरं भजनभवने समुपदिशन् राजयस्य सुसंवाहं प्रचारयन् मनुजानां सर्वप्रकारान् रोगान् सर्वप्रकारपीडाश्च शमयन् यीशुः कृत्स्नं गालीलदेशं भ्रमितुम् आरभत।

XXIV तेन कृत्स्नसुरियादेशस्य मध्यं तस्य यशो व्याप्नोत्, अपरं भूतग्रस्ता अपस्मारर्गीणः पक्षाघातिप्रभृतयश्च यावन्तो मनुजा नानाविधव्याधिभिः क्लिष्टा आसन्, तेषु सर्वेषु तस्य समीपम् आनीतेषु स तान् स्वस्थान् यकार।

XXV अतेन गालील-दिक्कापनि-यिज्ञासलम्-यिहूदीयदेशेभ्यो यर्दनः पाराञ्च बहवो मनुजास्तस्य पश्चाद् आगच्छन्।

V

I अनन्तरं स जनिवहं निरीक्ष्य भूधरोपरि प्रजित्वा समुपविवेश।

II तदानीं शिष्येषु तस्य समीपमागतेषु तेन तेभ्य अेषा कथा कथ्याञ्चक्रे।

III अबिमानडीना जना धन्याः, यतस्ते स्वर्गीयराज्यम् अधिकरिष्यन्ति।

IV भिद्यमाना मनुजा धन्याः, यस्मात् ते सान्त्वनां प्राप्सन्ति।

V नम्रा मानवाश्च धन्याः, यस्मात् ते मेदिनीम् अधिकरिष्यन्ति।

VI धर्माय बुभुक्षिताः तृषार्ताश्च मनुजा धन्याः, यस्मात् ते परितर्प्यन्ति।

VII कृपालवो मानवा धन्याः, यस्मात् ते कृपां प्राप्स्यन्ति।

VIII निर्मलहृदया मनुजाश्च धन्याः, यस्मात् त ईश्वरं द्रक्ष्यन्ति।

IX मेलयितारो मानवा धन्याः, यस्मात् त ईश्वरस्य सन्तानत्वेन विष्यास्यन्ति।

X धर्मकारणात् ताडिता मनुजा धन्या, यस्मात् स्वर्गीयराज्ये तेषामधिकरो विद्यते।

XI यदा मनुजा मम नामकृते युष्मान् निन्दन्ति ताडयन्ति मृषा नानादुर्व्याक्रियानि वदन्ति च, तदा युयं धन्याः।

XII तदा आनन्दत, तथा भृशं ह्लादध्वञ्च, यतः स्वर्गो भूयांसि इलानि लप्स्यध्वे; ते युष्माकं पुरातनान् भविष्यद्वादिनोऽपि तादृग् अताडयन्।

XIII युयं मेदिन्यां लवणरूपाः, किन्तु यदि लवणस्य लवणत्वम् अपयाति, तर्हि तत् केन प्रकारेण स्वाद्युक्तं भविष्यति? तत् कस्यापि कार्यस्यायोग्यत्वात् केवलं बहिः प्रक्षेप्तुं नराणां पदतलेन दलयितुञ्च योग्यं भवति।

XIV यूयं जगति दीप्तिरूपाः, भूधरोपरि स्थितं नगरं गुप्तं भवितुं नहि शक्यति।

XV अपरं मनुजाः प्रदीपान् प्रज्वाल्य द्रोणाधो न स्थापयन्ति, किन्तु दीपाधारोपर्येव स्थापयन्ति, तेन ते दीपा गेहस्थितान् सकलान् प्रकाशयन्ति।

XVI येन मानवा युष्माकं सत्कर्मणि विलोक्य युष्माकं स्वर्गस्थं पितरं धन्यं वदन्ति, तेषां समक्षं युष्माकं दीप्तिस्तादृक् प्रकाशताम्।

XVII अहं व्यवस्थां भविष्यद्वाक्यञ्च लोपुम् आगतवान्, एत्थं मानुभवत, ते द्वे लोपुं नागतवान्, किन्तु सङ्कले कर्तुम् आगतोस्मि।

XVIII अपरं युष्मान् अहं तथ्यं वदामि यावत् व्योममेदिन्यो ध्वंसो न भविष्यति, तावत् सर्वस्मिन् सङ्कले न जाते व्यवस्थाया अेका मात्रा भिन्दुरेकोपि वा न लोप्स्यते।

XIX તસ્માત્ યો જન એતાસામ્ આજ્ઞાનામ્ અતિક્ષુદ્રામ્ એકાજ્ઞામપી લંઘતે મનુજાંઞ તથૈવ શિક્ષયતિ, સ સ્વર્ગીયરાજ્યે સર્વેભ્યઃ ક્ષુદ્રત્વેન વિખ્યાસ્યતે, કિન્તુ યો જનસ્તાં પાલયતિ, તથૈવ શિક્ષયતિ ય, સ સ્વર્ગીયરાજ્યે પ્રધાનત્વેન વિખ્યાસ્યતો

XX અપરં યુષ્માન્ અહં વદામિ, અધ્યાપકક્રિશ્માનવાનાં ધર્માનુષ્ઠાનાત્ યુષ્માકં ધર્માનુષ્ઠાને નોત્તમે જાતે યૂયમ્ ઈશ્વરીયરાજ્યં પ્રવેષ્ટું ન શક્યથા

XXI અપરં ત્વં નરં મા વધીઃ, યસ્માત્ યો નરં હન્તિ, સ વિચારસભાયાં દણ્ડાર્હો ભવિષ્યતિ, પૂર્વકાલીનજનેભ્ય ઇતિ કથિતમાસીત્, યુષ્માભિરશ્રાવિ

XXII કિન્ત્વહં યુષ્માન્ વદામિ, યઃ કશ્ચિત્ કારણં વિના નિજભ્રાત્રે કુપ્યતિ, સ વિચારસભાયાં દણ્ડાર્હો ભવિષ્યતિ; યઃ કશ્ચિચ્ચ સ્વીયસહજં નિબ્બોધં વદતિ, સ મહાસભાયાં દણ્ડાર્હો ભવિષ્યતિ; પુનશ્ચ ત્વં મૂઢ ઇતિ વાક્યં યદિ કશ્ચિત્ સ્વીયભ્રાતરં વક્તિ, તર્હિ નરકાગ્નૌ સ દણ્ડાર્હો ભવિષ્યતિ

XXIII અતો વેદ્યાઃ સમીપં નિજનૈવેદ્યે સમાનીતેડપિ નિજભ્રાતરં પ્રતિ કર્માચ્ચિત્ કારણાત્ ત્વં યદિ દોષી વિદ્યસે, તદાનીં તવ તસ્ય સ્મૃતિ જર્થયતે ય,

XXIV તર્હિ તસ્યા વેદ્યાઃ સમીપે નિજનૈવેદ્યં નિધાય તદૈવ ગત્વા પૂર્વં તેન સાદ્ધં મિલ, પશ્ચાત્ આગત્ય નિજનૈવેદ્યં નિવેદયા

XXV અન્યઞ્ચ યાવત્ વિવાદિના સાદ્ધં વર્ત્મનિ તિષ્ઠસિ, તાવત્ તેન સાદ્ધં મેલનં કુરુ; નો ચેત્ વિવાદી વિચારયિતુઃ સમીપે ત્વાં સમર્પયતિ વિચારયિતા ય રક્ષિણઃ સન્નિધૌ સમર્પયતિ તદા ત્વં કારાયાં બધ્યેથાઃ

XXVI તર્હિ ત્વામહં તથ્યં બ્રવીમિ, શેષકપદકેડપિ ન પરિશોધિતે તસ્માત્ સ્થાનાત્ કદાપિ બહિરાગન્તું ન શક્યસિ

XXVII અપરં ત્વં મા વ્યભિચર, યદેતદ્ વચનં પૂર્વકાલીનલોકેભ્યઃ કથિતમાસીત્, તદ્ યૂયં શ્રુતવન્તઃ;

XXVIII કિન્ત્વહં યુષ્માન્ વદામિ, યદિ કશ્ચિત્ કામતઃ કાઞ્ચન યોષિતં પશ્યતિ, તર્હિ સ મનસા તદૈવ વ્યભિચરિતવાન્

XXIX તસ્માત્ તવ દક્ષિણં નેત્રં યદિ ત્વાં બાઘતે, તર્હિ તન્નેત્રમ્ ઉત્પાટ્ય દૂરે નિક્ષિપ, યસ્માત્ તવ સર્વવપુષો નરકે નિક્ષેપાત્ તવૈકાઙ્ગસ્ય નાશો વરં

XXX યદ્વા તવ દક્ષિણઃ કરો યદિ ત્વાં બાઘતે, તર્હિ તં કરં છિત્વા દૂરે નિક્ષિપ, યતઃ સર્વવપુષો નરકે નિક્ષેપાત્ એકાઙ્ગસ્ય નાશો વરં

XXXI ઉક્તમાસ્તે, યદિ કશ્ચિન્ નિજજ્ઞાયાં પરિત્યક્તુમ્ ઇચ્છતિ, તર્હિ સ તસ્યૈ ત્યાગપત્રં દદાતુ

XXXII કિન્ત્વહં યુષ્માન્ વ્યાહરામિ, વ્યભિચારદોષે ન જાતે યદિ કશ્ચિન્ નિજજ્ઞાયાં પરિત્યજતિ, તર્હિ સ તાં વ્યભિચારયતિ; યશ્ચ તાં ત્યક્તાં સ્ત્રિયં વિવહતિ, સોપિ વ્યભિચરતિ

XXXIII પુનશ્ચ ત્વં મૃષા શપથમ્ ન કુર્વન્ ઈશ્વરાય નિજશપથં પાલય, પૂર્વકાલીનલોકેભ્યો યૈષા કથા કથિતા, તામપિ યૂયં શ્રુતવન્તઃ

XXXIV કિન્ત્વહં યુષ્માન્ વદામિ, કમપિ શપથં મા કાર્ષ, અર્થતઃ સ્વર્ગનામ્ના ન, યતઃ સ ઈશ્વરસ્ય સિંહાસનં;

XXXV પૃથિવ્યા નામ્નાપિ ન, યતઃ સા તસ્ય પાદપીઠં; ચિરશાલમો નામ્નાપિ ન, યતઃ સા મહારાજસ્ય પુરી;

XXXVI નિજશિરોનામ્નાપિ ન, યસ્માત્ તસ્યૈકં ક્યમપિ સિતમ્ અસિતં વા કર્તું ત્વયા ન શક્યતો

XXXVII અપરં યૂયં સંલાપસમયે કેવલં ભવતીતિ ન ભવતીતિ ય વદત યત ઇતોડધિકં યત્ તત્ પાપાત્મનો જાયતો

XXXVIII અપરં લોચનસ્ય વિનિમયેન લોચનં દન્તસ્ય વિનિમયેન દન્તઃ પૂર્વક્તમિદં વચનઞ્ચ યુષ્માભિરશ્રૂયતા

XXXIX કિન્ત્વહં યુષ્માન્ વદામિ યૂયં હિંસકં નરં મા વ્યાઘાતયતા કિન્તુ કેનચિત્ તવ દક્ષિણકપોલે ચપેટાઘાતે કૃતે તં પ્રતિ વામં કપોલઞ્ચ વ્યાઘોટયા

XL અપરં કેનચિત્ ત્વયા સાદ્ધં વિવાદં કૃત્વા તવ પરિઘેયવસને જિઘૃતિતે તસ્માયુત્તરીયવસનમપિ દેહિ

XLI યદિ કશ્ચિત્ ત્વાં ક્રોશમેકં નયનાર્થ અન્યાયતો ધરતિ, તદા તેન સાદ્ધં ક્રોશદ્રયં યાહિ

XLII यश्च मानवस्त्वां याचते, तस्मै दैहि, यद्दि कश्चित् तुल्यं धारयितुम् ऽच्छति, तर्हि तं प्रति परामुष्णो मा भूः।

XLIII निजसमीपवसिनि प्रेम कुरु, किन्तु शत्रुं प्रति द्वेषं कुरु, यद्देतत् पुरोक्तं वयनं अतएपि यूयं श्रुतवन्तः।

XLIV किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यूयं रिपुवपि प्रेम कुरुत, ये य युष्मान् शपन्ते, तान्, आशिषं वदत, ये य युष्मान् ऋतीयन्ते, तेषां मङ्गलं कुरुत, ये य युष्मान् निन्दन्ति, ताडयन्ति य, तेषां कृते प्रार्थयध्वं।

XLV तत्र यः सतामसताञ्चोपरि प्रभाकरम् उदाययति, तथा धार्मिकानामधार्मिकानाञ्चोपरि नीरं वर्षयति तादृशो यो युष्माकं स्वर्गस्थः पिता, यूयं तस्यैव सन्ताना भविष्यथा

XLVI ये युष्मासु प्रेम कुर्वन्ति, यूयं यद्दि केवलं तेव्वेव प्रेम कुरुथ, तर्हि युष्माकं किं इलं भविष्यति? यद्दाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति?

XLVII अपरं यूयं यद्दि केवलं स्वीयत्वात्त्वेन नमत, तर्हि किं महत् कर्म कुरुथ? यद्दाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति?

XLVIII तस्मात् युष्माकं स्वर्गस्थः पिता यथा पूषो भवति, यूयमपि तादृशा भवत।

VI

I सावधाना भवत, मनुजान् दर्शयितुं तेषां गोचरे धर्मकर्म मा कुरुत, तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थपितुः सकाशात् किञ्चन इलं न प्राप्स्यथा

II त्वं यदा ददासि तदा कपटिनो जना यथा मनुजेषुः प्रशंसां प्राप्नुं भजनभवने राजमार्गो य तूरीं वाद्यन्ति, तथा मा कुरु, अहं तुल्यं यथार्थं कथयामि, ते स्वकायं इलम् अलभन्त।

III किन्तु त्वं यदा ददासि, तदा निजदक्षिणकरो यत् करोति, तद् वामकरं मा ज्ञापया

IV तेन तव दानं गुप्तं भविष्यति यस्तु तव पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुल्यं इलं दास्यति।

V अपरं यदा प्रार्थयसे, तदा कपटिनैव मा कुरु, यस्मात् ते भजनभवने राजमार्गस्य कोषो तिष्ठन्तो लोकान् दर्शयन्तः प्रार्थयितुं प्रीयन्ते; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, ते स्वकीयइलं प्राप्नुवन्।

VI तस्मात् प्रार्थनाकाले अन्तरागारं प्रविश्य द्वारे रुद्व्या गुप्तं पश्यतस्तव पितुः समीपे प्रार्थयस्व; तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुल्यं इलं दास्यति।

VII अपरं प्रार्थनाकाले देवपूजाकाले मुधा पुनरुक्तिं मा कुरु, यस्मात् ते बोधन्ते, बहुवारं कथायां कथितायां तेषां प्रार्थना आढिष्यते।

VIII यूयं तेषामिव मा कुरुत, यस्मात् युष्माकं यद् यत् प्रयोजनं यायनातः प्रागेव युष्माकं पिता तत् ज्ञानाति।

IX अतएव यूयम ऽद्दृक् प्रार्थयध्वं, ह्ये अस्माकं स्वर्गस्थपितः, तव नाम पूज्यं भवतु।

X तव राजत्वं भवतु; तवेच्छा स्वर्गं यथा तथैव मेदिन्यामपि सङ्गला भवतु।

XI अस्माकं प्रयोजनीयम् आहारम् अद्य दैहि।

XII वयं यथा निजापराधिनः क्षमामहे, तथैवास्माकम् अपराधान् क्षमस्वा

XIII अस्मान् परीक्षां मानय, किन्तु पापात्मनो रक्ष; राजत्वं गौरवं पराक्रमः अते सर्वे सर्वदा तव; तथास्तु।

XIV यद्दि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् क्षमध्वे तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थपितापि युष्मान् क्षमिष्यते;

XV किन्तु यद्दि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् न क्षमध्वे, तर्हि युष्माकं जनकोपि युष्माकम् अपराधान् न क्षमिष्यते।

XVI अपरम् उपवासकाले कपटिनो जना मानुषान् उपवासं ज्ञापयितुं स्वेषां वदनानि म्लानानि कुर्वन्ति, यूयं तेषु विषयवदना मा भवत; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि ते स्वकीयइलम् अलभन्त।

XVII यदा त्वम् उपवससि, तदा यथा लोकैस्त्वं उपवासीव न दृश्यसे, किन्तु तव योऽगोचरः पिता तेनैव दृश्यसे, तद्कृते निजशिरसि तैलं मर्दय वदनञ्च प्रक्षालय;

XVIII तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी स प्रकाश्य तुल्यं इलं दास्यति।

XIX अपरं यत्र स्थाने कीटाः कलङ्गाश्च क्षयं नयन्ति, यौराश्च सन्धिं कर्त्तयित्वा योरयितुं शक्नुवन्ति, तादृश्यां मेदिन्यां स्वार्थं धनं मा संयिनुत।

XX કિન્તુ યત્ર સ્થાને કીટાઃ કલક્રાશ્ચ ક્ષયં ન નયન્તિ, ચૌરાશ્ચ સન્ધિં કર્ત્વયિત્વા ચોરયિતું ન શક્નુવન્તિ, તાદૃશે સ્વર્ગે ધનં સશ્ચિનુતા

XXI યસ્માત્ યત્ર સ્થાને યુષ્માક ધનં તત્રૈવ ખાને યુષ્માક મનાંસિ

XXII લોચનં દેહસ્ય પ્રદીપકં, તસ્માત્ યદિ તવ લોચનં પ્રસન્નં ભવતિ, તર્હિ તવ કૃત્સનં વપુ દીપ્તિયુક્તં ભવિષ્યતિ

XXIII કિન્તુ લોચનેડપ્રસન્ને તવ કૃત્સનં વપુઃ તમિસ્રયુક્તં ભવિષ્યતિ અતરએવ યા દીપ્તિસ્વયિ વિદ્યેતે, સા યદિ તમિસ્રયુક્તા ભવતિ, તર્હિ તત્ તમિસ્રં કિયન્ મહત્

XXIV કોપિ મનુજો દ્વૌ પ્રભૂ સેવિતું ન શક્નોતિ, યસ્માદ્ એકં સંમન્ય તદન્યં ન સમ્મન્યતે, યદ્વા એકત્ર મનો નિઘાય તદન્યમ્ અવમન્યતે; તથા યૂયમપીશ્વરં લક્ષ્મીશ્ચેત્યુભે સેવિતું ન શક્નુથા

XXV અપરમ્ અહં યુષ્મભ્યં તથ્યં કથયામિ, કિં ભક્ષિષ્યામઃ? કિં પાસ્યામઃ? ઇતિ પ્રાણધારણાય મા ચિન્તયત; કિં પરિઘાસ્યામઃ? ઇતિ કાયરક્ષણાય ન ચિન્તયત; ભક્ષ્યાત્ પ્રાણા વસનાશ્ચ વપુંષિ કિં શ્રેષ્ઠાણિ ન હિ?

XXVI વિહાયસો વિહંગ્માન્ વિલોકયત; તૈ નોપ્યતે ન કૃત્યતે ભાણડાગારે ન સશ્ચીયતેડપિ; તથાપિ યુષ્માકં સ્વર્ગસ્થઃ પિતા તેભ્ય આહારં વિતરતિ

XXVII યૂયં તેભ્યઃ કિં શ્રેષ્ઠા ન ભવથ? યુષ્માકં કશ્ચિત્ મનુજઃ ચિન્તયન્ નિજાયાષઃ ક્ષણમપિ વર્દ્ધયિતું શક્નોતિ?

XXVIII અપરં વસનાય કુતશ્ચિન્તયત? ક્ષેત્રોત્પન્નાનિ પુષ્પાણિ કથં વર્દ્ધન્તે તદાલોચયતા તાનિ તન્તૂન્ નોત્પાદ્યન્તિ કિમપિ કાર્યં ન કુર્વન્તિ;

XXIX તથાપ્યહં યુષ્માન્ વદામિ, સુલેમાન્ તાદૃગ્ ઐશ્વર્યવાનપિ તત્પુષ્પમિવ વિભૂષિતો નાસીત્

XXX તસ્માત્ ક્ષદ્ય વિદ્યમાનં શ્વઃ ચુલ્લ્યાં નિક્ષેપ્સ્યતે તાદૃશં યત્ ક્ષેત્રસ્થિતં કુસુમં તત્ યદીશ્વર ઇત્યં બિભૂષયતિ, તર્હિ હે સ્તોકપ્રત્યયિનો યુષ્માન્ કિં ન પરિઘાપયિષ્યતિ?

XXXI તસ્માત્ અસ્માભિઃ કિમત્સ્યતે? કિં પાચિષ્યતે? કિં વા પરિઘાચિષ્યતે, ઇતિ ન ચિન્તયતા

XXXII યસ્માત્ દેવાચર્યકા અપીતિ ચેષ્ટન્તે; એતેષુ દ્રવ્યેષુ પ્રયોજનમસ્તીતિ યુષ્માકં સ્વર્ગસ્થઃ પિતા જાનાતિ

XXXIII અતરએવ પ્રથમત ઈશ્વરીયરાજ્યં ધર્મશ્ચ ચેષ્ટધ્વં, તત એતાનિ વસ્તૂનિ યુષ્મભ્યં પ્રદાયિષ્યન્તો

XXXIV શ્વઃ કૃતે મા ચિન્તયત, શ્વએવ સ્વયં સ્વમુદ્દિશ્ય ચિન્તયિષ્યતિ; અદ્યતની યા ચિન્તા સાદ્યકૃતે પ્રચુરતરા

VII

I યથા યૂયં દોષીકૃતા ન ભવથ, તત્કૃતેડન્યં દોષિણં મા કુરુતા

II યતો યાદૃશેન દોષેણ યૂયં પરાન્ દોષિણઃ કુરુથ, તાદૃશેન દોષેણ યૂયમપિ દોષીકૃતા ભવિષ્યથ, અન્યશ્ચ યેન પરિમાણેન યુષ્માભિઃ પરિમીયતે, તેનેવ પરિમાણેન યુષ્મત્કૃતે પરિમાયિષ્યતો

III અપરશ્ચ નિજનયને યા નાસા વિદ્યતે, તામ્ અનાલોચ્ય તવ સહજસ્ય લોચને યત્ તૃણમ્ આસ્તે, તદેવ કુતો વીક્ષસે?

IV તવ નિજલોચને નાસાયાં વિદ્યમાનાયાં, હે ભ્રાતઃ, તવ નયનાત્ તૃણં બહિષ્કર્તું અનુજાનીહિ, કથામેતાં નિજસહજાય કથં કથયિતું શક્નોષિ?

V હે કપટિન્, આદૌ નિજનયનાત્ નાસાં બહિષ્કરુ તતો નિજદૃષ્ટૌ સુપ્રસન્નાયાં તવ ભ્રાતૃ લોચનાત્ તૃણં બહિષ્કર્તું શક્સ્યસિ

VI અન્યશ્ચ સારમેયેભ્યઃ પવિત્રવસ્તૂનિ મા વિતરત, વરાહાણાં સમક્ષશ્ચ મુક્તા મા નિક્ષિપત; નિક્ષેપણાત્ તે તાઃ સર્વાઃ પદૈ દૈલયિષ્યન્તિ, પરાવૃત્ય યુષ્માનપિ વિદારયિષ્યન્તિ

VII યાયધ્વં તતો યુષ્મભ્યં દાયિષ્યતે; મૃગયધ્વં તત ઉદ્દેશં લપ્સ્યધ્વે; દ્વારમ્ આહત, તતો યુષ્મત્કૃતે મુક્તં ભવિષ્યતિ

VIII યસ્માદ્ યેન યાચ્યતે, તેન લભ્યતે; યેન મૃગ્યતે તેનોદ્દેશઃ પ્રાપ્યતે; યેન ચ દ્વારમ્ આહન્યતે, તત્કૃતે દ્વારં મોચ્યતો

IX આત્મજેન પૂપે પ્રાર્થિતે તસ્મૈ પાષાણં વિશ્રાણયતિ,

- X मीने याचिते य तस्मै लुज्जगं वितरति, अेतादृशः पिता युष्माकं मध्ये क आस्ते?
- XI तस्माद् यूयम् अलद्राः सन्तोऽपि यदि निज्जबालकेभ्य उत्तमं द्रव्यं दातुं ज्ञानीथ, तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता स्वीययाचकेभ्यः किमुत्तमानि वस्तूनि न दास्यति?
- XII यूष्मान् प्रतीतरेषां यादृशो व्यवहारो युष्माकं प्रियः, यूयं तान् प्रति तादृशानेव व्यवहारान् विधत्त; यस्माद् व्यवस्थाभविष्यद्वादिनां वयनानाम् एति सारम्।
- XIII सङ्कीर्णद्वारेण प्रविशत; यतो नरकगमनाय यद् द्वारं तद् विस्तीर्णं यत्र्य वर्त्म तद् बृहत् तेन बलवः प्रविशन्ति।
- XIV अपरं स्वर्गगमनाय यद् द्वारं तत् कीदृक् संकीर्णं यत्र्य वर्त्म तत् कीदृग् दुर्गमम्। तद्दुष्टेष्टारः क्रियन्तोऽप्याः।
- XV अपरञ्च ये जना भेषवेशेन युष्माकं समीपम् आगच्छन्ति, किन्त्वन्तर्दुर्गन्ता वृका अेतादृशेभ्यो भविष्यद्वादिभ्यः सावधाना भवत, यूयं इलेन तान् परियेतुं शक्नुथा।
- XVI मनुजाः किं कष्टकिनो वृक्षाद् द्राक्षाङ्गलानि शृगालकोलितश्च उडुम्बरङ्गलानि शातयन्ति?
- XVII तद्दृष्ट् उत्तम अेव पादप उत्तमङ्गलानि जनयति, अधमपादपअेवाधमङ्गलानि जनयति।
- XVIII किन्तूत्तमपादपः कदाप्यधमङ्गलानि जनयितुं न शक्नोति, तथाधमोपि पादप उत्तमङ्गलानि जनयितुं न शक्नोति।
- XIX अपरं ये ये पादपा अधमङ्गलानि जनयन्ति, ते कृत्ता वक्षौ क्षिप्यन्ते।
- XX अतअेव यूयं इलेन तान् परियेष्यथा।
- XXI ये जना मां प्रबुं वदन्ति, ते सर्वे स्वर्गराज्यं प्रवेक्ष्यन्ति तन्न, किन्तु यो मानवो मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म करोति स अेव प्रवेक्ष्यति।
- XXII तद् दिने बलवो मां वदिष्यन्ति, हे प्रभो हे प्रभो, तव नाम्ना किमस्माभिर्भविष्यद्वाक्यं न व्याहृतं? तव नाम्ना भूताः किं न त्याजिताः? तव नाम्ना किं नानाद्भूतानि कर्माणि न कृतानि?
- XXIII तदाहं वदिष्यामि, हे कुकर्मकारिणो युष्मान् अहं न वेद्मि, यूयं मत्समीपाद् दूरीभवता।
- XXIV यः कश्चित् ममैताः कथाः श्रुत्वा पालयति, स पाषाणोपरि गृहनिर्मात्रा ज्ञानिना सह मयोपमीयते।
- XXV यतो वृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते वायौ वाते य तेषु तद्देहं लत्रेषु पाषाणोपरि तस्य भित्तेस्तन्न पतति।
- XXVI किन्तु यः कश्चित् ममैताः कथाः श्रुत्वा न पालयति स सैकते गेहनिर्मात्रा ऽज्ञानिना उपमीयते।
- XXVII यतो जलवृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते पवने वाते य तैर्गृहे समाघाते तत् पतति तत्पतनं महद् भवति।
- XXVIII यीशुनैतेषु वाक्येषु समापितेषु मानवास्तदीयोपदेशम् आश्चर्यं मेनिरे।
- XXIX यस्मात् स उपाध्याया एव तान् नोपदिदेश किन्तु समर्थपुरुषेव समुपदिदेश।

VIII

- I यद्दा स पर्वताद् अवारोहत् तदा बलवो मानवास्तत्पश्चाद् वप्रजुः।
- II अेकः कुष्ठवान् आगत्य तं प्रणाम्य बलाषे, हे प्रभो, यदि भवान् संमन्यते, तर्हि मां निरामयं कर्तुं शक्नोति।
- III ततो यीशुः करं प्रसार्य तस्याङ्गं स्पृशन् व्याजहार, सम्मन्येऽहं त्वं निरामयो भव; तेन स तत्क्षणात् कुष्ठेनामोषि।
- IV ततो यीशुस्तं जगाद, अवधेहि कथामेतां कश्चिदपि मा बूढि, किन्तु याजकस्य सन्निधिं गत्वा स्वात्मानं दर्शय मनुज्जेल्यो निज्जनिरामयत्वं प्रमाणयितुं मूसानिर्पितं द्रव्यम् उत्सृज या।
- V तदनन्तरं यीशुना कङ्कर्नाङ्गुमनामनि नगरे प्रविष्टे कश्चित् शतसेनापतिस्तत्समीपम् आगत्य विनीय बलाषे,
- VI हे प्रभो, मदीय अेको दासः पक्षाघातव्याधिना लुशं व्यथितः, सतु शयनीय आस्ते।
- VII तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान्, अहं गत्वा तं निरामयं करिष्यामि।
- VIII ततः स शतसेनापतिः प्रत्यवदत्, हे प्रभो, भवान् यत् मम गेहमध्यं याति तद्योग्यत्वाज्जं नाहमस्मि; वाङ्गात्रम् आदिशतु, तेनैव मम दासो निरामयो भविष्यति।

IX यतो मयि परनिधनेऽपि मम निदेशवश्याः कति कति सेनाः सन्ति, तत ऐकस्मिन् याहीत्युक्ते स याति, तदन्यस्मिन् ओहीत्युक्ते स आयाति, तथा मम निजदासे कर्म्मैतत् कुर्वित्युक्ते स तत् करोति।

X तदानीं यीशुस्तस्यैतत् वयो निशम्य विस्मयापन्नोऽभूत्; निजपश्चाद्गामिनो मानवान् अवोच्य, युष्मान् तथ्यं वक्षि, एस्त्रायेलीयलोकानां मध्येऽपि नैतादृशो विश्वासो मया प्राप्तः।

XI अन्यत्र्याहं युष्मान् वदामि, बहवः पूर्वस्याः पश्चिमायाश्च दिश आगत्य एब्राहीमा एरुहाका याकुबा य साकम् मिलित्वा समुपवेक्ष्यन्ति;

XII किन्तु यत्र स्थाने रोदनन्तघर्षणो भवतस्तस्मिन् बहिर्भूततमिस्त्रे राज्यस्य सन्ताना निक्षेस्यन्तो

XIII ततः परं यीशुस्तं शतसेनापतिं जगाह, याहि, तव प्रतीत्यनुसारतो मङ्गलं भूयात्; तदा तस्मिन्नेव एदृशे तदीयदासो निरामयो बभूव।

XIV अनन्तरं यीशुः पितरस्य गेळमुपस्थाय ज्वरेण पीडितां शयनीयस्थितां तस्य श्वश्रूं वीक्षाञ्चके।

XV ततस्तेन तस्याः करस्य स्पृष्टतवात् ज्वरस्तां तत्याज, तदा सा समुत्थाय तान् सिषेवो।

XVI अनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां बहुशो भूतग्रस्तमनुजान् तस्य समीपम् आनिन्युः स य वाक्येन भूतान् त्याज्यामास, सर्व्वप्रकारपीडितजनांश्च निरामयान् यकार;

XVII तस्मात्, सर्व्वा दुर्बलतास्माकं तेनैव परिधारिता। अस्माकं सकलं व्याधिं सअवेव संगृहीतवान्। यदेतद्भयं यिशियभविष्यद्वादिनोक्तमासीत्, तत्तदा सकलमभवत्।

XVIII अनन्तरं यीशुश्चतुर्दिक्शु जननिवहं विलोक्य तटिन्याः पारं यातुं शिष्यान् आदिदेश।

XIX तदानीम् ऐक उपाध्याय आगत्य कथितवान्, हे गुरो, भवान् यत्र यास्यति तत्राहमपि भवतः पश्चाद् यास्यामि।

XX ततो यीशु जगाह, कोष्टुः स्थातुं स्थानं विद्यते, विहायसो विहङ्गमानां नीडानि य सन्ति; किन्तु मनुष्यपुत्रस्य शिरः स्थापयितुं स्थानं न विद्यते।

XXI अनन्तरम् अपर ऐकः शिष्यस्तं बभाषे, हे प्रभो, प्रथमतो मम पितरं श्मशाने निधातुं गमनार्थं माम् अनुमन्यस्व।

XXII ततो यीशुरुक्तवान् मृता मृतान् श्मशाने निदधतु, त्वं मम पश्चाद् आगच्छ।

XXIII अनन्तरं तस्मिन् नावमाद्भे तस्य शिष्यास्तत्पश्चात् जग्मुः।

XXIV पश्चात् सागरस्य मध्यं तेषु गतेषु तादृशः प्रबलो जग्भशनिव उदतिष्ठत्, येन मडातरङ्ग उत्थाय तरङ्गिं छादितवान्, किन्तु स निद्रित आसीत्।

XXV तदा शिष्या आगत्य तस्य निद्राभङ्गं कृत्वा कथयामासुः, हे प्रभो, वयं म्रियामहे, भवान् अस्माकं प्राणान् रक्षतु।

XXVI तदा स तान् उक्तवान्, हे अल्पविश्वासिनो यूयं कुतो विभीथ? ततः स उत्थाय वातं सागरञ्च तर्जयामास, ततो निर्वातमभवत्।

XXVII अपरं मनुजा विस्मयं विलोक्य कथयामासुः, अहो वातसरित्पती अस्य किमाज्ञाग्राहिणौ? कीदृशोऽयं मानवः।

XXVIII अनन्तरं स पारं गत्वा गिद्रेरीयदेशम् उपस्थितवान्; तदा द्वौ भूतग्रस्तमनुजौ श्मशानस्थानाद् बहिर्भूत्वा तं साक्षात् कृतवन्तौ, तावेतादृशौ प्रयत्नावास्तां यत् तेन स्थानेन कोपि यातुं नाशक्नोत्।

XXIX तावुचैः कथयामासतुः, हे ईश्वरस्य सूनो यीशो, त्वया साकम् आवयोः कः सम्बन्धः? निरूपितकालात् प्रागेव किमावाभ्यां यातनां दानुम् अत्रागतोसि?

XXX तदानीं ताभ्यां किञ्चिद् दूरे वराडाणाम् ऐको मडात्रजोऽयत्।

XXXI ततो भूतौ तौ तस्यान्तिके विनीय कथयामासतुः, यद्वावां त्याज्यसि, तर्हि वराडाणां मध्येत्रजम् आवां प्रेरथ।

XXXII तदा यीशुरवदत् यातं, अनन्तरं तौ यदा मनुजौ विहाय वराडान् आश्रितवन्तौ, तदा ते सर्व्वे वराडा उच्यस्थानात् मडाजवेन धावन्तः सागरीयतोये मज्जन्तो मभुः।

XXXIII ततो वराडरक्षकाः पलायमाना मध्येनगरं तौ भूतग्रस्तौ प्रति यद्यद् अघटत, ताः सर्व्ववार्ता अवदन्।

XXXIV ततो नागरिकाः सर्व्वे मनुजा यीशुं साक्षात् कर्तुं बहिरायाताः तत्र विलोक्य प्रार्थयाञ्चक्रिरे भवान् अस्माकं सीमातो यातु।

IX

- I अनन्तरं यीशु नौकामारुह्य पुनः पारमागत्य निजग्रामम् आययौ।
- II ततः कतिपया जना अेकं पक्षाघातिनं स्वद्वोपरि शाययित्वा तत्समीपम् आनयन्; ततो यीशुस्तेषां प्रतीतिं विज्ञाय तं पक्षाघातिनं जगाद, डे पुत्र, सुस्थिरो भव, तव कलुषस्य मर्षणं ज्ञातम्।
- III तां कथां निशम्य क्रियन्त उपाध्याया मनःसु चिन्तितवन्त अेष मनुज ईश्वरं निन्दति।
- IV ततः स तेषाम् अेतादृशीं चिन्तां विज्ञाय कथितवान्, यूयं मनःसु कृत अेतादृशीं कुचिन्तां कुरुथ?
- V तव पापमर्षणं ज्ञातं, यद्वा त्वमुत्थाय गच्छ, द्वयोरनयो वाक्ययोः किं वाक्यं वक्तुं सुगमं?
- VI किन्तु मेदिन्यां कलुषं क्षमिन्तुं मनुजसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यूयं यथा जानीथ, तदर्थं स तं पक्षाघातिनं गदितवान्, उत्तिष्ठ, निजशयनीयं आदाय गेडं गच्छ।
- VII ततः स तत्क्षणाद् उत्थाय निजगेडं प्रस्थितवान्।
- VIII मानवा एत्थं विलोक्य विस्मयं मेनिरे, ईश्वरेण मानवाय सामर्थ्यम् ईदृशं दत्तं एति कारणात् तं धन्यं बलाधिरे अ।
- IX अनन्तरं यीशुस्तत्स्थानाद् गच्छन् गच्छन् करसंग्राहस्थाने समुपविष्टं मथिनामानम् अेकं मनुजं विलोक्य तं बलाधे, मम पश्चाद् आगच्छ, ततः स उत्थाय तस्य पश्चाद् वप्राञ्च।
- X ततः परं यीशौ गृडे लोक्तुम् उपविष्टे बडवः करसंग्राहिणः कलुषिणश्च मानवा आगत्य तेन साकं तस्य शिष्यैश्च साकम् उपविशुः।
- XI किं शिनस्तद् दृष्ट्वा तस्य शिष्यान् बलाधिरे, युष्माकं गुरुः किं निमित्तं करसंग्राहिभिः कलुषिभिश्च साकं लुक्ते?
- XII यीशुस्तत् श्रुत्वा तान् प्रत्यवदत्, निरामयलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति, किन्तु सामयलोकानां प्रयोजनमास्ते।
- XIII अतो यूयं यात्वा वयनस्यास्यार्थं शिक्षध्वम्, दयायां मे यथा प्रीतिर्न तथा यज्ञकर्म्मणि। यतोऽडं धार्मिकान् आह्वातुं नागतोऽस्मि किन्तु मनः परिवर्तयितुं पापिन आह्वातुम् आगतोऽस्मि।
- XIV अनन्तरं योडनः शिष्यास्तस्य समीपम् आगत्य कथयामासुः, किं शिनो वयञ्च पुनः पुनरुपवसामः, किन्तु तव शिष्या नोपवसन्ति, कुतः?
- XV तदा यीशुस्तान् अवोचत् यावत् सप्तीनां संज्ञे कन्याया वरस्तिष्ठति, तावत् किं ते विलापं कर्तुं शक्नुवन्ति? किन्तु यदा तेषां संज्ञाद् वरं नयन्ति, तादृशः समय आगमिष्यति, तदा ते उपवत्स्यन्ति।
- XVI पुरातनवसनं कोपि नवीनवस्त्रं न योजयति, यस्मात् तेन योजितेन पुरातनवसनं छिनत्ति तच्छिद्रञ्च बडुकुत्सितं दृश्यते।
- XVII अन्यञ्च पुरातनकुत्वां कोपि नवानगोस्तनीरसं न निदधाति, यस्मात् तथा कृते कुतू विदीर्यते तेन गोस्तनीरसः पतति कुतूश्च नश्यति; तस्मात् नवीनायां कुत्वां नवीनो गोस्तनीरसः स्थाप्यते, तेन द्वयोरवनं भवति।
- XVIII अपरं तेनैतत्कथाकथनकाले अेकोऽधिपतिस्तं प्रणम्य बलाधे, मम दुडिता प्रायेणैतावत्काले मृता, तस्माद् भवानागत्य तस्या गात्रे डस्तमर्षयतु, तेन सा ञ्चविष्यति।
- XIX तदानीं यीशुः शिष्यैः साकम् उत्थाय तस्य पश्चाद् वप्राञ्च।
- XX एत्थनन्तरे द्वादशवत्सरान् यावत् प्रदरामयेन शीर्षिका नारी तस्य पश्चाद् आगत्य तस्य वसनस्य ग्रन्थिं पस्पर्शः।
- XXI यस्मात् मया डेवलं तस्य वसनं स्पृष्ट्वा स्वास्थ्यं प्राप्स्यते, सा नारीति मनसि निश्चितवती।
- XXII ततो यीशुर्वदनं परावर्त्य तां जगाद, डे कन्ये, त्वं सुस्थिरा भव, तव विश्वासरूपां स्वस्थामकार्षीत्। अेतद्वाक्ये गदितअेव सा योषित् स्वस्थाभूत्।
- XXIII अपरं यीशुस्तस्याध्यक्षस्य गेडं गत्वा वादकप्रभृतीन् बडून् लोकान् शब्दायमानान् विलोक्य तान् अवदत्,
- XXIV पन्थानं त्यज, कन्येयं नाग्रियत निद्रितास्ते; कथामेतां श्रुत्वा ते तमुपजडसुः।
- XXV किन्तु सर्वेषु बडिष्ठृतेषु सोऽभ्यन्तरं गत्वा कन्यायाः करं धृतवान्, तेन सोऽदितिष्ठत्;
- XXVI ततस्तत्कर्म्मणो यशः कृत्स्नं तं देशं व्याप्तवत्।

XXVII તત: પરં યીશુસ્તસ્માત્ સ્થાનાદ્ યાત્રાં ચકાર; તદા હે દાયુદ: સન્તાન, અસ્માન્ દ્યસ્વ, ઇતિ વદન્તૌ દ્વૌ જનાવન્ઘૌ પ્રોચૈરાહૂયન્તૌ તત્પશ્ચાદ્ વવ્રજતુઃ।

XXVIII તતો યીશૌ ગોહમઘ્યં પ્રવિષ્ટં તાવપિ તસ્ય સમીપમ્ ઉપસ્થિતવન્તૌ, તદાનીં સ તૌ પૃષ્ટવાન્ કર્મૈતત્ કર્તુમમ સામર્થ્યમ્ આસ્તે, યુવાં કિમિતિ પ્રતીથઃ? તદા તૌ પ્રત્યુચતુઃ, સત્યં પ્રભો।

XXIX તદાનીં સ તયો લૉચનાનિ સ્પૃશન્ બભાષે, યુવયોઃ પ્રતીત્યનુસારાદ્ યુવયો મ્ફૂલં ભૂયાત્। તેન તત્ક્ષણાત્ તયો નૈત્રાણિ પ્રસન્નાન્યભવન્,

XXX પશ્ચાદ્ યીશુસ્તૌ દૃઢમાજ્ઞાપ્ય જગાદ, અવઘત્તમ્ એતાં કથાં કોપિ મનુજો મ જાનીયાત્।

XXXI કિન્તુ તૌ પ્રસ્થાય તસ્મિન્ કૃત્સ્ને દેશે તસ્ય કીર્તિં પ્રકાશયામાસતુઃ।

XXXII અપરં તૌ બહિર્યાત એતસ્મિન્નન્તરે મનુજા એકં ભૂતગ્રસ્તમૂકં તસ્ય સમીપમ્ આનીતવન્તઃ।

XXXIII તેન ભૂતે ત્યાજિતે સ મૂકઃ કથાં કથયિતું પ્રારભત, તેન જના વિસ્મયં વિજ્ઞાય કથયામાસુઃ, ઇસ્રાયેલો વંશે કદાપિ નેદુગદૃશ્યત;

XXXIV કિન્તુ કિરુશિનઃ કથયાન્નક્રુઃ ભૂતાધિપતિના સ ભૂતાન્ ત્યાજયતિ।

XXXV તત: પરં યીશુસ્તેષાં ભજનભવન ઉપદિશન્ રાજ્યસ્ય સુસંવાદં પ્રચારયન્ લોકાનાં યસ્ય ય આમયો યા ય પીડાસીત્, તાન્ શમયન્ શમયંશ્ચ સર્વાણિ નગરાણિ ગ્રામાંશ્ચ બભ્રામ।

XXXVI અન્યન્ન મનુજાન્ વ્યાકુલાન્ અરક્ષકમેષાનિવ ય ત્યક્તાન્ નિરીક્ષ્ય તેષુ કારણિકઃ સન્ શિષ્યાન્ અવદત્,

XXXVII શસ્યાનિ પ્રચુરાણિ સન્તિ, કિન્તુ છેત્તારઃ સ્તોકાઃ।

XXXVIII ક્ષેત્રં પ્રત્યપરાન્ છેદકાન્ પ્રહેતું શસ્યસ્વામિનં પ્રાર્થયધ્વમ્।

X

I અનન્તરં યીશુ દ્વાદશશિષ્યાન્ આહૂયામેઘ્યભૂતાન્ ત્યાજયિતું સર્વપ્રકારરોગાન્ પીડાશ્ચ શમયિતું તેભ્યઃ સામર્થ્યમદાત્।

II તેષાં દ્વાદશપ્રેષ્યાણાં નામાન્યેતાનિ પ્રથમં શિમોન્ યં પિતરં વદન્તિ, તત: પરં તસ્ય સહજ આન્દ્રિયઃ, સિવદિયસ્ય પુત્રો યાકૂબ્

III તસ્ય સહજો યોહન્; ફિલિપ્ બર્થલમય્ થોમાઃ કરસંગ્રાહી મથિઃ, આલ્ફેયપુત્રો યાકૂબ્,

IV કિનાનીયઃ શિમોન્, ય ઈષ્કરિયોતીયયિહૂદાઃ ખ્રીષ્ટં પરકરેડર્પયત્।

V એતાન્ દ્વાદશશિષ્યાન્ યીશુઃ પ્રેષયન્ ઇત્યાજાપયત્, યૂયમ્ અન્યદેશીયાનાં પદવીં શેમિરોણીયાનાં કિમપિ નગરન્ન પ્રવિશ્યે

VI ઇસ્રાયેલ્ગોત્રસ્ય હારિતા યે યે મેષાસ્તેષામેવ સમીપં યાતા।

VII ગત્વા ગત્વા સ્વર્ગસ્ય રાજત્વં સવિધમભવત્, એતાં કથાં પ્રચારયતા

VIII આમયગ્રસ્તાન્ સ્વસ્થાન્ કુરુત, કુષ્ઠિનઃ પરિષ્કુરુત, મૃતલોકાન્ જીવયત, ભૂતાન્ ત્યાજયત, વિના મૂલ્યં યૂયમ્ અલભધ્વં વિનૈવ મૂલ્યં વિશ્રાણયતા

IX કિન્તુ સ્વેષાં કટિબન્ધેષુ સ્વર્ણરૂપ્યતામ્રાણાં કિમપિ ન ગૃહ્ણીતા

X અન્યસ્ય યાત્રાયૈ ચેલસમ્પુટં વા દ્વિતીયવસનં વા પાદુકં વા યષ્ટિઃ, એતાન્ મા ગૃહ્ણીત, યતઃ કાર્યકૃત્ ભર્તુ યોગ્યો ભવતિ।

XI અપરં યૂયં યત્ પુરં યન્ન ગ્રામં પ્રવિશથ, તત્ર યો જનો યોગ્યપાત્રં તમવગત્ય યાનકાલં યાવત્ તત્ર તિષ્ઠત।

XII યદા યૂયં તદ્દેહં પ્રવિશથ, તદા તમાશિષં વદતા

XIII યદિ સ યોગ્યપાત્રં ભવતિ, તર્હિ તત્કલ્યાણં તસ્મૈ ભવિષ્યતિ, નોચેત્ સાશીર્યુષ્મભ્યમેવ ભવિષ્યતિ।

XIV કિન્તુ યે જના યુષ્માકમાતિથ્યં ન વિદઘતિ યુષ્માકં કથાન્ન ન શૃણવન્તિ તેષાં ગેહાત્ પુરાદ્વા પ્રસ્થાનકાલે સ્વપદ્મલીઃ પાતયતા

XV યુષ્માનહં તથ્યં વચ્ચિ વિચારદિને તત્પુરસ્ય દશાતઃ સિદોમમોરાપુર્યોદશા સઘતરા ભવિષ્યતિ।

XVI પશ્યત, વૃકયૂથમધ્યે મેષઃ યથાવિસ્તથા યુષ્માન પ્રહિણોમિ, તસ્માદ્ યૂયમ્ અહિરિવ સતર્કાઃ કપોતાઇવાહિંસકા ભવતા

XVII નૃભ્યઃ સાવધાના ભવતઃ; યતસ્તૈ યૂયં રાજસંસદિ સમર્પિષ્યધ્વે તેષાં ભજનગેહે પ્રહારિષ્યધ્વે

- XVIII यूयं मन्नामडेतो: शास्तृणां राजाञ्च समक्षं तानन्यदेशिनश्चाधि साक्षित्वार्थमानेष्यध्वे।
- XIX किन्त्वित्थं समर्पिता यूयं कथं किमुत्तरं वक्ष्यथ तत्र मा यिन्तयत, यतस्तदा युष्माभि र्यद् वक्तव्यं तत् तद्दण्डे युष्मन्मनः सु समुपस्थास्यति।
- XX यस्मात् तदा यो वक्ष्यति स न यूयं किन्तु युष्माकमन्तरस्थः पित्रात्मा।
- XXI सङ्गः सङ्गं तातः सुतञ्च मृतौ समर्पयिष्यति, अपत्यागि स्वस्वपित्रो े विपक्षीभूय तौ धातयिष्यन्ति।
- XXII मन्नामडेतो: सर्व्वे जना युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते, किन्तु यः शेषं यावद् धैर्य्यं धृत्वा स्थास्यति, स त्रायिष्यते।
- XXIII तै र्यदा यूयमेकपुरे ताडिष्यध्वे, तदा यूयमन्यपुरं पलायध्वं युष्मानहं तथ्यं वयिमे यावन्मुञ्जसुतो नैति तावद् षष्ठायेव्देशीयसर्व्वनगरभ्रमणं समापयितुं न शक्यथा।
- XXIV गुरोः शिष्यो न मडान्, प्रभोर्दासो न मडान्।
- XXV यदि शिष्यो निजगुरो र्दासश्च स्वप्रभोः समानो भवति तर्हि तद् यथेष्टं येतैर्गृहपतिर्भूतराज उच्यते, तर्हि परिवाराः किं तथा न वक्ष्यन्ते?
- XXVI किन्तु तेभ्यो यूयं मा बिभीत, यतो यन्न प्रकाशिष्यते, ताद्दृक् छादितं किमपि नास्ति, यच्च न व्यञ्जिष्यते, ताद्दृग् गुप्तं किमपि नास्ति।
- XXVII यदहं युष्मान् तमसि वयिमे तद् युष्माभिर्दीप्तौ कथ्यतां; कर्णाम्बां यत् श्रूयते तद् गेहोपरि प्रयार्थतां।
- XXVIII ये कायं हन्तुं शक्नुवन्ति नात्मानं, तेभ्यो मा भैष्ट; यः कायात्मानौ निरये नाशयितुं, शक्नोति, ततो बिभीत।
- XXIX द्वौ यत्कौ किमेकताम्रमुद्रया न विक्रीयेते? तथापि युष्मत्तातानुमतिं विना तेषामेकोपि लुवि न पतति।
- XXX युष्मच्छिरसां सर्व्वक्या गणितां: सन्ति।
- XXXI अतो मा बिभीत, यूयं बहुयत्केभ्यो बहुमूल्याः।
- XXXII यो मनुजसाक्षान्माभङ्गीकुरुते तमहं स्वर्गस्थतातसाक्षाद्ङ्गीकरिष्ये।
- XXXIII पृथ्व्यामहं शान्तिं दातुमागतमिति मानुभवत, शान्तिं दातुं न किन्त्वसिं।
- XXXIV पितृमान्श्चश्रुभिः साकं सुतसुताभधू विरोधयितुञ्चागतेऽस्मि।
- XXXV ततः स्वस्वपरिवारयेव नृशत्रु र्भविता।
- XXXVI यः पितरि मातरि वा मत्तोधिकं प्रीयते, स न महर्हः;
- XXXVII यश्च सुते सुतायां वा मत्तोधिकं प्रीयते, सेऽपि न महर्हः।
- XXXVIII यः स्वकुशं गृह्णन् मत्पश्चान्नैति, सेऽपि न महर्हः।
- XXXIX यः स्वप्राणानवति, स तान् हारयिष्यते, यस्तु मत्कृते स्वप्राणान् हारयति, स तानवति।
- XL यो युष्माकमातिथ्यं विदधाति, स ममातिथ्यं विदधाति, यश्च ममातिथ्यं विदधाति, स मत्प्रेरकस्यातिथ्यं विदधाति।
- XLI यो भविष्यद्वादीति ज्ञात्वा तस्यातिथ्यं विदधते, स भविष्यद्वादिनः इलं लप्स्यते, यश्च धार्मिक इति विदित्वा तस्यातिथ्यं विदधते स धार्मिकमानवस्य इलं प्राप्स्यति।
- XLII यश्च कश्चित् अतेषां क्षुद्रनराणाम् यं कञ्चनैकं शिष्य इति विदित्वा कस्यैकं शीतलसलिलं तस्मै दत्ते, युष्मानहं तथ्यं वदामि, स केनापि प्रकारेण इलेन न वञ्जिष्यते।

XI

- I एत्थं यीशुः स्वद्वादशशिष्याणामाज्ञापनं समाप्य पुरे पुर उपदेष्टुं सुसंवाहं प्रचारयितुं तत्स्थानात् प्रतस्थे।
- II अनन्तरं योहन् कारायां तिष्ठन् प्रिष्टस्य कर्मणां वार्त्तं प्राप्य यस्यागमनवार्त्तसीत् सथेव किं त्वं? वा वयमन्यम् अपेक्षिष्यामहे?
- III अेतत् प्रष्टुं निजौ द्वौ शिष्यौ प्राडिणोत्।
- IV यीशुः प्रत्यवोयत्, अन्धा नेत्राणि लभन्ते, अन्धा गच्छन्ति, कुष्ठिनः स्वस्था भवन्ति, अधिराः शृण्वन्ति, मृता जिवन्त उत्तिष्ठन्ति, दरिद्राणां समीपे सुसंवाहः प्रयार्थत,

- V એતાનિ યદદ્ યુવાં શુશુથઃ પશ્યથશ્ચ ગત્વા તદ્ધાર્તાં યોહનં ગદતાં
- VI યસ્યાહં ન વિઘ્નીભવામિ, સચેવ ધન્યઃ।
- VII અનન્તરં તયોઃ પ્રસ્થિતયો યીશુ યોહનમ્ ઉદ્દિશ્ય જનાન્ જગાદ, યૂયં કિં દ્રષ્ટું વહિર્મધ્યેપ્રાન્તરમ્ અગચ્છત? કિં વાતેન કમ્પિતં નલં?
- VIII વા કિં વીક્ષિતું વહિર્ગતવન્તઃ? કિં પરિહિતસૂક્ષ્મવસનં મનુજમેકં? પશ્યત, યે સૂક્ષ્મવસનાનિ પરિદધતિ, તે રાજધાન્યાં તિષ્ઠન્તિ।
- IX તર્હિ યૂયં કિં દ્રષ્ટું બહિરગમત, કિમેકં ભવિષ્યદ્ધાદિનં? તદેવ સત્યાં યુષ્માનહં વદામિ, સ ભવિષ્યદ્ધાદિનોપિ મહાન્;
- X યતઃ, પશ્ય સ્વકીયદૂતોયં ત્વદગ્રે પ્રેષ્યતે મયા। સ ગત્વા તવ પન્થાનં સ્મયક્ પરિષ્કરિષ્યતિ। એતદ્ગ્રયનં યમધિ લિખિતમાસ્તે સોડયં યોહન્।
- XI અપરં યુષ્માનહં તથ્યં બ્રવીમિ, મજ્જયિતુ યોહનઃ શ્રેષ્ઠઃ કોપિ નારીતો નાજાયત; તથાપિ સ્વર્ગરાજ્યમધ્યે સર્વોભ્યો યઃ ક્ષુદ્રઃ સ યોહનઃ શ્રેષ્ઠઃ।
- XII અપરશ્ચ આ યોહનોડધ યાવત્ સ્વર્ગરાજ્યં બલાદાકાન્તં ભવતિ આક્રમિનશ્ચ જના બલેન તદધિકુર્વન્તિ।
- XIII યતો યોહનં યાવત્ સર્વભવિષ્યદ્ધાદિભિ વ્યવસ્થયા ય ઉપદેશઃ પ્રાકાશ્યતા।
- XIV યદિ યૂયમિદં વાક્ષ્યં ગ્રહીતું શક્નુથ, તર્હિ શ્રેયઃ, યસ્યાગમનસ્ય વચનમાસ્તે સોડયમ્ એલિયઃ।
- XV યસ્ય શ્રોતું કણોં સ્તઃ સ શુણોતુ।
- XVI એતે વિદ્યમાનજનાઃ કૈ મ્મયોપમીયન્તે? યે બાલકા હટ્ટ ઉપવિશ્ય સ્વં સ્વં બન્ધુમાહૂય વદન્તિ,
- XVII વયં યુષ્માકં સમીપે વંશીરવાદયામ, કિન્તુ યૂયં નાનૃત્યત; યુષ્માકં સમીપે ય વયમરોદિમ, કિન્તુ યૂયં ન વ્યલપત, તાદૃશૌ બાલકૈસ્ત ઉપમાયિષ્યન્તે।
- XVIII યતો યોહન્ આગત્ય ન ભુક્તવાન્ ન પીતવાંશ્ચ, તેન લોકા વદન્તિ, સ ભૂતગ્રસ્ત ઇતિ।
- XIX મનુજસુત આગત્ય ભુક્તવાન્ પીતવાંશ્ચ, તેન લોકા વદન્તિ, પશ્યત એષ ભોક્તા મદ્યપાતા યાણ્ડાલપાપિનાં બન્ધશ્ચ, કિન્તુ જ્ઞાનિનો જ્ઞાનવ્યવહારં નિર્દોષં જાનન્તિ।
- XX સ યત્ર યત્ર પુરે બહ્લાશ્ચર્ય્યં કર્મ કૃતવાન્, તન્નિવાસિનાં મનઃપરાવૃત્યભાવાત્ તાનિ નગરાણિ પ્રતિ હન્તેત્યુક્તા કથિતવાન્,
- XXI હા કોરાસીન્, હા બૈત્સૈદે, યુષ્મન્મધ્યે યદદાશ્ચર્ય્યં કર્મ કૃતં યદિ તત્ સોરસીદોન્નગર અકારિષ્યત, તર્હિ પૂર્વમેવ તન્નિવાસિનઃ શાણવસને ભસ્મનિ ચોપવિશન્તો મનાંસિ પરાવર્તિષ્યન્તા।
- XXII તસ્માદહં યુષ્માન્ વદામિ, વિચારદિને યુષ્માકં દશાતઃ સોરસીદોનોં દૈશા સહ્યતરા ભવિષ્યતિ।
- XXIII અપરશ્ચ બત કફુર્નાહૂમ્, ત્વં સ્વર્ગં યાવદુન્નતોસિ, કિન્તુ નરકે નિક્ષેપ્સ્યસે, યસ્માત્ ત્વયિ યાન્યાશ્ચર્યાણિ કર્મફયકારિષત, યદિ તાનિ સિદોમ્નગર અકારિષ્યન્ત, તર્હિ તદદ્ય યાવદસ્થાસ્યત્।
- XXIV કિન્ત્વહં યુષ્માન્ વદામિ, વિચારદિને તવ દણ્ડતઃ સિદોમો દણ્ડો સહ્યતરો ભવિષ્યતિ।
- XXV એતસ્મિન્નેવ સમયે યીશુઃ પુનરુવાચ, હે સ્વર્ગપૃથિવ્યોરેકાધિપતે પિતસ્ત્વં જ્ઞાનવતો વિદુષશ્ચ લોકાન્ પ્રત્યેતાનિ ન પ્રકાશ્ય બાલકાન્ પ્રતિ પ્રકાશિતવાન્, ઇતિ હેતોસ્ત્વાં ધન્યં વદામિ।
- XXVI હે પિતઃ, ઇત્યં ભવેત્ યત ઇદં ત્વદૃષ્ટાવુત્તમં।
- XXVII પિત્રા મયિ સર્વાણિ સમર્પિતાનિ, પિતરં વિના કોપિ પુત્રં ન જાનાતિ, યાન્ પ્રતિ પુત્રેણ પિતા પ્રકાશ્યતે તાન્ વિના પુત્રાદ્ અન્યઃ કોપિ પિતરં ન જાનાતિ।
- XXVIII હે પરિશ્રાન્તા ભારાકાન્તાશ્ચ લોકા યૂયં મત્સન્નિધિમ્ આગચ્છત, અહં યુષ્માન્ વિશ્રમયિષ્યામિ।
- XXIX અહં ક્ષમણશીલો નમ્રમનાશ્ચ, તસ્માત્ મમ યુગં સ્વેષામુપરિ ધારયત મત્તઃ શિક્ષધ્વશ્ચ, તેન યૂયં સ્વે સ્વે મનસિ વિશ્રામં લપ્સ્યધ્વો।
- XXX યતો મમ યુગમ્ અનાયાસં મમ ભારશ્ચ લઘુઃ।

XII

I અનન્તરં યીશુ વિશ્રામવારે શ્ચમધ્યેન ગચ્છતિ, તદા તચ્છિષ્યા બુભુક્ષિતાઃ સન્તઃ શ્ચમસ્રરીશ્છત્વા છિત્વા ખાદિતુમારભન્તા।

II તદ્ વિલોક્ય ફિરૂશિનો યીશુ જગદુઃ, પશ્ય વિશ્રામવારે યત્ કર્માકર્તવ્યં તદેવ તવ શિષ્યાઃ કુર્વન્તિ।

III स तान् प्रत्यावदत्, दायुद् तत्सङ्गिनश्च बुभुक्षिताः सन्तो यत् कर्म्मकुर्वन् तत् किं युष्माभिर्नापाठि?

IV ये दर्शनीयाः पूपाः याजकान् विना तस्य तत्सङ्गिमनुजानाञ्चाभोजनीयास्त ईश्वरावासं प्रविष्टेन तेन भुक्ताः।

V अन्यस्य विश्रामवारे मध्योमन्दिरं विश्रामवारीयं नियमं लङ्घन्तोपि याजका निर्दोषा भवन्ति, शास्त्रमध्ये किमिदमपि युष्माभिर्न पठितं?

VI युष्मानलं वदामि, अत्र स्थाने मन्दिरादपि गरीयान् अेक आस्ते।

VII किन्तु दयायां मे यथा प्रीतिर्न तथा यज्ञकर्म्मणि। अेतद्दयनस्यार्थं यदि युयम् अज्ञासिष्य तर्हि निर्दोषान् दौषिणो नाकार्थं।

VIII अन्यस्य मनुजसुतो विश्रामवारस्यापि पतिरास्ते।

IX अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय तेषां भजनभवनं प्रविष्टवान्, तदानीम् अेकः शुष्ककरामयवान् उपस्थितवान्।

X ततो यीशुम् अपवदितुं मानुषाः पप्रच्छुः, विश्रामवारे निरामयत्वं करणीयं न वा?

XI तेन स प्रत्युवाच, विश्रामवारे यदि कस्यचिद् अविर्गत्तं पतति, तर्हि यस्तं धृत्वा न तोलयति, अेतादृशो मनुजो युष्माकं मध्ये क आस्ते?

XII अवेर्मानवः किं नडि श्रेयान्? अतो विश्रामवारे डितकर्म्म कर्त्तव्यं।

XIII अनन्तरं स तं मानवं गदितवान्, करं प्रसारय; तेन करे प्रसारिते सोन्यकरवत् स्वस्थोऽभवत्।

XIV तदा किङ्किशिनो अडिर्भूय कथं तं डनिष्याम इति कुमन्त्रणां तत्प्रातिकूल्येन युक्तुः।

XV ततो यीशुस्तद् विदित्वा स्थानान्तरं गतवान्; अन्येषु अडुनरेषु तत्पश्चाद् गतेषु तान् स निरामयान् कृत्वा एत्याज्ञापयत्,

XVI यूयं मां न परिचाययत।

XVII तस्मात् मम प्रीयो मनोनीतो मनसस्तुष्टिकारकः। मदीयः सेवको यस्तु विद्यते तं समीक्षतां। तस्योपरि स्वकीयात्मा मया संस्थापयिष्यते। तेनान्यदेशजातेषु व्यवस्था संप्रकाशयते।

XVIII केनापि न विरोधं स विवादश्च करिष्यति। न य राजपथे तेन वयनं श्रावयिष्यते।

XIX व्यवस्था यलिता यावत् नडि तेन करिष्यते। तावत् नलो विदीर्णोऽपि भङ्ग्यते नडि तेन या तथा सधूमवर्त्तिश्च न स निर्व्वापयिष्यते।

XX प्रत्याशाश्च करिष्यन्ति तन्नाम्नि भिन्नदेशजाः।

XXI यान्येतानि वयनानि यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तान्यासन्, तानि सङ्गान्यभवन्।

XXII अनन्तरं लोके स्तत्समीपम् आनीतो भूतग्रस्तान्धमूकैकमनुजस्तेन स्वस्थीकृतः, ततः सोऽन्धो मूको द्रष्टुं वक्तुञ्चारब्धवान्।

XXIII अनेन सर्व्वे विस्मिताः कथयाञ्चकुः, अेषः किं दायुद्ः सन्तानो नडि?

XXIV किन्तु किङ्किशिनस्तत् श्रुत्वा गदितवन्तः, आक्सिबूब्नाम्नो भूतराजस्य साहाय्यं विना नायं भूतान् त्याजयति।

XXV तदानीं यीशुस्तेषाम् एति मानसं विज्ञाय तान् अवदत् किञ्चन राज्यं यदि स्वविपक्षाद् भिद्यते, तर्हि तत् उच्छिद्यते; यस्य किञ्चन नगरं वा गृहं स्वविपक्षाद् विभिद्यते, तत् स्थातुं न शक्नोति।

XXVI तद्गतं शयतानो यदि शयतानं अडिः कृत्वा स्वविपक्षात् पृथक् पृथक् भवति, तर्हि तस्य राज्यं केन प्रकारेण स्थास्यति?

XXVII अडश्च यदि आक्सिबूब्वा भूतान् त्याजयामि, तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन भूतान् त्याजयन्ति? तस्माद् युष्माकम् अेतद्द्वियारयितारस्त अेव भविष्यन्ति।

XXVIII किन्तवडं यदीश्वरात्मना भूतान् त्याजयामि, तर्हीश्वरस्य राज्यं युष्माकं सन्निधिमागतवत्।

XXIX अन्यश्च कोपि अलवन्त ज्ञं प्रथमतो न अदृव्वा केन प्रकारेण तस्य गृहं प्रविश्य तद्द्रव्यादि लोठयितुं शक्नोति? किन्तु तत् कृत्वा तदीयगृहस्य द्रव्यादि लोठयितुं शक्नोति।

XXX यः कश्चित् मम स्वपक्षीयो नडि स विपक्षीय आस्ते, यश्च मया साकं न संगृह्णाति, स विकिरति।

XXXI अतरेव युष्मानलं वदामि, मनुजानां सर्व्वप्रकारपापानां निन्दायाश्च मर्षणं भवितुं शक्नोति, किन्तु पवित्रस्यात्मनो विरुद्धनिन्दाया मर्षणं भवितुं न शक्नोति।

XXXII यो मनुजसुतस्य विरुद्धां कथां कथयति, तस्यापराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति, किन्तु यः कश्चित् पवित्रस्यात्मनो विरुद्धां कथां कथयति नेडलोकं न प्रेत्य तस्यापराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति।

XXXIII पादपं यदि भद्रं वदथ, तर्हि तस्य इलमपि साधु वक्तव्यं, यदि य पादपं असाधुं वदथ, तर्हि तस्य इलमध्यसाधु वक्तव्यं; यतः स्वीयस्वीयकृतेन पादपः परियीयते।

XXXIV रे भुजगवंशा यूयमसाधवः सन्तः कथं साधु वाक्यं वक्तुं शक्यथ? यस्माद् अन्तःकरणस्य पूर्वाभावानुसाराद् वदनाद् वयो निर्गच्छति।

XXXV तेन साधुर्मानवोऽन्तःकरणरूपात् साधुभाषागारात् साधु द्रव्यं निर्गमयति, असाधुर्मानुषस्त्वसाधुभाषागाराद् असाधुवस्तूनि निर्गमयति।

XXXVI किन्त्वहं युष्मान् वदामि, मनुजा यावन्त्यालस्यवयांसि वदन्ति, विचारदिने तद्दुत्तरमवश्यं दातव्यं,

XXXVII यतस्त्वं स्वीयवयोभिर्निरपराधः स्वीयवयोभिश्च सापराधो गणिष्यसे।

XXXVIII तदानीं कतिपया उपाध्यायाः किंशिनश्च जगद्गुः, हे गुरो वयं भवतः किञ्चन लक्ष्म द्दृष्टक्षामः।

XXXIX तदा स प्रत्युक्तवान्, दृष्टो व्यभियारी य वंशो लक्ष्म मृगयते, किन्तु भविष्यद्वादिनो यूनसो लक्ष्म विडायान्यत् किमपि लक्ष्म ते न प्रदर्शयिष्यन्ते।

XL यतो यूनम् यथा त्र्यहोरात्रं बृहन्मीनस्य कुक्षावासीत्, तथा मनुजपुत्रोपि त्र्यहोरात्रं मेदिन्या मध्ये स्थास्यति।

XLI अपरं नीनिवीया मानवा विचारदिने अेतद्दंशीयानां प्रतिकूलम् उत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यन्ति, यस्मात्ते यूनस उपदेशात् मनांसि परावर्तयाञ्चक्रिरे, किन्त्वत्र यूनसोपि गुरुतर अेक आस्ते।

XLII पुनश्च दक्षिणदेशीया राज्ञी विचारदिने अेतद्दंशीयानां प्रतिकूलमुन्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यति यतः सा राज्ञी सुलेमनो विद्यायाः कथां श्रोतुं मेदिन्याः सीम्न आगच्छत्, किन्तु सुलेमनोपि गुरुतर अेको ज्जोऽत्र आस्ते।

XLIII अपरं मनुजाद् बडिर्गतो ऽपवित्रभूतः शुष्कस्थानेन गत्वा विश्रामं गवेषयति, किन्तु तदलभमानः स वक्ति, यस्माः निकेतनाद् आगमं, तदेव वेश्म पकावृत्य यामि।

XLIV पश्चात् स तत् स्थानम् उपस्थाय तत् शून्यं माञ्जिर्जतं शोभितञ्च विलोक्य प्रजन् स्वतोपि दृष्टतरान् अन्यसप्तभूतान् सङ्गिनः करोति।

XLV ततस्ते तत् स्थानं प्रविश्य निवसन्ति, तेन तस्य मनुजस्य शेषदशा पूर्वदशातोतीवाशुभा भवति, अेतेषां दृष्टवंशयानामपि तथैव घटिष्यते।

XLVI मानवेभ्य अेतासां कथनां कथनकाले तस्य माता सडज्जाश्च तेन साकं काञ्चित् कथां कथयितुं वाञ्छन्ती बडिरेव स्थितवन्तः।

XLVII ततः कश्चित् तस्मै कथितवान्, पश्य तव ज्जननी सडज्जाश्च त्वया साकं काञ्चन कथां कथयितुं कामयमाना बडिस्तिष्ठन्ति।

XLVIII किन्तु स तं प्रत्यवदत्, मम का ज्जननी? के वा मम सडज्जाः?

XLIX पश्चात् शिष्यान् प्रति करं प्रसार्य कथितवान्, पश्य मम ज्जननी मम सडज्जाश्चैते;

L यः कश्चित् मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म कुरुते, सअेव मम भ्राता भगिनी ज्जननी या

XIII

I अपरञ्च तस्मिन् दिने यीशुः सङ्गानो गत्वा सरित्पते रोधसि समुपविवेश।

II तत्र तत्सन्निधौ बडुज्जानां निवडोपस्थितेः स तरणिमारुह्य समुपाविशत्, तेन मानवा रोधसि स्थितवन्तः।

III तदानीं स दृष्टान्तैस्तान् घत्थं बडुश उपदिष्टवान्। पश्यत, कश्चित् कृषीवलो बीजानि वपुं बडिर्ज्जगाम,

IV तस्य वपनकाले कतिपयबीजेषु मार्गपार्श्वं पतितेषु विडगास्तानि भक्षितवन्तः।

V अपरं कतिपयबीजेषु स्तोकमधुक्तपाषाणो पतितेषु मृदल्पत्वात् तत्क्षणात् तान्यडुडुरितानि,

VI किन्तु रवावुद्धिते दग्धानि तेषां मूलाप्रविष्टत्वात् शुष्कतां गतानि या

VII अपरं कतिपयबीजेषु कण्टकानां मध्ये पतितेषु कण्टकान्येधित्वा तानि ज्जग्रसुः।

VIII अपरञ्च कतिपयबीजानि उर्वरायां पतितानि; तेषां मध्ये कानियित् शतगुणानि कानियित् षष्टिगुणानि कानियित् त्रिंशद्गुणानि इलानि इलितवन्ति।

IX श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते स शृणुयात्।

X अनन्तरं शिष्यैरागत्य सोऽपृच्छयत्, भवता तेभ्यः कुतो दृष्टान्तकथा कथ्यते?

XI ततः स प्रत्यवदत्, स्वर्गराज्यस्य निगूढां कथां वेदितुं युष्मत्स्यं सामर्थ्यमदायि, किन्तु तेभ्यो नादायि।

XII यस्माद् यस्यान्तिके वद्धते, तस्माद्येव दायिष्यते, तस्मात् तस्य बाहुल्यं भविष्यति, किन्तु यस्यान्तिके न वद्धते, तस्य यत् किञ्चनास्ते, तदपि तस्माद् आदायिष्यते।

XIII ते पश्यन्तोपि न पश्यन्ति, शृण्वन्तोपि न शृण्वन्ति, बुध्यमाना अपि न बुध्यन्ते य, तस्मात् तेभ्यो दृष्टान्तकथा कथ्यते।

XIV यथा कर्णैः श्रोष्यथ यूयं वै किन्तु यूयं न भोत्स्यथा नेत्रैर्द्रक्षथ यूयञ्च परिज्ञातुं न शक्यथा ते मानुषा यथा नैव परिपश्यन्ति लोयनैः। कर्णै र्यथा न शृण्वन्ति न बुध्यन्ते य मानसैः। व्यावर्तितेषु यित्तेषु काले कुत्रापि तैर्जनैः। मत्तस्ते मनुजाः स्वस्था यथा नैव भवन्ति या तथा तेषां मनुष्याणां क्रियन्ते स्थूलबुद्ध्यः। अधिरीभूतकर्णैश्च ज्ञाताश्च मुद्गिता दृशः।

XV यदेतानि वचनानि यिशयिभविष्यद्वादिना प्रोक्तानि तेषु तानि इलन्ति।

XVI किन्तु युष्माकं नयनानि धन्यानि, यस्मात् तानि वीक्षन्ते; धन्याश्च युष्माकं शब्दग्राहाः, यस्मात् तैराकर्ष्यते।

XVII मया यूयं तथं वयामि युष्माभि र्यद्यद् वीक्ष्यते, तद् बलवो भविष्यद्वादिनो धार्मिकाश्च मानवा द्दिदृक्षन्तोपि द्रष्टुं नालभन्त, पुनश्च यूयं यद्यत् शृणुथ, तत् ते शुश्रूषमाणा अपि श्रोतुं नालभन्त।

XVIII कृषीवलीयदृष्टान्तस्यार्थं शृणुत।

XIX मार्गपार्श्वे बीजान्युप्तानि तस्यार्थं अेषः, यदा कश्चित् राज्यस्य कथां निशम्य न बुध्यते, तदा पापात्मागत्य तदीयमनस उपतां कथां हरन् नयति।

XX अपरं पाषाणस्थले बीजान्युप्तानि तस्यार्थं अेषः; कश्चित् कथां श्रुत्वैव हर्षयित्तेन गृह्णाति,

XXI किन्तु तस्य मनसि मूलाप्रविष्टत्वात् स किञ्चित्कालमात्रं स्थिरस्तिष्ठति; पश्चात् तत्कथाकारणात् कोपि क्लेस्ताऽना वा येत् जायते, तर्हि स तत्क्षणाद् विघ्नमेति।

XXII अपरं कण्टकानां मध्ये बीजान्युप्तानि तदर्थं अेषः; केनचित् कथायां श्रुतायां सांसारिकयिन्ताभि र्भ्रान्तिभिश्च सा ग्रस्यते, तेन सा मा विङ्गला भवति।

XXIII अपरम् उर्वरायां बीजान्युप्तानि तदर्थं अेषः; ये तां कथां श्रुत्वा बुध्यन्ते, ते इलिताः सन्तः केचित् शतगुणानि केचित् षष्टिगुणानि केचित् त्रिंशद्गुणानि इलानि जनयन्ति।

XXIV अनन्तरं सोपराभेकां दृष्टान्तकथामुपस्थाप्य तेभ्यः कथयामास; स्वर्गीयराज्यं तादृशेन केनचिद् गृहस्थेनोपमीयते, येन स्वीयक्षेत्रे प्रशस्तबीजान्यौष्यन्त।

XXV किन्तु क्षणदायां सकललोकेषु सुप्तेषु तस्य रिपुरागत्य तेषां गोधूमबीजानां मध्ये वन्ययवमबीजान्युत्त्वा वप्राज।

XXVI ततो यदा बीजेभ्योऽङ्कुरा जायमानाः कण्ठिशानि घृतवन्तः; तदा वन्ययवसान्यपि दृश्यमानान्यभवन्।

XXVII ततो गृहस्थस्य दासेया आगम्य तस्मै कथयाञ्चक्रुः, हे महेच्छ, भवता किं क्षेत्रे भद्रबीजानि नौष्यन्त? तथात्वे वन्ययवसानि कृत आयान्?

XXVIII तदानीं तेन ते प्रतिगदिताः, केनचित् रिपुणा कर्ममकारि दासेयाः कथयामासुः, वयं गत्वा तान्युत्पाप्य क्षिपामो भवतः कीदृशीर्यथा जायते?

XXIX तेनावादि, नहि, शङ्केऽहं वन्ययवसोत्पादनकाले युष्माभिस्तैः साकं गोधूमा अच्युत्पाटिष्यन्तो।

XXX अतः शक्यकर्तृकालं यावद् उभयान्यपि सङ्ग वद्धन्तां, पश्चात् कर्तृकाले कर्तृकान् वक्ष्यामि, यूयमादौ वन्ययवसानि संगृह्य दाडयितुं वीटिका बद्ध्वा स्थापयत; किन्तु सर्व्वे गोधूमा युष्माभि र्भाण्डागारं नीत्वा स्थाप्यन्ताम्।

XXXI अनन्तरं सोपराभेकां दृष्टान्तकथामुत्थाप्य तेभ्यः कथितवान् कश्चिन्मनुजः सर्षपबीजमेकं नीत्वा स्वक्षेत्र उवापा।

XXXII सर्षपबीजं सर्वस्माद् बीजात् क्षुद्रमपि सद्दुक्कुरितं सर्वस्मात् शाकात् बृहद् भवति; स तादृशस्तरु भवति, यस्य शाभासु नभसः भगा आगत्य निवसन्ति; स्वर्गीयराज्यं तादृशस्य सर्षपैकस्य समम्।

XXXIII पुनरपि स उपमाकथाभेदां तेभ्यः कथयाञ्चकार; कायन योषित् यत् किं एवमादाय द्रोणत्रयमितगोधूमयूर्णानां मध्ये सर्वेषां मिश्रीभवनपर्यन्तं समाख्याद्य निधत्तवती, तत्किं एवमिव स्वर्गराज्यं।

XXXIV एतत् यीशु र्भनुजनिवहानां सन्निधावुपमाकथाभिरेतान्याप्यानानि कथितवान् उपमां विना तेभ्यः किमपि कथां नाकथयत्।

XXXV अयेन दृष्टान्तीयेन वाक्येन व्यादाय वदनं निजं अहं प्रकाशयिष्यामि गुप्तवाक्यं पुराभवं यदेतद्भयं भविष्यद्वादिना प्रोक्तमासीत्, तत् सिद्धमभवत्।

XXXVI सर्वान् भनुजान् विसृज्य यीशौ गृहं प्रविष्टे तच्छिष्या आगत्य यीशवे कथितवन्तः, क्षेत्रस्य वन्यवसयीदृष्टान्तकथाम् भवान् अस्मान् स्पष्टीकृत्य वदतु।

XXXVII ततः स प्रत्युवाच, येन भद्रबीजान्युप्यन्ते स भनुजपुत्रः,

XXXVIII क्षेत्रं जगत्, भद्रबीजानी राज्यस्य सन्तानाः,

XXXIX वन्यवससानि पापात्मनः सन्तानाः। येन रिपुणा तान्युप्तानि स शयतानः, कर्त्तनसमयश्च जगतः शेषः, कर्त्तकाः स्वर्गीयदूताः।

XL यथा वन्यवससानि संगृह्य दाह्यन्ते, तथा जगतः शेषे भविष्यति;

XLI अर्थात् भनुजसुतः स्वांयदूतान् प्रेषयिष्यति, तेन ते य तस्य राज्यात् सर्वान् विघ्नकारिणोऽधार्मिकलोकांश्च संगृह्य

XLII यत्र रोदनं दन्तघर्षणञ्च भवति, तत्राग्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति।

XLIII तदानीं धार्मिकलोकाः स्वेषां पितृ राज्ये भास्करेण तेजस्विनो भविष्यन्ति। श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते, म शृणुयात्।

XLIV अपरञ्च क्षेत्रमध्ये निधिं पश्यन् यो गोपयति, ततः परं सानन्दो गत्वा स्वीयसर्वस्वं विक्रीय तक्षेत्रं क्रीणाति, स एव स्वर्गराज्यं।

XLV अन्यञ्च यो वणिक् उत्तमां मुक्तां गवेषयन्

XLVI महादां मुक्तां विलोक्य निजसर्वस्वं विक्रीय तां क्रीणाति, स एव स्वर्गराज्यं।

XLVII पुनश्च समुद्रो निक्षिप्तः सर्वप्रकारमीनसंग्राहानायएव स्वर्गराज्यं।

XLVIII तस्मिन् आनाये पूर्णो जना यथा रोधस्युत्तोल्य समुपविश्य प्रशस्तमीनान् संग्रह्य भाजनेषु निदधते, कुत्सितान् निक्षिपन्ति;

XLIX तथैव जगतः शेषे भविष्यति, इलतः स्वर्गीयदूता आगत्य पुण्यवज्जानानां मध्यात् पापिनः पृथक् कृत्वा वह्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति,

L तत्र रोदनं दन्तघर्षणञ्च भविष्यतः।

LI यीशुना ते पृष्टा युष्माभिः किमेतान्याप्यानान्यबुध्यन्त? तदा ते प्रत्यवदन्, सत्यं प्रभो।

LII तदानीं स कथितवान्, निजभाण्डागारात् नवीनपुरातनानि वस्तूनि निर्गमयति यो गृहस्थः स एव स्वर्गराज्यमधि शिक्षिताः सर्व उपदेष्टारः।

LIII अनन्तरं यीशुरेताः सर्वा दृष्टान्तकथाः समाप्य तस्मात् स्थानात् प्रतस्थौ अपरं स्वदेशमागत्य जनान् भजनभवन उपदिष्टवान्;

LIV ते विस्मयं गत्वा कथितवन्त अेतस्यैतादृशं ज्ञानम् आश्चर्य्यं कर्म य कस्माद् अजायत?

LV किमयं सूत्रधारस्य पुत्रो नहि? अेतस्य मातु नामि य किं मरियम् नहि? याकुब्-यूषक्-शिमोन्-यिडूदाश्च किमेतस्य भ्रातरो नहि?

LVI अेतस्य भगिन्यश्च किमस्माकं मध्ये न सन्ति? तर्हि कस्माद्यमेतानि लब्धवान्? एतथं स तेषां विघ्नरूपो बभूव;

LVII ततो यीशुना निर्गदितं स्वदेशीयजनानां मध्यं विना भविष्यद्वादी कुत्राप्यन्यत्र नासम्मान्यो भवती।

LVIII तेषामविश्वासहेतोः स तत्र स्थाने बह्वाश्चर्य्यकर्मार्णि न कृतवान्।

XIV

- I तदानीं राजा डेरोद् यीशो र्यशः श्रुत्वा निजदासेयान् जगाद्,
 II अेष मज्जयिता योडन्, प्रमितेभयस्तस्योत्थानात् तेनेत्यमद्भुतं कर्म प्रकाश्यते।
 III पुरा डेरोद् निजभ्रातुः डि्लिपो जयाया डेरोदीयाया अनुरोधाद् योडनं धारयित्वा बद्धा कारायां स्थापितवान्।
 IV यतो योडन् उक्तवान्, अत्सयाः संग्रहो भवतो नोयितः।
 V तस्मात् नृपतिस्तं छन्तुमिच्छन्नपि लोकेभ्यो विभयाञ्चकार; यतः सर्व्वे योडनं भविष्यद्वादिनं मेनिरो
 VI किन्तु डेरोदो जन्माडीयमह उपस्थिते डेरोदीयाया दृढिता तेषां समक्षं नृतित्वा डेरोदमप्रीणयत्।
 VII तस्मात् भूपतिः शपथं कुर्वन् एति प्रत्यज्ञासीत्, त्वया यद् याच्यते, तदवाहं दास्यामि।
 VIII सा कुमारी स्वीयमातुः शिक्षां लब्धा बलाषे, मज्जयितुर्योडन उत्तमाङ्गं भाजने समानीय मह्यं विश्राणय।
 IX ततो राजा शुशोय, किन्तु भोजनायोपविशतां सङ्गिनां स्वकृतशपथस्य यानुरोधात् तत् प्रदातुम आदिदेश।
 X पश्चात् कारां प्रति नरं प्रहित्य योडन उत्तमाङ्गं छिन्वा
 XI तत् भाजन आनाय्य तस्यै कुमार्थ्ये व्यश्राणयत्, ततः सा स्वजनन्याः समीपं तन्निनाया।
 XII पश्चात् योडनः शिष्या आगत्य कायं नीत्वा श्मशाने स्थापयामासुस्ततो यीशोः सन्निधिं प्रजित्वा तद्दार्तां बलाषिरे।
 XIII अनन्तरं यीशुरिति निशाम्य नावा निर्जनस्थानम् अेकाकी गतवान्, पश्चात् मानवास्तत् श्रुत्वा नानानगरेभ्य आगत्य पदैस्तपश्चाद् एयुः।
 XIV तदानीं यीशु ब्रिडारागत्य मछान्तं जननिवहं निरीक्ष्य तेषु कारुणिकः मन् तेषां पीडितजनान् निरामयान् यकार।
 XV ततः परं सन्ध्यायां शिष्यास्तदन्तिकमागत्य कथयाञ्चकुः, एहं निर्जनस्थानं वेलाध्यवसन्नाः तस्मात् मनुजान् स्वस्वग्रामं गन्तुं स्वार्थं लक्ष्याणि क्तुञ्च भवान् तान् विसृजतु।
 XVI किन्तु यीशुस्तानवादीत्, तेषां गमने प्रयोजनं नास्ति, यूयमेव तान् भोजयत।
 XVII तदा ते प्रत्यवदन्, अस्माकमत्र पूपपञ्चकं मीनद्वयञ्चस्ते।
 XVIII तदानीं तेनोक्तं तानि मदनिकमानयत।
 XIX अनन्तरं स मनुजान् यवसोपय्युपवेष्टुम् आज्ञापयामास; अपर तत् पूपपञ्चकं मीनद्वयञ्च गृह्णन् स्वर्गं प्रति निरीक्ष्येश्वरीयगुणान् अनूद्य भंक्त्वा शिष्येभ्यो दत्तवान्, शिष्याश्च लोकेभ्यो ददुः।
 XX ततः सर्व्वे भुक्त्वा परितृप्तवन्तः, ततस्तदवशिष्टलक्ष्यैः पूर्णान् द्वादशशलकान् गृहीतवन्तः।
 XXI ते भोक्तारः स्त्रीर्बालकाश्च विहाय प्रायेण पञ्च सलसाणि पुमांस आसन्।
 XXII तदनन्तरं यीशु लोकाणां विसर्जनकाले शिष्यान् तरणिमारोद्धुं स्वाग्रे पारं यातुञ्च गाढमादिष्टवान्।
 XXIII ततो लोकेषु विसृष्टेषु स विविक्ते प्रार्थयितुं गिरिभेकं गत्वा सन्ध्यां यावत् तत्रैकाकी स्थितवान्।
 XXIV किन्तु तदानीं सम्भुजवातत्वात् सरित्पते मध्ये तरङ्गैस्तरणिर्दोलायमानाभवत्।
 XXV तदा स यामिन्याश्चतुर्थप्रहरे पद्भ्यां प्रजन् तेषामन्तिकं गतवान्।
 XXVI किन्तु शिष्यास्तं सागरोपरि प्रजन्तं विलोक्य समुद्विग्ना जगदुः, अेष भूत एति शङ्कमाना उच्यैः शब्दायाञ्चकिरे य।
 XXVII तदव यीशुस्तानवदत्, सुस्थिरा भवत, मा भैष्ट, अेषोऽहम्।
 XXVIII ततः पितर एत्युक्तवान्, हे प्रभो, यदि भवानेव, तर्हि मां भवत्समीपं यातुमाज्ञापयतु।
 XXIX ततः तेनादिष्टः पितरस्तरणितोऽवरुह्य यीशो रन्तिकं प्रापुं तोयोपरि वप्राज।
 XXX किन्तु प्रयणं पवनं विलोक्य भयात् तोये भंक्तुम् आरेभे, तस्माद् उच्यैः शब्दायमानः कथितवान्, हे प्रभो, मामवतु।
 XXXI यीशुस्तक्षाणात् करं प्रसार्य तं धरन् उक्तवान्, छ स्तोत्रप्रत्ययिन् त्वं कुतः समशेथाः?
 XXXII अनन्तरं तयोस्तरणिमार्द्वयोः पवनो निववृते।
 XXXIII तदानीं ये तरणयामासन्, त आगत्य तं प्राणभ्य कथितवन्तः, यथार्थस्त्वमेवेश्वरसुतः।
 XXXIV अनन्तरं पारं प्राप्य ते गिनेषरन्नामकं नगरमुपतस्थुः,

XXXV तदा तत्रत्या जना यीशुं परियीय तद्देशस्य यतुर्दिशो वार्तां प्रहित्य यत्र यावन्तः पीडिता आसन्, तावत्तत्रैव तदन्तिकमानयामासुः।

XXXVI अपरं तदीयवसनस्य ग्रन्थिमात्रं स्प्रष्टुं विनीय यावन्तो जनास्तत् स्पर्शं यङ्किरे, ते सर्व्वैरेव निरामया बभूवुः।

XV

- I अपरं यिश्शालमनगरीयाः कतिपया अध्यापकाः डिश्शिनश्च यीशोः समीपमागत्य कथयामासुः,
 II तव शिष्याः किमर्थम् अप्रक्षालितकरैर् भक्षित्वा परम्परागतं प्राचीनानां व्यवहारं लड्वन्ते?
 III ततो यीशुः प्रत्युवाच, यूयं परम्परागतायारेण कुत ईश्वराणां लड्वध्वे।
 IV ईश्वर इत्याज्ञापयतु, त्वं निजपितरौ संमन्येथाः, येन य निजपितरौ निन्देते, स निश्चितं म्रियेत;
 V किन्तु यूयं वदथ, यः स्वजन्तं स्वजन्तौ वा वाक्यमिदं वदति, युवां मत्तो यत्त्वमेथे, तत् न्यविद्यत,
 VI स निजपितरौ पुनर्न संमंस्यते। इत्थं यूयं परम्परागतेन स्वेषामायारेणेश्वरीयाणां लुम्पथा।
 VII रे कपटिनः सर्व्वे यिशियो युष्मानधि भविष्यद्भयनान्येतानि सम्यग् उक्तवान्।
 VIII वदने मनुजा अते समायान्ति मदन्तिकं तथाधरैर् मदीयञ्च मानं कुर्वन्ति ते नराः।
 IX किन्तु तेषां मनो मत्तो विदूरथेव तिष्ठति। शिक्षयन्तो विधीन् त्राज्ञा लजन्ते मां मुधैव तो।
 X ततो यीशु लोकां आडूय प्रोक्तवान्, यूयं श्रुत्वा बुध्यध्वं।
 XI यन्मुषं प्रविशति, तत् मनुजम् अमेधं न करोति, किन्तु यदास्यात् निर्गच्छति, तदेव मानुषममेधयी करोती।
 XII तदानीं शिष्या आगत्य तस्मै कथयाञ्चक्रुः, अेतां कथां श्रुत्वा डिश्शिनो व्यरज्यन्त, तत् किं भवता ज्ञायते?
 XIII स प्रत्यवदत्, मम स्वर्गस्थः पिता यं कञ्चिद्दुकरं नारोपयत्, स उत्पाद्यते।
 XIV ते तिष्ठन्तु, ते अन्धमनुजानाम् अन्धमार्गदर्शका अेव; यद्यन्धोऽन्धं पन्थानं दर्शयति, तर्ह्युभौ गर्तं पततः।
 XV तदा पितरस्तं प्रत्यवदत्, दृष्टान्तमिममस्मान् बोधयतु।
 XVI यीशुना प्रोक्तं, यूयमथ यावत् किमबोधाः स्थः?
 XVII कथामिमां किं न बुध्यध्वे ? यदास्यं प्रेविशति, तद् उदरे पतन् बडिर्निर्याति,
 XVIII किन्त्वास्याद् यन्निर्याति, तद् अन्तःकरणात् निर्यातत्वात् मनुजममेधं करोति।
 XIX यतोऽन्तःकरणात् कुयिन्ता अधः पारदारिकता वेश्यागमनं यैर्यै मिथ्यासाक्ष्यम् ईश्वरनिन्दा यैतानि सर्वाणि निर्यान्ति।
 XX अेतानि मनुष्यमपवित्री कुर्वन्ति किन्त्वप्रक्षालितकरेण लोजनं मनुजममेधं न करोति।
 XXI अनन्तरं यीशुस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय सोरसीदोन्नगरयोः सीमामुपतस्थौ।
 XXII तदा तत्सीमातः कायित् किनानीया योषिद् आगत्य तमुच्यैरुवाच, हे प्रभो दायूदः सन्तान, ममैका दुडितास्ते सा भूतग्रस्ता सती मडाकलेशं प्राप्नोति मम दयस्वा।
 XXIII किन्तु यीशुस्तां किमपि नोक्तवान्, ततः शिष्या आगत्य तं निवेदयामासुः, अेषा योषिद् अस्माकं पश्चाद् उच्यैराडूयागच्छति, अेनां विसृजतु।
 XXIV तदा स प्रत्यवदत्, ईश्यायेल्गोत्रस्य डारितमेषान् विना कस्याप्यन्यस्य समीपं नाडं प्रेषितोस्मि।
 XXV ततः सा नारीसमागत्य तं प्रणम्य जगाद, हे प्रभो मामुपकुतु।
 XXVI स उक्तवान्, बालकानां लक्ष्यमादाय सारमेयेभ्यो दानं नोयितं।
 XXVII तदा सा बभाषे, हे प्रभो, तत् सत्यं, तथापि प्रभो र्भञ्जाद् यदुच्छिष्टं पतति, तत् सारमेयाः प्रादन्ति।
 XXVIII ततो यीशुः प्रत्यवदत्, हे योषित्, तव विश्वासो मडान् तस्मात् तव मनोभिलषितं सिद्ध्यतु, तेन तस्याः कन्या तस्मिन्नेव दण्डे निरामयाभवत्।
 XXIX अनन्तरं यीशस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय गालील्सागरस्य सन्निधिमागत्य धराधरमारुह्य तत्रोपविवेश।
 XXX पश्चात् जननिवडो बडून् पञ्चान्धमूकशुष्ककरमानुषान् आदाय यीशोः समीपमागत्य तय्यरएान्तिके स्थापयामासुः, ततः सा तान् निरामयान् अकरोत्।

XXXI ઇત્યં મૂકા વાક્યં વદન્તિ, શુષ્કકરાઃ સ્વાસ્થ્યમાયાન્તિ, પજ્જવો ગચ્છન્તિ, અન્ધા વીક્ષન્તે, ઇતિ વિલોક્ય લોકા વિસ્મયં મન્યમાના ઇસ્રાયેલ ઈશ્વરં ધન્યં બભાષિરે|

XXXII તદાનીં યીશુઃ સ્વશિષ્યાન્ આહૂય ગદિતવાન્, એતજ્જનનિવહેષુ મમ દયા જાયતે, એતે દિનત્રયં મયા સાકં સન્તિ, એષાં ભક્ષ્યવસ્તુ ય કઞ્ચિદપિ નાસ્તિ, તસ્માદહમેતાનકૃતાહારાન્ ન વિસ્રક્ષ્યામિ, તથાત્વે વર્ત્મમધ્યે કલામ્બેષુઃ|

XXXIII તદા શિષ્યા ઊયુઃ, એતસ્મિન્ પ્રાન્તરમધ્ય એતાવતો મર્ત્યાન્ તર્પયિતું વયં કુત પૂપાન્ પ્રાપ્સ્યામઃ?|

XXXIV યીશુરપૃચ્છત્, યુષ્માકં નિકટે કતિ પૂપા આસતે? ત ઊયુઃ, સપ્તપૂપા અલ્પાઃ ક્ષુદ્રમીનાશ્ચ સન્તિ|

XXXV તદાનીં સ લોકનિવહં ભૂમાવુપવેષ્ટુમ્ આદિશ્ય

XXXVI તાન્ સપ્તપૂપાન્ મીનાંશ્ચ ગૃહ્નન્ ઈશ્વરીયગુણાન્ અનૂદ્ય ભંક્ત્વા શિષ્યેભ્યો દદૌ, શિષ્યા લોકેભ્યો દદુઃ|

XXXVII તતઃ સર્વે ભુક્ત્વા તૃપ્તવન્તઃ; તદવશિષ્ટભક્ષ્યેણ સપ્તઽલકાન્ પરિપૂર્ય્યં સંજગૃહુઃ|

XXXVIII તે ભોક્તારો યોષિતો બાલકાંશ્ચ વિહાય પ્રાયેણ યતુઃસહસ્રાણિ પુરુષા આસન્|

XXXIX તતઃ પરં સ જનનિવહં વિસૃજ્ય તરિમારુદ્ય મગ્દલાપ્રદેશં ગતવાન્|

XVI

I તદાનીં ફિરિશિનઃ સિદ્ધકિન્નાગત્ય તં પરીક્ષિતું નભમીયં કિન્નન લક્ષ્મ દર્શયિતું તસ્મૈ નિવેદયામાસુઃ|

II તતઃ સ ઉક્તવાન્, સન્ધ્યાયાં નભસો રક્તત્વાદ્ યૂયં વદથ, શ્વો નિર્મલં દિનં ભવિષ્યતિ;

III પ્રાતઃકાલે ય નભસો રક્તત્વાત્ મલિનત્વાત્ વદથ, ઝગ્ભશઘ ભવિષ્યતિ હે કપટિનો યદિ યૂયમ્ અન્તરીક્ષસ્ય લક્ષ્મ બોદ્ધું શક્નુથ, તર્હિ કાલસ્યૈતસ્ય લક્ષ્મ કથં બોદ્ધું ન શક્નુથ?

IV એતત્કાલસ્ય દુષ્ટો વ્યભિચારી ય વંશો લક્ષ્મ ગવેષયતિ, કિન્તુ યૂનસો ભવિષ્યદ્વાદિનો લક્ષ્મ વિનાન્યત્ કિમપિ લક્ષ્મ તાન્ ન દર્શયિચ્યતો તદાનીં સ તાન્ વિહાય પ્રતસ્થો|

V અનન્તરમન્યપારગમનકાલે તસ્ય શિષ્યાઃ પૂપમાનેતું વિસ્મૃતવન્તઃ|

VI યીશુસ્તાનવાદીત્, યૂયં ફિરિશિનાં સિદ્ધકિન્નાત્ કિણ્વં પ્રતિ સાવધાનાઃ સતર્કાશ્ચ ભવતા|

VII તેન તે પરસ્પરં વિવિચ્ય કથયિતુમારેભિરે, વયં પૂપાનાનેતું વિસ્મૃતવન્ત એતત્કારણાદ્ ઇતિ કથયતિ|

VIII કિન્તુ યીશુસ્તદ્વિજ્ઞાય તાનવોચત્, હે સ્તોકવિશ્વાસિનો યૂયં પૂપાનાનયનમધિ કુતઃ પરસ્પરમેતદ્ વિવિંક્ય?

IX યુષ્માભિઃ કિમદ્યાપિ ન જ્ઞાયતે? પત્રભિઃ પૂપૈઃ પત્રસહસ્રપુરુષેષુ ભોજિતેષુ ભક્ષ્યોચ્છિષ્ટપૂર્ણાન્ કતિ ઽલકાન્ સમગૃહ્ણતઃ;

X તથા સપ્તભિઃ પૂપૈશ્ચતુઃસહસ્રપુરુષેષુ ભોજિતેષુ કતિ ઽલકાન્ સમગૃહ્ણત, તત્ કિં યુષ્માભિર્નિ સ્મર્યતે?

XI તસ્માત્ ફિરિશિનાં સિદ્ધકિન્નાત્ કિણ્વં પ્રતિ સાવધાનાસ્તિષ્ઠત, કથામિમામ્ અહં પૂપાનધિ નાકથયં, એતદ્ યૂયં કુતો ન બુદ્ધ્યધ્વે?

XII તદાનીં પૂપકિણ્વં પ્રતિ સાવધાનાસ્તિષ્ઠતેતિ નોક્ત્વા ફિરિશિનાં સિદ્ધકિન્નાત્ ઉપદેશં પ્રતિ સાવધાનાસ્તિષ્ઠતેતિ કથિતવાન્, ઇતિ તૈરબોધિ|

XIII અપરત્ર યીશુઃ કેસરિયા-ફિલિપિપ્રદેશમાગત્ય શિષ્યાન્ અપૃચ્છત્, યોઽહં મનુજસુતઃ સોઽહં કઃ? લોકૈરહં કિમુચ્યે?

XIV તદાનીં તે કથિતવન્તઃ, કેચિદ્ વદન્તિ ત્વં મજ્જયિતા યોહન્, કેચિદ્વદન્તિ, ત્વમ્ એલિયઃ, કેચિચ્ચ વદન્તિ, ત્વં યિરિમિયો વા કશ્ચિદ્ ભવિષ્યદ્વાદીતિ|

XV પશ્ચાત્ સ તાન્ પપ્રચ્છ, યૂયં માં કં વદથ? તતઃ શિમોન્ પિતર ઉવાચ,

XVI ત્વમમરેશ્વરસ્યાભિષિક્તપુત્રઃ|

XVII તતો યીશુઃ કથિતવાન્, હે યૂનસઃ પુત્ર શિમોન્ ત્વં ધન્યઃ; યતઃ કોપિ અનુજસ્ત્વચેતજ્જ્ઞાનં નોદપાદયત્, કિન્તુ મમ સ્વર્ગસ્યઃ પિતોદપાદયત્|

XVIII अतोऽहं त्वां वदामि, त्वं पितरः (प्रस्तरः) अहञ्च तस्य प्रस्तरस्योपरि स्वमाण्डलीं निर्मास्यामि, तेन निरयो बलात् तां पराञ्छेतुं न शक्यति।

XIX अहं तुल्यं स्वर्गीयराज्यस्य कुञ्जिकां दास्यामि, तेन यत् किञ्चन त्वं पृथिव्यां भन्त्यसि तत्स्वर्गे भन्त्यते, यद्य किञ्चन मह्यं मोक्षयसि तत्स्वर्गे मोक्षयते।

XX पश्चात् स शिष्यानादिशत्, अहमभिषिक्तो यीशुरिति कथां कस्मैयिदपि यूयं मा कथयता।

XXI अन्यञ्च यिडूशालमनगरं गत्वा प्राचीनलोकेभ्यः प्रधानयाजकेभ्यः उपाध्यायेभ्यश्च बडुडुःभभोगस्तैर्हंतत्वं तृतीयदिने पुनरुत्थानञ्च ममावश्यकम् अेताः कथा यीशुस्तत्कालमारभ्य शिष्यान् ज्ञापयितुम् आरब्धवान्।

XXII तदानीं पितरस्तस्य करं धृत्वा तर्जयित्वा कथयितुमारब्धवान्, हे प्रभो, तत्त्वतो हूरं यातु, त्वां प्रति कदापि न घटिष्यते।

XXIII किन्तु स वदनं परावर्त्य पितरं जगाद, हे विघ्नकारिन्, मत्सम्भुजाद् दूरीभव, त्वं मां बाधसे, ईश्वरीयकार्यार्थात् मानुषीयकार्यं तुल्यं रोयते।

XXIV अनन्तरं यीशुः स्वीयशिष्यान् उक्तवान् यः कश्चित् मम पश्चाद्गामी भवितुम् इच्छति, स स्वं दाम्यतु, तथा स्वकुशं गृह्णन् मत्पश्चादायातु।

XXV यतो यः प्राणान् रक्षितुमिच्छति, स तान् हारयिष्यति, किन्तु यो मर्त्यं निजप्राणान् हारयति, स तान् प्राप्स्यति।

XXVI मानुषो यदि सर्व्वं जगत् लभते निजप्राणान् हारयति, तर्हि तस्य को लाभः? मनुजो निजप्राणानां विनिमयेन वा किं दानुं शक्नोति?

XXVII मनुजसुतः स्वदूतैः साकं पितुः प्रभावेणागमिष्यति; तदा प्रतिमनुजं स्वस्वकर्मानुसारात् कुलं दास्यति।

XXVIII अहं युष्मान् तथं वञ्चि, सराज्यं मनुजसुतम् आगतं न पश्यन्तो मृत्युं न स्वादिष्यन्ति, अेतादृशाः कतिपयजना अत्रापि दृश्यामानाः सन्ति।

XVII

I अनन्तरं षड्दिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं तत्साहजं योहनञ्च गृह्णन् उय्याद्रे विविक्तस्थानम् आगत्य तेषां समक्षं रूपमन्यत् दधारा।

II तेन तदास्यं तेजस्वि, तदाभरणम् आलोकवत् पाण्डरमभवत्।

III अन्यस्य तेन साकं संलपन्तौ मूसा अेलियश्च तेभ्यो दर्शनं ददतुः।

IV तदानीं पितरो यीशुं जगाद, हे प्रभो स्थितिरत्रास्माकं शुभा, यदि भवतानुमन्यते, तर्हि भवदर्थमेकं मूसार्थमेकम् अेलियार्थञ्चैकम् एति त्रीणि दृष्याणि निर्ममा।

V अेतत्कथनकाले अेक उज्ज्वलः पयोदस्तेषामुपरि छायां कृतवान्, वारिदाद् अेषा नभसीया वाग् बभूव, ममायं प्रियः पुत्रः, अस्मिन् मम महासन्तोष अेतस्य वाक्यं यूयं निशामयता।

VI किन्तु वायमेतां शृण्वन्तअेव शिष्या मृशं शङ्कमाना न्युब्जा न्यपतन्।

VII तदा यीशुरागत्य तेषां गात्राणि स्पृशन् उवाच, उत्तिष्ठत, मा भैष्य।

VIII तदानीं नेत्राण्युन्मील्य यीशुं विना कमपि न ददृशुः।

IX ततः परम् अद्रेवररोहणकाले यीशुस्तान् इत्यादिदेश, मनुजसुतस्य मृतानां मध्यादुत्थानं यावन्न जायते, तावत् युष्माभिरेतदर्शनं कस्मैयिदपि न कथयितव्यं।

X तदा शिष्यास्तं पप्रच्छुः, प्रथमम् अेलिय आयास्यतीति कुत उपाध्यायैरुच्यते?

XI ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, अेलियः प्रागेत्य सर्वाणि साधयिष्यतीति सत्यं,

XII किन्त्वहं युष्मान् वञ्चि, अेलिय अेत्य गतः, ते तमपरित्यज्य तस्मिन् यथेच्छं व्यवजुः; मनुजसुतेनापि तेषामन्तिके तादृग् दुःखं लोक्तव्यं।

XIII तदानीं स मञ्जयितारं योहनमधि कथामेतां व्याहृतवान्, इत्थं तस्मिन्नुद्युत्तुः।

XIV पश्चात् तेषु जननिवहस्यान्तिकमागतेषु कश्चित् मनुजस्तदन्तिकमेत्य ज्ञानूनी पातयित्वा कथितवान्,

XV हे प्रभो, मत्पुत्रं प्रति कृपां विदधातु, सोपस्माराभयेन भृशं व्यथितः सन् पुनः पुनर्वह्नौ मुहुर्ज्वलमध्ये पतति।

XVI तस्माद्भवतः शिष्याणां समीपे तमानयं किन्तु ते तं स्वास्थं कर्तुं न शक्ताः।

XVII तदा यीशुः कथितवान् रे अविश्वासिनः, रे विपथगाभिनः, पुनः कतिकालान् अहं युष्माकं सन्निधौ स्थास्यामि? कतिकालान् वा युष्मान् सङ्घिष्ये? तत्र ममान्तिकमानयत।

XVIII पश्चाद् यीशुना तर्जतश्चेव स भूतस्तं विहाय गतवान्, तद्दृष्ट्वा च स बालको निरामयोऽभूत्।

XIX ततः शिष्या गुप्तं यीशुमुपागत्य अभाषिरे, कुतो वयं तं भूतं त्याजयितुं न शक्ताः?

XX यीशुना ते प्रोक्ताः, युष्माकमप्रत्ययात्;

XXI युष्मानहं तथ्यं वयिं यदि युष्माकं सर्षपैकमात्रोपि विश्वासो जायते, तर्हि युष्माभिरस्मिन् शैले त्वमितः स्थानात् तत् स्थानं याहीति भूते स तदैव यलियति, युष्माकं किमयसाध्यञ्च कर्म न स्थास्याति। किन्तु प्रार्थनोपवासौ विनैतादृशो भूतो न त्याज्येता।

XXII अपरं तेषां गावीव्रदेशे त्रमण्डाले यीशुना ते गदिताः, मनुजसुतो जनानां करेषु समर्पयिष्यते तैर्हनिष्यते य,

XXIII किन्तु तृतीयेऽङ्किं न म उत्थापिष्यते, तेन ते भृशं दुःखिता अभूवः।

XXIV तदनन्तरं तेषु कङ्कर्नाङ्गुलमागत्य कुरसं ग्राह्यः पितरान्तिकमागत्य पप्रच्छुः, युष्माकं गुरुः किं मन्दिरार्थं करं न ददाति? ततः पितरः कथितवान् ददाति।

XXV ततस्तस्मिन् गुह्यमध्यमागते तस्य कथाकथनात् पूर्वमेव यीशुरुवाच, हे शिमोन्, मेदिन्या राजानः स्वस्वापत्येभ्यः किं विदेशिभ्यः केभ्यः करं गृह्णन्ति? अत्र त्वं किं बुध्यसे? ततः पितर उक्तवान्, विदेशिभ्यः।

XXVI तदा यीशुरुक्तवान्, तर्हि सन्ताना मुक्ताः सन्ति।

XXVII तथापि यथास्माभिरस्तेषामन्तरायो न जन्यते, तद्भूते जलधेस्तीरं गत्वा वडिशं क्षिप, तेनादौ यो मीन उत्थास्यति, तं धृत्वा तन्मुपे मोयिते तोलकैकं रूप्यं प्राप्स्यसि, तद्गृहीत्वा तव मम य कृते तेभ्यो दधि।

XVIII

I तदानीं शिष्या यीशोः समीपमागत्य पृष्टवन्तः स्वर्गराज्ये कः श्रेष्ठः?

II ततो यीशुः क्षुद्रमेकं बालकं स्वसमीपमानीय तेषां मध्ये निधाय जगद,

III युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, यूयं मनोविनिमयेन क्षुद्रबालवत् न सन्तः स्वर्गराज्यं प्रवेष्टुं न शक्नुथा।

IV यः कश्चिद् अेतस्य क्षुद्रबालकस्य सममात्मानं नम्रीकरोति, सश्चेव स्वर्गराज्ये श्रेष्ठः।

V यः कश्चिद् अेतादृशं क्षुद्रबालकमेकं मम नाम्नि गृह्णाति, स मामेव गृह्णाति।

VI किन्तु यो जनो मयि कृतविश्वासानामेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अेकस्यापि विधिं जनयति, कश्चिद्द्वेषणीकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जन् श्रेयः।

VII विघ्नात् जगतः सन्तापो भविष्यति, विघ्नोऽवश्यं जनयिष्यते, किन्तु येन मनुजेन विघ्नो जनयिष्यते तस्यैव सन्तापो भविष्यति।

VIII तस्मात् तव करश्चरणी वा यदि त्वां बाधते, तर्हि तं छित्वा निक्षिप, द्विकरस्य द्विपदस्य वा तवान्तवह्नौ निक्षेपात्, अञ्जस्य वा छिन्नहस्तस्य तव ज्वने प्रवेशो वरं।

IX अपरं तव नेत्रं यदि त्वां बाधते, तर्हि तद्युत्पाव्य निक्षिप, द्विनेत्रस्य नरकाग्नौ निक्षेपात् काणस्य तव ज्वने प्रवेशो वरं।

X तस्मादवधद्धं, अेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अेकमपि मा तुच्छीकुरुत,

XI यतो युष्मानहं तथ्यं ब्रवीमि, स्वर्गं तेषां दृता मम स्वर्गस्थस्य पितुरास्यं नित्यं पश्यन्ति। अेवं ये हे डारितास्तान् रक्षितुं मनुजपुत्र आगच्छत।

XII यूयमत्र किं विविगध्वे? कस्यचिद् यदि शतं मेषाः सन्ति, तेषामेको डार्यते य, तर्हि स अेकोनशतं मेषान् विहाय पर्वतं गत्वा तं डारितमेकं किं न भूयते?

XIII यदि य कदाचित् तन्मेषोद्देशं लभते, तर्हि युष्मानहं सत्यं कथयामि, सोऽविपथगामिभ्य अेकोनशतमेषेभ्योपि तदेकहोतोरधिकम् आह्लादते।

XIV तद्दृष्ट्वा अेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अेकोपि नश्यतीति युष्माकं स्वर्गस्थपितुर्नाभिमतम्।

XV यद्यपि तव भ्राता त्वयि किमप्यपराध्यति, तर्हि गत्वा युवयोर्द्वयोः स्थितयोस्तस्यापराधं तं ज्ञापय। तत्र स यदि तव वाक्यं शृणोति, तर्हि त्वं स्वभ्रातरं प्राप्तवान्।

XVI किन्तु यदि न शृणोति, तर्हि द्वाभ्यां त्रिभिर्वा साक्षीभिः सर्व्वे वाक्यं यथा निश्चितं जायते, तदर्थम् अेकं द्वौ वा साक्षिणौ गृहीत्वा याहि।

XVII तेन स यदि तयोर्वाक्यं न मान्यते, तर्हि समाजं तज्ज्ञापय, किन्तु यदि समाजस्यापि वाक्यं न मान्यते, तर्हि स तव समीपे देवपूजकधव यद्दालधव य भविष्यति।

XVIII अहं युष्मान् सत्यं वदामि, युष्माभिः पृथिव्यां यद्दुःख्यते तत् स्वर्गं भन्त्यते; मेदिन्यां यत् भोष्यते, स्वर्गोऽपि तत् मोक्षते।

XIX पुनरहं युष्मान् वदामि, मेदिन्यां युष्माकं यदि द्वावेकवाक्यीभूय किञ्चित् प्रार्थयेते, तर्हि मम स्वर्गस्थापित्रा तत् तयोः कृते सम्पन्नं भविष्यति।

XX यतो यत्र द्वौ त्रयो वा मम नान्नि मिलन्ति, तत्रैवाहं तेषां मध्येऽस्मि।

XXI तदानीं पितरस्तत्समीपमागत्य कथितवान् हे प्रभो, मम भ्राता मम यद्यपराध्यति, तर्हि तं कतिङ्कत्वः क्षमिष्ये?

XXII किं सप्तङ्कत्वः? यीशुस्तं जगद्, त्वां केवलं सप्तङ्कत्वो यावत् न वदामि, किन्तु सप्तत्या गुणितं सप्तङ्कत्वो यावत्।

XXIII अपरं निज्दासैः सह ञ्जिगणयिषुः कश्चिद् राजेव स्वर्गराज्यं।

XXIV आरब्धे तस्मिन् गणने सार्द्धसहस्रमुद्रापूरितानां दशसहस्रपुटकानाम् अेकोऽधमर्णस्तत्समक्षमानायि।

XXV तस्य परिशोधनाय द्रव्याभावात् परिशोधनार्थं स तदीयभार्यापुत्रादिसर्व्वस्वञ्च विक्रीयतामिति तत्प्रभुरादिदेश।

XXVI तेन स दासस्तस्य पादयोः पतन् प्रणम्य कथितवान्, हे प्रभो भवता धैर्य्यं कृते मया सर्व्व परिशोधिष्यते।

XXVII तदानीं दासस्य प्रभुः सकृदाः सन् सकलार्णं क्षमित्वा तं तत्याज।

XXVIII किन्तु तस्मिन् दासे बहिर् यति, तस्य शतं मुद्रायतुर्थाशान् यो धारयति, तं सहदासं दृष्ट्वा तस्य कण्ठं निष्पीड्य गदितवान्, मम यत् प्राप्यं तत् परिशोधिष्य।

XXIX तदा तस्य सहदासस्तत्पादयोः पतित्वा विनीय बभाषे, त्वया धैर्य्यं कृते मया सर्व्व परिशोधिष्यते।

XXX तथापि स तत् नाऽगीकृत्य यावत् सर्व्वमृणं न परिशोधितवान् तावत् तं कारायां स्थापयामास।

XXXI तदा तस्य सहदासास्तस्यैतादृग् आचरणं विलोक्य प्रभोः समीपं गत्वा सर्व्वं वृत्तान्तं निवेदयामासुः।

XXXII तदा तस्य प्रभुस्तमाहूय जगद्, रे दुष्ट दास, त्वया मत्सन्निधौ प्रार्थिते मया तव सर्व्वमृणं त्यक्तं;

XXXIII यथा याहं त्वयि करुणां कृतवान्, तथैव त्वत्सहदासे करुणाकरुणं किं तव नोयितं?

XXXIV एति कथयित्वा तस्य प्रभुः कुदृध्यन् निजप्राप्यं यावत् स न परिशोधितवान्, तावत् प्रहारकानां करेषु तं समर्पितवान्।

XXXV यदि यूयं स्वान्तःकरणैः स्वस्वसहजानाम् अपराधान् न क्षमध्वे, तर्हि मम स्वर्गस्थः पितापि युष्मान् प्रतीत्यं करिष्यति।

XIX

I अनन्तरम् अेतासु कथासु समाप्तासु यीशु गांलीलप्रदेशात् प्रस्थाय यद्दन्तीरस्थं यिडूदाप्रदेशं प्राप्तः।

II तदा तत्पश्चात् जन्निवले गते स तत्र तान् निरामयान् अकरोत्।

III तदनन्तरं किंशिनस्तत्समीपमागत्य पारीक्षितुं तं पप्रच्छुः, कस्मादपि कारणात् नरेण स्वजाया परित्याज्या न वा?

IV स प्रत्युवाच, प्रथमम् ईश्वरो नरत्वेन नारीत्वेन य मनुजान् ससर्ज, तस्मात् कथितवान्,

V માનુષ: સ્વપિતરૌ પરિત્યજ્ય સ્વપત્ન્યામ્ આસક્ષ્યતે, તૌ દ્વૌ જનાવેકાઙ્ગૌ ભવિષ્યતઃ, કિમેતદ્ યુષ્માભિર્ન પઠિતમ્?

VI અતસ્તૌ પુનર્ન દ્વૌ તયોરેકાઙ્ગત્વં જાતં, ઈશ્વરેણ યચ્ચ સમયુજ્યત, મનુજો ન તદ્ ભિન્દ્યાત્

VII તદાનીં તે તં પ્રત્યવદન્, તથાત્વે ત્યાજ્યપત્રં દત્વા સ્વાં સ્વાં જાયાં ત્યક્તુમ્ વ્યવસ્થાં મૂસાઃ કથં લિલેખ?

VIII તતઃ સ કથિતવાન્, યુષ્માકં મનસાં કાઠિન્યાદ્ યુષ્માન્ સ્વાં સ્વાં જાયાં ત્યક્તુમ્ અન્વમન્યત કિન્તુ પ્રથમાદ્ એષો વિધિર્નાસીત્

IX અતો યુષ્માનહં વદામિ, વ્યભિચારં વિના યો નિજજાયાં ત્યજેત્ અન્યાઞ્ચ વિવહેત્, સ પરદારાન્ ગચ્છતિ; યશ્ચ ત્યક્તાં નારીં વિવહતિ સોપિ પરદારેષુ રમતો

X તદા તસ્ય શિષ્યાસ્તં બભાષિરે, યદિ સ્વજાચયા સાકં પુંસ એતાદૃક્ સમ્બન્ધો જાયતે, તર્હિ વિવહનમેવ ન ભદ્રં

XI તતઃ સ ઉક્તવાન્, યેભ્યસ્તત્સામર્થ્યં આદાયિ, તાન્ વિનાન્યઃ કોપિ મનુજ એતન્મતં ગ્રહીતું ન શક્નોતિ

XII કતિપયા જનનકલીબઃ કતિપયા નરકૃતકલીબઃ સ્વર્ગરાજયાય કતિપયાઃ સ્વકૃતકલીબાશ્ચ સન્તિ, યે ગ્રહીતું શક્નુવન્તિ તે ગૃહ્ણન્તુ

XIII અપરમ્ યથા સ શિશૂનાં ગાત્રેષુ હસ્તં દત્વા પ્રાર્થયતે, તદર્થં તત્સર્મીપં શિશવ આનીયન્ત, તત આનયિતૃન્ શિષ્યાસ્તિરસ્કૃતવન્તઃ

XIV કિન્તુ યીશુરુવાય, શિશવો મદન્તિકમ્ આગચ્છન્તુ, તાન્ મા વારયત, એતાદૃશાં શિશૂનામેવ સ્વર્ગરાજ્યાં

XV તતઃ સ તેષાં ગાત્રેષુ હસ્તં દત્વા તસ્માત્ સ્થાનાત્ પ્રતસ્થે

XVI અપરમ્ એક આગત્ય તં પપ્રચ્છ, હે પરમગુરો, અનન્તાયુઃ પ્રાપ્તું મયા કિં કિં સત્કર્મ કર્તવ્યં?

XVII તતઃ સ ઉવાચ, માં પરમં કુતો વદસિ? વિનેશ્ચરં ન કોપિ પરમઃ, કિન્તુ યદનન્તાયુઃ પ્રાપ્તું વાગ્છસિ, તદર્હાઙ્ગાઃ પાલયા

XVIII તદા સ પૃષ્ટવાન્, કાઃ કા આઙ્ગાઃ? તતો યીશુઃ કથિતવાન્, નરં મા હન્યાઃ, પરદારાન્ મા ગચ્છેઃ, મા ચોરયેઃ, મૃષાસાક્ષ્યં મા દદ્યાઃ,

XIX નિજપિતરૌ સંમન્યસ્વ, સ્વસમીપવાસિનિ સ્વવત્ પ્રેમ કુરા

XX સ યુવા કથિતવાન્, આ બાલ્યાદ્ એતાઃ પાલયામિ, ઇદાનીં કિં ન્યૂનમાસ્તે?

XXI તતો યીશુરવદત્, યદિ સિદ્ધો ભવિતું વાગ્છસિ, તર્હિ ગત્વા નિજસર્વસ્વં વિક્રીય દરિદ્રેભ્યો વિતર, તતઃ સ્વર્ગે વિત્તં લપ્સ્યસે; આગચ્છ, મત્પશ્ચાદ્દર્તી ય ભવા

XXII એતાં વાચં શ્રુત્વા સ યુવા સ્વીયબહુસમ્પત્તે વિષ્ણુઃ સન્ ચલિતવાન્

XXIII તદા યીશુઃ સ્વશિષ્યાન્ અવદત્, ધનિનાં સ્વર્ગરાજ્યપ્રવેશો મહાદુષ્કર ઇતિ યુષ્માનહં તથ્યં વદામિ

XXIV પુનરપિ યુષ્માનહં વદામિ, ધનિનાં સ્વર્ગરાજ્યપ્રવેશાત્ સૂચીછિદ્રેણ મહાઙ્ગમનં સુકરં

XXV ઇતિ વાક્યં નિશમ્ય શિષ્યા અતિચમત્કૃત્ય કથયામાસુઃ; તર્હિ કસ્ય પરિત્રાણં ભવિતું શક્નોતિ?

XXVI તદા સ તાન્ દૃષ્ટ્વા કથયામાસ, તત્ માનુષાણામશક્યં ભવતિ, કિન્વીશ્વરસ્ય સર્વ્વ શક્યમ્

XXVII તદા પિતરસ્તં ગદિતવાન્, પશ્ય, વયં સર્વ્વ પરિત્યજ્ય ભવતઃ પશ્ચાદ્દર્તિનો ડભવામ; વયં કિં પ્રાપ્સ્યામઃ?

XXVIII તતો યીશુઃ કથિતવાન્, યુષ્માનહં તથ્યં વદામિ, યૂયં મમ પશ્ચાદ્દર્તિનો જાતા ઇતિ કારણાત્ નવીનસૃષ્ટિકાલે યદા મનુજસુતઃ સ્વીયૈશ્ચાર્ય્યસિંહાસન ઉપવેશ્યતિ, તદા યૂયમપિ દ્વાદશસિંહાસનેષૂપવિશ્ય ઇસ્રાયેલીયદ્વાદશવંશાનાં વિચારં કરિષ્યથા

XXIX અન્યચ્ચ યઃ કશ્ચિત્ મમ નામકારણાત્ ગૃહં વા ભ્રાતરં વા ભગિનીં વા પિતરં વા માતરં વા જાયાં વા બાલકં વા ભૂમિં પરિત્યજતિ, સ તેષાં શતગુણં લપ્સ્યતે, અનન્તાયુમોઽધિકારિત્વઞ્ચ પ્રાપ્સ્યતિ

XXX કિન્તુ અગ્રીયા અનેકે જનાઃ પશ્ચાત્, પશ્ચાતીયાશ્ચાનેકે લોકા અગ્રે ભવિષ્યન્તિ

XX

I स्वर्गराज्यम् अेतादृशा केनयिद् गृहस्येन समं, योऽतिप्रभाते निजद्राक्षाक्षेत्रे कृषकान् नियोक्तुं गतवान्।

II पश्चात् तैः साकं दिनैकभृतिं मुद्रायतुर्थांशं निरूप्य तान् द्राक्षाक्षेत्रं प्रेरयामास।

III अनन्तरं प्रह्रैकवेलायां गत्वा ङ्ट्रे कतिपयान् निष्कर्म्मकान् विलोक्य तानवदत्,

IV यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, युष्मत्स्यमहं योग्यभृतिं दास्यामि, ततस्ते वप्रशुः।

V पुनश्च स द्वितीयतृतीययोः प्रह्रयो ब्रिडिं गत्वा तथैव कृतवान्।

VI ततो दृष्टयावशिष्टायां वेलायां ब्रिडिं गत्वापरान् कतिपयजनान् निष्कर्म्मकान् विलोक्य पृष्टवान्, यूयं किमर्थम् अत्र सर्व्वं दिनं निष्कर्म्मार्णस्तिष्ठथ?

VII ते प्रत्यवदन्, अस्मान् न कोपि कर्मभ्रिणि नियुंक्तो तदानीं स कथितवान्, यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, तेन योग्यां भृतिं लप्स्यथा।

VIII तदनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां सञ्चये द्राक्षाक्षेत्रपतिरध्वक्षं गदिवान्, कृषकान् आहूय शेषजनमारभ्य प्रथमं यावत् तेभ्यो भृतिं द्देलि।

IX तेन ये दृष्टयावस्थिते समायातास्तेषाम् अेकैको जनो मुद्रायतुर्थांशं प्राप्नोत्।

X तदानीं प्रथमनियुक्ता जना आगत्यानुमितवन्तो वयमधिकं प्रप्स्यामः, किन्तु तैरपि मुद्रायतुर्थांशोऽलामि।

XI ततस्ते तं गृहीत्वा तेन क्षेत्रपतिना साकं वाग्युद्धं कुर्व्वन्तः कथयामासुः,

XII वयं कृत्स्नं दिनं तापकलेशौ सोढवन्तः, किन्तु पश्चाताया से जना दृष्टयमात्रं परिश्रान्तवन्तस्तेऽस्माभिः समानांशाः कृताः।

XIII ततः स तेषामेकं प्रत्युवाच, ङे वत्स, मया त्वां प्रति कोप्यन्त्यायो न कृतः किं त्वया मत्समक्षं मुद्रायतुर्थांशो नाङ्गीकृतः?

XIV तस्मात् तव यत् प्राप्यं तदादाय याडि, तुभ्यं यति, पश्चातीयनियुक्तलोकायापि तति दातुमिच्छामि।

XV स्वेच्छया निजद्रव्यव्यवहारां किं मया न कर्त्तव्यं? मम दातृत्वात् त्वया किम् ईर्ष्यादृष्टिः क्रियते?

XVI एतथम् अत्रीयलोकाः पश्चातीया भविष्यन्ति, पश्चातीयजनाश्चत्रीया भविष्यन्ति, अहूता बलवः किन्त्वल्पे मनोभिलषिताः।

XVII तदनन्तरं यीशु यिर्ज्जालमनगरं गच्छन् मार्गमध्ये शिष्यान् अेकान्ते वभाषे,

XVIII पश्य वयं यिर्ज्जालमनगरं यामः, तत्र प्रधानयाजकाध्यापकानां करेषु मनुष्यपुत्रः समर्पिष्यते;

XIX ते य तं ङनुमाज्ञाप्य तिरस्कुत्य वेत्रेण प्रहर्त्तुं कुशे धातयितुञ्चान्यदेशीयानां करेषु समर्पयिष्यन्ति, किन्तु स तृतीयदिवसे श्मशानाद् उत्थापिष्यते।

XX तदानीं सिवदीयस्य नारी स्वपुत्रावादाय यीशोः समीपम् अेत्य प्रारभ्य कञ्चनानुग्रहं तं ययाये।

XXI तदा यीशुस्तां प्रोक्तवान्, त्वं किं यायसे? ततः सा बभाषे, भवतो राजत्वे ममानयोः सुतयोरेकं भवदक्षिणपार्श्वं द्वितीयं वामपार्श्वं उपवेष्टुम् आज्ञापयतु।

XXII यीशुः प्रत्युवाच, युवाभ्यां यद् यायते, तन्न बुध्यते, अहं येन कसेन पास्यामि युवाभ्यां किं तेन पातुं शक्यते? अहञ्च येन मञ्ज्जेनेन मञ्ज्जिष्ये, युवाभ्यां किं तेन मञ्ज्जयितुं शक्यते? ते जगद्गुः शक्यते।

XXIII तदा स उक्तवान्, युवां मम कसेनावश्यं पास्यथः, मम मञ्ज्जनेन य युवामपि मञ्ज्जिष्येथे, किन्तु येषां कृते मत्तातेन निरूपितम् एदं तान् विडायान्यं कमपि मदक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं य समुपवेशयितुं ममाधिकारो नास्ति।

XXIV अेतां कथां श्रुत्वान्ये दशशिष्यास्तौ भ्रातरौ प्रति युक्नुपुः।

XXV किन्तु यीशुः स्वसमीपं तानाहूय जगाद, अन्यदेशीयलोकानां नरपतयस्तान् अधिक्कुर्वन्ति, ये तु मङ्गान्तस्ते तान् शासति, एति यूयं जानीथा।

XXVI किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भवेत्, युष्माकं यः कश्चित् मङ्गान् बुभूषति, स युष्मान् सेवेत;

XXVII यश्च युष्माकं मध्ये मुष्यो बुभूषति, स युष्माकं दासो भवेत्।

XXVIII एत्थं मनुजपुत्रः सेव्यो भवितुं नडि, किन्तु सेवितुं बहूनां परित्राणामुल्यार्थं स्वप्राणान् दातुञ्चागतः।

- XXIX अनन्तरं यिरीडोनगरात् तेषां बडिर्गमनसमये तस्य पश्चाद् बडवो लोका वदन्तुः।
 XXX अपरं वर्त्मपार्श्वं उपविशन्तौ द्वावन्धौ तेन मार्गोऽयं यीशो गर्भमं निश्चयं प्रोच्यैः कथयामासतुः,
 डे प्रभो दायूदः सन्तान, आवयो र्दयां विधेहि।
 XXXI ततो लोकाः सर्वे तुषणीभ्रमवतमित्युक्त्वा तौ तर्जयामासुः; तथापि तौ पुनरुच्यैः कथयामासतुः
 डे प्रभो दायूदः सन्तान, आवां दयस्वा।
 XXXII तदानीं यीशुः स्थगितः सन् तावाहूय भाषितवान्, युवयोः कृते मया किं कर्त्तव्यं? युवां किं
 कामयेथे?
 XXXIII तदा तावुक्तवन्तौ, प्रभो नेत्राणि नौ प्रसन्नानि भवेयुः।
 XXXIV तदानीं यीशुस्तौ प्रति प्रमन्नः सन् तयो र्नेत्राणि पस्पर्श, तेनैव तौ सुवीक्षाञ्चकते तत्पश्चात्
 जग्मुस्तुश्च।

XXI

- I अनन्तरं तेषु यिरीडालमनगरस्य समीपवेत्तिनो जैतुननामकधराधरस्य समीपस्थितं बैत्सुगिग्रामम्
 आगतेषु, यीशुः शिष्यद्वयं प्रेषयन् जगाद,
 II युवां सम्भुपस्थग्रामं गत्वा बद्धां यां सवत्सां गर्दभीं ङडात् प्राप्स्यथः, तां मोचयित्वा मदन्तिकम्
 आनयतां।
 III तत्र यद्वि कश्चित् किञ्चिद् वक्ष्यति, तर्हि वद्विष्यथः, अतस्यां प्रभोः प्रयोजनमास्ते, तेन स तत्क्षणात्
 प्रद्वेष्यति।
 IV सीथोनः कन्यकां यूयं भाषध्वमिति भारतीं पश्य ते नम्रशीलः सन् नृप आरुह्य गर्दभीं अर्थादारुह्य
 तद्भ्रत्समायास्यति त्वदन्तिकं।
 V भविष्यद्वादिनोक्तं वयनमिदं तदा सङ्गमभूत्।
 VI अनन्तरं तौ शिष्यौ यीशो र्थयानिदेशं तं ग्रामं गत्वा
 VII गर्दभीं तद्भ्रत्सञ्च समानीतवन्तौ, पश्चात् तदुपरि स्वीयवसनानी पातयित्वा तमारोडयामासतुः।
 VIII ततो बडवो लोका निजवसनानि पथि प्रसारयितुमारोभिरे, कतिपया जनाश्च पादपपर्णादिकं
 छित्वा पथि विस्तारयामासुः।
 IX अग्रगामिनः पश्चाद्गामिनश्च मनुजा उच्यैर्जय जय दायूदः सन्तानेति जगद्गुः परमेश्वरस्य नाम्ना
 य आयाति स धन्यः, सर्वोपरिस्थस्वर्गोपि जयति।
 X इत्थं तस्मिन् यिरीडालमं प्रविष्टे कोडयमिति कथनात् कृत्स्नं नगरं यञ्जलमभवत्।
 XI तत्र लोकाः कथयामासुः, अेष गालील्रदेशीय-नासरतीय-भविष्यद्वादी यीशुः।
 XII अनन्तरं यीशुरीश्वरस्य मन्दिरे प्रविश्य तन्मध्यात् कयविक्रयिणो वडिश्चकार; वणिजां मुद्रासनानी
 कपोतविक्रयिणाञ्चसनानी य न्युत्जयामासा।
 XIII अपरं तानुवाच, अेषा लिपिरास्ते, "मम गृहं प्रार्थनागृहमिति विष्यास्यति", किन्तु यूयं तद्
 दस्युनां गह्वरं कृतवन्तः।
 XIV तदनन्तरम् अन्धपञ्चलोकास्तस्य समीपमागताः, स तान् निरामयान् कृतवान्।
 XV यदा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तेन कृतान्येतानि चित्रकर्माणि दृष्टुः, जय जय दायूदः सन्तान,
 मन्दिरे बालकानाम् अेतादृशम् उच्यध्वनिं शुश्रुवुश्च, तदा मडाकुद्धा बभूवः,
 XVI तं पप्रच्छुश्च, इमे यद् वदन्ति, तत् किं त्वं शृणोषि? ततो यीशुस्तान् अवोचत्, सत्यम्;
 स्तन्यपाथिशिशूनाञ्च बालकानाञ्च वक्रतः। स्वकीयं मडिमानं त्वं संप्रकाशयसि स्वयां अेतद्वाक्यं यूयं
 किं नापठत?
 XVII ततस्तान् विहाय स नगराद् बैथनियाग्रामं गत्वा तत्र रञ्जनीं यापयामासा।
 XVIII अनन्तरं प्रभाते सति यीशुः पुनरपि नगरमागच्छन् क्षुधात्तो बभूव।
 XIX ततो मार्गपार्श्वं उडुम्बरवृक्षमेकं विलोक्य तत्समीपं गत्वा पत्राणि विना किमपि न प्राप्य तं पादं
 प्रोवाच, अद्यारम्य कदापि त्वयि कुलं न भवतु; तेन तत्क्षणात् स उडुम्बरपाडोरुडः शुष्कतां गतः।
 XX तद् दृष्ट्वा शिष्या आश्चर्यं विज्ञाय कथयामासुः, आः, उडुम्बरपादोऽतितूर्णं शुष्कोऽभवत्।

XXI ततो यीशुस्तानुवाय, युष्मानहं सत्यं वदामि, यदि यूयमसन्दिग्धाः प्रतीथ, तर्हि यूयमपि केवलोद्भवपादपं प्रतीत्यं कर्तुं शक्यथ, तन्न, त्वं यदित्वा सागरे पतेति वाक्यं युष्माभिरस्मिन् शैले प्रोक्तोपि तदैव तद् घटिष्यते।

XXII तथा विश्वस्य प्रार्थ्य युष्माभि र्यद् याचिष्यते, तदेव प्राप्स्यते।

XXIII अनन्तरं मन्दिरं प्रविश्योपदेशनसमये तत्समीपं प्रधानयाजकाः प्राचीनलोकाश्चागत्य पप्रच्छुः, त्वया केन सामर्थ्यनैतानि कर्माणि क्रियन्ते? केन वा तुल्यमेतानि सामर्थ्यानि दत्तानि?

XXIV ततो यीशुः प्रत्यवदत्, अहमपि युष्मान् वायमेकां पृच्छामि, यदि यूयं तद्दुत्तरं दातुं शक्यथ, तदा केन सामर्थ्येन कर्माणि येतानि करोमि, तदहं युष्मान् वक्ष्यामि।

XXV योहानो मज्जन् कस्याज्ञायामवत्? किमीश्वरस्य मनुष्यस्य वा? ततस्ते परस्परं विविच्य कथयामासुः, यदीश्वरस्येति वदामस्तर्हि यूयं तं कुतो न प्रच्यैत? वायमेतां वक्ष्यति।

XXVI मनुष्यस्येति वक्तुमपि लोकेभ्यो बिभीमः, यतः सर्वैरपि योहन् भविष्यद्वादीति ज्ञायते।

XXVII तस्मात् ते यीशुं प्रत्यवदन्, तद् वयं न विद्मः। तदा स तानुक्तवान्, तर्हि केन सामर्थ्येन कर्माणि येतान्यहं करोमि, तदप्यहं युष्मान् न वक्ष्यामि।

XXVIII कस्यचिज्जन्स्य द्वौ सुतावास्तां स अकस्य सुतस्य समीपं गत्वा जगाद, हे सुत, त्वमद्य मम द्राक्षाक्षेत्रे कर्म कर्तुं प्रज।

XXIX ततः स उक्तवान्, न यास्यामि, किन्तु शेषेऽनुत्पद्य जगाम।

XXX अनन्तरं सौन्यसुतस्य समीपं गत्वा तथैव कथितवान्; ततः स प्रत्युवाय, महच्छ्रयामि, किन्तु न गतः।

XXXI अेतयोः पुत्रयो र्भये पितुरभिमतं केन पालितं? युष्माभिः किं ब्रूयते? ततस्ते प्रत्युयुः, प्रथमेन पुत्रेण। तदानीं यीशुस्तानुवाय, अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, यद्दाला गणिकाश्च युष्माकमग्रत ईश्वरस्य राज्यं प्रविशन्ति।

XXXII यतो युष्माकं समीपं योहनि धर्मपथेनागते यूयं तं न प्रतीथ, किन्तु यद्दाला गणिकाश्च तं प्रत्यायन्, तद् विलोक्यापि यूयं प्रत्येतुं नाभिद्यध्वं।

XXXIII अपरमेकं दृष्टान्तं शृणुत, कश्चिद् गृहस्थः क्षेत्रे द्राक्षावलात रोपयित्वा तस्यतुर्दिक्षु वारणीं विधाय तन्मध्ये द्राक्षायन्त्रं स्थापितवान्, मात्रात्र निर्मितवान्, ततः कृषकेषु तत् क्षेत्रं समर्थं स्वयं दूरदेशं जगाम।

XXXIV तदनन्तरं इलसमय उपस्थिते स इलानि प्राप्तुं कृषीवलानां समीपं निजदासान् प्रेषयामास।

XXXV किन्तु कृषीवलस्तस्य तान् दासेयान् धृत्वा कञ्चन प्रहृतवन्तः, कञ्चन पाषाणैराहतवन्तः, कञ्चन य इतवन्तः।

XXXVI पुनरपि स प्रभुः प्रथमतोऽधिकदासेयान् प्रेषयामास, किन्तु ते तान् प्रत्यपि तथैव यकुः।

XXXVII अनन्तरं मम सुते गते तं समादरिष्यन्ते, एत्युक्त्वा शेषे स निजसुतं तेषां सन्निधिं प्रेषयामास।

XXXVIII किन्तु ते कृषीवलाः सुतं वीक्ष्य परस्परम् एति मन्त्रयितुम् आरेभिरे, अयमुत्तराधिकारी वयमेनं निहत्यास्याधिकारं स्ववशीकरिष्यामः।

XXXIX पश्चात् ते तं धृत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः पातयित्वा बधिषुः।

XL यदा स द्राक्षाक्षेत्रपतिरागमिष्यति, तदा तान् कृषीवलान् किं करिष्यति?

XLI ततस्ते प्रत्यवदन्, तान् कलुषिणो दारुणयातनाभिराहनिष्यति, ये य समयानुक्रमात् इलानि दास्यन्ति, तादृशेषु कृषीवलेषु क्षेत्रं समर्पयिष्यति।

XLII तदा यीशुना ते गदितः, ग्राहणं न कृतं यस्य पाषाणस्य नियायकैः। प्रधानप्रस्तरः कोणो सञ्चैव संभविष्यति। अेतत् परेशितुः कर्मास्मिदृष्टावद्भूतं भवेत्। धर्मग्रन्थे लिखितमेतद्भयं युष्माभिः किं नापाठि?

XLIII तस्मादहं युष्मान् वदामि, युष्मत् ईश्वरीयराज्यमपनीय इलोत्पाद्यित्रन्यजातये दायिष्यते।

XLIV यो जन् अेतत्पाषाणोपरि पतिष्यति, तं स भक्ष्यते, किन्तवयं पाषाणो यस्योपरि पतिष्यति, तं स धूलिवत् यूर्णीकरिष्यति।

XLV तदानीं प्रधानयाजकाः किञ्चिन्शिव तस्येमां दृष्टान्तकथां श्रुत्वा सोऽस्मानुद्दिश्य कथितवान्, एति विज्ञाय तं धर्तुं येष्टितवन्तः;

XLVI किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः, यतो लोकेः स भविष्यद्वादीत्यज्ञायि।

XXII

- I अनन्तरं यीशुः पुनरपि दृष्टान्तेन तान् अवादीत्,
- II स्वर्गीयराज्यम् अंतादृशस्य नृपतेः समं, यो निजं पुत्रं विवाहयन् सर्वान् निमन्त्रितान् आनेतुं दासेयान् प्रहितवान्,
- III किन्तु ते समागन्तुं नेष्टवन्तः।
- IV ततो राजा पुनरपि दासानन्यान् अत्युक्त्वा प्रेषयामास, निमन्त्रितान् वदत, पश्यत, मम भोज्यमासादितमास्ते, निजदृष्टादिपुष्टजन्तून् मारयित्वा सर्वं जाघद्व्यमासादितवान्, यूयं विवाहमागच्छत।
- V तथपि ते तुच्छीकृत्य केचित् निजक्षेत्रं केचिद् वाणिज्यं प्रति स्वस्वमार्गेषु यलितवन्तः।
- VI अन्ये लोकास्तस्य दासेयान् धृत्वा दौरात्म्यं व्यवहृत्य तानवधिषुः।
- VII अनन्तरं स नृपतिस्तां वार्त्तां श्रुत्वा क्रुध्यन् सैन्यानि प्रहित्य तान् घातकान् हत्वा तेषां नगरं दाहयामास।
- VIII ततः स निजदासेयान् अभाषे, विवाहीयं भोज्यमासादितमास्ते, किन्तु निमन्त्रिता जना अयोग्याः।
- IX तस्माद् यूयं राजमार्गं गत्वा यावतो मनुजान् पश्यत, तावतमेव विवाहीयभोज्याय निमन्त्रयत।
- X तदा ते दासेया राजमार्गं गत्वा भद्रान् अभद्रान् वा यावतो जनान् दृष्टुः, तावतमेव संगृह्णानयन्; ततोऽभ्यागतमनुजैर् विवाहगृहम् अपूर्थ्यत।
- XI तदानीं स राजा सर्वानभ्यागतान् द्रष्टुम् अभ्यन्तरमागतवान्; तदा तत्र विवाहीयवसनहीनमेकं जन् वीक्ष्य तं जगाद्,
- XII हे मित्र, त्वं विवाहीयवसनं विना कथमत्र प्रविष्टवान्? तेन स निरुत्तरं अब्रूव।
- XIII तदा राजा निजानुययान् अवदत्, अतस्य करयरणान् बद्ध्वा यत्र रोदनं दन्तैर्दन्तधर्षणञ्च भवति, तत्र वहिर्भूततमिस्रे तं निक्षिपत।
- XIV एतयं अडव आडूता अल्पे मनोभिमताः।
- XV अनन्तरं द्विर्गुणिनः प्रगत्य यथा संलापेन तम् उन्माथे पातयेयुस्तथा मन्त्रयित्वा
- XVI डेरोदीयमनुजैः साकं निजशिष्यगणेन तं प्रति कथयामासुः, हे गुरो, भवान् सत्यः सत्यमीश्वरीयमार्गमुपदिशति, कमपि मानुषं नानुरुध्यते, कमपि नापेक्षते य, तद् वयं जानीमः।
- XVII अतः कैसरभूपाय करोऽस्माकं दातव्यो न वा? अत्र भवता किं बुध्यते? तद् अस्मान् वदतु।
- XVIII ततो यीशुस्तेषां जलतां विज्ञाय कथितवान्, रे कपटिनः युयं कुतो मां परिक्षध्वे?
- XIX तत्करदानस्य मुद्रां मां दर्शयत। तदानीं तैस्तस्य समीपं मुद्रायतुर्थभाग आनीते
- XX स तान् पप्रच्छ, अत्र कस्येयं मूर्त्तिर्नाम यास्ते? ते जगुः, कैसरभूपस्य।
- XXI ततः स उक्तवान्, कैसरस्य यत् तत् कैसराय दत्त, ईश्वरस्य यत् तद् ईश्वराय दत्त।
- XXII एति वाक्यं निशम्य ते विस्मयं विज्ञाय तं विहाय यलितवन्तः।
- XXIII तस्मिन्नहनि सिद्धकिनोऽर्थात् श्मशानात् नोत्थास्यन्तीति वाक्यं ये वदन्ति, ते यीशोः अरन्तिकम् आगत्य पप्रच्छुः,
- XXIV हे गुरो, कश्चिन्मनुजश्चेत् निःसन्तानः सन् प्राणान् त्यजति, तर्हि तस्य भ्राता तस्य जायां व्युह्य भ्रातुः सन्तानम् उत्पादयिष्यतीति मूसा आदिष्टवान्।
- XXV किन्त्वस्माकमत्र केषुपि जनाः सप्तसहोदरा आसन्, तेषां ज्येष्ठ अेकां कन्यां व्यवहत्, अपरं प्राणत्यागकाले स्वयं निःसन्तानः सन् तां स्त्रियं स्वभ्रातरि समर्पितवान्,
- XXVI ततो द्वितीयादिसप्तमान्ताश्च तथैव यकुः।
- XXVII शेषे सापी नारी ममारा
- XXVIII भूतानाम् उत्थानसमये तेषां सप्तानां मध्ये सा नारी कस्य भार्या भविष्यति? यस्मात् सर्वमेव तां व्यवहन्।
- XXIX ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयं धर्मपुस्तकम् ईश्वरीयां शक्तिञ्च न विज्ञाय भ्रान्तिमन्तः।
- XXX उत्थानप्राप्ता लोका न विवदन्ति, न य वाया दीयन्ते, किन्त्वीश्वरस्य स्वर्गस्थदूतानां सदृशा भवन्ति।
- XXXI अपरं भूतानामुत्थानमधि युष्मान् प्रतीयमीश्वरोक्तिः,

- XXXII "अहमिब्राहीम ईश्वर इस्डाक ईश्वरो याकूब ईश्वर" इति किं युष्माभिर्नापाठि? किन्त्वीश्वरो
 श्रुतताम् ईश्वरः, स मृतानामीश्वरो नहि।
 XXXIII इति श्रुत्वा सर्वे लोकास्तस्योपदेशाद् विस्मयं गताः।
 XXXIV अनन्तरं सिद्दुकिनाम् निरुत्तरत्ववार्तां निशम्य डिङ्गिनि अकेत्र मिलितवन्तः,
 XXXV तेषामेको व्यवस्थापको यीशुं परीक्षितुं पपश्य,
 XXXVI हे गुरो व्यवस्थाशास्त्रमध्ये काजा श्रेष्ठा?
 XXXVII ततो यीशुरुवाय, त्वं सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वचित्तैश्च साकं प्रभौ परमेश्वरे प्रीयस्व,
 XXXVIII अेषा प्रथममडाजा तस्याः सदृशी द्वितीयाज्ञैषा,
 XXXIX तव समीपवासिनि स्वात्मनीव प्रेम कुरु।
 XL अनयो द्वयोरज्ञयोः कृत्स्नव्यवस्थाया लविष्यद्भक्तुग्रन्थस्य य लारस्तिष्ठति।
 XLI अनन्तरं डिङ्गिनिनाम् अकेत्र स्थितिकाले यीशुस्तान् पपश्य,
 XLII प्रीष्टमधि युष्माकं कीदृग्बोधो जायते? स कस्य सन्तानः? ततस्ते प्रत्यवदन्, दायूदः सन्तानः।
 XLIII तदा स उक्तवान्, तर्हि दायूद् कथम् आत्माधिष्ठानेन तं प्रभुं वदति ?
 XLIV यथा मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तवारीन् पादपीठं ते यावन्नहि करोम्यहं। तावत् कावं
 मदीये त्वं दक्षपार्श्वे उपाविश। अतो यदि दायूद् तं प्रभुं वदति, तर्हि स कथं तस्य सन्तानो भवति?
 XLV तदानीं तेषां कोपि तद्वाक्यस्य किमध्युत्तरं दातुं नाशक्नोतः।
 XLVI तद्दिनमारभ्य तं किमपि वाक्यं प्रष्टुं कस्यापि साडसो नाभवत्।

XXIII

- I अनन्तरं यीशु ज्ञननिवहं शिष्यांश्चावदत्,
 II अध्यापकाः डिङ्गिनिश्च मूसासने उपविशन्ति,
 III अतस्ते युष्मान् यद्यत् मन्तुम् आज्ञापयन्ति, तत् मन्यध्वं पालयध्वञ्च, किन्तु तेषां कर्मानुरूपं कर्म
 न कुरुध्वं; यतस्तेषां वाक्यमात्रं सारं कार्यं किमपि नास्ति।
 IV ते दूर्वखान् गुरुतरान् भारान् बद्ध्वा मनुष्याणां स्कन्धेपरि समर्पयन्ति, किन्तु स्वयमद्गुल्यैक्यापि
 न यालयन्ति।
 V केवलं लोकदर्शनाय सर्वकर्माणि कुर्वन्ति; इलतः पट्टबन्धान् प्रसार्य धारयन्ति, स्ववस्त्रेषु य
 दीर्घग्रन्थीन् धारयन्ति;
 VI भोजनभवन उच्यस्थानं, भोजनभवनं प्रधानमासनं,
 VII ढुट्टे नमस्कारं गुरुरिति सम्बोधनञ्चैतानि सर्वाणि वाञ्छन्ति।
 VIII किन्तु यूयं गुरव इति सम्बोधनीया मा भवत, यतो युष्माकम् अकेः प्रीष्टयेव गुरु
 IX यूयं सर्वे मिथो भ्रातरश्च पुनः पृथिव्यां कमपि पितेति मा सम्बुध्यध्वं, यतो युष्माकमेकः
 स्वर्गस्थयेव पितः।
 X यूयं नायकेति सम्भाषिता मा भवत, यतो युष्माकमेकः प्रीष्टयेव नायकः।
 XI अपरं युष्माकं मध्ये यः पुमान् श्रेष्ठः स युष्मान् सेविष्यते।
 XII यतो यः स्वमुन्नमति, स नतः करिष्यते; किन्तु यः कश्चित् स्वमवनतं करोति, स उन्नतः करिष्यते।
 XIII ङन्त कपटिन उपाध्यायाः डिङ्गिनिश्च, यूयं मनुजानां समक्षं स्वर्गद्वारं रुन्ध, यूयं स्वयं तेन न
 प्रविशथ, प्रविशिक्षुनिपि वारयथा वत कपटिन उपाध्यायाः डिङ्गिनिश्च यूयं छलाद् दीर्घं प्रार्थ्य विधवानां
 सर्वस्वं ग्रसथ, युष्माकं धोरतरदण्डो लविष्यति।
 XIV ङन्त कपटिन उपाध्यायाः डिङ्गिनिश्च, यूयमेकं स्वधर्मावलम्बिनं कर्तुं सागरं लूमण्डलञ्च
 प्रदक्षिणीकुरुथ,
 XV कञ्चन प्राप्य स्वतो द्विगुणनरकभाजनं तं कुरुथा।
 XVI वत अन्धपथदर्शकाः सर्वे, यूयं वदथ, मन्दिरस्य शपथकरणात् किमपि न द्येयं; किन्तु
 मन्दिरस्थसुवर्णस्य शपथकरणाद् द्येयं।
 XVII हे मूढा हे अन्धाः सुवर्णं तत्सुवर्णापावकमन्दिरम् अेतयोरुभयो र्मध्ये किं श्रेयः?

XVIII अन्यस्य वदथ, यज्ञवेधाः शपथकरणात् किमपि न द्यं, किन्तु तद्गुपरिस्थितस्य नैवेद्यस्य शपथकरणाद् द्यं।

XIX हे मूढा हे अन्धाः, नैवेद्यं तन्नैवेद्यपावकवेदितेतयोरुभयो र्मध्ये किं श्रेयः?

XX अतः केनयिद् यज्ञवेधाः शपथे कृते तद्गुपरिस्थस्य सर्वस्य शपथः क्रियते।

XXI केनयित् मन्दिरस्य शपथे कृते मन्दिरतन्निवासिनोः शपथः क्रियते।

XXII केनयित् स्वर्गस्य शपथे कृते ईश्वरीयसिंहासनतद्गुपर्युपविष्टयोः शपथः क्रियते।

XXIII इन्त कपटिन उपाध्यायाः झिर्शिनश्च, यूयं पोदिनायाः सितस्त्रयाया ञ्चकस्य य दशमांशान् दत्थ, किन्तु व्यवस्थाया गुरुतरान् न्यायदयाविश्वासान् परित्यजथ; एभे युष्माभिरायरणीया अभी य न लंघनीयाः।

XXIV हे अन्धपथदर्शका यूयं मशकान् अपसारयथ, किन्तु मडाङ्गान् ग्रसथा

XXV इन्त कपटिन उपाध्यायाः झिर्शिनश्च, यूयं पानपात्राणां भोजनपात्राणाञ्च बहिः परिष्कुरुथ; किन्तु तदभ्यन्तरं दुरात्मतया कलुषेण य परिपूर्णास्तो।

XXVI हे अन्धाः झिर्शिलोका आदौ पानपात्राणां भोजनपात्राणाञ्चाभ्यन्तरं परिष्कुरुत, तेन तेषां बहिरपि परिष्कारिष्यते।

XXVII इन्त कपटिन उपाध्यायाः झिर्शिनश्च, यूयं शुक्लीकृतश्मशानस्वर्पा भवथ, यथा श्मशानभवनस्य बहिश्चारु, किन्त्वभ्यन्तरं मृतलोकानां कीकशैः सर्वप्रकारमलेन य परिपूर्णाः।

XXVIII तथैव यूयमपि लोकानां समक्षं बहिर्धार्मिकाः किन्त्वन्तःकरणेषु केवलकापट्याधर्माभ्यां परिपूर्णाः।

XXIX डा डा कपटिन उपाध्यायाः झिर्शिनश्च, यूयं भविष्यद्वादिनां श्मशानगोळं निर्माथ, साधूनां श्मशाननिकेतनं शोभयथ

XXX वदथ य यदि वयं स्वेषां पूर्वपुरुषाणां काल अस्थास्याम, तर्हि भविष्यद्वादिनां शोषितपातने तेषां सडभागिनो नाभविष्याम।

XXXI अतो यूयं भविष्यद्वादिघातकानां सन्ताना एति स्वयमेव स्वेषां साक्ष्यं दत्था

XXXII अतो यूयं निष्पूर्वपुरुषाणां परिमाणापात्रं परिपूरयत।

XXXIII रे भुजगाः कृषाभुजगवंशाः, यूयं कथं नरकदण्डाद् रक्षिष्यध्वे।

XXXIV पश्यत, युष्माकमन्तिकम् अलं भविष्यद्वादिनो बुद्धिमत् उपाध्यायांश्च प्रेषयिष्यामि, किन्तु तेषां कतिपया युष्माभिर्घानिष्यन्ते, कुशे य घानिष्यन्ते, केयिद् भजनभवेन कषाभिराघानिष्यन्ते, नगरे नगरे ताडिष्यन्ते यः।

XXXV तेन सत्पुरुषस्य डबिलो रक्तपातमारभ्य बेरिभियः पुत्रं यं सिपरियं यूयं मन्दिरयज्ञवेद्यो र्मध्ये डतवन्तः, तदीयशोषितपातं यावद् अस्मिन् देशे यावतां साधुपुरुषाणां शोषितपातो डभवत् तत् सर्वेषामागसां दण्डा युष्मासु वर्तिष्यन्ते।

XXXVI अलं युष्मान्त तथ्यं वदामि, विद्यमानेऽस्मिन् पुरुषे सर्वे वर्तिष्यन्ते।

XXXVII हे यिर्शालम् हे यिर्शालम् नगरि त्वं भविष्यद्वादिनी डतवती, तव समीपं प्रेरितांश्च पाषाणैराडतवती, यथा कुक्कुटी शावकान् पक्षाधः संगृह्णाति, तथा तव सन्तानान् संगृहीतुं अलं बडुवारम् अर्ये; किन्तु त्वं न सममन्यथाः।

XXXVIII पश्यत यष्माकं वासस्थानम् उर्यिन्नं त्यक्ष्यते।

XXXIX अलं युष्मान् तथ्यं वदामि, यः परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति, स धन्य एति वाणीं यावन्न वदिष्यथ, तावत् मां पुनर्न द्रक्ष्यथ।

XXIV

I अनन्तरं यीशु र्यदा मन्दिराद् बहिर्गच्छति, तदानीं शिष्यास्तं मन्दिरनिर्माणां दर्शयितुमागताः।

II ततो यीशुस्तानुवाच, यूयं किमेतानि न पश्यथ? युष्मानलं सत्यं वदामि, अेतन्निययनस्य पाषाणैकमध्यन्यपाषाणैः ापरि न स्थास्यति सर्वाणि भूमिसात् कारिष्यन्ते।

III अनन्तरं तस्मिन् ञैतुनपर्वतोपरि समुपविष्टे शिष्यास्तस्य समीपमागत्य गुप्तं प्रप्रश्नुः, अेता घटनाः कदा भविष्यन्ति? भवत आगमनस्य युगान्तस्य य किं लक्ष्म? तदस्मान् वदतु।

- IV તદાનીં યીશુસ્તાનવોચત્, અવધદ્ધ્વં, કોપિ યુષ્માન્ ન ભ્રમયેત્।
 V બહવો મમ નામ ગૃહ્ણન્ત આગમિષ્યન્તિ, ખ્રીષ્ટોઽહમેવેતિ વાર્યં વદન્તો બહૂન્ ભ્રમયિષ્યન્તિ।
 VI યૂયઞ્ચ સંગ્રામસ્ય રણસ્ય ચાડમ્બરં શ્રોષ્યથ, અવધદ્ધ્વં તેન યઞ્ચલા મા ભવત, એતાન્વચશ્યં ઘટિષ્યન્તે, કિન્તુ તદા યુગાન્તો નહિ।
 VII અપરં દેશસ્ય વિપક્ષો દેશો રાજ્યસ્ય વિપક્ષો રાજ્યં ભવિષ્યતિ, સ્થાને સ્થાને ચ દુર્ભિક્ષં મહામારી ભૂકમ્પશ્ચ ભવિષ્યન્તિ,
 VIII એતાનિ દુઃખોપક્રમાઃ।
 IX તદાનીં લોકા દુઃખં ભોજયિતું યુષ્માન્ પરકરેષુ સમર્પયિષ્યન્તિ હનિષ્યન્તિ ચ, તથા મમ નામકારણાદ્ યૂયં સર્વદેશીયમનુજાનાં સમીપે ઘૃણાર્હાં ભવિષ્યથા।
 X બહુષુ વિદ્ધં પ્રાપ્તવત્સુ પરસ્પરમ્ ઋતૃતીયાં કૃતવત્સુ ચ એકોઽપરં પરકરેષુ સમર્પયિષ્યતિ।
 XI તથા બહવો મૃષાભવિષ્યદ્વાદિન ઉપસ્થાય બહૂન્ ભ્રમયિષ્યન્તિ।
 XII દુષ્કર્મણાં બાહુલ્યાન્ન બહૂનાં પ્રેમ શીતલં ભવિષ્યતિ।
 XIII કિન્તુ યઃ કશ્ચિત્ શેષં યાવદ્ ધૈર્યમાશ્રયતે, સઞ્ચેવ પરિત્રાયિષ્યતે।
 XIV અપરં સર્વદેશીયલોકાન્ પ્રતિમાક્ષી ભવિતું રાજ્યસ્ય શુભસમાચારઃ સર્વજગતિ પ્રચારિષ્યતે, એતાદૃશિ સતિ યુગાન્ત ઉપસ્થાસ્યતિ।
 XV અતો યત્ સર્વનાશકૃદ્ઘ્ણાર્હાં વસ્તુ દાનિયેલ્ભવિષ્યદ્વાદિના પ્રોક્તં તદ્ યદા પુણ્યસ્થાને સ્થાપિતં દ્રશ્યથ, (યઃ પઠતિ, સ બુધ્યતાં)।
 XVI તદાનીં યે યિહૂદીયદેશે તિષ્ઠન્તિ, તે પર્વતેષુ પલાયન્તાં।
 XVII યઃ કશ્ચિદ્ ગૃહપૃષ્ઠે તિષ્ઠતિ, સ ગૃહાત્ કિમપિ વસ્ત્વાનેતુમ્ અઘેા નાવરોહેત્।
 XVIII યશ્ચ ક્ષેત્રે તિષ્ઠતિ, સોપિ વસ્ત્રમાનેતું પરાવૃત્ય ન યાયાત્।
 XIX તદાનીં ગર્ભિણીસ્તન્યપાયચિત્રીણાં દુર્ગતિ ભવિષ્યતિ।
 XX અતો યષ્માકં પલાયનં શીતકાલે વિશ્રામવારે વા યન્ન ભવેત્, તદર્થં પ્રાર્થયધ્વમ્।
 XXI આ જગદારમ્બાદ્ એતત્કાલપર્યનન્તં ચાદૃશઃ કદાપિ નાભવત્ ન ચ ભવિષ્યતિ તાદૃશો મહાકલેશસ્તદાનીમ્ ઉપસ્થાસ્યતિ।
 XXII તસ્ય કલેશસ્ય સમયો યદિ દ્વવો ન ક્રિયેત, તર્હિ કસ્યાપિ પ્રાણિનો રક્ષણં ભવિતું ન શક્યુયાત્, કિન્તુ મનોનીતમનુજાનાં કૃતે સ કાલો દ્વસ્વીકરિષ્યતે।
 XXIII અપરઞ્ચ પશ્યત, ખ્રીષ્ટોઽત્ર વિદ્યતે, વા તત્ર વિદ્યતે, તદાનીં યદી કશ્ચિદ્ યુષ્માન ઇતિ વાક્યં વદતિ, તથાપિ તત્ ન પ્રતીત્।
 XXIV યતો ભાક્તખ્રીષ્ટા ભાક્તભવિષ્યદ્વાદિનશ્ચ ઉપસ્થાય યાનિ મહન્તિ લક્ષ્માણિ ચિત્રકર્માણિ ચ પ્રકાશયિષ્યન્તિ, તે યદિ સમ્ભવેત્ તર્હિ મનોનીતમાનવા અપિ ભ્રામિષ્યન્તે।
 XXV પશ્યત, ઘટનાતઃ પૂર્વં યુષ્માન્ વાત્તામ્ અવાદિષમ્।
 XXVI અતઃ પશ્યત, સ પ્રાન્તરે વિદ્યત ઇતિ વાક્યે કેનચિત્ કથિતેપિ બહિર્મા ગચ્છત, વા પશ્યત, સોન્તઃપુરે વિદ્યતે, એતદ્વાક્ય ઉક્તેપિ મા પ્રતીતા।
 XXVII યતો યથા વિદ્યુત્ પૂર્વદેશો નિર્ગત્ય પશ્ચિમદિશં યાવત્ પ્રકાશતે, તથા માનુષપુત્રસ્યાધ્યાગમનં ભવિષ્યતિ।
 XXVIII યત્ર શવસ્તિષ્ઠતિ, તત્રેવ ગૃધ્રા મિલન્તિ।
 XXIX અપરં તસ્ય કલેશસમયસ્યાવ્યવહિતપરત્ર સૂર્યસ્ય તેજો લોપ્સ્યતે, ચન્દ્રમા જ્યોસ્નાં ન કરિષ્યતિ, નભસો નક્ષત્રાણિ પતિષ્યન્તિ, ગગણીયા ગ્રહાશ્ચ વિચલિષ્યન્તિ।
 XXX તદાનીમ્ આકાશમધ્યે મનુજસુતસ્ય લક્ષ્મ દર્શિષ્યતે, તતો નિજપરાક્રમેણ મહાતેજસા ચ મેઘારૂઢે મનુજસુતં નભસાગચ્છન્તં વિલોક્ય પૃથિવ્યાઃ સર્વવંશીયા વિલપિષ્યન્તિ।
 XXXI તદાનીં સ મહાશબ્દાયમાનતૂર્યા વાદકાન્ નિજદૂતાન્ પ્રહેષ્યતિ, તે વ્યોમ્ન એકસીમાતોઽપરસીમાં યાવત્ યતુર્દિશસ્તસ્ય મનોનીતજાનાન્ આનીય મેલયિષ્યન્તિ।
 XXXII ઉડુમ્બરપાદપસ્ય દૃષ્ટાન્તં શિક્ષધ્વં; યદા તસ્ય નવીનાઃ શાખા જાયન્તે, પલ્લવાદિશ્ચ નિર્ગચ્છતિ, તદા નિદાઘકાલઃ સવિધો ભવતીતિ યૂયં જાનીથ;

- XXXIII તદ્દદ્ એતા ઘટના દૃષ્ટવા સ સમયો દ્વાર ઉપાસ્થાદ્ ઇતિ જાનીતા
 XXXIV યુષ્માનહં તથ્યં વદામિ, ઇદાનીન્તનજનાનાં ગમનાત્ પૂર્વમેવ તામિ સર્વાણિ ઘટિષ્યન્તો
 XXXV નભોમેદિન્યો લુપ્તયોરપિ મમ વાક્ કદાપિ ન લોપ્સ્યતો
 XXXVI અપરં મમ તાતં વિના માનુષઃ સ્વર્ગસ્થો દૂતો વા કોપિ તદ્દિનં તદ્દણ્ડઞ્ચ ન જ્ઞાપયતિ
 XXXVII અપરં નોહં વિદ્યમાને યાદૃશમભવત્ તાદૃશં મનુજસુતસ્થાગમનકાલેપિ ભવિષ્યતિ
 XXXVIII કુલતો જલાપ્લાવનાત્ પૂર્વં યદ્દિનં યાવત્ નોહઃ પોતં નારોહત્, તાવત્કાલં યથા મનુષ્યા
 ભોજને પાને વિવહને વિવાહને ચ પ્રવૃત્તા આસન્ઃ
 XXXIX અપરમ્ આપ્લાવિતોયમાગત્ય યાવત્ સકલમનુજાન્ પ્લાવયિત્વા નાનયત્, તાવત્ તે યથા ન
 વિદામાસુઃ, તથા મનુજસુતાગમનેપિ ભવિષ્યતિ
 XL તદા ક્ષેત્રસ્થિતયોર્દ્વયોરેકો ધારિષ્યતે, અપરસ્ત્યાજિષ્યતો
 XLI તથા પેષણ્યા પિષત્યોરુભયો યોષિતોરેકા ધારિષ્યતેડપરા ત્યાજિષ્યતો
 XLII યુષ્માકં પ્રભુઃ કસ્મિન્ દણ્ડ આગમિષ્યતિ, તદ્ યુષ્માભિ નાવગમ્યતે, તસ્માત્ જાગ્રતઃ
 સન્તસ્તિષ્ઠતા
 XLIII કુત્ર યામે સ્તેન આગમિષ્યતીતિ ચેદ્ ગૃહસ્થો જ્ઞાતુમ્ અશક્ષ્યત્, તર્હિ જાગરિત્વા તં સન્દિં
 કર્તિતુમ્ અવારયિષ્યત્ તદ્ જાનીતા
 XLIV યુષ્માભિરવધીયતાં, યતો યુષ્માભિ યત્ર ન બુદ્ધ્યતે, તત્રૈવ દણ્ડે મનુજસુત આયાસ્યતિ
 XLV પ્રભુ નિજપરિવારાન્ યથાકાલં ભોજયિતું યં દાસમ્ અઘ્યક્ષીકૃત્ય સ્થાપયતિ, તાદૃશો વિશ્વાસ્યો
 ધીમાન્ દાસઃ કઃ?
 XLVI પ્રભુરાગત્ય યં દાસં તથાયરન્તં વીક્ષતે, સચ્ચેવ ધન્યઃ।
 XLVII યુષ્માનહં સત્યં વદામિ, સ તં નિજસર્વસ્વસ્યાધિપં કરિષ્યતિ
 XLVIII કિન્તુ પ્રભુરાગન્તું વિલમ્બત ઇતિ મનસિ ચિન્તયિત્વા યો દુષ્ટો દાસો
 XLIX ડપરદાસાન્ પ્રહર્તું મત્તાનાં સજ્ઞે ભોક્તું પાતુઞ્ચ પ્રવર્તતે,
 L સ દાસો યદા નાપેક્ષતે, યઞ્ચ દણ્ડે ન જાનાતિ, તત્કાલચ્ચેવ તત્રભુરુપસ્થાસ્યતિ।
 LI તદા તં દણ્ડયિત્વા યત્ર સ્થાને રોદનં દન્તઘર્ષણઞ્ચાસાતે, તત્ર કપટિભિઃ સાકં તદ્દશાં નિરૂપયિષ્યતિ।

XXV

- I યા દશ કન્યાઃ પ્રદીપાન્ ગૃહ્ણત્યો વરં સાક્ષાત્ કર્તું બહિરિતાઃ, તાભિસ્તદા સ્વર્ગીયરાજ્યસ્ય સાદૃશ્યં
 ભવિષ્યતિ।
 II તાસાં કન્યાનાં મધ્યે પન્ન સુધિયઃ પન્ન દુર્ધિય આસન્।
 III યા દુર્ધિયસ્તાઃ પ્રદીપાન્ સજ્ઞે ગૃહીત્વા તૈલં ન જગૃહુઃ,
 IV કિન્તુ સુધિયઃ પ્રદીપાન્ પાત્રેણ તૈલઞ્ચ જગૃહુઃ।
 V અનન્તરં વરે વિલમ્બિતે તાઃ સર્વા નિદ્રાવિષ્ટા નિદ્રાં જગ્મુઃ।
 VI અનન્તરમ્ અર્દ્ધરાત્રે પશ્યત વર આગચ્છતિ, તં સાક્ષાત્ કર્તું બહિર્યાતેતિ જનરવાત્
 VII તાઃ સર્વાઃ કન્યા ઉત્થાય પ્રદીપાન્ આસાદયિતું આરભન્તા।
 VIII તતો દુર્ધિયઃ સુધિય ઊચુઃ, કિન્ચિત્ તૈલં દત્ત, પ્રદીપા અસ્માકં નિર્વાણાઃ।
 IX કિન્તુ સુધિયઃ પ્રત્યવદન્, દન્તે યુષ્માનસ્માન્ પ્રતિ તૈલં ન્યૂનીભવેત્, તસ્માદ્ વિક્રેતૃણાં સમીપં ગત્વા
 સ્વાર્થં તૈલં ક્રીણીતા।
 X તદા તાસુ ક્રેતું ગતાસુ વર આજગામ, તતો યાઃ સજ્જિજતા આસન્, તાસ્તેન સાકં વિવાહીયં વેશ્મ
 પ્રવિવિશુઃ।
 XI અનન્તરં દ્વારે રુદ્ધે અપરાઃ કન્યા આગત્ય જગૃહુઃ, હે પ્રભો, હે પ્રભો, અસ્માન્ પ્રતિ દ્વારં મોચયા
 XII કિન્તુ સ ઉક્તવાન્, તથ્યં વદામિ, યુષ્માનહં ન વેક્ષિ।
 XIII અતો જાગ્રતઃ સન્તસ્તિષ્ઠત, મનુજસુતઃ કસ્મિન્ દિને કસ્મિન્ દણ્ડે વાગમિષ્યતિ, તદ્ યુષ્માભિ ન
 જ્ઞાપયતો
 XIV અપરં સ એતાદૃશઃ કસ્યચિત્ પુંસસ્તુલ્યઃ, યો દૂરદેશં પ્રતિ યાત્રાકાલે નિજદાસાન્ આહૂય તેષાં
 સ્વસ્વસામર્થ્યાનુરૂપમ્

XV એકસ્મિન્ મુદ્રાણાં પઞ્ચ પોટલિકાઃ અન્યસ્મિંશ્ચ દ્વે પોટલિકે અપરસ્મિંશ્ચ પોટલિકૈકામ્ ઇત્યં પ્રતિજનં સમર્પ્ય સ્વયં પ્રવાસં ગતવાન્।

XVI અનન્તરં યો દાસઃ પઞ્ચ પોટલિકાઃ લબ્ધવાન્, સ ગત્વા વાણિજ્યં વિધાય તા દ્વિગુણીયકારા

XVII યશ્ચ દાસો દ્વે પોટલિકે અલભત, સોપિ તા મુદ્રા દ્વિગુણીયકારા

XVIII કિન્તુ યો દાસ એકાં પોટલિકાં લબ્ધવાન્, સ ગત્વા ભૂમિં ખનિત્વા તન્મધ્યે નિજપ્રભોસ્તા મુદ્રા ગોપયાન્નકારા

XIX તદનન્તરં બહુતિથે કાલે ગતે તેષાં દાસાનાં પ્રભુરાગત્ય તૈર્દાસૈઃ સમં ગણયાન્નકારા

XX તદાનીં યઃ પઞ્ચ પોટલિકાઃ પ્રાપ્તવાન્ સ તા દ્વિગુણીકૃતમુદ્રા આનીય જગાદઃ હે પ્રભો, ભવતા મયિ પઞ્ચ પોટલિકાઃ સમર્પિતાઃ, પશ્યતુ, તા મયા દ્વિગુણીકૃતાઃ।

XXI તદાનીં તસ્ય પ્રભુસ્તમુવાચ, હે ઉત્તમ વિશ્વાસ્ય દાસ, ત્વં ધન્યોસિ, સ્તોકેન વિશ્વાસ્યો જાતઃ, તસ્માત્ ત્વાં બહુવિન્તાધિપં કરોમિ, ત્વં સ્વપ્રભોઃ સુખસ્ય ભાગી ભવા

XXII તતો યેન દ્વે પોટલિકે લબ્ધે સોપ્યાગત્ય જગાદ, હે પ્રભો, ભવતા મયિ દ્વે પોટલિકે સમર્પિતે, પશ્યતુ તે મયા દ્વિગુણીકૃતો

XXIII તેન તસ્ય પ્રભુસ્તમવોચત્, હે ઉત્તમ વિશ્વાસ્ય દાસ, ત્વં ધન્યોસિ, સ્તોકેન વિશ્વાસ્યો જાતઃ, તસ્માત્ ત્વાં બહુદ્રવિણાધિપં કરોમિ, ત્વં નિજપ્રભોઃ સુખસ્ય ભાગી ભવા

XXIV અનન્તરં ય એકાં પોટલિકાં લબ્ધવાન્, સ એત્ય કથિતવાન્, હે પ્રભો, ત્વાં કઠિનનરે જ્ઞાતવાન્, ત્વયા યત્ર નોપ્તં, તત્રૈવ કૃત્યતે, યત્ર ય ન કીર્ણી, તત્રૈવ સંગૃહ્યતો

XXV અતોહં સશઙ્કઃ સન્ ગત્વા તવ મુદ્રા ભૂમધ્યે સંગોપ્ય સ્થાપિતવાન્, પશ્ય, તવ યત્ તદેવ ગૃહાણ

XXVI તદા તસ્ય પ્રભુઃ પ્રત્યવદત્ રે દુષ્ટાલસ દાસ, યત્રાહં ન વપામિ, તત્ર છિનધ્મિ, યત્ર ય ન કિરામિ, તત્રૈવ સંગૃહ્ણામીતિ ચેદજ્ઞાનાસ્તર્હિ

XXVII વણિક્ષુ મમ વિત્તાર્પણં તવોચિતમાસીત્, યેનાહમાગત્ય વૃદ્ધ્યા સાકં મૂલમુદ્રાઃ પ્રાપ્સ્યમ્।

XXVIII અતોસ્માત્ તાં પોટલિકામ્ આદાય યસ્ય દશ પોટલિકાઃ સન્તિ તસ્મિન્નર્પયતા

XXIX યેન વર્દ્યતે તસ્મિન્નૈવાર્પિષ્યતે, તસ્યૈવ ય બાહુલ્યં ભવિષ્યતિ, કિન્તુ યેન ન વર્દ્યતે, તસ્યાન્તિકે યત્ કિન્ન તિષ્ઠતિ, તદપિ પુનર્નષ્યતો

XXX અપરં યુયં તમકર્મણ્યં દાસં નીત્વા યત્ર સ્થાને કન્દનં દન્તઘર્ષણાન્ન વિદ્યેતે, તસ્મિન્ બહિર્ભૂતતમસિ નિક્ષિપતા

XXXI યદા મનુજસુતઃ પવિત્રદૂતાન્ સજ્ઞિનઃ કૃત્વા નિજપ્રભાવેનાગત્ય નિજતેજોમયે સિંહાસને નિવેક્ષ્યતિ,

XXXII તદા તત્સમ્મુખે સર્વજાતીયા જના સંમેલિષ્યન્તિ। તતો મેષપાલકો યથા છાગેભ્યોડવીન્ પૃથક્ કરોતિ તથા સોપ્યેકસ્માદન્યમ્ ઇત્યં તાન્ પૃથક્ કૃત્વાવીન્

XXXIII દક્ષિણે છાગાંશ્ચ વામે સ્થાપયિષ્યતિ।

XXXIV તતઃ પરં રાજા દક્ષિણાસ્થિતાન્ માનવાન્ વદિષ્યતિ, આગચ્છત મત્તાતસ્યાનુગ્રહભાજનાનિ, યુષ્મન્કૃત આ જગદારમ્ભત્ યદ્ રાજ્યમ્ આસાદિતં તદધિકુરુતા

XXXV યતો બુભુક્ષિતાય મહ્યં ભોજ્યમ્ અદત્, પિપાસિતાય પેયમદત્, વિદેશિનં માં સ્વસ્થાનમનયત,

XXXVI વસ્ત્રાહીનં માં વસનં પર્યર્ધાપયત, પીડીતં માં દ્રષ્ટુમાગચ્છત, કારાસ્થાન્ન માં વીક્ષિતુમ આગચ્છત।

XXXVII તદા ધાર્મિકાઃ પ્રતિવદિષ્યન્તિ, હે પ્રભો, કદા ત્વાં ક્ષુધિતં વીક્ષ્ય વયમભોજયામ? વા પિપાસિતં વીક્ષ્ય અપાયયામ?

XXXVIII કદા વા ત્વાં વિદેશિનં વિલોક્ય સ્વસ્થાનમનયામ? કદા વા ત્વાં નગ્રં વીક્ષ્ય વસનં પર્યર્ધાપયામ?

XXXIX કદા વા ત્વાં પીડિતં કારાસ્થાન્ન વીક્ષ્ય ત્વદન્તિકમગચ્છામ?

XL તદાનીં રાજા તાન્ પ્રતિવદિષ્યતિ, યુષ્માનહં સત્યં વદામિ, મમૈતેષાં ભ્રાતૃણાં મધ્યે કચ્ચનૈકં ક્ષુદ્રતમં પ્રતિ યદ્ અકુરુત, તન્માં પ્રત્યકુરુતા

XLI પશ્ચાત્ સ વામસ્થિતાન્ જનાન્ વદિષ્યતિ, રે શાપગ્રસ્તાઃ સર્વે, શૈતાને તસ્ય દૂતેભ્યશ્ચ યોડનન્તવહિરાસાદિત આસ્તે, યુયં મદન્તિકાત્ તમશ્ચિં ગચ્છતા

- XLII यतो क्षुधिताय मह्यमाहारं नादत्त, पिपासिताय मह्यं पेयं नादत्त,
 XLIII विद्वेशिनं मां स्वस्थानं नानयत, वसनढीनं मां वसनं न पर्यधापयत, पीडितं कारास्थञ्च मां
 वीक्षितुं नागच्छत।
 XLIV तदा ते प्रतिवद्विष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधितं वा पिपासितं वा विद्वेशिनं वा नञ्चं वा पीडितं
 वा कारास्थं वीक्ष्य त्वां नासेवामडि?
 XLV तदा स तान् वद्विष्यति, तथ्यमहं युष्मान् ब्रवीमि, युष्माभिरेषां कञ्चन क्षोद्विषं प्रति यन्नाकारि,
 तन्मां प्रत्येव नाकारि।
 XLVI पश्चाद्यभ्यनन्तशास्तिं किन्तु धार्मिका अनन्तायुषं लोक्तुं यास्यन्ति।

XXVI

- I यीशुरेतान् प्रस्तावान् समाप्य शिष्यानूये,
 II युष्माभिर्ज्ञातं दिनद्वयात् परं निस्तारमहं उपस्थास्यति, तत्र मनुजसुतः कुशेन हन्तुं परकरेषु
 समर्पिष्यते।
 III ततः परं प्रधानयाजकाद्यापकाप्राञ्चः कियङ्गानाम्नो मडायाजकस्याट्टालिकायां मिलित्वा
 IV केनोपायेन यीशुं धृत्वा हन्तुं शङ्क्युरिति मन्त्रयाञ्चक्रुः।
 V किन्तु तैरुक्तं महकाले न धर्तव्यः, धृते प्रजानां कलहं न भवितुं शक्यते।
 VI ततो वैथनियापुरे शिमोनाप्यस्य कुष्ठिनो वेशमनि यीशौ तिष्ठति
 VII कायन योषा श्वेतोपलभाजनेन महार्घ्यं सुगन्धि तैलमानीय भोजनयोपविशतस्तस्य
 शिरोभ्यषेयत्।
 VIII किन्तु तदावोक्य तस्मिन् शिष्यैः कुपितैरुक्तं, कुत धृत्यमपव्ययते?
 IX येद्विद्वे व्यक्त्यत, तर्हि लूरिमूल्यं प्राप्य दरिद्रेभ्यो व्यतारिष्यत।
 X यीशुना तदवगत्य ते समुदितः, योषामेनां कुतो दुःखिनीं कुरुथ, सा मां प्रति साधु कर्माकार्षीत्।
 XI युष्माकमं समीपे दरिद्राः सततमेवासते, किन्तु युष्माकमन्तिकेहं नासे सततां।
 XII सा मम कायोपरि सुगन्धितैलं सिक्त्वा मम श्मशानदानकर्माकार्षीत्।
 XIII अतोहं युष्मान् तथ्यं वदामि सर्वस्मिन् जगति यत्र यत्रैष सुसमायारः प्रयारिष्यते, तत्र तत्रैतस्या
 नार्याः स्मरणार्थम् कर्मेहं प्रयारिष्यते।
 XIV ततो द्वादशशिष्याणाम् ईश्वरियोतीययिडूदानामक अेकः शिष्यः प्रधानयाजकानामन्तिकं गत्वा
 कथितवान्,
 XV यदि युष्माकं करेषु यीशुं समर्पयामि, तर्हि किं दास्यथ? तदानीं ते तस्मै त्रिंशन्मुद्रा दातुं
 स्थिरीकृतवन्तः।
 XVI स तदारभ्य तं परकरेषु समर्पयितुं सुयोगं येष्टितवान्।
 XVII अनन्तरं क्लिष्टवशून्यपूपवर्षणः प्रथमेहि शिष्या यीशुम् उपगत्य पप्रच्छुः भवत्कृते कुत्र वयं
 निस्तारमहंभोज्यम् आयोजयिष्यामः? भवतः केच्छा?
 XVIII तदा स गदितवान्, मध्येनगरममुकपुंसः समीपं व्रजित्वा वदत, गुरु गदितवान्, मत्कालः
 सविधः, सह शिष्यैस्त्वदालयं निस्तारमहंभोज्यं लोक्ष्ये।
 XIX तदा शिष्या यीशोस्तादृशनिद्वेशानुत्पकर्म विधाय तत्र निस्तारमहंभोज्यमासाद्यामासुः।
 XX ततः सन्ध्यायां सत्यां द्वादशभिः शिष्यैः साकं स न्यविशत्।
 XXI अपरे भुञ्जान उक्तवान् युष्मान् तथ्यं वदामि, युष्माकमेकी मां परकरेषु समर्पयिष्यति।
 XXII तदा तेऽतीव दुःखिता अेकैकशो वक्तुमारेभिरे, हे प्रभो, स किमहं?
 XXIII ततः स जगाद, मया साकं यो जनो भोजनपात्रे करं संक्षिपति, स अेव मां परकरेषु
 समर्पयिष्यति।
 XXIV मनुजसुतमधि यादृशं लिपितमास्ते, तदनुत्पत्ता तद्गतं भविष्यति; किन्तु येन पुंसा स परकरेषु
 समर्पयिष्यते, हा हा येत् स नाजनिष्यत, तदा तस्य क्षेममभविष्यत्।
 XXV तदा यिडूदानामा यो जनस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति, स उक्तवान्, हे गुरो, स किमहं? ततः स
 प्रत्युक्तवान्, त्वया सत्यं गदितम्।

XXVI अनन्तरं तेषामशनकाले यीशुः पूषमाद्याश्वरीयगुणाननूद्य लंक्त्वा शिष्येभ्यः प्रदाय जगाद,
मद्रुपुःस्वप्नमिमं गृहीत्वा षादत्ता

XXVII पश्चात् स कंसं गृह्णन् ईश्वरीयगुणाननूद्य तेभ्यः प्रदाय कथितवान्, सर्व्वे युष्मात्भिरेन पातव्यं,
XXVIII यस्मादनेकेषां पापमर्षणाय पातितं यन्मन्त्रनियमरूपशोषितं तदेतत्।

XXIX अपरमहं नूतनगोस्तनीरसं न पास्यामि, तावत् गोस्तनीङ्गलरसं पुनः कदापि न पास्यामि

XXX पश्चात् ते गीतमेकं संगीय जैतुनाभ्यगिरिं गतवन्तः।

XXXI तदानीं यीशुस्तानवोयत्, अस्यां रञ्ज्यामहं युष्माकं सर्व्वेषां विघ्नरूपो भविष्यामि, यतो
विभितमास्ते, "मेषाणां रक्षको यस्तं प्रहरिष्याम्यहं ततः। मेषाणां निवडो नूनं प्रविकीर्णो भविष्यति।"

XXXII किन्तु श्मशानात् समुत्थाय युष्माकमग्रेऽहं गालीलं गमिष्यामि

XXXIII पितरसं प्रोवाय, भवांश्चेत् सर्व्वेषां विघ्नरूपो भवति, तथापि मम न भविष्यति।

XXXIV ततो यीशुना स उक्तः, तुभ्यमहं तथ्यं कथयामि, यामिन्यामस्यां यरणायुधस्य रवात् पूर्व्वं
त्वं मां त्रिं नङ्गीकरिष्यसि।

XXXV ततः पितर उदितवान्, यद्यपि त्वया समं मर्त्तव्यं, तथापि कदापि त्वां न नाङ्गीकरिष्यामि; तथैव
सर्व्वे शिष्याश्चोयुः।

XXXVI अनन्तरं यीशुः शिष्यैः साकं गेत्शिमानिनामकं स्थानं प्रस्थाय तेभ्यः कथितवान्, अहः स्थानं
गत्वा यावदहं प्रार्थयिष्ये तावद् यूयमत्रोपविशता

XXXVII पश्चात् स पितरं सिवदियसुतौ य सङ्गिनः कृत्वा गतवान्, शोकाकुलोऽतीव व्यथितश्च बभूव

XXXVIII तानवादीय्य मृतीयातनेव मत्प्राणानां यातना जायते, यूयमत्र मया सार्द्धं जगृता

XXXIX ततः स किञ्चिद्दूरं गत्वाधोमुभः पतन् प्रार्थयाञ्चक्रे, हं मत्पितर्यदि भवितुं शक्नोति, तर्हि
कंसोऽयं मत्तो दूरं यातु; किन्तु महिच्छावत् न भवतु, त्वदिच्छावद् भवतु।

XL ततः स शिष्यानुपेत्य तान् निद्रतो निरीक्ष्य पितराय कथयामास, यूयं मया साकं दण्डमेकमपि
जागरितुं नाशङ्कत?

XLI परीक्षायां न पतितुं जागृत प्रार्थयध्वञ्च; आत्मा समुद्यतोस्ति, किन्तु वपुर्दुर्बलं।

XLII स द्वितीयवारं प्रार्थयाञ्चक्रे, हं मत्तात, न पीते यदि कंसमिदं मत्तो दूरं यातुं न शक्नोति, तर्हि
त्वदिच्छावद् भवतु।

XLIII स पुनरेत्य तान् निद्रतो ददर्श, यतस्तेषां नेत्राणि निद्रया पूर्णान्यासन्।

XLIV पश्चात् स तान् विहाय व्रजित्वा तृतीयवारं पूर्व्ववत् कथयन् प्रार्थितवान्।

XLV ततः शिष्यानुपागत्य गदितवान्, साम्प्रतं शयानाः किं विश्राम्यथ? पश्यत, समय उपास्थात्,
मनुजसुतः पापिनां करेषु समर्प्यते।

XLVI उत्तिष्ठत, वयं यामः, यो मां परकरेषु मसर्पयिष्यति, पश्यत, स समीपमायाति।

XLVII अेतकथाकथनकाले द्वादशशिष्याणामेको यिडूदानामको मुष्ययाजकलोकप्रायीनैः प्रक्षितान्
असिधारियष्टिधारिणो मनुजान् गृहीत्वा तत्समीपमुपतस्थौ।

XLVIII असौ परकरेष्वर्पयिता पूर्व्वं तान् घृत्यं सङ्केतयामास, यमहं युग्मिष्ये, सोऽसौ मनुजः, सअेव
युष्मात्भिर्धर्य्यतां।

XLIX तदा स सपदि यीशुमुपागत्य हं गुरो, प्रणामामीत्युक्त्वा तं युयुम्बो

L तदा यीशुस्तमुवाय, हं मित्रं किमर्थमागतीसि? तदा तैरागत्य यीशुराकम्प्य दद्रे।

LI ततो यीशोः सङ्गिनामेकः करं प्रसार्य्य कोषादसिं बहिष्कृत्य महायाजकस्य दासमेकमाहृत्य तस्य कर्णं
सिच्छेद्य

LII ततो यीशुस्तं जगाद, भङ्गं स्वस्थाने निधेहि यतो ये ये जना असिं धारयन्ति, तमेवासिना
विनश्यन्ति।

LIII अपरं पिता यथा महन्तिकं स्वर्गीयदूतानां द्वादशवाहिनीतोऽधिकं प्रहियुयात् मया
तमुद्दिश्येदानीमेव तथा प्रार्थयितुं न शक्यते, त्वया किमित्यं ज्ञायते?

LIV तथा सतीत्यं घटिष्यते धर्मपुस्तकस्य यद्विदं वाक्यं तत् कथं सिध्येत्?

LV तदानीं यीशु ज्ञननिवहं जगाद, यूयं षड्गयष्टीन् आदाय मां किं यौरं धर्तुमायाताः? अहं प्रत्यहं युष्माभिः साकमुपविश्य समुपादिशं, तदा मां नाधरत;

LVI किन्तु भविष्यद्वादिनां वाक्यानां संसिद्धये सर्वमेतदभूत् तदा सर्वे शिष्यास्तं विहाय पलायन्ता

LVII अनन्तरं ते मनुजा यीशुं धृत्वा यत्राध्यापकप्राञ्चः परिषदं कुर्वन्त उपाविशन् तत्र क्रियङ्गानामकमहायाजकस्यान्तिकं निन्युः।

LVIII किन्तु शेषे किं भविष्यतीति वेत्तुं पितरो दूरे तत्पश्चाद् प्रजित्वा महायाजकस्याद्वाविकां प्रविश्य दासैः सहित उपाविशत्।

LIX तदानीं प्रधानयाजकप्राचीनमन्त्रिणः सर्वे यीशुं हन्तुं मृषासाक्ष्यम् अलिप्सन्त,

LX किन्तु न लेभिरो अनेकेषु मृषासाक्षिष्वागतेष्वपि तत्र प्रापुः।

LXI शेषे द्वौ मृषासाक्षिणवागत्य जगदतुः, पुमानयमकथयत्, अहमिभ्वरमन्दिरं लंकत्वा दिनत्रयमध्ये तन्निर्मातुं शक्नोमि।

LXII तदा महायाजक उत्थाय यीशुम् अवादीत् त्वं किमपि न प्रतिवदसि? त्वामधि किमेते साक्ष्यं वदन्ति?

LXIII किन्तु यीशु मूर्नीभूय तस्यौ ततो महायाजक उक्तवान्, त्वाम् अमरेश्वरनाम्ना शपयामि, त्वमिभ्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तो भवसि नवेति वद।

LXIV यीशुः प्रत्यवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान्; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, एतःपरं मनुजसुतं सर्वशक्तिमतो दक्षिणपार्श्वं स्थातुं गगणस्थं जलधरानारुह्यायान्तं वीक्षध्वे।

LXV तदा महायाजको निजवसनं छित्त्वा जगाद, अेष ईश्वरं निन्दितवान्, अस्माकमपरसाक्ष्येण किं प्रयोजनं? पश्यत, यूयमेवास्यास्याद् ईश्वरनिन्दां श्रुतवन्तः,

LXVI युष्माभिः किं विविच्यते? ते प्रत्युयुः, वधाहोऽयं।

LXVII ततो लोकेस्तदास्ये निष्ठीवितं केचित् प्रतलमाहृत्य केचिद्य यपेटमाहृत्य बभाषिरे,

LXVIII ह्रे ष्रीष्ट त्वां कश्चपेटमाहृतवान्? एति गणायित्वा वदास्मान्।

LXIX पितरो बहिरङ्ग उपविशति, तदानीमेका दासी तमुपागत्य बभाषे, त्वं गालीलीययीशोः सहचरयेकः।

LXX किन्तु स सर्वेषां समक्षम् अनङ्गीकृत्यावादीत्, त्वया यदुच्यते, तदर्थमहं न वेदिमि।

LXXI तदा तस्मिन् बहिर्द्वारे गते ऽन्या दासी तं निरीक्ष्य तत्रत्यजानानवदत्, अयमपि नासरतीययीशुना सार्द्धम् आसीत्।

LXXII ततः स शपथेन पुनरनङ्गीकृत्य कथितवान्, तं नरं न परिचिनोमि।

LXXIII क्षणान्तं परं तिष्ठन्तो जना अेत्य पितरम् अवदन्, त्वमवश्यं तेषामेक एति त्वदुच्यारणामेव धोतयति।

LXXIV किन्तु सोऽभिषाय कथितवान्, तं ज्ञनं नाहं परिचिनोमि, तदा सपदि कुक्कुटो रुराव।

LXXV कुक्कुटवात् प्राक् त्वं मां त्रिरपाहोष्यसे, यैषा वाग् यीशुनावादि तं पितरः संस्मृत्य बहिरित्वा भेदाद् भृशं यकन्द।

XXVII

I प्रभाते जाते प्रधानयाजकलोकप्राचीना यीशुं हन्तुं तत्रतिकूलं मन्त्रयित्वा।

II तं बहृत्वा नीत्वा पन्तीयपीलाताप्याधिपे समर्पयामासुः।

III ततो यीशोः परकरेवर्षयिता यिद्धुदास्तत्राणामण्डाणां विदित्वा सन्तप्तमानाः प्रधानयाजकलोकप्राचीनानां समक्षं तास्त्रीशन्मुद्राः प्रतिदायावादीत्,

IV अेतन्निरागोनप्राणपरकरार्पणान्तं कलुषं कृतवानहं तदा त उदितवन्तः, तेनास्माकं किं? त्वया तद् बुध्यताम्।

V ततो यिद्धुदा मन्दिरमध्ये ता मुद्रा निक्षिप्य प्रस्थितवान् एतत् य स्वयमात्मानमुद्ध्वन्ध।

VI पश्चात् प्रधानयाजकास्ता मुद्रा आदाय कथितवन्तः, अेता मुद्राः शोषितमूल्यं तस्माद् भाण्डागारे न निधातव्याः।

VII अनन्तरं ते मन्त्रयित्वा विदेशिनां श्मशानस्थानाय ताभिः कुलालस्य क्षेत्रमक्रीणन्।

- VIII अतोऽद्यापि तत्स्थानं रक्तक्षेत्रं वदन्ति।
 IX एत्थं सति एसायेलीयसन्तानै र्यस्य मूल्यं निरुपितं, तस्य त्रिंशन्मुद्रामानं मूल्यं
 X मां प्रति परमेश्वरस्यादृशात् तेभ्य आदीयत, तेन य कुलालस्य क्षेत्रं क्रीतमिति यद्भयनं
 यिरिमियभविष्यद्वादिना प्रोक्तं तत् तदासिध्यत्।
 XI अनन्तरं यीशौ तदधिपतेः सम्मुप उपतिष्ठति स तं पप्रच्छ, त्वं किं यिडूदीयानां राज्ञा? तदा
 यीशुस्तमवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान्।
 XII किन्तु प्रधानयाजकप्रायिनैरभियुक्तेन तेन किमपि न प्रत्यवादि।
 XIII ततः पीलातेन स उदितः, धमे त्वत्प्रतिकूलतः कति कति साक्ष्यं ददति, तत् त्वं न शृणोषि?
 XIV तथापि स तेषामेकस्यापि वयस उत्तरं नोदितवान्; तेन सोऽधिपति र्भंडात्रिं विदामासा
 XV अन्यस्य तन्महकावेऽधिपतेरेतादृशी रातिरासीत्, प्रज्ञा यं कञ्चन बन्धिनं यायन्ते, तमेव स
 मोचयतीति।
 XVI तदानीं बरब्बानामा कश्चित् भ्यातबन्ध्यासीत्।
 XVII ततः पीलातस्तत्र मिलितान् लोकान् अपृच्छत्, अेष बरब्बा बन्धी प्रीष्टविष्यातो यीशुश्चैतयोः
 कं मोचयिष्यामि? युष्माकं किमीप्सितं?
 XVIII तैरीर्थया स समर्पितं इति स ज्ञातवान्।
 XIX अपरं विचारानसोपवेशनकाले पीलातस्य पत्नी भृत्यं प्रदित्य तस्मै कथयामास, तं धार्मिकमनुजं
 प्रति त्वया किमपि न कर्त्तव्यं; यस्मात् तत्कृतेऽद्याहं स्वप्ने प्रभूतकष्टमलभे।
 XX अनन्तरं प्रधानयाजकप्रायिना बरब्बां यायित्वादातुं यीशुञ्च हन्तुं सकललोकान् प्रावर्त्तयन्।
 XXI ततोऽधिपतिस्तान् पृष्टवान्, अेतयोः कमहं मोचयिष्यामि? युष्माकं केष्या? ते प्रोयु बरब्बां।
 XXII तदा पीलातः पप्रच्छ, तर्हि यं प्रीष्टं वदन्ति, तं यीशुं किं करिष्यामि? सर्व्वे कथयामासुः, स कुशेन
 विध्यतां।
 XXIII ततोऽधिपतिरवादीत्, कुतः? किं तेनापराद्धं? किन्तु ते पुनरुचै ञ्गद्गुः, स कुशेन विध्यतां।
 XXIV तदा निजवाक्यमग्राह्यभूत्, कलहश्चाप्यभूत्, पीलात इति विलोक्य लोकानां समक्षं
 तोयमादाय करौ प्रक्षाल्यावोचत्, अेतस्य धार्मिकमनुष्यस्य शोणितपाते निर्दोषोऽहं, युष्माभिरेव तद्
 बुध्यतां।
 XXV तदा सर्वाः प्रज्ञाः प्रत्यवोचन्, तस्य शोणितपातापराधोऽस्माकम् अस्मत्सन्तानानाञ्चोपरि
 भवतु।
 XXVI ततः स तेषां समीपे बरब्बां मोचयामास यीशुन्तु कषाभिराहृत्य कुशेन वेधितुं समर्पयामासा
 XXVII अनन्तरम् अधिपतेः सेना अधिपते गृहं यीशुमानीय तस्य समीपे सेनासमूहं संजगृहः।
 XXVIII ततस्ते तस्य वसनं मोचयित्वा कृष्णलोहितवर्णवसनं परिधापयामासुः।
 XXIX कण्टकानां मुकुटं निर्माय तच्छिरसि दद्गुः, तस्य दक्षिणकर्के वेत्रमेकं दत्त्वा तस्य सम्मुपे ज्ञानूनि
 पातयित्वा, हं यिडूदीयानां राजन्, तुभ्यं नम इत्युक्त्वा तं तिरश्चक्रुः,
 XXX ततस्तस्य गात्रे निष्ठीवं दत्त्वा तेन वेत्रेण शिर आञ्चन्।
 XXXI एत्थं तं तिरस्कृत्य तद् वसनं मोचयित्वा पुनर्निजवसनं परिधापयामासुः, तं कुशेन वेधितुं
 नीतवन्तः।
 XXXII पश्चात्ते बहिर्भूय कुरीणीयं शिमोन्नामकमेकं विलोक्य कुशं वोढुं तमाददिते।
 XXXIII अनन्तरं गुल्गुलाम् अर्थात् शिरस्कपालनामकस्थानमु पस्थाप्य ते यीशवे पित्तमिश्रिताम्बरसं
 पातुं दद्गुः,
 XXXIV किन्तु स तमास्वाद्य न पपौ।
 XXXV तदानीं ते तं कुशेन संविध्य तस्य वसनानि गुटिकापातेन विभज्य जगृहः, तस्मात्,
 विभजन्तेऽधरीयं मे ते मनुष्याः परस्परं मद्गुत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति याा यदेतद्भयनं
 भविष्यद्वादिभिरुक्तमासीत्, तदा तद् असिध्यत्,
 XXXVI पश्चात् ते तत्रोपविश्य तद्रक्षणकर्त्तव्यं नियुक्तास्तस्युः।
 XXXVII अपरम् अेष यिडूदीयानां राज्ञा यीशुरित्यपवादलिपिपत्रं तच्छिरसि उर्द्वे योजयामासुः।
 XXXVIII ततस्तस्य वामे दक्षिणे च द्वौ यैरौ तेन साकं कुशेन विविधुः।

XXXIX तदा पान्था निजेशिरो लाडयित्वा तं निन्दन्तो जगद्गुः,

XL डे ईश्वरमन्दिरभञ्जक दिनत्रये तन्निर्मातः स्वं रक्ष, येत्वमीश्वरसुतस्तर्हि कुशादवरोडा

XLI प्रधानयाजकाध्यापकप्राचीनाश्च तथा तिरस्कृत्य जगद्गुः,

XLII सोऽन्यजनानावत्, किन्तु स्वमवितुं न शक्नोति यदीसायेलो राजा भवेत्, तर्हीदानीमेव कुशादवरोडतु, तेन तं वयं प्रत्येध्यामः।

XLIII स ईश्वरे प्रत्याशामकरोत्, यदीश्वरस्तस्मिन् सन्तुष्टस्तर्हीदानीमेव तमवेत्, यतः स उक्तवान् अलमीश्वरसुतः।

XLIV यौ स्तेनौ साकं तेन कुशेन विद्धौ तौ तद्ददेव तं निन्दन्तुः।

XLV तदा द्वितीययामात् तृतीययामं यावत् सव्वदेशे तमिरं बभूव,

XLVI तृतीययामे "अेली अेली लामा शिवक्तनी", अर्थात् मदीश्वर मदीश्वर कुतो मामत्याक्षीः? यीशुरुच्यैरिति जगाद्य।

XLVII तदा तत्र स्थिताः केचित् तत् श्रुत्वा बलाभिरे, अयम् अेलियमाडूयति।

XLVIII तेषां मध्याद् अेकः शीघ्रं गत्वा स्पञ्जं गृहीत्वा तत्राम्बरसं दत्त्वा नलेन पातुं तस्मै ददौ।

XLIX एतरेऽकथयन् तिष्ठत, तं रक्षितुम् अेलिय आयाति नवेति पश्यामः।

L यीशुः पुनरुचैराडूय प्राणान् जडौ।

LI ततो मन्दिरस्य विच्छेदवसनम् ईर्ष्यादधो यावत् छिद्यमानं द्विधाभवत्,

LII लूमिश्रकम्भे लूधरोव्यदीर्यत या श्मशाने मुक्ते लूरिपुण्यवतां सुप्तदेहा उदतिष्ठन्,

LIII श्मशानाद् वडिर्भूय तद्गुथानात् परं पुण्यपुरं गत्वा बहुजनान् दर्शयामासुः।

LIV यीशुरक्षाणाय नियुक्तः शतसेनापतिस्तत्सङ्गिनश्च तादृशीं लूकम्पादिघटनां दृष्ट्वा भीता अवदन्, अेष ईश्वरपुत्रो भवति।

LV या बहुयोषितो यीशुं सेवमाना गालीलस्तत्पश्चादागतास्तासां मध्ये

LVI मगदलीनी मरियम् याडूब्योश्यो माता या मरियम् सिबदियपुत्रयो माता य योषित अेता दूरे तिष्ठन्त्यो ददृशुः।

LVII सन्ध्यायां सत्यम् अरिमथियानगरस्य यूषङ्नामा धनी मनुजो यीशोः शिष्यत्वात्

LVIII पीलातस्य समीपं गत्वा यीशोः कायं ययाये, तेन पीलातः कायं दातुम् आदिदेश।

LIX यूषङ् तत्कायं नीत्वा शुचिवस्त्रेणाच्छाद्य

LX स्वार्थं शैले यत् श्मशानं यजान्, तन्मध्ये तत्कायं निधाय तस्य द्वारि वृडत्पाषाणं ददौ।

LXI किन्तु मगदलीनी मरियम् अन्यमरियम् अेते स्त्रियौ तत्र श्मशानसम्भुप उपविशितुः।

LXII तदनन्तरं निस्तारोत्सवस्यायोजनदिनात् परेऽहनि प्रधानयाजकाः किङ्गशिनश्च मिलित्वा पीलातमुपागत्याकथयन्,

LXIII डे मडेच्छ स प्रतारको ज्वाण अकथयत्, दिनत्रयात् परं श्मशानाद्गुत्थास्यामि तद्द्राक्यं स्मरामो वयं;

LXIV तस्मात् तृतीयदिनं यावत् तत् श्मशानं रक्षितुमादिशतु, नोयेत् तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तं हत्वा लोकात् वदिष्यन्ति, स श्मशानाद्गुदतिष्ठत्, तथा सति प्रथमभ्रान्तेः शेषीयभ्रान्तिर्भङ्गती भविष्यति।

LXV तदा पीलात अवादीत्, युष्माकं समीपे रक्षिगण आस्ते, यूयं गत्वा यथा साध्यं रक्षयता।

LXVI ततस्ते गत्वा तद्द्वारपाषाणं मुद्राङ्कितं कृत्वा रक्षिगणं नियोज्य श्मशानं रक्षयामासुः।

XXVIII

I ततः परं विश्रामवारस्य शेषे सप्ताहप्रथमदिनस्य प्रभाते जाते मगदलीनी मरियम् अन्यमरियम् य श्मशानं द्रष्टुमागता।

II तदा मखान् लूकम्पोडभवत्; परमेश्वरीयदूतः स्वर्गादिवरुह्य श्मशानद्वारात् पाषाणमपसार्य तदुपर्युपविवेश।

III तद्दहनं विद्युदत् तेजोभयं वसनं डिमशुभ्रश्च।

IV तदानीं रक्षिणस्तद्गुत्वात् कम्पिता मृतवद् बभूवः।

- V स दूतो योषितो जगाद, यूयं मा भैष्ट, कुशडतयीशुं भृगयध्वे तदहं वेक्षि।
 VI सोऽत्र नास्ति, यथावदत् तथोत्थितवान्; अतत् प्रभोः शयनस्थानं पश्यता।
 VII तूर्णं गत्वा तच्छिष्यान् एति वदत, स श्मशानाद् उदतिष्ठत्, युष्माकमग्रे गालीलं यास्यति यूयं
 तत्र तं वीक्षिष्यध्वे, पश्यताहं वार्ताभिर्मां युष्मानवादिषं।
 VIII ततस्ता भयात् मडानन्दाञ्च श्मशानात् तूर्णं अडिर्भूय तच्छिष्यान् वार्तां वक्तुं धावितवत्यः। किन्तु
 शिष्यान् वार्तां वक्तुं यान्ति, तदा यीशु दर्शनं दत्त्वा ता जगाद,
 IX युष्माकं कल्याणं भूयात्, ततस्ता आगत्य तत्पादयोः पतित्वा प्रणोमुः।
 X यीशुस्ता अवादीत्, मा भिभीत, यूयं गत्वा मम भ्रातृन् गालीलं यातुं वदत, तत्र ते मां द्रक्ष्यन्ति।
 XI स्त्रियो गच्छन्ति, तदा रक्षिणां केचित् पुरं गत्वा यद्यद् घटितं तत्सर्व्वं प्रधानयाजकान् ज्ञापितवन्तः।
 XII ते प्राचीनैः समं संसदं कृत्वा मन्त्रयन्तो बहुमुद्राः सेनाभ्यो दत्त्वावदन्,
 XIII अस्मासु निद्रितेषु तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तं हत्वानयन्, एति यूयं प्रचारयता।
 XIV यद्येतदधिपतेः श्रोत्रगोचरीभवेत्, तर्हि तं बोधयित्वा युष्मानविष्यामः।
 XV ततस्ते मुद्रा गृहीत्वा शिक्षानुरूपं कर्म यक्नुः, यिद्धीयानां मध्ये तस्याद्यापि किंवदन्ती विद्यते।
 XVI अेकादश शिष्या यीशुनिर्पितागालीलस्याद्रिं गत्वा
 XVII तत्र तं संवीक्ष्य प्रणोमुः, किन्तु केचित् सन्दिग्धवन्तः।
 XVIII यीशुस्तेषां समीपमागत्य व्याहृतवान्, स्वर्गमेदिन्योः सर्वाधिपतित्वभारो मय्यर्पित आस्ते।
 XIX अतो यूयं प्रयाय सर्व्वदेशीयान् शिष्यान् कृत्वा पितुः पुत्रस्य पवित्रस्यात्मनश्च नाम्ना
 तानवगाडयत; अहं युष्मान् यद्यदादिशं तदपि पालयितुं तानुपादिशता।
 XX पश्यत, जगदन्तं यावत् सदाहं युष्माभिः साकं तिष्ठामि एति।

मार्कलिपितः सुसंवाहः

- I ईश्वरपुत्रस्य यीशुष्रीष्टस्य सुसंवाहारम्भः।
- II भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपिरित्थमास्ते, पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्रे प्रेषयाम्यहम्। गत्वा त्वदीयपन्थानं स हि परिष्करिष्यति।
- III "परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपथञ्चैव समानं कुरुताधुना।" इत्येतत् प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्यचिद्भवः॥
- IV सञ्चैव योडन् प्रान्तरे मञ्जिष्ठतवान् तथा पापमार्जननिमित्तं मनोव्यावर्तकमञ्जिष्ठनस्य कथाञ्च प्रचारितवान्।
- V ततो यिहूदादेशयिज्ञावन्नगरनिवासिनः सर्वे लोका बहिर्भूत्वा तस्य समीपमागत्य स्वानि स्वानि पापान्यङ्गीकृत्य यद्दैनन्धां तेन मञ्जिष्ठता बभूवुः।
- VI अस्य योडनः परिधेयानि क्रमेणकलोमजानि, तस्य कटिबन्धनं यम्भोजतम्, तस्य भक्ष्याणि य शूककीटा वन्यमधूनि यासन्।
- VII स प्रचारयन् कथयाञ्चक्रे, अहं नम्रीभूय यस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि न योग्योस्मि, तादृशो मत्तो गुरुतर अेकः पुरुषो मत्पश्चादागच्छति।
- VIII अहं युष्मान् जले मञ्जिष्ठतवान् किन्तु स पवित्र आत्मानि संमञ्जिष्ठयिष्यति।
- IX अपरञ्च तस्मिन्नेव काले गालीलप्रदेशस्य नासरद्ग्रामाद् यीशुरागत्य योडना यद्दैनन्धां मञ्जिष्ठतोऽभूत्।
- X स जलाद्ब्रूयितमात्रो मेघद्वारं मुक्तं कपोतवत् स्वस्योपरि अवरोहन्तमात्मानञ्च दृष्टवान्।
- XI त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वय्येव मममहासन्तोष एयमाकाशीया वाणी बभूव।
- XII तस्मिन् काले आत्मा तं प्रान्तरमध्यं निनाया।
- XIII अथ स यत्वारिशदिनानि तस्मिन् स्थाने वन्यपशुभिः सह तिष्ठन् शैताना परीक्षितः; पश्चात् स्वर्गायदूतास्तं सिधेविरे।
- XIV अनन्तरं योडनि बन्धनालये बद्धे सति यीशु गालीलप्रदेशमागत्य ईश्वरराज्यस्य सुसंवाहं प्रचारयन् कथयामास,
- XV कालः सम्पूर्णा ईश्वरराज्यञ्च समीपमागतं; अतोऽहोतो रूयं मनांसि व्यावर्तयध्वं सुसंवाहे य विश्वासिता।
- XVI तदनन्तरं स गालीलीयसमुद्रस्य तीरे गच्छन् शिमोन् तस्य भ्राता अन्द्रियनामा य एभौ द्वौ जनौ मत्स्यधारिणौ सागरमध्ये जालं प्रक्षिपन्तौ दृष्ट्वा तावदत्त,
- XVII युवां मम पश्चादागच्छतं, युवामहं मनुष्यधारिणौ करिष्यामि।
- XVIII ततस्तौ तत्क्षणाभेव जालानि परित्यज्य तस्य पश्चात् जग्मतुः।
- XIX ततः परं तत्स्थानात् किञ्चिद् दूरं गत्वा स सिवदीपुत्राङ्गुब् तद्भ्रातृयोडन् य एभौ नौकायां जालानां शोर्णमुद्धारयन्तौ दृष्ट्वा तावाङ्गुयत्।
- XX ततस्तौ नौकायां वेतनभुग्भिः सहितं स्वपितरं विहाय तत्पश्चादीयतुः।
- XXI ततः परं कर्नार्डूनामकं नगरमुपस्थाय स विश्रामदिवसे भोजनञ्च प्रविश्य समुपदिदेश।
- XXII तस्योपदेशाल्लोका आश्चर्यं मेनिरे यतः सोध्यापकाएव नोपदिशन् प्रभाववानिव प्रोपदिदेश।
- XXIII अपरञ्च तस्मिन् भोजनगृहे अपवित्रभूतेन ग्रस्त अेको मानुष आसीत्। स यीत्शब्दं कृत्वा कथयाञ्चक्रे
- XXIV भो नासरतीय यीशो त्वमस्मान् त्यज, त्वया सहास्माकं कः सम्बन्धः? त्वं किमस्मान् नाशयितुं समागतः? त्वमीश्वरस्य पवित्रलोक इत्यहं जानामि।
- XXV तदा यीशुस्तं तर्जयित्वा जगाद तूष्णीं भव एतौ बहिर्भव या
- XXVI ततः सोऽपवित्रभूतस्तं सम्पीड्य अत्युच्चैश्चीत्कृत्य निर्जगाम।

XXVII तेनैव सर्व्वे यमत्कृत्य परस्परं कथयाञ्चक्रिरे, अहो किमिदं? कीदृशोऽयं नव्य उपदेशः? अनेन प्रभावेनापवित्रभूतेष्वज्ञापितेषु ते तदाज्ञानुवर्त्तिनो भवन्ति।

XXVIII तदा तस्य यशो गालीलश्चतुर्दिकस्थसर्व्वदेशान् व्याप्नोत्।

XXIX अपरञ्च ते भजन्गृहाद् बहिर् लूत्वा याकूब्योऽन्त्यां सः शिमोन आन्द्रियस्य य निवेशनं प्रविशेषुः।

XXX तदा पितरस्य श्वश्रुश्चरपीडिता शय्यायामास्त एति ते तं ऋटिति विज्ञापयाञ्चक्रुः।

XXXI ततः स आगत्य तस्या हस्तं धृत्वा तामुदस्थापयत्; तदैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः परं सा तान् सिषेवे।

XXXII अथास्तं गते रवौ सन्ध्याकाले सति लोकास्तत्समीपं सर्व्वान् रोगिणो भूतधृतांश्च समानिन्युः।

XXXIII सर्व्वे नागरिका लोका द्वारि संमिलिताश्च।

XXXIV ततः स नानाविधरोगिणो बहून् मनुजानरोगिणश्चकार तथा बहून् भूतान् त्याजयाञ्चकार तान् भूतान् किमपि वाक्यं वक्तुं निषिधेद्य य यतोऽहोस्ते तमजानन्।

XXXV अपरञ्च सोऽतिप्रत्यूषे वस्तुतस्तु रात्रिशेषे समुत्थाय बहिर्भूय निर्जनं स्थानं गत्वा तत्र प्रार्थयाञ्चक्रे।

XXXVI अनन्तरं शिमोन् तत्सङ्गिनश्च तस्य पश्चाद् गतवन्तः।

XXXVII तद्दृष्ट्वा प्राप्य तमवदन् सर्व्वे लोकास्त्वां भूयन्ते।

XXXVIII तदा सोऽकथयत् आगच्छत वयं समीपस्थानि नगराणि यामः, यतोऽहं तत्र कथां प्रचारयितुं बहिरागमम्।

XXXIX अथ स तेषां गालीलदेशस्य सर्व्वेषु भजन्गृहेषु कथाः प्रचारयाञ्चक्रे भूतानत्याजयञ्च।

XL अनन्तरमेकः कुष्ठी समागत्य तत्सम्भुषे ज्ञानुपातं विनयञ्च कृत्वा कथितवान् यदि भवान् छच्छति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति।

XLI ततः कृपालु यीशुः करौ प्रसार्य्य तं स्पष्टवा कथयामास।

XLII ममेच्छा विद्यते त्वं परिष्कृतो भवा ऐतत्कथायाः कथनमात्रात् स कुष्ठी रोगान्मुक्तः परिष्कृतोऽभवत्।

XLIII तदा स तं विसृजन् गाढमादिश्य जगाद।

XLIV सावधानो भव कथामिमां कमपि मा वद; स्वात्मानं याजकं दर्शय, लोकेभ्यः स्वपरिष्कृतेः प्रमाणादानाय मूसानिर्णीतं यदानं तद्दृत्सृजस्व य।

XLV किन्तु स गत्वा तत् कर्म एत्थं विस्तार्य्य प्रचारयितुं प्रारेभे तेनैव यीशुः पुनः सप्रकाशं नगरं प्रवेष्टुं नाशक्नोत् ततोऽहोर्बाहिः काननस्थाने तस्यौ; तथापि यतुर्दिकभ्यो लोकास्तस्य समीपमायुः।

II

I तदनन्तरं यीशौ कतिपयदिनानि विलम्ब्य पुनः कर्न्याङ्गनगरं प्रविष्टे स गृह आस्त एति किंवदन्त्या तत्क्षणां तत्समीपं बहवो लोका आगत्य समुपतस्थुः,

II तस्माद् गृहमध्ये सर्व्वेषां कृते स्थानं नाभवद् द्वारस्य यतुर्दिक्वपि नाभवत्, तत्काले स तान् प्रति कथां प्रचारयाञ्चक्रे।

III ततः परं लोकाश्चतुर्भिर् मानवैरेकं पक्षाघातिनं वाडयित्वा तत्समीपम् आनिन्युः।

IV किन्तु जनानां बहुत्वात् तं यीशोः सम्भुषमानेत् न शक्नुवन्तो यस्मिन् स्थाने स आस्ते तद्दुपरिगृहपृष्ठं भनित्वा छिद्रं कृत्वा तेन मार्गेण सशय्यं पक्षाघातिनम् अवरोडयामासुः।

V ततो यीशुस्तेषां विश्वासं दृष्ट्वा तं पक्षाघातिनं बलाभे हं वत्स तव पापानां मार्जनं भवतु।

VI तदा कियन्तोऽध्यापकास्तत्रोपविशन्तो मनोभिर्विर्तक्याञ्चक्रुः, अेष मनुष्य ऐतादृशीमीश्वरनिन्दां कथां कुतः कथयति?

VII ईश्वरं विना पापानि मार्ष्टुं कस्य सामर्थ्यम् आस्ते?

VIII एत्थं ते विर्तक्यन्ति यीशुस्तत्क्षणां मनसा तद् बुद्ध्य तानवदद् यूयमन्तःकरणैः कुत ऐतानि विर्तक्यथ?

IX तदनन्तरं यीशुस्तत्स्थानात् पुनः समुद्रतटं ययौ; लोकनिवले तत्समीपमागते स तान् समुपदिदेश।

X किन्तु पृथिव्यां पापानि मार्हु मनुष्यपुत्रस्य सामर्थ्यमस्ति, अतएव युष्मान् ज्ञापयितुं (स तस्मै पक्षाघातिने कथयामास)

XI उत्तिष्ठ तव शय्यां गृहीत्वा स्वगृहं याहि, अहं त्वामिदम् आज्ञापयामि।

XII ततः स तत्क्षणात् उत्थाय शय्यां गृहीत्वा सर्वेषां साक्षात् जगाम; सर्वे विस्मिता अेतादृशं कर्म वयम् कदापि नापश्याम, एषां कथां कथयित्वेश्वरं धन्यमब्रुवन्।

XIII तदनन्तरं यीशुस्तत्स्थानात् पुनः समुद्रतटे ययौ; लोडनिवळे तत्समीपमागतो स तान् समुपदिदेश।

XIV अथ गच्छन् करसञ्चयगृहं उपविष्टम् आल्ङ्गीयपुत्रं लेविं दृष्ट्वा तमाहूय कथितवान् मत्पश्चात् त्वामामर्य ततः स उत्थाय तत्पश्चाद् ययौ।

XV अनन्तरं यीशौ तस्य गृहे भोक्तुम् उपविष्टे बहवः करमञ्चायिनः पापिनश्च तेन तच्छिष्यैश्च सङ्गीतविशेषः, यतो बहवस्तत्पश्चाद्यजग्मुः।

XVI तदा स करमञ्चायिभिः पापिभिश्च सङ्गो जायते, तद् दृष्ट्वाध्यापकाः किञ्चिन्मन्त्रं तस्य शिष्यान्तुः करमञ्चायिभिः पापिभिश्च सङ्गं कुतो लुङ्क्ते पिवति य?

XVII तद्वाक्यं श्रुत्वा यीशुः प्रत्युवाच, अरोगिणोऽनां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति, किन्तु रोगिणामेव; अहं धार्मिकानां हितं नागतः किन्तु मनो व्यावर्तयितुं पापिन एव।

XVIII ततः परं योहनः किञ्चिन्मन्त्रं उपवासायारिशिष्या यीशोः समीपम् आगत्य कथयामासुः, योहनः किञ्चिन्मन्त्रं शिष्या उपवसन्ति किन्तु भवतः शिष्या नोपवसन्ति किं कारणमस्य?

XIX तदा यीशुस्तान् अभाषे यावत् कालं सभिः सङ्गं कन्याया वरस्तिष्ठति तावत्कालं ते किमुपवस्तुं शक्नुवन्ति? यावत्कालं वरस्तेः सङ्गं तिष्ठति तावत्कालं त उपवस्तुं न शक्नुवन्ति।

XX यस्मिन् काले तेभ्यः सकाशाद् वरो नेष्यते स काल आगच्छति, तस्मिन् काले ते जना उपवसन्ति।

XXI कोपि जनः पुरातनवस्त्रे नूतनवस्त्रं न सीव्यति, यतो नूतनवस्त्रेण सङ्गं सेवने कृते श्रेष्ठं वस्त्रं छिद्यते तस्मात् पुनर्नूतनं छिद्रं जायते।

XXII कोपि जनः पुरातनकुतूषु नूतनं द्राक्षारसं न स्थापयति, यतो नूतनद्राक्षारसस्य तेजसा ताः कुत्वो विदीर्यन्ते ततो द्राक्षारसश्च पतति कुत्वश्च नश्यति, अतएव नूतनद्राक्षारसो नूतनकुतूषु स्थापनीयः।

XXIII तदनन्तरं यीशु र्यदा विश्रामवारे शस्यक्षेत्रेण गच्छति तदा तस्य शिष्या गच्छन्तः शस्यमञ्जरीश्रेष्ठं प्रवृत्ताः।

XXIV अतः किञ्चिन्मन्त्रं यीशवे कथयामासुः पश्यतु विश्रामवारसरे यत् कर्म न कर्तव्यं तद् एषे कुतः कुर्वन्ति?

XXV तदा स तेभ्योऽकथयत् दायूद् तत्संज्ञिनश्च लक्ष्याभावात् क्षुधिताः सन्तो यत् कर्म कृतवन्तस्तत् किं युष्माभिर्न पठितम्?

XXVI अबिधाथनमिडे महायाजकतां कुर्वति स कथमीश्वरस्यावासं प्रविश्य ये दर्शनीयपूपा याजकान् विना-न्यस्य कस्यापि न लक्ष्यास्तानेव व्युत्थये सङ्गिणोऽभ्योऽपि ददौ।

XXVII सोऽपरमपि जगाद, विश्रामवारो मनुष्यार्थमेव निरूपितोऽस्ति किन्तु मनुष्यो विश्रामवारार्थं नैव।

XXVIII मनुष्यपुत्रो विश्रामवारस्यापि प्रभुरास्ते।

III

I अनन्तरं यीशुः पुनर्भोजनगृहं प्रविष्टस्तस्मिन् स्थाने शुष्कहस्त एको मानव आसीत्।

II स विश्रामवारो तमरोगिणं करिष्यति नवेत्यत्र बहवस्तम् अपवदितुं छिद्रमपेक्षितवन्तः।

III तदा स तं शुष्कहस्तं मनुष्यं जगाद मध्यस्थाने त्वमुत्तिष्ठा।

IV ततः परं स तान् पप्रच्छ विश्रामवारो हितमहितं तथा हि प्राणरक्षा वा प्राणनाश एषां मध्ये किं करणीयं? किन्तु ते निःशब्दास्तस्युः।

V तदा स तेषामन्तःकरणाणां काठिन्याद्धेतोर्दुःमितः क्रोधात् यत्किञ्चिद्दृशो दृष्टवान् तं मानुषं गदितवान् तं हस्तं विस्तारय, ततस्तेन हस्ते विस्तृते तद्धस्तोऽन्यहस्तवद् अरोगो जातः।

VI अथ किञ्चिन्मन्त्रं प्रस्थाप्य तं नाशयितुं ढेरोदीर्यैः सङ्गं मन्त्रयितुमारोभिरे।

VII अतएव यीशुस्तत्स्थानं परित्यज्य शिष्यैः सङ्गं पुनः सागरसमीपं गतः;

VIII ततो गालील्लियिडूदा-यिउशालम्-एदोम्-यईन्नदीपारस्थानेभ्यो लोकसमूहस्तस्य पश्चाद् गतः; तदन्यः सोरसीधनोः समीपवासिलोकसमूहश्च तस्य मडाकर्माणां वार्त्तं श्रुत्वा तस्य सन्निधिमागतः।

IX तदा लोकसमूहश्चेत् तस्योपरि पतति एत्याशङ्क्य स नावमेकां निकटे स्थापयितुं शिष्यानादिष्टवान्।

X यतोऽनेकमनुष्याणांमारोग्यकरणाद् व्याधिग्रस्ताः सर्वे तं स्मृष्टुं परस्परं बलेन यत्नवन्तः।

XI अपरञ्च अपवित्रभूतास्तं दृष्ट्वा तय्यरणयोः पतित्वा प्रोथैः प्रोयुः, त्वमीश्वरस्य पुत्रः।

XII किन्तु स तान् दृढम् आज्ञाय स्वं परियायितुं निषिद्धवान्।

XIII अनन्तरं स पर्वतमारुह्य यं यं प्रतिच्छा तं तमाडूतवान् ततस्ते तत्समीपमागताः।

XIV तदा स द्वादशजनान् स्वेन सह स्थातुं सुसंवाद्यप्रयाराय प्रेरिता भवितुं

XV सर्वप्रकारव्याधीनां शमनकरणाय प्रभावं प्राप्तुं भूतान् त्याजयितुञ्च नियुक्तवान्।

XVI तेषां नामानीमानि, शिमोन् सिवदिपुत्रो

XVII याकूब् तस्य भ्राता योडन् य आन्द्रियः झिलिपो अर्धलभयः,

XVIII मथी थोमा य आल्कीयपुत्रो याकूब् थदीयः किनानीयः शिमोन् यस्तं परहस्तेष्वर्पयिष्यति स एष्करियोतीयिडूदाश्च।

XIX स शिमोने पितर एत्युपनाम ददौ याकूब् योडन्भ्यां य विनेरिगिश् अर्थतो मेघनादपुत्रावित्युपनाम ददौ।

XX अनन्तरं ते निवेशनं गताः, किन्तु तत्रापि पुनर्महान् जनसमागमो ऽभवत् तस्मात्ते भोक्तुमध्यवकाशं न प्राप्ताः।

XXI ततस्तस्य सुहृल्लोका एमां वार्त्तां प्राप्य स हतज्ञानोभूद् एति कथां कथयित्वा तं धृत्वानेतुं गताः।

XXII अपरञ्च यिउशालम आगता ये येऽध्यापकास्ते जगद्गुर्यं पुरुषो भूतपत्याभिष्टस्तेन भूतपतिना

भूतान् त्याजयति।

XXIII ततस्तानाडूय यीशु दृष्टान्तैः कथां कथितवान् शैतान् कथं शैतानं त्याजयितुं शक्नोति?

XXIV किञ्चन राज्ञ्यं यद्वि स्वविरोधेन पृथग् भवति तर्हि तद् राज्ञ्यं स्थिरं स्थातुं न शक्नोति।

XXV तथा कस्यापि परिवारो यद्वि परस्परं विरोधी भवति तर्हि सोपि परिवारः स्थिरं स्थातुं न शक्नोति।

XXVI तद्भत् शैतान् यद्वि स्वविपक्षतया उत्तिष्ठन् भिन्नो भवति तर्हि सोपि स्थिरं स्थातुं न शक्नोति किन्तूच्छिन्नो भवति।

XXVII अपरञ्च प्रबलं जनं प्रथमं न बद्धा कोपि तस्य गृहं प्रविश्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं न शक्नोति, तं बद्धवैव तस्य गृहस्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं शक्नोति।

XXVIII अतोऽहेतो र्भुष्यभ्यमहं सत्यं कथयामि मनुष्याणां सन्ताना यानि यानि पापानीश्वरनिन्दाञ्च कुर्वन्ति तेषां तत्सर्वेषामपराधानां क्षमा भवितुं शक्नोति,

XXIX किन्तु यः कश्चित् पवित्रमात्मानं निन्दति तस्यापराधस्य क्षमा कदापि न भविष्यति सोऽनन्तदण्डस्याहो भविष्यति।

XXX तस्यापवित्रभूतोऽस्ति तेषामेतत्कथाऽहेतोः स एत्थं कथितवान्।

XXXI अथ तस्य माता भ्रातृगणश्चागत्य बहिस्तिष्ठन्तौ लोकान् प्रैष्य तमाडूतवन्तः।

XXXII ततस्तत्सन्निधौ समुपविष्टा लोकास्तं बभाषिरे पश्य बहिस्तेव माता भ्रातरश्च त्वाम् अन्विच्छन्ति।

XXXIII तदा स तान् प्रत्युवाय मम माता का भ्रातरो वा के? ततः परं स स्वमीपोपविष्टान् शिष्यान् प्रति अवलोकनं कृत्वा कथयामास

XXXIV पश्यतेते मम माता भ्रातरश्च।

XXXV यः कश्चिद् एश्वरस्येष्टां क्रियां करोति स अथ मम भ्राता भगिनी माता च।

IV

I अनन्तरं स समुद्रतटे पुनरुपदेष्टुं प्रारेभे, ततस्तत्र बडुजनानां समागमात् स सागरोपरि नौकामारुह्य समुपविष्टः; सर्वे लोकाः समुद्रकुले तस्थुः।

II तदा स दृष्टान्तकथाभिर्बडूपदिष्टवान् उपदिशंश्च कथितवान्,

III अवधानं कुरुत, अेको बीजवप्ता बीजानि वपुं गतः;

IV वपनकाले क्रियन्ति बीजानि मार्गपाश्वे पतितानि, तत आकाशीयपक्षिण अेत्य तानि यप्ताः।

V क्रियन्ति बीजानि स्वल्पमृत्तिकावत्पाषाणभूमौ पतितानि तानि मृदोल्पत्वात् शीघ्रमड्कुरितानि;

VI किन्तूहिते सूर्ये दग्धानि तथा मूलानो नाधोगतत्वात् शुष्काणि य।

VII क्रियन्ति बीजानि कण्टकिवनमध्ये पतितानि ततः कण्टकानि संवृष्ट्य तानि जग्नस्तानि न य इलितानि।

VIII तथा क्रियन्ति बीजान्युत्तमभूमौ पतितानि तानि संवृष्ट्य इलान्युत्पादितानि क्रियन्ति बीजानि त्रिशद्वुणानि क्रियन्ति षष्टिगुणानि क्रियन्ति शतगुणानि इलानि इलितवन्ति।

IX अथ स तानवदत् यस्य श्रोतुं कर्णौ स्तः स शृणोतु।

X तदनन्तरं निर्जनसमये तत्सङ्गिनो द्वादशशिष्याश्च तं तदृष्टान्तवाक्यस्यार्थं पप्रच्छुः।

XI तदा स तानुदितवान् ईश्वरराज्यस्य निगूढवाक्यं बोद्धुं युष्माकमधिकारोऽस्ति;

XII किन्तु ये वडिर्भूताः "ते पश्यन्तः पश्यन्ति किन्तु न जानन्ति, शृण्वन्तः शृण्वन्ति किन्तु न बुध्यन्ते, येतै र्भनःसु कदापि परिवर्तितेषु तेषां पापान्यमोययिष्यन्त," अतोडेतोस्तान् प्रति दृष्टान्तैरेव तानि मया कथितानि।

XIII अथ स कथितवान् यूयं किमेतद् दृष्टान्तवाक्यं न बुध्यध्वे? तर्हि कथं सर्वान् दृष्टान्तान् भोत्स्यध्वे?

XIV बीजवप्ता वाक्यरूपाणि बीजानि वपति;

XV तत्र ये ये लोका वाक्यं शृण्वन्ति, किन्तु श्रुतमात्रात् शैतान् शीघ्रमागत्य तेषां मनःसूप्तानि तानि वाक्यरूपाणि बीजान्यपनयति तथेव उप्तबीजमार्गपाश्वेस्वरूपाः।

XVI ये जना वाक्यं श्रुत्वा सडसा परमानन्देन गृह्णन्ति, किन्तु हृदि स्थैर्याभावात् किञ्चित् कालमात्रं तिष्ठन्ति तत्पश्चात् तद्वाक्यडेतोः।

XVII कुत्रयित् क्लेशे उपद्रवे वा समुपस्थिते तदैव विधनं प्राप्नुवन्ति तथेव उप्तबीजपाषाणभूमिस्वरूपाः।

XVIII ये जनाः कथां शृण्वन्ति किन्तु सांसारिकी यिन्ता धनत्रान्ति विषयलोभश्च अेते सर्वे उपस्थाय तां कथां ग्रसन्ति ततः मा विडला भवति।

XIX तथेव उप्तबीजसकण्टकभूमिस्वरूपाः।

XX ये जना वाक्यं श्रुत्वा गृह्णन्ति तेषां कस्य वा त्रिशद्वुणानि कस्य वा षष्टिगुणानि कस्य वा शतगुणानि इलानि भवन्ति तथेव उप्तबीजोर्वरभूमिस्वरूपाः।

XXI तदा सोऽपरमपि कथितवान् कोपि जनो दीपाधारं परित्यज्य द्रोणस्याधः भटवाया अघे वा स्थापयितुं दीपमानयति किं?

XXII अतोडेतो र्यन्न प्रकाशयिष्यते तादृग् लुक्कायितं किमपि वस्तु नास्ति; यद् व्यक्तं न भविष्यति तादृशं गुप्तं किमपि वस्तु नास्ति।

XXIII यस्य श्रोतुं कर्णौ स्तः स शृणोतु।

XXIV अपरमपि कथितवान् यूयं यद् यद् वाक्यं शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यतो यूयं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्मदर्थमपि परिमास्यते; श्रोतारो यूयं युष्मदभ्यमधिकं दास्यते।

XXV यस्याश्रये वद्धते तस्मै अपरमपि दास्यते, किन्तु यस्याश्रये न वद्धते तस्य यत् किञ्चिदस्ति तदपि तस्मान् नेष्यते।

XXVI अनन्तरं स कथितवान् अेको लोकः क्षेत्रे बीजान्युप्त्वा

XXVII जगरणनिद्राभ्यां दिवानिशं गमयति, परन्तु तद्धीजं तस्याज्ञातरूपेणाड्कुरयति वद्धते य;

XXVIII यतोडेतोः प्रथमतः पत्राणि ततः परं कणिशानि तत्पश्चात् कणिशपूरानि शस्यानि भूमिः स्वयमुत्पाद्यति;

XXIX किन्तु इलेषु पक्केषु शस्यच्छेदनकालं ज्ञात्वा स तत्क्षणां शस्यानि छिनत्ति, अनेन तुल्यमीश्वरराज्यां

XXX पुनः सोऽकथयद् ईश्वरराज्यां केन समं? केन वस्तुना सड वा तदुपमास्यामि?

- XXXI तत् सर्षपैकेन तुल्यं यतो मृदि वपनकाले सर्षपबीजं सर्व्वपृथिवीस्थबीजात् क्षुद्रं
 XXXII किन्तु वपनात् परम् अङ्कुरयित्वा सर्व्वशाकाद् बृहद् भवति, तस्य बृहत्त्यः शापाश्च जायन्ते
 ततस्तच्छायां पक्षिण आश्रयन्ते
 XXXIII एत्थं तेषां बोधानुरूपं सोऽनेकदृष्टान्तैस्तानुपदिष्टवान्,
 XXXIV दृष्टान्तं विना कामपि कथां तेभ्यो न कथितवान् पश्चान् निर्जने स शिष्यान् सर्व्वदृष्टान्तार्थं
 बोधितवान्।
 XXXV तद्दिनस्य सन्ध्यायां स तेभ्योऽकथयद् आगच्छत वयं पारं यामा
 XXXVI तदा ते लोकान् विसृज्य तमविलम्बं गृहीत्वा नौकया प्रतस्थिरे; अपरा अपि नावस्तया सह
 स्थिताः।
 XXXVII ततः परं मडाज्जम्भशगमात् नौ दौलायमाना तरङ्गेण जलैः पूर्णाभवय्या
 XXXVIII तदा स नौकायश्चाद्वागे उपघाने शिरो निघाय निद्रित आसीत् ततस्ते तं जागरयित्वा जगद्गुः,
 हे प्रभो, अस्माकं प्राणा यान्ति किमत्र भवतश्चिन्ता नास्ति?
 XXXIX तदा स उत्थाय वायुं तर्जितवान् समुद्रञ्चोक्तवान् शान्तः सुस्थिरश्च भव; ततो वायौ
 निवृत्तेऽब्धिर्निस्तरङ्गोभूत्।
 XL तदा स तानुवाय यूयं कुत अेताद्दृक्शङ्काकुला भवत? किं वो विश्वासो नास्ति?
 XLI तस्मात्तेऽतीवभीताः परस्परं वक्तुमारिभिरे, अहो वायुः सिन्धुश्चास्य निदेशग्राहिणौ कीदृगयं
 मनुजः।

V

- I अथ तू सिन्धुपारं गत्वा गिदेरीयप्रदेश उपतस्थुः।
 II नौकातो निर्गतमात्राद् अपवित्रभूतग्रस्त अेकः श्मशानादेत्य तं साक्षाय् यकार।
 III स श्मशानेऽवात्सीत् कोपि तं शृङ्गभलेन बद्ध्वा स्थापयितुं नाशकनोत्।
 IV जनैर्वारं निगडैः शृङ्गभलैश्च स बद्धोपि शृङ्गभलान्याकृष्य मोचितवान् निगडानि य लंकत्वा षण्डं
 षण्डं कृतवान् कोपि तं वशीकर्तुं न शशक।
 V द्विवानिशं सदा पर्व्वतं श्मशानञ्च भ्रमित्वा यीत्शब्दं कृतवान् ग्रावलिश्च स्वयं स्वं कृतवान्।
 VI स यीशुं दूरात् पश्यन्नेव धावन् तं प्राणनाम उर्यैरुवंश्र्योवाय,
 VII हे सर्व्वोपरिस्थेश्वरपुत्र यीशो भवता सह मे कः सम्बन्धः? अहं त्वामीश्वरेण शापये मां मा
 यातथा।
 VIII यतो यीशुस्तं कथितवान् रे अपवित्रभूत, अस्मान्नाराद् बहिर्निर्गच्छ।
 IX अथ स तं पृष्टवान् किन्ते नाम? तेन प्रत्युक्तं वयमनेके ऽस्मस्ततोऽस्मन्नाम बाहिनी।
 X ततोस्मान् देशाच्च प्रेषयेति ते तं प्रार्थयन्त।
 XI तदानीं पर्व्वतं निकषा बृहन् वराहप्रज्जश्चरन्नासीत्।
 XII तस्माद् भूता विनयेन जगद्गुः, अमुं वराहप्रज्जम् आश्रयितुम् अस्मान् प्रदिष्टु।
 XIII यीशुनानुज्ञातास्तेऽपवित्रभूता बाहिर्निर्यायि वराहप्रज्जं प्राविशन् ततः सर्व्वे वराहा वस्तुतस्तु
 प्रायोद्धिसहस्रसंश्र्यकाः कटकेन मडाज्जवाद् धावन्तः सिन्धौ प्राणान् जङ्गुः।
 XIV तस्माद् वराहपालकाः पलायमानाः पुरे ग्रामे य तद्गार्त कथयाञ्चक्रुः तदा लोका घटितं तत्कार्य्यं द्रष्टुं
 बहिर्जग्मुः।
 XV यीशोः सन्निधिं गत्वा तं भूतग्रस्तम् अर्थाद् बाहिनीभूतग्रस्तं नरं सवस्त्रं सयेतनं समुपविष्टञ्च
 दृष्ट्वा बिभ्युः।
 XVI ततो दृष्टतत्कार्य्यलौकास्तस्य भूतग्रस्तनरस्य वराहप्रज्जस्यापि तां घटनां वर्णयामासुः।
 XVII ततस्ते स्वसीमातो बहिर्गन्तुं यीशुं विनेतुमारिभिरे।
 XVIII अथ तस्य नौकारोडणकाले स भूतमुक्तो ना यीशुना सह स्थातुं प्रार्थयते;
 XIX किन्तु स तमननुमत्य कथितवान् त्वं निजात्मीयानां समीपं गृहञ्च गच्छ प्रभुस्त्वयि कृपां कृत्वा
 यानि कर्माणि कृतवान् तानि तान् ज्ञापय।

XX अतः स प्रस्थाय यीशुना कृतं तत्सर्व्वाम्श्र्वर्य्यं कर्म द्विकापलिदेशे प्रचारयितुं प्रारब्धवान् ततः सर्व्वे लोका आश्र्वर्य्यं मेनिरे।

XXI अनन्तरं यीशौ नावा पुनरन्यपार उत्तीर्णो सिन्धुतटे य तिष्ठति सति तत्समीपे बडुलोकानां समागमोऽभूत्।

XXII अपरं यायीर् नाम्ना कश्चिद् भजनगृहस्याधिप आगत्य तं दृष्ट्वैव यरणयोः पतित्वा बडु निवेद्य कथितवान्।

XXIII मम कन्या मृतप्रायाभूद् अतो भवानेत्य तदारोग्याय तस्या गात्रे हस्तम् अर्पयतु तेनैव सा ञ्चिविष्यति।

XXIV तदा यीशुस्तेन सह यवितः किन्तु तत्पश्चाद् बडुलोकाम्श्र्वलित्वा ताद्गात्रे पतिताः।

XXV अथ द्वादशवर्षाणि प्रदररोगेण

XXVI शीर्षां चिकित्सकानां नानाचिकित्साभिश्च दुःखं लुक्तवती य सर्व्वस्वं व्ययित्वापि नारोग्यं प्राप्ता य पुनरपि पीडितासीञ्च

XXVII या स्त्री सा यीशो वार्त्तां प्राप्य मनसाकथयत् यद्यत् तस्य वस्त्रमात्र स्प्रष्टुं लभेयं तदा रोगिणी भविष्यामि।

XXVIII अतोऽहोतः सा लोकारण्यमध्ये तत्पश्चादागत्य तस्य वस्त्रं पस्पशी।

XXIX तेनैव तत्क्षणां तस्या रक्तस्रोतः शुष्कं स्वयं तस्माद् रोगान्मुक्ता इत्यपि देहेऽनुभूता।

XXX अथ स्वस्मात् शक्तिं निर्गता यीशुरेतन्मनसा ज्ञात्वा लोकनिवहं प्रति मुपं व्यावृत्य पृष्टवान् केन मद्द्रस्त्रं स्पृष्टं?

XXXI ततस्तस्य शिष्या उच्युः भवतो वपुषि लोकाः संघर्षन्ति तद् दृष्ट्वा केन मद्द्रस्त्रं स्पृष्टमिति कुतः कथयति?

XXXII किन्तु केन तत् कर्म कृतं तद् द्रष्टुं यीशुश्चतुर्दिशो दृष्टवान्।

XXXIII ततः सा स्त्री लीता कम्पिता य सती स्वस्या रुक्प्रतिक्रिया ज्ञातेति ज्ञात्वागत्य तत्सम्मुपे पतित्वा सर्व्ववृत्तान्तं सत्यं तस्मै कथयामास।

XXXIV तदानीं यीशुस्तां गदितवान्, हे कन्ये तव प्रतीतिस्त्वाम् अरोगामकरोत् त्वं क्षेमेण प्रज स्वरोगान्मुक्ता य तिष्ठा।

XXXV एतिवाक्यवदनकाले भजनगृहाधिपस्य निवेशनात् लोका अेत्याधिपं बलाधिरे तव कन्या मृता तस्माद् गुरुं पुनः कुतः क्विश्नासि?

XXXVI किन्तु यीशुस्तद् वाक्यं श्रुत्वैव भजनगृहाधिपं गदितवान् मा भैषीः केवलं विश्वासिषि।

XXXVII अथ पितरो यादृब् तद्भ्राता योऽहं य अेतान् विना कमपि स्वपश्चाद् यातुं नान्वमन्यता।

XXXVIII तस्य भजनगृहाधिपस्य निवेशनसमीपम् आगत्य कलहं बडुरोहनं विलापञ्च कुर्वतो लोकां दृष्टीं।

XXXIX तस्मान् निवेशनं प्रविश्य प्रोक्तवान् यूयं कुत एतथं कलहं रोदनञ्च कुरुथ? कन्या न मृता निद्राति।

XL तस्मात्ते तमुपजहसुः किन्तु यीशुः सर्व्वान् बहिष्कृत्य कन्यायाः पितरौ स्वसङ्गिनश्च गृहीत्वा यत्र कन्यासीत् तत् स्थानं प्रविष्टवान्।

XLI अथ स तस्याः कन्याया हस्तौ धृत्वा तां बलाधे टालीथा कूमी, अर्थतो हे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ एत्याज्ञापयामि।

XLII तुनैव तत्क्षणां सा द्वादशवर्षवयस्का कन्या पोत्थाय यवितुमारोमे, एतः सर्व्वे मडाविस्मयं गताः।

XLIII तत अेतस्यै किञ्चित् भाद्यं दत्तेति कथयित्वा अेतत्कर्म कमपि न ज्ञापयतेति दृढमादिष्टवान्।

VI

I अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय स्वप्रदेशमागतः शिष्याश्च तत्पश्चाद् गताः।

II अथ विश्रामवारे सति स भजनगृहे उपदेष्टुमारब्धवान् ततोऽनेके लोकास्तत्कथां श्रुत्वा विस्मित्य जगदुः अस्य मनुजस्य ईदृशी आश्र्वर्य्यक्रिया कस्माज् ज्ञाता? तथा स्वकराभ्याम् एतथमद्भुतं कर्म कर्त्तुम् अेतस्मै कथं ज्ञानं दत्तम्?

III किमयं मरियमः पुत्रस्तज्ञा नो? किमयं याकुब्-योसि-यिहुदा-शिभोनां भ्राता नो? अस्य भगिन्यः किमिडास्माभिः सल नो? एत्थं ते तदर्थे प्रत्यूहं गताः।

IV तदा यीशुस्तेभ्योऽकथयत् स्वदेशं स्वकुटुम्बान् स्वपरिजान्श्च विना कुत्रापि भविष्यद्वादी असत्कृतो न भवति।

V अपरञ्च तेषामप्रत्ययात् स विस्मितः कियतां रोगिणां वपुःषु हस्तम् अर्पयित्वा केवलं तेषामारोग्यकरणाद् अन्यत् किमपि यित्रकार्यं कर्ता न शक्तः।

VI अथ स यतुर्दिकस्थ ग्रामान् भ्रमित्वा उपदिष्टवान्

VII द्वादशशिष्यान् आहूय अमेध्यभूतान् वशीकर्ता शक्तिं दत्त्वा तेषां द्वौ द्वौ जनो प्रेषितवान्।

VIII पुनरित्यादिशद् यूयम् अेकेकां यष्टिं विना वस्त्रसंपुटः पूषः कटिबन्धे ताम्रभाण्डञ्च अेषां किमपि मा गृह्णीत,

IX मार्गयात्रायै पादेषूपानढौ दत्त्वा द्वे उत्तरीये मा परिधद्व्यं।

X अपरमध्युक्तं तेन यूयं यस्यां पुर्यां यस्य निवेशनं प्रवेक्ष्यथ तां पुरीं यावन्न त्यक्ष्यथ तावत् तन्निवेशने स्थास्यथा।

XI तत्र यदि केपि युष्माकमातिथ्यं न विदधति युष्माकं कथाश्च न शृण्वन्ति तर्हि तत्स्थानात् प्रस्थानसमये तेषां विरुद्धं साक्ष्यं दातुं स्वपादानास्फाल्य रजः सम्पातयत; अहं युष्मान् यथार्थं वस्मि विचारदिने तन्नगरस्यावस्थातः सिदोमामोरयो र्नगरयोर्वस्था सह्यतरा भविष्यति।

XII अथ ते गत्वा लोकाणां मनःपरावर्तनीः कथा प्रचारितवन्तः।

XIII अेवमनेकान् भूतांश्च त्याञ्जितवन्तस्तथा तैलेन मर्दयित्वा बहून् जनानरोगानकार्षुः।

XIV एत्थं तस्य सुभ्यातिश्रुतुर्दिशो व्याप्ता तदा डेरोद् राजा तन्निशम्य कथितवान्, योहन् मञ्जकः श्मशानाद् उत्थित अतोडेतोस्तेन सर्व्वा अेता अद्भुतक्रियाः प्रकाशन्ते।

XV अन्येऽकथयन् अयम् अेलियः, केपि कथितवन्त अेष भविष्यद्वादी यद्वा भविष्यद्वादिनां सदृश अेकोयम्।

XVI किन्तु डेरोद् एत्याकण्यं भाषितवान् यस्याहं शिरश्छिन्नवान् स अेव योहनयं स श्मशानाद्दुदतिष्ठत्।

XVII पूर्व स्वभ्रातुः झिलिपस्य पत्न्या उद्वाहं कृतवन्तं डेरोदं योहनवादीत् स्वभ्रातृवधू र्न विवाह्या।

XVIII अतः कारणात् डेरोद् लोकं प्रहित्य योहनं धृत्वा बन्धनालये बद्धवान्।

XIX डेरोदिया तस्मै योहने प्रकुप्य तं हन्तुम् अैच्छत् किन्तु न शक्ता,

XX यस्माद् डेरोद् तं धार्मिकं सत्पुरुषञ्च ज्ञात्वा सम्मन्य रक्षितवान्; तत्कथां श्रुत्वा तदनुसारेण बहूनि कर्माणि कृतवान् हृष्टमनास्तदुपदेशं श्रुतवांश्च।

XXI किन्तु डेरोद् यदा स्वजन्मदिने प्रधानलोकैभ्यः सेनानीभ्यश्च गालील्यदेशीयश्रेष्ठलोकैभ्यश्च रात्रौ भोज्यमेकं कृतवान्

XXII तस्मिन् शुभदिने डेरोदियायाः कन्या समेत्य तेषां समक्षं संनृत्य डेरोदस्तेन सडोपविष्टानाञ्च तीषमञ्जुनन्तता नृपः कन्यामाह स्म मत्तो यद् यायसे तदेव तुल्यं दास्ये।

XXIII शपथं कृत्वाकथयत् येद् राज्याद्धर्मपि यायसे तदपि तुल्यं दास्ये।

XXIV ततः सा बहिर् गत्वा स्वमातरं पप्रच्छ किमहं यायिष्ये? तदा साकथयत् योहनो मञ्जकस्य शिरः।

XXV अथ तूर्णं भूपसमीपम् अेत्य यायमानावदत् क्षणोस्मिन् योहनो मञ्जकस्य शिरः पात्रे निधाय द्दिहं, अेतद् यायेडहं।

XXVI तस्मात् भूपोऽतिदुःभितः, तथापि स्वशपथस्य सडभोजिनाञ्चानुरोधात् तदनङ्गीकर्तुं न शक्तः।

XXVII तन्क्षाणं राज्ञा घातकं प्रेष्य तस्य शिर आनेतुमादिष्टवान्।

XXVIII ततः स कारागारं गत्वा तच्छिरश्छित्वा पात्रे निधायानीय तस्यै कन्यायै दत्तवान् कन्या य स्वमात्रे ददौ।

XXIX अननतरं योहनः शिष्यास्तद्वार्ता प्राप्यागत्य तस्य कुण्डं श्मशानेऽस्थापयन्।

XXX अथ प्रेषिता यीशोः सन्निधौ मिलिता यद् यय् यकुः शिक्षायामासुश्च तत्सर्व्ववार्तास्तस्मै कथितवन्तः।

XXXI स तानुवाय यूयं विज्जनस्थानं गत्वा विश्राम्यत यतस्तत्सन्निधौ बडुलोकानां समागमात् ते भोक्तुं नावकाशं प्राप्ताः।

XXXII ततस्ते नावा विज्जनस्थानं गुप्तं गग्मुः।

XXXIII ततो लोकनिवहस्तेषां स्थानान्तरस्थानं ददर्श, अनेके तं परिचित्य नानापुरेभ्यः पदैर्गृजित्वा ज्वेन तेषामग्रे यीशोः समीप उपतस्थुः।

XXXIV तदा यीशु नार्वो बडिर्गत्य लोकारण्यानीं दृष्ट्वा तेषु करुणां कृतवान् यतस्तेऽरक्षकमेषा एवासन् तदा स तान नानापुसङ्गान् उपदिष्टवान्।

XXXV अथ दिवान्ते सति शिष्या अेत्य यीशुमूयिरे, एदं विज्जनस्थानं दिनञ्चावसन्नं।

XXXVI लोकानां किमपि भाद्यं नास्ति, अतश्चतुर्दिक्षु ग्रामान् गन्तुं भोज्यद्रव्याणि केतुञ्च भवान् तान् विसृजतु।

XXXVII तदा स तानुवाय यूयमेव तान् भोजयत; ततस्ते जगद्दु र्वयं गत्वा द्विशतसंध्यैर् मुद्रापादैः पूपान् क्रीत्वा किं तान् भोजयिष्यामः?

XXXVIII तदा स तान् पृष्ठवान् युष्माकं सन्निधौ कति पूपा आसते? गत्वा पश्यत; ततस्ते दृष्ट्वा तमवधन् पञ्च पूपा द्वौ मत्स्यौ य सन्ति।

XXXIX तदा स लोकान् शस्पोपरि पंक्तिभिरुपवेशयितुम् आदिष्टवान्,

XL ततस्ते शतं शतं जनाः पञ्चाशत् पञ्चाशज्जनाश्च पंक्तिभिर्भुवि समुपविशुः।

XLI अथ स तान् पञ्चपूपान् मत्स्यद्वयञ्च धृत्वा स्वर्गं पश्यन् ईश्वरगुणान् अन्वकीर्तयत् तान् पूपान् भंक्तवा लोकेभ्यः परिवेषयितुं शिष्येभ्यो दत्तवान् द्वा मत्स्यौ य विभज्य सर्वेभ्यो दत्तवान्।

XLII ततः सर्वे लुक्त्वात्प्यन्।

XLIII अनन्तरं शिष्या अवशिष्टैः पूपैर् मत्स्यैश्च पूषान् द्रदश ऽल्लकान् जगुः।

XLIV ते भोक्तारः प्रायः पञ्च सड्त्राणि पुरुषा आसन्।

XLV अथ स लोकान् विसृजन्नेव नावमारोढुं स्वस्मादग्रे पारे बैत्सैदापुरं यातुञ्च शिष्यान् वाढ्मादिष्टवान्।

XLVI तदा स सर्वान् विसृज्य प्रार्थयितुं पर्वतं गतः।

XLVII ततः सन्ध्यायां सत्यां नौः सिन्धुमध्य उपस्थिता किन्तु स अेकाकी स्थले स्थितः।

XLVIII अथ सम्भुजवातवहनात् शिष्या नावं वाहयित्वा परिश्रान्ता एति ज्ञात्वा स निशायतुर्थयामे सिन्धूपरि पट्टभ्यां व्रजन् तेषां समीपमेत्य तेषामग्रे यातुम् उद्यतः।

XLIX किन्तु शिष्याः सिन्धूपरि तं व्रजन्तं दृष्ट्वा भूतमनुमाय रुरुवुः,

L यतः सर्वे तं दृष्ट्वा व्याकुलिताः। अतरेव यीशुस्तत्क्षणां तैः सडालप्य कथितवान्, सुस्थिरा भूत, अयमहं मा भैष्ट।

LI अथ नौकामारुह्य तस्मिन् तेषां सन्निधिं गते वातो निवृत्तः; तस्मात्ते मनःसु विस्मिता आश्चर्यं मेनिरे।

LII यतस्ते मनसां काठिन्यात् तत् पूषीयम् आश्चर्यं कर्म न विविकतवन्तः।

LIII अथ ते पारं गत्वा गिनेषरत्प्रदेशमेत्य तट उपस्थिताः।

LIV तेषु नौकातो बडिर्गतेषु तत्प्रदेशीया लोकास्तं परिचित्य

LV यतुर्दिक्षु धावन्तो यत्र यत्र रोगिणो नरा आसन् तान् सर्वान् षट्पोपरि निधाय यत्र कुत्रयित् तद्दार्तां प्रापुः तत् स्थानम् आनेतुम् आरेभिरे।

LVI तथा यत्र यत्र ग्रामे यत्र यत्र पुरे यत्र यत्र पल्ल्याञ्च तेन प्रवेशः कृतस्तद्दूर्तमध्ये लोकाः पीडितान् स्थापयित्वा तस्य येवग्रन्थिमात्रं स्प्रष्टुम् तेषामर्थं तदनुज्ञां प्रार्थयन्तः यावन्तो लोकाः पस्पृशुस्तावन्त अेव गदान्मुक्ताः।

VII

I अनन्तरं यिज्ञाालम आगताः किञ्चिन्निदोऽध्यापकाश्च यीशोः समीपम् आगताः।

II ते तस्य क्रियतः शिष्यान् अशुचिकरैरथाद अप्रक्षालितहस्तेर्भुञ्जतो दृष्ट्वा तानदूषयन्।

III यतः किंशिनः सर्व्वयिडूदीयाश्च प्रायां परम्परागतवाक्यं सम्मन्य प्रतलेन हस्तान् अप्रक्षाल्य न भुञ्जते।

IV आपनादागत्य मञ्जुनं विना न भादन्ति; तथा पानपात्राणां जलपात्राणां पित्तलपात्राणाम् आसनानाञ्च जले मञ्जुनम् एत्याद्यो-येपि बहवस्तेषामायाः सन्ति।

V ते किंशिनोऽध्यापकाश्च यीशुं पप्रच्छुः, तव शिष्याः प्रायां परम्परागतवाक्यानुसारेण नायरन्तोऽप्रक्षालितकरैः कुतो भुञ्जते?

VI ततः स प्रत्युवाय कपटिनो युष्मान् उद्दिश्य यिशयियमविष्यद्वादी युक्तमवादीत्। यथा स्वकीयैरधरैरेते सम्मन्यन्ते सदैव मां। किन्तु मत्तो विप्रकर्षे सन्ति तेषां मनांसि या

VII शिक्षयन्तो विधीन् न्राजा भञ्जन्ते मां मुधैव तो।

VIII यूयं जलपात्रपानपात्रादीनि मञ्जुजयन्तो मनुजपरम्परागतवाक्यं रक्षथ किन्तु ईश्वराज्ञां लंघध्वे; अपरा ईदृश्योनेकाः क्रिया अपि कुरुध्वे।

IX अन्यञ्चाकथयत् यूयं स्वपरम्परागतवाक्यस्य रक्षार्थं स्पष्टरूपेण ईश्वराज्ञां लोपयथा

X यतो मूसाद्वारा प्रोक्तमस्ति स्वपितरौ सम्मन्यध्वं यस्तु मातरं पितरं वा दुर्व्विक्रयं वक्ति स नितान्तं ह्यन्तः।

XI किन्तु मदीयेन येन द्रव्येण तवोपकारोभवत् तत् कर्त्तव्यमर्थार्थं ईश्वराय निवेदितम् एतं वाक्यं यदि कोपि पितरं मातरं वा वक्ति

XII तर्हि यूयं मातुः पितुर्वापकारं कर्त्ता तं वारयथा

XIII एतत् स्वप्रयारितपरम्परागतवाक्येन यूयम् ईश्वराज्ञां मुधा विधद्व्वे, ईदृशान्यन्यान्यनेकानि कर्म्मणि कुरुध्वे।

XIV अथ स लोकानाडूय बभाषे यूयं सर्व्वे मद्वाक्यं शृणुत बुध्यध्वञ्च।

XV बाह्याहन्तरं प्रविश्य नरममेध्यं कर्त्ता शक्नोति ईदृशं किमपि वस्तु नास्ति, वरम् अन्तराद् बहिर्गतं यद्द्रस्तु तन्मनुजम् अमेध्यं करोति।

XVI यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।

XVII ततः स लोकान् हित्वा गृहमध्यं प्रविष्टस्तदा शिष्यास्तदृष्टान्तवाक्यार्थं पप्रच्छुः।

XVIII तस्मात् स तान् जगाद यूयमपि किमेतादृगबोधाः? किमपि द्रव्यं बाह्याहन्तरं प्रविश्य नरममेध्यं कर्त्ता न शक्नोति कथामिमां किं न बुध्यध्वे?

XIX तत् तदन्तरं प्रविशति किन्तु कुक्षिमध्यं प्रविशति शेषे सर्व्वभुक्तवस्तुग्राहिणि बहिर्देशे निर्याति।

XX अपरमाध्यवादीद् यन्नरान्निरेति तदेव नरममेध्यं करोति।

XXI यतोऽन्तराद् अर्थान् मानवानां मनोब्यः कुयिन्ता परस्त्रीवेश्यागमनं

XXII नरवधश्चौर्य्यं लोभो दृष्टता प्रवञ्चना कामुकता कुदृष्टिरीश्वरनिन्दा गर्व्वस्तम एत्यादीनि निर्गच्छन्ति।

XXIII अेतानि सर्व्वानि दुरितान्यन्तरादेत्य नरममेध्यं कुर्वन्ति।

XXIV अथ स उत्थाय तत्स्थानात् सोरसीदोन्पुरप्रदेशं जगाम तत्र किमपि निवेशनं प्रविश्य सर्व्वैरज्ञातः स्थातुं मतिञ्चक्रे किन्तु गुप्तः स्थातुं न शशाक।

XXV यतः सुरङ्गैर्निकीटैशीययूनानीवंशोद्भवस्त्रियाः कन्या भूतग्रस्तासीत्। सा स्त्री तद्वार्त्ता प्राप्य तत्समीपमागत्य तथ्यरणयोः पतित्वा।

XXVI स्वकन्यातो भूतं निराकर्त्ता तस्मिन् विनयं कृतवती।

XXVII किन्तु यीशुस्तामवदत् प्रथमं बालकास्तृप्यन्तु यतो बालकानां पादं गृहीत्वा कुक्कुरेभ्यो निक्षेपोऽनुयितः।

XXVIII तदा सा स्त्री तमवादीत्। भोः प्रभो तत् सत्यं तथापि मञ्जाधःस्थाः कुक्कुरा बालानां करपतितानि पादपादानि भादन्ति।

XXIX ततः सोऽकथयद् अेतत्कथाहतेतोः सकुशला याहि तव कन्यां त्यक्त्वा भूतो गतः।

XXX अथ सा स्त्री गृहं गत्वा कन्यां भूतत्यक्तां शय्यास्थितां ददर्श।

XXXI पुनश्च स सोरसीदोन्पुरप्रदेशात् प्रस्थाय टिकापविदेहस्य प्रान्तरभागेन गावीण्जलधेः समीपं गतवान्।

- XXXII तदा लोकेरेकं बधिरे कद्रदञ्च नरे तन्निकटमानीय तस्य गात्रे ङस्तमर्पयितुं विनयः कृतः।
 XXXIII ततो यीशु लोकारण्यात् तं निर्जनमानीय तस्य कर्णयोऽङ्गुली ददौ निष्ठीवं दत्त्वा य तज्जिह्वां
 पस्पशीं
 XXXIV अनन्तरं स्वर्गं निरीक्ष्य दीर्घं निश्चस्य तमवदत् एतद्वृतः अर्थान् मुक्तो भूयात्।
 XXXV ततस्तत्क्षणां तस्य कर्णौ मुक्तौ जिह्वायाश्च जाड्यापगमात् स सुस्पष्टवाक्यमकथयत्।
 XXXVI अथ स तान् वाढमित्यादिदेशे यूयमिमां कथां कस्मैयिदपि मा कथयत, किन्तु स यति न्यषेधत्
 ते तति बाहुल्येन प्रायारयन्;
 XXXVII तेऽतिरमत्कृत्य परस्परं कथयामासुः स बधिराय श्रवणशक्तिं मूकाय य कथनशक्तिं दत्त्वा
 सर्व्व कर्म्मोत्तमरूपेण यकार।

VIII

- I तदा तत्समीपं बहवो लोका आयाता अतस्तेषां भोज्यद्रव्याभावाद् यीशुः शिष्यानाहूय जगाद,।
 II लोकनिवले मम कृपा जायते ते दिनत्रयं मया साद्धं सन्ति तेषां भोज्यं किमपि नास्ति।
 III तेषां मध्येऽनेके दूराद् आगताः, अबुक्तेषु तेषु मया स्वगूढमभिप्रदिष्टेषु ते पथि क्लमिष्यन्ति।
 IV शिष्या अवादिषुः, अतोतवतो लोकान् तर्पयितुम् अत्र प्रन्तरे पूपान् प्राप्तुं केन शक्यते?
 V ततः स तान् पप्रच्छ युष्माकं कति पूपाः सन्ति? तेऽकथयन् सन्त।
 VI ततः स ताव्लोकान् भुवि समुपवेष्टुम् आदिश्य तान् सप्त पूपान् धृत्वा ईश्वरगुणान्
 अनुकीर्तयामास, भंक्त्वा परिवेषयितुं शिष्यान् प्रति ददौ, ततस्ते लोकेभ्यः परिवेषयामासुः।
 VII तथा तेषां समीपे ये क्षुद्रमत्स्या आसन् तानप्यादाय ईश्वरगुणान् संकीर्त्य परिवेषयितुम्
 आदिष्टवान्।
 VIII ततो लोका भुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्टभाद्यैः पूर्णाः सप्तऽल्लका गृहीताश्च।
 IX अते भोक्तारः प्रायश्चतुः सडस्रपुरुषा आसन् ततः स तान् विससर्ज्।
 X अथ स शिष्यः सड नावमारुह्य दल्मानूथासीमाभागतः।
 XI ततः परं किंशिन आगत्य तेन सड विवदमानास्तस्य परीक्षार्थम् आकाशीययिहं द्रष्टुं यायितवन्तः।
 XII तदा सोऽन्तर्दीर्घं निश्चस्याकथयत्, अते विद्यमाननराः कुतश्चिन्डं मृगयन्ते? युष्मानडं यथार्थं
 ब्रवीमि लोकानेतान् किमपि यिहं न दर्शयिष्यते।
 XIII अथ तान् ङित्वा पुनर्नावम् आरुह्य पारमगात्।
 XIV अतर्हि शिष्यैः पूपेषु विस्मृतेषु नावि तेषां सन्निधौ पूप अेकअेव स्थितः।
 XV तदानीं यीशुस्तान् आदिष्टवान् किंशिनां ङेरोदश्च किंएवं प्रति सतर्काः सावधानाश्च भवत।
 XVI ततस्तेऽन्योन्यं विवेयन् कर्तुम् आरेभिरे, अस्माकं सन्निधौ पूपो नास्तीति ङेतोरिदं कथयति।
 XVII तद् भुद्व्वा यीशुस्तेभ्योऽकथयत् युष्माकं स्थाने पूपाभावात् कुत एतथं वितर्कयथ? यूयं किमद्यापि
 किमपि न जानीथ? बोद्धुञ्च न शक्नुथ? यावदद्य किं युष्माकं मनांसि कठिनानि सन्ति?
 XVIII सत्सु नेत्रेषु किं न पश्यथ? सत्सु कर्णेषु किं न शृणुथ? न स्मरथ य?
 XIX यदाडं पञ्चपूपान् पञ्चसडस्राणां पुरुषाणां मध्ये भंक्त्वा दत्तवान् तदानीं यूयम् अवशिष्टपूपैः
 पूर्णान् कति ऽल्लकान् गृहीतवन्तः? तेऽकथयन् द्वादशऽल्लकान्।
 XX अपरञ्च यदा यतुःसडस्राणां पुरुषाणां मध्ये पूपान् भंक्त्वाददां तदा यूयम् अतिरिक्तपूपानां कति
 ऽल्लकान् गृहीतवन्तः? ते कथयामासुः सप्तऽल्लकान्।
 XXI तदा स कथितवान् तर्हि यूयम् अधुनापि कुतो बोद्व्वुं न शक्नुथ?
 XXII अनन्तरं तस्मिन् बैत्सैदानगरे प्राप्ते लोका अन्धमेकं नरे तत्समीपमानीय तं स्पष्टं तं
 प्रार्थयाञ्चकिरे।
 XXIII तदा तस्यान्धस्य करौ गृहीत्वा नगराद् बडिर्देशं तं नीतवान्; तन्नेत्रे निष्ठीवं दत्त्वा तद्गात्रे
 ङस्तावर्पयित्वा तं पप्रच्छ, किमपि पश्यसि?
 XXIV स नेत्रे उन्मील्य जगाद, वृक्षवत् मनुजान् गच्छतो निरीक्षे।
 XXV ततो यीशुः पुनस्तस्य नयनयो ङस्तावर्पयित्वा तस्य नेत्रे उन्मीलयामास; तस्मात् स स्वस्थो
 भूत्वा स्पष्टरूपं सर्व्वलोकान् ददशीं।

XXVI ततः परं त्वं ग्रामं मा गच्छ ग्रामस्थं कमपि य किमप्यनुक्त्वा निजगृहं याहीत्यादिश्य यीशुस्तं निजगृहं प्रहितवान्।

XXVII अनन्तरं शिष्यैः सखितो यीशुः कैसरीयाङ्गिलिपिपुरं जगाम, पथि गच्छन् तानपृच्छत् कोऽहम् अत्र लोकाः किं वदन्ति?

XXVIII ते प्रत्युचुः त्वां योहनं मज्जकं वदन्ति किन्तु केपि केपि अेलियं वदन्ति; अपरे केपि केपि भविष्यद्वादिनाम् अेको ज्ञन एति वदन्ति।

XXIX अथ स तानपृच्छत् किन्तु कोऽहम्? एत्यत्र यूयं किं वदथ? तदा पितरः प्रत्यवदत् भवान् अभिषिक्तस्त्राता।

XXX ततः स तान् गाढमादिशद् यूयं मम कथा कस्मैयिदपि मा कथयत।

XXXI मनुष्यपुत्रेणावश्यं बहवो यातना भोक्तव्याः प्राचीनलोकैः प्रधानयाज्जैरध्यापकैश्च स निन्दितः सन् घातयिष्यते तृतीयदिने उत्थास्यति य, यीशुः शिष्यानुपदेश्चुराम्ब्य कथामिमां स्पष्टमायष्ट।

XXXII तस्मात् पितरस्तस्य हस्तौ धृत्वा तं तज्जितवान्।

XXXIII किन्तु स मुषं परावर्त्य शिष्यगणं निरीक्ष्य पितरं तर्जयित्वावादीद् हूरीभव विघ्नकारिन् एश्वरीयकार्यादपि मनुष्यकार्यं तुभ्यं रोयततरां।

XXXIV अथ स लोकान् शिष्यांश्चाहूय जगाद यः कश्चिन् मामनुगन्तुम् एच्छति स आत्मानं दाम्यतु, स्वकुशं गृहीत्वा मत्पश्चाद् आयातु।

XXXV यतो यः कश्चित् स्वप्राणं रक्षितुमिच्छति स तं हारयिष्यति, किन्तु यः कश्चिन् मर्दथं सुसंवाद्यर्थञ्च प्राणं हारयति स तं रक्षिष्यति।

XXXVI अपरञ्च मनुजः सर्व्वं जगत् प्राप्य यदि स्वप्राणं हारयति तर्हि तस्य को लाभः?

XXXVII नरः स्वप्राणविनिमयेन किं दातुं शक्नोति?

XXXVIII अेतेषां व्यभियारिणां पापिनाञ्च लोकानां साक्षाद् यदि कोपि मां मत्कथाञ्च लज्जास्पदं ज्ञानाति तर्हि मनुजपुत्रो यदा धर्मदूतैः सख पितुः प्रभावेणागमिष्यति तदा सोपि तं लज्जास्पदं ज्ञास्यति।

IX

I अथ स तानवादीत् युष्मभ्यमहं यथार्थं कथयामि, एश्वरराज्यं पराक्रमेणोपस्थितं न दृष्ट्वा मृत्युं नास्वाद्विष्यन्ते, अत्र दण्डायमानानां मध्येपि तादृशा लोकाः सन्ति।

II अथ षड्दिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं योहनञ्च गृहीत्वा गिरेरुच्यस्य निर्जनस्थानं गत्वा तेषां प्रत्यक्षे मूर्त्यन्तरं दधारा।

III ततस्तस्य परिधेयम् एदृशम् उज्ज्वललङ्घिमपाण्डरं ज्ञातं यद् जगति कोपि रज्जको न तादृक् पाण्डरं कर्ता शक्नोति।

IV अपरञ्च अेलियो मूसाञ्च तेभ्यो दर्शनं दत्त्वा यीशुना सख कथनं कर्तुमारंभते।

V तदा पितरो यीशुमवादीत् तु गुरोऽस्माकमत्र स्थितिरुत्तमा, ततश्चेव वयं त्वत्कृते अेकां मूसाकृते अेकाम् अेलियकृते अैकां, अेतास्तिञ्चः कुटी निर्माभा।

VI किन्तु स यद्भुक्तवान् तत् स्वयं न बुबुधे ततः सर्व्वं भिभयाञ्चक्रुः।

VII अेतर्हि पयोदस्तान् छाद्यामास, ममयां प्रियः पुत्रः कथासु तस्य मनांसि निवेशयतेति नभोवाणी तन्भेदान्निर्धयी।

VIII अथ हठात्ते यतुर्दिशो दृष्ट्वा यीशुं विना स्वैः सखितं कमपि न ददृशुः।

IX ततः परं गिरेरवरोडणकाले स तान् गाढम् दृत्याद्विदेश यावन्नरसूनीः श्मशानाद्दुत्थानं न भवति, तावत् दर्शनस्यास्य वार्त्ता युष्माभिः कस्मैयिदपि न वक्तव्या।

X तदा श्मशानाद्दुत्थानस्य कोभिप्राय एति विचार्य्य ते तद्वाक्यं स्वेषु गोपायाञ्चक्रिरे।

XI अथ ते यीशुं पप्रच्छुः प्रथमत अेलियेनागन्तव्यम् एति वाक्यं कुत उपाध्याया आहुः?

XII तदा स प्रत्युवाच, अेलियः प्रथममेत्य सर्व्वकार्याणि साधयिष्यति; नरपुत्रे य लिपि र्यथास्ते तथैव सोपि बहुदुःखं प्राप्यावज्ञास्यते।

XIII किन्त्वहं युष्मान् वदामि, अेलियार्थे लिपि र्यथास्ते तथैव स अेत्य यथौ, लोकाः स्वच्छानुत्तं तमभिव्यवहरन्ति स्म।

XIV अनन्तरं स शिष्यसमीपमेत्य तेषां यतुःपार्श्वे तैः सह बडुञ्जान् विवदमानान् अध्यापकांश्च दृष्टवान्;

XV किन्तु सर्वलोकास्तं दृष्टवैव यमत्कृत्य तदासन्नं धावन्तस्तं प्रणोमुः।

XVI तदा यीशुरध्यापकानप्राक्षीद् अतैः सह यूयं किं विवदध्वे?

XVII ततो लोकानां कश्चिद्वेकः प्रत्यवादीत् ङे गुरो मम सूनूं मूकं भूतधृतञ्च भवदासन्नम् आनयं

XVIII यदासौ भूतस्तमाकमते तद्वैव पातसति तथा स झेणायते, दन्तैर्दन्तान् घर्षति क्षीणो भवति यः ततो ङेतोस्तं भूतं त्याजयितुं भवच्छिष्यान् निवेदितवान् किन्तु ते न शेकुः।

XIX तदा स तमवादीत्, रे अविश्वासिनः सन्ताना युष्माभिः सह कति कालानङ्कं स्थास्यामि? अपरान् कति कालान् वा व आचारान् सङ्ख्ये? तं मदासन्नमानयत।

XX ततस्तत्सन्निधिं स आनीयत किन्तु तं दृष्टवैव भूतो बालकं धृतवान्; स य भूमौ पतित्वा झेणायमानो लुलोठ।

XXI तदा स तत्पितरं पप्रच्छ, अस्येदृशी दशा कति दिनानि भूता? ततः सोवादीत् बाल्यकालात्।

XXII भूतोयं तं नाशयितुं बडुवारान् वह्नौ जले य न्यक्षिपत् किन्तु यद्दि भवान् किमपि कर्ता शक्नोति तर्हि द्यां कृत्वास्मान् उपकरोतु।

XXIII तदा यीशुस्तमवदत् यद्दि प्रत्येतुं शक्नोषि तर्हि प्रत्ययिने जनाय सर्वं साध्यम्।

XXIV ततस्तत्क्षणां तद्बालकस्य पिता प्रोच्यै र्ववन् साश्रुनेत्रः प्रोवाय, प्रभो प्रत्येमि ममाप्रत्ययं प्रतिकुरु।

XXV अथ यीशु लोकासङ्घं धावित्वायान्तं दृष्ट्वा तमपूतभूतं तर्जयित्वा जगाद, रे अधिर मूक भूत त्वमेतस्माद् बहिर्भव पुनः कदापि माश्रयैनं त्वामहम् एत्यादिशाभि।

XXVI तदा स भूतश्चीत्साहं कृत्वा तमापीड्य बहिर्ज्जाम, ततो बालको मृतकल्पो बभूव तस्माद्यं मृतधृत्यनेके कथयामासुः।

XXVII किन्तु करे धृत्वा यीशुनोत्थापितः स उत्तस्थौ।

XXVIII अथ यीशौ गृहं प्रविष्टे शिष्या गुप्तं तं पप्रच्छुः, वयमेनं भूतं त्याजयितुं कुतो न शक्ताः?

XXIX स उवाच, प्रार्थनोपवासौ विना केनाप्यन्येन कर्मणा भूतमीदृशं त्याजयितुं न शक्यं।

XXX अनन्तरं स तत्स्थानादित्वा गालीलमध्येन ययौ, किन्तु तत् कोपि ज्ञानीयादिति स नैच्छत्।

XXXI अपरञ्च स शिष्यानुपदिशन् बभाषे, नरपुत्रो नरङ्गस्तेषु समर्पयिष्यते ते य तं ङनिष्यन्ति तैस्तस्मिन् ङते तृतीयदिने स उत्थास्यतीति।

XXXII किन्तु तत्कथां ते नाबुध्यन्त प्रष्टुञ्च भित्तयः।

XXXIII अथ यीशुः कङ्कान्द्रुमुरमागत्य मध्येगृहञ्चेत्य तानपृच्छद् वर्त्ममध्ये यूयमन्योन्यं किं विवदध्वे स्म?

XXXIV किन्तु ते निरुत्तरास्तस्थु र्यस्मात्तेषां को मुष्य इति वर्त्मानि तेऽन्योन्यं व्यवदन्त।

XXXV ततः स उपविश्य द्वादशशिष्यान् आहूय बभाषे यः कश्चित् मुष्यो भवितुमिच्छति स सर्व्वेभ्यो गौणः सर्व्वेषां सेवकश्च भवतु।

XXXVI तदा स बालकमेकं गृहीत्वा मध्ये समुपावेशयत् ततस्तं कोडे कृत्वा तानवादात्।

XXXVII यः कश्चिदीदृशस्य कस्यापि बालस्यातिथ्यं करोति स ममातिथ्यं करोति; यः कश्चिन्ममातिथ्यं करोति स केवलम् ममातिथ्यं करोति तन्न मत्प्रेरकस्याप्यातिथ्यं करोति।

XXXVIII अथ योङ्गन् तमव्रवीत् ङे गुरो, अस्माकमननुगामिनम् अङ्कं त्वान्नाम्ना भूतान् त्याजयन्तं वयं दृष्टवन्तः, अस्माकमपश्चाद्रामित्वाय्य तं न्यषेधाम।

XXXIX किन्तु यीशुरवदत् तं मा निषेधत्, यतो यः कश्चिन् मन्नाम्ना यित्त्रं कर्म करोति स सहसा मां निन्दितुं न शक्नोति।

XL तथा यः कश्चिद् युष्माकं विपक्षतां न करोति स युष्माकमेव सपक्षः।

XLI यः कश्चिद् युष्मान् प्रीष्टशिष्यान् ज्ञात्वा मन्नाम्ना कंसैकेन पानीयं पातुं ददाति, युष्मानङ्कं यथार्थं वग्मि, स झेनेन वञ्चितो न भविष्यति।

XLII किन्तु यद्दि कश्चिन् मयि विश्वासिनामेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अेकस्यापि विध्नं जनयति, तर्हि तस्यैतत्कर्म करणात् कण्ठबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजल मञ्जणं भद्रं।

XLIII अतः स्वकरो यद्दि त्वां बाधते तर्हि तं छिन्धि;

XLIV यस्मात् यत्र कीटा न भ्रियन्ते वह्निश्च न निर्व्वीति, तस्मिन् अनिर्व्वीणानलनरके कश्चिद्व्यवस्तव गमनात् करडीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं

XLV यदि तव पादो विघ्नं जनयति तर्हि तं छिन्धि,

XLVI यतो यत्र कीटा न भ्रियन्ते वह्निश्च न निर्व्वीति, तस्मिन् ऽनिर्व्वीणवह्नौ नरके द्विपादवतस्तव निक्षेपात् पादडीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं

XLVII स्वेनेत्रं यदि त्वां बाधते तर्हि तद्युत्पाटय, यतो यत्र कीटा न भ्रियन्ते वह्निश्च न निर्व्वीति,

XLVIII तस्मिन् ऽनिर्व्वीणवह्नौ नरके द्विनेत्रस्य तव निक्षेपाद् अकनेत्रवत ईश्वरराज्ये प्रवेशस्तव क्षेमं

XLIX यथा सर्व्वो बलि लवणाक्तः क्रियते तथा सर्व्वो जनो वह्निर्पेण लवणाक्तः कारिष्यते।

L लवणं भद्रं किन्तु यदि लवणं स्वाद्युता न तिष्ठति, तर्हि कथम् आस्वाद्युक्तं करिष्यथ? यूयं लवणयुक्ता भवत परस्परं प्रेम कुरुता।

X

I अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय यर्दननद्याः पारं यिडूदाप्रदेश उपस्थितवान्, तत्र तदन्तिके लोकानां समागमे जाते स निजरीत्यनुसारेण पुनस्तान् उपदिदेश।

II तदा किंशिनस्तत्समीपम् अेत्य तं परीक्षितुं पप्रच्छः स्वजाया मनुजानां त्यज्या न वेति?

III ततः स प्रत्यवादीत्, अत्र कार्य्यं मूसा युष्मान् प्रति किमाज्ञापयत्?

IV त उयुः त्यागपत्रं लेभितुं स्वपत्नीं त्यक्तुञ्च मूसाऽनुमन्यते।

V तदा यीशुः प्रत्युवाच, युष्माकं मनसां काठिन्याद्धेतो मूसा निदेशमिमम् अलिखत्।

VI किन्तु सृष्टेराद्यै ईश्वरो नरान् पुंरुपेण स्त्रीरुपेण य ससर्ज्ज।

VII "ततः कारणात् पुमान् पितरं मातरञ्च त्यक्त्वा स्वजायायाम् आसक्तो भविष्यति,

VIII तौ द्वाव् अेकाङ्गौ भविष्यतः।" तस्मात् तत्कालमारभ्य तौ न द्वाव् अेकाङ्गौ।

IX अतः कारणाद् ईश्वरो यद्योजयत् कोपि नरस्तत्र विधेज्येत।

X अथ यीशु गृहं प्रविष्टस्तदा शिष्याः पुनस्तत्कथां तं पप्रच्छुः।

XI ततः सोवदत् कश्चिद् यदि स्वभार्यां त्यक्तवान्याम् उद्बुधति तर्हि स स्वभार्यायाः प्रातिकूल्येन व्यभियारी भवति।

XII कायिन्नारी यदि स्वपतिं छित्वा न्यपुंसा विवाहिता भवति तर्हि सापि व्यभियारिणी भवति।

XIII अथ स यथा शिशून् स्पृशेत्, तदर्थं लोकैस्तदन्तिकं शिशव आनीयन्त, किन्तु शिष्यास्तानानीतवतस्तर्ज्यामासुः।

XIV यीशुस्तद् दृष्ट्वा कुध्वन् जगाद, मन्त्रिकटम् आगन्तुं शिशून् मा वारयत, यत अेतादृशा ईश्वरराज्याधिकारिणः।

XV युष्मानहं यथार्थं वस्मि, यः कश्चित् शिशुवद् भूत्वा राज्यमीश्वरस्य न गृह्णीयात् स कदापि तद्राज्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति।

XVI अनन्तरं स शिशून्ङ्के निधाय तेषां गात्रेषु उस्तौ दत्त्वाशिषं बभाषे।

XVII अथ स वर्त्मानां याति, अेतर्हि जन अेको धावन् आगत्य तत्सम्भुषे जानुनी पातयित्वा पृष्टवान्, भोः परमगुरो, अनन्तायुः प्राप्तये मया किं कर्त्तव्यं?

XVIII तदा यीशुरुवाच, मां परमं कुतो वदसि? विनेश्वरं कोपि परमो न भवति।

XIX परस्त्रीं नाभिगच्छ; नरं मा धातय; स्तेयं मा कुरु; मृषासाक्ष्यं मा दैहि; हिंसाञ्च मा कुरु; पितरौ सम्मन्यस्व; निदेशा अेते त्वया ज्ञाताः।

XX ततस्तन प्रत्युक्तं, हे गुरो बाल्यकालाहं सर्व्वनितान् आचरामि।

XXI तदा यीशुस्तं विलोक्य स्नेहेन बभाषे, तवैकस्याभावास्ते; त्वं गत्वा सर्व्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो विश्राणय, ततः स्वर्गं धनं प्राप्स्यसि; ततः परम् अेत्य कुशं वढन् मधनुवर्त्ती भवा।

XXII किन्तु तस्य बहुसम्पद्धिधामानत्वात् स एभां कथामाकार्य्यं विषणो दुःखितश्च सन् जगाम।

XXIII अथ यीशुश्चतुर्दिशो निरीक्ष्य शिष्यान् अवादीत्, धनिलोकानाम् ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दृष्यते।

XXIV तस्य कथातः शिष्याश्चमय्यङ्कुः, किन्तु स पुनरवदत्, हे बालका ये धने विश्वसन्ति तेषाम्
 ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दृष्टकरः।

XXV ईश्वरराज्ये धनिनां प्रवेशात् सूयिरन्धेरा मडाङ्गस्य गमनागमनं सुकरं।

XXVI तदा शिष्या अतीव विस्मिताः परस्परं प्रोयुः, तर्हि कः परित्राणं प्राप्नुं शक्नोति?

XXVII ततो यीशुस्तान् विवोक्य बलाभाषे, तन् नरस्यासाध्यं किन्तु नेश्वरस्य, यतो हेतोरीश्वरस्य सर्व्वं
 साध्यम्।

XXVIII तदा पितर उवाच, पश्य वयं सर्व्वं परित्यज्य भवतोनुगामिनो ज्ञाताः।

XXIX ततो यीशुः प्रत्यवदत्, युष्मानहं यथार्थं वदामि, मधर्थं सुसंवादाथं वा यो ज्ञनः सधनं भ्रातरं
 भगिनीं पितरं मातरं ज्ञायां सन्तानान् भूमि वा त्यक्त्वा

XXX गृहभ्रातृभगिनीपितृमातृपत्नीसन्तानभूमिनामिह शतगुणान् प्रेत्यानन्तायुश्च न प्राप्नोति
 तादृशः कोपि नास्ति।

XXXI किन्त्वग्रीया अनेके लोकाः शेषाः, शेषीया अनेके लोकाश्चात्रा भविष्यन्ति।

XXXII अथ यिज्ञशालम्यानकाले यीशुस्तेषाम् अग्रगामी बभूव, तस्मात्ते चित्रं ज्ञात्वा पश्चाद्गामिनो
 भूत्वा बिभ्युः। तदा स पुन द्रष्टशशिष्यान् गृहीत्वा स्वीयं यद्यद् घटिष्यते तत्तत् तेभ्यः कथयितुं प्रारेभे;

XXXIII पश्यत वयं यिज्ञशालम्युरं यामः, तत्र मनुष्यपुत्रः प्रधानयाजकानाम् उपाध्यायानाञ्च करेषु
 समर्पयिष्यते; ते य वधदण्डाज्ञां द्वापयित्वा परदेशीयानां करेषु तं समर्पयिष्यन्ति।

XXXIV ते तमुपहस्य कशया प्रहृत्य तद्द्रुपुषि निष्ठीवं निक्षिप्य तं ढनिष्यन्ति, ततः स तृतीयदिने
 प्रोत्थास्यति।

XXXV ततः सिवदेः पुत्रौ याकूब्योहनौ तदन्तिकम् अेत्य प्रोयतुः, हे गुरो यद् आवाभ्यां यायिष्यते
 तदस्मधर्थं भवान् करोतु निवेदनमिदमावयोः।

XXXVI ततः स कथितवान्, युवां किमिच्छथः? किं मया युष्मधर्थं करणीयं?

XXXVII तदा तौ प्रोयतुः, आवयोरेकं दक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं यैकं तवैश्वर्य्यपदे समुपवेष्टुम् आज्ञापया

XXXVIII किन्तु यीशुः प्रत्युवाच युवामज्ञात्वेहं प्रार्थयेथे, येन कंसेनाहं पास्यामि तेन युवाभ्यां किं पातुं
 शक्यते? यस्मिन् मज्जनेनाहं मज्जिष्ये तन्मज्जने मज्जयितुं किं युवाभ्यां शक्यते? तौ प्रत्युयतुः
 शक्यते।

XXXIX तदा यीशुरवदत् येन कंसेनाहं पास्यामि तेनावश्यं युवामपि पास्यथः, येन मज्जनेन याहं
 मज्जिष्ये तत्र युवामपि मज्जिष्येथे।

XL किन्तु येषामर्थम् एहं निरूपितं, तान् विहायान्यं कमपि मम दक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं वा समुपवेशयितुं
 ममाधिकारो नास्ति।

XLI अथान्यदशशिष्या एभां कथां श्रुत्वा याकूब्योहन्भ्यां युक्तुपुः।

XLII किन्तु यीशुस्तान् समाहूय बलाभाषे, अन्यदेशीयानां राजत्वं ये कुर्वन्ति ते तेषामेव प्रभुत्वं
 कुर्वन्ति, तथा ये मडालोकास्ते तेषाम् अधिपतित्वं कुर्वन्तीति यूयं ज्ञानीथा।

XLIII किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भविष्यति, युष्माकं मध्ये यः प्राधान्यं वाञ्छति स युष्माकं सेवको
 भविष्यति,

XLIV युष्माकं यो मडान् भवितुमिच्छति स सर्व्वेषां किङ्करो भविष्यति।

XLV यतो मनुष्यपुत्रः सेव्यो भवितुं नागतः सेवां कर्त्ता तथानेकेषां परित्राणस्य मूल्यरूपस्वप्राणं
 दातुञ्चागतः।

XLVI अथ ते यिरीडोनगरं प्राप्तास्तस्मात् शिष्यै लौकैश्च सह यीशो र्गमनकाले टीमथस्य पुत्रो
 अर्तीमथनामा अन्धस्तन्मार्गपार्श्वं भिक्षार्थम् उपविष्टः।

XLVII स नासरतीयस्य यीशोरागमनवर्त्ता प्राप्य प्रोयै र्वक्तुमारेभे, हे यीशो दायुदः सन्तान मां दयस्वा

XLVIII ततोनेके लोका मौनीभवति तं तर्जयामासुः, किन्तु स पुनरधिकमुञ्च्यै र्जगाद, हे यीशो दायुदः
 सन्तान मां दयस्वा।

XLIX तदा यीशुः स्थित्वा तमाह्वातुं समादिदेश, ततो लोकास्तमन्धमाहूय बलाभिरं, हे नर, स्थिरो
 भव, उत्तिष्ठ, स त्वामाह्वयति।

L तदा स उत्तरीयवस्त्रं निक्षिप्य प्रोत्थाय यीशोः समीपं गतः।

LI ततो यीशुस्तमवदत् त्वया किं प्रार्थ्यते? तुभ्यमहं किं करिष्यामी? तदा सोन्धस्तमुवाय, हे गुरो मदीया दृष्टिर्भवेत्।

LII ततो यीशुस्तमुवाय याहि तव विश्वासस्त्वां स्वस्थमकार्षीत्, तस्मात् तत्क्षाणं स दृष्टिं प्राप्य पथा यीशोः पश्चाद् ययौ।

XI

I अनन्तरं तेषु यिज्ञशालमः समीपस्थयो बेंत्ङ्गीबैथनीयपुरयोरन्तिकस्थं जैतुननामाद्रिमागतेषु यीशुः प्रेषणकाले द्वौ शिष्याविदं वाक्यं जगाद,

II युवाममुं सम्भुपस्थं ग्रामं यातं, तत्र प्रविश्य यो नरं नावलत् तं गर्दभशावकं द्रक्ष्यथस्तं मोचयित्वानयतं।

III किन्तु युवां कर्मदं कुतः कुरुथः? कथामिमां यदि कोपि पृच्छति तर्हि प्रभोरत्र प्रयोजनमस्तीति कथिते स शीघ्रं तत्र प्रेषयिष्यति।

IV ततस्तौ गत्वा द्विमागमेलने कस्यचिद् द्वारस्य पार्श्वं तं गर्दभशावकं प्राप्य मोचयतः,

V अतर्हि तत्रोपस्थितलोकानां कश्चिद् अपृच्छत्, गर्दभशिशुं कुतो मोचयथः?

VI तदा यीशोराज्ञानुसारेण तेभ्यः प्रत्युदिते तत्क्षाणं तमादातुं तेऽनुजञ्चुः।

VII अथ तौ यीशोः सन्निधिं गर्दभशिशुम् आनीय तदुपरि स्ववस्त्राणि पातयामासतुः; ततः स तदुपरि समुपविष्टः।

VIII तदानेके पथि स्ववासांसि पातयामासुः, परैश्च तरुशाभाश्छित्वा मार्गं विकीर्णाः।

IX अपरञ्च पश्चाद्गामिनोऽगगामिनश्च सर्वे जना उचैःस्वरेण वक्तुमारेभिरे, जय जय यः परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति स धन्य एति।

X तथास्माकमं पूर्वपुरुषस्य दायूदो यद्राज्यं परमेश्वरनाम्नायाति तदपि धन्यं, सर्वस्माद्दुष्टराये स्वर्गो ऽश्वरस्य जयो भवेत्।

XI एत्थं यीशु यिज्ञशालमि मन्दिरं प्रविश्य यतुर्दिकस्थानि सर्वाणि वस्तूनि दृष्टवान्; अथ सायंकाल उपस्थिते द्वादशशिष्यसहितो बैथनियं जगाम।

XII अपरेऽहनि बैथनियाद् आगमनसमये क्षुधात्तो बभूव।

XIII ततो दूरे सपत्रमुडुम्बरपादपं विलोक्य तत्र किञ्चित् कुलं प्राप्तुं तस्य सन्निष्कृष्टं ययौ, तदानीं कुलपातनस्य समयो नागच्छति। ततस्तत्रोपस्थितः पत्राणि विना किमप्यपरं न प्राप्य स कथितवान्,

XIV अद्यारभ्य कोपि मानवस्तत्तः कुलं न लुञ्जीत; एमां कथां तस्य शिष्याः शुश्रुवुः।

XV तदनन्तरं तेषु यिज्ञशालममायातेषु यीशु मन्दिरं गत्वा तत्रस्थानां बलिजां मुद्रासनानि पारावतविकेतृणाम् आसनानि य न्युञ्ज्याञ्चकार सर्वान् केतृन् विकेतृन्श्च बलिश्चकार।

XVI अपरं मन्दिरमध्येन किमपि पात्रं वोढुं सर्वजनेन निवारयामास।

XVII लोकानुपदिशन् जगाद, मम गृहं सर्वजतीयानां प्रार्थनागृहम् एति नाम्ना प्रथितं भविष्यति अतत् किं शास्त्रे लिपितं नास्ति? किन्तु यूयं तदेव योराणां गृहं कुरुथा।

XVIII एमां वाणीं श्रुत्वाध्यापकाः प्रधानयाजकाश्च तं यथा नाशयितुं शक्नुवन्ति तथोपायं मृगयामासुः, किन्तु तस्योपदेशात् सर्वे लोका विस्मयं गता अतस्ते तस्माद् अभ्युः।

XIX अथ सायंसमय उपस्थिते यीशुर्नगराद् बहिर्वप्राजा।

XX अनन्तरं प्रातःकाले ते तेन मार्गेण गच्छन्तस्तमुडुम्बरमडीरुहं समूलं शुष्कं दृश्युः।

XXI ततः पितरः पूर्ववाक्यं स्मरन् यीशुं बभाषं, हे गुरो पश्यतु य उडुम्बरविटपी भवता शप्तः स शुष्को बभूव।

XXII ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयमीश्वरे विश्वसिता।

XXIII युष्मानहं यथार्थं वदामि कोपि यद्येतद्गिरिं वदति, त्वमुत्थाय गत्वा जलधौ पत, प्रोक्तमिदं वाक्यमवश्यं घटिष्यते, मनसा किमपि न सन्दिह्य येदं विश्वसेत् तर्हि तस्य वाक्यानुसारेण तद् घटिष्यते।

XXIV अतो हेतोरहं युष्मान् वस्मि, प्रार्थनाकाले यद्येदाकांक्षिष्यध्वे तत्तदवश्यं प्राप्स्यथ, एत्थं विश्वसित, ततः प्राप्स्यथा।

XXV अपरञ्च युष्मासु प्रार्थयितुं समुत्थितेषु यद्दि कोपि युष्माकम् अपराधी तिष्ठति, तर्हि तं क्षमध्वं, तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थः पितापि युष्माकमागांमि क्षमिष्यते।

XXVI किन्तु यद्दि न क्षमध्वे तर्हि वः स्वर्गस्थः पितापि युष्माकमागांसि न क्षमिष्यते।

XXVII अनन्तरं ते पुन र्थिश्शालमं प्रविशिशुः, यीशु र्थदा मध्येमन्दिरेम् एतस्ततो गच्छति, तदानीं प्रधानयाजका उपाध्यायाः प्राञ्चश्च तदन्तिकमेत्य कथामिमां पप्रच्छुः,

XXVIII त्वं केनादेशेन कर्माण्येतानि करोषि? तथैतानि कर्माणि कर्ता केनादिष्टोसि?

XXIX ततो यीशुः प्रतिगदितवान् अहमपि युष्मान् अेककथां पृच्छामि, यद्दि यूयं तस्या उत्तरं कुरुथ, तर्हि कयाज्ञयाहं कर्माण्येतानि करोमि तद् युष्मभ्यं कथयिष्यामि।

XXX योहनो मञ्जुनम् ईश्वरात् ज्ञातं किं मानवात्? तन्मह्यं कथयत।

XXXI ते परस्परं विवेक्तुं प्रारंभिरे, तद् ईश्वराद् बलुवेति येद् वदामस्तर्हि कुतस्तं न प्रत्यैत? कथमेतां कथयिष्यति।

XXXII मानवाद् अबवदिति येद् वदामस्तर्हि लोकेभ्यो भयमस्ति यतो हेतोः सर्वे योहनं सत्यं भविष्यद्वादिनं मन्यन्ते।

XXXIII अतएव ते यीशुं प्रत्यवादिषु र्वयं तद् वक्तुं न शक्नुमः। यीशुरुवाच, तर्हि येनादेशेन कर्माण्येतानि करोमि, अहमपि युष्मभ्यं तन्न कथयिष्यामि।

XII

I अनन्तरं यीशु दृष्टान्तेन तेभ्यः कथयितुमारंभे, कश्चिदेको द्राक्षाक्षेत्रं विधाय तय्यतुर्दिक्षु वारणीं कृत्वा तन्मध्ये द्राक्षापेषणकुण्डम् अपनत्, तथा तस्य गडमपि निर्मितवान् ततस्तत्क्षेत्रं कृषीवलेषु समर्प्य दूरदेशं जगाम।

II तदनन्तरं इलकाले कृषीवलेभ्यो द्राक्षाक्षेत्रकलानि प्राप्नुं तेषां सविधे भृत्यम् अेकं प्राडिषोत्।

III किन्तु कृषीवलास्तं धृत्वा प्रहृत्य रिक्तहस्तं विसृजुः।

IV ततः स पुनरन्यमेकं भृत्यं प्रषयामास, किन्तु ते कृषीवलाः पाषाणाघातैस्तस्य शिरो भङ्गकृत्वा सापमानं तं व्यसर्जन्।

V ततः परं सोपरं दासं प्राडिषोत् तदा ते तं जघ्नुः, अेवम् अनेकेषां कस्यचित् प्रहारः कस्यचिद् वधश्च तैः कृतः।

VI ततः परं मया स्वपुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं सम्भंस्यन्ते, एत्युक्त्वावशेषे तेषां सन्निधौ निजप्रियम् अद्वितीयं पुत्रं प्रेषयामास।

VII किन्तु कृषीवलाः परस्परं जगदुः, अेष उत्तराधिकारी, आगच्छत वयमेनं हन्मस्तथा कृते ऽधिकारोयम् अस्माकं भविष्यति।

VIII ततस्तं धृत्वा हत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः प्राक्षिपन्।

IX अनेनासौ द्राक्षाक्षेत्रपतिः किं करिष्यति? स अेत्य तान् कृषीवलान् संहृत्य तत्क्षेत्रम् अन्येषु कृषीवलेषु समर्पयिष्यति।

X अपरञ्च, "स्थपतयः करिष्यन्ति ग्रावाणं यन्तु तुच्छकां प्राधानप्रस्तरः कोणो स अेव संभविष्यति।

XI अेतत् कर्म परेशस्याद्भुतं नो दृष्टितो भवेत्॥" एमां शास्त्रीयां लिपिं यूयं किं नापादिष्ट?

XII तदानीं स तानुद्दिश्य तां दृष्टान्तकथां कथितवान्, त एत्थं बुध्वा तं धर्तामुधताः, किन्तु लोकेभ्यो बिल्युः, तदनन्तरं ते तं विहाय वप्रजुः।

XIII अपरञ्च ते तस्य वाक्यदोषं धर्ता कतिपयान् किञ्चिन्तो हेरोदीयांश्च लोकान् तदन्तिकं प्रेषयामासुः।

XIV त आगत्य तमवदन्, हे गुरो भवान् तथ्यभाषी कस्याप्यनुरोधं न मन्यते, पक्षपातञ्च न करोति, यथार्थत एश्वरीयं मार्गं दर्शयति वयमेतत् प्रजानीमः, कैसराय करो देयो न वां? वयं दास्यामो न वा?

XV किन्तु स तेषां कपटं ज्ञात्वा जगाद, कुतो मां परीक्षध्वे? अेकं मुद्रापादं समानीय मां दर्शयत।

XVI तदा तैरेकस्मिन् मुद्रापादे समानीते स तान् पप्रच्छ, अत्र लिपितं नाम भूर्त्तिर्वा कस्य? ते प्रत्युसुः, कैसरस्य।

XVII तदा यीशुरवदत् तर्हि कैसरस्य द्रव्याणि कैसराय दत्त, ईश्वरस्य द्रव्याणि तु ईश्वराय दत्त; ततस्ते विस्मयं मेनिरे।

- XVIII अथ मृतानामुत्थानं ये न मन्यन्ते ते सिद्धुकिनो यीशोः समीपमागत्य तं पप्रच्छुः;
- XIX हे गुरो कश्चिज्जो नो यदि निःसन्ततिः सन् भार्यायां सत्यां म्रियते तर्हि तस्य भ्राता तस्य भार्या गृहीत्वा भ्रातुर्वशीत्वत्तिं करिष्यति, व्यवस्थाभिमां मूसा अस्मान् प्रति व्यलिभत्।
- XX किन्तु केंयित् सप्त भ्रातर आसन्, ततस्तेषां ज्येष्ठभ्राता विवह्य निःसन्ततिः सन् अम्रियत।
- XXI ततो द्वितीयो भ्राता तां स्त्रियमगृह्णत् किन्तु सोपि निःसन्ततिः सन् अम्रियत; अथ तृतीयोपि भ्राता तादृशोभवत्।
- XXII एत्थं सप्तैव भ्रातरस्तां स्त्रियं गृहीत्वा निःसन्तानाः सन्तोऽम्रियन्त, सर्वशेषे सापि स्त्री म्रियते स्म।
- XXIII अथ मृतानामुत्थानकाले यदा त उत्थास्यन्ति तदा तेषां कस्य भार्या सा भविष्यति? यतस्ते सप्तैव तां व्यवहन्।
- XXIV ततो यीशुः प्रत्युवाच शास्त्रम् ईश्वरशक्तिञ्च यूयमज्ञात्वा किमब्राम्यत न?
- XXV मृतलोकानामुत्थानं सति ते न विवहन्ति वाग्दत्ता अपि न भवन्ति, किन्तु स्वर्गीयदूतानां सदृशा भवन्ति।
- XXVI पुनश्च "अहम् एब्राहीम ईश्वर एस्छाक ईश्वरो याहुअश्वरः" यामिमां कथां स्तम्भमध्ये तिष्ठन् ईश्वरो मूसाभवदीत् मृतानामुत्थानार्थं सा कथा मूसावलिभिते पुस्तके किं युष्मामिर्नापाठि?
- XXVII ईश्वरो ज्ञोवतां प्रभुः किन्तु मृतानां प्रभुर्न भवति, तस्माद्धेतो र्युयं मडात्त्रमेण तिष्ठथा
- XXVIII अेतर्हि अेकाध्यापक अेत्य तेषामित्थं विचारं शुश्राव; यीशुस्तेषां वाक्यस्य सद्गतरे दत्तवान् एति बुद्ध्वा तं पृष्टवान् सर्वासाम् आजानां का श्रेष्ठा? ततो यीशुः प्रत्युवाच,
- XXIX "हे एस्त्रायेल्लोका अवघत्त, अस्माकं प्रभुः परमेश्वर अेक अेव,
- XXX यूयं सर्वन्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वयित्तैः सर्वशक्तिभिश्च तस्मिन् प्रभौ परमेश्वरे प्रीयध्वं," एत्याज्ञा श्रेष्ठा।
- XXXI तथा "स्वप्रतिवासिनि स्ववत् प्रेम कुरुध्वं," अेषा या द्वितीयाज्ञा सा तादृशी; अेतोभ्यां द्वाभ्याम् आज्ञाभ्याम् अन्या कायाज्ञा श्रेष्ठा नास्ति।
- XXXII तदा सोध्यापकस्तमवदत्, हे गुरो सत्यं भवान् यथार्थं प्रोक्तवान् यत अेकस्माद् ईश्वराद् अन्यो द्वितीय ईश्वरो नास्ति;
- XXXIII अपरं सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वयित्तैः सर्वशक्तिभिश्च ईश्वरे प्रेमकरणं तथा स्वमीपवासिनि स्ववत् प्रेमकरणञ्च सर्वेभ्यो ङीमबलिदानादित्यः श्रष्ठं भवति।
- XXXIV ततो यीशुः सुबुद्धेरिव तस्येदम् उत्तरं श्रुत्वा तं भाषितवान् त्वमीश्वरस्य राज्यात्र दूरोसि। एतः परं तेन सद् कस्यापि वाक्यस्य विचारं कर्त्ता कस्यापि प्रगल्भता न ज्ञाता।
- XXXV अनन्तरं मध्येमन्दिरम् उपदिशन् यीशुरिभं प्रश्नं यकार, अध्यापका अभिषिक्तं (तारकं) कुतो दायूदः सन्तानं वदन्ति?
- XXXVI स्वयं दायूद् पवित्रस्यात्मन आवेशनेदं कथयामासा यथा। "मम प्रभुमिदं वाक्यवदत् परमेश्वरः। तव शत्रून्तं यावत् पादपीठं करोमि ना तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्वं उपाविशा।"
- XXXVII यदि दायूद् तं प्रभुं वदति तर्हि कथं स तस्य सन्तानो भवितुमर्हति? एतरे लोकास्तत्कथां श्रुत्वाननन्दुः।
- XXXVIII तदानीं स तानुपदिश्य कथितवान् ये नरा दीर्घपरिधेयानि लड्टे विपनौ य
- XXXIX लोककृतमस्कारान् भञ्जनगुळे प्रधानासनानि भोजनकाले प्रधानस्थानानि य काङ्क्षन्ते;
- XL विधवानां सर्वस्वं ग्रसित्वा एवाद् दीर्घकालं प्रार्थयन्ते तेभ्य उपाध्यायेभ्यः सावधाना भवतः; तेऽधिकतरान् दण्डान् प्राप्स्यन्ति।
- XLI तदनन्तरं लोका भाण्डागारे मुद्रा यथा निक्षिपन्ति भाण्डागारस्य सम्भुषे समुपविश्य यीशुस्तदवलुलोकः; तदानीं बहवो धनिनस्तस्य मध्ये बहूनि धनानि निरक्षिपन्।
- XLII पश्चाद् अेका दरिद्रा विधवा समागत्य द्विपणमूल्यां मुद्रैकां तत्र निरक्षिपत्।
- XLIII तदा यीशुः शिष्यान् आहूय कथितवान् युष्मानहं यथार्थं वदामि ये ये भाण्डागारेऽस्मिन् धनानि निःक्षिपन्ति स्म तेभ्यः सर्वेभ्य एयं विधवा दरिद्राधिकम् निःक्षिपति स्म।

XLIV यतस्ते प्रभृतधनस्य किञ्चित् निरक्षिपन् किन्तु दीनेयं स्वदिनयापनयोग्यं किञ्चिदपि न स्थापयित्वा सर्वस्वं निरक्षिपत्।

XIII

I अनन्तरं मन्दिराद् बहिर्गमनकाले तस्य शिष्याणामेकस्तं व्याहृतवान् छे गुरो पश्यतु कीदृशाः पाषाणाः कीदृक् य निययन्।

II तदा यीशुस्तम् अवदत् त्वं किमेतद् बृहन्निययनं पश्यसि? अस्यैकपाषाणोपि द्वितीयपाषाणोपरि न स्थास्यति सर्व्वे ऽधःक्षिप्यन्ते।

III अथ यस्मिन् काले जैतुन्गिरौ मन्दिरस्य सम्भुजे स समुपविष्टस्तस्मिन् काले पितरो याकूब् योडन् आन्द्रियश्रौते तं रडसि पप्रच्छुः,

IV ऐता घटनाः कदा भविष्यन्ति? तथैतत्सर्व्वासिं सिद्ध्युपक्रमस्य वा किं यिह? तदस्मभ्यं कथयतु भवान्।

V ततो याशुस्तान् वक्तुमारंभे, कोपि यथा युष्मान् न भ्रामयति तथात्र यूयं सावधाना भवत।

VI यतः प्रीष्टोडमिति कथयित्वा मम नाम्नानेके समागत्य लोकानां भ्रमं जनयिष्यन्ति;

VII किन्तु यूयं रणस्य वार्त्ता रणोडम्बरञ्च श्रुत्वा मा व्याकुला भवत, घटना ऐता अवश्यम्भाविन्यः; किन्त्वापाततो न युगान्तो भविष्यति।

VIII देशस्य विपक्षतया देशो राज्यस्य विपक्षतया य राज्यमुत्थास्यति, तथा स्थाने स्थाने भूमिकम्पो दुर्भिक्षं मडाडलेशाश्च समुपस्थास्यन्ति, सर्व्वे ऐते दुःखस्यारम्भाः।

IX किन्तु यूयम् आत्मार्थे सावधानास्तिष्ठत, यतो लोका राजसभायां युष्मान् समर्पयिष्यन्ति, तथा भजनगृहे प्रडरिष्यन्ति; यूयं मर्धे देशाधिपान् भूपांश्च प्रति साक्षयदानाय तेषां सम्भुजे उपस्थापयिष्यध्वे।

X शेषीभवनात् पूर्वं सर्व्वान् देशीयान् प्रति सुसंवाहः प्रचारयिष्यते।

XI किन्तु यदा ते युष्मान् धृत्वा समर्पयिष्यन्ति तदा यूयं यधद् उत्तरं दास्यथ, तदत्र तस्य विवेयनं मा कुरुत तदर्थं किञ्चिदपि मा यिन्तयत य, तदानीं युष्माकं मनःसु यधद् वाक्यम् उपस्थापयिष्यते तदेव वदिष्यथ, यतो यूयं न तद्वक्तारः किन्तु पवित्र आत्मा तस्य वक्ता।

XII तदा भ्राता भ्रातरं पिता पुत्रं घातनार्थं परडस्तेषु समर्पयिष्यते, तथा पत्यानि मातापित्रोर्विपक्षतया तौ घातयिष्यन्ति।

XIII मम नामडेतोः सर्व्वेषां सविधे यूयं जुगुप्सिता भविष्यथ, किन्तु यः कश्चित् शेषपर्यन्तं धैर्य्यम् आलम्बिष्यते सखेव परित्रास्यते।

XIV दानियेल्भविष्यद्वादिना प्रोक्तं सर्व्वानाशि जुगुप्सितञ्च वस्तु यदा त्वयोग्यस्थाने विद्यमानं द्रक्षथ (यो जनः पठति स बुध्यतां) तदा ये यिद्धीयदेशे तिष्ठन्ति ते मडीघ्नं प्रति पलायन्तां;

XV तथा यो नरो गृहोपरि तिष्ठति स गृहमध्यं नावरोडतु, तथा किमपि वस्तु गृहीतुं मध्येगृहं न प्रविशतु;

XVI तथा य यो नरः क्षेत्रे तिष्ठति सोपि स्ववस्त्रं गृहीतुं परावृत्य न प्रजुत।

XVII तदानीं गवर्भवतीनां स्तन्यदात्रीणाञ्च योषितां दुर्गति भविष्यति।

XVIII युष्माकं पलायनं शीतकाले यथा न भवति तदर्थं प्रार्थयध्वं।

XIX यतस्तदा यादृशी दुर्घटना घटिष्यते तादृशी दुर्घटना ईश्वरसृष्टेः प्रथममारब्धाद्य यावत् कदापि न ज्ञाता न जनिष्यते या।

XX अपरञ्च परमेश्वरो यदि तस्य समयस्य संक्षेपं न करोति तर्हि कस्यापि प्राणभृतो रक्षा भवितुं न शक्यति, किन्तु यान् जनान् मनोनीतान् अकरोत् तेषां स्वमनोनीतानां डेतोः स तदनेडसं संक्षेप्यति।

XXI अन्यस्य पश्यत प्रीष्टोत्र स्थाने वा तत्र स्थाने विद्यते, तस्मिन्काले यदि कश्चिद् युष्मान् ऐतादृशं वाक्यं व्याडरति, तर्हि तस्मिन् वाक्ये नैव विश्वसित।

XXII यतोनेके मिथ्याप्रीष्टा मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च समुपस्थाथ बडुनि यिहान्यद्भुतानि कर्माणि य दर्शयिष्यन्ति; तथा यदि सम्भवति तर्हि मनोनीतलोकानामपि मिथ्यामतिं जनयिष्यन्ति।

XXIII पश्यत घटनातः पूर्वं सर्व्वकार्यस्य वार्त्ता युष्मभ्यमदाम्, यूयं सावधानास्तिष्ठत।

XXIV अपरञ्च तस्य क्लेशकालस्याव्यवहिते परकाले भास्करः सान्धकारो भविष्यति तथैव यन्द्रश्चन्द्रिकां न दास्यति।

XXV नभःस्थानि नक्षत्राणि पतिष्यन्ति, व्योममण्डलस्था ग्रहाश्च विचलिष्यन्ति।

XXVI तदानीं महापराक्रमेण महैश्वर्येण य मेघमारुह्य समाधान्तं मानवसुतं मानवाः समीक्षिष्यन्ते।

XXVII अन्यत्र स निजदूतान् प्रहित्य नभोभूम्योः सीमां यावद् जगतश्चतुर्दिग्भ्यः स्वमनोनीतलोकान् संग्रहीष्यति।

XXVIII उदुम्बरतरो र्दृष्टान्तं शिक्षध्वं यदुदुम्बरस्य तरो र्नवीनाः शाप्ता जायन्ते पल्लवादीनि य निगच्छन्ति, तदा निदाघकालः सविधो भवतीति यूयं ज्ञातुं शक्नुथा।

XXIX तद्गृह्येता घटना दृष्ट्वा स कालो द्वार्युपस्थित इति जानीता।

XXX युष्मानहं यथार्थं वदामि, आधुनिकलोकानां गमनात् पूर्व तानि सर्वाणि घटिष्यन्ते।

XXXI धावापृथिव्यो विचलितयोः सत्यो र्भूमीया वाणी न विचलिष्यति।

XXXII अपरञ्च स्वर्गस्थदूतगणो वा पुत्रो वा तातादन्यः कोपि तं द्विवसं तं दण्डं वा न ज्ञापयति।

XXXIII अतः स समयः कदा भविष्यति, अतज्जानाम्नावाद् यूयं सावधानास्तिष्ठत, सतर्काश्च भूत्वा प्रार्थयध्वं;

XXXIV यद्गत् कश्चित् पुमान् स्वनिवेशनाद् दूरदेशं प्रति यात्राकरणकाले दासेषु स्वकार्यस्य भारमर्पयित्वा सर्वान् स्वे स्वे कर्मणि नियोजयति; अपरं दौवारिकं जागरितुं समादिश्य याति, तद्गन् नरपुत्रः।

XXXV गृहपतिः सायंकाले निशीथे वा तृतीययामे वा प्रातःकाले वा कदागमिष्यति तद् यूयं न जानीथ;

XXXVI स ङडादागत्य यथा युष्मान् निद्रितान् न पश्यति, तदर्थं जागरितास्तिष्ठत।

XXXVII युष्मानहं यद् वदामि तदेव सर्वान् वदामि, जागरितास्तिष्ठतेति।

XIV

I तदा निस्तारोत्सवकिण्वडीनपूपोत्सवयोरारम्भस्य दिनद्वये ऽवशिष्टे प्रधानयाजका अध्यापकाश्च केनापि छलेन यीशुं धर्तां ङन्तुञ्च मृगयाञ्चक्रिरे;

II किन्तु लोकानां कलङ्कभयाद्दुयिरे, नयोत्सवकाल उचितमेतदिति।

III अनन्तरं वैथनियापुरे शिमोनकुष्ठिनो गृहे योशौ भोत्कुमुपविष्टे सति कायिद् योषित् पाण्डरापाणस्य सम्पुटकेन महाध्यात्तमतैलम् आनीय सम्पुटकं भङ्क्त्वा तस्योत्तमाङ्गे तैलधारां पातयाञ्चक्रे।

IV तस्मात् केयित् स्वान्ते कुप्यन्तः कथितवन्तः कुतोयं तैलापव्ययः?

V यद्येतत् तैल व्यक्तेष्यत तर्हि मुद्रापाणशतत्रयाद्यधिकं तस्य प्राप्तमूल्यं दरिद्रलोकैर्भ्यो दातुमशक्यत, कथामेतां कथयित्वा तया योषिता साकं वायायुहन्।

VI किन्तु यीशुरुवाच, कुत अेतस्यै कृच्छ्रं ददासि? मह्यमियं कर्मोत्तमं कृतवती।

VII दरिद्राः सर्वदा युष्माभिः सङ्गं तिष्ठन्ति, तस्माद् यूयं यदेच्छथ तदैव तानुपकर्तां शक्नुथ, किन्त्वहं युष्माभिः सङ्गं निरन्तरं न तिष्ठामि।

VIII अस्या यथासाध्यं तथैवाकरोदियं, श्मशानयापनात् पूर्व समेत्य मद्रुपुषि तैलम् अमर्दयत्।

IX अहं युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि, जगतां मध्ये यत्र यत्र सुसंवाद्योयं प्रचारयिष्यते तत्र तत्र योषित् अेतस्याः स्मरणार्थं तत्कृतकर्मैतत् प्रचारयिष्यते।

X ततः परं द्वादशानां शिष्याणामेकं ईष्करियोतीययिद्दुदाप्यो यीशुं परकरेषु समर्पयितुं प्रधानयाजकानां समीपमियाय।

XI ते तस्य वाक्यं समाकर्ण्य सन्तुष्टाः सन्तस्तस्मै मुद्रा दातुं प्रत्यजानत; तस्मात् स तं तेषां करेषु समर्पणायोपायं मृगयामास।

XII अनन्तरं किण्वशून्यपूपोत्सवस्य प्रथमेऽहनि निस्तारोत्सवार्थं मेघमारणासमये शिष्यास्तं पप्रच्छः कुत्र गत्वा वयं निस्तारोत्सवस्य भोज्यमासाद्यिष्यामः? किमिच्छति भवान्?

XIII तदानीं स तेषां द्वयं प्रेरयन् बभाषे युवयोः पुरमध्यं गतयोः सतो र्यो ज्ञनः सज्जलकुम्भं वडन् युवां साक्षात् करिष्यति तस्यैव पश्चाद् यातं;

XIV स यत् सदनं प्रवेक्ष्यति तद्भवनपतिं वदतं, गुरुराह यत्र सशिष्योऽहं निस्तारोत्सवीयं भोजनं करिष्यामि, सा भोजनशाला कुत्रास्ति?

XV ततः स परिश्रुतां सुसज्जितां भृङ्गीयञ्च यां शालां दर्शयिष्यति तस्यामस्मदर्थं भोज्यद्रव्याण्यासाद्यतां

XVI ततः शिष्यौ प्रस्थाय पुरं प्रविश्य स यथोक्तवान् तथैव प्राप्य निस्तारोत्सवस्य भोज्यद्रव्याणि समासाद्येताम्।

XVII अनन्तरं यीशुः सायंकाले द्वादशभिः शिष्यैः सार्द्धं जगाम;

XVIII सर्वेषु भोजनाय प्रोपविष्टेषु स तानुदितवान् युष्मानहं यथार्थं व्याहरामि, अत्र युष्माकमेको जनो यो मया सह भुङ्क्ते मां परकंरेषु समर्पयिष्यते।

XIX तदानीं ते द्रुःपिताः सन्त अकैकशस्तं प्रष्टुमारब्धवन्तः स किमहं? पश्चाद् अन्ये अकोभिदधे स किमहं?

XX ततः स प्रत्यवदद् अथेतां द्वादशानां यो जनो मया समं भोजनापात्रे पाणिं मज्जयिष्यति स अथे।

XXI मनुजतनयमधि यादृशं लिपितमास्ते तदनुज्ञा गतिस्तस्य भविष्यति, किन्तु यो जनो मानवसुतं समर्पयिष्यते हन्त तस्य जन्माभावे सति भद्रमभविष्यत्।

XXII अपरञ्च तेषां भोजनसमये यीशुः पूषं गृहीत्वेश्वरगुणान् अनुकीर्त्य भङ्क्त्वा तेभ्यो दत्त्वा बभाषे, अतद् गृहीत्वा भुञ्जीध्वम् अतन्मम विग्रहृषं।

XXIII अनन्तरं स कंसं गृहीत्वेश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयित्वा तेभ्यो ददौ, ततस्ते सर्वे पपुः।

XXIV अपरं स तानवादीद् बहुनां निमित्तं पातितं मम नवीननियमरूपं शोषितमेतत्।

XXV युष्मानहं यथार्थं वदामि, ईश्वरस्य राज्ये यावत् सद्योजातं द्राक्षारसं न पास्यामि, तावदहं द्राक्षाङ्गलरसं पुनर्न पास्यामि।

XXVI तदनन्तरं ते गीतमेकं संगीय बहिर्ज्ञेत्तुनं शिषरिणं ययुः।

XXVII अथ यीशुस्तानुवाय निशायाभस्यां मयि युष्माकं सर्वेषां प्रत्यूहो भविष्यति यतो लिपितमास्ते यथा, मेषाणां रक्षकञ्चाहं प्रहरिष्यामि वै ततः। मेषाणां निवहो नूनं प्रविकीर्णो भविष्यति।

XXVIII कन्तु मद्गुत्थाने जाते युष्माकमग्रेऽहं गालीलं व्रजिष्यामि।

XXIX तदा पितरः प्रतिबभाषे, यद्यपि सर्वेषां प्रत्यूहो भवति तथापि मम नैव भविष्यति।

XXX ततो यीशुरुक्तावान् अहं तुभ्यं तथ्यं कथयामि, क्षणाद्यामध कुक्कुटस्य द्वितीयवारवणात् पूर्व्वं त्वं वारत्रयं मामपह्नीष्यसे।

XXXI किन्तु स गाढं व्याहरद् यद्यपि त्वया सार्द्धं मम प्राणो याति तथापि कथमपि त्वां नापह्नीष्ये; सर्वेऽपीतरे तथैव बभाषिरे।

XXXII अपरञ्च तेषु गेत्शिमानानामकं स्थान गतेषु स शिष्यान् जगाद, यावदहं प्रार्थये तावदत्र स्थाने यूयं समुपविशत।

XXXIII अथ स पितरं याकूबं योहनञ्च गृहीत्वा वव्राज; अत्यन्तं त्रासितो व्याकुलितश्च तेभ्यः कथयामास,

XXXIV निधनकालवत् प्राणो मेऽतीव दःभमेति, यूयं जाग्रतोत्र स्थाने तिष्ठत।

XXXV ततः स किञ्चिद्दूरं गत्वा भूमावधोमुजः पतित्वा प्रार्थितवानेतत्, यद्दि भवितुं शक्यं तर्हि द्रुःभसमयोयं मत्तो दूरीभवतु।

XXXVI अपरमुदितवान् अहं पितरं पितः सर्वे त्वया साध्यं, ततो हेतोरिमं कंसं मत्तो दूरीकुरु, किन्तु तन्ममेच्छातो न तवेच्छातो भवतु।

XXXVII ततः परं स अत्य तान् निद्रितान् निरीक्ष्य पितरं प्रोवाय, शिमोन्त्वं किं निद्रासि? घटिकामेकाम् अपि जागरितुं न शक्नोषि?

XXXVIII परीक्षायां यथा न पतथ तदर्थं सयेतनाः सन्तः प्रार्थयध्वं; मन उद्युक्तमिति सत्यं किन्तु वपुरशक्तिः।

XXXIX अथ स पुनर्व्रजित्वा पूर्व्ववत् प्रार्थयञ्चक्रे।

XL પરાવૃત્યાગત્ય પુનરપિ તાન્ નિદ્રિતાન્ દદર્શ તદા તેષાં લોચનાનિ નિદ્રયા પૂર્ણાનિ, તસ્માત્તસ્મૈ કા કથા કથયિતવ્યા ત એતદ્ બોહ્દુન શેકુઃ|

XLI તતઃપરં તૃતીયવારં આગત્ય તેભ્યો ડકથયદ્ ઇદાનીમપિ શયિત્વા વિશ્રામ્યથ? યથેષ્ટં જાતં, સમયશ્ચોપસ્થિતઃ પશ્યત માનવતનયઃ પાપિલોકાનાં પાણિષુ સમર્પ્યતે|

XLII ઉત્તિષ્ઠતઃ, વયં વ્રજામો યો જનો માં પરપાણિષુ સમર્પયિષ્યતે પશ્યત સ સમીપમાયાતઃ|

XLIII ઇમાં કથાં કથયતિ સ, એતર્હિદ્વાદશાનામેકો ચિહ્નુદા નામા શિષ્યઃ પ્રધાનયાજકાનામ્ ઉપાધ્યાયાનાં પ્રાચીનલોકાનામ્ સન્નિધેઃ ખજ્જલગુડધારિણો બહુલોકાન્ ગૃહીત્વા તસ્ય સમીપ ઉપસ્થિતવાન્|

XLIV અપરઆસૌ પરપાણિષુ સમર્પયિતા પૂર્વમિતિ સજ્ઞેતં કૃતવાન્ યમહં યુમ્બિષ્યામિ સ એવાસૌ તમેવ ધૃત્વા સાવધાનં નયત|

XLV અતો હેતોઃ સ આગત્યૈવ યોશોઃ સવિદં ગત્વા હે ગુરો હે ગુરો, ઇત્યુક્ત્વા તં યુયુમ્બા

XLVI તદા તે તદુપરિ પાણીનર્પયિત્વા તં દદ્મુઃ|

XLVII તતસ્તસ્ય પાર્શ્વસ્થાનાં લોકાનામેકઃ ખજ્જં નિષ્કોષયન્ મહાયાજકસ્ય દાસમેકં પ્રહ્લત્ય તસ્ય કર્ણ ચિચ્છેદ|

XLVIII પશ્ચાદ્ યીશુસ્તાન્ વ્યાજહાર ખજ્જાન્ લગુડાંશ્ચ ગૃહીત્વા માં કિં ચૌરં ઘર્ત્તાં સમાયાતાઃ?

XLIX મધ્યેમન્દિરં સમુપદિશન્ પ્રત્યહં યુષ્માભિઃ સહ સ્થિતવાનતહં, તસ્મિન્ કાલે યૂયં માં નાદીઘરત, કિન્ત્વનેન શાસ્ત્રીયં વચનં સેધનીયં|

L તદા સર્વે શિષ્યાસ્તં પરિત્યજ્ય પલાયાન્નકિરે|

LI અથૈકો યુવા માનવો નગ્રકાયે વસ્ત્રમેકં નિધાય તસ્ય પશ્ચાદ્ વ્રજન્ યુવલોકૈ ધૃતો

LII વસ્ત્રં વિહાય નગ્રઃ પલાયાન્નકૈ|

LIII અપરઅ યસ્મિન્ સ્થાને પ્રધાનયાજકા ઉપાધ્યાયાઃ પ્રાચીનલોકાશ્ચ મહાયાજકેન સહ સદસિ સ્થિતાસ્તસ્મિન્ સ્થાને મહાયાજકસ્ય સમીપં યીશું નિન્યુઃ|

LIV પિતરો દૂરે તત્પશ્ચાદ્ ઇત્વા મહાયાજકસ્યાટ્ટાલિકાં પ્રવિશ્ય કિહ્નુરૈઃ સહોપવિશ્ય વહ્નિતાપં જગ્રાહ|

LV તદાનીં પ્રધાનયાજકા મન્ત્રિણશ્ચ યીશું ઘાતયિતું તત્પ્રાતિકૂલ્યેન સાક્ષિણો મૃગયાન્નકિરે, કિન્તુ ન પ્રાપ્તાઃ|

LVI અનેકૈસ્તદ્વિરુદ્ધં મૃષાસાક્ષ્યે દત્તેપિ તેષાં વાક્યાનિ ન સમગચ્છન્તા|

LVII સર્વશેષે કિયન્ત ઉત્થાય તસ્ય પ્રાતિકૂલ્યેન મૃષાસાક્ષ્યં દત્ત્વા કથયામાસુઃ,

LVIII ઇદં કરકૃતમન્દિરં વિનાશ્ય દિનત્રયમધ્યે પુનરપરમ્ અકરકૃતં મન્દિરં નિર્માસ્યામિ, ઇતિ વાક્યમ્ અસ્ય મુખાત્ શ્રુતમસ્માભિરિતિ|

LIX કિન્તુ તત્રાપિ તેષાં સાક્ષ્યકથા ન સજ્ઞાતાઃ|

LX અથ મહાયાજકો મધ્યેસભમ્ ઉત્થાય યીશું વ્યાજહાર, એતે જનાસ્ત્વયિ યત્ સાક્ષ્યમદુઃ ત્વમેતસ્ય કિમપ્યુત્તરં કિં ન દાસ્યસિ?

LXI કિન્તુ સ કિમપ્યુત્તરં ન દત્વા મૌનીભૂય તસ્યૌ; તતો મહાયાજકઃ પુનરપિ તં પૃષ્ટાવાન્ ત્વં સચ્ચિદાનન્દસ્ય તનયો ડભિષિક્તસ્ત્રતા?

LXII તદા યીશુસ્તં પ્રોવાય ભવામ્યહમ્ યૂયન્ સર્વશક્તિમતો દક્ષીણપાર્શ્વે સમુપવિશન્તં મેઘ મારુદ્ય સમાયાન્તન્ન મનુષ્યપુત્રં સન્દ્રક્ષથા|

LXIII તદા મહાયાજકઃ સ્વં વમનં ઇત્વા વ્યાવહરત્|

LXIV કિમસ્માકં સાક્ષિભિઃ પ્રયોજનમ્? ઈશ્વરનિન્દાવાક્યં યુષ્માભિરશ્રાવિ કિં વિચારયથ? તદાનીં સર્વે જગદુરયં નિધનદણ્ડમર્હતિ|

LXV તતઃ કશ્ચિત્ કશ્ચિત્ તદ્વપુષિ નિષ્ઠીવં નિચિક્ષેપ તથા તન્મુખમાચ્છાદ્ય ચપેટેન હત્વા ગદિતવાન્ ગણયિત્વા વદ, અનુચરાશ્ચ ચપેટેસ્તમાજઘ્નુઃ|

LXVI તતઃ પરં પિતરેડટ્ટાલિકાઘઃકોષ્ઠે તિષ્ઠતિ મહાયાજકસ્યૈકા દાસી સમેત્ય

LXVII તં વિહ્નિતાપં ગૃહ્નન્તં વિલોક્ય તં સુનિરીક્ષ્ય બભાષે ત્વમપિ નાસરતીયયીશોઃ સજ્ઞિનામ્ એકો જન આસીઃ|

LXVIII કિન્તુ સોપહ્નત્ય જગાદ તમહં ન વક્ષિ ત્વં યત્ કથયમિ તદધ્યહં ન બુદ્ધ્યો તદાનીં પિતરે ચત્વરં ગતવતિ કુક્કુટો રુરાવા

LXIX અથાન્યા દાસી પિતરં દૃષ્ટવા સમીપસ્થાન્ જનાન્ જગાદ અયં તેષામેકો જનઃ|

LXX તતઃ સ દ્વિતીયવારમ્ અપહ્નુતવાન્ પશ્ચાત્ તત્રસ્થા લોકાઃ પિતરં પ્રોચુસ્ત્વમવશ્યં તેષામેકો જનઃ યતસ્ત્વં ગાલીલીયો નર ઇતિ તવોચ્ચારણં પ્રકાશયતિ|

LXXI તદા સ શપથાભિશાપૌ કૃત્વા પ્રોવાચ યૂયં કથાં કથયથ તં નરં ન જાનેડહં

LXXII તદાનીં દ્વિતીયવારં કુક્કુટો ડરાવીત્| કુક્કુટસ્ય દ્વિતીયરવાત્ પૂર્વ્યં ત્વં માં વારત્રયમ્ અપહ્નોષ્યસિ, ઇતિ યદ્વાક્યં યીશુના સમુદ્ધિતં તત્ તદા સંસ્મૃત્ય પિતરો રોદિતુમ્ આરભત|

XV

I અથ પ્રભાતે સતિ પ્રધાનયાજકાઃ પ્રાઞ્ચ ઉપાધ્યાયાઃ સર્વ્યં મન્ત્રિણશ્ચ સભાં કૃત્વા યીશુઃ બન્ધયિત્વ પીલાતાપ્યસ્ય દેશાધિપતેઃ સવિઘં નીત્વા સમર્પયામાસુઃ|

II તદા પીલાતસ્તં પૃષ્ટવાન્ ત્વં કિં ચિહ્નદીયલોકાનાં રાજા? તતઃ સ પ્રત્યુક્તવાન્ સત્યં વદસિ|

III અપરં પ્રધાનયાજકાસ્તસ્ય બહુષુ વાક્યેષુ દોષમારોપયાઞ્ચકુઃ કિન્તુ સ કિમપિ ન પ્રત્યુવાચ|

IV તદાનીં પીલાતસ્તં પુનઃ પપ્રચ્છ ત્વં કિં નોત્તરયસિ? પશ્યૈતે ત્વદ્ધિરુદ્ધં કતિષુ સાધ્યેષુ સાક્ષં દદતિ|

V કન્તુ યીશુસ્તદાપિ નોત્તરં દદૌ તતઃ પીલાત આશ્ચર્ય્યં જગામા|

VI અપરઞ્ચ કારાબદ્ધે કસ્તિંશ્રિત્ જને તન્મહોત્સવકાલે લોકૈ યીચિતે દેશાધિપતિસ્તં મોચયતિ|

VII યે ચ પૂર્વ્યમુપહ્લવમકાર્ષુરુપહ્લવે વધમપિ કૃતવન્તસ્તેષાં મધ્યે તદાનોં બરબ્બાનામક એકો બદ્ધ આસીત્|

VIII અતો હેતોઃ પૂર્વાપરીયાં રીતિકથાં કથયિત્વા લોકા ઉચ્ચૈરુવન્તઃ પીલાતસ્ય સમક્ષં નિવેદયામાસુઃ|

IX તદા પીલાતસ્તાનાયખ્યૌ તર્હિં કિં ચિહ્નદીયાનાં રાજાનં મોચયિષ્યામિ? યુષ્માભિઃ કિમિષ્યતે?

X યતઃ પ્રધાનયાજકા ઈષ્યૌંત એવ યીશું સમાર્પયન્નિતિ સ વિવેદ|

XI કિન્તુ યથા બરબ્બાં મોચયતિ તથા પ્રાર્થયિતું પ્રધાનયાજકા લોકાન્ પ્રવર્તયામાસુઃ|

XII અથ પીલાતઃ પુનઃ પૃષ્ટવાન્ તર્હિં યં ચિહ્નદીયાનાં રાજેતિ વદથ તસ્ય કિં કરિષ્યામિ યુષ્માભિઃ કિમિષ્યતે?

XIII તદા તે પુનરપિ પ્રોચ્યૈઃ પ્રોચુસ્તં કુશે વેઘયા

XIV તસ્માત્ પીલાતઃ કથિતવાન્ કુતઃ? સ કિં કુકર્મ્મ કૃતવાન્? કિન્તુ તે પુનશ્ચ રુવન્તો વ્યાજહુસ્તં કુશે વેઘયા

XV તદા પીલાતઃ સર્વાલ્લોકાન્ તોષયિતુમિચ્છન્ બરબ્બાં મોચયિત્વા યીશું કશાભિઃ પ્રહત્ય કુશે વેદ્ધું તં સમર્પયામ્બભૂવા

XVI અનન્તરં સૈન્યગણોડટ્ટાલિકામ્ અર્થાદ્ અધિપતે ગૃહં યીશું નીત્વા સેનાનિવહં સમાહુયત્|

XVII પશ્ચાત્ તે તં ધૂમલવર્ણવસ્ત્રં પરિધાપ્ય કણ્ટકમુકુટં રચયિત્વા શિરસિ સમારોપ્ય

XVIII હે ચિહ્નદીયાનાં રાજાન્ નમસ્કાર ઇત્યુક્ત્વા તં નમસ્કર્તામારેભિરે|

XIX તસ્યોત્તમાર્ઙ્ગે વેત્રાઘાતં ચક્રુસ્તદ્વારે નિષ્ઠીવઞ્ચ નિચિક્ષિપુઃ, તથા તસ્ય સમ્મુખે જાનુપાતં પ્રણોમુઃ|

XX ઇત્યમુપહ્લસ્ય ધૂમ્રવર્ણવસ્ત્રમ્ ઉત્તાર્ય્યં તસ્ય વસ્ત્રં તં પર્યર્થધાપયન્ કુશે વેદ્ધું બહિર્નિન્યુશ્ચ|

XXI તતઃ પરં સેકન્દરસ્ય રુકુસ્ય ચ પિતા શિમોન્નામા કુરીણીયલોક એકઃ કુતશ્ચિદ્ ગ્રામાદેત્ય પથિ યાતિ તં તે યીશોઃ કુશં વોદ્ધું બલાદ્ દધ્નુઃ|

XXII અથ ગુલ્ગલ્તા અર્થાત્ શિરઃકપાલનામકં સ્થાનં યીશુમાનીય

XXIII તે ગન્ધરસમિશ્રિતં દ્રાક્ષારસં પાતું તસ્મૈ દદુઃ કિન્તુ સ ન જગ્રાહ|

XXIV તસ્મિન્ કુશે વિદ્ધે સતિ તેષામેકૈકશઃ કિં પ્રાપ્સ્યતીતિ નિર્ણયાય

XXV તસ્ય પરિઘેયાનાં વિભાગાર્થં ગુટિકાપાતં ચક્રુઃ|

XXVI અપરમ્ એષ ચિહ્નદીયાનાં રાજેતિ લિખિતં દોષપત્રં તસ્ય શિરઉદ્ધૈવમ્ આરોપયાઞ્ચકુઃ|

XXVII તસ્ય વામદક્ષિણયો દ્વૌ યૌરૌ કુશયો વિવિધાતો

XXVIII તેનૈવ "અપરાધિજનૈઃ સાર્દ્ધં સ ગણિતો ભવિષ્યતિ," ઇતિ શાસ્ત્રોક્તં વચનં સિદ્ધમભૂત|

XXIX अनन्तरं मार्गे ये ये लोका गमनागमने यद्गुस्ते सर्व्व एव शिरांस्यान्दोल्य निन्दन्तो जगद्गुः, रे मन्दिरनाशक रे दिनत्रयमध्ये तन्निर्भयिक,

XXX अधुनात्मानम् अवित्वा कुशादवरोडा

XXXI किञ्च प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तद्गत् तिरस्कृत्य परस्परं ययक्षिरे अथ परानावत् किन्तु स्वमवितुं न शक्नोति

XXXII यदीस्त्रायेलो राजाभिषिक्तस्त्राता भवति तर्ह्यधुनैव कुशादवरोडतु वयं तद् दृष्ट्वा विश्वसिष्यामः; किञ्च यौ लोका तेन सार्द्धं कुशे उविध्येतां तावपि तं निर्भर्त्स्यामासतुः।

XXXIII अथ द्वितीययामात् तृतीययामं यावत् सर्व्वो देशः सान्धकारोभूत्।

XXXIV ततस्तृतीयप्रदरे यीशुर्य्यैरवदत् अेली अेली लामा शिवक्तनी अर्थाद् "डे मदीश मदीश त्वं पर्य्यत्याक्षीः कुतो डि मां?"

XXXV तदा समीपस्थलोकानां केयित् तद्वाक्यं निशम्यायभ्युः पश्यैष अेलियम् आडूयति।

XXXVI तत अेको जनो धावित्वागत्य स्पञ्जे डम्बरसं पूरयित्वा तं नडाग्रे निधाय पातुं तस्मै दत्त्वावदत् तिष्ठ अेलिय अेनमवरोडयितुम् अेति न वेति पश्यामि।

XXXVII अथ यीशुर्य्यैः समाडूय प्राणान् जड्डी।

XXXVIII तदा मन्दिरस्य जवनिकोर्द्व्यादधःर्य्यन्ता विदीर्णा द्विभण्डाभूत्।

XXXIX किञ्च एत्थमुर्य्यैराडूय प्राणान् त्यजन्तं तं दृष्ट्वा तद्द्रक्षायय नियुक्तो यः सेनापतिरासीत् सोवदत् नरोयम् ईश्वरपुत्र एति सत्यम्।

XL तदानीं मग्दलीनी भरिसम् कनिष्ठयाकूबो योसेश्च मातान्यमरियम् शालोमी य याः स्त्रियो

XLI गालील्यप्रदेशे यीशुं सेवित्वा तदनुगामिन्यो ज्ञाता एमास्तदच्याश्च या अनेका नार्या यीशुना सार्द्धं यिश्शालममायातास्ताश्च दूरात् तानि ददृशुः।

XLII अथासादनदिनस्यार्थाद् विश्रामवारात् पूर्व्वदिनस्य सायंकाल आगत

XLIII ईश्वरराज्यापेक्ष्यरिमथीययूषकुना मान्यमन्त्री समेत्य पीलातसविधं निर्भयो गत्वा यीशोर्दंडं

ययाये।

XLIV किन्तु स एदानीं मृतः पीलात एत्यसम्भवं मत्वा शतसेनापतिमाडूय स कदा मृत एति पप्रच्छ।

XLV शतसेमनापतिमुभ्रात् तज्ज्ञात्वा यूषङ्के यीशोर्दंडं ददौ।

XLVI पश्चात् स सूक्ष्मं वासः क्रीत्वा यीशोः कायमवरोह्य तेन वाससा वेष्टायित्वा गिरौ भातश्मशाने स्थापितवान् पाषाणं लोडयित्वा द्वारि निदधे।

XLVII किन्तु यत्र सोस्थाप्यत तत मग्दलीनी भरियम् योसिमातृमरियम् य ददृशतुः।

XVI

I अथ विश्रामवारे गते मग्दलीनी भरियम् याकूबमाता भरियम् शालोमी येमास्तं मर्दयितुं सुगन्धिद्रव्याणि क्रीत्वा

II सप्तलडप्रथमदिनेऽतिप्रत्यूषे सूर्य्योदयकाले श्मशानमुपगताः।

III किन्तु श्मशानद्वारपाषाणोऽतिबृहन् तं कोऽपसारयिष्यतीति ताः परस्परं गदन्ति!

IV अेतर्हि निरीक्ष्य पाषाणो द्वारो ऽपसारित एति ददृशुः।

V पश्चात्ताः श्मशानं प्रविश्य शुक्लवर्णदीर्घपरिच्छदावृतमेकं युवानं श्मशानदक्षिणपार्श्व उपविष्टं दृष्ट्वा यमय्यकुः।

VI सोऽवदत्, माभैष्ट यूयं कुशे डतं नासरतीययीशुं गवेषयथ सोत्र नास्ति श्मशानाद्दुदस्थात्; तै र्यत्र स स्थापितः स्थानं तदिदं पश्यत।

VII किन्तु तेन यथोक्तं तथा युष्माकमग्रे गालीलं चास्यते तत्र स युष्मान् साक्षात् करिष्यते यूयं गत्वा तस्य शिष्येभ्यः पितराय य वार्त्ताभिमां कथयत।

VIII ताः कम्पिता विस्तिताश्च तूर्णं श्मशानाद् बडिर्गत्वा पलायन्त भयात् कमपि किमपि नावदंश्च।

IX अपरं यीशुः सप्तलडप्रथमदिने प्रत्यूषे श्मशानाद्दुत्थाय यस्याः सप्तभूतास्त्याजितास्तस्यै मग्दलीनीभरियमे प्रथमं दर्शनं ददौ।

X ततः सा गत्वा शोकरोदनकृद्भ्योऽनुगतलोडेभ्यस्तां वार्त्ता कथयामास।

- XI કિન્તુ યીશુઃ પુનર્જીવન્ તસ્યૈ દર્શનં દત્તવાનિતિ શ્રુત્વા તે ન પ્રત્યયન્।
- XII પશ્ચાત્ તેષાં દ્વાયો ગ્રામ્યાનકાલે યીશુરન્યવેશં ધૃત્વા તાભ્યાં દર્શન દદૌ!
- XIII તાવપિ ગત્વાન્યશિષ્યેભ્યસ્તાં કથાં કથયાઞ્ચકતુઃ કિન્તુ તયોઃ કથામપિ તે ન પ્રત્યયન્।
- XIV શેષત એકાદશશિષ્યેષુ ભોજનોપવિષ્ટેષુ યીશુસ્તેભ્યો દર્શનં દદૌ તથોત્યાનાત્ પરં તદર્શનપ્રાપ્તલોકાનાં કથાયામવિશ્વાસકરણાત્ તેષામવિશ્વાસમનઃકાઠિન્યાભ્યાં હેતુભ્યાં સ તાંસ્તર્જિતવાન્।
- XV અથ તાનાયખ્યૌ યૂયં સર્વ્વજગદ્ ગત્વા સર્વ્વજનાન્ પ્રતિ સુસંવાદં પ્રચારયતા
- XVI તત્ર યઃ કશ્ચિદ્ વિશ્વસ્ય મજ્જિજતો ભવેત્ સ પરિત્રાસ્યતે કિન્તુ યો ન વિશ્વસિષ્યતિ સ દણ્ડયિષ્યતો
- XVII કિન્તુ યે પ્રત્યેષ્યન્તિ તૈરીદ્ગ્ આશ્ચર્ય્યં કર્મ પ્રકાશયિષ્યતે તે મન્નામ્ના ભૂતાન્ ત્યાજયિષ્યન્તિ ભાષા અન્યાશ્ચ વદિષ્યન્તિ।
- XVIII અપરે તૈઃ સર્પેષુ ધૃતેષુ પ્રાણનાશકવસ્તુનિ પીતે ચ તેષાં કાપિ ક્ષતિર્ ન ભવિષ્યતિ; રોગિણાં ગાત્રેષુ કરાપિતે તેડરોગા ભવિષ્યન્તિ ચ।
- XIX અથ પ્રભુસ્તાનિત્યાદિશ્ય સ્વર્ગ નીતઃ સન્ પરમેશ્વરસ્ય દક્ષિણ ઉપવિવેશ।
- XX તતસ્તે પ્રસ્થાય સર્વ્વત્ર સુસંવાદીયકથાં પ્રચારયિતુમારેભિરે પ્રભુસ્તુ તેષાં સહાયઃ સન્ પ્રકાશિતાશ્ચર્ય્યક્રિયાભિસ્તાં કથાં પ્રમાણવર્તી ચકારા ઇતિ।

લૂકલિખિત: સુસંવાદ:

- I પ્રથમતો યે સાક્ષિણો વાક્યપ્રચારકાશ્ર્વાસન્ તેડસ્માકં મધ્યે યદત્ સપ્રમાણં વાક્યમર્પયન્તિ સ્મ
 II તદ્નુસારતોડન્યેપિ બહવસ્તદ્વૃત્તાન્તં રચયિતું પ્રવૃત્તાઃ।
 III અતએવ હે મહામહિમથિયફિલ્ ત્વં યા યાઃ કથા અશિક્ષ્યથાસ્તાસાં દૃઢપ્રમાણાનિ યથા પ્રાપ્નોષિ
 IV તદર્થં પ્રથમમારભ્ય તાનિ સર્વાણિ જ્ઞાત્વાહમપિ અનુક્રમાત્ સર્વવૃત્તાન્તાન્ તુભ્યં લેખિતું
 મતિમકાર્ષમ્।
 V ચિહ્નદાદેશીયહેરોદ્રામકે રાજત્વં કુર્વન્તિ અબીયયાજકસ્ય પર્યાયાધિકારી સિખરિયનામક એકો
 યાજકો હારોણવંશોદ્ભવા ઇલીશેવાખ્યા
 VI તસ્ય જાયા દ્વાવિમૌ નિર્દોષૌ પ્રભોઃ સર્વાજ્ઞા વ્યવસ્થાશ્ચ સંમન્ય ઈશ્વરદૃષ્ટૌ ધાર્મિકાવાસ્તામ્।
 VII તયોઃ સન્તાન એકોપિ નાસીત્, યત ઇલીશેવા બન્ધ્યા તૌ દ્વાવેવ વૃદ્ધાવભવતામ્।
 VIII યદા સ્વપર્યાનુક્રમેણ સિખરિય ઈશ્વાસ્ય સમક્ષં યાજકીયં કર્મ કરોતિ
 IX તદા યજ્ઞસ્ય દિનપરિપાચ્યા પરમેશ્વરસ્ય મન્દિરે પ્રવેશકાલે ધૂપજ્વાલનં કર્મ તસ્ય કરણીયમાસીત્।
 X તદ્ધૂપજ્વાલનકાલે લોકનિવહે પ્રાર્થનાં કર્તુ બહિસ્તિષ્ઠતિ
 XI સતિ સિખરિયો યસ્યાં વેદ્યાં ધૂપં જ્વાલયતિ તદક્ષિણપાર્શ્વે પરમેશ્વરસ્ય દૂત એક ઉપસ્થિતો દર્શનં
 દદૌ।
 XII તં દૃષ્ટ્વા સિખરિય ઉદ્ભિવિજે શશક્કે યા
 XIII તદા સ દૂતસ્તં બભાષે હે સિખરિય મા ભૈસ્તવ પ્રાર્થના ગ્રાહ્યા જાતા તવ ભાર્યા ઇલીશેવા પુત્રં
 પ્રસોષ્યતે તસ્ય નામ યોહન્ ઇતિ કરિષ્યસિ।
 XIV કિંત્વ ત્વં સાનન્દઃ સહર્ષશ્ચ ભવિષ્યસિ તસ્ય જન્મનિ બહવ આનન્દિષ્યન્તિ યા
 XV યતો હેતોઃ સ પરમેશ્વરસ્ય ગોચરે મહાન્ ભવિષ્યતિ તથા દ્રાક્ષારસં સુરાં વા કિમપિ ન પાસ્યતિ,
 અપરં જન્મારભ્ય પવિત્રેણાત્મના પરિપૂર્ણઃ।
 XVI સન્ ઇસ્રાયેલ્વંશીયાન્ અનેકાન્ પ્રભોઃ પરમેશ્વરસ્ય માર્ગમાનેષ્યતિ।
 XVII સન્તાનાન્ પ્રતિ પિતૃણાં મનાંસિ ધર્મજ્ઞાનં પ્રત્યનાજ્ઞાગ્રાહિણશ્ચ પરાવર્તયિતું, પ્રભોઃ પરમેશ્વરસ્ય
 સેવાર્થમ્ એકાં સજ્જિતજાતિં વિદ્યાતુશ્ચ સ એલિયરૂપાત્મશક્તિપ્રાપ્તસ્તસ્યાગ્રે ગમિષ્યતિ।
 XVIII તદા સિખરિયો દૂતમવાદીત્ કથમેતદ્ વેત્સ્યામિ? યતોહં વૃદ્ધો મમ ભાર્યા ય વૃદ્ધા।
 XIX તતો દૂતઃ પ્રત્યુવાચ પશ્યેશ્વરસ્ય સાક્ષાદ્વર્તી જિબ્રાયેલનામા દૂતોહં ત્વયા સહ કથાં ગદિતું
 તુભ્યમિમાં શુભવાર્તાં દાતુશ્ચ પ્રેષિતઃ।
 XX કિન્તુ મદીયં વાક્યં કાલે ફલિષ્યતિ તત્ ત્વયા ન પ્રતીતમ્ અતઃ કારણાદ્ યાવદેવ તાનિ ન સેત્સ્યન્તિ
 તાવત્ ત્વં વક્તુમશક્તો મૂકો ભવ।
 XXI તદાનીં યે યે લોકાઃ સિખરિયમપૈક્ષન્ત તે મધ્યેમન્દિરં તસ્ય બહુવિલમ્બાદ્ આશ્ચર્ય્યં મેનિરે।
 XXII સ બહિરાગતો યદા કિમપિ વાક્યં વક્તુમશક્તઃ સક્કેતં કૃત્વા નિઃશબ્દસ્તસ્યૌ તદા મધ્યેમન્દિરં
 કસ્યચિદ્ દર્શનં તેન પ્રાપ્તમ્ ઇતિ સર્વે બુબુધિરે।
 XXIII અનન્તરં તસ્ય સેવનપર્યાયે સમ્પૂર્ણે સતિ સ નિજગેહં જગામ।
 XXIV કતિપયદિનેષુ ગતેષુ તસ્ય ભાર્યા ઇલીશેવા ગર્ભવતી બભૂવ
 XXV પશ્ચાત્ સા પશ્ચમાસાન્ સંગોપ્યાકથયત્ લોકાનાં સમક્ષં મમાપમાનં ખણ્ડયિતું પરમેશ્વરો મયિ
 દૃષ્ટિં પાતયિત્વા કર્મદૃશં કૃતવાન્।
 XXVI અપરશ્ચ તસ્યા ગર્ભસ્ય ષષ્ઠે માસે જાતે ગાલીલ્પ્રદેશીયનાસરત્યુરે
 XXVII દાયૂદો વંશીયાય યૂષ્કનામ્ને પુરુષાય યા મરિયમ્નામકુમારી વાગદ્તાસીત્ તસ્યાઃ સમીપં
 જિબ્રાયેલ્ દૂત ઈશ્વરેણ પ્રહિતઃ।
 XXVIII સ ગત્વા જગાદ હે ઈશ્વરાનુગૃહીતકન્યે તવ શુભં ભૂયાત્ પ્રભુઃ પરમેશ્વરસ્તવ સહાયોસ્તિ
 નારીણાં મધ્યે ત્વમેવ ધન્યા।
 XXIX તદાનીં સા તં દૃષ્ટ્વા તસ્ય વાક્યત ઉદ્ભિજ્ય કીદૃશં ભાષણમિદમ્ ઇતિ મનસા ચિન્તયામાસા

- XXX ततो दूतोऽवदत् छे मरियम् भयं माकार्थाः, त्वयि परमेश्वरस्यानुग्रहोऽस्ति।
 XXXI पश्य त्वं गवर्भं धृत्वा पुत्रं प्रसोष्यसे तस्य नाम यीशुरिति करिष्यसि।
 XXXII स महां भविष्यति तथा सर्व्वेभ्यः श्रेष्ठस्य पुत्र इति ध्यास्यति; अपरं प्रभुः परमेश्वरस्तस्य पितुर्दधिभूदः सिंहासनं तस्मै दास्यति;
 XXXIII तथा स याकुबो वंशोपरि सर्व्वदा राजत्वं करिष्यति, तस्य राजत्वस्यान्तो न भविष्यति।
 XXXIV तदा मरियम् तं दूतं बभाषे नाहं पुरुषसङ्गं करोमि तर्हि कथमेतत् सम्भविष्यति?
 XXXV ततो दूतोऽकथयत् पवित्र आत्मा त्वामाश्रायिष्यति तथा सर्व्वश्रेष्ठस्य शक्तिस्तवोपरि छायां करिष्यति ततो हेतोस्तव गवर्भाद् यः पवित्रबालको जनिष्यते स ईश्वरपुत्र इति ध्यातिं प्राप्स्यति।
 XXXVI अपरञ्च पश्य तव ज्ञातिरिलीशेवा यां सर्व्वे बन्ध्यामवदन् एदानीं सा वार्द्धक्ये सन्तानमेकं गवर्भोऽधारयत् तस्य षष्ठमासोभूत्।
 XXXVII किमपि कर्म्म नासाध्यम् ईश्वरस्या।
 XXXVIII तदा मरियम् जगाद, पश्य प्रभेरहं दासी मह्यं तव वाक्यानुसारेण सर्व्वमेतद् घटताम्; अनन्तरं दूतस्तस्याः समीपात् प्रतस्थे।
 XXXIX अथ कतिपयदिनात् परं मरियम् तस्मात् पर्व्वतमयप्रदेशीययिडूदाया नगरमेकं शीघ्रं गत्वा
 XL सिप्रिययाजकस्य गृहं प्रविश्य तस्य ज्ञायाम् एलीशेवां सम्बोध्यावदत्।
 XLI ततो मरियमः सम्बोधनवाक्ये एलीशेवायाः कर्णयोः प्रविष्टमात्रे सति तस्या गवर्भस्थबालको ननर्त्त। तत एलीशेवा पवित्रेणात्मना परिपूर्णा सती
 XLII प्रोच्यैर्गर्दिनुमारेभे, योषितां मध्ये त्वमेव धन्या, तव गवर्भस्थः शिशुश्च धन्यः।
 XLIII त्वं प्रभोर्भाता, मम निवेशने त्वया यरणावर्पितौ, ममाद्य सौभाग्यमेतत्।
 XLIV पश्य तव वाक्ये मम कर्णयोः प्रविष्टमात्रे सति ममोदरस्थः शिशुरानन्दान् ननर्त्त।
 XLV या स्त्री व्यश्वसीत् सा धन्या, यतो हेतोस्तां प्रति परमेश्वरोक्तं वाक्यं सर्व्वं सिद्धं भविष्यति।
 XLVI तदानीं मरियम् जगाद धन्यवाद् परेशस्य करोति मामकं मनः।
 XLVII ममात्मा तारकेशे य समुल्लासं प्रगच्छति।
 XLVIII अकरोत् स प्रभु दुष्टिं स्वदास्या दुर्गतिं प्रति। पश्याधारभ्य मां धन्यां वक्ष्यन्ति पुरुषाः सदा।
 XLIX यः सर्व्वशक्तिमान् यस्य नामापि य पवित्रकं स अत्र सुमहत्कर्म कृतवान् मन्निमित्तकं।
 L ये भिष्यति जनास्तस्मात् तेषां सन्तानपंक्तिषु अनुकम्पा तदीया य सर्व्वदैव सुतिष्ठति।
 LI स्वबाहुबलतस्तेन प्राकाश्यत पराक्रमः। मनःकुमन्त्राणासाद्धं विकीर्त्यन्तेऽभिमानिनः।
 LII सिंहासनगताल्लोकान् बलिन्श्रावरोह्य सः। पदेषूच्येषु लोकांस्तु क्षुद्रान् संस्थापयत्यपि।
 LIII क्षुधितान् मानवान् द्रव्यैरुत्तमैः परितार्थ्य सः। सकलान् धनिनो लोकान् विसृज्यै रिकतलस्तकान्।
 LIV एब्राहीमि य तद्देशे या द्यास्ति सदैव तां स्मृत्वा पुरा पितृणां नो यथा साक्षात् प्रतिश्रुतां।
 LV एस्त्रायेल्लेवकस्तेन तथोपक्रियते स्वयां।
 LVI अनन्तरं मरियम् प्रायेण मासत्रयम् एलीशेवया सहोषित्वा व्याघुय्य निजनिवेशनं ययौ।
 LVII तदनन्तरम् एलीशेवायाः प्रसवकाल उपस्थिते सति सा पुत्रं प्रासोष्य।
 LVIII ततः परमेश्वरस्तस्यां महानुग्रहं कृतवान् अतत् श्रुत्वा समीपवासीनः कुटुम्बाश्रागत्य तया सह मुमुक्षुरे।
 LIX तथाष्टमे दिने ते बालकस्य त्वयं छेत्तुम् अत्य तस्य पितृनामानुग्रहं तन्नाम सिप्रिय इति कर्त्तुमीषुः।
 LX किन्तु तस्य माताकथयत् तन्न, नामास्य योहन् इति कर्त्तव्यम्।
 LXI तदा ते व्याहर्त्त तव वंशमध्ये नामेदृशं कस्यापि नास्ति।
 LXII ततः परं तस्य पितरं सिप्रियं प्रति सङ्केत्य पप्रच्छुः शिशोः किं नाम कारिष्यते?
 LXIII ततः स झलकमेकं यायित्वा लिलेप तस्य नाम योहन् भविष्यति। तस्मात् सर्व्वे आश्रयार्थं मेनिरे।
 LXIV तत्क्षणां सिप्रियस्य जिह्वाज्जड्येऽपगते स मुपं व्यादाय स्पष्टवर्णमुय्यार्थ्य ईश्वरस्य गुणानुवाद् यकार।
 LXV तस्माद्यतुर्दिकस्थाः समीपवासिलोका भीता अवेमेताः सर्व्वाः कथा यिडूदायाः पर्व्वतमयप्रदेशस्य सर्व्वत्र प्रचारिताः।

LXVI तस्मात् श्रोतारो मनःसु स्थापयित्वा कथयाम्बभूवुः कीदृशोयं बालो भविष्यति? अथ परमेश्वरस्तस्य सहायोभूत्।
 LXVII तदा योहनः पिता सिंघरियः पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन् अेतादृशं भविष्यद्वाक्यं कथयामासा
 LXVIII छत्रायेलः प्रभु र्यस्तु स धन्यः परमेश्वरः। अनुगृह्य निजाल्लोकान् स अेव परिभोययेत्।
 LXIX विपक्षजनहस्तेभ्यो यथा मोच्यामहे वयं यावज्जिवाञ्च धर्मोऽस्य सारल्येन य निर्भयाः।
 LXX सेवामहे तमेवैकम् अेतत्कारणमेव या स्वकीयं सुपवित्रञ्च संस्मृत्य नियमं सदा।
 LXXI कृपया पुरुषान् पूर्वान् निकषार्थात्तु नः पितुः। छत्राळीमः समीपे यं शपथं कृतवान् पुरा।
 LXXII तमेव सङ्कलं कर्तं तथा शत्रुगणस्य या ऋतीयाकारिणश्चैव करेभ्यो रक्षणाय नः।
 LXXIII सृष्टेः प्रथमतः स्वीयैः पवित्रैर्भाविवादिभिः।
 LXXIV यथोक्तवान् तथा स्वस्य दायुदः सेवकस्य तु।
 LXXV वंशे त्रातारमेकं स समुत्पादितवान् स्वयम्।
 LXXVI अतो हे बालक त्वन्तु सर्वेभ्यः श्रेष्ठ अेव यः। तस्यैव भाविवादीति प्रविष्यातो भविष्यसि।
 अस्माकं यरणान् क्षेमे मार्गे यालयितुं सदा। अेवं ध्वान्तेऽर्धतो मृत्योश्छायायां ये तु मानवाः।
 LXXVII उपविष्टास्तु तानेव प्रकाशयितुमेव हि कृत्वा महानुकम्पं हि यामेव परमेश्वरः।
 LXXVIII उर्द्ध्वात् सूर्यमृदायैवास्मभ्यं प्रादात्तु दर्शनां तयानुकम्पया स्वस्य लोकानां पापमोयने।
 LXXIX परित्राणस्य तेभ्यो हि ज्ञानविश्राणनाय या प्रभो मार्गं परिष्कर्तुं तस्याग्रायी भविष्यसि।
 LXXX अथ बालकः शरीरेण बुद्ध्या य वद्धितुमारोभे; अपरञ्च स छत्रायेलो वंशीयलोकानां समीपे
 यावन्न प्रकटीभूतस्तास्तावत् प्रान्तरे न्यवसत्।

II

I अपरञ्च तस्मिन् काले राज्यस्य सर्वेषां लोकानां नामानि लेभयितुम् अगस्तकैसर आज्ञापयामासा
 II तदनुसारेण कुरीणियनामनि सुरियादेशस्य शासके सति नामलेभनं प्रारोभे।
 III अतो डेतो नमि लेभितुं सर्वे जनाः स्वीयं स्वीयं नगरं जग्मुः।
 IV तदानीं यूषङ् नाम लेभितुं वागदतया स्वभार्यया गवर्भवत्या मरियमा सह स्वयं दायुदः
 सज्जितवंशे एति कारणाद् गालील्यदेशस्य नासरतनगराद्
 V यिहूदाप्रदेशस्य बैत्लेहमाभ्यं दायुद्गरे जगाम।
 VI अन्यथ्य तत्र स्थाने तयोस्तिष्ठतोः सतो मरियमः प्रसूतिकाल उपस्थिते
 VII सा तं प्रथमसूतं प्रासोष किन्तु तस्मिन् वासगृहे स्थानाभावाद् बालकं वस्त्रेण वेष्टयित्वा
 गोशालायां स्थापयामासा
 VIII अनन्तरं ये कियन्तो मेषपालकाः स्वमेषप्रज्जरक्षायै तत्रदेशे स्थित्वा रज्ज्यां प्रान्तरे प्रहरिणः
 कर्म कुर्वन्ति,
 IX तेषां समीपं परमेश्वरस्य दूत आगत्योपतस्थौ; तदा यतुष्यार्श्च परमेश्वरस्य तेजसः प्रकाशितत्वात्
 तेऽतिशङ्किरे।
 X तदा स दूत उवाच मा भैष्ट पश्यताद्य दायुदः पुरे युष्मन्निमित्तं त्राता प्रभुः श्रीष्टोऽजनिष्ट,
 XI सर्वेषां लोकानां महानन्दजनकम् एमं मङ्गलवृत्तान्तं युष्मान् ज्ञापयामि।
 XII यूयं (तत्स्थानं गत्वा) वस्त्रवेष्टितं तं बालकं गोशालायां शयनं द्रक्षथ युष्मान् प्रतीदं यिहं
 भविष्यति।
 XIII दूत एमां कथां कथितवति तत्राकस्मात् स्वर्गायाः पृतना आगत्य कथाम् एमां कथयित्वेश्वरस्य
 गुणानन्ववादिषुः, यथा,
 XIV सर्वोर्द्ध्वस्थैरीश्वरस्य महिमा सम्प्रकाशयतां। शान्तिर्भूयात् पृथिव्यास्तु सन्तोषश्च नरान् प्रती।।
 XV ततः परं तेषां सन्निधे दूतगणो स्वर्गं गते मेषपालकाः परस्परम् अवेयन् आगच्छत प्रभुः परमेश्वरो
 यां घटनां ज्ञापितवान् तस्या याथर्थं ज्ञातुं वयमधुना बैत्लेहम्पुरे यामः।
 XVI पश्चात् ते तूर्णं प्रजित्वा मरियमं यूषङ् गोशालायां शयनं बालकञ्च दृष्टुः।
 XVII एत्थं दृष्ट्वा बालकस्यार्थे प्रोक्तां सर्वकथां ते प्रायारयाञ्चक्रुः।
 XVIII ततो ये लोका मेषरक्षकाणां वदनेभ्यस्तां वार्तां शुश्रुवुस्ते महाश्चार्थं मेनिरे।

XIX કિન્તુ મરિયમ્ એતત્સર્વ્વઘટનાનાં તાત્પર્યં વિવિચ્ય મનસિ સ્થાપયામાસા

XX તત્પશ્ચાદ્ દૂતવિજ્ઞાપ્તાનુરૂપં શ્રુત્વા દૃષ્ટ્વા ચ મેષપાલકા ઈશ્વરસ્ય ગુણાનુવાદં ધન્યવાદઞ્ચ કુર્વાણાઃ પરાવૃત્ય યયુઃ।

XXI અથ બાલકસ્ય ત્વક્ષેદનકાલેઽષ્ટમદિવસે સમુપસ્થિતે તસ્ય ગર્ભસ્થિતેઃ પુર્વ્વં સ્વર્ગીયદૂતો યથાજ્ઞાપયત્ તદનુરૂપં તે તન્નામધેયં યીશુરિતિ ચક્રિરે।

XXII તતઃ પરં મૂસાલિખિતવ્યવસ્થાયા અનુસારેણ મરિયમઃ શુચિત્વકાલ ઉપસ્થિતે,

XXIII "પ્રથમજઃ સર્વ્વઃ પુરુષસન્તાનઃ પરમેશ્વરે સમર્પ્યતાં," ઇતિ પરમેશ્વરસ્ય વ્યવસ્થયા

XXIV યીશું પરમેશ્વરે સમર્પયિતુમ્ શાસ્ત્રીયવિધ્યુક્તં કપોતદ્વયં પારાવતશાવકદ્વયં વા ભલિં દાતું તે તં ગૃહીત્વા યિરૂશાલમમ્ આયયુઃ।

XXV યિરૂશાલમ્પુરનિવાસી શિમિયોન્નામા ધાર્મિક એક આસીત્ સ ઇસ્રાયેલઃ સાન્તવનામપેક્ષ્ય તસ્થૌ કિન્તુ પવિત્ર આત્મા તસ્મિન્નાવિભૂતઃ।

XXVI અપરં પ્રભુણા પરમેશ્વરેણાભિષિક્તે ત્રાતરિ ત્વયા ન દૃષ્ટે ત્વં ન મરિષ્યસીતિ વાક્યં પવિત્રેણ આત્મના તસ્મ પ્રાકથ્યતા।

XXVII અપરઞ્ચ યદા યીશોઃ પિતા માતા ચ તદર્થં વ્યવસ્થાનુરૂપં કર્મ કર્તું તં મન્દિરમ્ આનિન્યતુસ્તદા

XXVIII શિમિયોન્ આત્મન આકર્ષણેન મન્દિરમાગત્ય તં કોડે નિધાય ઈશ્વરસ્ય ધન્યવાદં કૃત્વા કથયામાસ, યથા,

XXIX હે પ્રભો તવ દાસોયં નિજવાક્યાનુસારતઃ। ઇદાનીન્તુ સકલ્યાણો ભવતા સંવિસૃજ્યતામ્।

XXX યતઃ સકલદેશસ્ય દીપ્તયે દીપ્તિરૂપકં।

XXXI ઇસ્રાયેલીયલોકસ્ય મહાગૌરવરૂપકં।

XXXII ચં ત્રાયકં જનાનાન્તુ સમ્મુખે ત્વમજ્જનઃ। સચેવ વિદ્યેતેઽસ્માકં ધ્રવં નયનનગોચરે।

XXXIII તદાનીં તેનોક્તા એતાઃ સકલાઃ કથાઃ શ્રુત્વા તસ્ય માતા યૂષ્ક ય વિસ્મયં મેનાતે।

XXXIV તતઃ પરં શિમિયોન્ તેભ્ય આશિષં દત્ત્વા તન્માતરં મરિયમમ્ ઉવાચ, પશ્ય ઇસ્રાયેલો વંશમધ્યે બહૂનાં પાતનાયોત્થાપનાય ચ તથા વિરોધપાત્રં ભવિતું, બહૂનાં ગુપ્તમનોગતાનાં પ્રકટીકરણાય બાલકોયં નિયુક્તોસ્તિ।

XXXV તસ્માત્ તવાપિ પ્રાણાઃ શૂલેન વ્યત્સ્યન્તે।

XXXVI અપરઞ્ચ આશેરસ્ય વંશીયકિન્નૂયેલો દુહિતા હન્નાખ્યા અતિજરતી ભવિષ્યદ્દાદિન્યેકા યા વિવાહાત્ પરં સપ્ત વત્સરાન્ પત્યા સહ ન્યવસત્ તતો વિધવા ભૂત્વા ચતુરશીતિવર્ષવયઃપર્યન્તં

XXXVII મન્દિરે સ્થિત્વા પ્રાર્થનોપવાસૈર્દિવાનિશમ્ ઈશ્વરમ્ અસેવત સાપિ સ્ત્રી તસ્મિન્ સમયે મન્દિરમાગત્ય

XXXVIII પરમેશ્વરસ્ય ધન્યવાદં ચકાર, યિરૂશાલમ્પુરવાસિનો યાવન્તો લોકા મુક્તિમપેક્ષ્ય સ્થિતાસ્તાન્ યીશોર્વૃત્તાન્તં જ્ઞાપયામાસા

XXXIX ઇત્યં પરમેશ્વરસ્ય વ્યવસ્થાનુસારેણ સર્વેષુ કર્મસુ કૃતેષુ તૌ પુનશ્ચ ગાલીલો નાસરત્નામકં નિજનગરં પ્રતસ્થાતે।

XL તત્પશ્ચાદ્ બાલકઃ શરીરેણ વૃદ્ધિમેત્ય જ્ઞાનેન પરિપૂર્ણ આત્મના શક્તિમાંશ્ચ ભવિતુમારેભે તથા તસ્મિન્ ઈશ્વરાનુગ્રહો બભૂવા

XLI તસ્ય પિતા માતા ચ પ્રતિવર્ષં નિસ્તારોત્સવસમયે યિરૂશાલમમ્ અગચ્છતામ્।

XLII અપરઞ્ચ યીશૌ દ્વાદશવર્ષવયસ્કે સતિ તૌ પર્વસમયસ્ય રીત્યનુસારેણ યિરૂશાલમં ગત્વા

XLIII પાર્વણં સમ્પાદ્ય પુનરપિ વ્યાધુચ્ચ યાતઃ કિન્તુ યીશુર્બાલકો યિરૂશાલમિ તિષ્ઠતિ। યૂષ્ક તન્માતા ચ તદ્ અવિદિત્વા

XLIV સ સહિભિઃ સહ વિદ્યત એતચ્ચ બુદ્ધ્વા દિનેકગમ્યમાર્ગ જગમતુઃ। કિન્તુ શેષે જ્ઞાતિબન્ધૂનાં સમીપે મૃગયિત્વા તદુદ્દેશમપ્રાપ્ય

XLV તૌ પુનરપિ યિરૂશાલમમ્ પરાવૃત્યાગત્ય તં મૃગયાઞ્ચક્રતુઃ।

XLVI અથ દિનત્રયાત્ પરં પહિંડતાનાં મધ્યે તેષાં કથાઃ શૃણવન્ તત્ત્વં પૃચ્છંશ્ચ મન્દિરે સમુપવિષ્ટઃ સ તાભ્યાં દૃષ્ટઃ।

XLVII તદા તસ્ય બુદ્ધ્યા પ્રત્યુત્તરૈશ્ચ સર્વે શ્રોતારો વિસ્મયમાપદ્યન્તે।

XLVIII તાદૃશં દૃષ્ટવા તસ્ય જનકો જનની ચ ચમચ્યક્રતુઃ કિંચ તસ્ય માતા તમવદત્, હે પુત્ર, કથમાવાં પ્રતીત્યં સમાચરસ્ત્વમ્? પશ્ય તવ પિતાહ્ન શોકાકુલૌ સન્તૌ ત્વામન્વિચ્છાવઃ સ્મા

XLIX તતઃ સોવદત્ કુતો મામ્ અન્વૈચ્છતં? પિતુર્ગૃહે મયા સ્થાતવ્યમ્ એતત્ કિં યુવાભ્યાં ન જ્ઞાયતે?

L કિન્તુ તૌ તસ્યૈતદ્વાક્યસ્ય તાત્પર્ય્યં બોદ્ધું નાશકનુતાં

LI તતઃ પરં સ તાભ્યાં સહ નાસરતં ગત્વા તથોર્વશીભૂતસ્તસ્થૌ કિન્તુ સર્વા એતાઃ કથાસ્તસ્ય માતા મનસિ સ્થાપયામાસા

LII અથ યીશૌ બુદ્ધિઃ શરીરઞ્ચ તથા તસ્મિન્ ઈશ્વરસ્ય માનવાનાઞ્ચાનુગ્રહો વદ્ધિંતુમ્ આરેભો

III

I અનન્તરં તિબિરિયકૈસરસ્ય રાજત્વસ્ય પન્નદશૈ વત્સરે સતિ યદા પન્તીયપીલાતો ચિહ્નદાદેશાધિપતિ હેરોદ્ તુ ગાલીલ્યાદેશસ્ય રાજા ફિલિપનામા તસ્ય ભ્રાતા તુ ચિતૂરિયાયાસ્ત્રાખોનીતિયાપ્રદેશસ્ય ચ રાજાસીત્ લુધાનીયનામા અવિલીનીદેશસ્ય રાજાસીત્

II હાનન્ કિયક્રાશ્ચૈમૌ પ્રધાનયાજ્ઞકાવાસ્તાં તદાનીં સિખરિયસ્ય પુત્રાય યોહને મધ્યેપ્રાન્તરમ્ ઈશ્વરસ્ય વાક્યે પ્રકાશિતે સતિ

III સ યદ્દન ઉભયતટપ્રદેશાન્ સમેત્ય પાપમોચનાર્થ મનઃપરાવર્તનસ્ય ચિહ્નરૂપં યન્મજ્જનં તદીયાઃ કથાઃ સર્વત્ર પ્રચારયિતુમારેભો

IV યિશયિયભવિષ્યદ્રક્તૃગ્રન્થે યાદૃશી લિપિરાસ્તે યથા, પરમેશસ્ય પન્થાનં પરિષ્કુરુત સર્વતઃ। તસ્ય રાજપથઞ્ચૈવ સમાનં કુરુતાધુના।

V કારિષ્યન્તે સમુચ્છ્રાયાઃ સકલા ભિન્નભૂમયઃ। કારિષ્યન્તે નતાઃ સર્વે પર્વતાશ્ચોપપર્વતાઃ। કારિષ્યન્તે ચ યા વક્રાસ્તાઃ સર્વાઃ સરલા ભુવઃ। કારિષ્યન્તે સમાનાસ્તા યા ઉચ્ચનીચભૂમયઃ।

VI ઈશ્વરેણ કૃતં ત્રાણં દ્રક્ષ્યન્તિ સર્વમાનવાઃ। ઇત્યેતત્ પ્રાન્તરે વાક્યં વદતઃ કસ્યચિદ્ રવઃ।

VII યે યે લોકા મજ્જનાર્થં બહિરાયયુસ્તાન્ સોવદત્ રે રે સર્પવંશા આગામિનઃ કોપાત્ પલાયિતું યુષ્માન્ કશ્ચેતયામાસ?

VIII તસ્માદ્ ઇબ્રાહીમ્ અસ્માકં પિતા કથામીદૃશીં મનોભિ ન કથયિત્વા યૂયં મનઃપરિવર્તનયોગ્યં ફલં ફલતઃ; યુષ્માનહં યથાર્થં વદામિ પાષાણોભ્ય એતેભ્ય ઈશ્વર ઇબ્રાહીમઃ સન્તાનોત્પાદને સમર્થઃ।

IX અપરઞ્ચ તરુમૂલેડધુનાપિ પરશુઃ સંલગ્નોસ્તિ યસ્તરુરુત્તમં ફલં ન ફલતિ સ છિદયેતડગ્રીં નિક્ષિપ્યતે યા

X તદાનીં લોકાસ્તં પપ્રચ્છુસ્તર્હિ કિં કર્તવ્યમસ્માભિઃ?

XI તતઃ સોવાદીત્ યસ્ય દ્વે વસને વિદેતે સ વસ્ત્રહીનાચૈકં વિતરતુ કિંચ યસ્ય ખાઘદ્રવ્યં વિદેતે સોપિ તથૈવ કરોતુ।

XII તતઃ પરં કરસઞ્ચાચિનો મજ્જનાર્થમ્ આગત્ય પપ્રચ્છુઃ હે ગુરો કિં કર્તવ્યમસ્માભિઃ?

XIII તતઃ સોકથયત્ નિરૂપિતાદધિકં ન ગૃહ્ણિતા

XIV અનન્તરં સેનાગણ એત્ય પપ્રચ્છ કિમસ્માભિ વા કર્તવ્યમ્? તતઃ સોભિદધે કસ્ય કામપિ હાનિં મા કાર્ષ્ઠ તથા મૃષાપવાદં મા કુરુત નિજવેતનેન ચ સન્તુષ્ય તિષ્ઠતા

XV અપરઞ્ચ લોકા અપેક્ષયા સ્થિત્વા સર્વેપીતિ મનોભિ વિંતર્કયાઞ્ચક્રુઃ, યોહનયમ્ અભિષિક્તસ્ત્રાતા ન વેતિ?

XVI તદા યોહન્ સર્વાન્ વ્યાજહાર, જલેડહં યુષ્માન્ મજ્જયામિ સત્યં કિન્તુ યસ્ય પાદુકાબન્ધનં મોચયિતુમપિ ન યોગ્યોસ્મિ તાદૃશ એકો મત્તો ગુરુતરઃ પુમાન્ એતિ, સ યુષ્માન્ વહિરૂપે પવિત્ર આત્મનિ મજ્જયિષ્યતિ।

XVII અપરઞ્ચ તસ્ય હસ્તે શૂર્પ આસ્તે સ સ્વશસ્યાનિ શુદ્ધરૂપં પ્રસ્ફોટ્ય ગોધૂમાન્ સર્વાન્ ભાણડાગારે સંગ્રહીષ્યતિ કિન્તુ બૂષાણિ સર્વાણ્યનિર્વાણવહિના દાહયિષ્યતિ।

XVIII યોહન્ ઉપદેશેનેત્યં નાનાકથા લોકાનાં સમક્ષં પ્રચારયામાસા

XIX અપરઞ્ચ હેરોદ્ રાજા ફિલિપનામ્નઃ સહોદરસ્ય ભાર્ય્યા હેરોદિયામધિ તથાન્યાનિ યાનિ યાનિ કુકર્માણિ કૃતવાન્ તદધિ ચ

XX યોહના તિરસ્કૃતો ભૂત્વા કારાગારે તસ્ય બન્ધનાદ્ અપરમપિ કુકર્મ ચકારા

XXI ઇતઃ પૂર્વ યસ્મિન્ સમયે સર્વે યોહના મજ્જિતાસ્તદાનીં યીશુરખ્યાગત્ય મજ્જિતઃ।

XXII तदनन्तरं तेन प्रार्थिते भेद्यद्वारं मुक्तं तस्माच्च पवित्र आत्मा मूर्तिमान् भूत्वा कपोतवत् तदुपर्यवरुरोहः तदा त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वयि मम परमः सन्तोष इत्याकाशवाणी बभूव

XXIII तदानीं यीशुः प्रायेण त्रिंशद्धर्षवयस्क आसीत्। लौकिकज्ञाने तु स यूषङ्कः पुत्रः,

XXIV यूषङ्क अलेः पुत्रः, अलिर्मत्ततः पुत्रः, मत्तत् लेवेः पुत्रः, लेवि मर्ल्डेः पुत्रः, मल्डिकर्यान्नस्य पुत्रः; यात्रो यूषङ्कः पुत्रः।

XXV यूषङ्क मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथिय आमोसः पुत्रः, आमोस् नडूमः पुत्रः, नडूम् एष्लेः पुत्रः एष्लिनर्गः पुत्रः।

XXVI नगिर्माटः पुत्रः, माट् मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथियः शिमियेः पुत्रः, शिमियिर्यूषङ्कः पुत्रः, यूषङ्क यिडूदाः पुत्रः।

XXVII यिडूदा योडानाः पुत्रः, योडाना रीषाः पुत्रः, रीषाः सिरुब्बाबिलः पुत्रः, सिरुब्बाबिल् शल्तीयेलः पुत्रः, शल्तीयेल् नरेः पुत्रः।

XXVIII नेरिर्मल्डेः पुत्रः, मल्डिः अद्यः पुत्रः, अदी कोषमः पुत्रः, कोषम् एल्मोददः पुत्रः, एल्मोदद् अेरः पुत्रः।

XXIX अेर योशेः पुत्रः, योशिः एलीयेषरः पुत्रः, एलीयेषर् योरीमः पुत्रः, योरीम् मत्ततः पुत्रः, मत्तत लेवेः पुत्रः।

XXX लेविः शिमियोनः पुत्रः, शिमियोन् यिडूदाः पुत्रः, यिडूदा यूषुङ्कः पुत्रः, यूषुङ्क योननः पुत्रः, यानन् एलीयाकीमः पुत्रः।

XXXI एलियाकीम् मिलेयाः पुत्रः, मिलेया मैननः पुत्रः, मैनन् मत्तत्तस्य पुत्रः, मत्तत्तो नाथनः पुत्रः, नाथन् दायूदः पुत्रः।

XXXII दायूद् यिशयः पुत्रः, यिशय ओबेदः पुत्रः, ओबेद् ओयसः पुत्रः, ओयस् सल्मोनः पुत्रः, सल्मोन् नडशोनः पुत्रः।

XXXIII नडशोन् अम्मीनादब्ः पुत्रः, अम्मीनादब् अरामः पुत्रः, अराम् डिप्रोएः पुत्रः, डिप्रोए परसः पुत्रः, परस् यिडूदाः पुत्रः।

XXXIV यिडूदा याडूब्ः पुत्रः, याडूब् एस्डाकः पुत्रः, एस्डाक् एब्राहीमः पुत्रः, एब्राहीम् तेरडः पुत्रः, तेरड् नाडोरः पुत्रः।

XXXV नाडोर् सिरुगः पुत्रः, सिरुग् रियवः पुत्रः, रियूः पेलगः पुत्रः, पेलग् अेवरः पुत्रः, अेवर् शेलडः पुत्रः।

XXXVI शेलड् डैननः पुत्रः, डैनन् अर्कुक्षदः पुत्रः, अर्कुक्षद् शामः पुत्रः, शाम् नोडः पुत्रः, नोडो लेमकः पुत्रः।

XXXVII लेमक् मिथूशेलडः पुत्रः, मिथूशेलड् डनोकः पुत्रः, डनोक् येरदः पुत्रः, येरद् मडललेलः पुत्रः, मडललेल् डैननः पुत्रः।

XXXVIII डैनन् एनोशः पुत्रः, एनोश् शेतः पुत्रः, शेत् आदमः पुत्रः, आदम् एश्वरस्य पुत्रः।

IV

I ततः परं यीशुः पवित्रेणात्मना पूर्णः सन् यर्दननद्याः परावृत्त्यात्मना प्रान्तरं नीतः सन् यत्वारिशदिनानि यावत् शैताना परीक्षितोऽभूत्,

II किञ्च तानि सर्वदिनानि भोजनं विना स्थितत्वात् काले पूर्णं स क्षुधितवान्।

III ततः शैतानागत्य तमवदत् त्वं येदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि प्रस्तरानेतान् आज्ञया पूपान् कुरु।

IV तदा यीशुरुवाच, लिपिरीदृशी विद्यते मनुजः केवलेन पूपेन न ञ्जवति किन्त्वीश्वरस्य सर्वाम्बिराज्ञाम्बि ञ्जवति।

V तदा शैतान् तमुच्यं पर्वतं नीत्वा निमिषैकमध्ये ञगतः सर्वराज्यानि दर्शितवान्।

VI पश्चात् तमवादीत् सर्वम् अेतद् विभवं प्रतापञ्च तुभ्यं दास्यामि तन् मयि समर्पितमास्ते यं प्रति मभेच्छा जायते तस्मै दातुं शक्नोमि,

VII त्वं येन्मां भजसे तर्हि सर्वमेतत् तवैव भविष्यति।

VIII તદા યીશુસ્તં પ્રત્યુક્તવાન્ દૂરી ભવ શૈતાન્ લિપિરાસ્તે, નિજં પ્રભું પરમેશ્વરં ભજસ્વ કેવલં તમેવ સેવસ્વ ચા

IX અથ શૈતાન્ તં ચિરૂશાલમં નીત્વા મન્દિરસ્ય ચૂડાયા ઉપરિ સમુપવેશ્ય જગાદ ત્વં ચેદીશ્વરસ્ય પુત્રસ્તર્હિં સ્થાનાદિતો લમ્કિત્વાઘઃ

X પત યતો લિપિરાસ્તે, આજ્ઞાપચિષ્યતિ સ્વીયાન્ દૂતાન્ સ પરમેશ્વરઃ

XI રક્ષિતું સર્વમાર્ગે ત્વાં તેન ત્વચ્યરણે યથા|| ન લગેત્ પ્રસ્તરાઘાતસ્ત્વાં ધરિષ્યન્તિ તે તથા||

XII તદા યીશુના પ્રત્યુક્તમ્ ઇદમધ્યુક્તમસ્તિ ત્વં સ્વપ્રભું પરેશં મા પરીક્ષસ્વા

XIII પશ્ચાત્ શૈતાન્ સર્વપરીક્ષાં સમાપ્ય ક્ષણાતં ત્યક્ત્વા યયૌ

XIV તદા યીશુરાત્મપ્રભાવાત્ પુનર્ગાલીલ્પ્રદેશં ગતસ્તદા તત્સુખ્યાતિશ્ચતુર્દિશં વ્યાનશે

XV સ તેષાં ભજનગૃહેષુ ઉપદેશ્ય સર્વેઃ પ્રશંસિતો ભભૂવા

XVI અથ સ સ્વપાલનસ્થાનં નાસરત્પુરમેત્ય વિશ્રામવારે સ્વાચારાદ્ ભજનગૌહં પ્રવિશ્ય પઠિતુમુત્તસ્થૌ

XVII તતો ચિશયિયભવિષ્યદ્વાદિનઃ પુસ્તકે તસ્ય કરદત્તે સતિ સ તત્ પુસ્તકં વિસ્તાર્ય યત્ર વક્ષ્યમાણાનિ વચનાનિ સન્તિ તત્ સ્થાનં પ્રાપ્ય પપાઠા

XVIII આત્મા તુ પરમેશસ્ય મદીયોપરિ વિદ્યતો દરિદ્રેષુ સુસંવાદં વક્તું માં સોભિષિક્તવાન્ ભગ્નાન્તઃ કરણાલ્લોકાન્ સુસ્વસ્થાન્ કર્તુમેવ ચા બન્દીકૃતેષુ લોકેષુ મુક્તે ઘોષયિતું વચઃ| નેત્રાણિ દાતુમધેભ્યસ્ત્રાતું બદ્ધજ્જનનપિ

XIX પરેશાનગ્રહે કાલં પ્રચારયિતુમેવ ચા સર્વેતત્કરણાર્થાય મામેવ પ્રહિણોતિ સઃ||

XX તતઃ પુસ્તકં બદ્ધ્વા પરિચારકસ્ય હસ્તે સમર્પ્ય ચાસને સમુપવિષ્ટઃ, તતો ભજનગૃહે યાવન્તો લોકા આસન્ તે સર્વેડનન્યદૃષ્ટ્યા તં વિલુલોકિરે

XXI અનન્તરમ્ અદૈતાનિ સર્વાણિ લિખિતવચનાનિ યુષ્માકં મધ્યે સિદ્ધાનિ સ ઇમાં કથાં તેભ્યઃ કથયિતુમારેભે

XXII તતઃ સર્વે તસ્મિન્ અન્વરજ્યન્ત, કિન્ન તસ્ય મુખાન્નિર્ગતાભિરનુગ્રહસ્ય કથાભિશ્ચમત્કૃત્ય કથયામાસુઃ કિમયં યૂષકઃ પુત્રો ન?

XXIII તદા સોડવાદીદ્ હે ચિકિત્સક સ્વમેવ સ્વસ્થં કુરુ કફર્નાહૂમિ યદત્ કૃતવાન્ તદશ્રીભ્મ તાઃ સર્વાઃ ક્રિયા અત્ર સ્વદેશે કુરુ કથામેતાં યૂયમેવાવશ્યં માં વદિષ્યથા

XXIV પુનઃ સોવાદીદ્ યુષ્માનહં યથાર્થ વદામિ, કોપિ ભવિષ્યદ્વાદી સ્વદેશે સત્કારં ન પ્રાપ્નોતિ

XXV અપરઞ્ચ યથાર્થ વઞ્મિ, એલિયસ્ય જીવનકાલે યદા સાદ્ધ્નિતયવર્ષાણિ યાવત્ જલદપ્રતિબન્ધાત્ સર્વસ્મિન્ દેશે મહાદુર્ભિક્ષમ્ અજનિષ્ટ તદાનીમ્ ઇસ્રાયેલો દેશસ્ય મધ્યે બત્વ્યો વિધવા આસન્,

XXVI કિન્તુ સીદોન્પ્રદેશીયસારિકૃત્પુરનિવાસિનીમ્ એકો વિધવાં વિના કસ્યાશ્ચિદપિ સમીપે એલિયઃ પ્રેરિતો નાભૂત્

XXVII અપરઞ્ચ ઇલીશાયભવિષ્યદ્વાદિવિદ્યમાનતાકાલે ઇસ્રાયેલ્દેશે બહવઃ કુષ્ઠિન આસન્ કિન્તુ સુરીયદેશીયં નામાન્કુષ્ઠિનં વિના કોપ્યન્યઃ પરિષ્કૃતો નાભૂત્

XXVIII ઇમાં કથાં શ્રુત્વા ભજનગૌહસ્થિતા લોકાઃ સકોધમ્ ઉત્થાય

XXIX નગરાતં બહિષ્કૃત્ય યસ્ય શિખરિણ ઉપરિ તેષાં નગરં સ્થાપિતમાસ્તે તસ્માન્નિક્ષેતું તસ્ય શિખરં તં નિન્યુઃ

XXX કિન્તુ સ તેષાં મધ્યાદપસૃત્ય સ્થાનાન્તરં જગામા

XXXI તતઃ પરં યીશુર્ગાલીલ્પ્રદેશીયકફર્નાહૂમનગર ઉપસ્થાય વિશ્રામવારે લોકાનુપદેષ્ટુમ્ આરબ્ધવાન્

XXXII તદુપદેશાત્ સર્વે યમચ્યક્રુ ર્યતસ્તસ્ય કથા ગુરુતરા આસન્

XXXIII તદાનીં તદ્ભજનગૌહસ્થિતોડમેધ્યભૂતગ્રસ્ત એકો જન ઉચ્યૈઃ કથયામાસ,

XXXIV હે નાસરતીયયીશોડસ્માન્ ત્યજ, ત્વયા સહાસ્માકં કઃ સમ્બન્ધઃ? કિમસ્માન્ વિનાશયિતુમાયાસિ? ત્વમીશ્વરસ્ય પવિત્રો જન એતદહં જાનામિ

XXXV તદા યીશુસ્તં તર્જયિત્વાવદત્ મૌની ભવ ઇતો બહિર્ભવઃ; તતઃ સોમેધ્યભૂતસ્તં મધ્યસ્થાને પાતયિત્વા કિન્નિદધ્યર્હિંસિત્વા તસ્માદ્ બહિર્ગતવાન્

XXXVI ततः सर्व्वे लोकाश्चमत्कृत्य परस्परं वक्तुमारंभिरे कोयं यमत्कारः। अेष प्रभावेण पराङ्गमेण यामेध्यभूतान् आज्ञापयति तेनैव ते बहिर्गच्छन्ति।

XXXVII अनन्तरं यतुर्दिकस्थदेशान् तस्य सुप्यातिव्याप्नोत्।

XXXVIII तदनन्तरं स भजनगेडाद् बहिरागत्य शिमोनो निवेशनं प्रविवेश तदा तस्य श्वश्रुण्वरिणात्यन्तं पीडितासीत् शिष्यास्तदर्थं तस्मिन् विनयं यक्षुः।

XXXIX ततः स तस्याः समीपे स्थित्वा ज्वरं तर्ज्यामास तेनैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः सा तत्क्षणात् उत्थाय तान् सिषेवे।

XL अथ सूय्यास्तकाले स्वेषां ये ये जना नानारोगैः पीडिता आसन् लोकास्तान् यीशोः समीपम् आनिन्युः, तदा स अेकैकस्य गात्रे करमर्पयित्वा तानरोगान् यकार।

XLI ततो भूता बहुभ्यो निर्गत्य यीशब्दं कृत्वा य बभाषिरे त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तत्राता; किन्तु सोऽभिषिक्तत्रातेति ते विविदुरेतस्मात् कारणात् तान् तर्जयित्वा तद्द्रक्तुं निषिषेधा।

XLII अपरञ्च प्रभाते सति स विज्जन्स्थानं प्रतस्थे पश्चात् जनास्तमन्विच्छन्तस्तन्निकटं गत्वा स्थानान्तरगमनार्थं तमन्वरुन्धन्।

XLIII किन्तु स तान् जगाद, ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवादं प्रचारयितुम् अन्यानि पुरायपि मया यातव्यानि यतस्तदर्थमेव प्रेरितोऽहं।

XLIV अथ गावीलो भजनगेडेषु स उपदिदेश।

V

I अनन्तरं यीशुरेकदा गिनेघरधस्य तीर उत्तिष्ठति, तदा लोका ईश्वरीयकथां श्रोतुं तदुपरि प्रपतिताः।

II तदानीं स हृदस्य तीरसमीपे नौद्वयं ददर्श किञ्च मत्स्योपज्जविनो नावं विहाय जालं प्रक्षालयन्ति।

III ततस्तयोर्द्वयो र्मध्ये शिमोनो नावमारुह्य तीरात् किञ्चिद्दूरं यातुं तस्मिन् विनयं कृत्वा नौकायामुपविश्य लोकान् प्रोपदिष्टवान्।

IV पश्चात् तं प्रस्तावं समाप्य स शिमोनं व्याजहार, गभीरं जलं गत्वा मत्स्यान् धर्तुं जालं निक्षिपा।

V ततः शिमोन बभाषे, हे गुरो यद्यपि वयं कृत्स्नां यामिनीं परिश्रम्य मत्स्यैकमपि न प्राप्तास्तथापि भवतो निदेशतो जालं क्षिपामः।

VI अथ जाले क्षिप्ते बहुमत्स्यपतनाद् आनायः प्रच्छिन्नः।

VII तस्माद् उपकर्तुम् अन्यनौस्थान् सङ्गिन आयातुम् ऽङ्गितेन समाह्वयन् ततस्त आगत्य मत्स्यै नौद्वयं प्रपूरयामासु र्थे नौद्वयं प्रमग्नम्।

VIII तदा शिमोन्पितरस्तद् विलोक्य यीशोश्चरणयोः पतित्वा, हे प्रभोऽहं पापी नरो मम निकटाद् भवान् यातु, ऽति कथितवान्।

IX यतो जाले पतितानां मत्स्यानां यूथात् शिमोन् तत्सङ्गिनश्च यमत्कृतवन्तः; शिमोनः सङ्कारिणौ सिवदः पुत्रौ याद्वयं योऽहं येमौ तादृशौ अभूवतुः।

X तदा यीशुः शिमोनं जगाद मा भेषीरधारत्य त्वं मनुष्यधरो भविष्यसि।

XI अनन्तरं सर्वासु नौसु तीरम् आनीतासु ते सर्वाः परित्यज्य तस्य पश्चाद्गामिनो अभूवुः।

XII ततः परं यीशो कस्मिंश्चित् पुरे तिष्ठति जन अेकः सर्वाङ्गुष्ठस्तं विलोक्य तस्य समीपे न्युब्जः पतित्वा सविनयं वक्तुमारंभे, हे प्रभो यद्दि भवानिच्छति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति।

XIII तदानीं स पाणिं प्रसार्य तदङ्गं स्पृशन् बभाषे त्वं परिष्कियस्वेति ममेच्छास्ति ततस्तत्क्षणां स कुष्ठात् मुक्तः।

XIV पश्चात् स तमाज्ञापयामास कथामिमां कस्मैचिद् अकथयित्वा याज्जकस्य समीपञ्च गत्वा स्वं दर्शय, लोकेभ्यो निजपरिष्कृतत्वस्य प्रमाणदानाय मूसाज्ञानुसारेण द्रव्यमुत्सृजस्व य।

XV तथापि यीशोः सुप्याति र्बहु व्याप्तुमारंभे किञ्च तस्य कथां श्रोतुं स्वीयरोगेभ्यो मोक्तुञ्च लोका आजग्मुः।

XVI अथ स प्रान्तरं गत्वा प्रार्थयाञ्चक्रे।

XVII अपरञ्च अेकदा यीशुरुपदिशति, अेतर्हि गालील्विहूदाप्रदेशयोः सर्व्वनगरेभ्यो यिर्शालमश्च कियन्तः किर्शिलोका व्यवस्थापकाश्च समागत्य तदन्तिके समुपविशुः, तस्मिन् काले लोकानामारोग्यकारणात् प्रभोः प्रभावः प्रयकाशो

XVIII पश्चात् कियन्तो लोका अेकं पक्षाघातिनं पठवायां निधाय यीशोः समीपमानेतुं सम्भुपे स्थापयितुञ्च व्याप्रियन्त।

XIX किन्तु अडुञ्जननिवहसम्वाधात् न शक्नुवन्तो गृहोपरि गत्वा गृहपृष्ठं जनित्वा तं पक्षाघातिनं सपठवं गृहमध्ये यीशोः सम्भुपे ऽवरोहयामासुः।

XX तदा यीशुस्तेषाम् ँदृशं विश्वासं विलोक्य तं पक्षाघातिनं व्याजहार, हे मानव तव पापमक्षम्यता

XXI तस्माद् अध्यापकाः किर्शिनश्च यितैरित्थं प्रयित्तिवन्तः, अेष ञन ँश्वरं निन्दति कोयं? केवलमीश्वरं विना पापं क्षन्तुं कः शक्नोति?

XXII तदा यीशुस्तेषाम् ँत्थं यित्तनं विदित्वा तेभ्योकथयद् यूयं मनोभिः कुतो वितर्कयथ?

XXIII तव पापक्षमा ञाता यद्वा त्वमुत्थाय व्रञ्ज अेतयो र्मध्ये का कथा सुकथ्या?

XXIV किन्तु पृथिव्यां पापं क्षन्तुं मानवसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यथा यूयं ञानुं शक्नुथ तदर्थं (स तं पक्षाघातिनं ञगाढ) उत्तिष्ठ स्वशय्यां गृहीत्वा गृहं याहीति त्वामादिशामि।

XXV तस्मात् स तत्क्षणात् उत्थाय सर्व्वेषां साक्षात् निञ्जशयनीयं गृहीत्वा ँश्वरं धन्यं वदन् निञ्जनिवेशनं यथो।

XXVI तस्मात् सर्व्वे विस्मय प्राप्ता मनःसु लीताश्च वयमद्यासम्भवकार्य्याण्यदशाभि ँत्युक्त्वा परमेश्वरं धन्यं प्रोदिताः।

XXVII ततः परं अडिर्गच्छन् करसञ्चयस्थाने लेविनामानं करसञ्चयकं दृष्ट्वा यीशुस्तमभिदधे मम पश्चादेहि।

XXVIII तस्मात् स तत्क्षणात् सर्व्व परित्यञ्ज्य तस्य पश्चादियाया।

XXIX अनन्तरं लेवि निञ्जगृहे तदर्थं मखाभोज्यं यकार, तदा तैः सखानेके करसञ्चयिनस्तदन्त्यलोकाश्च लोक्तुमुपविशुः।

XXX तस्मात् कारणात् यण्डालानां पापिलोकानाञ्च सङ्गे यूयं कुतो लंगध्वे पिवथ येति कथां कथयित्वा किर्शिनोऽध्यापकाश्च तस्य शिष्यैः सह वाग्युद्धं कर्तुमारंभिरे।

XXXI तस्माद् यीशुस्तान् प्रत्यवोयद् अरोगलोकानां यिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति किन्तु सरोगाणाभेवा

XXXII अहं धार्मिकान् आह्वानुं नागतोस्मि किन्तु मनः परावर्त्तयितुं पापिन अेवा

XXXIII ततस्ते प्रोयुः, योहनः किर्शिनाञ्च शिष्या वारंवारम् ँपवसान्ति प्रार्थयन्ते य किन्तु तव शिष्याः कुतो लुञ्जते पिवन्ति य?

XXXIV तदा स तानायभ्यौ वरे सङ्गे तिष्ठति वरस्य सभिगणं किमुपवासयितुं शक्नुथ?

XXXV किन्तु यदा तेषां निकटाद् वरो नेष्यते तदा ते समुपवत्स्यन्ति।

XXXVI सोपरमपि दृष्टान्तं कथयाम्बलूव पुरातनवस्त्रे कोपि नूतनवस्त्रं न सीव्यति यतस्तेन सेवनेन ञ्णवस्त्रं छिद्यते, नूतनपुरातनवस्त्रयो र्भेदञ्च न भवति।

XXXVII पुरातन्यां कुत्वां कोपि नूतनं द्राक्षारसं न निदधाति, यतो नवीनद्राक्षारसस्य तेञ्जसा पुरातनी कुतू विदीर्यते ततो द्राक्षारसः पतति कुतूश्च नश्यति।

XXXVIII ततो हेतो नूतन्यां कुत्वां नवीनद्राक्षारसः निघातव्यस्तेनोल्भयस्य रक्षा भवति।

XXXIX अपरञ्च पुरातनं द्राक्षारसं पीत्वा कोपि नूतनं न वाञ्छति, यतः स वक्ति नूतनात् पुरातनम् प्रशस्तम्।

VI

I अयरञ्च पर्व्वणो द्वितीयदिनात् परं प्रथमविश्राभवारे शस्यक्षेत्रेण यीशोर्गभिनकाले तस्य शिष्याः कलिशं छित्त्वा करेषु र्दयित्वा ञादितुमारंभिरे।

II तस्मात् कियन्तः किर्शिनस्तानवदन् विश्राभवारे यत् कर्म्म न कर्त्तव्यं तत् कुतः कुरुथ?

III यीशुः प्रत्युवाय दायूद् तस्य सङ्गिनश्च क्षुधार्ताः किं यक्नुः स कथम् ँश्वरस्य मन्दिरं प्रविश्य

IV ये दर्शनीयाः पूषा याञ्जकान् विनान्यस्य कस्याप्यभोजनीयास्तानानीय स्वयं भुञ्जते सङ्गित्योपि ददौ तत् किं युष्माभिः कदापि नापाठिः?

V पश्चात् स तानवदत् मनुजसुतो विश्रामवारस्यापि प्रभु र्भवति।

VI अनन्तरम् अन्यविश्रामवारं स भोजनगोष्ठं प्रविश्य समुपदिशति। तदा तत्स्थाने शुष्कदक्षिणकर अक्षः पुमान् उपतस्थिवान्।

VII तस्माद् अध्यापकाः झिञ्जिनश्च तस्मिन् द्रोषमारोपयितुं स विश्रामवारं तस्य स्वास्थ्यं करोति नवेति प्रतीक्षितुमारंभिरं।

VIII तदा यीशुस्तेषां चिन्तां विदित्वा तं शुष्ककरं पुमांसं प्रोवाच, त्वमुत्थाय मध्यस्थाने तिष्ठ।

IX तस्मात् तस्मिन् उत्थितवति यीशुस्तान् व्याञ्जहार, युष्मान् एषां कथां पृच्छामि, विश्रामवारं हितम् अहितं वा, प्राणरक्षणं प्राणनाशनं वा, अत्रेतेषां किं कर्मकरणीयम्?

X पश्चात् यतुर्द्विषु सव्वान् विलोक्य तं मानवं बभाषे, निजकरं प्रसारय; ततस्तेन तथा कृतं एतत्करवत् तस्य हस्तः स्वस्थोभवत्।

XI तस्मात् तं प्रयत्नकोपान्विता यीशुं किं करिष्यन्तीति परस्परं प्रमन्त्रिताः।

XII ततः परं स पर्वतमारुहोश्चरमुद्दिश्य प्रार्थयमानः कृत्स्नां रात्रिं यापितवान्।

XIII अथ दिने सति स सव्वान् शिष्यान् आहूतवान् तेषां मध्ये

XIV पितरनाम्ना भ्यातः शिमोनं तस्य भ्राता आन्द्रियश्च याकूब् योडन् यं द्विलिप् बर्थलमयश्च

XV मथिः थोमा आल्डीयस्य पुत्रो याकूब् ज्वलन्तनाम्ना भ्यातः शिमोनं

XVI यं याकूब् भ्राता यिडूदाश्च तं यः परकरेषु समर्पयिष्यति स एषकरीयोतीययिडूदाश्चैतान् द्वादश ज्ञानान् मनोनीतान् कृत्वा स जग्राह तथा प्रेरित एति तेषां नाम यकार।

XVII ततः परं स तैः सह पर्वतादवरुह्य उपत्यकायां तस्थौ ततस्तस्य शिष्यसङ्घो यिडूदादेशाद् यिञ्जालमश्च सोरः सीदोनश्च जलधे रोधसो जनिडाश्च अत्य तस्य कथाश्रवणार्थं रोगमुक्त्यर्थञ्च तस्य समीपे तस्थुः।

XVIII अमेध्यभूतग्रस्ताश्च तन्निकटमागत्य स्वास्थ्यं प्रापुः।

XIX सर्वेषां स्वास्थ्यकरणप्रभावस्य प्रकाशितत्वात् सर्वे लोका अत्यं तं स्मरुं येतिरे।

XX पश्चात् स शिष्यान् प्रति दृष्टिं कृत्वा जगाद, हे हरिद्रा यूयं धन्या यत एश्वरीये राज्ये वोडघिकारोस्ति।

XXI हे अधुना क्षुधितलोका यूयं धन्या यतो यूयं तर्प्स्यथ; हे एड रोदिनो जना यूयं धन्या यतो यूयं हसिष्यथ।

XXII यदा लोका मनुष्यसूनो नमिडेतो युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते पृथक् कृत्वा निन्दिष्यन्ति, अधमानिव युष्मान् स्वसमीपाद् दूरीकरिष्यन्ति य तदा यूयं धन्याः।

XXIII स्वर्गो युष्माकं यथेष्टं इलं भविष्यति, अतदर्थं तस्मिन् दिने प्रोव्वलसत आनन्देन नृत्यत य, तेषां पूर्वपुरुषाश्च भविष्यद्वादिनः प्रति तथैव व्यवहारन्।

XXIV किन्तु हा हा धनवन्तो यूयं सुभं प्राप्नुता हन्त परितृप्ता यूयं क्षुधिता भविष्यथ;

XXV एड हसन्तो यूयं वत युष्माभिः शोयितव्यं रोदितव्यञ्च।

XXVI सर्वैलाकै र्भुष्माकं सुप्यातौ कृतायां युष्माकं दुर्गतिं भविष्यति युष्माकं पूर्वपुरुषा मृषाभविष्यद्वादिनः प्रति तद्वत् कृतवन्तः।

XXVII हे श्रोतारो युष्मभ्यमहं कथयामि, यूयं शत्रुषु प्रीयध्वं ये य युष्मान् द्विषन्ति तेषामपि हितं कुरुत।

XXVIII ये य युष्मान् शपन्ति तेभ्य आशिषं दत्त ये य युष्मान् अवमन्यन्ते तेषां मङ्गलं प्रार्थयध्वं।

XXIX यदि कश्चित् तव कपोलं यपेटाघातं करोति तर्हि तं प्रति कपोलम् अन्यं परावर्त्य सम्भुजीकुरु पुनश्च यदि कश्चित् तव गात्रीयवस्त्रं हरति तर्हि तं परिधेयवस्त्रम् अपि ग्राहीतुं मा वारया।

XXX यस्त्वां यायते तस्मै देहि, यश्च तव सम्पत्तिं हरति तं मा यायस्वा।

XXXI परेभ्यः स्वान् प्रति यथाचराम् अपेक्षध्वे परान् प्रति यूयमपि तथाचरत।

XXXII ये ङना युष्मासु प्रीयन्ते केवलं तेषु प्रीयमाणेषु युष्माकं किं इलं? पापिलोका अपि स्वेषु प्रीयमाणेषु प्रीयन्ते।

XXXIII यद्वि डितकारिण अवे डितं कुरुथ तद्वि युष्माकं किं इलं? पापिलोका अपि तथा कुर्वन्ति।

XXXIV येभ्य ऋणपरिशोधस्य प्राप्तिप्रत्याशास्ते केवलं तेषु ऋणै समर्पिते युष्माकं किं इलं? पुनः प्राप्त्याशया पापीलोका अपि पापिङ्गनेषु ऋणाम् अर्पयन्ति।

XXXV अतो यूयं रिपुष्वपि प्रीयध्वं, परडितं कुरुत य; पुनः प्राप्त्याशां त्यक्त्वा ऋणमर्पयत, तथा कृते युष्माकं मडाङ्गलं भविष्यति, यूयञ्च सर्व्वप्रधानस्य सन्ताना ढति ष्यातिं प्राप्स्यथ, यतो युष्माकं पिता कृतघ्नानां दुर्व्वृत्तानाञ्च डितमायरति।

XXXVI अत अवे स यथा द्यालु यूयमपि तादृशा द्यालवो भवत।

XXXVII अपरञ्च परान् ढोषिणो मा कुरुत तस्माद् यूयं ढोषीकृता न भविष्यथ; अदृश्यान् मा दृश्यत तस्माद् यूयमपि दृशं न प्राप्स्यथ; परेषां ढोषान् क्षमध्वं तस्माद् युष्माकमपि ढोषाः क्षमिष्यन्ते।

XXXVIII दानानिदत्त तस्माद् यूयं दानानि प्राप्स्यथ, वरञ्च लोकाः परिमाणपात्रं प्रदलय्य सञ्चाल्य प्रोञ्चाल्य परिपूर्य्य युष्माकं कोडेषु समर्पयिष्यन्ति; यूयं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्मत्कृते परिमास्यते।

XXXIX अथ स तेभ्यो दृष्टान्तकथामकथयत, अन्धो ङनः किमन्धं पन्थानं दर्शयितुं शकनोति? तस्माद् ढिभावपि किं गर्त्तं न पतिष्यतः?

XL गुरोः शिष्यो न श्रेष्ठः किन्तु शिष्ये सिद्धे सति स गुरुतुल्यो भवितुं शकनोति।

XLI अपरञ्च त्वं स्वयक्षु षि नासाम् अदृष्टवा तव भ्रातुश्चक्षुषि यत्तृणमस्ति तदेव कुतः पश्यमि?

XLII स्वयक्षुषि या नासा विद्यते ताम् अज्ञात्वा, भ्रातस्तव नेत्रात् तृणं बडिः करोमीति वाक्यं भ्रातरं कथं वक्तुं शकनोषि? डे कपटिन् पूर्व्वं स्वनयनात् नासां बडिः कुरु ततो भ्रातुश्चक्षुषस्तृणं बडिः कर्त्तुं सुदृष्टिं प्राप्स्यसि।

XLIII अन्यञ्च उत्तमस्तरः कदापि इलमनुत्तमं न इलति, अनुत्तमतरश्च इलमुत्तमं न इलति कारणादतः इलैस्तरवो ज्ञायन्ते।

XLIV कष्टकिपादपात् कोपि ढुडुम्बरइलानि न पातयति तथा शृगालकोविवृक्षादपि कोपि द्राक्षाङ्गलं न पातयति।

XLV तद्वत् साधुलोकोऽन्तःकरणरूपात् सुभाण्डागाराद् उत्तमानि द्रव्याणि बडिः करोति, दुष्टो लोकश्चान्तःकरणरूपात् कुभाण्डागारात् कुत्सितानि द्रव्याणि निर्गमयति यतोऽन्तःकरणाणां पूर्णभावानुरूपाणि वयांसि मुभान्निर्गच्छन्ति।

XLVI अपरञ्च ममाज्ञानुरूपं नायरित्वा कुतो मां प्रभो प्रभो ढति वदथ?

XLVII यः कश्चिन् मम निकटम् आगत्य मम कथा निशम्य तदनुत्तमं कर्म करोति स कस्य सदृशो भवति तदडं युष्मान् ज्ञापयामि।

XLVIII यो ङनो गभीरं भनित्वा पाषाणस्थले भित्तिं निर्माय स्वगृहं रययति तेन सड तस्योपमा भवति; यत आप्लाविण्जलमेत्य तस्य मूले वेगेन वडदपि तद्वदं वाडयितुं न शकनोति यतस्तस्य भित्तिः पाषाणोपरि तिष्ठति।

XLIX किन्तु यः कश्चिन् मम कथाः श्रुत्वा तदनुत्तमं नायरति स भित्तिं विना मृदुपरि गृहनिर्मात्रा समानो भवति; यत आप्लाविण्जलमागत्य वेगेन यदा वडति तदा तद्वदं पतति तस्य मडत् पतनं जायते।

VII

I ततः परं स लोकानां कर्णगोयरे तान् सर्व्वान् ढपदेशान् समाप्य यदा कङ्कनाङ्गुत्तुरं प्रविशति

II तदा शतसेनापतेः प्रियदास अेको मृतकल्पः पीडित आसीत्।

III अतः सेनापति र्थीशो वर्त्ता निशम्य दासस्यारोग्यकरणाय तस्यागमनार्थं विनयकरणाय थिडुडीयान् कियतः प्रायः प्रेषयामास।

IV ते र्थीशोरन्तिकं गत्वा विनयातिशयं वक्तुमारेलिरे, स सेनापति भवतोनुग्रहं प्राप्तुम् अर्हति।

V यतः सोस्मण्जातीयेषु लोकेषु प्रीयते तथास्मत्कृते भण्णगडं निर्मितवान्।

VI तस्माद् यीशुस्तैः सह गत्वा निवेशनस्य समीपं प्राप, तदा स शतसेनापति र्वक्ष्यमाणवाक्यं तं वक्तुं बन्धुन् प्राडिणोत् त् प्रभो स्वयं श्रमो न कर्त्तव्यो यद् भवता मद्ग्रेहमध्ये पादापांसां क्रियेत तदप्यहं नाडामि,

VII किञ्चाहं भवत्समीपं यातुमपि नात्मानं योग्यं बुद्धवान्, ततो भवान् वाक्यमात्रं वदतु तेनैव मम दासः स्वस्थो भविष्यति।

VIII यस्माद् अहं पराधीनोपि ममाधीना याः सेनाः सन्ति तासाम् अेकज्जं प्रति याहीति मया प्रोक्ते स याति; तदन्यं प्रति आयाहीति प्रोक्ते स आयाति; तथा निजदासं प्रति अेतत् कुर्विति प्रोक्ते स तदेव करोति।

IX यीशुरिदं वाक्यं श्रुत्वा विस्मयं ययौ, मुपं परावर्त्य पश्चाद्दर्तिनो लोकान् बलाघे य, युष्मानहं वदामि एस्त्रायेलो वंशमध्येपि विश्वासमीदृशं न प्राप्नवं।

X ततस्ते प्रेषिता गृहं गत्वा तं पीडितं दासं स्वस्थं ददृशुः।

XI परेऽहनि स नायीनाप्यं नगरं जगाम तस्यानेके शिष्या अन्ये य लोकास्तेन सार्द्धं ययुः।

XII तेषु तन्नगरस्य द्वारसन्निधिं प्राप्तेषु क्रियन्तो लोका अेकं मृतमनुजं वदन्तो नगरस्य बहिर्यान्ति, स तन्मातुरेकपुत्रस्तन्माता य विधवा; तथा सार्द्धं तन्नगरीया बहवो लोका आसन्।

XIII प्रभुस्तां विलोक्य सानुकम्पः कथयामास, मा रोदीः। स समीपमित्वा पठवां पस्पर्श तस्माद् वाहकाः स्थगितास्तम्युः;

XIV तदा स उवाच हे युवमनुष्य त्वमुत्तिष्ठ, त्वामहम् आज्ञापयामि।

XV तस्मात् स मृतो ज्ञनस्तत्क्षणाभ्युत्थाय कथां प्रकथितः; ततो यीशुस्तस्य मातरि तं समर्पयामास।

XVI तस्मात् सर्वे लोकाः शशङ्करे; अेको मडाभविष्यद्वादी मध्येऽस्माकम् समुदैत्, एश्वरश्च स्वलोकानन्वगृह्णात् कथामिमां कथयित्वा एश्वरं धन्यं जगदुः।

XVII ततः परं समस्तं यिहूदादेशं तस्य यतुर्दिकस्थदेशञ्च तस्यैतत्कीर्त्तिं व्यनिशो

XVIII ततः परं योहनः शिष्येषु तं तद्गत्तान्तं ज्ञापितवत्सु

XIX स स्वशिष्याणां द्वौ जनावाह्य यीशुं प्रति वक्ष्यमाणं वाक्यं वक्तुं प्रेषयामास, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वयं किं स अेव ज्ञनस्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः?

XX पश्चात्तो मानवो गत्वा कथयामासतु; यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वयं, किं सअेव ज्ञनस्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः? कथामिमां तुभ्यं कथयितुं योहन् मज्जक आवां प्रेषितवान्।

XXI तस्मिन् एएडे यीशुरोगिणो मडाव्याधिमतो दुष्टभूतग्रस्तांश्च बहून् स्वस्थान् कृत्वा, अनेकान्घेभ्यश्चाक्षुषि दत्त्वा प्रत्युवाच,

XXII युवां प्रजतम् अन्धा नेत्राणि भञ्जाश्चरणानि य प्राप्नुवन्ति, कुष्ठिनः परिष्कियन्ते, बधिराः श्रवणानि मृताश्च श्रवणानि प्राप्नुवन्ति, दरिद्राणां समीपेषु सुसंवाहः प्रचार्यते, यं प्रति विघ्नस्वरूपोहं न भवामि स धन्यः;

XXIII अेतानि यानि पश्यथः शृणुथश्च तानि योहनं ज्ञापयतम्।

XXIV तयो दूतयो र्गतयोः सतो योहनि स लोकान् वक्तुमुपयकम्, यूयं मध्येप्रान्तरं किं द्रष्टुं निरगमत? किं वायुना कम्पितं नडं?

XXV यूयं किं द्रष्टुं निरगमत? किं सूक्ष्मवस्त्रपरिधायिनं कमपि नरं? किन्तु ये सूक्ष्ममृदुवस्त्राणि परिदधति सूत्तमानि द्रव्याणि भुञ्जते य ते राजधानीषु तिष्ठन्ति।

XXVI तर्हि यूयं किं द्रष्टुं निरगमत? किमेकं भविष्यद्वादिनं? तदेव सत्यं किन्तु स पुमान् भविष्यद्वादिनोपि श्रेष्ठ एत्यहं युष्मान् वदामि;

XXVII पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्र प्रेषयाम्यहं। गत्वा त्वदीयमार्गन्तु स हि परिष्करिष्यति। यदर्थं विपिरियम् आस्ते स अेव योहन्।

XXVIII अतो युष्मानहं वदामि स्त्रिया गवर्भज्जातानां भविष्यद्वादिनां मध्ये योहनो मज्जकात् श्रेष्ठः कोपि नास्ति, तत्रापि एश्वरस्य राज्ये यः सर्वस्मात् क्षुद्रः स योहनोपि श्रेष्ठः।

XXIX अपरञ्च सर्वे लोकाः करमञ्चायिनश्च तस्य वाक्यानि श्रुत्वा योहना मज्जनेन मज्जिताः परमेश्वरं निर्दोषं मेनिरे।

XXX किन्तु किंशिनो व्यवस्थापकाश्च तेन न मज्जिताः स्वान् प्रतीश्वरस्योपदेशं निष्कलम् अकुर्वन्।

XXXI अथ प्रभुः कथयामास, एदानीन्तनज्जनान् केनोपमामि? ते कस्य सदृशाः?

XXXII ये बालका विपयाम् उपविश्य परस्परम् आहूय वाक्यमिदं वदन्ति, वयं युष्माकं निकटे वंशीरवादिभ्यः, किन्तु यूयं नानार्तिष्ठ, वयं युष्माकं निकट अरोदिभ्यः, किन्तु युयं न व्यलपिष्ट, बालकैरेतादृशैस्तेषाम् उपमा भवति।

XXXIII यतो योऽहं मज्जक आगत्य पूषं नापादत् द्राक्षारसञ्च नापिवत् तस्माद् यूयं वदथ, भूतग्रस्तोयम्।

XXXIV ततः परं मानवसुत आगत्याभादपि वञ्च्यते तस्माद् यूयं वदथ, भादकः सुरापश्चात्सालपापिनां बन्धुरेको जनो दृश्यताम्।

XXXV किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानं निर्दोषं विदुः।

XXXVI पश्चादेकः किञ्चिद् यीशुं भोजनाय न्यमन्त्रयत् ततः स तस्य गृहं गत्वा भोक्तुमुपविष्टः।

XXXVII अतर्हि तत्किञ्चिदशिनो गृहे यीशुर्भोक्तुम् उपावेक्षीत् तच्छ्रुत्वा तन्नगरवासिनी कापि द्रुष्टा नारी पाण्डुरप्रस्तरस्य सम्पुटके सुगन्धितैलम् आनीय

XXXVIII तस्य पश्चात् पादयोः सन्निधौ तस्यै रुदती य नेत्राभ्युत्थितस्य यरणौ प्रक्षाल्य निजकयैरमाक्षीत्, ततस्तस्य यरणौ युम्बित्वा तेन सुगन्धितैलेन ममर्द।

XXXIX तस्मात् स निमन्त्रयिता किञ्चिद् मनसा चिन्तयामास, यद्ययं भविष्यद्वादी भवेत् तर्हि अयं स्पृशति या स्त्री सा का कीदृशी येति ज्ञातुं शक्नुयात् यतः सा द्रुष्टा।

XL तदा याशुस्तं जगाद, हे शिमोन त्वां प्रति मम किञ्चिद् वक्तव्यमस्ति; तस्मात् स बलाघे, हे गुरो तद् वदतु।

XLI अेकोत्तमार्गस्य द्वावधमार्गावास्तां, तयोरेकः पञ्चशतानि मुद्रापादान् अपरश्च पञ्चाशत् मुद्रापादान् धारयामास।

XLII तदनन्तरं तयोः शोध्यात्मावात् स उत्तमार्गस्तयो रूपा यक्षमे; तस्मात् तयोर्द्वयोः कस्तस्मिन् प्रेष्यते बहु? तद् ब्रूहि।

XLIII शिमोन प्रत्युवाच, मया बुध्यते यस्याधिकम् ऋणं यक्षमे स एति; ततो यीशुस्तं व्याजहार, त्वं यथार्थं व्यचारयः।

XLIV अथ तां नारीं प्रति व्याधुष्य शिमोनमवोचत्, स्त्रीमिमां पश्यसि? तव गृहे मयागते त्वं पादप्रक्षालनार्थं जलं नादाः किन्तु योषिदेषा नयनजलैर्मम पादौ प्रक्षाल्य केशैरमाक्षीत्।

XLV त्वं मां नायुम्बीः किन्तु योषिदेषा स्वीयागमनादारभ्य मदीयपादौ युम्बितुं न व्यरस्ता।

XLVI त्वञ्च मदीयोत्तमाङ्गे किञ्चिदपि तैलं नामर्दीः किन्तु योषिदेषा मम यरणौ सुगन्धितैलेनामर्दीत्।

XLVII अतस्त्वां व्याहारामि, अतस्या बहु पापमक्षम्यत ततो बहु प्रीयते किन्तु यस्याल्पपापं क्षम्यते सोऽल्पं प्रीयते।

XLVIII ततः परं स तां बलाघे, त्वदीयं पापमक्षम्यत।

XLIX तदा तेन सार्द्धं ये भोक्तुम् उपविशुस्ते परस्परं वक्तुमारेभिरे, अयं पापं क्षमते क ओषः?

L किन्तु स तां नारीं जगाद, तव विश्वासस्त्वां पर्यत्रास्त त्वं क्षमेण प्रज।

VIII

I अपरञ्च यीशुर्द्वादशभिः शिष्यैः सार्द्धं नानानगरेषु नानाग्रामेषु य गच्छन् एश्वरीयराजत्वस्य सुसंवादे प्रचारयितुं प्रारभे।

II तदा यस्याः सप्त भूता निरगच्छन् सा मगदलीनीति विख्याता मरियम् हेरोद्राजस्य गृहाधिपतेः ङोषे भार्या योऽहं शूशाना।

III प्रभृतयो या बल्व्यः स्त्रियः द्रुष्टवृत्तेभ्यो रोगेभ्यश्च मुक्ताः सत्यो निजविभूती व्यथित्वा तमसेवन्त, ताः सर्वास्तेन सार्द्धम् आसन्।

IV अनन्तरं नानानगरेभ्यो बहुलो लोका आगत्य तस्य समीपेऽभिलन्, तदा स तेभ्य अेकां दृष्टान्तकथां कथयामास। अेकः कृषीबलो बीजानि वपुं बर्हिर्जगाम,

V ततो वपनकाले कतिपयानि बीजानि मार्गपार्श्वं पेतुः, ततस्तानि पदतलैर्दलितानि पक्षिभिर्भक्षितानि य।

VI कतिपयानि बीजानि पाषाणस्थले पतितानि यद्यपि तान्यद्गुरितानि तथापि रसात्मावात् शुशुभुः।

- VII कतिपयानि बीजानि कण्टकिवनमध्ये पतितानि ततः कण्टकिवनानि संवृद्ध्य तानि जगत्सुः।
- VIII तदन्यानि कतिपयबीजानि य भूम्यामुत्तमायां पेतुस्ततस्तान्यङ्कुरयित्वा शतगुणानि फलानि क्लृप्तुः। स एमा कथां कथयित्वा प्रोच्यैः प्रोवाच, यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।
- IX ततः परं शिष्यास्तं पप्रच्छुरस्य दृष्टान्तस्य किं तात्पर्यं?
- X ततः स व्याजहार, ईश्वरीयराज्यस्य गुह्यानि ज्ञातुं युष्मभ्यमधिकारो दीयते किन्त्वन्ये यथा दृष्टवापि न पश्यन्ति श्रुत्वापि म बुध्यन्ते य तदर्थं तेषां पुरस्तात् ताः सर्वाः कथा दृष्टान्तेन कथ्यन्ते।
- XI दृष्टान्तस्यास्याभिप्रायः, ईश्वरीयकथा बीजस्वर्पा।
- XII ये कथामात्रं शृण्वन्ति किन्तु पश्चाद् विश्वस्य यथा परित्राणं न प्राप्नुवन्ति तदाशयेन शैतानेत्य हृद्यतात् तां कथाम् अपहरति त अेव मार्गपार्श्वस्थभूमिस्वर्पाः।
- XIII ये कथं श्रुत्वा सानन्दं गृह्णन्ति किन्त्वबद्धमूलत्वात् स्वल्पकालमात्रं प्रतीत्य परीक्षाकाले ब्रश्यन्ति तथेव पाषाणभूमिस्वर्पाः।
- XIV ये कथां श्रुत्वा यान्ति विषयचिन्तायां धनलोभेन अेडिकसुभे य मज्जन्त उपयुक्तफलानि न क्लृप्ति त अेवोप्तबीजकण्टकभूमिस्वर्पाः।
- XV किन्तु ये श्रुत्वा सरलैः शुद्धैश्चान्तःकरणैः कथां गृह्णन्ति धैर्यम् अवलम्ब्य फलान्युत्पाद्यन्ति य त अेवोत्तमभूत्स्वर्पाः।
- XVI अपरञ्च प्रदीपं प्रज्वाल्य कोपि पात्रेण नास्थाद्यति तथा भट्वाधोपि न स्थापयति, किन्तु दीपाधारोपर्य्येव स्थापयति, तस्मात् प्रवेशका दीप्तिं पश्यन्ति।
- XVII यन्न प्रकाशयिष्यते तादृग् अप्रकाशितं वस्तु किमपि नास्ति यच्च न सुव्यक्तं प्रचारयिष्यते तादृग् गुप्तं वस्तु किमपि नास्ति।
- XVIII अतो यूयं केन प्रकारेण शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यस्य समीपे बद्धते तस्मै पुनर्दास्यते किन्तु यस्याश्रये न बद्धते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मात् नेष्यते।
- XIX अपरञ्च यीशो माता भ्रातरश्च तस्य समीपं ज्जिगमिषवः।
- XX किन्तु जन्तासम्बाधात् तत्सन्निधिं प्राप्नुं न शक्नुः। तत्पश्चात् तव माता भ्रातरश्च त्वां साक्षात् यिक्तीर्षन्तो बहिस्तिष्ठन्तीति वार्तायां तस्मै कथितायां।
- XXI स प्रत्युवाच; ये जना ईश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुत्पमायरन्ति तथेव मम माता भ्रातरश्च।
- XXII अनन्तरं अेकदा यीशुः शिष्यैः सार्द्धं नावमारुह्य जगाद, आयात वयं ह्रदस्य पारं यामः, ततस्ते जग्मुः।
- XXIII तेषु नौकां वाडयत्सु स निदद्रौ;
- XXIV अथाकस्मात् प्रबलजम्भशगमाद् ह्रद नौकायां तरङ्गैराच्छन्नायां विपत् तान् जग्रासा तस्माद् यीशोरन्तिकं गत्वा हे गुरो हे गुरो प्राणान् नो यान्तीति गदित्वा तं जगारयाम्भलुवुः तदा स उत्थाय वायुं तरङ्गांश्च तर्जयामास तस्माद्भूमौ निवृत्य स्थिरो बभूवतुः।
- XXV स तान् बभाषे युष्माकं विश्वासः क? तस्मात्ते भीता विस्मिताश्च परस्परं जगद्दुः, अडो कीदृगयं मनुजः पवनं पानीयञ्चादिशति तद्गुभयं तदादेशं वडति।
- XXVI ततः परं गालील्यदेशस्य सम्भुपस्थगिदरीयप्रदेशे नौकायां लगन्त्यां तदेवरोडमावाद्।
- XXVII बहुतिथकालं भूतग्रस्त अेको मानुषः पुरादागत्य तं साक्षात्कारा स मनुषो वासो न परिदधत् गृहे य न वसन् केवलं श्मशानम् अध्युवासा।
- XXVIII स यीशुं दृष्ट्वैव यीर्यवदं यकार तस्य सम्भुपे पतित्वा प्रोच्यैर्जगाद य, हे सर्वप्रधानेश्वरस्य पुत्र, मया सड तव कः सम्बन्धः? त्वयि विनयं करोमि मां मा यातया।
- XXIX यतः स तं मानुषं त्यक्त्वा यातुम् अमेध्यभूतम् आदिदेश; स भूतस्तं मानुषम् असकृद् दधार तस्मात्लोकाः शृङ्गलेन निगडेन य बबन्धुः; स तद् बन्धत्वा भूतवशत्वात् मध्येप्रान्तरं ययौ।
- XXX अनन्तरं यीशुस्तं पप्रच्छ तव किन्नाम? स उवाच, मम नाम बाडिनो यतो बडवो भूतास्तमाशिश्त्रियुः।
- XXXI अथ भूता विनयेन जगद्दुः, गभीरं गर्तं गन्तुं माज्ञापयस्मान्।
- XXXII तदा पर्वतोपरि वराहव्रजश्चरति तस्माद् भूता विनयेन प्रोयुः, अमुं वराहव्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् अनुजानीडि; ततः सोनुजज्ञौ।

XXXIII ततः परं भूतास्तं मानुषं विहाय वराहप्रजम् आशिश्चिपुः वराहप्रजाम् तत्क्षणात् कटकं धावन्तो हृदे प्राणान् विजृम्भुः।

XXXIV तद् दृष्ट्वा शूकररक्षकाः पलायमाना नगरं ग्रामञ्च गत्वा तत्सर्व्ववृत्तान्तं कथयामासुः।

XXXV ततः किं वृत्तम् अतद्दर्शनार्थं लोका निर्गत्य यीशोः समीपं ययुः, तं मानुषं त्यक्तभूतं परिहितवस्त्रं स्वस्थमानुषवद् यीशोश्चरणासन्निधौ सूपविशन्तं विलोक्य बिभ्युः।

XXXVI ये लोकास्तस्य भूतग्रस्तस्य स्वास्थ्यकरणं दृष्ट्युक्ते तेभ्यः सर्व्ववृत्तान्तं कथयामासुः।

XXXVII तदनन्तरं तस्य गिदेरीयप्रदेशस्य यतुर्दिकस्था बहवो जना अतित्रस्ता विनयेन तं जगद्गुः, भवान् अस्माकं निकटाद् प्रजतु तस्मात् स नावमारुह्य ततो व्याघृत्य जगाम।

XXXVIII तदानीं त्यक्तभूतमनुजस्तेन सह स्थातुं प्रार्थयाञ्चके

XXXIX किन्तु तदर्थम् ईश्वरः कीदृङ्गुडार्म्म कृतवान् एति निवेशनं गत्वा विज्ञापय, यीशुः कथामेतां कथयित्वा तं विससर्ज्वा ततः स प्रजित्वा यीशुस्तदर्थं यन्महाकर्म यकार तत् पुरस्य सर्व्वत्र प्रकाशयितुं प्रारभे।

XL अथ यीशौ परावृत्त्यागते लोकास्तं आदरेण जगद्गु र्यस्मात्ते सर्व्वे तमपेक्षाञ्चकिरे।

XLI तदनन्तरं याथीनम्नो भजनगोडस्यैकोधिप आगत्य यीशोश्चरणयोः पतित्वा स्वनिवेशनागमनार्थं तस्मिन् विनयं यकार,

XLII यतस्तस्य द्वादशवर्षवयस्का कन्यैकासीत् सा मृतकल्पाभवत् ततस्तस्य गमनकाले मार्गे लोकानां मखान् समागमो अभूत्।

XLIII द्वादशवर्षाणि प्रदरोगग्रस्ता नाना वैद्यैश्चिकित्सिता सर्व्वस्वं व्ययित्वापि स्वास्थ्यं न प्राप्ता या योषित् सा यीशोः पश्चादागत्य तस्य वस्त्रग्रन्थिं पस्पर्शा।

XLIV तस्मात् तत्क्षणात् तस्या रक्तस्रावो रुद्धः।

XLV तदानीं यीशुरवदत् केनाहं स्पृष्टः? ततोऽनेकैरनङ्गीकृते पितरस्तस्य सङ्गिनश्चावदन्, हे गुरो लोका निकटस्थाः सन्तस्तव देहे धर्षयन्ति, तथापि केनाहं स्पृष्टेति भवान् कुतः पृच्छति?

XLVI यीशुः कथयामास, केनाप्यहं स्पृष्टो, यतो मत्तः शक्तिर्निर्गतेति मया निश्चितमज्ञायि।

XLVII तदा सा नारी स्वयं न गुप्तेति विदित्वा कम्पमाना सती तस्य सम्भुषे पपात; येन निमित्तेन तं पस्पर्श स्पर्शमात्राय येन प्रकारेण स्वस्थाभवत् तत् सर्व्वं तस्य साक्षादायुष्यौ।

XLVIII ततः स तां जगाद् हे कन्ये सुस्थिरा भव, तव विश्वासस्त्वां स्वस्थाम् अकार्षीत् त्वं क्षमेण याहि।

XLIX यीशोरेतद्वाक्यवदनकाले तस्याधिपते निवेशनात् कश्चिद्लोक आगत्य तं बलापे, तव कन्या मृता गुरुं मा क्लिंशाना।

L किन्तु यीशुस्तदाकल्पार्थाधिपतिं व्याजहार, मा लैषीः केवलं विश्वसिहि तस्मात् सा ञ्जविष्यति।

LI अथ तस्य निवेशने प्राप्ते स पितरं योहन् यादूबञ्च कन्याया मातरं पितरञ्च विना, अन्यं कञ्चन प्रवेष्टुं वारयामास।

LII अपरञ्च ये रुदन्ति विलपन्ति य तान् सर्व्वान् जनान् उवाच, यूयं मा रोदिए कन्या न मृता निद्राति।

LIII किन्तु सा निश्चितं मृतेति ज्ञात्वा ते तमुपजहसुः।

LIV पश्चात् स सर्व्वान् बहिः कृत्वा कन्यायाः करौ धृत्वाजुहुवे, हे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ,

LV तस्मात् तस्याः प्राणेषु पुनरागतेषु सा तत्क्षणाद् उत्तस्यौ। तदानीं तस्यै किञ्चिद् भक्ष्यं दातुम् आदिदेश।

LVI ततस्तस्याः पितरौ विस्मयं गतौ किन्तु स तावादिदेश घटनाया अतस्याः कथां कस्मैयिदपि मा कथयतां।

IX

I ततः परं स द्वादशशिष्यानाङ्ग्य भूतान् त्याजयितुं रोगान् प्रतिकर्तुञ्च तेभ्यः शक्तिमाधिपत्यञ्च ददौ।

II अपरञ्च ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवाहं प्रकाशयितुम् रोगिणामारोग्यं कर्तुञ्च प्रेरणकाले तान् जगाद्।

III यात्रार्थं यष्टि र्वस्त्रपुटकं भक्ष्यं मुद्रा द्वितीयवस्त्रम्, अेषां किमपि मा गृह्णीता।

IV यूयञ्च यन्निवेशनं प्रविशथ नगरत्यागपर्यन्तं तन्निवेशने तिष्ठत।

V तत्र यद्वि कस्यचित् पुरस्य लोका युष्माकमातिथ्यं न कुर्वन्ति तर्हि तस्मान्नगराद् गमनकाले तेषां विरुद्धं साक्ष्यार्थं युष्माकं पदधृत्वाः सम्पातयताम्

VI अथ ते प्रस्थाय सर्वत्र सुसंवादे प्रचारयितुं पीडितान् स्वस्थान् कर्तुञ्च ग्रामेषु भ्रमितुं प्रारंभितो

VII अतर्हि डेरोद् राज्ञा यीशोः सर्वकर्मिणां वार्ता श्रुत्वा भृशमुद्धिविजे

VIII यतः केयिद्वयुर्योडन् श्मशानाद्दुदतिष्ठत् केयिद्वयुः, अेलियो दर्शनं दत्तवान्; अेवमन्यलोका उयुः पूर्वयिः कश्चिद् भविष्यद्वादी समुत्थितः।

IX किन्तु डेरोदुवाय योडनः शिरोडभछिनदम् एदानीं यस्येद्वकर्मिणां वार्ता प्राप्नोमि स कः? अथ स तं द्रष्टुम् अैच्छत्।

X अनन्तरं प्रेरिताः प्रत्यागत्य यानि यानि कर्माणि यद्वस्तानि यीशवे कथयामासुः ततः स तान् बैत्सैदानामकनगरस्य विज्जं स्थानं नीत्वा गुप्तं जगाम।

XI पश्चात् लोकास्तद् विदित्वा तस्य पश्चाद् ययुः; ततः स तान् नयन् ईश्वरीयराज्यस्य प्रसङ्गमुक्तवान्, येषां चिकित्साया प्रयोजनम् आसीत् तान् स्वस्थान् यकार य।

XII अपरञ्च दिवावसन्ने सति द्वादशशिष्या यीशोरन्तिकम् अत्ये कथयामासुः, वयमत्र प्रान्तरस्थाने तिष्ठामः, ततो नगराणि ग्रामाणि गत्वा वासस्थानानि प्राप्य भक्ष्यद्रव्याणि कृतुं जननिवहं भवान् विसृजतु।

XIII तदा स उवाच, यूयमेव तान् भेजयध्वं; ततस्ते प्रोयुरस्माकं निकटे केवलं पञ्च पूपा द्वौ मत्स्यौ य विद्यन्ते, अतयेव स्थानान्तरम् एत्वा निमित्तमेतेषां भक्ष्यद्रव्येषु न कीतेषु न भवति।

XIV तत्र प्रायेण पञ्चसहस्राणि पुरुषा आसन्।

XV तदा स शिष्यान् जगद् पञ्चाशत् पञ्चाशज्जनैः पंक्तीकृत्य तानुपवेशयत्, तस्मात् ते तदनुसारेण सर्वलोकानुपवेशयापासुः।

XVI ततः स तान् पञ्च पूपान् मीनद्वयञ्च गृहीत्वा स्वर्गं विलोक्येश्वरगुणान् कीर्त्तयाञ्चके भङ्क्ता य लोकेभ्यः परिवेषणार्थं शिष्येषु समर्पयाम्भूत्वा।

XVII ततः सर्वे भुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्टानाञ्च द्वादश डल्लकान् संजगुः।

XVIII अथैकदा निर्जने शिष्यैः सह प्रार्थनाकाले तान् पप्रच्छ, लोका मां कं वदन्ति?

XIX ततस्ते प्रायुः, त्वां योडभज्जकं वदन्ति; केयित् त्वाम् अेलियं वदन्ति, पूर्वकालिकः कश्चिद् भविष्यद्वादी श्मशानाद् उदतिष्ठद् एत्यपि केयिद् वदन्ति।

XX तदा स उवाच, यूयं मां कं वदथ? ततः पितर उक्तवान् त्वम् ईश्वरामिषिक्तः पुरुषः।

XXI तदा स तान् दृढमादिदेश, कथामेतां कस्मैयिदपि मा कथयत।

XXII स पुनरुवाच, मनुष्यपुत्रेण वहुयातना भोक्तव्याः प्राचीनलोकैः प्रधानयाज्जैरध्यापकैश्च सोवज्ञाय डन्तव्यः किन्तु तृतीयदिवसे श्मशानात् तेनोत्थातव्यम्।

XXIII अपरं स सर्वानुवाच, कश्चिद् यदि मम पश्चाद् गन्तुं वाञ्छति तर्हि स स्वं दाम्यतु, दिने दिने कुशं गृहीत्वा य मम पश्चाद्गच्छतु।

XXIV यतो यः कश्चित् स्वप्राणान् रिरक्षिषति स तान् डारयिष्यति, यः कश्चिन् मदर्थं प्राणान् डारयिष्यति स तान् रक्षिष्यति।

XXV कश्चिद् यदि सर्वं जगत् प्राप्नोति किन्तु स्वप्राणान् डारयति स्वयं विनश्यति य तर्हि तस्य को लाभः?

XXVI पुन र्यः कश्चिन् मां मम वाक्यं वा लज्जसास्पदं जानाति मनुष्यपुत्रो यदा स्वस्य पितुश्च पवित्राणां दूतानाञ्च तेजोभिः परिवेष्टित आगमिष्यति तदा सोपि तं लज्जसास्पदं ज्ञास्यति।

XXVII किन्तु युष्मानहं यथार्थं वदामि, ईश्वरीयराजत्वं न दृष्टवा मृत्युं नास्वादिष्यन्ते, अेतादृशाः क्रियन्तो लोका अत्र स्थनेऽपि दृग्गयमानाः सन्ति।

XXVIII अेतदाप्यानकथनात् परं प्रायेणाष्टसु दिनेषु गतेषु स पितरं योडनं याद्व्यञ्च गृहीत्वा प्रार्थयितुं पर्वतमेकं समारुरोड।

XXIX अथ तस्य प्रार्थनकाले तस्य मुपाङ्कितिरन्यत्रपा जाता, तदीयं वस्त्रमुज्ज्वलशुकलं ज्ञातं।

XXX अपरञ्च मूसा अेलियश्चोभौ तेजस्विनौ दृष्टौ।

XXXI तौ तेन चिर्शालम्पुरे यो मृत्युः साधिष्यते तदीयां कथां तेन साद्वै कथयितुम् आरेभतो।

XXXII તદા પિતરાદ્યઃ સ્વસ્ય સક્ષિનો નિદ્રયાકૃષ્ટા આસન્ કિન્તુ જાગરિત્વા તસ્ય તેજસ્તેન સાદ્ધ્મ ઉતિષ્ઠન્તૌ જનૌ ચ દદ્દશુઃ।

XXXIII અથ તયોરુભયો ગમનકાલે પિતરો યીશુ બભાષે, હે ગુરોઽસ્માકં સ્થાનેઽસ્મિન્ સ્થિતિઃ શુભા, તત એકા ત્વદર્થા, એકા મૂસાર્થા, એકા એલિયાર્થા, ઇતિ તિસ્રઃ કુટ્યોસ્માભિ નિર્મર્ચિન્તાં, ઇમાં કથાં સ ન વિવિચ્ય કથયામાસા।

XXXIV અપરઞ્ચ તદ્વાક્યવદનકાલે પયોદ એક આગત્ય તેષામુપરિ છાયાં ચકાર, તતસ્તન્મધ્યે તયોઃ પ્રવેશાત્ તે શશક્ષિરે।

XXXV તદા તસ્માત્ પયોદાદ્ ઇયમાકાશીયા વાણી નિર્જગામ, મમાયં પ્રિયઃ પુત્ર એતસ્ય કથાયાં મનો નિઘત્તા।

XXXVI ઇતિ શબ્દે જાતે તે યીશુમેકાકિનં દદ્દશુઃ કિન્તુ તે તદાનીં તસ્ય દર્શનસ્ય વાયમેકામપિ નોક્ત્વા મનઃસુ સ્થાપયામાસુઃ।

XXXVII પરેઽહનિ તેષુ તસ્માચ્છૈલાદ્ અવરૂઢેષુ તં સાક્ષાત્ કર્તુ બહવો લોકા આજગમુઃ।

XXXVIII તેષાં મધ્યાદ્ એકો જન ઉચ્ચૈરુવાચ, હે ગુરો અહં વિનયં કરોમિ મમ પુત્રં પ્રતિ કૃપાદૃષ્ટિં કરોતુ, મમ સ એવૈકઃ પુત્રઃ।

XXXIX ભૂતેન ધૃતઃ સન્ સં પ્રસભં ચીચ્છબ્દં કરોતિ તન્મુખાત્ ક્ષેણા નિર્ગચ્છન્તિ ચ, ભૂત ઇત્યં વિદાર્ય ક્લિષ્ટવા પ્રાયશસ્તં ન ત્યજતિ।

XL તસ્માત્ તં ભૂતં ત્યાજયિતું તવ શિષ્યસમીપે ન્યવેદયં કિન્તુ તે ન શેકુઃ।

XLI તદા યીશુરવાદીત્, રે આવિશ્વાસિન્ વિપથગામિન્ વંશ કતિકાલાન્ યુષ્માભિઃ સહ સ્થાસ્યામ્યહં યુષ્માકમ્ આચરણાનિ ચ સહિષ્યે? તવ પુત્રમિહાનયા।

XLII તતસ્તસ્મિન્નાગતમાત્રે ભૂતસ્તં ભૂમૌ પાતયિત્વા વિદદાર; તદા યીશુસ્તમમેધ્યં ભૂતં તર્જયિત્વા બાલકં સ્વસ્થં કૃત્વા તસ્ય પિતરિ સમર્પયામાસા।

XLIII ઈશ્વરસ્ય મહાશક્તિમ્ ઇમાં વિલોક્ય સર્વે ચમચ્ચકુઃ; ઇત્યં યીશોઃ સર્વાભિઃ ક્રિયાભિઃ સર્વેલોકૈરાશ્ચર્યે મન્યમાને સતિ સ શિષ્યાન્ બભાષે,

XLIV કથેયં યુષ્માકં કર્ણેષુ પ્રવિશતુ, મનુષ્યપુત્રો મનુષ્યાણાં કરેષુ સમર્પયિષ્યતે।

XLV કિન્તુ તે તાં કથાં ન બુબુધિરે, સ્પષ્ટત્વાભાવાત્ તસ્યા અભિપ્રાયસ્તેષાં બોધગમ્યો ન બભૂવ; તસ્યા આશયઃ ક ઇત્યપિ તે ભયાત્ પ્રષ્ટું ન શેકુઃ।

XLVI તદનન્તરં તેષાં મધ્યે કઃ શ્રેષ્ઠઃ કથામેતાં ગૃહીત્વા તે મિથો વિવાદં ચકુઃ।

XLVII તતો યીશુસ્તેષાં મનોભિપ્રાયં વિદિત્વા બાલકમેકં ગૃહીત્વા સ્વસ્ય નિકટે સ્થાપયિત્વા તાન્ જગાદ,

XLVIII યો જનો મમ નામનાસ્ય બાલાસ્યાતિથ્યં વિદદાતિ સ મમાતિથ્યં વિદદાતિ, યશ્ર મમાતિથ્યં વિદદાતિ સ મમ પ્રેરકસ્યાતિથ્યં વિદદાતિ, યુષ્માકં મધ્યેયઃ સ્વં સર્વસ્માત્ ક્ષુદ્રં જાનીતે સ એવ શ્રેષ્ઠો ભવિષ્યતિ।

XLIX અપરઞ્ચ યોહન્ વ્યાજહાર હે પ્રભો તવ નામ્ના ભૂતાન્ ત્યાજયન્તં માનુષમ્ એકં દૃષ્ટવન્તો વયં, કિન્વસ્માકમ્ અપશ્ચાદ્ ગામિત્વાત્ તં ન્યષેધામ્ તદાનીં યીશુરુવાચ,

L તં મા નિષેધત, યતો યો જનોસ્માકં ન વિપક્ષઃ સ એવાસ્માકં સપક્ષો ભવતિ।

LI અનન્તરં તસ્યારોહણસમય ઉપસ્થિતે સ સ્થિરચેતા યિરૂશાલમં પ્રતિ યાત્રાં કર્તુ નિશ્ચિત્યાગ્રે દૂતાન્ પ્રેષયામાસા।

LII તસ્માત્ તે ગત્વા તસ્ય પ્રયોજનીયદ્રવ્યાણિ સંગ્રહીતું શોમિરોણીયાનાં ગ્રામં પ્રવિવિશુઃ।

LIII કિન્તુ સ યિરૂશાલમં નગરં યાતિ તતો હેતો લોકાસ્તસ્યાતિથ્યં ન ચકુઃ।

LIV અતએવ યાકૂબ્યોહનૌ તસ્ય શિષ્યૌ તદ્ દૃષ્ટ્વા જગદતુ; હે પ્રભો એલિયો યથા ચકાર તથા વયમપિ કિં ગગણાદ્ આગન્તુમ્ એતાન્ ભસ્મીકર્તુન્ન વહ્નિમાજ્ઞાપયામઃ? ભવાન્ કિમિચ્છતિ?

LV કિન્તુ સ મુખં પરાવર્ત્ય તાન્ તર્જયિત્વા ગદિતવાન્ યુષ્માકં મનોભાવઃ કઃ, ઇતિ યૂયં ન જાનીથા।

LVI મનુજસુતો મનુજાનાં પ્રાણાન્ નાશયિતું નાગચ્છત્, કિન્તુ રક્ષિતુમ્ આગચ્છત્ પશ્ચાદ્ ઇતરગ્રામં તે યયુઃ।

LVII તદનન્તરં પથિ ગમનકાલે જન એકસ્તં બભાષે, હે પ્રભો ભવાન્ યત્ર યાતિ ભવતા સહાહમપિ તત્ર યાસ્યામિ।

LVIII તદાની યીશુસ્તમુવાય, ગોમાયૂનાં ગર્તા આસતે, વિહાયસીયવિહગાનાં નીડાનિ ચ સન્તિ, કિન્તુ માનવતનયસ્ય શિરઃ સ્થાપયિતું સ્થાનં નાસ્તિ।

LIX તતઃ પરં સ ઇતરજનં જગાદ, ત્વં મમ પશ્ચાદ્ એહિઃ; તતઃ સ ઉવાય, હે પ્રભો પૂર્વ પિતરં શ્મશાને સ્થાપયિતું મામાદિશતુ।

LX તદા યીશુરુવાય, મૃતા મૃતાન્ શ્મશાને સ્થાપયન્તુ કિન્તુ ત્વં ગત્વેશ્વરીયરાજ્યસ્ય કથાં પ્રચારયા

LXI તતોન્યઃ કથયામાસ, હે પ્રભો મયાપિ ભવતઃ પશ્ચાદ્ ગંસ્યતે, કિન્તુ પૂર્વ મમ નિવેશનસ્ય પરિજનાનામ્ અનુમતિં ગ્રહીતુમ્ અહમાદિશ્યે ભવતા।

LXII તદાની યીશુસ્તં પ્રોક્તવાન્, યો જનો લાઙ્ગલે કરમર્પયિત્વા પશ્ચાત્ પશ્યતિ સ ઈશ્વરીયરાજ્યં નાર્હતિ।

X

I તતઃ પરં પ્રભુરપરાન્ સપ્તતિશિષ્યાન્ નિયુજ્ય સ્વયં યાનિ નગરાણિ યાનિ સ્થાનાનિ ચ ગમિષ્યતિ તાનિ નગરાણિ તાનિ સ્થાનાનિ ચ પ્રતિ દ્વૌ દ્વૌ જનૌ પ્રહિતવાન્।

II તેભ્યઃ કથયામાસ ચ શસ્યાનિ બહૂનીતિ સત્યં કિન્તુ છેદકા અલ્પે; તસ્માદ્દેતોઃ શસ્યક્ષેત્રે છેદકાન્ અપરાનપિ પ્રેષયિતું ક્ષેત્રસ્વામિનં પ્રાર્થયધ્વાં।

III યૂયં યાત, પશ્યત, વૃકાણાં મધ્યે મેષશાવકાનિવ યુષ્માન્ પ્રહિણોમિ।

IV યૂયં ક્ષુદ્રં મહદ્ વા વસનસમ્યુટકં પાદુકાશ્ચ મા ગૃહ્ણીત, માર્ગમધ્યે કમપિ મા નમત યા

V અપરઞ્ચ યૂયં યદ્ યત્ નિવેશનં પ્રવિશથ તત્ર નિવેશનસ્યાસ્ય મજ્જલં ભૂયાદિતિ વાક્યં પ્રથમં વદતા।

VI તસ્માત્ તસ્મિન્ નિવેશને યદિ મજ્જલપાત્રં સ્થાસ્યતિ તર્હિ તન્મજ્જલં તસ્ય ભવિષ્યતિ, નોચેત્ યુષ્માન્ પ્રતિ પરાવર્તિષ્યતે।

VII અપરઞ્ચ તે યત્કિઞ્ચિદ્ દાસ્યન્તિ તદેવ ભુક્ત્વા પીત્વા તસ્મિન્નિવેશને સ્થાસ્યથ; યતઃ કર્મકારી જનો ભૂતિમ્ અર્હતિ; ગૃહાદ્ ગૃહં મા યાસ્યથ।

VIII અન્યસ્ય યુષ્માસુ કિમપિ નગરં પ્રવિષ્ટેષુ લોકા યદિ યુષ્માકમ્ આતિથ્યં કરિષ્યન્તિ, તર્હિ યત્ ખાદમ્ ઉપસ્થાસ્યન્તિ તદેવ ખાદિષ્યથ।

IX તન્નગરસ્થાન્ રોગિણઃ સ્વસ્થાન્ કરિષ્યથ, ઈશ્વરીયં રાજ્યં યુષ્માકમ્ અન્તિકમ્ આગમત્ કથામેતાઞ્ચ પ્રચારયિષ્યથ।

X કિન્તુ કિમપિ પુરં યુષ્માસુ પ્રવિષ્ટેષુ લોકા યદિ યુષ્માકમ્ આતિથ્યં ન કરિષ્યન્તિ, તર્હિ તસ્ય નગરસ્ય પન્થાનં ગત્વા કથામેતાં વદિષ્યથ,

XI યુષ્માકં નગરીયા યા ધૂલ્યોડસ્માસુ સમલગન્ તા અપિ યુષ્માકં પ્રાતિકૂલ્યેન સાક્ષ્યાર્થ સમ્પાતયામઃ; તથાપીશ્વરરાજ્યં યુષ્માકં સમીપમ્ આગતમ્ ઇતિ નિશ્ચિતં જાનીતા।

XII અહં યુષ્મભ્યં યથાર્થ કથયામિ, વિચારદિને તસ્ય નગરસ્ય દશાતઃ સિદોમો દશા સહ્યા ભવિષ્યતિ।

XIII હા હા કોરાસીન્ નગર, હા હા બૈત્સૈદાનગર યુવયોર્મધ્યે યાદૃશાનિ આશ્ચર્યાણિ કર્માણ્યક્રિયન્ત, તાનિ કર્માણિ યદિ સોરસીદોનો નગરયોરકારિષ્યન્ત, તદા ઇતો બહુદિનપૂર્વ તન્નિવાસિનઃ શણવસ્ત્રાણિ પરિધાય ગાત્રેષુ ભસ્મ વિલિપ્ય સમુપવિશ્ય સમખેત્સ્યન્તા।

XIV અતો વિચારદિવસે યુષ્માકં દશાતઃ સોરસીદોન્નિવાસિનાં દશા સહ્યા ભવિષ્યતિ।

XV હે કફનાહૂમ્, ત્વં સ્વર્ગ યાવદ્ ઉન્નતા કિન્તુ નરકં યાવત્ ન્યગભવિષ્યસિ।

XVI યો જનો યુષ્માકં વાક્યં ગૃહ્ણાતિ સ મમૈવ વાક્યં ગૃહ્ણાતિ; કિન્તુ યો જનો યુષ્માકમ્ અવજ્ઞાં કરોતિ સ મમૈવાવજ્ઞાં કરોતિ; યો જનો મમાવજ્ઞાં કરોતિ ચ સ મત્પ્રેરકસ્યૈવાવજ્ઞાં કરોતિ।

XVII અથ તે સપ્તતિશિષ્યા આનન્દેન પ્રત્યાગત્ય કથયામાસુઃ, હે પ્રભો ભવતો નામ્ના ભૂતા અપ્યસ્માકં વશીભવન્તિ।

XVIII તદાનીં સ તાન્ જગાદ, વિદ્યુતમિવ સ્વર્ગાત્ પતન્તં શૈતાનમ્ અદર્શમ્।

XIX પશ્યત સર્પાન્ વૃશ્ચિકાન્ રિપોઃ સર્વપરાક્રમાંશ્ચ પદતલૈ દલયિતું યુષ્મભ્યં શક્તિં દદામિ તસ્માદ્ યુષ્માકં કાપિ હાનિ ન ભવિષ્યતિ।

XX ભૂતા યુષ્માકં વશીભવન્તિ, એતન્નિમિત્તત્ મા સમુલ્લસત, સ્વર્ગે યુષ્માકં નામાનિ લિપિતાનિ સન્તીતિ નિમિત્તં સમુલ્લસતા।

XXI तद्धटिकायां यीशु र्मनसि ज्ञाताह्लादः कथयामास डे स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपते पितस्त्वं ज्ञानवतां विदुषाञ्च लोकानां पुरस्तात् सर्वमेतद् अप्रकाश्य बालकानां पुरस्तात् प्राकाशय अतस्माद्धेतोस्त्वां धन्यं वदामि, डे पितरित्थं भवतु यद् अतदेव तव गौरव उत्तमम्।

XXII पित्रा सर्वाणि मयि समर्पितानि पितरं विना कोपि पुत्रं न ज्ञानाति किञ्च पुत्रं विना यस्मै ज्ञानाय पुत्रस्तं प्रकाशितवान् तञ्च विना कोपि पितरं न ज्ञानाति।

XXIII तपः परं स शिष्यान् प्रति परावृत्य गुप्तं जगाद, यूयमेतानि सर्वाणि पश्यथ ततो युष्माकं यक्षुषि धन्यानि।

XXIV युष्मानहं वदामि, यूयं यानि सर्वाणि पश्यथ तानि बहवो भविष्यद्वादिनो भूपतयश्च द्रष्टुमिच्छन्तोपि द्रष्टुं न प्राप्नुवन्, युष्माभि र्या याः कथाश्च श्रूयन्ते ताः श्रोतुमिच्छन्तोपि श्रोतुं नालभन्ता।

XXV अनन्तरम् अेको व्यवस्थापक उत्थाय तं परीक्षितुं पप्रच्छ, डे उपदेशक अनन्तायुषः प्राप्तये मया किं करणीयं?

XXVI यीशुः प्रत्युवाच, अत्रार्थे व्यवस्थायां किं लिभितमस्ति? त्वं कीदृक् पठसि?

XXVII ततः सोवदत्, त्वं सर्वान्तःकरणीः सर्वप्राणीः सर्वशक्तिभिः सर्वयितैश्च प्रभौ परमेश्वरे प्रेम कुरु, समीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुरु या।

XXVIII तदा स कथयामास, त्वं यथार्थं प्रत्यवोयः, एतथम् आचर तेनैव ञ्चविष्यसि।

XXIX किन्तु स जनः स्वं निर्दोषं ज्ञापयितुं यीशुं पप्रच्छ, मम समीपवासी कः? ततो यीशुः प्रत्युवाच,

XXX अेको जनो यिउशालम्पुराद् यिरीडोपुरं याति, अेतर्हि दस्यूनां करेषु पतिते ते तस्य वस्त्रादिकं हतवन्तः तमाहृत्य मृतप्रायं कृत्वा त्यक्त्वा ययुः।

XXXI अकस्माद् अेको याजकस्तेन मार्गेशु गच्छन् तं दृष्ट्वा मार्गान्यपार्श्वेन जगाम।

XXXII एतथम् अेको लेवीयस्तत्स्थानं प्राप्य तस्यान्तिकं गत्वा तं विलोक्यान्धेन पार्श्वेन जगाम।

XXXIII किन्त्वेकः शोभिरोणीयो गच्छन् तत्स्थानं प्राप्य तं दृष्ट्वाद्यत।

XXXIV तस्यान्तिकं गत्वा तस्य क्षतेषु तैलं द्राक्षारसञ्च प्रक्षिप्य क्षतानि बद्ध्वा निजवाहनोपरि तमुपवेश्य प्रवासीयगृहम् आनीय तं सिषेवे।

XXXV परस्मिन् दिवसे निजगमनकाले द्वौ मुद्रापादौ तद्गृहस्वामिने दत्त्वावदत् जनमेनं सेवस्व तत्र योडधिको व्ययो भविष्यति तमहं पुनरागमनकाले परिशोत्स्यामि।

XXXVI अेषां त्रयाणां मध्ये तस्य दस्युडस्तपतितस्य जनस्य समीपवासी कः? त्वया किं बुध्यते?

XXXVII ततः स व्यवस्थापकः कथयामास यस्तस्मिन् द्यां यकारा तदा यीशुः कथयामास त्वमपि गत्वा तथाचर।

XXXVIII ततः परं ते गच्छन्त अेकं ग्रामं प्रविशिशुः, तदा मथानामा स्त्री स्वगृहे तस्यातिथ्यं यकारा।

XXXIX तस्मात् भरियम् नामधेया तस्या भगिनी यीशोः पदसमीप उवविश्य तस्योपदेशकथां श्रोतुमारेभो।

XL किन्तु मर्था नानापरियर्यायां व्यग्रा बभूव तस्माद्धेतोस्तस्य समीपमागत्य बभाषे; डे प्रभो मम भगिनी केवलं ममोपरि सर्वकर्माणां भारम् अर्पितवती तत्र भवता किञ्चिदपि न मनो निधीयते किम्? मम साहाय्यं कर्तुं भवान् तामादिशतु।

XLI ततो यीशुः प्रत्युवाच डे मर्थे डे मर्थे, त्वं नानाकार्येषु चिन्तितवती व्यग्रा यासि,

XLII किन्तु प्रयोजनीयम् अेकमात्रम् आस्तो अपरञ्च यमुत्तमं भागं कोपि हर्तुं न शक्नोति सअेव भरियमा वृतः।

XI

I अनन्तरं स कस्मिंश्चित् स्थाने प्रार्थयत तत्समाप्तौ सत्यां तस्यैकः शिष्यस्तं जगाद डे प्रभो योहन् यथा स्वशिष्यान् प्रार्थयितुम् उपदिष्टवान् तथा भवानप्यस्मान् उपदिशतु।

II तस्मात् स कथयामास, प्रार्थनकाले यूयम् एतथं कथयध्वं, डे अस्माकं स्वर्गस्थापितस्तव नाम पूज्यं भवतु; तव राजत्वं भवतु; स्वर्गे यथा तथा पृथिव्यामपि तवेच्छया सर्वं भवतु।

III प्रत्यहम् अस्माकं प्रयोजनीयं भोज्यं देहि।

IV यथा वयं सर्वान् अपराधिन्ः क्षमामहे तथा त्वमपि पापान्यस्माकं क्षमस्वा अस्मान् परीक्षां मानय किन्तु पापात्मनो रक्षा

V पश्चात् सोपरमपि कथितवान् यदि युष्माकं कस्यचिद् बन्धुस्तिष्ठति निशीथे य तस्य समीपं स गत्वा वदति,

VI हे बन्धो पथिक अको बन्धु र्मम निवेशनम् आयातः किन्तु तस्यातिथ्यं कर्तुं ममान्तिके किमपि नास्ति, अतस्त्वेव पूत्रयं मह्यम् ऋणं दैहि;

VII तदा स यदि गृहमध्यात् प्रतिवदति मां मा क्लिषान, एदानीं द्वारं रुद्धं शयने मया सह बालकाश्च तिष्ठन्ति तुभ्यं दातुम् उत्थातुं न शक्नोमि,

VIII तर्हि युष्मानहं वदामि, स यदि मित्रतया तस्मै किमपि दातुं नोत्तिष्ठति तथापि वारं वारं प्रार्थनात् उत्थापितः सन् यस्मिन् तस्य प्रयोजनं तदेव दास्यति।

IX अतः कारणात् कथयामि, यायध्वं ततो युष्मभ्यं दास्यते, मृगयध्वं तत उद्देशं प्राप्स्यथ, द्वारम् आहृत ततो युष्मभ्यं द्वारं मोक्ष्यते।

X यो यायते स प्राप्नोति, यो मृगयते स अवेोद्देशं प्राप्नोति, यो द्वारम् आहन्ति तदर्थं द्वारं मोक्ष्यते।

XI पुत्रेण पूषे यायिते तस्मै पाषाणं ददाति वा मत्स्ये यायिते तस्मै सर्पं ददाति।

XII वा अएडे यायिते तस्मै वृश्चिकं ददाति युष्माकं मध्ये क अेतादृशः पितास्ते?

XIII तस्मादेव यूयमभद्रा अपि यदि स्वस्वबालकेभ्य उत्तमानि द्रव्याणि दातुं जानीथ तर्ह्यस्माकं स्वर्गस्थः पिता निज्यायकेभ्यः किं पवित्रम् आत्मानं न दास्यति?

XIV अनन्तरं यीशुना कस्माश्चिद् अेकस्मिन् मूकभूते त्याजिते सति स भूतत्यक्तो मानुषो वाक्यं वक्तुम् आरेभे; ततो लोकाः सकला आश्चर्यं मेनिरे।

XV किन्तु तेषां केचिद्भूयु ज्ञोयं बालसिबूबा अर्थाद् भूतराज्जेन भूतान् त्याजयति।

XVI तं परीक्षितुं केचिद् आकाशीयम् अेकं चिह्नं दर्शयितुं तं प्रार्थयाञ्चकिरे।

XVII तदा स तेषां मनःकल्पनां ज्ञात्वा कथयामास, कस्यचिद् राज्यस्य लोका यदि परस्परं विरुन्धन्ति तर्हि तद् राज्यम् नश्यति; केचिद् गृहस्था यदि परस्परं विरुन्धन्ति तर्हि तेपि नश्यन्ति।

XVIII तथैव शैतानपि स्वलोकान् यदि विरुणद्धि तदा तस्य राज्यं कथं स्थास्यति? बालसिबूबाहं भूतान् त्याजयामि यूयमिति वदथा।

XIX यद्यहं बालसिबूबा भूतान् त्याजयामि तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन त्याजयन्ति? तस्मात् तस्त्वेव कथाया अेतस्या विचारयितारो भविष्यन्ति।

XX किन्तु यद्यहम् ईश्वरस्य पराक्रमेण भूतान् त्याजयामि तर्हि युष्माकं निकटम् ईश्वरस्य राज्यमवश्यम् उपतिष्ठति।

XXI बलवान् पुमान् सुसज्जमानो यतिकालं निजट्टालिकां रक्षति ततिकालं तस्य द्रव्यं निरुपद्रवं तिष्ठति।

XXII किन्तु तस्माद् अधिकबलः कश्चिदागत्य यदि तं जयति तर्हि येषु शस्त्रास्त्रेषु तस्य विश्वास आसीत् तानि सर्वाणि हत्वा तस्य द्रव्याणि गृह्णाति।

XXIII अतः कारणाद् यो मम सपक्षो न स विपक्षः, यो मया सह न संगृह्णाति स विकिरति।

XXIV अपरञ्च अमेध्यभूतो मानुषस्यान्तर्निर्गत्य शुष्कस्थाने भ्रान्त्वा विश्रामं मृगयते किन्तु न प्राप्य वदति मम यस्माद् गुडाद् आगतोहं पुनस्तद् गृहं परावृत्य यामि।

XXV ततो गत्वा तद् गृहं मार्जितं शोभितञ्च दृष्ट्वा।

XXVI तत्क्षणात् अपगत्य स्वस्मादपि दुर्मतीन् अपरान् सप्तभूतान् सखानयति ते य तद्गृहं पविश्य निवसन्ति तस्मात् तस्य मनुष्यस्य प्रथमदशातः शेषदशा द्युःभतरा भवति।

XXVII अस्याः कथायाः कथनकाले जन्तामध्यस्था कायिन्तारी तमुच्यैःस्वरं प्रोवाच, या योषित् त्वां गवर्भेऽधारयत् स्तन्यमपाययस्य सैव धन्या।

XXVIII किन्तु सोकथयत् ये परमेश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुग्रहम् आचरन्ति तस्त्वेव धन्याः।

XXIX ततः परं तस्यान्तिके बहुलोकानां समागमे ज्ञाते स वक्तुमारेभे, आधुनिका दृष्टल्लोकाश्चिह्नं द्रष्टुमिच्छन्ति किन्तु यूनस्त्वविष्यद्वादिनश्चिह्नं विनान्यत् किञ्चिच्चिह्नं तान् न दर्शयिष्यते।

XXX यूनस् तु यथा नीनिवीयलोकानां समीपे यिह्रूपोभवत् तथा विद्यमानलोकानाम् अेषां समीपे मनुष्यपुत्रोपि यिह्रूपो भविष्यति।

XXXI विचारसमये एदानीन्तनलोकानां प्रातिकूल्येन दक्षिणदेशीया राज्ञी प्रोत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यति, यतः सा राज्ञी सुलेमान उपदेशकथां श्रोतुं पृथिव्याः सीमात आगच्छत् किन्तु पश्यत सुलेमानोपि गुरुतर अको ज्जोडस्मिन् स्थाने विद्यते।

XXXII अपरञ्च विचारसमये नीनिवीयलोका अपि वर्तमानकालिकानां लोकानां वैपरीत्येन प्रोत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यन्ति, यतो डेतोस्ते यूनसो वाक्यात् यित्तानि परिवर्तयामासुः किन्तु पश्यत यूनसोतिगुरुतर अको ज्जोडस्मिन् स्थाने विद्यते।

XXXIII प्रदीपं प्रज्वाल्य द्रोणस्याधः कुत्रापि गुप्तस्थाने वा कोपि न स्थापयति किन्तु गृहप्रवेशित्यो दीप्तिं दातं दीपाधारोपर्य्येव स्थापयति।

XXXIV देहस्य प्रदीपश्चास्तस्मादेव यक्षु र्यदि प्रसन्नं भवति तर्हि तव सर्व्वशरीरं दीप्तिमद् भविष्यति किन्तु यक्षु र्यदि मलीमसं तिष्ठति तर्हि सर्व्वशरीरं सान्धकारं स्थास्यति।

XXXV अस्मात् कारणात् तवान्तःस्थं ज्योति र्यथान्धकारमयं न भवति तदर्थे सावधानो भवा

XXXVI यतः शरीरस्य कुत्राप्यंशे सान्धकारे न जाते सर्व्वं यदि दीप्तिमत् तिष्ठति तर्हि तुभ्यं दीप्तिदायिप्रोज्ज्वलन् प्रदीप एव तव सर्व्वशरीरं दीप्तिमद् भविष्यति।

XXXVII अेतत्कथायाः कथनकाले किंरुशेको भेजनाय तं निमन्त्रयामास, ततः स गत्वा लोक्तुम् उपविशे।

XXXVIII किन्तु लोचनात् पूर्व्वं नामाङ्गीत् अेतद् दृष्ट्वा स किंरुश्याश्चर्य्यं मेने।

XXXIX तदा प्रभुस्तं प्रोवाच यूयं किंरुशिलोकाः पानपात्राणां लोचनपात्राणाञ्च बलिः परिष्कुरुथ किन्तु युष्माकमन्त दौरात्म्यै र्दुष्क्रियाभिश्च परिपूर्णां तिष्ठति।

XL डे सर्व्वे निर्बाधा यो बलिः ससर्ज् स अेव किमन्त न ससर्ज्?

XLI तत अेव युष्माभिरन्तःकरणं (ईश्वराय) निवेद्यतां तस्मिन् कृते युष्माकं सर्व्वाणि श्रुयितां यास्यन्ति।

XLII किन्तु डन्त किंरुशिगणा यूयं न्यायम् ईश्वरे प्रेम य परित्यज्य पोदिनाया अरुदादीनां सर्व्वेषां शाकानाञ्च दशमांशान् दत्त किन्तु प्रथमं पालयित्वा शेषस्यालङ्घनं युष्माकम् उचितमासीत्।

XLIII ड। ड। किंरुशिनो यूयं लज्जगडे प्रोच्यसने आपाेषु य नमस्कारेषु प्रीयध्वे।

XLIV वत कपटिनोडध्यापकाः किंरुशिनश्च लोकायत् श्मशानम् अनुपलभ्य तदुपरि गच्छन्ति यूयम् तादृगप्रकाशितश्मशानवाद् भवथ।

XLV तदानीं व्यवस्थापकानाम् अेका यीशुभवदत्, डे उपदेशक वाक्येनेदृशेनास्मास्वपि द्रोषम् आरोपयसि।

XLVI ततः स उवाच, ड। ड। व्यवस्थापका यूयम् मानुषाणाम् उपरि दुःसह्यान् भारान् न्यस्यथ किन्तु स्वयम् अेकाङ्गुल्यापि तान् भारान् न स्पृशथ।

XLVII डन्त युष्माकं पूर्व्वपुरुषा यान् भविष्यद्वादिनोडवधिषुस्तेषां श्मशानानि यूयं निर्माथ।

XLVIII तेनैव यूयं स्वपूर्व्वपुरुषाणां कर्माणि संमन्यध्वे तदेव सप्रमाणां कुरुथ य, यतस्ते तानवधिषुः यूयं तेषां श्मशानानि निर्माथ।

XLIX अतअेव ईश्वरस्य शास्त्रे प्रोक्तमस्ति तेषामन्तिके भविष्यद्वादिनः प्रेरितांश्च प्रेषयिष्यामि ततस्ते तेषां कांश्चन डनिष्यन्ति कांश्चन ताडिष्यन्ति।

L अेतस्मात् कारणात् ड। ड। शोणितपातमारभ्य मन्दिरयज्ञवेदो मध्ये डतस्य सिपरियस्य रक्तपातपर्यन्तं

LI जगतः सृष्टिमारभ्य पृथिव्यां भविष्यद्वादिनां यतिरक्तपाता ज्ञातास्ततीनाम् अपराधदृष्टा अेषां वर्तमानलोकानां भविष्यन्ति, युष्मानडं निश्चितं वदामि सर्व्वे दृष्टा वंशस्यास्य भविष्यन्ति।

LII ड। ड। व्यवस्थापका यूयं ज्ञानस्य कुञ्चिकां हत्वा स्वयं न प्रविष्टा ये प्रवेष्टुञ्च प्रयासिनस्तानपि प्रवेष्टुं वारितवन्तः।

LIII एत्थं कथाकथनाद् अध्यापकाः किंरुशिनश्च सतर्काः

LIV सन्तस्तमपवदितुं तस्य कथाया द्रोषं धर्तमिच्छन्तो नानाप्यानकथनाय तं प्रवर्तयितुं कोपयितुञ्च प्रारेभिरे।

XII

I तदानीं लोकाः सडस्रं सडस्रम् आगत्य समुपस्थितास्तत अडेको ऽन्येषामुपरि पतितुम् उपयक्रमे; तदा यीशुः शिष्यान् अभाषे, यूयं द्विर्शिनं किण्वत्प्रकापत्ये विशेषेण सावधानास्तिष्ठत।

II यतो यत्र प्रकाशयिष्यते तदाच्छन्नं वस्तु किमपि नास्ति; तथा यत्र ज्ञास्यते तद् गुप्तं वस्तु किमपि नास्ति।

III अन्धकारे तिष्ठन्तो याः कथा अकथयत ताः सर्वाः कथा दीप्तौ श्रोष्यन्ते निर्जने कर्णे य यदकथयत गृहपृष्ठात् तत् प्रचारयिष्यते।

IV हे अन्धवो युष्मानहं वदामि, ये शरीरस्य नाशं विना किमध्यपरं कर्तुं न शक्नुवन्ति तेभ्यो मा भैष्ट।

V तर्हि कस्माद् भेतव्यम् एत्यहं वदामि, यः शरीरं नाशयित्वा नरकं निक्षेप्तुं शक्नोति तस्मादेव भयं कुरुत, पुनरपि वदामि तस्मादेव भयं कुरुत।

VI पञ्च यटकपक्षिणः किं द्वाभ्यां ताम्रपण्डाभ्यां न विक्रीयन्ते? तथापीश्वरस्तेषाम् अेकमपि न विस्मरति।

VII युष्माकं शिरःडेशा अपि गणिताः सन्ति तस्मात् मा विभीत बहुयटकपक्षिभ्योपि यूयं बहुमूल्याः।

VIII अपरं युष्मभ्यं कथयामि यः कश्चिन् मानुषाणां साक्षान् मां स्वीकरोति मनुष्यपुत्र ईश्वरदूतानां साक्षात् तं स्वीकरिष्यति।

IX किन्तु यः कश्चिन्मानुषाणां साक्षान्मां अस्वीकरोति तम् ईश्वरस्य दूतानां साक्षाद् अहम् अस्वीकरिष्यामि।

X अन्यस्य यः कश्चिन् मनुजसुतस्य निन्दाभावेन काञ्चित् कथां कथयति तस्य तत्पापस्य भोयनं भविष्यति किन्तु यदि कश्चित् पवित्रम् आत्मानं निन्दति तर्हि तस्य तत्पापस्य भोयनं न भविष्यति।

XI यदा लोका युष्मान् भजनगोहं विचारकर्तृराज्यकर्तृणां सम्भुज्जनेष्यन्ति तदा केन प्रकारेण किमुत्तरं वदिष्यथ किं कथयिष्यथ येत्यत्र मा चिन्तयत;

XII यतो युष्माभिर्येद् यद् वक्तव्यं तत् तस्मिन् समयमेव पवित्र आत्मा युष्मान् शिक्षयिष्यति।

XIII ततः परं जनतामध्यस्थः कश्चिज्जनस्तं जगाद् हे गुरो मया सड पैतृकं धनं विभक्तुं मम भ्रातरमाज्ञापयतु भवान्।

XIV किन्तु स तमवदत् हे मनुष्य युवयो विचारं विभागञ्च कर्तुं मां को नियुक्तवान्?

XV अनन्तरं स लोकानवदत् लोभे सावधानाः सतर्काश्च तिष्ठत, यतो बहुसम्पत्तिप्राप्त्या मनुष्यस्यायुर्न भवति।

XVI पश्चाद् दृष्टान्तकथामुत्थाप्य कथयामास, अेकस्य धनिनो भूमौ बहुनि शस्यानि ज्ञतानि।

XVII ततः स मनसा चिन्तयित्वा कथयाम्बभूव ममैतानि समुत्पन्नानि द्रव्याणि स्थापयितुं स्थानं नास्ति किं करिष्यामि?

XVIII ततोवदद् एत्थं करिष्यामि, मम सर्व्वभाण्डागाराणि भङ्गत्वा बृहद्भाण्डागाराणि निर्माय तन्मध्ये सर्व्वद्रव्यानि द्रव्याणि य स्थापयिष्यामि।

XIX अपरं निजमनो वदिष्यामि, हे मनो बहुवत्सरार्थं नानाद्रव्याणि सञ्चितानि सन्ति विश्रामं कुरु भुक्त्वा पीत्वा कौतुकञ्च कुरु। किन्त्वीश्वरस्तम् अवदत्,

XX रे निर्बोध अध रात्रौ तव प्राणास्त्वत्तो नेष्यन्ते तत ऐतानि यानि द्रव्याणि त्वयासादितानि तानि कस्य भविष्यन्ति?

XXI अतमेव यः कश्चिद् ईश्वरस्य समीपे धनसञ्चयमकृत्वा केवलं स्वनिकटे सञ्चयं करोति सोपि तादृशः।

XXII अथ स शिष्येभ्यः कथयामास, युष्मानहं वदामि, किं जादिष्यामः? किं परिधास्यामः? एत्युक्त्वा ज्ञवनस्य शरीरस्य यार्थं चिन्तां मा कार्षी।

XXIII भक्ष्याञ्ज्जवनं भूषणाय्छरीरञ्च श्रेष्ठं भवति।

XXIV काकपक्षिणां कार्यं विचारयत, ते न वपन्ति शस्यानि य न छिन्दन्ति, तेषां भाण्डागाराणि न सन्ति कोषाश्च न सन्ति, तथापीश्वरस्तेभ्यो भक्ष्याणि ददाति, यूयं पक्षिभ्यः श्रेष्ठतरा न किं?

XXV अपरञ्च भावयित्वा निजायुषः क्षणमात्रं वर्द्धयितुं शक्नोति, ऐतादृशो लाको युष्माकं मध्ये कोस्ति?

XXVI अतमेव क्षुद्रं कार्यं साधयितुम् असमर्था यूयम् अन्यस्मिन् कार्ये कुतो भावयथ?

XXVII અન્યથા કામ્બિલપુષ્પં કથં વદ્ધતે તદાપિ વિચારયત, તત્ કઞ્ચન શ્રમં ન કરોતિ તન્નુંશ્ચ ન જનયતિ કિન્તુ યુષ્મભ્યં યથાર્થ કથયામિ સુલેમાન્ બહૈશ્ચર્યાન્વિતોપિ પુષ્પસ્યાસ્ય સદૃશો વિભૂષિતો નાસીત્!

XXVIII અદા ક્ષેત્રે વર્તમાનં શ્વશ્ચૂલ્લ્યાં ક્ષેપ્સ્યમાનં યત્ તૃણં, તસ્મૈ યદીશ્વર ઇત્યં ભૂષયતિ તર્હિ હે અલ્પપ્રત્યયિનો યુષ્માન કિં ન પરિધાપયિષ્યતિ?

XXIX અતએવ કિં ખાદિધ્યામઃ? કિં પરિધાસ્યામઃ? એતદર્થં મા ચેષ્ટધ્વં મા સંદિગ્ધ્વઞ્ચા

XXX જગતો દેવાચર્યાકા એતાનિ સર્વાણિ ચેષ્ટનતે; એષુ વસ્તુષુ યુષ્માકં પ્રયોજનમાસ્તે ઇતિ યુષ્માકં પિતા જાનાતિ

XXXI અતએવેશ્વરસ્ય રાજ્યાર્થ સચેષ્ટા ભવત તથા કૃતે સર્વાણ્યેતાનિ દ્રવ્યાણિ યુષ્મભ્યં પ્રદાયિષ્યન્તે

XXXII હે ક્ષુદ્રમેષવ્રજ યૂયં મા ભૈષ્ટ યુષ્મભ્યં રાજ્યં દાતું યુષ્માકં પિતુઃ સમ્મતિરસ્તિ!

XXXIII અતએવ યુષ્માકં યા યા સમ્પત્તિરસ્તિ તાં તાં વિક્રીયા વિતરત, યત્ સ્થાનં ચૌરા નાગચ્છન્તિ, કીટાશ્ચ ન ક્ષાયયન્તિ તાદૃશે સ્વર્ગે નિજાર્થમ્ અજરે સમ્પુટકે ડક્ષયં ધનં સચ્ચિનુત ય;

XXXIV યતો યત્ર યુષ્માકં ધનં વર્તતે તત્રેવ યુષ્માકં મનઃ!

XXXV અપરઞ્ચ યૂયં પ્રદીપં જ્વાલયિત્વા બદ્ધકટયસ્તિષ્ઠત;

XXXVI પ્રભુ વિવાહાદાગત્ય યદૈવ દ્વારમાહન્તિ તદૈવ દ્વારં મોચયિતું યથા ભૃત્યા અપેક્ષ્ય તિષ્ઠન્તિ તથા યૂયમપિ તિષ્ઠતા

XXXVII યતઃ પ્રભુરાગત્ય યાન્ દાસાન્ સચેતનાન્ તિષ્ઠતો દ્રક્ષ્યતિ તચેવ ધન્યાઃ; અહં યુષ્માન્ યથાર્થ વદામિ પ્રભુસ્તાન્ ભોજનાર્થમ્ ઉપવેશ્ય સ્વયં બદ્ધકટિઃ સમીપમેત્ય પરિવેષયિષ્યતિ

XXXVIII યદિ દ્વિતીયે તૃતીયે વા પ્રહરે સમાગત્ય તથૈવ પશ્યતિ, તર્હિ તચેવ દાસા ધન્યાઃ!

XXXIX અપરઞ્ચ કસ્મિન્ ક્ષણે ચૌરા આગમિષ્યન્તિ ઇતિ યદિ ગૃહપતિ જ્ઞાતું શકનોતિ તદાવશ્યં જાગ્રન્ નિજગૃહે સન્ધિં કર્તયિતું વારયતિ યૂયમેતદ્ વિત્તા

XL અતએવ યૂયમપિ સજ્જમાનાસ્તિષ્ઠત યતો યસ્મિન્ ક્ષણે તં નાપ્રેક્ષધ્વે તસ્મિન્નેવ ક્ષણે મનુષ્યપુત્ર આગમિષ્યતિ

XLI તદા પિતરઃ પપ્રચ્છ, હે પ્રભો ભવાન્ કિમસ્માન્ ઉદ્દિશ્ય કિં સર્વાન્ ઉદ્દિશ્ય દૃષ્ટાન્તકથામિમાં વદતિ?

XLII તતઃ પ્રભુઃ પ્રોવાચ, પ્રભુઃ સમુચિતકાલે નિજપરિવારાર્થં ભોજ્યપરિવેષણાય યં તત્પદે નિયોક્ષ્યતિ તાદૃશો વિશ્વાસ્યો બોહ્લા કર્માઘીશઃ કોસ્તિ?

XLIII પ્રભુરાગત્ય યમ્ એતાદૃશો કર્મણિ પ્રવૃત્તં દ્રક્ષ્યતિ સચેવ દાસો ધન્યઃ!

XLIV અહં યુષ્માન્ યથાર્થ વદામિ સ તં નિજસર્વસ્વસ્યાધિપતિં કરિષ્યતિ

XLV કિન્તુ પ્રભુવિલમ્બેનાગમિષ્યતિ, ઇતિ વિચિન્ત્ય સ દાસો યદિ તદન્યદાસીદાસાન્ પ્રહર્તુમ્ ભોકતું પાતું મદિતુઞ્ચ પ્રારભતે,

XLVI તર્હિ યદા પ્રભું નાપેક્ષિષ્યતે યસ્મિન્ ક્ષણે સોડચેતનશ્ચ સ્થાસ્યતિ તસ્મિન્નેવ ક્ષણે તસ્ય પ્રભુરાગત્ય તં પદભ્રષ્ટં કૃત્વા વિશ્વાસહીનૈઃ સહ તસ્ય અશં નિરૂપયિષ્યતિ

XLVII યો દાસઃ પ્રભૌરાજ્ઞાં જ્ઞાત્વાપિ સજ્જિજતો ન તિષ્ઠતિ તદાજ્ઞાનુસારેણ ચ કાર્યં ન કરોતિ સોનેકાન્ પ્રહારાન્ પ્રાપ્સ્યતિ;

XLVIII કિન્તુ યો જનોડજાત્વા પ્રહારાર્હં કર્મ કરોતિ સોલ્પપ્રહારાન્ પ્રાપ્સ્યતિ! યતો યસ્મૈ બાહુલ્યેન દત્તં તસ્માદેવ બાહુલ્યેન ગ્રહીષ્યતે, માનુષા યસ્ય નિકટે બહુ સમર્પયન્તિ તસ્માદ્ બહુ યાચન્તો

XLIX અહં પૃથિવ્યામ્ અનૈક્યરૂપં વહ્નિ નિક્ષેપ્તુમ્ આગતોસ્મિ, સ ચેદ્ ઇદાનીમેવ પ્રજ્વલતિ તત્ર મમ કા ચિન્તા?

L કિન્તુ યેન મજ્જનેનાહં મગ્નો ભવિષ્યામિ યાવત્કાલં તસ્ય સિદ્ધિર્ન ભવિષ્યતિ તાવદહં કતિકષ્ટં પ્રાપ્સ્યામિ!

LI મેલનં કર્તું જગદ્ આગતોસ્મિ યૂયં કિમિત્યં બોધધ્વે? યુષ્માન્ વદામિ ન તથા, કિન્ત્વહં મેલનાભાવં કર્તુમ્ આગતોસ્મિ!

LII यस्माद्देतत्कालमारभ्य अेकत्रस्थपरिजनानां मध्ये पञ्चजनाः पृथग् भूत्वा त्रयो जना द्वयोर्जनयोः प्रतिङ्गला द्वौ जनौ य त्रयाणां जनानां प्रतिङ्गलौ भविष्यन्ति।

LIII पिता पुत्रस्य विपक्षः पुत्रश्च पितु विपक्षो भविष्यति माता कन्याया विपक्षा कन्या य मातु विपक्षा भविष्यति, तथा श्वश्रूर्बध्वा विपक्षा बधूश्च श्वश्र्वा विपक्षा भविष्यति।

LIV स लोकेभ्योपरमपि कथयामास, पश्चिमदिशि मेघोद्गमं दृष्ट्वा यूयं ढहाद् वदथ वृष्टि भविष्यति ततस्तथैव ज्ञायते।

LV अपरं दक्षिणतो वायौ वाति सति वदथ निदाघो भविष्यति ततः सोपि ज्ञायते।

LVI रे रे कपटिन आकाशस्य भूम्याश्च लक्षणां बोद्धुं शक्नुथ,

LVII किन्तु कालस्यास्य लक्षणां कुतो बोद्धुं न शक्नुथ? यूयञ्च स्वयं कुतो न न्याष्यं विचारयथ?

LVIII अपरञ्च विवादिना सार्द्धं विचारयितुः समीपं गच्छन् पथि तस्माद्द्वारं प्राप्तुं यतस्व नोयेत् स त्वां धृत्वा विचारयितुः समीपं नयति विचारयिता यदि त्वां प्रहर्तुः समीपं समर्पयति प्रहर्ता त्वां कारायां बध्नाति।

LIX तर्हि त्वामहं वदामि त्वया निःशेषं कपर्दकेषु न परिशोधितेषु त्वं ततो मुक्तिं प्राप्नुं न शक्यसि।

XIII

I अपरञ्च पीलातो येषां गालीलीयानां रक्तानि बलीनां रक्तैः सडामिश्रयत् तेषां गालीलीयानां वृत्तान्तं कतिपयजना उपस्थाप्य यीशवे कथयामासुः।

II ततः स प्रत्युवाच तेषां लोकानाम् अेतादृशी दुर्गति र्घटिता तत्कारणाद् यूयं किमन्येभ्यो गालीलीयेभ्योप्यधिकपापिनस्तान् बोधध्वे?

III युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परावर्तितेषु यूयमपि तथा नक्ष्यथा।

IV अपरञ्च शीलौढान्म उच्यगृहस्य पतनाद् येऽष्टादशजना मृतास्ते यिऽशालमि निवासिसर्वलोकेभ्योऽधिकापराधिनः किं यूयमित्यं बोधध्वे?

V युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परिवर्तितेषु यूयमपि तथा नक्ष्यथा।

VI अनन्तरं स ष्ठां दृष्टान्तकथामकथयद् अेको जनो द्राक्षाक्षेत्रमध्ये अेकमुद्गम्बरवृक्षं रोपितवान् पश्चात् स आगत्य तस्मिन् इलानि गवेषयामास,

VII किन्तु इलाप्राप्तेः कारणाद् उद्यानकारं भृत्यं जगाद्, पश्य वत्सरत्रयं यावदागत्य अेतस्मिन्मुद्गम्बरतरो क्षलान्यन्विच्छामि, किन्तु नैकमपि प्रप्नोमि तरुरयं कुतो वृथा स्थानं व्याप्य तिष्ठति? अेनं छिन्द्या।

VIII ततो भृत्यः प्रत्युवाच, हे प्रभो पुनर्वर्षमेकं स्थातुम् आदिश; अेतस्य मूलस्य यतुर्दिक्षु अनित्वाहम् आलवालं स्थापयामि।

IX ततः इलितुं शक्नोति यदि न इलति तर्हि पश्चात् छेत्स्यसि।

X अथ विश्रामवारे भजनगोळे यीशुरुपदिशति।

XI तस्मिन् समये भूतग्रस्तत्वात् कुब्जभूयाष्टादशवर्षाणि यावत् केनाप्युपायेन ऋजु भवितुं न शक्नोति या दुर्बला स्त्री,

XII तां तत्रोपस्थितां विलोक्य यीशुस्तामाहूय कथितवान् हे नारि तव दौर्बल्यात् त्वं मुक्ता भवा।

XIII ततः परं तस्या गात्रे उस्तापणमात्रात् सा ऋजुभूत्वेश्चरस्य धन्यवाद् कर्तुमारेभो।

XIV किन्तु विश्रामवारे यीशुना तस्याः स्वास्थ्यकरणाद् भजनगोहस्याधिपतिः प्रकुप्य लोकान् उवाच, षट्सु दिनेषु लोकैः कर्म कर्तव्यं तस्माद्धेतोः स्वास्थ्यार्थं तेषु दिनेषु आगच्छत, विश्रामवारे मागच्छत।

XV तदा पत्न्युः प्रत्युवाच रे कपटिनो युष्माकम् अेकेको जनो विश्रामवारे स्वीयं स्वीयं वृषभं गर्हभं वा बन्धनान्भोगयित्वा जलं पाययितुं किं न नयति?

XVI तर्हाष्टादशवत्सरान् यावत् शैताना बद्धा ष्वाडीमः सन्ततिरियं नारी किं विश्रामवारे न भोगयितव्या?

XVII अेषु वाक्येषु कथितेषु तस्य विपक्षाः सलज्ज्वा ज्ञाताः किन्तु तेन कृतसर्वमहाकर्मकारणात् लोकनिवहः सानन्दोऽभवत्।

XVIII अनन्तरं सोवदद् ईश्वरस्य राज्यं कस्य सदृशं? केन तदुपमास्यामि?

XIX यत् सर्षपबीजं गृहीत्वा कश्चिज्जन्त उद्यान उपतवान् तद् बीजमङ्कुुरितं सत् मडावृक्षोऽजायत, ततस्तस्य शाभासु विडायसीयविडगा आगत्य न्युषुः, तद्ग्राज्यं तादृशेन सर्षपबीजेन तुल्यं

XX पुनः कथयामास, ईश्वरस्य राज्यां कस्य सदृशं वदिष्यामि? यत् किं एव काचित् स्त्री गृहीत्वा द्रोणत्रयपरिमितगोधूमयूर्णेषु स्थापयामास,

XXI ततः क्रमेण तत् सर्व्वगोधूमयूर्णं व्याप्नोति, तस्य किं एवस्य तुल्यम् ईश्वरस्य राज्यां

XXII ततः स यिज्ञाशालमनगरे प्रति यात्रां कृत्वा नगरे नगरे ग्रामे ग्रामे समुपदिशन् जगामा

XXIII तदा कश्चिज्जन्तस्तं पप्रच्छ, हे प्रभो किं केवलम् अल्पे लोकाः परित्रास्यन्ते?

XXIV ततः स लोकान् उवाच, संकीर्णद्वारेण प्रवेष्टुं यतध्वं, यतोऽहं युष्मान् वदामि, बडवः प्रवेष्टुं येष्टिष्यन्ते किन्तु न शक्यन्ति।

XXV गृहपतिनोत्थाय द्वारे रुद्धे सति यद् ययं बडिः स्थित्वा द्वारमाहृत्य वदथ, हे प्रभो हे प्रभो अस्मत्कारणाद् द्वारं भोययतु, ततः स एति प्रतिवक्ष्यति, यूयं कुत्रत्या लोका एत्यहं न जानामि।

XXVI तदा यूयं वदिष्यथ, तव साक्षाद् वयं भेाज्जनं पानञ्च कृतवन्तः, त्वञ्चास्माकं नगरस्य पथि समुपदिष्टवान्।

XXVII किन्तु स वक्ष्यति, युष्मानहं वदामि, यूयं कुत्रत्या लोका एत्यहं न जानामि; हे दुराचारिणो यूयं मतो दूरीभवत।

XXVIII तदा एब्राहीमं एरुडाकं याकूबञ्च सर्व्वभविष्यद्वादिनश्च ईश्वरस्य राज्यां प्राप्तान् स्वांश्च बडिष्कृतान् दृष्ट्वा यूयं रोदनं दन्तैर्दन्तधर्षणञ्च करिष्यथ।

XXIX अपरञ्च पूर्व्वपश्चिमदक्षिणोत्तरदिग्बन्धो लोका आगत्य ईश्वरस्य राज्यां निवत्स्यन्ति।

XXX पश्यतेत्यं शेषीया लोका अत्रा भविष्यन्ति, अग्रीया लोकाश्च शेषा भविष्यन्ति।

XXXI अपरञ्च तस्मिन् दिने कियन्तः किञ्चिन् आगत्य यीशुं प्रोयुः, बडिर्गच्छ, स्थानादस्मात् प्रस्थानं कुरु, हेरोद् त्वां जिघांसति।

XXXII ततः स प्रत्यवोयत् पश्यताध श्वश्च भूतान् विडाप्य रोगिणोऽरोगिणः कृत्वा तृतीयेहि सेत्स्यामि, कथाभेतां यूयमित्वा तं भूरिमायं वदत।

XXXIII तत्राप्यध श्वः परश्वश्च भया गमनागमने कर्त्तव्ये, यतो हेतो र्चिज्ञाशालमो बडिः कुत्रापि कोपि भविष्यद्वादी न धानिष्यते।

XXXIV हे यिज्ञाशालम् हे यिज्ञाशालम् त्वं भविष्यद्वादिनो हंसि तवान्तिके प्रेरितान् प्रस्तरैर्भरियसि य, यथा कुक्कुटी निजपक्षाधः स्वशावकान् संगृह्णाति, तथाहमपि तव शिशून् संग्रहीतुं कतिवारान् अय्यं किन्तु त्वं नैच्छः।

XXXV पश्यत युष्माकं वासस्थानानि प्रोच्छिद्यमानानि परित्यक्तानि य भविष्यन्ति; युष्मानहं यथार्थं वदामि, यः प्रभो नाभिनागच्छति स धन्य एति वायं यावत्कालं न वदिष्यथ, तावत्कालं यूयं मां न द्रक्षथ।

XIV

I अनन्तरं विश्रामवारे यीशौ प्रधानस्य किञ्चिन् गृहे भोक्तुं गतवति ते तं वीक्षितुम् आरेभिरे।

II तदा जलोदरी तस्य सम्भुभे स्थितः।

III ततः स व्यवस्थापकान् किञ्चिन् शिन्श्च पप्रच्छ, विश्रामवारे स्वास्थ्यं कर्त्तव्यं न वा? ततस्ते किमपि न प्रत्युयुः।

IV तदा स तं रोगिणं स्वस्थं कृत्वा विससर्जः

V तानुवाच य युष्माकं कस्यचिद् गर्दभो वृषभो वा येद् गर्त्तं पतति तर्हि विश्रामवारे तत्क्षाणं स किं तं नोत्थापयिष्यति?

VI ततस्ते कथाया अेतस्याः किमपि प्रतिवक्तुं न शेकुः।

VII अपरञ्च प्रधानस्थानमनोनोतत्वकरणं विलोक्य स निमन्त्रितान् अेतदुपदेशकथां जगाद,

VIII त्वं विवाडादिभोज्येषु निमन्त्रितः सन् प्रधानस्थाने भोपावेक्षीः। त्वत्तो गौरवान्वितनिमन्त्रितजन आयाते

IX निमन्त्रयितागत्य मनुष्यायैतस्मै स्थानं देहीति वाक्यं येद् वक्ष्यति तर्हि त्वं सङ्कुयितो भूत्वा स्थान एतरस्मिन् उपवेष्टुम् उद्यंस्वसि।

X अस्मात् कारणादेव त्वं निमन्त्रितो गत्वाऽप्रधानस्थानं उपविश, ततो निमन्त्रयितागत्य वद्विष्यति, छे बन्धो प्रोच्यस्थानं गत्वोपविश, तथा सति भोजनोपविष्टानां सकलानां साक्षात् त्वं मान्यो भविष्यसि।

XI यः कश्चित् स्वमुन्नमयति स नमयिष्यते, किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति स उन्नमयिष्यते।

XII तदा स निमन्त्रयितारं जनमपि जगाद, मध्याह्ने रात्रौ वा भोज्ये कृते निजबन्धुगणो वा भ्रातृगणो वा ज्ञातिगणो वा धनिगणो वा समीपवासिगणो वा अेतान् न निमन्त्रय, तथा कृते येत् त्वां निमन्त्रयिष्यन्ति, तर्हि परिशीधो भविष्यति।

XIII किन्तु यदा भेज्यं करोषि तदा दरिद्रशुष्ककरभञ्जान्धान् निमन्त्रय,

XIV तत आशिषं लप्स्यसे, तेषु परिशीधं कर्तुमशक्नुवत्सु श्मशानाद्धार्मिकानामुत्थानकाले त्वं इलां लप्स्यसे।

XV अनन्तरं तां कथां निशम्य भोजनोपविष्टः कश्चित् कथयामास, यो जनं ईश्वरस्य राज्ये भोक्तुं लप्स्यते सयेव धन्यः।

XVI ततः स उवाच, कश्चित् जनो रात्रौ भेज्यं कृत्वा बद्धन् निमन्त्रयामास।

XVII ततो भोजनसमये निमन्त्रितलोकान् आह्वातुं दासद्वारा कथयामास, जघद्रव्याणि सर्वाणि समासादितानि सन्ति, यूयमागच्छत।

XVIII किन्तु ते सर्वे अेकैकं छलं कृत्वा क्षमां प्रार्थयाञ्चक्रिरे प्रथमो जनः कथयामास, क्षेत्रमेकं कीतवानलं तदेव द्रष्टुं मया गन्तव्यम्, अतयेव मां क्षन्तुं तं निवेदय।

XIX अन्यो जनः कथयामास, दशवृषानलं कीतवान् तान् परीक्षितुं यामि तस्मादेव मां क्षन्तुं तं निवेदय।

XX अपरः कथयामास, व्यूढवानलं तस्मात् कारणाद् यातुं न शक्नोमि।

XXI पश्चात् स दासो गत्वा निजप्रभोः साक्षात् सर्ववृत्तान्तं निवेदयामास, ततोसौ गृहपतिः कुपित्वा स्वदासं व्याजहार, त्वं सत्वरं नगरस्य सन्निवेशान् मार्गाश्च गत्वा दरिद्रशुष्ककरभञ्जान्धान् अत्रानया।

XXII ततो दासोऽवदत्, छे प्रभो भवत आजानुसारेणाक्रियत तथापि स्थानमस्ति।

XXIII तदा प्रभुः पुनर्दासायाकथयत्, राजपथान् वृक्षमूलानि य यात्वा मदीयगृहपूरणार्थं लोकानागन्तुं प्रवर्तय।

XXIV अलं युष्मभ्यं कथयामि, पूर्वनिमन्त्रितानमेकोपि ममास्य रात्रिभोज्यस्यास्वाहं न प्राप्स्यति।

XXV अनन्तरं बद्धेषु लोकेषु यीशोः पश्चाद् व्रजितेषु सत्सु स व्याद्युष्य तेभ्यः कथयामास,

XXVI यः कश्चिन् मम समीपम् आगत्य स्वस्य माता पिता पत्नी सन्तानां भ्रातरो भगिन्यो निजप्राणाश्च, अतेभ्यः सर्वेभ्यो मय्यधिकं प्रेमं न करोति, स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति।

XXVII यः कश्चित् स्वीयं कुशं वलन् मम पश्चान्न गच्छति, सोपि मम शिष्यो भवितुं न शक्यति।

XXVIII दुर्गनिर्माणे कतिव्ययो भविष्यति, तथा तस्य समाप्तिकरणार्थं सम्पत्तिरस्ति न वा, प्रथममुपविश्य अेतन्नं गणयति, युष्माकं मध्यं अेतादृशः कोस्ति?

XXIX नोयेद् भित्तिं कृत्वा शेषे यदि समापयितुं न शक्यति,

XXX तर्हि मानुषोयं नियेतुम् आरभत समापयितुं नाशक्नोत्, छति व्याहृत्य सर्वे तमुपलसिष्यन्ति।

XXXI अपरञ्च भिन्नभूपतिना सह युद्धं कर्तुम् उद्यम्य दशसहस्राणि सैन्यानि गृहीत्वा विंशतिसहस्रेः सैन्यैः सलितस्य समीपवासिनः सम्भुषं यातुं शक्यामि न वेति प्रथमं उपविश्य न विचारयति अेतादृशो भूमिपतिः कः?

XXXII यदि न शक्नोति तर्हि रिपावतिदूरे तिष्ठति सति निजदूतं प्रेष्य सन्धिं कर्तुं प्रार्थयेत्।

XXXIII तदद् युष्माकं मध्ये यः कश्चिन् मदर्थं सर्वस्वं छातुं न शक्नोति स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति।

XXXIV लवणम् उत्तमम् छति सत्यं, किन्तु यदि लवणस्य लवणत्वम् अपगच्छति तर्हि तत् कथं स्वाद्युक्तं भविष्यति?

XXXV तद भूम्यर्थम् आलवालराश्यर्थमपि तद्वं न भवति; लोकास्तद् बहिः क्षिपन्ति यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।

XV

1 तदा करसन्नायिनः पापिनश्च लोका उपदेश्कथां श्रोतुं यीशोः समीपम् आगच्छन्।

II ततः किंशिन उपाध्यायाश्च विवदमानाः कथयामासुः अेष मानुषः पापिभिः सड प्रणयं कृत्वा तैः सार्द्धं लुङ्क्ते।

III तदा स तेभ्य एभां दृष्टान्तकथां कथितवान्,

IV कस्ययित् शतमेषेषु तिष्ठन्तु तेषामेकं स यद्वि डारयति तर्हि मध्येप्रान्तरम् अकोनशतमेषान् विडाय डारितमेषस्य उद्देशप्रान्तिपर्यन्तं न गवेषयति, अेतादृशो लोको युष्माकं मध्ये क आस्ते?

V तस्योद्देशं प्राप्य हृष्टमनास्तं स्कन्धे निडाय स्वस्थानम् आनीय बन्धुबान्धवसमीपवासिन आडूय वक्ति,

VI डारितं मेषं प्राप्तोडम् अतो डेतो मया सार्द्धम् आनन्दता

VII तद्दडडं युष्मान् वडामि, येषां मनःपरावर्त्तनस्य प्रयोजनं नास्ति, तादृशैकोनशतधार्मिककारणोडय आनन्दस्तस्माद् अेकस्य मनःपरिवर्त्तिनः पापिनः कारणोत् स्वर्गं डधिकानन्दो ज्ञायते।

VIII अपरञ्च दशानां रूधयणोडानाम् अेकणोडो डारिते प्रदीपं प्रज्वाल्य गृहं सम्मार्ज्यं तस्य प्राप्तिं यावद् यत्नेन न गवेषयति, अेतादृशी योषित् कास्ते?

IX प्राप्ते सति बन्धुबान्धवसमीपवासिनीराडूय कथयति, डारितं रूधयणोडं प्राप्ताडं तस्मादेव मया सार्द्धम् आनन्दता।

X तद्दडडं युष्मान् व्याडरामि, अेकेन पापिना मनसि परिवर्त्तिते, ईश्वरस्य दूतानां मध्येप्यानन्दो ज्ञायते।

XI अपरञ्च स कथयामास, कस्ययिद् द्वौ पुत्रावास्तां,

XII तयोः कनिष्ठः पुत्रः पित्रे कथयामास, डे पितस्तव सम्पत्त्या यमंशं प्राप्स्याम्यडं विभज्य तं देडि, ततः पिता निजं सम्पत्तिं विभज्य ताभ्यां ददौ।

XIII कतिपयात् कालात् परं स कनिष्ठपुत्रः समस्तं धनं संगृह्य दूरदेशं गत्वा दुष्टायरणेन सर्वां सम्पत्तिं नाशयामास।

XIV तस्य सर्वधने व्ययं गते तद्देशे मडोडुर्भिक्षं बलूव, ततस्तस्य दैन्यदशा बलितुम् आरेभे।

XV ततः परं स गत्वा तद्देशीयं गृहस्थमेकम् आश्रयत; ततः सतं शूकरव्रजं यारयितुं प्रान्तरं प्रेषयामास।

XVI डेनापि तस्मै लक्ष्याडानात् स शूकरडलवल्कलेन पिथिणोडपूरणं ववाञ्छ।

XVII शेषे स मनसि येतनां प्राप्य कथयामास, डो मम पितुः समीपे कति कति वेतनलुजो दासा यथेधं ततोधिकञ्च लक्ष्यं प्राप्नुवन्ति किन्त्वडं क्षुधा मुमूर्षुः।

XVIII अडमुत्थाय पितुः समीपं गत्वा कथामेतां वडिष्यामि, डे पितर् ईश्वरस्य तव य विरुद्धं पापमकरवम्।

XIX तव पुत्रडति विष्यातो बलितुं न योग्योस्मि य, मां तव वैतनिकं दासं कृत्वा स्थापया।

XX पश्चात् स उन्थाय पितुः समीपं जगाम; ततस्तस्य पितातिदूरे तं निरीक्ष्य दयाञ्चक्रे, धावित्वा तस्य कण्ठं गृहीत्वा तं युगुम्भ या।

XXI तदा पुत्र उवाय, डे पितर् ईश्वरस्य तव य विरुद्धं पापमकरवं, तव पुत्रडति विष्यातो बलितुं न योग्योस्मि या।

XXII किन्तु तस्य पिता निजदासान् आदिदेश, सर्वांतमवस्त्राणयानीय परिधापयतैनं डस्ते याडुगुरीयकम् अर्पयत पादयोश्चोपानडौ समर्पयत;

XXIII पुष्टं गोवत्सम् आनीय मारयत य तं लुक्त्वा वयम् आनन्दाभि।

XXIV यतो मम पुत्रोयम् अग्रियत पुनरञ्जवीद् डारितश्च लब्धोभूत् ततस्त आनन्दितुम् आरेभिरे।

XXV तड्काले तस्य ज्येष्ठः पुत्रः क्षेत्र आसीत्। अथ स निवेशनस्य निकटे आगच्छन् नृत्यानां वाडानाञ्च शब्दं श्रुत्वा।

XXVI दासानाम् अेकम् आडूय पप्रच्छ, किं कारणमस्य?

XXVII ततः सोवादीत्, तव भ्रातागमत्, तव तातश्च तं सुशरीरं प्राप्य पुष्टं गोवत्सं मारितवान्।

XXVIII ततः स प्रकुप्य निवेशनान्तः प्रवेष्टुं न सम्भेने; ततस्तस्य पिता बडिरागत्य तं साधयामास।

XXIX ततः स पितरं प्रत्युवाय, पश्य तव काञ्चिदप्याडां न विदंथ्य बडून् वत्सरान् अडं त्वां सेवे तथापि मित्रैः सार्द्धम् उत्सवं कर्तुं कडापि षागमेकमपि मह्यं नाददाः;

XXX किन्तु तव यः पुत्रो वेश्यागमनादिभिस्तव सम्पत्तिम् अपव्ययितवान् तस्मिन्नागतमात्रे तस्यैव निमित्तं पुष्टं गोवत्सं मारितवान्।
 XXXI तदा तस्य पितावोयत्, हे पुत्र त्वं सर्व्वदा मया सहासि तस्मान् मम यद्यदास्ते तत्सर्व्वं तवा।
 XXXII किन्तु तवायं भ्राता मृतः पुनरञ्जुवीद् डारितश्च भूत्वा प्राप्तोभूत्, अतस्मात् कारणाद् उत्सवानन्दौ कर्त्तुम् उचितमस्माकम्।

XVI

I अपरञ्च यीशुः शिष्येभ्योन्यामेकां कथां कथयामास कस्यचिद् धनवतो मनुष्यस्य गृहकार्य्याधीशे सम्पत्तेरपव्ययेऽपवादिते सति

II तस्य प्रभुस्तम् आहूय जगाद्, त्वयि यामिमां कथां शृणोमि सा कीदृशी? त्वं गृहकार्य्याधीशकर्मणो गणानां दर्शय गृहकार्य्याधीशपदे त्वं न स्थास्यसि।

III तदा स गृहकार्य्याधीशो मनसा चिन्तयामास, प्रभु र्यदि मां गृहकार्य्याधीशपदाद् भ्रंशयति तर्हि किं करिष्येऽहं? मृदं अनितुं मम शक्तिं नास्ति (भिक्षितुञ्च लज्जिष्येऽहं)।

IV अतएव मयि गृहकार्य्याधीशपदात् व्युते सति यथा लोका मह्यम् आश्रयं दास्यन्ति तदर्थं यत्कर्म मया करणीयं तन् निर्णीयते।

V पश्चात् स स्वप्रभोरेकैकम् अधमार्णम् आहूय प्रथमं पप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्?

VI ततः स उवाच, अेकशताढकतैलानि; तदा गृहकार्य्याधीशः प्रोवाच, तव पत्रमानीय शीघ्रमुपविश्य तत्र पञ्चाशतं लिभा।

VII पश्चादन्यमेकं पप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्? ततः सोवादीद् अेकशताढकगोधूमाः; तदा स कथयामास, तव पत्रमानीय अशीतिं लिभा।

VIII तेनैव प्रभुस्तमयथार्थकृतम् अधीशं तद्बुद्धिनैपुण्यात् प्रशशंस; एतथं दीप्तिरूपसन्तानेभ्य अेतत्संसारस्य सन्ताना वर्त्तमानकालेऽधिकबुद्धिमन्तो भवन्ति।

IX अतो वदामि यूयमप्यथार्थेन धनेन मित्राणि लभध्वं ततो युष्मासु पदभ्रष्टेष्वपि तानि यिरकालम् आश्रयं दास्यन्ति।

X यः कश्चित् क्षुद्रे कार्य्ये विश्वास्थ्यो भवति स भडति कार्य्येपि विश्वास्थ्यो भवति, किन्तु यः कश्चित् क्षुद्रे कार्य्येऽविश्वास्थ्यो भवति स भडति कार्य्येऽप्यविश्वास्थ्यो भवति।

XI अतएव अयथार्थेन धनेन यदि यूयमविश्वास्या ज्ञातास्तर्हि सत्यं धनं युष्माकं करेषु कः समर्पयिष्यति?

XII यदि य परधनेन यूयम् अविश्वास्या भवथ तर्हि युष्माकं स्वकीयधनं युष्मत्स्यं को दास्यति?

XIII कोपि दास उभौ प्रभू सेवितुं न शक्नोति, यत अेकस्मिन् प्रीयमाणोऽन्यस्मिन्नप्रीयते यद्वा अेकं जन् सम्राट् तदन्यं तुच्छीकरोति तद्दद् यूयमपि धनेश्वरौ सेवितुं न शक्नुथा।

XIV तदैताः सर्वाः कथाः श्रुत्वा लोभिर्किञ्चिन् शिनस्तमुपजडसुः।

XV ततः स उवाच, यूयं मनुष्याणां निकटे स्वान् निर्दोषान् दर्शयथ किन्तु युष्माकम् अन्तःकराणीश्वरो ज्ञानाति, यत् मनुष्याणाम् अति प्रशंस्यं तद् ईश्वरस्य धृष्यां।

XVI योहन आगमनपर्य्यन्तं युष्माकं समीपे व्यवस्थाभविष्यद्वादिनां लेभनानि यासन् ततः प्रभृति ईश्वरराज्यस्य सुसंवाद्ः प्रयरति, अेकैको लोकस्तन्मध्यं यत्नेन प्रविशति य।

XVII वरं नभसः पृथिव्याश्च लोपो भविष्यति तथापि व्यवस्थाया अेकभिन्दोरपि लोपो न भविष्यति।

XVIII यः कश्चित् स्वीयां भाय्यां विहाय स्त्रियमन्यां विवडति स परदारान् गच्छति, यश्च ता त्यक्तां नारीं विवडति सोपि परदारान् गच्छति।

XIX अेको धनी मनुष्यः शुक्लानि सूक्ष्माणि वस्त्राणि पर्य्येदधात् प्रतिदिनं परितोषरूपेणालुङ्कतापिवय्या।

XX सर्वाङ्गे क्षतयुक्त एलियासरनामा कश्चिद् दरिद्रस्तस्य धनवतो भोजनपात्रात् पतितम् उच्छिष्टं भोक्तुं वाञ्छन् तस्य द्वारे पतित्वातिष्ठत्;

XXI अथ श्वान आगत्य तस्य क्षतान्यलिङ्गन्।

XXII क्रियत्कालात्परं स दरिद्रः प्राणान् जडौ; ततः स्वर्गीयदूतास्तं नीत्वा एब्राहीमः कोऽ उपवेशयामासुः।

XXIII पश्चात् स धनवानपि ममार, तं श्मशाने स्थापयामासुश्च; किन्तु परलोके स वेदनाकुलः सन्
 ॐर्द्ध्वां निरीक्ष्य बडुदुराद् एब्राहीमं तत्कोऽ एलियासरञ्च विलोक्य रुवन्नुवाय;

XXIV हे पितर एब्राहीम अनुगृह्य अडुगुल्यग्रभागं जले मञ्जयित्वा मम जिह्वां शीतलां कर्तुम्
 एलियासरं प्रेरय, यतो वह्निशिषातोऽं व्यथितोस्मि

XXV तदा एब्राहीम बभाषे, हे पुत्र त्वं श्रुवन् सम्भ्रं प्राप्तवान् एलियासरस्तु विपदं प्राप्तवान् अेतत्
 स्मर, किन्तु सम्भ्रति तस्य सुभं तव य दुःखं भवति

XXVI अपरमपि युष्माकम् अस्माकञ्च स्थानयो र्मध्ये मडद्विच्छेदोऽस्ति तत अेतत्स्थानस्य लोकास्तत्
 स्थानं यातुं यद्वा तत्स्थानस्य लोका अेतत् स्थानमायातुं न शक्नुवन्ति

XXVII तदा स उक्तवान्, हे पितरति त्वां निवेदयामि मम पितु र्गोडे ये मम पञ्च भ्रातरः सन्ति

XXVIII ते यथैतद् यातनास्थानं नायास्यन्ति तथा मन्त्राणां दातुं तेषां समीपम् एलियासरं प्रेरया

XXIX तत एब्राहीम उवाच, मूसाभविष्यद्वादिनाञ्च पुस्तकानि तेषां निकटे सन्ति ते तद्ग्रथनानि
 मन्यन्तां

XXX तदा स निवेदयामास, हे पितर एब्राहीम न तथा, किन्तु यदि मृतलोकानां कश्चित् तेषां समीपं
 याति तर्हि ते मनांसि व्याधोऽपिष्यन्ति

XXXI तत एब्राहीम जगाद, ते यदि मूसाभविष्यद्वादिनाञ्च ग्रथनानि न मन्यन्ते तर्हि मृतलोकानां
 कस्मिंश्चिद् उत्थितेपि ते तस्य मन्त्राणां न मंस्यन्ते

XVII

I एतः परं यीशुः शिष्यान् उवाच, विधनैरवश्यम् आगतव्यं किन्तु विधना येन घटिष्यन्ते तस्य दुर्गति
 भविष्यति

II अेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अेकस्यापि विधनजननात् कण्ठबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजले
 मञ्जनं भद्रं

III यूयं स्वेषु सावधानास्तिष्ठतः तव भ्राता यदि तव किञ्चिद् अपराध्यति तर्हि तं तर्जय, तेन यदि
 मनः परिवर्त्तयति तर्हि तं क्षमस्वा

IV पुनरेकदिनमध्ये यदि स तव सप्तकृत्योऽपराध्यति किन्तु सप्तकृत्य आगत्य मनः परिवर्त्य
 मयापराद्धम् एति वदति तर्हि तं क्षमस्वा

V तदा प्रेरिताः प्रभुम् अवदन् अस्माकं विश्वासं वर्द्धया

VI प्रभुरुवाच, यदि युष्माकं सर्षपैकप्रमाणो विश्वासोस्ति तर्हि त्वं समूलमुत्पाटितो भूत्वा समुद्रे
 रोपितो भव कथायाम् अेतस्याम् अेतद्दुम्भराय कथितायां स युष्माकमाज्ञावडो भविष्यति

VII अपरं स्वदासे डलं वाडयित्वा वा पशून् यारयित्वा क्षेत्राद् आगते सति तं वदति, अेडि
 भोक्तुमुपविश, युष्माकम् अेतादृशः कोस्ति?

VIII वरञ्च पूर्वं मम पाद्यमासाद्य यावद् भुञ्जे पिवामि य तावद् बद्धकटिः परियर पश्चात् त्वमपि
 भोक्ष्यसे पास्यसि य कथामीदृशी किं न वक्ष्यति?

IX तेन दासेन प्रभोराज्ञानुर्षे कर्मणि कृते प्रभुः किं तस्मिन् बाधितो जातः? नेत्यं बुध्यते मया

X एत्यं निरूपितेषु सर्वकर्मसु कृतेषु सन्तु यूयमपीदं वाक्यं वदथ, वयम् अनुपकारिणो दासा
 अस्माभिर्यद्यत्कर्त्तव्यं तन्मात्रमेव कृतां

XI स यिज्ञासालमि यात्रां कुर्वन् शोमिरोण्गालीलप्रदेशमध्येन गच्छति,

XII अेतर्हि कुत्रयिद् ग्रामे प्रवेशमात्रे दशकुष्ठिनस्तं साक्षात् कृत्वा

XIII दूरे तिष्ठन्त उच्यै र्वक्तुमारेभिरे, हे प्रभो यीशो दयस्वास्मान्

XIV ततः स तान् दृष्ट्वा जगाद, यूयं याजकानां समीपे स्वान् दर्शयत, ततस्ते गच्छन्तो रोगात्
 परिष्कृताः।

XV तदा तेषामेकः स्वं स्वस्थं दृष्ट्वा प्रोच्यैरीश्वरं धन्यं वदन् व्याद्युत्यायातो यीशो गुणाननुवदन्
 तस्यरणाधोभूमौ पपात;

XVI स यासीत् शोमिरोणी

XVII तदा यीशुरवदत्, दशजनाः किं न परिष्कृताः? तद्ग्रन्थे नवजनाः कुत्र?

XVIII ईश्वरं धन्यं वदन्तम् अेनं विदेशिनं विना कोप्यन्थो न प्राप्यता

- XIX તદા સ તમુવાચ, ત્વમુત્થાય યાહિ વિશ્વાસસ્તે ત્વાં સ્વસ્થં કૃતવાન્|
- XX અથ કદેશ્વરસ્ય રાજત્વં ભવિષ્યતીતિ ફિરૂશિભિઃ પૃષ્ટે સ પ્રત્યુવાચ, ઈશ્વરસ્ય રાજત્વમ્ ઐશ્વર્યદર્શનેન ન ભવિષ્યતિ|
- XXI અત એતસ્મિન્ પશ્ય તસ્મિન્ વા પશ્ય, ઇતિ વાક્યં લોકા વક્તું ન શક્યન્તિ, ઈશ્વરસ્ય રાજત્વં યુષ્માકમ્ અન્તરેવાસ્તે|
- XXII તતઃ સ શિષ્યાન્ જગાદ, યદા યુષ્માભિ મનુજસુતસ્ય દિનમેકં દ્રષ્ટુમ્ વાગ્ધિષ્યતે કિન્તુ ન દર્શિષ્યતે, ઈદ્દક્કાલ આયાતિ|
- XXIII તદાત્ર પશ્ય વા તત્ર પશ્યેતિ વાક્યં લોકા વક્ષ્યન્તિ, કિન્તુ તેષાં પશ્ચાત્ મા યાત, માનુગચ્છત યા
- XXIV યતસ્તડિદ્ યથાકાશૈકદિશ્યુદિય તદન્યામપિ દિશં વ્યાપ્ય પ્રકાશતે તદ્દત્ નિજદિને મનુજસુનુઃ પ્રકાશિષ્યતે|
- XXV કિન્તુ તત્પૂર્વં તેનાનેકાનિ દુઃખાનિ ભોક્તવ્યાન્યેતદ્વર્તમાનલોકૈશ્ચ સોડવજ્ઞાતવ્યઃ|
- XXVI નોહસ્ય વિદ્યમાનકાલે યથાભવત્ મનુષ્યસૂનોઃ કાલેપિ તથા ભવિષ્યતિ|
- XXVII યાવત્કાલં નોહો મહાપોતં નારોહદ્ આપ્લાવિવાર્ય્યેત્ય સર્વં નાનાશયચ્ય તાવત્કાલં યથા લોકા અભુક્ષતાપિવન્ વ્યવહન્ વ્યવાહયંશ્ચઃ|
- XXVIII ઇત્યં લોટો વર્તમાનકાલેપિ યથા લોકા ભોજનપાનક્રયવિક્રયરોપણગૃહનિર્માણકર્મસુ પ્રાવર્તન્ત,|
- XXIX કિન્તુ યદા લોટ્ સિદોમો નિર્જગામ તદા નભસઃ સગન્ધકાગ્નિવૃષ્ટિ ભૂત્વા સર્વં વ્યનાશયત્
- XXX તદ્દન્ માનવપુત્રપ્રકાશદિનેપિ ભવિષ્યતિ|
- XXXI તદા યદિ કશ્ચિદ્ ગૃહોપરિ તિષ્ઠતિ તર્હિ સ ગૃહમધ્યાત્ કિમપિ દ્રવ્યમાનેતુમ્ અવરુદ્ધ નૈતુઃ યશ્ચ ક્ષેત્રે તિષ્ઠતિ સોપિ વ્યાદ્યુત્ય નાયાતુ|
- XXXII લોટઃ પત્નીં સ્મરતા
- XXXIII યઃ પ્રાણાન્ રક્ષિતું ચેષ્ટિષ્યતે સ પ્રાણાન્ હારયિષ્યતિ યસ્તુ પ્રાણાન્ હારયિષ્યતિ સચેવ પ્રાણાન્ રક્ષિષ્યતિ|
- XXXIV યુષ્માનહં વચ્ચિમ તસ્યાં રાત્રૌ શચ્ચૈકગતયો લોકચોરેકો ધારિષ્યતે પરસ્ત્યક્ષયતે|
- XXXV સ્ત્રિયૌ યુગપત્ પેષણીં વ્યાવર્તયિષ્યતસ્તયોરેકા ધારિષ્યતે પરાત્યક્ષયતે|
- XXXVI પુરુષો ક્ષેત્રે સ્થાસ્યતસ્તયોરેકો ધારિષ્યતે પરસ્ત્યક્ષયતે|
- XXXVII તદા તે પપ્રચ્છુઃ, હે પ્રભો કુત્રેત્યં ભવિષ્યતિ? તતઃ સ ઉવાચ, યત્ર શવસ્તિષ્ઠતિ તત્ર ગૃધ્રા મિલન્તિ|

XVIII

- I અપરચ્છ લોકૈરકલાન્તૈ નિરન્તરં પ્રાર્થયિતવ્યમ્ ઇત્યાશયેન યીશુના દૃષ્ટાન્ત એકઃ કથિતઃ|
- II કુત્રચિન્નગરે કશ્ચિત્ પ્રાડ્વિવાક આસીત્ સ ઈશ્વરાન્નાભિભેત્ માનુષાંશ્ચ નામન્યતા|
- III અથ તત્પુરવાસિની કાચિદ્વિધવા તત્સમીપમેત્ય વિવાદિના સહ મમ વિવાદં પરિષ્કુર્વિતિ નિવેદયામાસા|
- IV તતઃ સ પ્રાડ્વિવાકઃ કિયદિનાનિ ન તદ્દક્ષીકૃતવાન્ પશ્ચાચ્ચિતે ચિન્તયામાસ, યદપીશ્વરાન્ન ભિભેમિ મનુષ્યાનપિ ન મન્યે|
- V તથાપ્યેષા વિધવા માં ક્લિશ્નાતિ તસ્માદસ્યા વિવાદં પરિષ્કરિષ્યામિ નોચેત્ સા સદાગત્ય માં વ્યગ્રં કરિષ્યતિ|
- VI પશ્ચાત્ પ્રભુરવદદ્ અસાવન્યાયપ્રાડ્વિવાકો યદાહ તત્ર મનો નિદધધ્વાં|
- VII ઈશ્વરસ્ય યે ડભિરુચિતલોકા દિવાનિશં પ્રાર્થયન્તે સ બહુદિનાનિ વિલમ્બ્યાપિ તેષાં વિવાદાન્ કિં ન પરિષ્કરિષ્યતિ?|
- VIII યુષ્માનહં વદામિ ત્વરયા પરિષ્કરિષ્યતિ, કિન્તુ યદા મનુષ્યપુત્ર આગમિષ્યતિ તદા પૃથિવ્યાં કિમીદ્દેશં વિશ્વાસં પ્રાપ્સ્યતિ?|
- IX યે સ્વાન્ ધાર્મિકાન્ જ્ઞાત્વા પરાન્ તુચ્છીકુર્વન્તિ એતાદ્ગભ્યઃ, કિયદ્ભ્ય ઇમં દૃષ્ટાન્તં કથયામાસા|
- X એકઃ ફિરૂશ્યપરઃ કરસચ્ચાચી દ્વાવિમૌ પ્રાર્થયિતું મન્દિરં ગતૌ|

XI ततोऽसौ किञ्चिदुच्यते किञ्चिन् ढे ईश्वर अलमन्यलोकवत् लोठयितान्याथी पारदारिकश्च न लवामि अस्य करसञ्चायिनस्तुल्यश्च न, तस्मात्त्वां धन्यं वदामि।

XII सप्तसु दिनेषु दिनद्वयमुपवसामि सर्वसम्पत्ते दशमांशं ददामि य, अतत्कथां कथयन् प्रार्थयामास।

XIII किन्तु स करसञ्चायि दूरे तिष्ठन् स्वर्गं द्रष्टुं नेर्यन् वक्षसि कराघातं कुर्वन् ढे ईश्वर पापिष्ठं मां दयस्व, धत्थं प्रार्थयामास।

XIV युष्मानढं वदामि, तयोर्द्वयो र्मध्ये केवलः करसञ्चायी पुण्यवत्त्वेन गणितो निजगृढं जगाम, यतो यः कश्चित् स्वमुन्नमयति स नामधिष्यते किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति स उन्नमधिष्यते।

XV अथ शिशूनां गात्रस्पर्शार्थं लोकास्तान् तस्य समीपमानिन्युः शिष्यास्तद् दृष्टवानेतन् तर्जयामासुः,

XVI किन्तु यीशुस्तानाडूय जगाद, मन्त्रिकटम् आगन्तुं शिशून् अनुजानीध्वं तांश्च मा वारयत; यत ईश्वरराज्याधिकारिण अेषां सदृशाः।

XVII अढं युष्मान् यथार्थं वदामि, यो जनः शिशोः सदृशो भूत्वा ईश्वरराज्यं न गृह्णाति स केनापि प्रकारेण तत् प्रवेष्टुं न शक्नोति।

XVIII अपरम् अेकोधिपतिस्तं पप्रच्छ, ढे परमगुरो, अनन्तायुषः प्राप्तये मया किं कर्त्तव्यं?

XIX यीशुरुवाय, मां कुतः परमं वदसि? ईश्वरं विना कोपि परमो न लवति।

XX परदारान् मा गर्य, नरं मा जढि, मा योरय, मिथ्यासाक्ष्यं मा देढि, मातरं पितरञ्च संमन्यस्व, अेता या आज्ञाः सन्ति तास्त्वं जानासि।

XXI तदा स उवाय, आव्यकालात् सर्वा अेता आयारामि।

XXII धति कथां श्रुत्वा यीशुस्तमवदत्, तथापि तवैकं कर्म न्यूनमास्ते, निजं सर्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो वितर, तस्मात् स्वर्गं धनं प्राप्स्यसि; तत आगत्य ममानुगामी लव।

XXIII किन्त्वेतां कथां श्रुत्वा सोधिपतिः शुशोय, यतस्तस्य बहुधनमासीत्।

XXIV तदा यीशुस्तमतिशोकात्चितं दृष्ट्वा जगाद, धनवताम् ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः।

XXV ईश्वरराज्ये धनिनः प्रवेशात् सूयेश्छिद्रेण मडाङ्गस्य गमनागमने सुकरे।

XXVI श्रोतारः पप्रच्छुस्तर्हि केन परित्राणं प्राप्स्यते?

XXVII स उक्तवान्, यन् मानुषेणाशक्यं तद् ईश्वरेण शक्यं।

XXVIII तदा पितर उवाय, पश्य वयं सर्वस्वं परित्यज्य तव पश्चाद्गामिनोऽलवाम।

XXIX ततः स उवाय, युष्मानढं यथार्थं वदामि, ईश्वरराज्यार्थं गृढं पितरौ भ्रातृगणं जायां सन्तानांश्च त्यक्तवा।

XXX धढ काले ततोऽधिकं परकाले ऽनन्तायुश्च न प्राप्स्यति लोक ईदृशः कोपि नास्ति।

XXXI अनन्तरं स द्वादशशिष्यानाडूय लभाषे, पश्यत वयं यिञ्चालमनगरं यामः, तस्मात् मनुष्यपुत्रे लविष्यद्वादिभिरुक्तं यदस्ति तदनुत्पं तं प्रति घटिष्यते;

XXXII वस्तुतस्तु सोऽन्यदेशीयानां ङस्तेषु समर्पयिष्यते, ते तमुपलसिष्यन्ति, अन्यायमायरिष्यन्ति तद्गुपुषि निष्ठीवं निक्षेप्यन्ति, कशाभिः प्रहत्य तं ङनिष्यन्ति य,

XXXIII किन्तु तृतीयदिने स श्मशानाद् उत्थास्यति।

XXXIV अेतस्याः कथाया अभिप्रायं किञ्चिदपि ते बोद्धुं न शेकुः तेषां निकटेऽस्पष्टतवात् तस्यैतासां कथानाम् आशयं ते ज्ञातुं न शेकुश्च।

XXXV अथ तस्मिन् यिरीढोः पुरस्यान्तिकं प्राप्ते कश्चिदन्धः पथः पार्श्व उपविश्य भिक्षाम् अकरोत्।

XXXVI स लोकसमूढस्य गमनशब्दं श्रुत्वा तत्कारणं पृष्टवान्।

XXXVII नासरतीययीशुर्यातीति लोकेरुक्ते स उच्यैर्वक्तुमारेले,

XXXVIII ढे दायूदः सन्तान यीशो मां दयस्व।

XXXIX ततोऽग्रगामिनस्तं मौनी तिष्ठति तर्जयामासुः किन्तु स पुनारुवन् उवाय, ढे दायूदः सन्तान मां दयस्व।

XL तदा यीशुः स्थगितो भूत्वा स्वान्तिके तमानेतुम् आदिदेश।

XLI ततः स तस्यान्तिकम् आगमत्, तदा स तं पप्रच्छ, त्वं किमिच्छसि? त्वदर्थमढं किं करिष्यामि? स उक्तवान्, ढे प्रभोऽढं द्रष्टुं लभौ।

XLII तदा यीशुरुवाय, दृष्टिशक्तिं गृढाण तव प्रत्ययस्त्वां स्वस्थं कृतवान्।

XLIII ततस्तत्क्षणात् तस्य यक्षुषी प्रसन्ने; तस्मात् स ईश्वरं धन्यं वदन् तत्पश्चाद् ययौ, तदा लोकोऽस्य सर्वे लोका ईश्वरं प्रशंसितुम् आरेभिरे।

XIX

- I यदा यीशु यिरीडोपुरं प्रविश्य तन्मध्येन गच्छंस्तदा
 II सक्केयनामा करसञ्चायिनां प्रधानो धनवानेको
 III यीशुः कीदृशित्वं द्रष्टुं येष्टितवान् किन्तु पर्वत्वालोकोऽस्य मध्ये तद्दर्शनमप्राप्य
 IV येन पथा स यास्यति तत्पथेऽग्रे धावित्वा तं द्रष्टुम् उडुम्बरतरुमारुरोह
 V पश्चाद् यीशुस्तत्स्थानम् एत्वा गीर्ध्वं विलोक्य तं दृष्टवावादीत्, हे सक्केय त्वं शीघ्रमवरोह मयाद्य
 त्वद्गृहे वस्तव्यं।
 VI ततः स शीघ्रमवरोह्य साह्वानं तं जग्राह।
 VII तद् दृष्ट्वा सर्वे विवदमाना वक्तुमारेभिरे, सोत्थित्वेन दृष्टलोकगच्छं गच्छति।
 VIII किन्तु सक्केयो दण्डायमानो वक्तुमारेभे, हे प्रभो पश्य मम या सम्पत्तिरस्ति तदद्दृष्ट्वा द्रिष्टेभ्यो ददे, अपरम् अन्यायं कृत्वा इस्मादपि यदि कदापि किञ्चित् मया गृहीतं तर्हि तस्य तुर्गुणं दद्यामि।
 IX तदा यीशुस्तमुक्तवान् अयमपि एब्राहीमः सन्तानोऽतः कारणाद् अद्यास्य गृहे त्राणमुपस्थितां।
 X यद् डारितं तत् मृगयितुं रक्षितुञ्च मनुष्यपुत्र आगतवान्।
 XI अथ स यिर्शालमः समीपे उपातिष्ठद् ईश्वरराजत्वस्यानुष्ठानं तदैव भविष्यतीति लोकेऽन्वभूयत, तस्मात् स श्रोतुभ्यः पुनर्दृष्टान्तकथाम् उत्थाप्य कथयामास।
 XII कोपि मडाल्लोको निजार्थं राजत्वपदं गृहीत्वा पुनरागतुं दूरदेशं जगाम।
 XIII यात्राकाले निजान् दशदासान् आहूय दशस्वर्णमुद्रा दत्त्वा ममागमनपर्यन्तं वाणिज्यं कुरुतेत्यादिदेश।
 XIV किन्तु तस्य प्रजास्तमवज्ञाय मनुष्यमेनम् अस्माकमुपरि राजत्वं न कारयिव्याम एमां वार्तां तन्निकटे प्रेरयामासुः।
 XV अथ स राजत्वपदं प्राप्यागतवान् अकैको जनो वाणिज्येन किं लब्धवान् एति ज्ञातुं येषु दासेषु मुद्रा अर्पयत् तान् आहूयानेतुम् आदिदेश।
 XVI तदा प्रथम आगत्य कथितवान्, हे प्रभो तव तयैक्या मुद्रया दशमुद्रा लब्धाः।
 XVII ततः स उवाच त्वमुत्तमो दासः स्वल्पेन विश्वास्यो जात एतः कारणात् त्वं दशनगराणाम् अधिपो भव।
 XVIII द्वितीय आगत्य कथितवान्, हे प्रभो तवैक्या मुद्रया पञ्चमुद्रा लब्धाः।
 XIX ततः स उवाच, त्वं पञ्चानां नगराणामधिपति भव।
 XX ततोऽन्य आगत्य कथयामास, हे प्रभो पश्य तव या मुद्रा अहं वस्त्रे बद्ध्वास्थापयं सेयं।
 XXI त्वं कृपणो यत्रास्थापयस्तदपि गृह्णासि, यत्रावपस्तदेव य एतन्त्सि ततोऽहं त्वत्तो भीतः।
 XXII तदा स जगाद्, रे दृष्ट्वा स तव वाक्येन त्वां द्रोषिणं करिष्यामि, यदहं नास्थापयं तदेव गृह्णामि, यदहं नावपञ्च तदेव एतन्त्सि, येतादृशः कृपणोऽहमिति यदि त्वं जानासि,
 XXIII तर्हि मम मुद्रा वाणिज्यां निकटे कुतो नास्थापयः? तथा कृतेऽहम् आगत्य कुसीटेन सार्द्धं निजमुद्रा अप्राप्स्यम्।
 XXIV पश्चात् स समीपस्थान् जनान् आज्ञापयत् अस्मात् मुद्रा आनीय यस्य दशमुद्राः सन्ति तस्मै दत्त।
 XXV ते प्रोचुः प्रभोऽस्य दशमुद्राः सन्ति।
 XXVI युष्मानहं वदामि यस्याश्रये वद्धते ऽधिकं तस्मै दायिष्यते, किन्तु यस्याश्रये न वद्धते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मान् नायिष्यते।
 XXVII किन्तु ममाधिपतित्वस्य वशत्वे स्थातुम् असम्मन्थमाना ये मम रिपवस्तानानीय मम समक्षं संहरत।
 XXVIII एत्युपदेशकथां कथयित्वा सोऽग्रः सन् यिर्शालमपुरं ययौ।
 XXIX ततो बैत्ङ्गीबैथनीयाग्रामयोः समीपे जैतुनाद्रेरन्तिकम् एत्वा शिष्यद्वयम् एत्युक्त्वा प्रेषयामास,

XXX युवाममुं सम्मुपस्थग्रामं प्रविश्यैव यं कोपि मानुषः कदापि नारोढत् तं गर्दभशावकं बद्धं द्रक्ष्यथस्तं
मोययित्वानयतीं।

XXXI तत्र कुतो मोययथः? एति येत् कोपि वक्ष्यति तर्हि वक्ष्यथः प्रभो रत्र प्रयोजनम् आस्ते।

XXXII तदा तौ प्ररितौ गत्वा तत्कथां नुसारेण सर्व्वं प्राप्तीं।

XXXIII गर्दभशावकमोयनकाले तत्त्वामिन उयुः, गर्दभशावकं कुतो मोययथः?

XXXIV तावूयतुः प्रभोरत्र प्रयोजनम् आस्ते।

XXXV पश्चात् तौ तं गर्दभशावकं यीशोरन्तिकमानीय तत्पृष्ठे निजवसनानि पातयित्वा तदुपरि
यीशुमारोढयामासतुः।

XXXVI अथ यात्राकाले लोकाः पथि स्ववस्त्राणि पातयितुम् आरेभिरे।

XXXVII अपरं जेतुनाद्रेरुपत्यकाम् एत्वा शिष्यसंघः पूर्व्वदृष्टानि मडाकर्माणि स्मृत्वा,

XXXVIII यो राजा प्रभो नान्नायाति स धन्यः स्वर्गं कुशलं सर्व्वोर्य्ये ज्यध्वनि भवतु, कथामेतां
कथयित्वा सानन्दम् उयैरीश्वरं धन्यं वक्तुमारभे।

XXXIX तदा लोकारण्यमध्यस्थाः कियन्तः किंशिनस्तत् श्रुत्वा यीशुं प्रोयुः, हे उपदेशक स्वशिष्यान्
तर्ज्या।

XL स उवाच, युष्मानदं वदामि यद्यमी नीरवास्तिष्ठन्ति तर्हि पाषाणानि उयैः कथाः कथयिष्यन्ति।

XLI पश्चात् तत्पुरान्तिकमेत्य तद्वलोक्य साश्रुपातं जगाद,

XLII हा हा येत् त्वमत्रेडजास्यथाः, तवास्मिन्नेव दिने वा यदि स्वमङ्गलम् उपालप्स्यथाः, तर्ह्युत्तमम्
अभविष्यत्, किन्तु क्षणस्मिन् तत्तव दृष्टेरगोयरम् भवति।

XLIII त्वं स्वत्राणकाले न मनो न्यधत्था एति हेतो र्यत्काले तव रिपवस्त्वां यतुर्दिक्षु प्राचीरेण वेष्टयित्वा
रोत्स्यन्ति।

XLIV बालकैः साद्धं भूमिसात् करिष्यन्ति य त्वमध्ये पाषाणैकोपि पाषाणोपरि न स्थास्यति य, काल
ईदृश उपस्थास्यति।

XLV अथ मध्येमन्दिरं प्रविश्य तत्रत्यान् कथिविक्रयिणो बद्धिष्कुर्वन्

XLVI अवदत् मद्दुदं प्रार्थनागृहमिति लिपिरास्ते किन्तु यूयं तदेव यैराणां गह्वरं कुरुथा

XLVII पश्चात् स प्रत्यदं मध्येमन्दिरम् उपदिदेशः, ततः प्रधानयाजका अध्यापकाः प्राचीनाश्च तं
नाशयितुं यियेष्टिरेः।

XLVIII किन्तु तदुपदेशे सर्व्वे लोका निविष्टयित्वाः स्थितास्तस्मात् ते तत्कर्तुं नावकाशं प्रापुः।

XX

I अथैकदा यीशु मनिदरे सुसंवादं प्रचारयन् लोकानुपदिशति, अेतर्हि प्रधानयाजका अध्यापकाः प्राञ्चश्च
तन्निकटमागत्य पप्रच्छुः।

II कयाज्ञया त्वं कर्माण्येतानि करोषि? को वा त्वामाज्ञापयत्? तदस्मान् वद।

III स प्रत्युवाच, तर्हि युष्मानपि कथामेकां पृच्छामि तस्योत्तरं वदत।

IV योडनो मज्जनम् ईश्वरस्य मानुषाणां वाज्ञातो ज्ञातं?

V ततस्ते मिथो विविच्य जगदुः, यदीश्वरस्य वदामस्तर्हि तं कुतो न प्रत्यैत स एति वक्ष्यति।

VI यदि मनुष्यस्येति वदामस्तर्हि सर्व्वे लोका अस्मान् पाषाणैर्दनिष्यन्ति यतो योडन् भविष्यद्वादीति
सर्व्वे दृढं ज्ञानन्ति।

VII अतयेव ते प्रत्युयुः कस्याज्ञया ज्ञातम् एति वक्तुं न शक्नुमः।

VIII तदा यीशुरवदत् तर्हि कयाज्ञया कर्माण्येताति करोमीति य युष्मान् न वक्ष्यामि।

IX अथ लोकानां साक्षात् स एमां दृष्टान्तकथां वक्तुमारभे, कश्चिद् द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तत् क्षेत्रं कृषीवलानां
हस्तेषु समर्थं बडुकावार्थं दूरदेशं जगाम।

X अथ इलकाले इलानि ग्रीहीतु कृषीवलानां समीपे दासं प्राडिणोत् किन्तु कृषीवलास्तं प्रहृत्य
रिक्तहस्तं विससृजुः।

XI ततः सोधिपतिः पुनरन्यं दासं प्रेषयामास, ते तमपि प्रहृत्य कुव्यवहृत्य रिक्तहस्तं विससृजुः।

XII ततः स तृतीयवारम् अन्यं प्राडिणोत् ते तमपि क्षताङ्गं कृत्वा बद्धि निविक्षिपुः।

XIII तदा क्षेत्रपतिर्विचारयामास, ममेदानीं किं कर्त्तव्यं? मम प्रिये पुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं दृष्ट्वा समाहरिष्यन्तो।

XIV किन्तु कृषीवलास्तं निरीक्ष्य परस्परं विविच्य प्रोयुः, अयमुत्तराधिकारी आगच्छतैनं ङ्मस्ततोधिकारोस्माकं भविष्यति।

XV ततस्ते तं क्षेत्राद् बहिर्निपात्य जघ्नुस्तस्मात् स क्षेत्रपतिस्तान् प्रति किं करिष्यति?

XVI स आगत्य तान् कृषीवलान् उवाच परेषां हस्तेषु तत्क्षेत्रं समर्पयिष्यति; एति कथां श्रुत्वा ते ऽवदन् अेतादृशी घटना न भवतु।

XVII किन्तु यीशुस्तानवलोक्य जगाद, तर्हि, स्थपतयः करिष्यन्ति त्रावाणं यन्तु तुच्छकं प्रधानप्रस्तरः कोऽपि स अेव हि भविष्यति अेतस्य शास्त्रीयवचनस्य किं तात्पर्यं?

XVIII अपरं तत्पाषाणोपरि यः पतिष्यति स भक्ष्यते किन्तु यस्योपरि स पाषाणः पतिष्यति स तेन धूलिवयं यूर्णो भविष्यति।

XIX सोस्माकं विरुद्धं दृष्टान्तमिमं कथितवान् एति ज्ञात्वा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तदैव तं धर्तुं ववाग्धुः किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः।

XX अतयेव तं प्रति सतर्काः सन्तः कथं तद्वाक्यदोषं धृत्वा तं दृशाधिपस्य साधुवेशधारिणश्चरान् तस्य समीपे प्रेषयामासुः।

XXI तदा ते तं पप्रच्छुः, हे उपदेशक भवान् यथार्थं कथयन् उपदिशति, कमप्यनपेक्ष्य सत्यत्वेनैश्वरं मार्गमुपदिशति, वयमेतज्जानीमः।

XXII कैसरराजाय करोस्माभिर्दियो न वा?

XXIII स तेषां वञ्चनं ज्ञात्वावदत् कुतो मां परीक्षध्वे? मां मुद्रामेकं दर्शयत।

XXIV एह लिपिता मूर्तिरियं नाम य कस्य? तेऽवदन् कैसरस्य।

XXV तदा स उवाच, तर्हि कैसरस्य द्रव्यं कैसराय दत्तः; ईश्वरस्य तु द्रव्यमीश्वराय दत्त।

XXVI तस्माल्लोकानां साक्षात् तत्कथायाः कमपि दोषं धर्तुमप्राप्य ते तस्योत्तराद् आश्चर्यं मन्यमाना मौनिनस्तस्थुः।

XXVII अपरञ्च श्मशानाद्दुत्थानानङ्गीकारिणां सिद्धकिनां क्रियन्तो जना आगत्य तं पप्रच्छुः,

XXVIII हे उपदेशक शास्त्रे मूसा अस्मान् प्रतीतिं बिलेभ यस्य भ्राता भार्यायां सत्यां निःसन्तानो म्रियते स तज्ज्जायां विवह्य तद्दंशम् उत्पादयिष्यति।

XXIX तथाय केचित् सप्त भ्रातर आसन् तेषां ज्येष्ठो भ्राता विवह्य निरपत्यः प्राणान् जहौ।

XXX अथ द्वितीयस्तस्य ज्जायां विवह्य निरपत्यः सन् ममारा नृतीयश्च तामेव व्युवाहः;

XXXI एत्थं सप्त भ्रातरस्तामेव विवह्य निरपत्याः सन्तो ममूः।

XXXII शेषे सा स्त्री य ममारा।

XXXIII अतयेव श्मशानाद्दुत्थानकाले तेषां सप्तजनानां कस्य सा भार्या भविष्यति? यतः सा तेषां सप्तानामेव भार्यासीत्।

XXXIV तदा यीशुः प्रत्युवाच, अेतस्य जगतो लोका विवहन्ति वाग्दत्ताश्च भवन्ति

XXXV किन्तु ये तज्ज्जात्प्राप्तियोग्यत्वेन गाणितां भविष्यन्ति श्मशानाभ्योत्थास्यन्ति ते न विवहन्ति वाग्दत्ताश्च न भवन्ति,

XXXVI ते पुनर्न म्रियन्ते किन्तु श्मशानाद्दुत्थापिताः सन्त ईश्वरस्य सन्तानाः स्वर्गीयदूतानां सदृशाश्च भवन्ति।

XXXVII अधिकन्तु मूसाः स्तम्भोपाप्याने परमेश्वर ईब्राहीम ईश्वर एस्हाक ईश्वरो याकूबश्चेश्वर एत्युक्त्वा मृतानां श्मशानाद् उत्पादनस्य प्रमाणां बिलेभ।

XXXVIII अतयेव य ईश्वरः स मृतानां प्रभुर्न किन्तु ज्जोवतामेव प्रभुः, तन्निकटे सर्वे ज्जोवन्तः सन्ति।

XXXIX एति श्रुत्वा क्रियन्तोध्यापका उयुः, हे उपदेशक भवान् भद्रं प्रत्युक्तवान्।

XL एतः परं तं किमपि प्रष्टं तेषां प्रगल्भता नाभूत्।

XLI पश्चात् स तान् उवाच, यः प्रीष्टः स दायुधः सन्तान अेतां कथां लोकाः कथं कथयन्ति?

XLII यतः मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तव शत्रूनहं यावत् पादपीठं करोमि ना तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्व उपाविश।

- XLIII ઇતિ કથાં દાયુદ્ સ્વયં ગીતગ્રન્થેડવદત્
- XLIV અતરભેવ યદિ દાયુદ્ તં પ્રભું વદતિ, તર્હિ સ કથં તસ્ય સન્તાનો ભવતિ?
- XLV પશ્ચાદ્ યીશુઃ સર્વજનનાં કર્ણગોચરે શિષ્યાનુવાય,
- XLVI યેડધ્યાપકા દીર્ઘપરિચ્છદં પરિધાય ભ્રમન્તિ, હટ્ટાપણાયો નમસ્કારે ભજનગોહસ્ય પ્રોચ્યાસને ભોજનગૃહસ્ય પ્રધાનસ્થાને ચ પ્રીયન્તે
- XLVII વિધવાનાં સર્વસ્વં ગ્રસિત્વા છલેન દીર્ઘકાલં પ્રાર્થયન્તે ચ તેષુ સાવધાના ભવત, તેષામુગ્રદણ્ડો ભવિષ્યતિ

XXI

- I અથ ધનિલોકા ભાણ્ડાગારે ધનં નિક્ષિપન્તિ સ તદેવ પશ્યતિ,
- II એતર્હિ કાયિદીના વિધવા પણ્દ્રયં નિક્ષિપતિ તદ્ દદર્શી
- III તતો યીશુરુવાય યુષ્માનહં યથાર્થં વદામિ, દરિદ્રેયં વિધવા સર્વેભ્યોધિકં ન્યક્ષેપ્સીત્,
- IV યતોન્યે સ્વપ્રાજ્ઞયધનેભ્ય ઈશ્વરાય કિચ્ચિત્ ન્યક્ષેપ્સુઃ, કિન્તુ દરિદ્રેયં વિધવા દિનયાપનાર્થં સ્વસ્ય યત્ કિચ્ચિત્ સ્થિતં તત્ સર્વં ન્યક્ષેપ્સીત્
- V અપરઞ્ચ ઉત્તમપ્રસ્તરૈરુત્સૃષ્ટવ્યૈશ્ચ મન્દિરં સુશોભતેતરાં કૈશ્ચિદિત્યુક્તે સ પ્રત્યુવાય
- VI યૂયં યદિદં નિચયનં પશ્યથ, અસ્ય પાષાણૈકોપન્યપાષાણોપરિ ન સ્થાસ્યતિ, સર્વે ભૂસાદ્ભવિષ્યન્તિ કાલોચમાયાતિ
- VII તદા તે પપ્રચ્છુઃ, હે ગુરો ઘટનેદૃશી કદા ભવિષ્યતિ? ઘટનાયા એતસ્યસચ્ચિહ્નં વા કિં ભવિષ્યતિ?
- VIII તદા સ જગાદ, સાવધાના ભવત યથા યુષ્માકં ભ્રમં કોપિ ન જનયતિ, ખીષ્ટોહમિત્યુક્ત્વા મમ નામ્ના બહવ ઉપસ્થાસ્યન્તિ સ કાલઃ પ્રાયેણોપસ્થિતઃ, તેષાં પશ્ચાન્મા ગચ્છત
- IX યુદ્ધસ્યોપખવસ્ય ચ વાર્તા શ્રુત્વા મા શક્લ્ધ્વં, યતઃ પ્રથમમ્ એતા ઘટના અવશ્યં ભવિષ્યન્તિ કિન્તુ નાપાતે યુગાન્તો ભવિષ્યતિ
- X અપરઞ્ચ કથયામાસ, તદા દેશસ્ય વિપક્ષત્વેન દેશો રાજ્યસ્ય વિપક્ષત્વેન રાજ્યમ્ ઉત્થાસ્યતિ,
- XI નાનાસ્થાનેષુ મહાભૂકમ્પો દુર્ભિક્ષં મારી ચ ભવિષ્યન્તિ, તથા વ્યોમમણ્ડલસ્ય ભયફુરદર્શનાન્યશ્ચાર્યલક્ષણાનિ ચ પ્રકાશયિષ્યન્તો
- XII કિન્તુ સર્વાસામેતાસાં ઘટનાનાં પૂર્વે લોકા યુષ્માન્ ધૃત્વા તાડયિષ્યન્તિ, ભજનાલયે કારાયાઞ્ચ સમર્પયિષ્યન્તિ મમ નામકારણાદ્ યુષ્માન્ ભૂપાનાં શાસકાનાઞ્ચ સમ્મુખં નેષ્યન્તિ ચા
- XIII સાક્ષ્યાર્થમ્ એતાનિ યુષ્માન્ પ્રતિ ઘટિષ્યન્તો
- XIV તદા કિમુત્તરં વક્તવ્યમ્ એતત્ ન ચિન્તયિષ્યામ ઇતિ મનઃસુ નિશ્ચિતનુતા
- XV વિપક્ષા યસ્માત્ કિમપ્યુત્તરમ્ આપત્તિઞ્ચ કર્તું ન શક્યન્તિ તાદૃશં વાકપટ્ટવં જ્ઞાનઞ્ચ યુષ્મભ્યં દાસ્યામિ
- XVI કિઞ્ચ યૂયં પિત્રા માત્રા ભ્રાત્રા બન્ધુના જ્ઞાત્યા કુટુમ્બેન ચ પરકરેષુ સમર્પયિષ્યધ્વે; તતસ્તે યુષ્માકં કઞ્ચન કઞ્ચન ઘાતયિષ્યન્તિ
- XVII મમ નામનઃ કારણાત્ સર્વે મનુષ્યૈ યૂયમ્ ઋતીયિષ્યધ્વો
- XVIII કિન્તુ યુષ્માકં શિરઃકંશૈકોપિ ન વિનંક્ષ્યતિ,
- XIX તસ્માદેવ ધૈર્યમવલમ્બ્ય સ્વસ્વપ્રાણાન્ રક્ષત
- XX અપરઞ્ચ ચિરૂશાલમ્બુરં સૈન્યવેષ્ટિતં વિલોક્ય તસ્યોચ્છિન્નતાયાઃ સમયઃ સમીપ ઇત્યવગમિષ્યથા
- XXI તદા ચિહ્નુદ્દાદેશસ્થા લોકાઃ પર્વતં પલાયન્તાં, યે ચ નગરે તિષ્ઠન્તિ તે દેશાન્તરં પલાયન્તા, યે ચ ગ્રામે તિષ્ઠન્તિ તે નગરં ન પ્રવિશન્તુ,
- XXII યતસ્તદા સમુચિતદણ્ડનાય ધર્મપુસ્તકે યાનિ સર્વાણિ લિખિતાનિ તાનિ સફલાનિ ભવિષ્યન્તિ
- XXIII કિન્તુ યા યાસ્તદા ગર્ભવત્યઃ સ્તન્યદાવ્યશ્ચ તામાં દુર્ગતિ ભવિષ્યતિ, યત એતાલ્લોકાન્ પ્રતિ કોપો દેશે ચ વિષમદુર્ગતિ ઘટિષ્યતે
- XXIV વસ્તુતસ્તુ તે ખડ્ગધારપરિવ્હ્નં લપ્સ્યન્તે બદ્ધાઃ સન્તઃ સર્વદેશેષુ નાચિષ્યન્તે ચ કિઞ્ચાન્યદેશીયાનાં સમયોપસ્થિતિપર્યન્તં ચિરૂશાલમ્બુરં તૈઃ પદતલૈ દલયિષ્યતે

XXV सूर्ययन्द्नक्षत्रेषु लक्षणादि भविष्यन्ति, भुवि सर्वदृशीयानां दुःखं चिन्ता य सिन्धौ वीथीनां तर्जनं गर्जनञ्च भविष्यन्ति।

XXVI भूभौ भविघटनां चिन्तयित्वा मनुजा भियामृतकल्पा भविष्यन्ति, यतो व्योममण्डले तेजस्विनो द्योलायमाना भविष्यन्ति।

XXVII तदा पराक्रमेणा म्हातेजसा य मेघाद्भे मनुष्यपुत्रम् आयान्तं द्रक्ष्यन्ति।

XXVIII किन्वेतासां घटनानामारम्भे सति यूयं मस्तकान्युत्तोव्य उर्ध्वं द्रक्ष्यथ, यतो युष्माकं मुक्तेः कालः सविधो भविष्यति।

XXIX ततस्तेनैतद्दृष्टान्तकथा कथिता, पश्यत उदुम्बरादिवृक्षाणां

XXX नवीनपत्राणि जातानीति दृष्ट्वा निदावकाल उपस्थित एति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ,

XXXI तथा सर्वसाभासां घटनानाम् आरम्भे दृष्टे सतीश्वरस्य राजत्वं निकटम् एत्यपि ज्ञास्यथा

XXXII युष्मानहं यथार्थं वदामि, विद्यमानलोकानामेषां गमनात् पूर्वम् अेतानि घटिष्यन्ते।

XXXIII नभोभुवोर्लोपो भविष्यति मम वाङ् तु कदापि लुप्ता न भविष्यति।

XXXIV अतएव विषमाशनेन पानेन य सांभारिकचिन्ताभिश्च युष्माकं चित्तेषु मत्तेषु तद्दिनम् अकस्माद् युष्मान् प्रति यथा नोपतिष्ठति तदर्थं स्वेषु सावधानास्तिष्ठत।

XXXV पृथिवीस्थसर्वलोकान् प्रति तद्दिनम् उन्माथ एव उपस्थास्यति।

XXXVI यथा यूयम् अेतद्भावविघटना उत्तर्तुं मनुजसुतस्य सम्भुभे संस्थातुञ्च योग्या भवथ

कारणादस्मात् सावधानाः सन्ती निरन्तरं प्रार्थयध्वं।

XXXVII अपरञ्च स दिवा मन्दिर उपदिश्य रात्रौ जैतुनाद्रिं गत्वातिष्ठत।

XXXVIII ततः प्रत्यूषे लाकास्तकथां श्रोतुं मन्दिरे तदन्तिकम् आगच्छन्।

XXII

I अपरञ्च किण्वशून्यपूपोत्सवस्य काल उपस्थिते

II प्रधानयाजका अध्यायकाश्च यथा तं हन्तुं शक्नुवन्ति तथोपायाम् अयेष्टन्त किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः।

III अतस्तिन् समये द्वादशशिष्येषु गणिते षष्ठरियोतीयत्रिभान् यो यिद्धास्तस्यान्तःकरणं शैतानाश्रितत्वात्

IV स गत्वा यथा यीशुं तेषां करेषु समर्पयितुं शक्नोति तथा मन्त्राणां प्रधानयाजकैः सेनापतिभिश्च सह यकार।

V तेन ते तुष्टास्तस्मै मुद्रां द्यातुं पणं यक्षुः।

VI ततः सोझीकृत्य यथा लोकानामगोरये तं परकरेषु समर्पयितुं शक्नोति तथावकाशं येष्टितुमारेलो

VII अथ किण्वशून्यपूपोत्सवदिने, अर्थात् यस्मिन् दिने निस्तारोत्सवस्य मेषो हन्तव्यस्तस्मिन् दिने

VIII यीशुः पितरं योहनञ्चाहूय जगद्, युवां गत्वास्माकं भोजनार्थं निस्तारोत्सवस्य द्रव्याण्यासाद्यतां।

IX तदा तौ पप्रच्छतुः कुयासाद्यवावो भवतः केच्छा?

X तदा सोवादीत्, नगरे प्रविष्टे कश्चिज्जलकुम्भमादाय युवां साक्षात् करिष्यति स यन्निवेशनं प्रविशति युवामपि तन्निवेशनं तत्पश्चादित्वा निवेशनपतिम् एति वाक्यं वदतं,

XI यत्राहं निस्तारोत्सवस्य भोज्यं शिष्यैः साद्धं भोक्तुं शक्नोमि सातिथिशाला कुत्र? कथामिमां प्रभुस्त्वां पृच्छति।

XII ततः स ज्ञो द्वितीयप्रकोष्ठीयम् अकं शस्तं कोष्ठं दर्शयिष्यति तत्र भोज्यमासाद्यतां।

XIII ततस्तौ गत्वा तद्वाक्यानुसारेण सर्वं दृष्ट्वा तत्र निस्तारोत्सवीयं भोज्यमासाद्यामासतुः।

XIV अथ काल उपस्थिते यीशु द्वादशभिः प्रेरितैः सह भोक्तुमुपविश्य कथितवान्।

XV मम दुःखभोगात् पूर्वं युभाभिः सह निस्तारोत्सवस्यैतस्य भोज्यं भोक्तुं मयातिवाञ्छा कृता।

XVI युष्मान् वदामि, यावत्कालम् षष्ठरराज्ये भोजनं न करिष्ये तावत्कालम् एहं न भोक्ष्ये।

XVII तदा स पानपात्रमादाय षष्ठरस्य गुणान् कीर्तयित्वा तेष्यो दत्त्वावदत्, एहं गृह्णीत यूयं विभज्य पित।

XVIII युष्मान् वदामि यावत्कालम् षष्ठरराजत्वस्य संस्थापनं न भवति तावद् द्राक्षाङ्गलसं न पारस्यामि।

XIX ततः पूर्णं गृहीत्वा ईश्वरगुणान् कीर्तयित्वा भङ्गता तेभ्यो दत्त्वावदत्, युष्मदर्थं समर्पितं यन्मम वपुस्तद्विदं, अतत् कर्म मम स्मरणार्थं कुरुध्वं।

XX अथ भोजनान्ते तादृशं पात्रं गृहीत्वावदत्, युष्मत्कृते पातितं यन्मम रक्तं तेन निर्णीतनवनियमरूपं पानपात्रमिदं।

XXI पश्यत यो मां परकरेषु समर्पयिष्यति स मया सह भोजनासन उपविशति।

XXII यथा निरूपितमास्ते तदनुसारेण मनुष्यपुत्रस्य गतिं भविष्यति किन्तु यस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तस्य सन्तापो भविष्यति।

XXIII तदा तेषां को ज्ञन अतत् कर्म करिष्यति तत् ते परस्परं प्रष्टुमारेभिरे।

XXIV अपरं तेषां को ज्ञनः श्रेष्ठत्वेन गणयिष्यते, अत्रार्थं तेषां विवादोभवत्।

XXV अस्मात्कारणात्सोवदत्, अन्यदेशीयानां राज्ञानः प्रजानामुपरि प्रभुत्वं कुर्वन्ति दारुणशासनं कृत्वापि ते भूपतित्वेन विख्याता भवन्ति या

XXVI किन्तु युष्माकं तथा न भविष्यति, यो युष्माकं श्रेष्ठो भविष्यति स कनिष्ठवद् भवतु, यश्च मुष्यो भविष्यति स सेवकवद्भवतु।

XXVII भोजनोपविष्टपरिचारकयोः कः श्रेष्ठः? यो भोजनायोपविशति स किं श्रेष्ठो न भवति? किन्तु युष्माकं मध्येऽहं परिचारकवदास्मि।

XXVIII अपरञ्च युयं मम परीक्षाकाले प्रथममारभ्य मया सह स्थिता।

XXIX अतत्कारणात् पित्रा यथा मर्दर्थं राज्यमेकं निरूपितं तथाऽहमपि युष्मदर्थं राज्यं निरूपयामि।

XXX तस्मान् मम राज्ये भोजनासने य भोजनपाने करिष्यध्वे सिंहासनेषूपविश्य येसायेलीयानां द्वादशवंशानां विचारं करिष्यध्वे।

XXXI अपरं प्रभुरुवाय, हे शिमोन पश्य तितउना धान्यानीव युष्मान् शैतान् यालयितुम् अर्च्छतु,

XXXII किन्तु तव विश्वासस्य लोपो यथा न भवति अतत् त्वदर्थं प्रार्थितं मया, त्वन्मनसि परिवर्तिते य भ्रातृणां मनांसि स्थिरीकुरु।

XXXIII तदा सोवदत्, हे प्रभोहं त्वया सार्द्धं कारां मृतिञ्च यातुं मञ्जितोस्मि।

XXXIV ततः स उवाच, हे पितर त्वां वदामि, अद्य कुक्कुटरवात् पूर्वं त्वं मत्परिययं वास्त्रयम् अपह्नोष्यसे।

XXXV अपरं स पप्रच्छ, यदा मुद्रासम्पुटे षाद्यपात्रं पादुकाञ्च विना युष्मान् प्राङ्गिषावं तदा युष्माकं कस्यापि न्यूनतासीत्? ते प्रोचुः कस्यापि ना।

XXXVI तदा सोवदत् किन्त्विदानीं मुद्रासम्पुटे षाद्यपात्रं वा यस्यास्ति तेन तद्गृहीतव्यं, यस्य य कृपाणो नास्ति तेन स्ववस्त्रं विक्रीय स क्रेतव्यः।

XXXVII यतो युष्मानहं वदामि, अपराधिजनैः सार्द्धं गणितः स भविष्यति। एवं यच्छास्त्रीयं वयनं लिपितमस्ति तन्मयि इलिष्यति यतो मम सम्बन्धीयं सर्वं सेत्स्यति।

XXXVIII तदा ते प्रोचुः प्रभो पश्य एमौ कृपाणौ ततः सोवदत् अतौ यथेष्टौ।

XXXIX अथ स तस्माद्गच्छिं गत्वा स्वायारानुसारेण जैतुननामाद्रिं जगाम शिष्याश्च तत्पश्चाद् ययुः।

XL तत्रोपस्थाप्य स तानुवाच, यथा परीक्षायां न पतथ तदर्थं प्रार्थयध्वं।

XLI पश्चात् स तस्माद् अकशरक्षेपाद् बहिर्गत्वा ज्ञानुनी पातयित्वा अतत् प्रार्थयाञ्चक्रे,

XLII हे पित र्यदि भवान् सम्मन्वते तर्हि कंसभेनं ममान्तिकाद् दूर्य किन्तु मदिच्छानुरूपं न त्वदिच्छानुरूपं भवतु।

XLIII तदा तस्मै शक्तिं दातुं स्वर्गीयदूतो दर्शनं ददौ।

XLIV पश्चात् सोत्यन्तं यातनया व्याकुलो भूत्वा पुनर्दृष्टं प्रार्थयाञ्चक्रे, तस्माद् बृहच्छोषितबिन्दव एव तस्य स्वेदबिन्दवः पृथिव्यां पतितुमारेभिरे।

XLV अथ प्रार्थनात् उत्थाय शिष्याणां समीपमेत्य तान् मनोदुःखिनो निद्रितान् दृष्ट्वावदत्,

XLVI कुतो निद्राथ? परीक्षायाम् अपतनार्थं प्रर्थयध्वं।

XLVII अतत्कथायाः कथनकाले द्वादशशिष्याणां मध्ये गणितो यिद्धानामा ज्ञनतासहितस्तेषाम् अत्रे यलित्वा यीशोश्चुम्बनार्थं तदन्तिकम् आययौ।

XLVIII तदा यीशुरुवाच, हे यिद्धा किं युम्बनेन मनुष्यपुत्रं परकरेषु समर्पयसि?

- XLIX તદા યદદ્ ઘટિષ્યતે તદનુમાય સક્ષિભિરુક્તં, હે પ્રભો વયં કિ ખર્જેન ઘાતયિષ્યામઃ?
- L તત એકઃ કરવાલેનાહત્ય પ્રધાનયાજકસ્ય દાસસ્ય દક્ષિણં કર્ણં ચિચ્છેદા
- LI અધુના નિવર્તસ્વ ઇત્યુક્ત્વા યીશુસ્તસ્ય શ્રુતિં સ્મૃષ્ટ્વા સ્વસ્યં ચકારા
- LII પશ્ચાદ્ યીશુઃ સમીપસ્થાન્ પ્રધાનયાજકાન્ મન્દિરસ્ય સેનાપતીન્ પ્રાચીનાંશ્ચ જગાદ, યૂયં કૃપાણાન્ યષ્ટીંશ્ચ ગૃહીત્વા માં કિં ચોરે ધર્તુમાયાતાઃ?
- LIII યદાહં યુષ્માભિઃ સહ પ્રતિદિનં મન્દિરેડતિષ્ઠં તદા માં ધર્ત્ત ન પ્રવૃત્તાઃ, કિન્તિવદાનીં યુષ્માકં સમયોન્ધકારસ્ય યાધિપત્યમસ્તિ
- LIV અથ તે તં ધૃત્વા મહાયાજકસ્ય નિવેશનં નિન્યુઃ। તતઃ પિતરો દૂરે દૂરે પશ્ચાદિત્વા
- LV બૃહત્કોષ્ટસ્ય મધ્યે યત્રાગ્નિં જ્વાલયિત્વા લોકાઃ સમેત્યોપવિષ્ટાસ્તત્ર તૈઃ સાર્દ્ધમ્ ઉપવિવેશા
- LVI અથ વહ્નિસન્નિધૌ સમુપવેશકાલે કાયિદાસી મનો નિવિશ્ય તં નિરીક્ષ્યાવદત્ પુમાનયં તસ્ય સક્ષેડસ્થાત્।
- LVII કિન્તુ સ તદ્ અપહ્નુત્યાવાદીત્ હે નારિ તમહં ન પરિચિનોમિ
- LVIII ક્ષણાન્તરેડન્યજનસ્તં દૃષ્ટ્વાબ્રવીત્ ત્વમપિ તેષાં નિકરસ્યૈકજનોસિા પિતરઃ પ્રત્યુવાચ હે નર નાહમસ્મિ
- LIX તતઃ સાર્દ્ધેદણ્ડયાત્ પરં પુનરન્યો જનો નિશ્ચિત્ય બભાષે, એષ તસ્ય સક્ષીતિ સત્યં યતોયં ગાલીલીયો લોકઃ।
- LX તદા પિતર ઉવાચ હે નર ત્વં યદ્ વદમિ તદહં બોહ્લું ન શકનોમિ, ઇતિ વાક્યે કથિતમાત્રે કુક્કુટો રુરાવા
- LXI તદા પ્રભુણા વ્યાધુટ્ય પિતરે નિરીક્ષિતે કૃકવાકુરવાત્ પૂર્વ્વં માં ત્રિરપહ્નોષ્યસે ઇતિ પૂર્વોક્તં તસ્ય વાક્યં પિતરઃ સ્મૃત્વા
- LXII બહિર્ગત્વા મહાખેદેન ચકન્દા
- LXIII તદા યૈ યીશુર્ધૃતસ્તે તમુપહસ્ય પ્રહર્તુમારેભિરે
- LXIV વસ્ત્રેણ તસ્ય દૃશૌ બદ્ધ્વા કપોલે ચપેટાઘાતં કૃત્વા પપ્રચ્છુઃ, કસ્તે કપોલે ચપેટાઘાતં કૃતવાન?
- ગણયિત્વા તદ્ વદા
- LXV તદન્યત્ તદ્વિરુદ્ધં બહુનિન્દાવાક્યં વક્તુમારેભિરે
- LXVI અથ પ્રભાતે સતિ લોકપ્રાચ્ચઃ પ્રધાનયાજકા અઘ્યાપકાશ્ચ સભાં કૃત્વા મધ્યેસભં યીશુમાનીય પપ્રચ્છુઃ, ત્વમ્ અભિષિકતોસિ ન વાસ્માન્ વદા
- LXVII સ પ્રત્યુવાચ, મયા તસ્મિન્નુકતેડપિ યૂયં ન વિશ્વસિષ્યથા
- LXVIII કસ્મિંશ્ચિદ્વાક્યે યુષ્માન્ પૃષ્ટેડપિ માં ન તદુત્તરં વક્ષ્યથ ન માં ત્યક્ષ્યથ યા
- LXIX કિન્તિવતઃ પરં મનુજસુતઃ સર્વ્વશક્તિમત ઈશ્વરસ્ય દક્ષિણે પાર્શ્વે સમુપવેક્ષ્યતિ
- LXX તતસ્તે પપ્રચ્છુઃ, તિહં ત્વમીશ્વરસ્ય પુત્રઃ? સ કથયામાસ, યૂયં યથાર્થં વદથ સ એવાહં।
- LXXI તદા તે સર્વ્વં કથયામાસુઃ, તિહં સાક્ષ્યેડન્સસ્મિન્ અસ્માકં કિં પ્રયોજનં? અસ્ય સ્વમુખાદેવ સાક્ષ્યં પ્રાપ્તમ્।

XXIII

- I તતઃ સભાસ્થાઃ સર્વ્વલોકા ઉત્થાય તં પીલાતસમ્મુખં નીત્વાપ્રોઘે વક્તુમારેભિરે,
- II સ્વમભિષિકતં રાજાનં વદન્તં કૈમરરાજાય કરદાનં નિષેઘન્તં રાજ્યવિપર્યયં કુર્તુ પ્રવર્તમાનમ્ એન પ્રાપ્તા વયં
- III તદા પીલાતસ્તં પૃષ્ટ્વાન્ ત્વં કિં ચિહ્નદીયાનાં રાજા? સ પ્રત્યુવાચ ત્વં સત્યમુક્તવાન્
- IV તદા પીલાતઃ પ્રધાનયાજકાદિલોકાન્ જગાદ, અહમેતસ્ય કમપ્યપરાધં નાપ્તવાન્
- V તતસ્તે પુનઃ સાહમિનો ભૂત્વાવદન્, એષ ગાલીલ એતત્સ્થાનપર્યન્તે સર્વ્વસ્મિન્ ચિહ્નદાદેશે સર્વાલ્લોકાનુપદિશ્ય કુપ્રવૃત્તિં ગ્રાહીતવાન્।
- VI તદા પીલાતો ગાલીલપ્રદેશસ્ય નામ શ્રુત્વા પપ્રચ્છ, કિમયં ગાલીલીયો લોકઃ?
- VII તતઃ સ ગાલીલપ્રદેશીયહેરોદ્રાજસ્ય તદા સ્થિતેસ્તસ્ય સમીપે યીશું પ્રેષયામાસા
- VIII તદા હેરોદ્ યીશું વિલોક્ય સન્તુતોષ, યતઃ સ તસ્ય બહુવૃત્તાન્તશ્રવણાત્ તસ્ય કિન્ચિદાશ્ચર્યકર્મ પશ્યતિ ઇત્યાશાં કૃત્વા બહુકાલમારભ્ય તં દ્રષ્ટું પ્રયાસં કૃતવાન્।

- IX तस्मात् तं बडुकथाः पप्रच्छ किन्तु स तस्य कस्यापि वाक्यस्य प्रत्युत्तरं नोवाचा
 X अथ प्रधानयाजका अध्यापकाश्च प्रोत्तिष्ठन्तः साहसेन तमपवदितुं प्रारेभिरे।
 XI डेरोद् तस्य सेनागणश्च तमवज्ञाय उपडासत्वेन राजवस्त्रं परिधाप्य पुनः पीलातं प्रति तं प्राडिणोत्।
 XII पूर्वं डेरोदपीलातयोः परस्परं वैरभाव आसीत् किन्तु तद्दिने द्वयो र्मेलनं जातम्।
 XIII पश्चात् पीलातः प्रधानयाजकान् शासकान् लोकांश्च युगपदाडूय्य बलाघे,
 XIV राज्यविपर्ययकारकोयम् एत्युक्त्वा मनुष्यमेनं मम निकटमानैष्ट किन्तु पश्यत युष्माकं समक्षम् अस्य विचारं कृत्वापि प्रोक्तापवादानुरूपेणास्य कोप्यपराधः सप्रमाणो न जातः,
 XV यूयञ्च डेरोदः सन्निधौ प्रेषिता मया तत्रास्य कोप्यपराधस्तेनापि न प्राप्तः। पश्यतानेन वधत्ेतुं किमपि नापराद्धं।
 XVI तस्मादेनं ताडयित्वा विडास्यामि।
 XVII तत्रोत्सवे तेषामेको भोययितव्यः।
 XVIII एति डेतोस्ते प्रोच्यैरेकदा प्रोयुः, अेनं दूरीकृत्य बरब्बानामानं भोयया
 XIX स बरब्बा नगर उपप्लववधापराधाभ्यां कारायां बद्ध आसीत्।
 XX किन्तु पीलातो यीशुं भोययितुं वाञ्छन् पुनस्तानुवाचा
 XXI तथाप्येनं कुशे व्यध कुशे व्यधेति वदन्तस्ते रुरुवुः।
 XXII ततः स तृतीयवारं जगाद कुतः? स किं कर्म कृतवान्? नाडमस्य कमपि वधापराधं प्राप्तः केवलं ताडयित्वाभुं त्यजामि।
 XXIII तथापि ते पुनरेनं कुशे व्यध एत्युक्त्वा प्रोच्यैरुद्धं प्रार्थयाञ्चक्रिरे;
 XXIV ततः प्रधानयाजकादीनां कलरवे प्रबले सति तेषां प्रार्थनारूपं कर्तुं पीलात आदिदेश।
 XXV राजद्रोहवधयोरपराधेन कारास्थं यं जन् ते यथायिरे तं भोययित्वा यीशुं तेषामिच्छायां समर्पयत्।
 XXVI अथ ते यीशुं गृहीत्वा यान्ति, अेतर्हि ग्रामादागतं शिमोननामानं कुरीणीयं जन् धृत्वा यीशोः पश्चान्नेतुं तस्य स्कन्धे कुशमर्पयामासुः।
 XXVII ततो लोकारण्यमध्ये बडुस्त्रियो रुदत्यो विलपन्त्यश्च यीशोः पश्चाद् ययुः।
 XXVIII किन्तु स व्याधुत्य ता उवाच, डे यिज्ञशलमो नाय्यो युयं मदर्धं न रुदित्वा स्वार्थं स्वापत्यार्थञ्च रुदिति;
 XXIX पश्यत यः कदापि गर्भवत्यो नाभवन् स्तन्यञ्च नापाययन् तादृशी र्वन्ध्या यदा धन्या वक्ष्यन्ति स काल आयाति।
 XXX तदा डे शैला अस्माकमुपरि पतत, डे उपशैला अस्मानाच्छाद्यत कथामीदृशी लोका वक्ष्यन्ति।
 XXXI यतः सतेजसि शाभिनि येदेतद् घटते तर्हि शुष्कशाभिनि किं न घटिष्यते?
 XXXII तदा ते डन्तुं द्वावपराधिनौ तेन सार्द्धं निन्युः।
 XXXIII अपरं शिरःकपालनामकस्थानं प्राप्य तं कुशे विविधुः; तद्वयोरपराधिनोरेकं तस्य दक्षिणो तदन्यं वामे कुशे विविधुः।
 XXXIV तदा यीशुरकथयत्, डे पितरेतान् क्षमस्व यत अेते यत् कर्म कुर्वन्ति तन् न विदुः; पश्चात्ते गुटिकापातं कृत्वा तस्य वस्त्राणि विभज्य जगुः।
 XXXV तत्र लोकसंघस्तिष्ठन् दर्शः; ते तेषां शासकाश्च तमुपडस्य जगुः; अेष एतान् रक्षितवान् यदीश्वरेणाभिरुचितो डभिषिक्तस्त्राता भवति तर्हि स्वमधुना रक्षतु।
 XXXVI तदन्यः सेनागण आेत्य तस्मै अम्लरसं दत्वा परिडस्य प्रोवाच,
 XXXVII येत्वं यिडूदीयानां राजासि तर्हि स्वं रक्षा
 XXXVIII यिडूदीयानां राजेति वाक्यं यूनानीयरोमीयेब्रीयाक्षरै र्विंभितं तखिरस डीर्ध्वेडस्थाप्यता।
 XXXIX तदोत्तरपार्श्वयो र्विद्वौ यावपराधिनौ तयोरेकस्त्वं विनिन्द्य बलाघे, येत्त्वम् अभिषिक्तोसि तर्हि स्वमावाञ्च रक्षा।
 XL किन्तवन्त्यस्तं तर्जयित्वावदत्, ईश्वरात्तव डिञ्चिदपि भयं नास्ति किं? त्वमपि समानदण्डोसि,
 XLI योग्यपात्रे आवां स्वस्वकर्मणां समुचितङ्गं प्राप्नुवः किन्तवनेन किमपि नापराद्धं।

- XLII अथ स यीशुं जगाद् डे प्रभे भवान् स्वराज्यप्रवेशकाले मां स्मरतु।
 XLIII तदा यीशुः कथितवान् त्वां यथार्थं वदामि त्वमद्यैव मया सार्द्धं परलोकस्य सुखस्थानं प्राप्स्यसि।
 XLIV अपरञ्च द्वितीययामात् तृतीययामपर्यन्तं रवेस्तेजसोन्तर्हितत्वात् सर्वदृशोऽन्धकारेणावृतो
 XLV मन्दिरस्य यवनिका य छिद्यमाना द्विधा बभूव।
 XLVI ततो यीशुरुच्यैरुवाच, डे पित र्ममात्मानं तव करे समर्पये, इत्युक्त्वा स प्राणान् जडौ।
 XLVII तद्वैता घटना दृष्ट्वा शतसेनापतिरीश्वरं धन्यमुक्त्वा कथितवान् अयं नितान्तं साधुमनुष्य
 आसीत्।
 XLVIII अथ यावन्तो लोका द्रष्टुम् आगतास्ते ता घटना दृष्ट्वा वक्षःसु कराघातं कृत्वा व्यायुज्य गताः।
 XLIX यीशो ज्ञातयो या या योषितश्च गालीलस्तेन सार्द्धमायातास्ता अपि दूरं स्थित्वा तत् सर्वं ददृशुः।
 L तदा यिडूदीयानां मन्त्रणां क्रियाआसम्भन्मान ईश्वरस्य राजत्वम् अपेक्षमाणा
 LI यिडूदृदेशीयो डरिमधीयनगरीयो यूषङ्नामा मन्त्री भद्रो धार्मिकश्च पुमान्
 LII पीलातान्तिकं गत्वा यीशो र्दंडं ययाये।
 LIII पश्चाद् वपुरवरोद्य वाससा संवेष्ट्य यत्र कोपि मानुषो नास्थाप्यत तस्मिन् शैले स्वाते श्मशाने
 तदस्थापयत्।
 LIV तद्दिनमायोजनीयं दिनं विश्रामवारश्च समीपः।
 LV अपरं यीशुना सार्द्धं गालील आगता योषितः पश्चादित्वा श्मशाने तत्र यथा वपुः स्थापितं तस्य
 दृष्ट्वा
 LVI व्याघृत्य सुगन्धिद्रव्यतैलानि कृत्वा विधिवद् विश्रामवारे विश्रामं यकुः।

XXIV

- I अथ सप्ताहप्रथमदिनेऽतिप्रत्यूषे ता योषितः सम्पादितं सुगन्धिद्रव्यं गृहीत्वा तदन्त्याभिः क्रियतीभिः
 स्त्रीभिः सह श्मशानं ययुः।
 II किन्तु श्मशानद्वारात् पाषाणमपसारितं दृष्ट्वा
 III ताः प्रविश्य प्रभो र्दंडमप्राप्य
 IV व्याकुला भवन्ति अतर्हि तेजोभयवस्त्रान्वितौ द्वौ पुरुषौ तासां समीपे समुपस्थितौ
 V तस्मात्ताः शङ्कायुक्ता भूमावधोमुष्यस्यस्थुः तदा तौ ता उच्यतु मृतानां मध्ये ज्वन्तं कुतो मृगयथ?
 VI सोत्र नास्ति स उदस्थात्।
 VII पापिनां करेषु समर्पितेन कुशे डतेन य मनुष्यपुत्रेण तृतीयदिवसे श्मशानादुत्थातव्यम् एति कथां
 स गलीलि तिष्ठन् युष्मभ्यं कथितवान् तां स्मरत।
 VIII तदा तस्य सा कथा तासां मनःसु जता।
 IX अनन्तरं श्मशानाद् गत्वा ता अेकादशशिष्यादित्यः सर्वेभ्यस्तां वार्त्ता कथयामासुः।
 X भगदलीनीमरियम्, योडना, याकूबो माता मरियम् तदन्त्याः सङ्गिन्यो योषितश्च प्रेरितेभ्य अेताः सर्वा
 वार्त्ताः कथयामासुः।
 XI किन्तु तासां कथाम् अनर्थकाप्यानमात्रं बुद्ध्वा कोपि न प्रत्यैत्।
 XII तदा पितर उत्थाय श्मशानान्तिकं दधाव, तत्र य प्रहो भूत्वा पार्श्वैकस्थापितं केवलं वस्त्रं ददर्श;
 तस्मादाश्चर्यं मन्यमानो यदघटत तन्मनसि विचारयन् प्रतस्थे।
 XIII तस्मिन्नेव दिने द्वौ शिष्यौ यिज्ञाालमश्रुतुष्कोशान्तरितम् ँम्मायुग्रामं गच्छन्तौ
 XIV तासां घटनानां कथामकथयतां
 XV तयोरोलापविचारयोः काले यीशुरागत्य ताभ्यां सह जगाम
 XVI किन्तु यथा तौ तं न परिचिनुतस्तदर्थं तयो दृष्टिः संरुद्धा।
 XVII स तौ पृष्टवान् युवां विषण्णौ किं विचारयन्तौ गच्छथः?
 XVIII ततस्तयोः क्लिंथपानामा प्रत्युवाच यिज्ञाालमपुरेऽधुना यान्यघटन्त त्वं केवलविदेशी किं
 तद्दत्तान्तं न जानासि?
 XIX स पप्रच्छ का घटनाः? तदा तौ वक्तुमारेभाते यीशुनामा यो नासरतीयो भविष्यद्वादी ईश्वरस्य
 मानुषाणाञ्च साक्षात् वाक्ये कर्मणि य शक्तिमानासीत्

XX तम् अस्माकं प्रधानयाजका विचारकाश्च केनापि प्रकारेण कुशे विद्व्वा तस्य प्राणाननाशयन् तदीया घटनाः;

XXI किन्तु य एसायेलीयलोकान् उद्धारयिष्यति स अेवायम् एत्याशास्माभिः कृता तद्यथा तथास्तु तस्या घटनाया अद्य दिनत्रयं गतं।

XXII अधिकन्त्वस्माकं सङ्गिनीनां कियत्स्त्रीणां मुषेभ्योऽसम्भववाक्यमिदं श्रुतं;

XXIII ताः प्रत्युषे श्मशानं गत्वा तत्र तस्य देहम् अप्राप्य व्याघुट्येत्वा प्रोक्तवत्यः स्वर्गीसद्वृतौ दृष्टावस्माभिस्तौ यावादिष्टां स ञ्जुवितवान्।

XXIV ततोस्माकं कैश्चित् श्मशानमगम्यत तेऽपि स्त्रीणां वाक्यानुज्ञं दृष्टवन्तः किन्तु तं नापश्यन्।

XXV तदा स तावुवाय, हे अबोधौ हे भविष्यद्वादिभिरुक्तवाक्यं प्रत्येतुं विलम्बमानौ;

XXVI अेतत्सर्वदुःखं भुक्त्वा स्वभूतिप्राप्तिः किं प्रीष्टस्य न न्याय्या?

XXVII ततः स मूसाग्रन्थमारभ्य सर्वभविष्यद्वादिनां सर्वशास्त्रे स्वस्मिन् लिपिताप्यानाभिप्रायं बोधयामास।

XXVIII अथ गम्यग्रामाभ्यर्णं प्राप्य तेनाग्रे गमनलक्षणो दर्शिते

XXIX तौ साधयित्वावदतां सडावाभ्यां तिष्ठ दिने गते सति रात्रिरभूत्; ततः स ताभ्यां सार्द्धं स्थातुं गृहं ययौ।

XXX पश्चाद्दोजनोपवेशकाले स पूर्णं गृहीत्वा ईश्वरगुणान् जगाद तत्र लंक्त्वा ताभ्यां ददौ।

XXXI तदा तयो दृष्टौ प्रसन्नायां तं प्रत्यभिज्ञतुः किन्तु स तयोः साक्षादन्तर्दधौ।

XXXII ततस्तौ मिथोभिधातुम् आरब्धवन्तौ गमनकाले यदा कथामकथयत् शास्त्रार्थञ्चबोधयत् तदावयो बुद्धिः किं न प्राञ्जवत्?

XXXIII तौ तत्क्षणाद्दुत्याय यिज्ञाालमपुरं प्रत्याययतुः, तत्स्थाने शिष्याणाम् अेकादशानां सङ्गिनाञ्च दर्शनं ज्ञातं।

XXXIV ते प्रोयुः प्रभुरुदतिष्ठद् एति सत्यं शिमोने दर्शनमदास्या

XXXV ततः पथः सर्वघटनायाः पूषभञ्जनेन तत्परिययस्य य सर्ववृत्तान्तं तौ वक्तुमारेभतो।

XXXVI एत्थं ते परस्परं वदन्ति तत्काले यीशुः स्वयं तेषां मध्य प्रोत्थय युष्माकं कल्याणं भूयाद् एत्युवाय,

XXXVII किन्तु भूतं पश्याम एत्यनुमाय ते समुद्धिविञ्जरे त्रेषुश्चा

XXXVIII स उवाय, कुतो दुःखिता भवथ? युष्माकं मनःसु सन्देह उदेति य कुतः?

XXXIX अेषोर्ध, मम करौ पश्यत वरं स्पृष्टवा पश्यत, मम यादृशानि पश्यथ तादृशानि भूतस्य मांसास्थीनि न सन्ति।

XL एत्युक्त्वा स हस्तपादान् दर्शयामास।

XLI तेऽसम्भवं ज्ञात्वा सानन्दा न प्रत्ययन्। ततः स तान् पप्रच्छ, अत्र युष्माकं समीपे जाधं किञ्चिदस्ति?

XLII ततस्ते कियद्गधमत्स्यं मधु य ददुः

XLIII स तदादाय तेषां साक्षाद् भुभुञ्जे

XLIV कथयामास य मूसाव्यवस्थायां भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु गीतपुस्तके य मयि यानि सर्वाणि वयनानि लिपितानि तदनुज्ञाणि घटिष्यन्ते युष्माभिः सार्द्धं स्थित्वाहं यदेतद्वाक्यम् अवदं तदिदानीं प्रत्यक्षमभूत्।

XLV अथ तेभ्यः शास्त्रबोधाधिकारं दत्वावदत्,

XLVI प्रीष्टेनेथं मृतियातना लोक्तव्या तृतीयदिने य श्मशानाद्दुत्यातव्यञ्चेति लिपिरस्ति;

XLVII तन्नाम्ना यिज्ञाालममारभ्य सर्वदेशे मनःपरावर्तनस्य पापभोयनस्य य सुसंवादः प्रयारयितव्यः,

XLVIII अेषु सर्वेषु यूयं साक्षिणः।

XLIX अपरञ्च पश्यत पित्रा यत् प्रतिज्ञातं तत् प्रेषयिष्यामि, अतरेव यावत्कालं यूयं स्वर्गायां शक्तिं न प्राप्स्यथ तावत्कालं यिज्ञाालमगरे तिष्ठता

L अथ स तान् बैथनीयापर्यन्तं नीत्वा हस्तावुत्तोल्य आशिष वक्तुमारेभे

LI आशिषं वदन्नेव य तेभ्यः पृथग् भूत्वा स्वर्गायि नीतोऽभवत्।

LII તદા તે તં ભજમાના મહાનન્દેન ચિરુશાલમં પ્રત્યાજગ્મુઃ।

LIII તતો નિરન્તરં મન્દિરે તિષ્ઠન્ત ઈશ્વરસ્ય પ્રશંસાં ધન્યવાદઞ્ચ કર્ત્તમ્ આરેભિરો ઇતિ॥

યોહનલિખિત: સુસંવાદ:

- I આદૌ વાદ આસીત્ સ ય વાદ ઈશ્વરેણ સાર્ધમાસીત્ સ વાદ: સ્વયમીશ્વર એવા
 II સ આદાવીશ્વરેણ સહાસીત્
 III તેન સર્વ્વ વસ્તુ સસૃજે સર્વ્વેષુ સૃષ્ટવસ્તુષુ કિમપિ વસ્તુ તેનાસૃષ્ટં નાસ્તિ
 IV સ જીવનસ્યાકાર: તસ્ય જીવનં મનુષ્યાણાં જયોતિ:
 V તજ્જયોતિરન્ધકારે પ્રયકાશે કિન્ત્વન્ધકારસ્તન્ન જગ્રાહ
 VI યોહન્ નામક એકો મનુજ ઈશ્વરેણ પ્રેષયાન્નકં
 VII તદ્વારા યથા સર્વ્વ વિશ્વસન્તિ તદર્થં સ તજ્જયોતિષિ પ્રમાણં દાતું સાક્ષિસ્વરૂપો ભૂત્વાગમત્,
 VIII સ સ્વયં તજ્જયોતિ ન કિન્તુ તજ્જયોતિષિ પ્રમાણં દાતુમાગમત્
 IX જગત્યાગત્ય ય: સર્વ્વમનુજેભ્યો દીપ્તિં દદાતિ તદેવ સત્યજયોતિ:
 X સ યજ્જગદસૃજત્ તન્મદ્ય એવ સ આસીત્ કિન્તુ જગતો લોકાસ્તં નાજ્ઞાનન્
 XI નિજાધિકારં સ આગચ્છત્ કિન્તુ પ્રજાસ્તં નાગૃહ્નન્
 XII તથાપિ યે યે તમગૃહ્નન્ અર્થાત્ તસ્ય નામ્નિ વ્યશ્વસન્ તેભ્ય ઈશ્વરસ્ય પુત્રા ભવિતુમ્ અધિકારમ્ અદદાત્
 XIII તેષાં જ્ઞિ: શોણિતાન્ન શારીરિકાભિલાષાન્ન માનવાનામિચ્છાતો ન કિન્ત્વીશ્વરાદભવત્
 XIV સ વાદો મનુષ્યરૂપેણાવતીર્ય સત્યતાનુગ્રહાભ્યાં પરિપૂર્ણ: સન્ સાર્ધમ્ અસ્માભિ ન્યવસત્ તત:
 પિતુરદ્વિતીયપુત્રસ્ય યોગ્યો યો મહિમા તં મહિમાનં તસ્યાપશ્યામા
 XV તતો યોહનપિ પ્રચાર્ય સાક્ષ્યમિદં દત્તવાન્ યો મમ પશ્ચાદ્ આગમિષ્યતિ સ મત્તો ગુરુતર:; યતો મત્પૂર્વ્વં સ વિદ્યમાન આસીત્; યદર્થમ્ અહં સાક્ષ્યમિદમ્ અદાં સ એષઃ
 XVI અપરઞ્ચ તસ્ય પૂર્ણતાયા વયં સર્વ્વે ક્રમશ: ક્રમશોનુગ્રહં પ્રાપ્તા:
 XVII મૂસાદ્વારા વ્યવસ્થા દત્તા કિન્ત્વનુગ્રહ: સત્યત્વઞ્ચ યીશુખ્રીષ્ટદ્વારા સમુપાતિષ્ઠતાં
 XVIII કોપિ મનુજ ઈશ્વરં કદાપિ નાપશ્યત્ કિન્તુ પિતુ: કોડસ્થોડદ્વિતીય: પુત્રસ્તં પ્રકાશયત્
 XIX ત્વં ક: ? ઇતિ વાક્યં પ્રેષ્ટું યદા યિહ્દુદીયલોકા યાજકાન્ લેવિલોકાંશ્ચ યિરૂશાલમો યોહન: સમીપે પ્રેષયામાસુ;
 XX તદા સ સ્વીકૃતવાન્ નાપહ્નુતવાન્ નાહમ્ અભિષિક્ત ઇત્યક્ષીકૃતવાન્
 XXI તદા તેડપૃચ્છન્ તર્હિ કો ભવાન્? કિં એલિય: ? સોવદત્ ન: તતસ્તેડપૃચ્છન્ તર્હિ ભવાન્ સ ભવિષ્યદ્વાદી? સોવદત્ નાહં સઃ
 XXII તદા તેડપૃચ્છન્ તર્હિ ભવાન્ ક: ? વયં ગત્વા પ્રેરકાન્ ત્વયિ કિં વક્ષ્યામ: ? સ્વસ્મિન્ કિં વદસિ ?
 XXIII તદા સોવદત્ પરમેશસ્ય પન્થાનં પરિષ્કુરુત સર્વ્વતઃ ઇતીદં પ્રાન્તરે વાક્યં વદત: કસ્યચિદ્રવઃ કથામિમાં યસ્મિન્ યિશયિયો ભવિષ્યદ્વાદી લિખિતવાન્ સોહમ્
 XXIV યે પ્રેષિતાસ્તે ફિરૂશિલોકાઃ
 XXV તદા તેડપૃચ્છન્ યદિ નાભિષિક્તોસિ એલિયોસિ ન સ ભવિષ્યદ્વાદ્યપિ નાસિ ય, તર્હિ લોકાન્ મજ્જયસિ કુત: ?
 XXVI તતો યોહન્ પ્રત્યવોચત્, તોયેડહં મજ્જયામીતિ સત્યં કિન્તુ યં યૂયં ન જ્ઞાનીથ તાદૃશ એકો જનો યુષ્માકં મધ્ય ઉપતિષ્ઠતિ
 XXVII સ મત્પશ્ચાદ્ આગતોપિ મત્પૂર્વ્વં વર્તમાન આસીત્ તસ્ય પાદુકાબન્ધનં મોચયિતુમપિ નાહં યોગ્યોસ્મિ
 XXVIII યદ્દનનદ્યા: પારસ્થબૈથબારાયાં યસ્મિન્સ્થાને યોહનમજ્જયત્ તસ્મિન સ્થાને સર્વ્વમેતદ્ અદદત
 XXIX પરેડહનિ યોહન્ સ્વનિકટમાગચ્છન્તં યિશું વિલોક્ય પ્રાવોચત્ જગત: પાપમોચકમ્ ઈશ્વરસ્ય મેષ્શાવકં પશ્યતા
 XXX યો મમ પશ્ચાદાગમિષ્યતિ સ મત્તો ગુરુતર:; યતો હેતોર્મત્પૂર્વ્વં સોડવર્તત યસ્મિન્નહં કથામિમાં કથિતવાન્ સ એવાયં

XXXI अपरं नाडमेनं प्रत्यभिज्ञातवान् किन्तु षष्ठायेल्लोका अनेन यथा परिधिन्वन्ति तदभिप्रायेणाडं जले मञ्जयितुमागच्छम्।

XXXII पुनश्च योडनपरमेकं प्रमाणां दत्वा कथितवान् विहायसः कपोतवद् अवतरन्तमात्मानम् अस्योपर्यवतिष्ठन्तं य दृष्टवानडम्।

XXXIII नाडमेनं प्रत्यभिज्ञातवान् एति सत्यं किन्तु यो जले मञ्जयितुं मां प्रैरयत् स अवेमां कथामकथयत् यस्यापर्यात्मानम् अवतरन्तम् अवतिष्ठन्तञ्च द्रक्षयसि सत्येव पवित्रे आत्मनि मञ्जयिष्यति।

XXXIV अवस्तन्निरीक्ष्यायम् ईश्वरस्य तनय एति प्रमाणां ददामि।

XXXV परेडडनि योडन् द्वाभ्यां शिष्याभ्यां साद्धं तिष्ठन्

XXXVI यिशुं गच्छन्तं विलोक्य गदितवान्, ईश्वरस्य मेषशावकं पश्यतां।

XXXVII एमां कथां श्रुत्वा द्वौ शिष्यौ यीशोः पश्चाद् एष्यतुः।

XXXVIII ततो यीशुः परावृत्य तौ पश्चाद् आगच्छन्तौ दृष्ट्वा पृष्टवान् युवां किं गवेशयथः? तावपृच्छतां डे रब्बि अर्थात् डे गुरो भवान् कुत्र तिष्ठति?

XXXIX ततः सोवादित् अेत्य पश्यतां ततो दिवसस्य तृतीयप्राडरस्य गतत्वात् तौ तद्दिनं तस्य सङ्केडस्थातां।

XL यौ द्वौ योडनो वाक्पं श्रुत्वा यिशोः पश्चाद् आगमतां तयोः शिमोन्पितरस्य भ्राता आन्द्रियः

XLI स एत्वा प्रथमं निजसोदरं शिमोन् साक्षात्प्राप्य कथितवान् वयं प्रीष्टम् अर्थात् अभिषिक्तपुरुषं साक्षात्कृतवन्तः।

XLII पश्चात् स तं यिशोः समीपम् आनयत्। तदा यीशुस्तं दृष्ट्वावदत् त्वं यूनसः पुत्रः शिमोन् किन्तु त्वन्नामधेयं कैफ़ाः वा पितरः अर्थात् प्रस्तरो भविष्यति।

XLIII परेडडनि यीशौ गालीलं गन्तुं निश्चितयेतसि सति इिलिपनामानं जन् साक्षात्प्राप्यावोयत् मम पश्चाद् आगच्छ।

XLIV बैत्सैदानाम्नि यस्मिन् ग्रामे पितरान्द्रिययोर्वास आसीत् तस्मिन् ग्रामे तस्य इिलिपस्य वसतिरासीत्।

XLV पश्चात् इिलिपो निधनेलं साक्षात्प्राप्यावदत् मूसा व्यवस्था ग्रन्थे भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु य यस्याप्यानं लिपितमास्ते तं यूषडः पुत्रं नासरतीयं यीशुं साक्षाद् अडार्भ वयं।

XLVI तदा निधनेल् कथितवान् नासरन्नगरात् किं कश्चिदुत्तम उत्पन्तुं शक्नोति? ततः इिलिपो डवोयत् अेत्य पश्य।

XLVII अपरञ्च यीशुः स्वस्य समीपं तम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा व्याहृतवान्, पश्यायं निष्कपटः सत्य षष्ठायेल्लोकः।

XLVIII ततः सोवदद्, भवान् मां कथं प्रत्यभिज्ञानाति? यीशुवादीत् इिलिपस्य आह्वानात् पूर्वं यदा त्वमुम्बरस्य तरोमूलेडस्थास्तदा त्वामदर्शम्।

XLIX निधनेल् अयकथत्, डे गुरो भवान् नितान्तम् ईश्वरस्य पुत्रोसि, भवान् षष्ठायेल्वंशस्य राजा।

L ततो यीशु व्यारत्, त्वामुम्बरस्य पादपस्य मूले दृष्टवानाडं ममैतस्माद्वाक्यात् किं त्वं व्यश्वसीः?

अेतस्माद्यथाश्रय्यांणि कार्यांणि द्रक्षयसि।

LI अन्चस्यावादीद् युष्मानडं यथार्थं वदामि, एतः परं मोचिते मेघद्वारे तस्मान्मनुजसूनुना ईश्वरस्य दूतगणाम् अवरोडन्तमारोडन्तञ्च द्रक्षयथा।

II

I अनन्तरं तृतीयदिवसे गालील प्रदेशिये कान्नानाम्नि नगरे विवाड आसीत् तत्र य यीशोर्माता तिष्ठत्।

II तस्मै विवाडाय यीशुस्तस्य शिष्याश्च निमन्त्रिता आसन्।

III तदनन्तरं द्राक्षारसस्य न्यूनत्वाद् यीशोर्माता तमवदत् अेतेषां द्राक्षारसो नास्ति।

IV तदा स तामवोयत् डे नारि मया सड तव किं कार्यं? मम समय एदानीं नोपतिष्ठति।

V ततस्तस्य माता दासानवोयद् अयं यद् वदति तदेव कुरुता।

VI तस्मिन् स्थाने यिड्दीयानां शुचित्वकरणव्यवहारानुसारेणाडकैडजलधराणि पाषाणमयानि षड्वडत्पात्राणिआसन्।

VII तदा यीशुस्तान् सर्व्वकलशान् जलैः पूरयितुं तानाज्ञापयत्, ततस्ते सर्व्वान् कुम्भानाकर्णं जलैः पर्य्यपूरयन्।

VIII अथ तेभ्यः किञ्चिदुत्तार्य्यं भोज्याधिपातेःसमीपं नेतुं स तानादिशत्, ते तदनयन्।

IX अपरञ्च तज्जलं कथं द्राक्षारसोऽभवत् तज्जलवाडकाद्यासा ज्ञातुं शक्ताः किन्तु तद्भोज्याधिपो ज्ञातुं नाशक्नोत् तदवलिह्य वरं संभ्योद्योवदत्,

X लोकाः प्रथमं उत्तमद्राक्षारसं ददति तेषु यथेष्टं पितवत्सु तस्मा किञ्चिदनुत्तमञ्च ददति किन्तु त्वमिदानीं यावत् उत्तमद्राक्षारसं स्थापयसि।

XI एत्थं यीशुर्गालीलप्रदेशे आश्चर्य्यकार्म प्रारम्भ निजमखिमानं प्राकाशयत् ततः शिष्यास्तस्मिन् व्यश्वसन्।

XII ततः परम् स निजमात्रुभ्रात्रुस्त्रिशयैः सार्द्धं कङ्कर्णाङ्गुमम् आगमत् किन्तु तत्र बडूद्विनानि आतिष्ठत्।

XIII तदनन्तरं यिडूद्वियानां निस्तारोत्सवे निकटमागते यीशु यिडूशालम् नगरम् आगच्छत्।

XIV ततो मन्दिरस्य मध्ये गोमेषपारावतविक्रयिणो वाणिज्ययोपविष्टान् विलोक्य

XV रज्जुभिः कशां निर्मायि सर्व्वगोमेषादिभिः सार्द्धं तान् मन्दिराद् दूरीकृतवान्।

XVI वणिजां मुद्रादि विकीर्य्य आसनानि न्यूञ्जकृत्य पारावतविक्रयिभ्योऽकथयद् अस्मात् स्थानात् सर्वाण्येतानि नयत्, मम पितुर्गृहं वाणिज्यगृहं मा कार्षी।

XVII तस्मात् तन्मन्दिरार्थं उद्योगो यस्तु स ग्रसतीव माम्। एमां शास्त्रीयलिपिं शिष्याःसमस्मरन्।

XVIII ततः परम् यिडूद्वियलोका यीषिमवदन् तवमिदृशकर्मकरणात् किं यिहमस्मान् दर्शयसि?

XIX ततो यीशुस्तानवोयद् युष्माभिरे तस्मिन् मन्दिरे नाशिते दिनत्रयमध्येऽहं तद् उत्थापयिष्यामि।

XX तदा यिडूद्विया व्याडार्पुः, अेतस्य मन्दिरस निर्माणेन षट्यत्वारिंशद् वत्सरा गताः, त्वं किं दिनत्रयमध्ये तद् उत्थापयिष्यसि?

XXI किन्तु स निजदेहद्वयमन्दिरे कथामिमां कथितवान्।

XXII स यदेतादृशं गदितवान् तस्त्रिभ्याः श्मशानात् तदीयोत्थाने सति स्मृत्वा धर्मग्रन्थे यीशुनोक्तकथायां य व्यश्वसिषुः।

XXIII अनन्तरं निस्तारोत्सवस्य भोज्यसमये यिडूशालम् नगरे तत्कुताश्चर्य्यकर्माणि विलोक्य बडुभिस्तस्य नामनि विश्वसितां।

XXIV किन्तु स तेषां करेषु स्वं न समर्पयत्, यतः स सर्व्वान्वैत्।

XXV स मानवेषु कस्यचित् प्रमाणं नापेक्षत यतो मनुजानां मध्ये यद्यदस्ति तत्तत् सोजानात्।

III

I निकटिमनामा यिडूद्वियानाम् अधिपतिः इडूशी क्षाणद्यायां

II यीशौरभ्यार्णाम् आप्रज्य व्याडार्षीत्, हं गुरो भवान् ईश्वराद् आगत्य अेक उपदेष्टा, अेतद् अस्माभिर्जायते; यतो भवता यान्याश्चर्य्यकर्माणि क्रियन्ते परमेश्वरस्य साहाय्यं विना केनापि तत्तत्कर्माणि कर्तुं न शक्यन्ते।

III तदा यीशुरुत्तरं दत्तवान् तवाहं यथार्थतरे व्याडरामि पुनर्जन्मनि न सति कोपि मानव ईश्वरस्य राज्यं द्रष्टुं न शक्नोति।

IV ततो निकटीमः प्रत्यवोयत् मनुजो वृद्धो भूत्वा कथं जनिष्यते? स किं पुनर्मातृर्जठरं प्रविश्य जनितुं शक्नोति?

V यीशुरवादीद् यथार्थतरम् अहं कथयामि मनुजे तोयात्मभ्यां पुनर्न जाते स ईश्वरस्य राज्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति।

VI मांसाद् यत् जायते तन् मांसमेव तथात्मनो यो जायते स आत्मैव।

VII युष्माभिः पुनर्जनितव्यं ममैतस्यां कथायाम् आश्चर्य्यं मा भंस्थाः।

VIII सदागतियां दिशमिच्छति तस्यामेव दिशि वाति, त्वं तस्य स्वं शुणोषि किन्तु स कुत आयाति कुत्र याति वा किमपि न जानासि तद्वाद् आत्मनः सकाशात् सर्व्वेषां मनुजानां जन्म भवति।

IX तदा निकटीमः पृष्टवान् अेतत् कथं भवितुं शक्नोति?

X यीशुः प्रत्यक्तवान् त्वमिस्त्रायेलो गुरुर्भूत्वापि किमेतां कथां न वेत्सि?

XI तुभ्यं यथार्थं कथयामि, वयं यद् विद्मस्तद् वचमः यंच्य पश्यामस्तस्यैव साक्ष्यं ददमः किन्तु युष्मान्भिरस्माकं साक्षित्वं न गृह्यते।

XII अेतस्य संसारस्य कथायां कथितायां यद्वि यूयं न विश्वसिथ तर्हि स्वर्गीयायां कथायां कथं विश्वसिष्यथ?

XIII यः स्वर्गोऽस्ति यं य स्वर्गाद् अवारोहत् तं मानवतनयं विना कोपि स्वर्गं नारोहत्।

XIV अपरञ्च मूसा यथा प्रान्तरे सर्पं प्रोत्थापितवान् मनुष्यपुत्रोऽपि तथैवोत्थापितव्यः;

XV तस्माद् यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सोऽविनाश्यः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति।

XVI ईश्वर एत्थं जगद्व्ययत यत् स्वमद्वितीयं तनयं प्राददात् ततो यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सोऽविनाश्यः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति।

XVII ईश्वरो जगतो लोकान् दृष्टयितुं स्वपुत्रं न प्रेष्य तान् परित्रातुं प्रेषितवान्।

XVIII अतरेव यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिति स दृष्टार्हो न भवति किन्तु यः कश्चित् तस्मिन् न विश्वसिति स एदानीमेव दृष्टार्हो भवति, यतः स ईश्वरस्याद्वितीयपुत्रस्य नामनि प्रत्ययं न करोति।

XIX जगतो मध्ये ज्योतिः प्राकाशत किन्तु मनुष्याणां कर्माणां दृष्टत्वात् ते ज्योतिषोपि तिभिरे प्रीयन्ते अेतदेव दृष्टस्य कारणां भवति।

XX यः कुकर्म करोति तस्यायारस्य दृष्टत्वात् स ज्योतिरृतीयत्वया तन्निकटे नायाति;

XXI किन्तु यः सत्कर्म करोति तस्य सर्वाणि कर्माणीश्वरेण कृतानीति सथा प्रकाशते तदभिप्रायेण स ज्योतिषः सन्निधिम् आयाति।

XXII ततः परम् यीशुः शिष्यैः साद्धं यिद्धीयदेशं गत्वा तत्र स्थित्वा मञ्जयितुम् आरभत।

XXIII तदा शालम् नगरस्य समीपस्थायिनि अैनन् ग्रामे बहूतरतीयस्थितेस्तत्र योऽन् अमञ्जयत् तथा य लोका आगत्य तेन मञ्जिता अभवन्।

XXIV तदा योऽन् कारायां न बद्धः।

XXV अपरञ्च शायकर्मणि योऽनः शिष्यैः सऽ यिद्धीयलोकानां विवादे जाते, ते योऽनः सन्निधिं गत्वाकथयन्,

XXVI हे गुरो यर्दननधाः पारे भवता साद्धं य आसीत् यस्मिञ्च भवान् साक्ष्यं प्रददात् पश्यतु सोपि मञ्जयति सर्व्वे तस्य समीपं यान्ति या।

XXVII तदा योऽन् प्रत्यवोयद् ईश्वरेण न दत्ते कोपि मनुजः किमपि प्राप्तुं न शक्नोति।

XXVIII अहं अभिषिक्तो न भवामि किन्तु तदग्रे प्रेषितोस्मि यामिमां कथां कथितवानाहं तत्र यूयं सर्व्वे साक्षिणः स्थ।

XXIX यो जनः कन्यां लभते स अेव वरः किन्तु वरस्य सन्निधौ दृष्टायमानं तस्य यन्मित्रं तेन वरस्य शब्दे श्रुतेऽतीवाह्लाद्यते ममापि तद्दद् आनन्दसिद्धिर्जाता।

XXX तेन कर्मशो वद्धितव्यं किन्तु मया त्सितव्यां।

XXXI य ऒध्वादागच्छत् स सर्व्वेषां मुष्यो यश्च संसाराद् उदपद्यत स सांसारिकः संसारीयां कथाञ्च कथयति यस्तु स्वर्गादागच्छत् स सर्व्वेषां मुष्यः।

XXXII स यदपश्यदृशुष्योऽयं तस्मिन्नेव साक्ष्यं ददाति तथापि प्रायशः कश्चित् तस्य साक्ष्यं न गृह्णाति;

XXXIII किन्तु यो गृह्णाति स ईश्वरस्य सत्यवादित्वं मुद्राङ्गितं करोति।

XXXIV ईश्वरेण यः प्रेरितः सअेव ईश्वरीयकथां कथयति यत ईश्वर आत्मानं तस्मै अपरिमितम् अददात्।

XXXV पिता पुत्रे स्नेहं कृत्वा तस्य हस्ते सर्वाणि समर्पितवान्।

XXXVI यः कश्चित् पुत्रे विश्वसिति स अेवानन्तम् परमायुः प्राप्नोति किन्तु यः कश्चित् पुत्रे न विश्वसिति स परमायुषो दर्शनं न प्राप्नोति किन्तु ईश्वरस्य कोपभाजनं भूत्वा तिष्ठति।

IV

I यीशुः स्वयं नामञ्जयत् केवलं तस्य शिष्या अमञ्जयत् किन्तु योऽनोऽधिकशिष्यान् स करोति मञ्जयति य,

II द्विःशिन एमां वार्त्तामशृण्वन् एति प्रभुरवगत्य

III यिद्धीयदेशं विहाय पुनर्गालीलम् आगत्य।

- IV ततः शोमिरोषाप्रदेशस्य मद्येन तेन गन्तव्ये सति
 V याकूब् निजपुत्राय यूषक्रे यां भूमिम् अददात् तत्समीपस्थाधि शोमिरोषाप्रदेशस्य सुभार् नाम्ना
 विख्यातस्य नगरस्य सन्निधावुपास्थात्।
 VI तत्र याकूब्ः प्रडिरासीत्; तदा द्वितीयामवेलायां जातायां स मार्गे श्रमापन्नस्तस्य प्रभेः पार्श्वे
 उपविशत्।
 VII अतर्हि काचित् शोमिरोषीया योषित् तोयोत्तोलनार्थम् तत्रागम्।
 VIII तदा शिष्याः आद्यद्रव्याणि क्रेतुं नगरम् अगच्छन्।
 IX यीशुः शोमिरोषीयां तां योषितम् व्याहार्षीत् मह्यं किञ्चित् पानीयं पातुं देहि। किन्तु शोमिरोषीयैः
 साकं यिद्धूदीयलोका न व्यवाहरन् तस्माद्धेतोः साकथयत् शोमिरोषीया योषितदहं त्वं यिद्धूदीयोसि कथं
 मत्तः पानीयं पातुम् इच्छसि?
 X ततो यीशुरवदद् ईश्वरस्य यदानं तत्कीदृक् पानीयं पातुं मह्यं देहि य इत्थं त्वां यायते स वा क इति
 येदज्ञास्यथास्तर्हि तमयाधिष्यथाः स य तुल्यममृतं तोयमदास्यत्।
 XI तदा सा सीमन्तिनी भाषितवति, हे महेच्छ प्रडिर्गम्भीरो भवतो नीरोत्तोलनपात्रं नास्ती य तस्मात्
 तदमृतं कीलालं कुतः प्राप्स्यसि?
 XII योस्मभ्यम् एममन्धूं ददौ, यस्य य परिजना गोमेषाद्यश्च सर्वेऽस्य प्रभेः पानीयं पपुरेतादृशो
 योस्माकं पूर्वपुरुषो याकूब् तस्मादपि भवान् मढान् किं?
 XIII ततो यीशुरकथयद् एदं पानीयं सः पिवति स पुनस्तृषार्तो भविष्यति,
 XIV किन्तु मया दत्तं पानीयं यः पिवति स पुनः कदापि तृषार्तो न भविष्यति। मया दत्तम् एदं तोयं
 तस्यान्तः प्रस्रवणार्थं भूत्वा अनन्तायुर्यावत् शोष्यति।
 XV तदा सा वनिताकथयत् हे महेच्छ तर्हि मम पुनः पीपासा यथा न जायते तोयोत्तोलनाय
 यथात्रागमनं न भवति य तदर्थं मह्यं ततोयं देही।
 XVI ततो यीशुरवददाहि तव पतिमाहूय स्थानेऽत्रागच्छ।
 XVII सा वामावदत् मम पतिर्नास्ति। यीशुरवदत् मम पतिर्नास्तीति वाक्यं भद्रमवोयः।
 XVIII यतस्तव पञ्च पतयोभवन् अधुना तु त्वया साद्धं यस्तिष्ठति स तव भर्ता न वाक्यमिदं
 सत्यमवादिः।
 XIX तदा सा मडिला गदितवति हे महेच्छ भवान् अको भविष्यद्वादीति ब्रुद्धं मया।
 XX अस्माकं पितृलोका अतस्मिन् शिलोय्ययेऽभजन्त, किन्तु भवद्भिरय्यते यिऽशालम् नगरे
 भजन्योग्यं स्थानमास्ते।
 XXI यीशुरवोयत् हे योषित् मम वाक्ये विश्वसिद्धि यदा यूयं केवलशैलेऽस्मिन् वा यिऽशालम् नगरे
 पितुर्भजनं न करिष्यध्वे काल अेतादृश आयाति।
 XXII यूयं यं भजध्वे तं न जानीथ, किन्तु वयं यं भजामहे तं जानीमहे, यतो यिद्धूदीयलोकानां मध्यात्
 परित्राणं जायते।
 XXIII किन्तु यदा सत्यभक्ता आत्मना सत्यरूपेण य पितुर्भजनं करिष्यन्ते समय अेतादृश आयाति,
 वरम् एदानीमपि विद्यते; यत अेतादृशो भक्तान् पिता येष्टे।
 XXIV ईश्वर आत्मा; ततस्तस्य ये भक्तास्तैः स आत्मना सत्यरूपेण य भजनीयः।
 XXV तदा सा मडिलावादीत् धीष्टनाम्ना विख्यातोऽभिषिक्तः पुरुष आगमिष्यतीति ज्ञानामि स य
 सर्वाः कथा अस्मान् ज्ञापयिष्यति।
 XXVI ततो यीशुरवदत् त्वया साद्धं कथनं करोमि योऽहम् अहमेव स पुरुषः।
 XXVII अतस्मिन् समये शिष्या आगत्य तथा स्त्रिया साद्धं तस्य कथोपकथने मडाश्रार्यम् अमन्यन्त
 तथापि भवान् किमिच्छति? यद्वा किमर्थम् अेतया साद्धं कथां कथयति? इति कोपि नापृच्छत्।
 XXVIII ततः परं सा नारी कलशं स्थापयित्वा नगरमध्यं गत्वा लोकेभ्योऽकथायद्
 XXIX अहं यद्यत् कर्माकरं तत्सर्वं मह्यमकथयद् अेतादृशं मानवमेकम् आगत्य पश्यत रु किम्
 अभिषिक्तो न भवति ?
 XXX ततस्ते नगराद् बडिरागत्य तातस्य समीपम् आयन्।
 XXXI अतर्हि शिष्याः साधयित्वा तं व्याहार्षुः हे गुरो भवान् किञ्चिद् भूक्तं।

- XXXII તતઃ સોવદદ્ યુષ્માભિર્યન્ન જ્ઞાયતે તાદૃશં ભક્ષ્યં મમાસ્તે।
 XXXIII તદા શિષ્યાઃ પરસ્પરં પ્રષ્ટુમ્ આરમ્ભન્ત, કિમસ્મૈ કોપિ કિમપિ ભક્ષ્યમાનીય દત્તવાન?।
 XXXIV યીશુરવોચત્ મત્પ્રેરકસ્યાભિમતાનુરૂપકરણં તસ્યૈવ કર્મસિદ્ધિકારણાન્ન મમ ભક્ષ્યં
 XXXV માસ્યતુષ્ટયે જ્ઞાતે શસ્યકર્ત્તનસમયો ભવિષ્યતીતિ વાક્યં યુષ્માભિઃ કિં નોદ્યતે? કિન્ત્વહં
 વદામિ, શિર ઉત્તોલ્ય ક્ષેત્રાણિ પ્રતિ નિરીક્ષ્ય પશ્યત, ઇદાનીં કર્ત્તનયોગ્યાનિ શુક્લવર્ણાન્યભવન્।
 XXXVI યશિષ્ઠનતિ સ વેતનં લભતે અનન્તાયુઃસ્વરૂપં શસ્યં સ ગૃહ્ણાતિ ય, તેનૈવ વપ્તા છેન્તા ય યુગપદ્
 આનન્દતઃ।
 XXXVII ઇત્યં સતિ વપત્યેકશિષ્ઠનત્યન્ય ઇતિ વચનં સિદ્ધયતિ।
 XXXVIII યત્ર યૂયં ન પર્યશ્રામ્યત તાદૃશં શસ્યં છેતું યુષ્માન્ પ્રૈરયમ્ અન્યે જનાઃપર્યશ્રામ્યન્ યૂયં તેષાં
 શ્રગસ્ય ફલમ્ અલભધ્વમ્।
 XXXIX યસ્મિન્ કાલે યદ્યત્ કર્મકાર્ણં તત્સર્વ્વં સ મહ્યમ્ અકથયત્ તસ્યા વનિતાયા ઇદં સાક્ષ્યવાક્યં
 શ્રુત્વા તન્નગરનિવાસિનો બહવઃ શોભિરોણીયલોકા વ્યશ્વસન્।
 XL તથા ય તસ્યાન્તિકે સમુપસ્થાય સ્વેષાં સન્નિઘૌ કતિચિદ્ દિનાનિ સ્થાતું તસ્મિન્ વિનયમ્ અકુર્વાન
 તસ્માત્ સ દિનદ્વયં તત્સ્થાને ન્યવષ્ટત્
 XLI તતસ્તસ્યોપદેશેન બહવોડપરે વિશ્વસ્ય
 XLII તાં યોષામવદન્ કેવલં તવ વાક્યેન પ્રતીમ ઇતિ ન, કિન્તુ સ જગતોડભિષિક્તસ્ત્રાતેતિ તસ્ય કથાં
 શ્રુત્વા વયં સ્વયમેવાજ્ઞાસમહિં।
 XLIII સ્વદેશે ભવિષ્યદ્દક્તુઃ સત્કારો નાસ્તીતિ યદ્યપિ યીશુઃ પ્રમાણં દત્વાકથયત્
 XLIV તથાપિ દિવસદ્વયાત્ પરં સ તસ્માત્ સ્થાનાદ્ ગાલીલં ગતવાન્।
 XLV અનન્તરં યે ગાલીલી લિયલોકા ઉત્સવે ગતા ઉત્સવસમયે ચિરૂશલમ્ નગરે તસ્ય સર્વાઃ ક્રિયા
 અપશ્યન્ તે ગાલીલમ્ આગતં તમ્ આગૃહ્ણન્।
 XLVI તતઃ પરમ્ યીશુ યસ્મિન્ કાન્નાનગરે જલં દ્રાક્ષારસમ્ આકરોત્ તત્ સ્થાનં પુનરગાત્ તસ્મિન્નેવ
 સમયે કસ્યચિદ્ રાજસભાસ્તારસ્ય પુત્રઃ કફર્નાહૂમપુરી રોગગ્રસ્ત આસીત્।
 XLVII સ ચેહૂદીયદેશાદ્ યીશો ગાલીલાગમનવાર્તાં નિશમ્ય તસ્ય સમીપં ગત્વા પ્રાર્થ્ય વ્યાહતવાન્ મમ
 પુત્રસ્ય પ્રાયેણ કાલ આસન્નઃ ભવાન્ આગત્ય તં સ્વસ્થં કરોત્।
 XLVIII તદા યીશુરકથયદ્ આશ્ચર્ય્યં કર્મ ચિત્રં ચિહ્નં ય ન દૃષ્ટા યૂયં ન પ્રત્યેષ્યથા
 XLIX તતઃ સ સભાસદ્વદત્ હે મહેચ્છ મમ પુત્રે ન મૃતે ભવાનાગચ્છત્।
 L યીશુસ્તમવદદ્ ગચ્છ તવ પુત્રોડજીવીત્ તદા યીશુનોક્તવાક્યે સ વિશ્વસ્ય ગતવાન્।
 LI ગમનકાલે માર્ગમધ્યે દાસાસ્તં સાક્ષાત્પ્રાપ્યાવદન્ ભવતઃ પુત્રોડજીવીત્।
 LII તતઃ કં કાલમારભ્ય રોગપ્રતીકારારમ્ભો જ્ઞાતા ઇતિ પૃષ્ઠે તૈરુક્તં હ્યઃ સાર્દ્દદ્દયાધિકદ્વિતીયયામે
 તસ્ય જ્વરત્યાગોડભવત્।
 LIII તદા યીશુસ્તસ્મિન્ ક્ષણે પ્રોક્તવાન્ તવ પુત્રોડજીવીત્ પિતા તદ્દુદ્ધ્વા સપરિવારો વ્યશ્વસીત્।
 LIV ચિહ્નદીયદેશાદ્ આગત્ય ગાલીલિ યીશુરેતદ્ દ્વિતીયમ્ આશ્ચર્ય્યકર્મકરોત્।

V

- I તતઃ પરં ચિહ્નદીયાનામ્ ઉત્સવ ઉપસ્થિતે યીશુ ચિરૂશાલમં ગતવાન્।
 II તસ્મિન્નગરે મેષનામ્નો દ્વારસ્ય સમીપે ઇબ્રીયભાષયા બૈથેસ્દા નામ્ના પિષ્કરિણી પચ્છદટ્ટયુક્તાસીત્।
 III તસ્યાસ્તેષુ ઘટ્ટેષુ કિલાલકમ્પનમ્ અપેક્ષ્ય અન્ધપચ્છશુષ્કાજ્ઞાદયો બહવો રોગિણઃ પતન્તસ્તિષ્ઠન્તિ
 સ્મ।
 IV યતો વિશેષકાલે તસ્ય સરસો વારિ સ્વર્ગીયદૂત એત્યાકમ્પયત્ તત્કીલાલકમ્પનાત્ પરં યઃ કશ્ચિદ્
 રોગી પ્રથમં પાનીયમવારોહત્ સ એવ તત્ક્ષણાદ્ રોગમુક્તોડભવત્।
 V તદાષ્ટાત્રિંશદ્વર્ષાણિ યાવદ્ રોગગ્રસ્ત એકજનસ્તસ્મિન્ સ્થાને સ્થિતવાન્।
 VI યીશુસ્તં શચિતં દૃષ્ટ્વા બહુકાલિકરોગીતિ જ્ઞાત્વા વ્યાહતવાન્ વં કિં સ્વસ્થો બુભૂષસિ?।
 VII તતો રોગી કથિતવાન્ હે મહેચ્છ યદા કીલાલં કમ્પતે તદા માં પુષ્કરિણીમ્ અવરોહયિતું મમ કોપિ
 નાસ્તિ, તસ્માન્ મમ ગમનકાલે કશ્ચિદ્ન્યોડગો ગત્વા અવરોહતિ।
 VIII તદા યીશુરકથયદ્ ઉત્તિષ્ઠ, તવ શય્યામુત્તોલ્ય ગૃહીત્વા યાહિ।

- IX સ તત્ક્ષણાત્ સ્વસ્થો ભૂત્વા શય્યામુત્તોલ્યાદાય ગતવાન્ કિન્તુ તદ્દિનં વિશ્રામવારઃ।
 X તસ્માદ્ ચિહ્નુદીયાઃ સ્વસ્થં નરં વ્યાહરન્ અદ્ય વિશ્રામવારે શયનીયમાદાય ન યાતવ્યમ્।
 XI તતઃ સ પ્રત્યવોયદ્ યો માં સ્વસ્થમ્ અકાર્ષીત્ શયનીયમ્ ઉત્તોલ્યાદાય યાતું માં સ એવાદિશત્।
 XII તદા તેડપૃચ્છન્ શયનીયમ્ ઉત્તોલ્યાદાય યાતું ય આજ્ઞાપયત્ સ કઃ?।
 XIII કિન્તુ સ ક ઇતિ સ્વસ્થીભૂતો નાજાનાદ્ યતસ્તસ્મિન્ સ્થાને જનતાસત્વાદ્ યીશુઃ સ્થાનાન્તરમ્ આગમત્।
 XIV તતઃ પરં યેશુ મન્દિરે તં નરં સાક્ષાત્પ્રાપ્યાકથયત્ પશ્યેદાનીમ્ અનામયો જાતોસિ યથાધિકા દુર્દશા ન ઘટતે તદ્દેતોઃ પાપં કર્મં પુનર્માકાર્ષીઃ।
 XV તતઃ સ ગત્વા ચિહ્નુદીયાન્ અવદદ્ યીશુ મમિ અરોગિણમ્ અકાર્ષીત્।
 XVI તતો યીશુ વિશ્રામવારે કર્મદેશં કૃતવાન્ ઇતિ હેતો ચિહ્નુદીયાસ્તં તાડયિત્વા હન્તુમ્ અચેષ્ટન્તા।
 XVII યીશુસ્તાનાપ્યત્ મમ પિતા યત્ કાર્ય્યં કરોતિ તદનુરૂપમ્ અહમપિ કરોતિ।
 XVIII તતો ચિહ્નુદીયાસ્તં હન્તું પુનર્યતન્ત યતો વિશ્રામવારં નામન્યત તદેવ કેવલં ન અધિકન્તુ ઈશ્વરં સ્વપિતરં પ્રોચ્ય સ્વમપીશ્વરતુલ્યં કૃતવાન્।
 XIX પશ્ચાદ્ યીશુરવદદ્ યુષ્માનહં યથાર્થતરં વદામિ પુત્રઃ પિતરં યદ્યત્ કર્મં કુર્વન્તં પશ્યતિ તદતિરિક્તં સ્વેચ્છાતઃ કિમપિ કર્મં કર્તું ન શક્નોતિ પિતા યત્ કરોતિ પુત્રોપિ તદેવ કરોતિ।
 XX પિતા પુત્રે સ્નેહં કરોતિ તસ્માત્ સ્વયં યદ્યત્ કર્મં કરોતિ તત્સર્વં પુત્રં દર્શયતિ ; યથા ચ યુષ્માકં આશ્ચર્યજ્ઞાનં જનિષ્યતે તદર્થમ્ ઇતોપિ મહાકર્મં તં દર્શયિષ્યતિ।
 XXI વસ્તુતસ્તુ પિતા યથા પ્રમિતાન્ ઉત્થાપ્ય સજિવાન્ કરોતિ તદ્વત્ પુત્રોપિ યં યં ઇચ્છતિ તં તં સજીવં કરોતિ।
 XXII સર્વે પિતરં યથા સત્કુર્વન્તિ તથા પુત્રમપિ સત્કારયિતું પિતા સ્વયં કસ્યાપિ વિચારમકૃત્વા સર્વવિચારાણાં ભારં પુત્રે સમર્પિતવાન્।
 XXIII યઃ પુત્રં સત્ કરોતિ સ તસ્ય પ્રેરકમપિ સત્ કરોતિ।
 XXIV યુષ્માનાહં યથાર્થતરં વદામિ યો જનો મમ વાક્યં શ્રુત્વા મત્પ્રેરકે વિશ્વસિતિ સોનન્તાયુઃ પ્રાપ્નોતિ કદાપિ દણ્ડબાજનં ન ભવતિ નિઘનાદુત્થાય પરમાયુઃ પ્રાપ્નોતિ।
 XXV અહં યુષ્માનતિયથાર્થ વદામિ યદા મૃતા ઈશ્વરપુત્રસ્ય નિનાદં શ્રોષ્યન્તિ યે ચ શ્રોષ્યન્તિ તે સજીવા ભવિષ્યન્તિ સમય એતાદૃશ આયાતિ વરમ્ ઇદાનીમપ્યુપતિષ્ઠતિ।
 XXVI પિતા યથા સ્વયજ્ઞીવી તથા પુત્રાય સ્વયજ્ઞીવિત્વાધિકારં દત્તવાન્।
 XXVII સ મનુષ્યપુત્રઃ એતસ્માત્ કારણાત્ પિતા દણ્ડકરણાધિકારમપિ તસ્મિન્ સમર્પિતવાન્।
 XXVIII એતદર્થે યૂયમ્ આશ્ચર્ય્યં ન મન્યધ્વં યતો યસ્મિન્ સમયે તસ્ય નિનાદં શ્રુત્વા શ્મશાનસ્થાઃ સર્વે બહિરાગમિષ્યન્તિ સમય એતાદૃશ ઉપસ્થાસ્યતિ।
 XXIX તસ્માદ્ યે સત્કર્માણિ કૃતવન્તસ્ત ઉત્થાય આયુઃ પ્રાપ્સ્યન્તિ યે ચ કુકર્માણિ કૃતવન્તસ્ત ઉત્થાય દણ્ડં પ્રાપ્સ્યન્તિ।
 XXX અહં સ્વયં કિમપિ કર્તું ન શક્નોમિ યથા શુણોમિ તથા વિચારયામિ મમ વિચારઞ્ચ ન્યાય્યઃ યતોહં સ્વીયાભીષ્ટં નેહિત્વા મત્પ્રેરયિતુઃ પિતુરિષ્ટમ્ ઈહો।
 XXXI યદિ સ્વસ્મિન્ સ્વયં સાક્ષ્યં દદામિ તર્હિ તત્સાક્ષ્યમ્ આગ્રાહ્યં ભવતિ ;
 XXXII કિન્તુ મદર્થેડપરો જનઃ સાક્ષ્યં દદાતિ મદર્થે તસ્ય યત્ સાક્ષ્યં તત્ સત્યમ્ એતદધ્યહં જાનામિ।
 XXXIII યુષ્માભિ યોહંનં પ્રતિ લોકેષુ પ્રેરિતેષુ સ સત્યકથાયાં સાક્ષ્યમદદાત્।
 XXXIV માનુષાદહં સાક્ષ્યં નોપેક્ષે તથાપિ યૂયં યથા પરિત્રયધ્વે તદર્થમ્ ઇદં વાક્યં વદામિ।
 XXXV યોહન્ દેદીપ્યમાનો દીપ ઇવ તેજસ્વી સ્થિતવાન્ યૂયમ્ અલ્પકાલં તસ્ય દીપ્ત્યાનન્દિતું સમમન્યધ્વં।
 XXXVI કિન્તુ તત્પ્રમાણાદપિ મમ ગુરુતરં પ્રમાણં વિદ્યતે પિતા માં પ્રોચ્ય યદ્યત્ કર્મં સમાપયિતું શક્તિમદદાત્ મયા કૃતં તત્તત્ કર્મં મદર્થે પ્રમાણં દદાતિ।
 XXXVII યઃ પિતા માં પ્રેરિતવાન્ મોપિ મદર્થે પ્રમાણં દદાતિ તસ્ય વાક્યં યુષ્માભિઃ કદાપિ ન શ્રુતં તસ્ય રૂપઞ્ચ ન દૃષ્ટં

XXXVIII तस्य वाक्यञ्च युष्माकम् अन्तः कदापि स्थानं नाप्नोति यतः स यं प्रेषितवान् यूयं तस्मिन् न विश्वसिथ।

XXXIX धर्मपुस्तकानि यूयम् आलोचयध्वं तैर्वाक्यैरन्तायुः प्राप्स्याम इति यूयं बुध्यध्वे तद्धर्मपुस्तकानि मर्धे प्रमाणं ददति।

XL तथापि यूयं परमायुःप्राप्तये मम संनिधिम् न ज्विगमिषथा

XLI अहं मानुषेभ्यः सत्कारं न गृह्णामि।

XLII अहं युष्मान् जानामि; युष्माकमन्तर ईश्वरप्रेम नास्ति।

XLIII अहं निजपितुर्नाम्नागतोस्मि तथापि मां न गृह्णीथ किन्तु कश्चिद् यदि स्वनाम्ना समागमिष्यति तर्हि तं ग्रहीष्यथा।

XLIV यूयम् ईश्वरात् सत्कारं न सिष्टत्वा केवलं परस्परं सत्कारम् येद् आदध्वे तर्हि कथं विश्वसितुं शक्नुथ?

XLV पुतुः समीपेऽहं युष्मान् अपवदिष्यामीति मा यिन्तयत यस्मिन्, यस्मिन् युष्माकं विश्वसः सयेव भूसा युष्मान् अपवदति।

XLVI यदि यूयं तस्मिन् व्यश्वसिष्यत तर्हि मय्यपि व्यश्वसिष्यत, यत् स मयि लिपितवान्।

XLVII ततो यदि तेन लिपितवानि न प्रतिय तर्हि मम वाक्यानि कथं प्रत्येष्यथ?

VI

I ततः परं यीशुर्गालीलू प्रदेशीयस्य तिविरियानाम्नः सिन्धोः पारं गतवान्।

II ततो व्याधिमल्लोकस्वास्थ्यकराण्युपाणि तस्याश्चर्याणि कर्माणि दृष्ट्वा बहवो जनास्तत्पश्चाद् अगच्छन्।

III ततो यीशुः पर्वतमारुह्य तत्र शिष्यैः साकम्।

IV तस्मिन् समये निस्तारोत्सवनाम्नि यिडूदीयानाम् उत्सव उपस्थिते

V यीशुर्नेत्रे उत्तोल्य बहुलोकान् स्वसमीपागतान् विलोक्य इतिपि पृष्टवान् अतेषां भोजनाय भोजद्रव्याणि वयं कुत्र केतुं शक्नुमः?

VI वाक्यमिदं तस्य परीक्षार्थम् अवादीत् किन्तु यत् करिष्यति तत् स्वयम् अजानात्।

VII इतिपिः प्रत्यवोयत् अतेषाम् अडेको यद्यल्पम् अल्पं प्राप्नोति तर्हि मुद्रापादद्विशतेन कीतपूपा अपि न्यूना भविष्यन्ति।

VIII शिमोन् पितरस्य भ्राता आन्द्रियाभ्यः शिष्याणामेको व्याहृतवान्।

IX अत्र कस्यचिद् बालकस्य समीपे पञ्च यावपूपाः क्षुद्रमत्स्यद्वयञ्च सन्ति किन्तु लोकानां अतावातां मध्ये तैः किं भविष्यति?

X पश्चाद् यीशुरवदत् लोकानुपवेशयत तत्र बहुयवससत्त्वात् पञ्चसहस्रेभ्यो न्यूना अधिका वा पुरुषा भूम्याम् उपाविशन्।

XI ततो यीशुस्तान् पूपानादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयित्वा शिष्येषु समार्पयत् ततस्ते तेभ्य उपविष्टलोकैभ्यः पूपान् यथेष्टमत्स्यञ्च प्रादुः।

XII तेषु तृप्तेषु स तानवोयद् अतेषां किञ्चिदपि यथा नापयीयते तथा सर्वाण्यवशिष्टानि संगृह्णीता।

XIII ततः सर्वेषां भोजनात् परं ते तेषां पञ्चानां यावपूपानां अवशिष्टान्यभिलानि संगृह्य द्वादशऽल्लकान् अपूरयन्।

XIV अपरं यीशोरेतादृशीम् आश्चर्यक्रियां दृष्ट्वा लोका मिथो वक्तुमारोभिरे जगति यस्यागमनं भविष्यति स अवायम् अवश्यं भविष्यद्भक्तः।

XV अतयेव लोका आगत्य तमाकभ्य राजानं करिष्यन्ति यीशुस्तेषाम् ईदृशं मानसं विज्ञाय पुनश्च पर्वतम् अंकाडी गतवान्।

XVI सायंकाल उपस्थिते शिष्या जलधितटं व्रजित्वा नावमारुह्य नगरदिशि सिन्धौ वाडयित्वागमन्।

XVII तस्मिन् समये तिमिर उपातिष्ठत् किन्तु यीशुस्तेषां समीपं नागच्छत्।

XVIII तदा प्रबलपवनवहनात् सागरे मडातरङ्गो भवितुम् आरेभे।

XIX ततस्ते वाडयित्वा द्वित्रान् कोशान् गताः पश्चाद् यीशुं जलधेरुपरि पदभ्यां व्रजन्तं नौकान्तिकम् आगच्छन्तं विलोक्य त्रासयुक्ता अभवन्।

- XX किन्तु स तानुकत्तवान् अयमहं मा भैष्ट।
- XXI तदा ते तं स्वैरं नावि गृहीतवन्तः तदा तत्क्षणाद् उद्दिष्टस्थाने नौरुपास्थात्।
- XXII यथा नावा शिष्या अगच्छन् तदन्या कापि नौका तस्मिन् स्थाने नासीत् ततो यीशुः शिष्यैः साकं नागमत् केवलाः शिष्या अगमन् अेतत् पारस्था लोका ज्ञातवन्तः।
- XXIII किन्तु ततः परं प्रभु यत्र ईश्वरस्य गुणान् अनुकीर्त्य लोकान् पूषान् अबोजयत् तत्स्थानस्य समीपस्थतिविरियाया अपरास्तरणाय आगमन्।
- XXIV यीशुस्तत्र नास्ति शिष्या अपि तत्र ना सन्ति लोका एति विज्ञाय यीशुं गवेषयितुं तरणिभिः कङ्कर्णद्धम् पुरं गताः।
- XXV ततस्ते सरित्पतेः पारे तं साक्षात् प्राप्य प्रावोयन् ङे गुरो भवान् अत्र स्थाने कदागमत्?
- XXVI तदा यीशुस्तान् प्रत्यवादीद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि आश्चर्य्यकर्मदर्शनाद्धेतो न किन्तु पूषभोजनात् तेन तृप्तत्वाच्च मां गवेषयथा
- XXVII क्षयाणीयभक्ष्यार्थं मा श्रामिष्ट किन्त्वन्तायुर्भक्ष्यार्थं श्राम्यत, तस्मात् तादृशं भक्ष्यं मनुजपुत्रो युष्माल्यं दास्यति; तस्मिन् तात ईश्वरः प्रमाणां प्रादात्।
- XXVIII तदा तेऽपृच्छन् ईश्वराभिमतं कर्म कर्तुम् अस्माभिः किं कर्तव्यं?
- XXIX ततो यीशुरवदद् ईश्वरो यं प्रैरयत् तस्मिन् विश्वसनम् ईश्वराभिमतं कर्म।
- XXX तदा ते व्याडरन् भवता किं लक्षणां दृशितं यद्दृष्ट्वा भवति विश्वसिष्यामः? त्वया किं कर्म कृतं?
- XXXI अस्माकं पूर्वपुरुषा मडाप्रान्तरे मात्रां भोक्तुं प्रापुः यथा लिपिरास्ते स्वर्गीयाणि तु भक्ष्याणि प्रददौ परमेश्वरः।
- XXXII तदा यीशुरवदद् अहं युष्मानतियथार्थं वदामि मूसा युष्माल्यं स्वर्गीयं भक्ष्यं नादात् किन्तु मम पिता युष्माल्यं स्वर्गीयं परमं भक्ष्यं ददाति।
- XXXIII यः स्वर्गादिवरुह्य जगते ज्ञानं ददाति स ईश्वरदत्तभक्ष्यरूपः।
- XXXIV तदा ते प्रावोयन् ङे प्रभो भक्ष्यमिदं नित्यमस्माल्यं ददातु।
- XXXV यीशुरवदद् अहमेव ज्ञानरूपं भक्ष्यं यो जनो मम सन्निधिम् आगच्छति स ज्ञातु क्षुधात्तो न भविष्यति, तथा यो जनो मां प्रत्येति स ज्ञातु तृषात्तो न भविष्यति।
- XXXVI मां दृष्ट्वापि यूयं न विश्वसिथ युष्मानहम् एत्यवोयं।
- XXXVII पिता मह्यं यावतो लोकानददात् ते सर्व्व एव ममान्तिकम् आगमिष्यन्ति यः कश्चिद्य मम सन्निधिम् आयास्यति तं केनापि प्रकारेण न दूरीकरिष्यामि।
- XXXVIII निजाभिमतं साधयितुं न छि किन्तु प्रेरयितुरभिमतं साधयितुं स्वर्गाद् आगतोस्मि।
- XXXIX स यान् यान् लोकान् मह्यमददात् तेषामेकमपि न डारयित्वा शेषदिने सर्व्वानहम् उत्थापयामि एहं मत्प्रेरयितुः पितुरभिमतं।
- XL यः कश्चिन् मानवसुतं विवोक्य विश्वसिति स शेषदिने मयोत्थापितः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति एति मत्प्रेरकस्याभिमतं।
- XLI तदा स्वर्गाद् यद् भक्ष्यम् अवारोडत् तद् भक्ष्यम् अहमेव यिडूदीयलोकास्तस्यैतद् वाक्ये विवदमाना वक्तुमारैभिरे
- XLII यूषङ्गः पुत्रो यीशु र्यस्य मातापितरौ वयं जानीम अेष किं सअेव न? तर्हि स्वर्गाद् अवारोडम् एति वाक्यं कथं वक्ति?
- XLIII तदा यीशुस्तान् प्रत्यवदत् परस्परं मा विवदध्वं
- XLIV मत्प्रेरकेण पित्रा नादृष्टः कोपि जनो ममान्तिकम् आयातुं न शक्नोति किन्त्वागतं जन् यरमेडहि प्रोत्थापयिष्यामि।
- XLV ते सर्व्व ईश्वरेण शिक्षिता भविष्यन्ति भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपिरित्यमास्ते अतो यः कश्चित् पितुः सकाशात् श्रुत्वा शिक्षते स अेव मम समीपम् आगमिष्यति।
- XLVI य ईश्वराद् अज्जायत तं विना कोपि मनुष्यो जनकं नादर्शत् केवलः सअेव तातम् अद्राक्षीत्।
- XLVII अहं युष्मान् यथार्थतरं वदामि यो जनो मयि विश्वासं करोति सोनन्तायुः प्राप्नोति।
- XLVIII अहमेव तज्ज्जवनभक्ष्यं।
- XLIX युष्माकं पूर्वपुरुषा मडाप्रान्तरे मन्नाभक्ष्यं भूक्तापि मृताः।

- L किन्तु यद्भक्ष्यं स्वर्गाद्वागच्छत् तद् यदि कश्चिद् भुङ्क्ते तर्हि स न म्रियते।
 LI यञ्जुवनभक्ष्यं स्वर्गाद्वागच्छत् सोऽहमेव एतं भक्ष्यं यो ज्ञो भुङ्क्ते स नित्यञ्जुवी भविष्यति।
 पुनश्च जगतो ज्वनार्थमहं यत् स्वकीयपिशितं दास्यामि तदेव मया वितरितं भक्ष्यम्।
 LII तस्माद् यिद्दृष्टीयाः परस्परं विवदमाना वक्तुमारंभेरे अथ भोजनार्थं स्वीयं पलवं कथम् अस्मत्स्यं
 दास्यति?
 LIII तदा यीशुस्तान् आवोयद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि मनुष्यपुत्रस्याभिषे युष्माभिर्न भुङ्क्ते तस्य
 रुधिरं य न पीते ज्वनेन साद्धं युष्माकं सम्बन्धो नास्ति।
 LIV यो ममामिषं स्वादति मम सुधिरञ्च पिवति सोऽनन्तायुः प्राप्नोति ततः शेषेऽह्नि तमहम्
 उत्थापयिष्यामि।
 LV यतो मदीयमामिषं परमं भक्ष्यं तथा मदीयं शोणितं परमं पेयं।
 LVI यो ज्ञो मदीयं पलवं स्वादति मदीयं रुधिरञ्च पिवति स मयि वसति तस्मिन्नाहञ्च वसामि।
 LVII मत्प्रेरयित्वा ज्वता तातेन यथाहं ज्वामि तद्दद् यः कश्चिन् मामिति सोऽपि मया ज्वविष्यति।
 LVIII यद्भक्ष्यं स्वर्गाद्वागच्छत् तदिदं यन्मात्रां स्वादित्वा युष्माकं पितरोऽम्रियन्त तादृशम् एतं भक्ष्यं न
 भवति एतं भक्ष्यं यो भक्षति स नित्यं ज्वविष्यति।
 LIX यदा कङ्कनाडुम् पुय्यां भजनगेढे उपादिशत् तदा कथा अेता अकथयत्।
 LX तदेतं श्रुत्वा तस्य शिष्याणाम् अनेके परस्परम् अकथयन् एतं गाढं वाक्यं वाक्यमीदृशं कः श्रोतुं
 शक्नुयात्?
 LXI किन्तु यीशुः शिष्याणाम् एतं विवादं स्वयित्ते विज्ञाय कथितवान् एतं वाक्यं किं युष्माकं विघ्नं
 जनयति?
 LXII यदि मनुजसुतं पूर्ववासस्थानम् उद्दिष्टं गच्छन्तं पश्यथ तर्हि किं भविष्यति?
 LXIII आत्मैव ज्वनदायकः वपुर्निष्कलं युष्मत्समहं यानि वयांसि कथयामि तान्यात्मा ज्वनञ्च।
 LXIV किन्तु युष्माकं मध्ये केयन अविश्वासिनः सन्ति के के न विश्वसन्ति को वा तं परकरेषु समर्पयिष्यति
 तान् यीशुराप्रथमाद् वेत्ति।
 LXV अपरमपि कथितवान् अस्मात् कारणाद् अकथयं पितुः सकाशात् शक्तिमप्राप्य कोऽपि ममान्तिकम्
 आगन्तुं न शक्नोति।
 LXVI तत्कालेऽनेके शिष्या व्याधुत्य तेन साद्धं पुनर्नागच्छन्।
 LXVII तदा यीशुर्द्वादशशिष्यान् उक्तवान् यूयमपि किं यास्यथ?
 LXVIII ततः शिमोनं पितरः प्रत्यवोयत् हं प्रभो कस्यात्स्यर्णं गमिष्यामः?
 LXIX अनन्तज्वनदायिन्यो याः कथास्तास्तवैवा भवान् अमरेश्वरस्याभिषिक्तपुत्र एति विश्वस्य
 निश्चितं ज्ञानीमः।
 LXX तदा यीशुरवदत् किमहं युष्माकं द्वादशजनान् मनोनीतान् न कृतवान्? किन्तु युष्माकं मध्येपि
 कश्चिदेको विघ्नकारी विद्यते।
 LXXI एमां कथं स शिमोनः पुत्रम् ईष्करीयोतीयं यिद्दृष्ट्वा उद्दिश्य कथितवान् यतो द्वादशानां मध्ये
 गणितः स तं परकरेषु समर्पयिष्यति।

VII

- I ततः परं यिद्दृष्टीयलोकास्तं हन्तुं समैहन्त तस्माद् यीशु र्दिदृष्ट्वाप्रदेशे पर्यटितुं नेच्छन् गावील् प्रदेशे
 पर्यटितुं प्रारभत।
 II किन्तु तस्मिन् समये यिद्दृष्टीयानां दृष्यवासनामोत्सव उपस्थिते
 III तस्य भ्रातरस्तम् अवदन् यानि कर्माणि त्वया क्रियन्ते तानि यथा तव शिष्याः पश्यन्ति तदर्थं
 त्वमितः स्थानाद् यिद्दृष्टीयदेशं प्रज्वा
 IV यः कश्चित् स्वयं प्रयिकाशिषति स कदापि गुप्तं कर्म न करोति यदीदृशं कर्म करोषि तर्हि जगति
 निञ्जं परियायया।
 V यतस्तस्य भ्रातरोऽपि तं न विश्वसन्ति।
 VI तदा यीशुस्तान् आवोयत् मम समय एदानीं नोपतिष्ठति किन्तु युष्माकं समयः सततम् उपतिष्ठति।

VII જગતો લોકા યુષ્માન્ ઋતીયિતું ન શકુવન્તિ કિન્તુ મામેવ ઋતીયન્તે યતસ્તેષાં કર્માણિ દુષ્ટાનિ તત્ર સાક્ષ્યમિદમ્ અહં દદામિ।

VIII અતએવ યૂયમ્ ઉત્સવેડસ્મિન્ યાત નાહમ્ ઇદાનીમ્ અસ્મિન્નુત્સવે યામિ યતો મમ સમય ઇદાનીં ન સમ્પૂર્ણાઃ।

IX ઇતિ વાક્યમ્ ઉક્ત્વા સ ગાલીલિ સ્થિતવાન્

X કિન્તુ તસ્ય ભ્રાતૃષુ તત્ર પ્રસ્થિતેષુ સત્સુ સોડપ્રકટ ઉત્સવમ્ અગચ્છત્।

XI અનન્તરમ્ ઉત્સવમ્ ઉપસ્થિતા યિહૂદીયાસ્તં મૃગયિત્વાપૃચ્છન્ સ કુત્ર?

XII તતો લોકાનાં મધ્યે તસ્મિન્ નાનાવિદા વિવાદા ભવિતુમ્ આરબ્ધવન્તઃ। કેચિદ્ અવોચન્ સ ઉત્તમઃ પુરુષઃ કેચિદ્ અવોચન્ ન તથા વરં લોકાનાં ભ્રમં જનયતિ।

XIII કિન્તુ યિહૂદીયાનાં ભયાત્ કોપિ તસ્ય પક્ષે સ્પષ્ટં નાકથયત્।

XIV તતઃ પરમ્ ઉત્સવસ્ય મધ્યસમયે યીશુ મન્દિરં ગત્વા સમુપદેશતિ સ્મા

XV તતો યિહૂદીયા લોકા આશ્ચર્ય્યં જ્ઞાત્વાકથયન્ એષા માનુષો નાધીત્યા કથમ્ એતાદૃશો વિદ્વાનભૂત્?

XVI તદા યીશુઃ પ્રત્યવોચદ્ ઉપદેશોયં ન મમ કિન્તુ યો માં પ્રેષિતવાન્ તસ્યા

XVII યો જનો નિદેશં તસ્ય ગ્રહીષ્યતિ મમોપદેશો મતો ભવતિ કિમ્ ઈશ્વરાદ્ ભવતિ સ ગનસ્તજ્ઞાતું શક્ષ્યતિ।

XVIII યો જનઃ સ્વતઃ કથયતિ સ સ્વીયં ગૌરવમ્ ઇહતે કિન્તુ યઃ પ્રેરયિતુ ગૌરવમ્ ઇહતે સ સત્યવાદી તસ્મિન્ કોપ્યધર્મો નાસ્તિ।

XIX મૂસા યુષ્મભ્યં વ્યવસ્થાગ્રન્થં કિં નાદદાત્? કિન્તુ યુષ્માકં કોપિ તાં વ્યવસ્થાં ન સમાચરતિ માં હન્તું કુતો યતધ્વે?

XX તદા લોકા અવદન્ ત્વં ભૂતગ્રસ્તસ્ત્વાં હન્તું કો યતતે?

XXI તતો યીશુરવોચદ્ એકં કર્મ મયાકારિ તસ્માદ્ યૂયં સર્વ્યં મહાશ્ચર્ય્યં મન્યધ્વે।

XXII મૂસા યુષ્મભ્યં ત્વકછેદવિધિં પ્રદદૌ સ મૂસાતો ન જાતઃ કિન્તુ પિતૃપુરુષેભ્યો જાતઃ તેન વિશ્રામવારેડપિ માનુષાણાં ત્વકછેદં કુરુથા

XXIII અતએવ વિશ્રામવારે મનુષ્યાણાં ત્વકછેદે કૃતે યદિ મૂસાવ્યવસ્થામજ્ઞનં ન ભવતિ તર્હિ મયા વિશ્રામવારે માનુષઃ સમ્પૂર્ણરૂપેણ સ્વસ્થોડકારિ તત્કારણાદ્ યૂયં કિં મહ્યં કુપ્યથ?

XXIV સપક્ષપાતં વિચારમકૃત્વા ન્યાય્યં વિચારં કુરુત।

XXV તદા યિરૂશાલમ્ નિવાસિનઃ કતિપયજના અકથયન્ ઇમે યં હન્તું ચેષ્ટન્તે સ એવાયં કિં ન?

XXVI કિન્તુ પશ્યત નિર્ભયઃ સન્ કથાં કથયતિ તથાપિ કિમપિ અ વદન્ત્યેતે અયમેવાભિષિક્તો ભવતીતિ નિશ્ચિતં કિમધિપતયો જાનન્તિ?

XXVII મનુજોયં કસ્માદાગમદ્ ઇતિ વયં જાનોમઃ કિન્ત્વભિષિક્ત આગતે સ કસ્માદાગતવાન્ ઇતિ કોપિ જ્ઞાતું ન શક્ષ્યતિ।

XXVIII તદા યીશુ મધ્યેમન્દિરમ્ ઉપદિશન્ ઉચ્યૈઃકારમ્ ઉક્તવાન્ યૂયં કિં માં જાનીથ? કસ્માચ્યાગતોસ્મિ તદપિ કિં જાનીથ? નાહં સ્વત આગતોસ્મિ કિન્તુ યઃ સત્યવાદી સએવ માં પ્રેષિતવાન્ યૂયં તં ન જાનીથ।

XXIX તમહં જાને તેનાહં પ્રેરિત્ અગતોસ્મિ।

XXX તસ્માદ્ યિહૂદીયાસ્તં ધતુમ્ ઉદ્યતાસ્તથાપિ કોપિ તસ્ય ગાત્રે હસ્તં નાર્પયદ્ યતો હેતોસ્તદા તસ્ય સમયો નોપતિષ્ઠતિ।

XXXI કિન્તુ બહવો લોકાસ્તસ્મિન્ વિશ્વસ્ય કથિતવાન્તોડભિષિક્તપુરુષ આગત્ય માનુષસ્યાસ્ય ક્રિયાભ્યઃ કિમ્ અધિકા આશ્ચર્ય્યાઃ ક્રિયાઃ કરિષ્યતિ?

XXXII તતઃ પરં લોકાસ્તસ્મિન્ ઇત્યં વિવદન્તે ફિરૂશિનઃ પ્રધાનયાજકાઞ્ચેતિ શ્રુતવન્તસ્તં ધૃત્વા નેતું પદાતિગણં પ્રેષયામાસુઃ।

XXXIII તતો યીશુરવદદ્ અહમ્ અલ્પદિનાનિ યુષ્માભિઃ સાદ્ધં સ્થિત્વા મત્પ્રેરયિતુઃ સમીપં યાસ્યામિ।

XXXIV માં મૃગયિષ્યધ્વે કિન્તુદેશં ન લપ્સ્યધ્વે રત્ર સ્થાસ્યામિ તત્ર યૂયં ગન્તું ન શક્ષ્યથ।

XXXV તદા યિહૂદીયાઃ પરસ્પરં વક્તુમારેભિરે અસ્યોદેશં ન પ્રાપ્સ્યામ એતાદૃશં કિં સ્થાનં યાસ્યતિ? ભિન્નદેશે વિકીર્ણાનાં યિહૂદીયાનાં સન્નિધિમ્ એષ ગત્વા તાન્ ઉપદેક્ષ્યતિ કિં?

- XXXVI नो येत् मां गवेषयिष्यथ किन्तूद्देशं न प्राप्स्यथ अेष कोद्देशं वाक्यमिदं वदति?
- XXXVII अनन्तरम् उत्सवस्य यरभेडडनि अर्थात् प्रधानदिने यीशुरुत्तिष्ठन् उर्यैःकारम् आह्वयन् उदितवान् यद्दि कश्चित् तृषार्त्तां भवति तर्हि ममान्तिकम् आगत्य पिवतु।
- XXXVIII यः कश्चिन्मयि विश्वसिति धर्मग्रन्थस्य वयनानुसारेण तस्याभ्यन्तरतोऽमृततोयस्य स्रोतांसि निर्गमिष्यन्ति।
- XXXIX ये तस्मिन् विश्वसन्ति त आत्मानं प्राप्स्यन्तीत्यर्थे स एदं वाक्यं व्याहृतवान् अेतत्कालं यावद् यीशु विभवं न प्राप्तस्तस्मात् पवित्र आत्मा नादीयता।
- XL अेतां वाणीं श्रुत्वा बडवो लोका अवदन् अयमेव निश्चितं स भविष्यद्वादी।
- XLI केयिद् अकथयन् अेषअेव सोभिषिक्तः किन्तु केयिद् अवदन् सोभिषिक्तः किं गालील् प्रदेशे जनिष्यते?
- XLII सोभिषिक्तो दायूदो वंशे दायूदो जन्मस्थाने बैतलेडमि पत्तने जनिष्यते धर्मग्रन्थे किमित्यं लिपितं नास्ति?
- XLIII एत्थं तस्मिन् लोकानां भिन्नवाक्यता ज्ञाता।
- XLIV कतिपयलोकास्तं धर्तुम् अय्यन् तथापि तद्गुणेषु कोपि हस्तं नार्पयत्।
- XLV अनन्तरं पादातिगणो प्रधानयाजकानां डिर्शिनाञ्च समीपमागतवति ते तान् अपृच्छन् कुतो डेतोस्तं नानयत?
- XLVI तदा पदातयः प्रत्यवदन् स मानव एव कोपि कदापि नोपादिशत्।
- XLVII ततः डिर्शिनः प्रावोयन् यूयमपि किमत्रामिष्ट?
- XLVIII अधिपतीनां डिर्शिनाञ्च कोपि किं तस्मिन् व्यश्वसीत्?
- XLIX ये शास्त्रं न ज्ञानन्ति त् एभेऽधमलोकाअेव शापग्रस्ताः।
- L तदा निकडीमनामा तेषामेको यः क्षणदायां यीशोः सन्निधिम् अगात् स उक्तवान्।
- LI तस्य वाक्ये न श्रुते कर्म्मणि य न विदिते ऽस्माकं व्यवस्था किं कञ्चन मनुजं दोषीकरोति?
- LII ततस्ते व्याडरन् त्वमपि किं गालीलीयलोकः? विविच्य पश्य गलीलि कोपि भविष्यद्वादी नोत्पद्यते।
- LIII ततः परं सर्व्वे स्वं स्वं गृहं गताः किन्तु यीशु जैतुननामानं शिलोच्ययं गतवान्।

VIII

- I प्रत्यूषे यीशुः पनर्मन्दिरम् आगच्छत्।
- II ततः सर्व्वेषु लोकेषु तस्य समीप आगतेषु स उपविश्य तान् उपदेष्टुम् आरभत।
- III तदा अध्यापकाः डिर्शिनञ्च व्यभियारकर्म्मणि धृतं स्त्रियभेकाम् आनिय सर्व्वेषां मध्ये स्थापयित्वा व्याडरन्।
- IV डे गुरो योषितम् एमां व्यभियारकर्म्म कुर्वाणं लोका धृतवन्तः।
- V अेतादृशलोकाः पाषाणघातेन हन्तव्या एति विधिर्मुसाव्यवस्थाग्रन्थे लिपितोस्ति किन्तु भवान् किमादिशति?
- VI ते तमपवदितुं परीक्षाभिप्रायेण वाक्यमिदम् अपृच्छन् किन्तु स प्रह्वीभूय भूमावङ्गल्या लेपितुम् आरभत।
- VII ततस्तैः पुनः पुनः पृष्ट उत्याय कथितवान् युष्माकं मध्ये यो ज्ञो निरपराधी सअेव प्रथमम् अेनां पाषाणेनाडन्तु।
- VIII पश्चात् स पुनश्च प्रह्वीभूय भूमौ लेपितुम् आरभत।
- IX तां कथं श्रुत्वा ते स्वस्वमनसि प्रबोधं प्राप्य ज्येष्ठानुकुमं अेकैकशः सर्व्वे बडिरगच्छन् ततो यीशुरेकाडी तयक्तोभवत् मध्यस्थाने दण्डायमाना सा योषा य स्थिता।
- X तत्पश्चाद् यीशुरुत्याय तां वनितां विना कमप्यपरं न विलोक्य पृष्टवान् डे वामे तवापवादकाः कुत? कोपि त्वां किं न दण्डयति?
- XI सावदत् डे मडेच्छ कोपि न तदा यीशुरवोयत् नाडमपि दण्डयामि याडि पुनः पापं माकार्षीः।
- XII ततो यीशुः पुनरपि लोकेभ्य एत्थं कथयितुम् आरभत जगतोडं ज्योतिःस्वरूपो यः कश्चिन् मत्पश्चाद् गच्छति स तिमिरे न भ्रमित्वा ज्जुवनरूपां दीप्तिं प्राप्स्यति।
- XIII ततः डिर्शिनोऽवादिषुस्त्वं स्वार्थे स्वयं साक्ष्यं ददासि तस्मात् तव साक्ष्यं ग्राह्यं न भवति।

XIV तदा यीशुः प्रत्युद्धितवान् यद्यपि स्वार्थेऽहं स्वयं साक्ष्यं ददामि तथापि मत् साक्ष्यं ग्राह्यं यस्माद् अहं कुत आगतोस्मि क्व यामि य तदहं जानामि किन्तु कुत आगतोस्मि कुत्र गच्छामि य तद् यूयं न जानीथा

XV यूयं लौकिकं विचारयथ नाहं किमपि विचारयामि

XVI किन्तु यद्दि विचारयामि तर्हि मम विचारो ग्रीतव्यो यतोऽहम् अंकाडी नास्मि प्रेरयिता पिता मया सह विद्यते।

XVII द्वयोर्जनयोः साक्ष्यं ग्राहणीयं भवतीति युष्माकं व्यवस्थाग्रन्थे लिखितमस्ति।

XVIII अहं स्वार्थं स्वयं साक्षित्वं ददामि यश्च मम तातो मां प्रेरितवान् सोऽपि मद्दर्थं साक्ष्यं ददाति।

XIX तदा तेऽपृच्छन् त्व तातः कुत्र? ततो यीशुः प्रत्यवादीद् यूयं मां न जानीथ मत्पितरञ्च न जानीथ यद्दि माम् अक्षास्यत तर्हि मम तातमप्यक्षास्यत।

XX यीशु मन्दिरं उपदिश्य भाण्डागारे कथा अंता अकथयत् तथापि तं प्रति कोऽपि करं नोदतोऽयत्।

XXI ततः परं यीशुः पुनरुद्धितवान् अधुनाहं गच्छामि यूयं मां गवेषयिष्यथ किन्तु निजैः पापैर्भरिष्यथ यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्यथा।

XXII तदा यिडूदीयाः प्रावोयन् किमयम् आत्मघातं करिष्यति? यतो यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्यथ एति वाक्यं ब्रवीति।

XXIII ततो यीशुस्तेभ्यः कथितवान् यूयम् अधःस्थानीया लोका अहम् उर्द्वस्थानीयः यूयम् अंतर्जगत्सम्बन्धीया अहम् अंतर्जगत्सम्बन्धीयो ना।

XXIV तस्मात् कथितवान् यूयं निजैः पापैर्भरिष्यथ यतोऽहं स पुमान् एति यद्दि न विश्वसिथ तर्हि निजैः पापैर्भरिष्यथ।

XXV तदा तेऽपृच्छन् कस्त्वं? ततो यीशुः कथितवान् युष्माकं सन्निधौ यस्य प्रस्तावम् आ प्रथमात् करोमि सभवे पुरुषोऽहं।

XXVI युष्मासु मया बहुवाक्यं वक्तव्यं विचारयितव्यञ्च किन्तु मत्प्रेरयिता सत्यवादी तस्य समीपे यदहं श्रुतवान् तदेव जगते कथयामि।

XXVII किन्तु स जनके वाक्यमिदं प्रोक्तवान् एति ते नाबुध्यन्त।

XXVIII ततो यीशुरकथयद् यदा मनुष्यपुत्रम् उर्द्वेव उत्थापयिष्यथ तदाहं स पुमान् केवलः स्वयं किमपि कर्म न करोमि किन्तु तातो यथा शिक्षयति तदनुसारेण वाक्यमिदं वदामीति य यूयं ज्ञातुं शक्यथा।

XXIX मत्प्रेरयिता पिता माम् अंकाकिनं न त्यजति स मया सार्द्धं तिष्ठति यतोऽहं तदभिमतं कर्म सदा करोमि।

XXX तदा तस्यैतानि वाक्यानि श्रुत्वा बहुवस्तास्मिन् व्यश्वसन्।

XXXI ये यिडूदीया व्यश्वसन् यीशुस्तेभ्योऽकथयत्।

XXXII मम वाक्ये यद्दि यूयम् आस्थां कुरुथ तर्हि मम शिष्या भूत्वा सत्यत्वं ज्ञास्यथ ततः सत्यतया युष्माकं भोक्षो भविष्यति।

XXXIII तदा ते प्रत्यवादिषुः वयम् एब्राहीमो वंशः कदापि कस्यापि दासा न ज्ञातास्तर्हि युष्माकं मुक्तिर्भविष्यतीति वाक्यं कथं ब्रवीषि?

XXXIV तदा यीशुः प्रत्यवदद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि यः पापं करोति स पापस्य दासः।

XXXV दासश्च निरन्तरं निवेशने न तिष्ठति किन्तु पुत्रो निरन्तरं तिष्ठति।

XXXVI अतः पुत्रो यद्दि युष्मान् मोचयति तर्हि नितान्तमेव मुक्ता भविष्यथ।

XXXVII यूयम् एब्राहीमो वंश एत्यहं जानामि किन्तु मम कथा युष्माकम् अन्तःकरणेषु स्थानं न प्राप्नुवन्ति तस्माद्धेतोर्मां हन्तुम् एष्टध्वे।

XXXVIII अहं स्वपितुः समीपे यदपश्यं तदेव कथयामि तथा यूयमपि स्वपितुः समीपे यदपश्यत तदेव कुरुध्वे।

XXXIX तदा ते प्रत्यवोयन् एब्राहीमम् अस्माकं पिता ततो यीशुरकथयद् यद्दि यूयम् एब्राहीमः सन्ताना अभविष्यत तर्हि एब्राहीम आचारणवद् आचरिष्यत।

XL एश्वरस्य मुभात् सत्यं वाक्यं श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामि योऽहं तं मां हन्तुं येषुध्वे एब्राहीमम् अंतादृशं कर्म न यकार।

XL1 यूयं स्वस्वपितुः कर्माणि कुरुथ तदा तैरुक्तं न वयं जारजता अस्माकम् ऐक्येव पितास्ति स अवेश्वरः

XLII ततो यीशुना कथितम् ईश्वरो यदि युष्माकं तातोभविष्यत् तर्हि यूयं मयि प्रेमाकरिष्यत यतोऽहम् ईश्वरान्निर्गत्यागतोस्मि स्वतो नागतोऽहं स मां प्राडिषोतु।

XLIII यूयं मम वाक्यमिदं न बुध्यध्वे कुतः? यतो यूयं ममोपदेशं सोढुं न शक्नुथा

XLIV यूयं शैतान् पितुः सन्ताना अतस्माद् युष्माकं पितुरभिलाषं पूरयथ स आ प्रथमात् नरघाती तदन्तः सत्यत्वस्य लेशोपि नास्ति कारणादतः स सत्यतायां नातिष्ठत् स यदा मृषा कथयति तदा निजस्वभावानुसारेणैव कथयति यतो स मृषाभाषी मृषोत्पादकश्च

XLV अहं तथ्यवाक्यं वदामि कारणादस्माद् यूयं मां न प्रतीथा

XLVI मयि पापमस्तीति प्रमाणां युष्माकं को दातुं शक्नोति? यद्यहं तथ्यवाक्यं वदामि तर्हि कुतो मां न प्रतिथ?

XLVII यः कश्चन ईश्वरीयो लोकः स ईश्वरीयकथायां मनो निधत्ते यूयम् ईश्वरीयलोका न भवथ तन्नदानात् तत्र न मनांसि निधद्रे

XLVIII तदा यिडूदीयाः प्रत्यवादिषुः त्वमेकः शोमिरोणीयो भूतग्रस्तश्च वयं किमिदं भद्रं नावादिभम्?

XLIX ततो यीशुः प्रत्यवादीत् नाहं भूतग्रस्तः किन्तु निजतातं सम्मन्ये तस्माद् यूयं माम् अपमन्यध्वे

L अहं स्वसुभ्यातिं न येष्टे किन्तु येष्टिता विचारयिता यापर ऐक आस्ते।

LI अहं युष्मभ्यम् अतीव यथार्थं कथयामि यो नरो मदीयं वायं मन्यते स कदायन निधनं न द्रक्ष्यति।

LII यिडूदीयास्तभवदन् त्वं भूतग्रस्त एतीदानीम् अवैष्मा एब्राहीम् भविष्यद्वादिनश्च सर्व्वे मृताः किन्तु त्वं भाषसे यो नरो मम भारती गृह्णाति स ज्ञातु निधानास्वाहं न लप्स्यते।

LIII तर्हि त्वं किम् अस्माकं पूर्वपुरुषाद् एब्राहीमोपि मडान्? यस्मात् सोपि मृतः भविष्यद्वादिनोपि मृताः त्वं स्वं कं पुमांसं मनुषे?

LIV यीशुः प्रत्यवोयद् यद्यहं स्वं स्वयं सम्मन्ये तर्हि मम तत् सम्मननं किमपि न किन्तु मम तातो यं यूयं स्वीयम् ईश्वरं भाषध्वे सत्येव मां सम्मनुते।

LV यूयं तं नावगच्छथ किन्त्वहं तमवगच्छामि तं नावगच्छामीति वाक्यं यदि वदामि तर्हि यूयमिव मृषाभाषी भवामि किन्त्वहं तमवगच्छामि तदाक्षामपि गृह्णामि।

LVI युष्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीम् मम समयं द्रष्टुम् अतीवावाञ्छत् तन्नरीक्ष्यानन्दयथा

LVII तदा यिडूदीया अपृच्छन् तव वयः पञ्चाशद्वत्सरा न त्वं किम् एब्राहीमम् अद्राक्षीः?

LVIII यीशुः प्रत्यवादीद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि एब्राहीमो जन्मनः पूर्वकालमारब्ध्याहं विद्ये।

LIX तदा ते पाषाणान् उत्तोल्य तमाहन्तुम् उदयच्छन् किन्तु यीशु गुप्तो मन्त्रिदाद् अडिर्गत्य तेषां मध्येन प्रस्थितवान्।

IX

I ततः परं यीशुर्गच्छन् मार्गमध्ये जन्मान्धं नरम् अपश्यत्।

II ततः शिष्यास्तम् अपृच्छन् हं गुरो नरोयं स्वपापेन वा स्वपित्राः पापेनान्धोऽज्जायत?

III ततः स प्रत्युदितवान् अेतस्य वास्य पित्रोः पापाद् अेतादृशोभूद् एति नहि किन्त्वनेन यथेश्वरस्य कर्म प्रकाश्यते तद्धेतोरेवा।

IV दिने तिष्ठति मत्प्रेरयितुः कर्म मया कर्तव्यं यदा किमपि कर्म न क्रियते तादृशी निशागच्छति।

V अहं यावत्कालं जगति तिष्ठामि तावत्कालं जगतो ज्योतिःस्वरूपोस्मि।

VI एत्युक्त्वा भूमौ निष्ठीवं निक्षिप्य तेन पङ्कं कृतवान्।

VII पश्चात् तत्पङ्केन तस्यान्धस्य नेत्रे प्रलिप्य तमित्यादिशत् गत्वा शिलोहं डर्थात् प्रेरितनाम्नि सरसि स्नाडि। ततोन्धो गत्वा तत्रास्नात् ततः प्रन्नयक्षु भूत्वा व्याधुत्यागात्।

VIII अपरञ्च समीपवासिनो लोका ये य तं पूर्वमन्धम् अपश्यन् ते अकृतम् आरभन्त योन्धलोको वर्त्मन्युपविश्यामिक्षत स अेवायं जनः किं न भवति?

IX केयिदवदन् स अेव केयिदवोयन् तादृशो भवति किन्तु स स्वयमब्रवीत् स अेवाहं भवामि।

X अतश्च ते ऽपृच्छन् त्वं कथं दृष्टिं पाप्तवान्?

XI તતઃ સોવદદ્ યીશનામક એકો જનો મમ નયને પડ્કેન પ્રલિપ્થ ઇત્યાજ્ઞાપયત્ શિલોહકાસારં ગત્વા તત્ર સ્નાહિા તતસ્તત્ર ગત્વા મયિ સ્નાતે દૃષ્ટિમહં લબ્ધવાન્

XII તદા તે ડવદન્ સ પુમાન્ કુત્ર? તેનોકત્તં નાહં જાનામિ

XIII અપરં તસ્મિન્ પૂર્વાન્ધે જને ફિરૂશિનાં નિકટમ્ આનીતે સતિ ફિરૂશિનોપિ તમપૃચ્છન્ કથં દૃષ્ટિં પ્રાપ્તોસિ?

XIV તતઃ સ કથિતવાન્ સ પડ્કેન મમ નેત્રે ડલિમ્પત્ પશ્ચાદ્ સ્નાત્વા દૃષ્ટિમલભો

XV કિન્તુ યીશુ વિશ્રામવારે કર્દમં કૃત્વા તસ્ય નયને પ્રસન્નેડકરોદ્ ઇતિકારણાત્ કતિપયફિરૂશિનોડવદન્

XVI સ પુમાન્ ઈશ્વરાન્ન યતઃ સ વિશ્રામવારં ન મન્યતો તતોન્યે કેચિત્ પ્રત્યવદન્ પાપી પુમાન્ કિમ્ એતાદૃશમ્ આશ્ચર્ય્યં કર્મ કર્તુ શકનોતિ?

XVII ઇત્યં તેષાં પરસ્પરં ભિન્નવાક્યત્વમ્ અભવત્ પશ્ચાત્ તે પુનરપિ તં પૂર્વાન્ધં માનુષમ્ અપ્રાક્ષુઃ યો જનસ્તવ યક્ષુષી પ્રસન્ને કૃતવાન્ તસ્મિન્ ત્વં કિં વદસિ? સ ઉક્તવાન્ સ ભવિશદ્વાદી

XVIII સ દૃષ્ટિમ્ આપ્તવાન્ ઇતિ ચિહ્નદીયાસ્તસ્ય દૃષ્ટિં પ્રાપ્તસ્ય જનસ્ય પિત્રો મુખાદ્ અશ્રુત્વા ન પ્રત્યયન્

XIX અતએવ તે તાવપૃચ્છન્ યુવયો ર્યં પુત્રં જન્માન્ધં વદથઃ સ કિમયં? તર્હીદાનીં કથં દ્રષ્ટું શકનોતિ?

XX તતસ્તસ્ય પિતરૌ પ્રત્યવોચતામ્ અયમ્ આવયોઃ પુત્ર આ જનેરન્ધશ્ચ તદધ્યાવાં જાનીવઃ

XXI કિન્ત્વધુના કથં દૃષ્ટિં પ્રાપ્તવાન્ તદાવાં ન્ જાનીવઃ કોસ્ય યક્ષુષી પ્રસન્ને કૃતવાન્ તદપિ ન જાનીવ એષ વયઃપ્રાપ્ત એનં પૃચ્છત સ્વકથાં સ્વયં વક્ષ્યતિ

XXII ચિહ્નદીયાનાં ભયાત્ તસ્ય પિતરૌ વાક્યમિદમ્ અવદતાં યતઃ કોપિ મનુષ્યો યદિ યીશુમ્ અભિષિક્તં વદતિ તર્હિ સ ભજનગૃહાદ્ દૂરીકારિષ્યતે ચિહ્નદીયા ઇતિ મન્ત્રણામ્ અકુર્વન્

XXIII અતસ્તસ્ય પિતરૌ વ્યાહરતામ્ એષ વયઃપ્રાપ્ત એનં પૃચ્છતા

XXIV તદા તે પુનશ્ચ તં પૂર્વાન્ધમ્ આહૂય વ્યાહરન્ ઈશ્વરસ્ય ગુણાન્ વદ એષ મનુષ્યઃ પાપીતિ વયં જાનીમઃ

XXV તદા સ ઉક્તવાન્ સ પાપી ન વેતિ નાહં જાને પૂર્વામન્ધ આસમહમ્ અધુના પશ્યામીતિ માત્રં જાનામિ

XXVI તે પુનરપૃચ્છન્ સ ત્વાં પ્રતિ કિમકરોત્? કથં નેત્રે પ્રસન્ને ડકરોત્?

XXVII તતઃ સોવાદીદ્ એકકૃત્વોકથયં યૂયં ન શૃણુથ તર્હિ કુતઃ પુનઃ શ્રોતુમ્ ઇચ્છથ? યૂયમપિ કિં તસ્ય શિષ્યા ભવિતુમ્ ઇચ્છથ?

XXVIII તદા તે તં તિરસ્કૃત્ય વ્યાહરન્ ત્વં તસ્ય શિષ્યો વયં મૂસાઃ શિષ્યાઃ

XXIX મૂસાવકત્રેણેશ્વરો જગાદ તજ્જાનીમઃ કિન્ત્વેષ કુત્રત્યલોક ઇતિ ન જાનીમઃ

XXX સોવદદ્ એષ મમ લોચને પ્રસન્ને ડકરોત્ તથાપિ કુત્રત્યલોક ઇતિ યૂયં ન જાનીથ એતદ્ આશ્ચર્ય્યં ભવતિ

XXXI ઈશ્વરઃ પાપિનાં કથાં ન શૃણોતિ કિન્તુ યો જનસ્તસ્મિન્ ભક્તિં કૃત્વા તદિષ્ટક્રિયાં કરોતિ તસ્યૈવ કથાં શૃણોતિ એતદ્ વયં જાનીમઃ

XXXII કોપિ મનુષ્યો જન્માન્ધાય યક્ષુષી અદદાત્ જગદારમ્ભાદ્ એતાદૃશીં કથાં કોપિ કદાપિ નાશૃણોત્

XXXIII અસ્માદ્ એષ મનુષ્યો યદીશ્વરાન્નાજાયત તર્હિ કિચ્છિદપીદૃશં કર્મ કર્તુ નાશકનોત્

XXXIV તે વ્યાહરન્ ત્વં પાપાદ્ અજાયથાઃ કિમસ્માન્ ત્વં શિક્ષયસિ? પશ્ચાત્ તે તં બહિરકુર્વન્

XXXV તદનન્તરં ચિહ્નદીયૈઃ સ બહિરક્રિયત યીશુરિતિ વાર્તા શ્રુત્વા તં સાક્ષાત્ પ્રાપ્ય પૃષ્ટવાન્ ઈશ્વરસ્ય પુત્રે ત્વં વિશ્વસિષિ?

XXXVI તદા સ પ્રત્યવોચત્ હે પ્રભો સ કો યત્ તસ્મિન્નહં વિશ્વસિમિ?

XXXVII તતો યીશુઃ કથિતવાન્ ત્વં તં દૃષ્ટવાન્ ત્વયા સાર્ક યઃ કથં કથયતિ સએવ સઃ

XXXVIII તદા હે પ્રભો વિશ્વસિમીત્યુક્ત્વા સ તં પ્રણામત્

XXXIX પશ્ચાદ્ યીશુઃ કથિતવાન્ નયનહીના નયનાનિ પ્રાપ્નુવન્તિ નયનવન્તશ્ચાન્ધા ભવન્તીત્યભિપ્રાયેણ જગદાહમ્ આગચ્છમ્

XL એતત્ શ્રુત્વા નિકટસ્થાઃ કતિપયાઃ ફિરૂશિનો વ્યાહરન્ વયમપિ કિમન્ધાઃ?

XLI तदा यीशुश्चादीद् यद्यन्धा अबवत तर्हि पापानि नातिष्ठन् किन्तु पश्यामीति वाक्यवदनाद् युष्माकं पापानि तिष्ठन्ति।

X

I अहं युष्मान्तियथार्था वदामि, यो ज्ञानो द्वारेण न प्रविश्य केनाध्यन्धेन मेघगृहं प्रविशति स अवे स्तेनो दस्युश्चा।

II यो द्वारेण प्रविशति स अवे मेघपालकः।

III दौवारिकस्तस्मै द्वारं मोचयति मेघगणश्च तस्य वाक्यं शृणोति स निजान् मेघान् स्वस्वनाम्नाऽव्यु बधिः कृत्वा नयति।

IV तथा निजान् मेघान् बधिः कृत्वा स्वयं तेषाम् अग्रे गच्छति, ततो मेघास्तस्य शब्दं बुध्यन्ते, तस्मात् तस्य पश्चाद् प्रजन्ति।

V किन्तु परस्य शब्दं न बुध्यन्ते तस्मात् तस्य पश्चाद् प्रजिष्यन्ति वरं तस्य समीपात् पलायिष्यन्ते।

VI यीशुस्तेषु एषां दृष्टान्तकथाम् अकथयत् किन्तु तेन कथितकथायास्तात्पर्यं ते नाबुध्यन्त।

VII अतो यीशुः पुनरकथयत्, युष्मानाहं यथार्थतरं व्याहरामि, मेघगृहस्य द्वारम् अहमेव।

VIII मया न प्रविश्य य आगच्छन् ते स्तेना दस्यवश्च किन्तु मेघास्तेषां कथा नाशृण्वन्।

IX अहमेव द्वारस्वर्णः, मया यः कश्चित् प्रविशति स रक्षां प्राप्स्यति तथा बहिस्तत्र गमनागमने कृत्वा यरणस्थानं प्राप्स्यति।

X यो ज्ञानस्तेनः स केवलं स्तैन्यबधविनाशान् कर्तुमेव समायाति किन्त्वहम् आयुर् दार्तुम् अर्थात् बाहुल्येन तदेव दातुम् आगच्छाम्।

XI अहमेव सत्यमेघपालको यस्तु सत्यो मेघपालकः स मेघार्थं प्राणत्यागं करोति;

XII किन्तु यो ज्ञानो मेघपालको न, अर्थाद् यस्य मेघा निजा न भवन्ति, य अेतादृशो वैतनिकः स वृकम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा मेघप्रणं विहाय पलायते, तस्माद् वृकस्तं प्रणं धृत्वा विकिरति।

XIII वैतनिकः पलायते यतः स वेतनार्थं मेघार्थं न यिन्तयति।

XIV अहमेव सत्यो मेघपालकः, पिता मां यथा जानाति, अहञ्च यथा पितरं जानामि,

XV तथा निजान् मेघानपि जानामि, मेघाश्च मां जानान्ति, अहञ्च मेघार्थं प्राणत्यागं करोमि।

XVI अपरञ्च अेतद् गृहीय मेघेभ्यो भिन्ना अपि मेघा मम सन्ति ते सकला आनयितव्याः; ते मम शब्दं श्रोष्यन्ति तत एको प्रण एको रक्षको भविष्यति।

XVII प्राणानहं त्यक्त्वा पुनः प्राणान् ग्रहीष्यामि, तस्मात् पिता मयि स्नेहं करोति।

XVIII कश्चिज्ज्ञानो मम प्राणान् हन्तुं न शक्नोति किन्तु स्वयं तान् समर्पयामि तान् समर्पयितुं पुनर्ग्रीतुञ्च मम शक्तिरास्ते भारमिमं स्वपितुः सकाशात् प्राप्तोऽहम्।

XIX अस्माद्गुपदेशात् पुनश्च यिद्धीयानां मध्ये भिन्नवाक्यता ज्ञाता।

XX ततो बहवो व्याहरन् अेष भूतग्रस्त उन्मत्तश्च, कुत अेतस्य कथां शृणुथ?

XXI केयिद् अवदन् अेतस्य कथा भूतग्रस्तस्य कथावन्न भवन्ति, भूतः किम् अन्धाय यक्षुषी दातुं शक्नोति?

XXII शीतकाले यिज्ञाशालमि मन्दिरोत्सर्गपर्वण्युपस्थिते

XXIII यीशुः सुलेमानो निःसारेण गमनागमने करोति,

XXIV अेतस्मिन् समये यिद्धीयास्तं वेष्टयित्वा व्याहरन् कति कालान् अस्माकं विचिकित्सां स्थापयिष्यामि? यद्येभिषिक्तो भवति तर्हि तत् स्पष्टं वद।

XXV तदा यीशुः प्रत्यवदद् अहम् अयकथं किन्तु यूयं न प्रतीथ, निजपितुर् नाम्ना यां यां क्रियां करोमि सा क्रियैव मम साक्षिस्वर्णा।

XXVI किन्त्वहं पूर्वमकथयं यूयं मम मेघा न भवथ, कारणादस्मान् न विश्वसिथा।

XXVII मम मेघा मम शब्दं शृण्वन्ति तानहं जानामि ते य मम पश्चाद् गच्छन्ति।

XXVIII अहं तेभ्योऽनन्तायुर् ददामि, ते कदापि न नश्यन्ति कोपि मम करात् तान् हर्तुं न शक्यति।

XXIX यो मम पिता तान् मह्यं दत्तवान् स सर्वस्मात् महान्, कोपि मम पितुः करात् तान् हर्तुं न शक्यति।

XXX अहं पिता य द्वयोरेकत्वम्।

- XXXI તતો ચિહ્નદીયા: પુનરપિ તં હન્તું પાષાણાન્ ઉદતોલયન્||
 XXXII યીશુ: કથિતવાન્ પિતુ: સકાશાદ્ બહુન્યુત્તમકર્માણિ યુષ્માકં પ્રાકાશયં તેષાં કસ્ય કર્માણ: કારણાન્ માં પાષાણૈરાહન્તુમ્ ઉદ્યતા: સ્થ?
 XXXIII ચિહ્નદીયા: પ્રત્યવદન્ પ્રશસ્તકર્મહૈતો ન કિન્તુ ત્વં માનુષ: સ્વમીશ્વરમ્ ઉક્ત્વેશ્વરં નિન્દસિ કારણાદસ્માત્ ત્વાં પાષાણૈર્હન્મઃ||
 XXXIV તદા યીશુ: પ્રત્યુક્તવાન્ મયા કથિતં યૂયમ્ ઈશ્વરા એતદ્વચનં યુષ્માકં શાસ્ત્રે લિખિતં નાસ્તિ કિં?
 XXXV તસ્માદ્ યેષામ્ ઉદ્દેશે ઈશ્વરસ્ય કથા કથિતા તે યદીશ્વરગણા ઉચ્યન્તે ધર્મગ્રન્થસ્યાપ્યન્યથા ભવિતું ન શક્યં,
 XXXVI તદ્દ્યાહિમ્ ઈશ્વરસ્ય પુત્ર ઇતિ વાક્યસ્ય કથનાત્ યૂયં પિત્રાભિષિક્તં જગતિ પ્રેરિતઞ્ચ પુમાંસં કથમ્ ઈશ્વરનિન્દકં વાદય?
 XXXVII યદ્યહં પિતુ: કર્મ ન કરોમિ તર્હિ માં ન પ્રતીત;
 XXXVIII કિન્તુ યદિ કરોમિ તર્હિ મયિ યુષ્માભિ: પ્રત્યયે ન કૃતેડપિ કાર્યં પ્રત્યય: ક્રિયતાં, તતો મયિ પિતાસ્તીતિ પિતર્યહમ્ અસ્મીતિ ય ક્ષાત્વા વિશ્વસિષ્યથા
 XXXIX તદા તે પુનરપિ તં ધર્નુમ્ અચેષ્ટન્ત કિન્તુ સ તેષાં કરેભ્યો નિસ્તીર્યં
 XL પુન ર્દ્યન્ અદ્યાસ્તટે યત્ર પુર્વ્વ યોહન્ અમજ્જયત્ તત્રાગત્ય ન્યવસત્||
 XLI તતો બહવો લોકાસ્તત્સમીપમ્ આગત્ય વ્યાહરન્ યોહન્ કિમપ્યાશ્ચર્યં કર્મ નાકરોત્ કિન્ત્વસ્મિન્ મનુષ્યે યા ય: કથા અકથયત્ તા: સર્વા: સત્યા:;
 XLII તત્ર ય બહવો લોકાસ્તસ્મિન્ વ્યશ્વસન્||

XI

- I અનન્તરં મરિયમ્ તસ્યા ભગિની મર્થા ય યસ્મિન્ વૈથનીયાગ્રામે વસતસ્તસ્મિન્ ગ્રામે ઇલિયાસર્ નામા પીડિત એક આસીત્||
 II યા મરિયમ્ પ્રભું સુગન્ધિતેલૈન મદ્દયિત્વા સ્વકેશૈસ્તસ્ય ચરણૌ સમમાર્જત્ તસ્યા ભ્રાતા સ ઇલિયાસર્ રોગી||
 III અપરઞ્ચ હે પ્રભો ભવાન્ યસ્મિન્ પ્રીયતે સ એવ પીડિતોસ્તીતિ કથાં કથયિત્વા તસ્ય ભગિન્યૌ પ્રેષિતવત્યૌ||
 IV તદા યીશુરિમાં વાર્તા શ્રુત્વાકથયત પીડેયં મરણાર્થં ન કિન્ત્વીશ્વરસ્ય મહિમાર્થમ્ ઈશ્વરપુત્રસ્ય મહિમપ્રકાશાર્થઞ્ચ જ્ઞાત||
 V યીશુ ર્યદ્યપિમર્થાયાં તદ્ભગિન્યામ્ ઇલિયાસરિ યાપ્રીયત,
 VI તથાપિ ઇલિયાસર: પીડાયા: કથં શ્રુત્વા યત્ર આસીત્ તત્રૈવ દિનદ્વયમતિષ્ઠત્||
 VII તત: પરમ્ સ શિષ્યાનકથયદ્ વયં પુન ર્ચિહ્નદીયપ્રદેશં યામઃ||
 VIII તતસ્તે પ્રત્યવદન્, હે ગુરો સ્વલ્પદિનાનિ ગતાનિ ચિહ્નદીયાસ્ત્વાં પાષાણૌ હન્તુમ્ ઉદ્યતાસ્તથાપિ કિં પુનસ્તત્ર યાસ્યસિ?
 IX યીશુ: પ્રત્યવદત્, એકસ્મિન્ દિને કિં દ્વાદશઘટિકા ન ભવન્તિ? કોપિ દિવા ગચ્છન્ ન સ્ખલતિ યત: સ એતજ્જગતો દીપ્તિં પ્રાપ્નોતિ||
 X કિન્તુ રાત્રૌ ગચ્છન્ સ્ખલતિ યતો હેતોસ્તત્ર દીપ્તિ નાસ્તિ||
 XI ઇમાં કથાં કથયિત્વા સ તાનવદદ્, અસ્માકં બન્ધુ: ઇલિયાસર્ નિદ્રિતોભૂદ્ ઇદાનીં તં નિદ્રાતો જાગરયિતું ગચ્છામિ||
 XII યીશુ મૂતૌ કથામિમાં કથિતવાન્ કિન્તુ વિશ્રામાર્થં નિદ્રાયાં કથિતવાન્ ઇતિ જ્ઞાત્વા શિષ્યા અકથયન્,
 XIII હે ગુરો સ યદિ નિદ્રાતિ તર્હિ ભદ્રમેવા
 XIV તદા યીશુ: સ્પષ્ટં તાન્ વ્યાહરત્, ઇલિયાસર્ અમ્રિયત;
 XV કિન્તુ યૂયં યથા પ્રતીથ તદર્થમહં તત્ર ન સ્થિતવાન્ ઇત્યસ્માદ્ યુષ્મન્નિમિત્તમ્ આહ્વાદિતોહં, તથાપિ તસ્ય સમીપે યામા
 XVI તદા થોમા યં દિદુમં વદન્તિ સ સન્નિન: શિષ્યાન્ અવદદ્ વયમપિ ગત્વા તેન સાહુર્દ્ધં મ્રિયામહૌ
 XVII યીશુસ્તત્રોપસ્થાય ઇલિયાસર: શ્મશાને સ્થાપનાત્ યત્વારિ દિનાનિ ગતાનીતિ વાર્તા શ્રુતવાન્||

- XVIII વૈથનીયા ચિરૂશાલમઃ સમીપસ્થા કોશૈકમાત્રાન્તરિતા;
- XIX તસ્માદ્ બહવો ચિહ્નદીયા મર્થા મરિયમઞ્ચ ભ્યાતુશોકાપન્નાં સાન્ત્વયિતું તયોઃ સમીપમ્ આગચ્છન્
- XX મર્થા યીશોરાગમનવાર્તા શ્રુત્વૈવ તં સાક્ષાદ્ અકરોત્ કિન્તુ મરિયમ્ ગૌ ઉપવિશ્ય સ્થિતા
- XXI તદા મર્થા યીશુમવાદત્, હે પ્રભો યદિ ભવાન્ અત્રાસ્થાસ્યત્ તર્હિ મમ ભ્રાતા નામરિષ્યત્
- XXII કિન્તિવદાનીમપિ યદ્ ઈશ્વરે પ્રાર્થયિષ્યતે ઈશ્વરસ્તદ્ દાસ્યતીતિ જાનેડહ્
- XXIII યીશુરવાદીત્ તવ ભ્રાતા સમુત્થાસ્યતિ
- XXIV મર્થા વ્યાહરત્ શેષદિવસે સ ઉત્થાનસમયે પ્રોત્થાસ્યતીતિ જાનેડહ્
- XXV તદા યીશુઃ કથિતવાન્ અહમેવ ઉત્થાપયિતા જીવયિતા ચ યઃ કશ્ચન મયિ વિશ્વસિતિ સ મૃત્વાપિ જીવિષ્યતિ;
- XXVI યઃ કશ્ચન ચ જીવન્ મયિ વિશ્વસિતિ સ કદાપિ ન મરિષ્યતિ, અસ્થાં કથાયાં કિં વિશ્વસિષિ?
- XXVII સાવદત્ પ્રભો યસ્થાવતરણાપેક્ષાસ્તિ ભવાન્ સચેવાભિષિક્ત ઈશ્વરપુત્ર ઇતિ વિશ્વસિમિ
- XXVIII ઇતિ કથાં કથયિત્વા સા ગત્વા સ્વાં ભગિનીં મરિયમં ગુપ્તમાહૂય વ્યાહરત્ ગુરુરુપતિષ્ઠતિ ત્વામાહૂયતિ યા
- XXIX કથામિમાં શ્રુત્વા સા તૂર્ણમ્ ઉત્થાય તસ્ય સમીપમ્ અગચ્છત્
- XXX યીશુ ગ્રામમધ્યં ન પ્રવિશ્ય યત્ર મર્થા તં સાક્ષાદ્ અકરોત્ તત્ર સ્થિતવાન્
- XXXI યે ચિહ્નદીયા મરિયમા સાકં ગૃહે તિષ્ઠન્તસ્તામ્ અસાન્ત્વયન તે તાં ક્ષિપ્રમ્ ઉત્થાય ગચ્છન્તિં વિલોક્ય વ્યાહરન્, સ શ્મશાને રોદિતું યાતિ, ઇત્યુક્ત્વા તે તસ્યાઃ પશ્ચાદ્ અગચ્છન્
- XXXII યત્ર યીશુરતિષ્ઠત્ તત્ર મરિયમ્ ઉપસ્થાય તં દૃષ્ટ્વા તસ્ય ચરણયોઃ પતિત્વા વ્યાહરત્ હે પ્રભો યદિ ભવાન્ અત્રાસ્થાસ્યત્ તર્હિ મમ ભ્રાતા નામરિષ્યત્
- XXXIII યીશુસ્તાં તસ્યાઃ સક્ષિનો ચિહ્નદીયાંશ્ચ રુદતો વિલોક્ય શોકાર્તઃ સન્ દીર્ઘં નિશ્વસ્ય કથિતવાન્ તં કુત્રાસ્થાપયત?
- XXXIV તે વ્યાહરન્, હે પ્રભો ભવાન્ આગત્ય પશ્યતુ
- XXXV યીશુના કન્દિતાં
- XXXVI અતર્યેવ ચિહ્નદીયા અવદન્, પશ્યતાયં તસ્મિન્ કિદ્ગ્ અપ્રિયતા
- XXXVII તેષાં કેચિદ્ અવદન્ યોન્ધાય ચક્ષુષી દત્તવાન્ સ કિમ્ અસ્ય મૃત્યું નિવારયિતું નાશકનોત્?
- XXXVIII તતો યીશુઃ પુનરન્તર્દીર્ઘં નિશ્વસ્ય શ્મશાનાન્તિકમ્ અગચ્છત્ તત્ શ્મશાનમ્ એકં ગહ્વરં તન્મુખે પાષાણ એક આસીત્
- XXXIX તદા યીશુરવદદ્ એનં પાષાણમ્ અપસારયત, તતઃ પ્રમીતસ્ય ભગિની મર્થાવદત્ પ્રભો, અધુના તત્ર દુર્ગન્ધો જાતઃ, યતોઘં યત્વારિ દિનાનિ શ્મશાને સ તિષ્ઠતિ
- XL તદા યીશુરવાદીત્, યદિ વિશ્વસિષિ તર્હિશ્વરસ્ય મહિમપ્રકાશં દ્રશ્યસિ કથામિમાં કિં તુભ્યં નાકથયં?
- XLI તદા મૃતસ્ય શ્મશાનાત્ પાષાણોપસારિતે યીશુરુદ્ધ્વં પશ્યન્ અકથયત્, હે પિત મમ નેવેસનમ્ અશૃણોઃ કારણાદસ્માત્ ત્વાં ધન્યં વદામિ
- XLII ત્વં સતતં શૃણોષિ તદઘ્યહં જાનામિ, કિન્તુ ત્વં માં યત્ પ્રૈરયસ્તદ્ યથાસ્મિન્ સ્થાને સ્થિતા લોકા વિશ્વસન્તિ તદર્થમ્ ઇદં વાક્યં વદામિ
- XLIII ઇમાં કથાં કથયિત્વા સ પ્રોચ્યૈરાહ્વયત્, હે ઇલિયાસર્ બહિરાગચ્છા
- XLIV તતઃ સ પ્રમીતઃ શ્મશાનવસ્ત્રૈર્ બદ્ધહસ્તપાદો ગાત્રમાર્જનવાસસા બદ્ધમુખશ્ચ બહિરાગચ્છત્ યીશુરુદ્ધિતવાન્ બન્ધનાનિ મોચયિત્વા ત્યજતેનાં
- XLV મરિયમઃ સમીપમ્ આગતા યે ચિહ્નદીયલોકાસ્તદા યીશોરેતત્ કર્માપશ્યન્ તેષાં બહવો વ્યશ્વસન્, XLVI કિન્તુ કેચિદન્યે કિરૂશિનાં સમીપં ગત્વા યીશોરેતસ્ય કર્માણો વાર્તામ્ અવદન્
- XLVII તતઃ પરં પ્રધાનયાજકાઃ કિરૂશિનાશ્ચ સભાં કૃત્વા વ્યાહરન્ વયં કિં કુર્મઃ? એષ માનવો બહૂન્યાશ્ચર્યકર્માણિ કરોતિ
- XLVIII યદીદ્દશં કર્મ કર્તું ન વારયામસ્તર્હિ સર્વે લોકાસ્તસ્મિન્ વિશ્વસિષ્યન્તિ રોમિલોકાશ્ચાગત્યાસ્માકમ્ અનયા રાજધાન્યા સાહૃદ્ રાજ્યમ્ આછેત્સ્યન્તિ

XLIX तदा तेषां क्रियङ्गानामा यस्तस्मिन् वत्सरे मढायाञ्जकपढे न्ययुञ्जत स प्रत्यवढद् यूयं किमपि न ज्ञानीथ;

L समग्रदेशस्य विनाशतोपि सर्वलोकार्थम् अेकस्य जनस्य मरणम् अस्माकं मङ्गलहेतुकम् अेतस्य विवेचनामपि न कुरुथा

LI अेतां कथां स निञ्जबुद्घ्या व्याडरद् ढति न,

LII किन्तु यीशूस्तदेशीयानां कारणात् प्राणान् त्यक्ष्यति, दिशि दिशि विकीर्णान् ढश्वरस्य सन्तानान् संगृह्णैकजातिं करिष्यति य, तस्मिन् वत्सरे क्रियङ्गा मढायाञ्जकत्वपढे नियुक्तः सन् ढंढे ढविष्यद्वाक्यं कथितवान्।

LIII तद्दिनमारढ्य ते कथं तं ङन्तुं शक्नुवन्तीति मन्त्राणां कर्तुं प्रारेढिरे।

LIV अतअेव यिडूढीयानां मध्ये यीशुः सप्रकाशं गमनागमने अङ्कृत्वा तस्माद् गत्वा प्रान्तरस्य समीपस्थाधिप्रदेशस्येङ्गायिम् नाम्नि नगरे शिष्यैः साकं कालं यापयितुं प्रारेढे।

LV अनन्तरे यिडूढीयानां निस्तारोत्सवे निकटवर्तिनि सति तद्दुत्सवात् पूर्व्वं स्वान् शुयीन् कर्तुं ढडवो जना ग्राभेढ्यो यिडूशालम् नगरम् आगच्छन्,

LVI यीशोरन्वेषणं कृत्वा मन्दिरे ढड्ढायमानाः सन्तः परस्परं व्याडरन्, युष्माकं कीदृशो ढोधो ज्ञायते? स किम् उत्सवेडस्मिन् अत्रागमिष्यति?

LVII स य कुत्रास्ति यदेतत् कश्चिद् वेत्ति तर्हि ढर्शयतु प्रधानयाञ्जकाः किडूशिनश्च तं धर्तुं पूर्व्वम् ढमाम् आङ्गां प्राचारयन्।

XII

I निस्तारोत्सवात् पूर्व्वं दिनषट्के स्थिते यीशु र्यं प्रमीतम् ढलियासरं श्मशानाद् ढडस्थापरत् तस्य निवासस्थानं ढैथनियाग्रामम् आगच्छत्।

II तत्र तढर्धं रञ्ज्यां ढोञ्ज्ये कृते मर्था पर्य्यवेषयद् ढलियासरं य तस्य सङ्गिढिः साङ्ख्यं ढोञ्जानासन ढपाविशत्।

III तढा मरियम् अर्द्धसेटकं ढडुमूल्यं जटामांसीयं तैलम् आनीय यीशोश्चरणयो मर्दयित्वा निञ्जकेश मर्धुम् आरढत; तढा तैलस्य परिमलेन गृढम् आमोढितम् अढवत्।

IV यः शिढोनः पुत्र रिष्करियोतीयो यिडूढानामा यीशुं परकरेषु समर्पयिष्यति स शिष्यस्तढा कथितवान्,

V अेतत्तैवं त्रिढिः शतै मुद्रापढै विक्कीतं सद् ढरिद्रेढ्यः कुतो नाढीयत?

VI स ढरिद्रलोकार्थम् अयिन्तयद् ढति न, किन्तु स यौर अेवं तन्निक्टे मुद्रासम्पुटकस्थित्या तन्मध्ये यढतिष्ठत् तढपाडरत् तस्मात् कारणाद् ढमां कथामकथयत्।

VII तढा यीशुरकथयद् अेनां मा वारय सा मम श्मशानस्थापनढिनार्थं तढरक्षयत्।

VIII ढरिद्रा युष्माकं सन्निधौ सर्व्वढा तिष्ठन्ति किन्त्वढं सर्व्वढा युष्माकं सन्निधौ न तिष्ठाढि।

IX ततः परं यीशुस्तत्रास्तीति वार्तां श्रुत्वा ढडवो यिडूढीयास्तं श्मशानाद्दुत्थापितम् ढलियासरञ्च द्रष्टुं तत् स्थानम् आगच्छन्।

X तढा प्रधानयाञ्जकास्तम् ढलियासरमपि संढर्तुम् अमन्त्रयन् ;

XI यतस्तेन ढडवो यिडूढीया गत्वा यीशौ व्यश्चसन्।

XII अनन्तरे यीशु यिडूशालम् नगरम् आगच्छतीति वार्तां श्रुत्वा परेडढनि उत्सवागता ढडवो लोकाः

XIII ढञ्जूर्णरपत्राढानीय तं साक्षात् कर्तुं ढडिरागत्य जय जयेति वारं प्रोच्यै र्वक्तुम् आरढन्त, ढस्रायेलो यो राज्ञा परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति स धन्यः।

XIV तढा "ढे सियोनः कन्ये मा ढेषीः पश्यायं तव राज्ञा गढ्ढशावकम् आरुह्यागच्छति"

XV ढति शास्त्रीयवयनानुसारेण यीशुरेकं युवगढ्ढं प्रायं तद्दुप्यारोढत्।

XVI अस्याः घटनायास्तात्पर्य्यं शिष्याः प्रथमं नाढुध्यन्त, किन्तु यीशौ मढिमानं प्राप्ते सति वाक्यमिढं तस्मिन् अकथ्यत लोकाश्च तम्प्रतीत्यम् अकुर्व्वन् ढति ते स्मृतवन्तः।

XVII स ढलियासरं श्मशानाद् आगन्तुम् आह्वितवान् श्मशानाञ्च ढडस्थापयद् ये ये लोकास्तत्कर्म्यं साक्षाद् अपश्यन् ते प्रमाणां ढानुम् आरढन्त।

XVIII स अेतादृशम् अद्भुतं कर्मकरोत् तस्य जन्श्रुते लोकास्तं साक्षात् कर्तुम् आगच्छन्।

XIX તતઃ ક્રિસ્તિનઃ પરસ્પરં વક્તુમ્ આરભન્ત યુષ્માકં સર્વાશ્રોષ્ટા વૃથા જાતાઃ, ઇતિ કિં યૂયં ન બુદ્ધ્યધ્વે? પશ્યત સર્વે લોકાસ્તસ્ય પશ્ચાદ્ભવન્તિનોભવન્!

XX ભજનં કર્તુમ્ ઉત્સવાગતાનાં લોકાનાં કતિપયા જના અન્યદેશીયા આસન્,

XXI તે ગાલીલીયબૈત્સૈદાનિવાસિનઃ ક્રિલિપસ્ય સમીપમ્ આગત્ય વ્યાહરન્ હે મહેચ્છ વયં યીશું દ્રષ્ટુમ્ ઇચ્છામઃ!

XXII તતઃ ક્રિલિપો ગત્વા આન્દ્રિયમ્ અવદત્ પશ્ચાદ્ આન્દ્રિયક્રિલિપૌ યીશવે વાર્તામ્ અકથયતાં!

XXIII તદા યીશુઃ પ્રત્યુદિતવાન્ માનવસુતસ્ય મહિમપ્રાપ્તિસમય ઉપસ્થિતઃ!

XXIV અહં યુષ્માનતિયથાર્થં વદામિ, ધાન્યબીજં મૃત્તિકાયાં પતિત્વા યદિ ન મૃયતે તર્હ્યકાકી તિષ્ઠતિ કિન્તુ યદિ મૃયતે તર્હિ બહુગુણં ફલં ફલતિ!

XXV યો જનેા નિજપ્રાણાન્ પ્રિયાન્ જાનાતિ સ તાન્ હારયિષ્યતિ કિન્તુ યેા જન ઇહલોકે નિજપ્રાણાન્ અપ્રિયાન્ જાનાતિ સેાનન્તાયુઃ પ્રાપ્તું તાન્ રક્ષિષ્યતિ!

XXVI કશ્ચિદ્ યદિ મમ સેવકો ભવિતું વાગ્છતિ તર્હિ સ મમ પશ્ચાદ્ગામી ભવતુ, તસ્માદ્ અહં યત્ર તિષ્ઠામિ મમ સેવકેાપિ તત્ર સ્થાસ્યતિ; યો જનો માં સેવતે મમ પિતાપિ તં સમ્મંસ્યતે!

XXVII સામ્પ્રતં મમ પ્રાણા વ્યાકુલા ભવન્તિ, તસ્માદ્ હે પિતર એતસ્માત્ સમયાન્ માં રક્ષ, ઇત્યહં કિં પ્રાર્થયિષ્યે? કિન્ત્વહમ્ એતત્સમયાર્થમ્ અવતીર્ણવાન્!

XXVIII હે પિતઃ સ્વનામ્નો મહિમાનં પ્રકાશય; તનૈવ સ્વનામ્નો મહિમાનમ્ અહં પ્રાકાશયં પુનરપિ પ્રકાશયિષ્યામિ, એષા ગગણીયા વાણી તસ્મિન્ સમયેડજાયતા!

XXIX તચ્ચત્વા સમીપસ્થલોકાનાં કેચિદ્ અવદન્ મેઘોડગજ્ઞૈત્, કેચિદ્ અવદન્ સ્વર્ગીયદૂતોડનેન સહ કથામચકથત્!

XXX તદા યીશુઃ પ્રત્યવાદીત્, મદર્થં શબ્દોયં નાભૂત્ યુષ્મદર્થમેવાભૂત્!

XXXI અધુના જગતોસ્ય વિચારઃ સમ્પત્સ્યતે, અધુનાસ્ય જગતઃ પતી રાજ્યાત્ ય્યોષ્યતિ!

XXXII યદ્યદ્ પૃથિવ્યા ઊર્દ્ધ્વે પ્રોત્થાપિતોસ્મિ તર્હિ સર્વાન્ માનવાન્ સ્વસમીપમ્ આકર્ષિષ્યામિ!

XXXIII કથં તસ્ય મૃતિ ભવિષ્યતિ, એતદ્ બોધયિતું સ ઇમાં કથામ્ અકથયત્!

XXXIV તદા લોકા અકથયન્ સોભિષિક્તઃ સર્વ્વદા તિષ્ઠતીતિ વ્યવસ્થાગ્રન્થે શ્રુતમ્ અસ્માભિઃ, તર્હિ મનુષ્યપુત્રઃ પ્રોત્થાપિતો ભવિષ્યતીતિ વાક્યં કથં વદસિ? મનુષ્યપુત્રોયં કઃ?

XXXV તદા યીશુરકથાયદ્ યુષ્માભિઃ સાર્દ્ધમ્ અલ્પદિનામિ જ્યોતિરાસ્તે, યથા યુષ્માન્ અન્ધકારો નાચ્છાદયતિ તદર્થં યાવત્કાલં યુષ્માભિઃ સાર્દ્ધ જ્યોતિસ્તિષ્ઠતિ તાવત્કાલં ગચ્છત; યો જનોડન્ધકારે ગચ્છતિ સ કુત્ર યાતીતિ ન જાનાતિ!

XXXVI અતએવ યાવત્કાલં યુષ્માકં નિકટે જ્યોતિરાસ્તે તાવત્કાલં જ્યોતીરૂપસન્તાના ભવિતું જ્યોતિષિ વિશ્વસિત; ઇમાં કથાં કથયિત્વા યીશુઃ પ્રસ્થાય તેભ્યઃ સ્વં ગુપ્તવાન્!

XXXVII યદ્યપિ યીશુસ્તેષાં સમક્ષમ્ એતાવદાશ્ચાર્યકર્માણિ કૃતવાન્ તથાપિ તે તસ્મિન્ ન વ્યશ્વસન્!

XXXVIII અતએવ કઃ પ્રત્યેતિ સુસંવાદં પરેશાસ્મત્ પ્રચારિતં? પ્રકાશતે પરેશસ્ય હસ્તઃ કસ્ય ચ સન્નિધૌ? યિશયિયભવિષ્યદ્વાદિના યદેતદ્ વાક્યમુક્તં તત્ સફલમ્ અભવત્!

XXXIX તે પ્રત્યેતું નાશન્કુવન્ તસ્મિન્ યિશયિયભવિષ્યદ્વાદિ પુનરવાદીદ્,

XL યદા, "તે નયનૈર્ ન પશ્યન્તિ બુદ્ધિભિશ્ચ ન બુદ્ધ્યન્તે તેર્ મનઃસુ પરિવર્તિતેષુ ચ તાનહં યથા સ્વસ્થાન્ ન કરોમિ તથા સ તેષાં લોચનાન્યન્ધાનિ કૃત્વા તેષામન્તઃકરણાનિ ગાઢાનિ કરિષ્યતિ!"

XLI યિશયિયો યદા યીશો મહિમાનં વિલોક્ય તસ્મિન્ કથામકથયત્ તદા ભવિષ્યદ્વાક્યમ્ ઈદૃશં પ્રકાશયત્!

XLII તથાપ્યધિપતિનાં બહવસ્તસ્મિન્ પ્રત્યાયન્! કિન્તુ ક્રિસ્તિનસ્તાન્ ભજનગૃહાદ્ દૂરીકુર્વન્તીતિ ભયાત્ તે તં ન સ્વીકૃતવન્તઃ!

XLIII યત ઈશ્વરસ્ય પ્રશંસાતો માનવાનાં પ્રશંસાયાં તેડપ્રિયન્તા!

XLIV તદા યીશુરુચ્યૈઃકારમ્ અકથયદ્ યો જનો મયિ વિશ્વસિતિ સ કેવલે મયિ વિશ્વસિતીતિ ન, સ મત્પ્રેરકેડપિ વિશ્વસિતિ!

XLV યો જનો માં પશ્યતિ સ મત્પ્રેરકમપિ પશ્યતિ!

XLVI યો જનો માં પ્રત્યેતિ સ યથાન્ધકારે ન તિષ્ઠતિ તદર્થમ્ અહં જ્યોતિઃસ્વરૂપો ભૂત્વા જગત્યસ્મિન્ અવતીર્ણવાન્

XLVII મમ કથાં શ્રુત્વા યદિ કશ્ચિન્ ન વિશ્વસિતિ તર્હિં તમહં દોષિણં ન કરોમિ, યતો હેતો જંગતો જનાનાં દોષાન્ નિશ્ચિતાન્ કર્તું નાગત્ય તાન્ પરિચાતુમ્ આગતોસ્મિ

XLVIII યઃ કશ્ચિન્ માં ન શ્રદ્ધાય મમ કથં ન ગૃહ્ણાતિ, અન્યસ્તં દોષિણં કરિષ્યતિ વસ્તુતસ્તુ યાં કથામહમ્ અચકથં સા કથા ચરમેડન્હિં તં દોષિણં કરિષ્યતિ

XLIX યતો હેતોરહં સ્વતઃ કિમપિ ન કથયામિ, કિં કિં મયા કથયિતવ્યં કિં સમુપદેષ્ટવ્યઞ્ચ ઇતિ મત્પ્રેરયિતા પિતા મામાજ્ઞાપયત્

L તસ્ય સાજ્ઞા અનન્તાયુરિત્યહં જાનામિ, અતએવાહં યત્ કથયામિ તત્ પિતા યથાજ્ઞાપયત્ તથૈવ કથયામ્યહમ્

XIII

I નિસ્તારોત્સવસ્ય કિશ્ચિત્કાલાત્ પૂર્વં પૃથિવ્યાઃ પિતુઃ સમીપગમનસ્ય સમયઃ સન્નિકર્ષોભૂદ્ ઇતિ જ્ઞાત્વા યીશુરાપ્રથમાદ્ યેષુ જગત્પ્રવાસિષ્વાત્મીયલોકેષુ પ્રેમ કરોતિ સ્મ તેષુ શેષં યાવત્ પ્રેમ કૃતવાન્

II પિતા તસ્ય હસ્તે સર્વે સમર્પિતવાન્ સ્વયમ્ ઈશ્વરસ્ય સમીપાદ્ આગચ્છદ્ ઈશ્વરસ્ય સમીપં યાસ્યતિ ય, સર્વાણ્યેતાનિ જ્ઞાત્વા રજન્યાં ભોજને સમ્પૂર્ણે સતિ,

III યદા શૈતાન્ તં પરહસ્તેષુ સમર્પયિતું શિમોનઃ પુત્રસ્ય ઈષ્કારિયોતિયસ્ય ચિહ્નદા અન્તઃકરણે કુપ્રવૃત્તિં સમાર્પયત્,

IV તદા યીશુ ભોજનાસનાદ્ ઉત્થાય ગાત્રવસ્ત્રં મોચયિત્વા ગાત્રમાર્જનવસ્ત્રં ગૃહીત્વા તેન સ્વકટિમ્ અબઘ્નાત્,

V પશ્ચાદ્ એકપાત્રે જલમ્ અભિષિચ્ય શિષ્યાણાં પાદાન્ પ્રક્ષાલ્ય તેન કટિબદ્ધગાત્રમાર્જનવાસસા માર્કુ પ્રારભતા

VI તતઃ શિમોન્પિતરસ્ય સમીપમાગતે સ ઉક્તવાન્ હે પ્રભો ભવાન્ કિં મમ પાદૌ પ્રક્ષાલયિષ્યતિ?

VII યીશુરુદિતવાન્ અહં યત્ કરોમિ તત્ સમ્પ્રતિ ન જાનાસિ કિન્તુ પશ્ચાજ્ઞ જ્ઞાસ્યસિ

VIII તતઃ પિતરઃ કથિતવાન્ ભવાન્ કદાપિ મમ પાદૌ ન પ્રક્ષાલયિષ્યતિ યીશુરકથયદ્ યદિ ત્વાં ન પ્રક્ષાલયે તર્હિં મયિ તવ કોપ્યંશો નાસ્તિ

IX તદા શિમોન્પિતરઃ કથિતવાન્ હે પ્રભો તર્હિં કેવલપાદૌ ન, મમ હસ્તૌ શિરશ્ચ પ્રક્ષાલયતુ

X તતો યીશુરવદદ્ યો જનો ઘૌતસ્તસ્ય સર્વાઙ્ગપરિષ્કૃતત્વાત્ પાદૌ વિનાન્યાઙ્ગસ્ય પ્રક્ષાલનાપેક્ષા નાસ્તિ યૂયં પરિષ્કૃતા ઇતિ સત્યં કિન્તુ ન સર્વે,

XI યતો યો જનસ્તં પરકરેષુ સમર્પયિષ્યતિ તં સ જ્ઞાતવાનઃ; અતએવ યૂયં સર્વે ન પરિષ્કૃતા ઇમાં કથાં કથિતવાન્

XII ઇત્યં યીશુસ્તેષાં પાદાન્ પ્રક્ષાલ્ય વસ્ત્રં પરિધાયાસને સમુપવિશ્ય કથિતવાન્ અહં યુષ્માન્ પ્રતિ કિં કર્માકાર્ષે જાનીથ?

XIII યૂયં માં ગુરુ પ્રભુઞ્ચ વદથ તત્ સત્યમેવ વદથ યતોહં સએવ ભવામિ

XIV યદાહં પ્રભુ ગુરુશ્ચ સન્ યુષ્માકં પાદાન્ પ્રક્ષાલિતવાન્ તર્હિં યુષ્માકમપિ પરસ્પરં પાદપ્રક્ષાલનમ્ ઉચિતમ્

XV અહં યુષ્માન્ પ્રતિ યથા વ્યવાહરં યુષ્માન્ તથા વ્યવહર્તુમ્ એકં પન્થાનં દર્શિતવાન્

XVI અહં યુષ્માનતિયથાર્થ વદામિ, પ્રભો દર્સિો ન મહાન્ પ્રેરકાચ્ય પ્રેરિતો ન મહાન્

XVII ઇમાં કથાં વિદિત્વા યદિ તદનુસારતઃ કર્માણિ કુરુથ તર્હિં યૂયં ધન્યા ભવિષ્યથા

XVIII સર્વેષુ યુષ્માસુ કથામિમાં કથયામિ ઇતિ ન, યે મમ મનોનીતાસ્તાનહં જાનામિ, કિન્તુ મમ ભક્ષ્યાણિ યો ભુકુક્તે મત્પ્રાણપ્રાતિકુલ્યતઃ। ઉત્થાપયતિ પાદસ્ય મૂલં સ એષ માનવઃ। યદેતદ્ ધર્મપુસ્તકસ્ય વચનં તદનુસારેણાવશ્યં ઘટિષ્યતો

XIX અહં સ જન ઇત્યત્ર યથા યુષ્માકં વિશ્વાસો જાયતે તદર્થં એતાદૃશઘટનાત્ પૂર્વમ્ અહમિદાનીં યુષ્મભ્યમકથયમ્

XX અહં યુષ્માનતીવ યથાર્થ વદામિ, મયા પ્રેરિતં જનં યો ગૃહ્ણાતિ સ મામેવ ગૃહ્ણાતિ યશ્ચ માં ગૃહ્ણાતિ સ મત્પ્રેરકં ગૃહ્ણાતિ

XXI એતાં કથાં કથયિત્વા યીશુ દુઃખી સન્ પ્રમાણં દત્વા કથિતવાન્ અહં યુષ્માનતિયથાર્થં વદામિ યુષ્માકમ્ એકો જનો માં પરકરેષુ સમર્પયિષ્યતિ

XXII તતઃ સ કમુદ્દિશ્ય કથામેતાં કથિતવાન્ ઇત્યત્ર સન્દિગ્ધાઃ શિષ્યાઃ પરસ્પરં મુખમાલોકયિતું પ્રારભન્ત

XXIII તસ્મિન્ સમયે યીશુ ર્ચસ્મિન્ અપ્રીયત સ શિષ્યસ્તસ્ય વક્ષઃસ્થલમ્ અવાલમ્બતા

XXIV શિમોન્પિતરસ્તં સઙ્કેતેનાવદત્, અયં કમુદ્દિશ્ય કથામેતામ્ કથયતીતિ પૃચ્છા

XXV તદા સ યીશો વક્ષઃસ્થલમ્ અવલમ્બ્ય પૃષ્ઠવાન્, હે પ્રભો સ જનઃ કઃ?

XXVI તતો યીશુઃ પ્રત્યવદદ્ એકપાણં પૂપં મજ્જયિત્વા યસ્મૈ દાસ્યામિ સચેવ સઃ; પશ્ચાત્ પૂપપાણ્ડમેકં મજ્જયિત્વા શિમોનઃ પુત્રાય ઈષ્કરિયોતીયાય ચિહ્નૈ દત્તવાન્

XXVII તસ્મિન્ દત્તે સતિ શૈતાન્ તમાશ્રયત્; તદા યીશુસ્તમ્ અવદત્ ત્વં યત્ કરિષ્યસિ તત્ ક્ષિપ્રં કુરુ

XXVIII કિન્તુ સ યેનાશયેન તાં કથામકથાયત્ તમ્ ઉપવિષ્લોકાનાં કોપિ નાબુધ્યત;

XXIX કિન્તુ ચિહ્નૈઃ સમીપે મુદ્રાસમ્મુટકસ્થિતેઃ કેચિદ્ ઇત્યમ્ અબુધ્યન્ત પાર્વ્વણાસાદનાર્થં કિમપિ દ્રવ્યં કેતું વા દરિદ્રેભ્યઃ કિન્નિદ્ વિતરિતું કથિતવાન્

XXX તદા પૂપપાણ્ડગ્રહણાત્ પરં સ તૂર્ણં બહિરગચ્છત્; રાત્રિશ્ચ સમુપસ્થિતા

XXXI ચિહ્નૈ બહિર્ગતે યીશુરકથયદ્ ઇદાનીં માનવસુતસ્ય મહિમા પ્રકાશતે તેનેશ્વરસ્યાપિ મહિમા પ્રકાશતો

XXXII યદિ તેનેશ્વરસ્ય મહિમા પ્રકાશતે તર્હીશ્વરોપિ સ્વેન તસ્ય મહિમાનં પ્રકાશયિષ્યતિ તૂર્ણમેવ પ્રકાશયિષ્યતિ

XXXIII હે વત્સા અહં યુષ્માભિઃ સાદ્ધ્નં કિન્નિત્કાલમાત્રમ્ આસે, તતઃ પરં માં મૂગયિષ્યધ્વે કિન્ત્વહં યત્સ્થાનં યામિ તત્સ્થાનં યૂયં ગન્તું ન શક્યથ, યામિમાં કથાં ચિહ્નૈયેભ્યઃ કથિતવાન્ તથાધુના યુષ્મભ્યમપિ કથયામિ

XXXIV યૂયં પરસ્પરં પ્રીયધ્વમ્ અહં યુષ્માસુ યથા પ્રીયે યૂયમપિ પરસ્પરમ્ તથૈવ પ્રીયધ્વં, યુષ્માન્ ઇમાં નવીનામ્ આજામ્ આદિશામિ

XXXV તેનૈવ યદિ પરસ્પરં પ્રીયધ્વે તર્હિ લક્ષણેનાનેન યૂયં મમ શિષ્યા ઇતિ સર્વ્વં જ્ઞાતું શક્યન્તિ

XXXVI શિમોનપિતરઃ પૃષ્ઠવાન્ હે પ્રભો ભવાન્ કુત્ર યાસ્યતિ? તતો યીશુઃ પ્રત્યવદત્, અહં યત્સ્થાનં યામિ તત્સ્થાનં સામ્પ્રતં મમ પશ્ચાદ્ ગન્તું ન શકનોષિ કિન્તુ પશ્ચાદ્ ગમિષ્યસિ

XXXVII તદા પિતરઃ પ્રત્યુદિતવાન્, હે પ્રભો સામ્પ્રતં કુતો હેતોસ્તવ પશ્ચાદ્ ગન્તું ન શકનોમિ? ત્વદર્થં પ્રાણાન્ દાતું શકનોમિ

XXXVIII તતો યીશુઃ પ્રત્યુક્તવાન્ મન્નિમિત્તં કિં પ્રાણાન્ દાતું શકનોષિ? ત્વામહં યથાર્થં વદામિ, કુક્કુટરવણાત્ પૂર્વ્વં ત્વં ત્રિ મામ્ અપહ્નોષ્યસો

XIV

I મનોદુઃખિનો મા ભૂત; ઈશ્વરે વિશ્વસિત મયિ ચ વિશ્વસિતા

II મમ પિતુ ગૃહે બહૂનિ વાસસ્થાનિ સન્તિ નો ચેત્ પૂર્વ્વં યુષ્માન્ અજ્ઞાપયિષ્યં યુષ્મદર્થં સ્થાનં સજ્જયિતું ગચ્છામિ

III યદિ ગત્વાહં યુષ્મન્નિમિત્તં સ્થાનં સજ્જયામિ તર્હિ પનરાગત્ય યુષ્માન્ સ્વસમીપં નેષ્યામિ, તતો યત્રાહં તિષ્ઠામિ તત્ર યૂયમપિ સ્થાસ્યથા

IV અહં યત્સ્થાનં બ્રજામિ તત્સ્થાનં યૂયં જાનીથ તસ્ય પન્થાનમપિ જાનીથા

V તદા થોમા અવદત્, હે પ્રભો ભવાન્ કુત્ર યાતિ તદ્વ્યં ન જાનીમઃ, તર્હિ કથં પન્થાનં જ્ઞાતું શકનુમઃ?

VI યીશુરકથયદ્ અહમેવ સત્યજીવનરૂપપથો મયા ન ગન્તા કોપિ પિતુઃ સમીપં ગન્તું ન શકનોતિ

VII યદિ મામ્ અજ્ઞાસ્યત તર્હિ મમ પિતરમખ્યજ્ઞાસ્યત કિન્ત્વધુનાતસ્તં જાનીથ પશ્યથ ચા

VIII તદા કિલિપઃ કથિતવાન્, હે પ્રભો પિતરં દર્શય તસ્માદસ્માકં યથેષ્ટં ભવિષ્યતિ

IX તતો યીશુઃ પ્રત્યાવાદીત્, હે કિલિપ યુષ્માભિઃ સાદ્ધ્નમ્ એતાવદિનાનિ સ્થિતમપિ માં કિં ન પ્રત્યભિજ્ઞાનાસિ? યો જનો મામ્ અપશ્યત્ સ પિતરમખ્યપશ્યત્ તર્હિ પિતરમ્ અસ્માન્ દર્શયેતિ કથાં કથં કથયસિ?

X અહં પિતરિ તિષ્ઠામિ પિતા મયિ તિષ્ઠતીતિ કિં ત્વં ન પ્રત્યષિ? અહં ચદ્વાક્યં વદામિ તત્ સ્વતો ન વદામિ કિન્તુ ય: પિતા મયિ વિરાજતે સ એવ સર્વકર્માણિ કરાતિ।

XI અતએવ પિતર્યહં તિષ્ઠામિ પિતા ય મયિ તિષ્ઠતિ મમાસ્યાં કથાયાં પ્રત્યયં કુરુત, નો ચેત્ કર્મહેતો: પ્રત્યયં કુરુત।

XII અહં યુષ્માનતિયથાર્થ વદામિ, યો જનો મયિ વિશ્વસિતિ સોહમિવ કર્માણિ કરિષ્યતિ વરં તતોપિ મહાકર્માણિ કરિષ્યતિ યતો હેતોરહં પિતુ: સમીપં ગચ્છામિ।

XIII યથા પુત્રેણ પિતુ મિહિમા પ્રકાશતે તદર્થ મમ નામ પ્રોચ્ય યત્ પ્રાર્થયિષ્યધ્વે તત્ સફલં કરિષ્યામિ।

XIV યદિ મમ નામ્ના યત્ કિચ્ચિદ્ યાયધ્વે તર્હિ તદહં સાધયિષ્યામિ।

XV યદિ મયિ પ્રીયધ્વે તર્હિ મમાજ્ઞા: સમાચરતા।

XVI તતો મયા પિતુ: સમીપે પ્રાર્થિતે પિતા નિરન્તરં યુષ્માભિ: સાદ્ધૃ સ્થાતુમ્ ઇતરમેકં સહાયમ્ અર્થાત્ સત્યમયમ્ આત્માનં યુષ્માકં નિકટં પ્રેષયિષ્યતિ।

XVII એતજ્જગતો લોકાસ્તં ગૃહીતું ન શક્નુવન્તિ યતસ્તે તં નાપશ્યન્ નાજનંશ્ચ કિન્તુ યૂયં જાનીથ યતો હેતો: સ યુષ્માકમન્ત નિવસતિ યુષ્માકં મધ્યે સ્થાસ્યતિ યા।

XVIII અહં યુષ્માન્ અનાથાન્ કૃત્વા ન યાસ્યામિ પુનરપિ યુષ્માકં સમીપમ્ આગમિષ્યામિ।

XIX કિયત્કાલરત્ પરમ્ અસ્ય જગતો લોકા માં પુન ન દ્રક્ષ્યન્તિ કિન્તુ યૂયં દ્રક્ષ્યથ;અહં જીવિષ્યામિ તસ્માત્ કારણાદ્ યૂયમપિ જીવિષ્યથ।

XX પિતર્યહમસ્મિ મયિ ય યૂયં સ્થ, તથાહં યુષ્માસ્વસ્મિ તદપિ તદા જ્ઞાસ્યથ।

XXI યો જનો મમાજ્ઞા ગૃહીત્વા તા આચરતિ સએવ મયિ પ્રીયતે; યો જનશ્ચ મયિ પ્રીયતે સએવ મમ પિતુ: પ્રિયપાત્રં ભવિષ્યતિ, તથાહમપિ તસ્મિન્ પ્રીત્વા તસ્મૈ સ્વં પ્રકાશયિષ્યામિ।

XXII તદા ઈષ્કરિયોતીયાદ્ અન્યો યિહુદાસ્તમવદત્, હે પ્રભો ભવાન્ જગતો લોકાનાં સન્નિઘૌ પ્રકાશિતો ન ભૂત્વાસ્માકં સન્નિઘૌ કુત: પ્રકાશિતો ભવિષ્યતિ?

XXIII તતો યીશુ: પ્રત્યુદિતવાન્, યો જનો મયિ પ્રીયતે સ મમાજ્ઞા અપિ ગૃહ્ણાતિ, તેન મમ પિતાપિ તસ્મિન્ પ્રેષ્યતે, આવાજ્ઞ તન્નિકટમાગત્ય તેન સહ નિવત્સ્યાવ:।

XXIV યો જનો મયિ ન પ્રીયતે સ મમ કથા અપિ ન ગૃહ્ણાતિ પુનશ્ચ યામિમાં કથાં યૂયં શૃણુથ સા કથા કેવલસ્ય મમ ન કિન્તુ મમ પ્રેરકો ય: પિતા તસ્યાપિ કથા।

XXV ઇદાનીં યુષ્માકં નિકટે વિદ્યમાનોહમ્ એતા: સકલા: કથા: કથયામિ।

XXVI કિન્વિત: પરં પિત્રા ય: સહાયોડર્થાત્ પવિત્ર આત્મા મમ નામ્નિ પ્રેરયિષ્યતિ સ સર્વ્વ શિક્ષયિત્વા મયોક્તા: સમસ્તા: કથા યુષ્માન્ સ્મારયિષ્યતિ।

XXVII અહં યુષ્માકં નિકટે શાન્તિં સ્થાપયિત્વા યામિ, નિજાં શાન્તિં યુષ્મભ્યં દદામિ, જગતો લોકા યથા દદાતિ તથાહં ન દદામિ; યુષ્માકમ્ અન્ત:કરણાનિ દુ:ખિતાનિ ભીતાનિ ય ન ભવન્તુ।

XXVIII અહં ગત્વા પુનરપિ યુષ્માકં સમીપમ્ આગમિષ્યામિ મયોક્તં વાક્યમિદં યૂયમ્ અશ્રૌષ્ટ; યદિ મય્યપ્રેષ્યધ્વં તર્હાહં પિતુ: સમીપં ગચ્છામિ મમાસ્યાં કથાયાં યૂયમ્ અહ્લાદિષ્યધ્વં યતો મમ પિતા મત્તોપિ મહાન્।

XXIX તસ્યા ઘટનાયા: સમયે યથા યુષ્માકં શ્રદ્ધા જાયતે તદર્થમ્ અહં તસ્યા ઘટનાયા: પૂર્વમ્ ઇદાનીં યુષ્માન્ એતાં વાર્તાં વદામિ।

XXX ઇત: પરં યુષ્માભિ: સહ મમ બહવ આલાપા ન ભવિષ્યન્તિ યત: કારણાદ્ એતસ્ય જગત: પતિરાગચ્છતિ કિન્તુ મયા સહ તસ્ય કોપિ સમ્બન્ધો નાસ્તિ।

XXXI અહં પિતરિ પ્રેમ કરોમિ તથા પિતુ વિધિવત્ કર્માણિ કરોમીતિ યેન જગતો લોકા જાનન્તિ તદર્થમ્ ઉત્તિષ્ઠત વયં સ્થાનાદસ્માદ્ ગચ્છામ।

XV

I અહં સત્યદ્રાક્ષાલતાસ્વરૂપો મમ પિતા તૂદ્યાનપરિચારકસ્વરૂપઞ્ચ।

II મમ યાસુ શાખાસુ ફલાનિ ન ભવન્તિ તા: સ છિન્તિ તથા ફલવત્ય: શાખા યથાધિકફલાનિ ફલન્તિ તદર્થ તા: પરિષ્કરોતિ।

III ઇદાનીં મયોક્તોપદેશેન યૂયં પરિષ્કૃતા:।

IV અતઃ કારણાત્ મયિ તિષ્ઠત તેનાહમપિ યુષ્માસુ તિષ્ઠામિ, યતો હેતો દ્રાક્ષાલતાયામ્ અસંલગ્ના શાખા યથા ફલવતી ભવિતું ન શકનોતિ તથા યૂયમપિ મય્યતિષ્ઠન્તઃ ફલવન્તો ભવિતું ન શકનુથા

V અહં દ્રાક્ષાલતાસ્વરૂપો યૂયન્ન શાખાસ્વરૂપોઃ; યો જનો મયિ તિષ્ઠતિ યત્ર યાહં તિષ્ઠામિ, સ પ્રચૂરફલૈઃ ફલવાન્ ભવતિ, કિન્તુ માં વિના યૂયં કિમપિ કર્તું ન શકનુથા

VI યઃ કશ્ચિન્ મયિ ન તિષ્ઠતિ સ શુષ્કશાખેવ બહિઃ નિક્ષિપ્યતે લોકાશ્ચ તા આહત્ય વહ્નૌ નિક્ષિપ્ય દાહ્યન્તિ।

VII યદિ યૂયં મયિ તિષ્ઠથ મમ કથા ય યુષ્માસુ તિષ્ઠતિ તર્હિ યદ્ વાચ્છિત્વા યાચિષ્યધ્વે યુષ્માકં તદેવ સફલં ભવિષ્યતિ।

VIII યદિ યૂયં પ્રચૂરફલવન્તો ભવથ તર્હિ તદ્વારા મમ પિતુ મંહિમા પ્રકાશિષ્યતે તથા યૂયં મમ શિષ્યા ઇતિ પરિક્ષાયિષ્યધ્વે।

IX પિતા યથા મયિ પ્રીતવાન્ અહમપિ યુષ્માસુ તથા પ્રીતવાન્ અતો હેતો યૂયં નિરન્તરં મમ પ્રેમપાત્રાણિ ભૂત્વા તિષ્ઠતા

X અહં યથા પિતુરાજ્ઞા ગૃહીત્વા તસ્ય પ્રેમભાજનં તિષ્ઠામિ તથૈવ યૂયમપિ યદિ મમાજ્ઞા ગુહ્યથ તર્હિ મમ પ્રેમભાજનાનિ સ્થાસ્યથા

XI યુષ્મન્નિમિત્તં મમ ય આહ્વાદઃ સ યથા ચિરં તિષ્ઠતિ યુષ્માકમ્ આનન્દશ્ચ યથા પૂર્યતે તદર્થ યુષ્મભ્યમ્ એતાઃ કથા અત્રકથમ્।

XII અહં યુષ્માસુ યથા પ્રીયે યૂયમપિ પરસ્પરં તથા પ્રીયધ્વમ્ એષા મમાજ્ઞા।

XIII મિત્રાણાં કારણાત્ સ્વપ્રારાદાનપર્યન્તં યત્ પ્રેમ તસ્માન્ મહાપ્રેમ કસ્યાપિ નાસ્તિ।

XIV અહં યદ્યદ્ આદિશામિ તત્તદેવ યદિ યૂયમ્ આચરત તર્હિ યૂયમેવ મમ મિત્રાણિ।

XV અદ્યારભ્ય યુષ્માન્ દાસાન્ ન વદિષ્યામિ યત્ પ્રભુ ર્યત્ કરોતિ દાસસ્તદ્ ન જાનાતિ; કિન્તુ પિતુઃ સમીપે યદ્યદ્ અશૃણવં તત્ સર્વ્વ યુષ્માન્ અજ્ઞાપયમ્ તત્કારણાદ્ યુષ્માન્ મિત્રાણિ પ્રોકતવાન્।

XVI યૂયં માં રોચિતવન્ત ઇતિ ન, કિન્ત્વહમેવ યુષ્માન્ રોચિતવાન્ યૂયં ગત્વા યથા ફલાન્યુત્પાદયથ તાનિ ફલાનિ ચાક્ષ્યાણિ ભવન્તિ, તદર્થ યુષ્માન્ ન્યજુનજં તસ્માન્ મમ નામ પ્રોચ્ય પિતરં યત્ કિન્ચિદ્ યાચિષ્યધ્વે તદેવ સ યુષ્મભ્યં દાસ્યતિ।

XVII યૂયં પરસ્પરં પ્રીયધ્વમ્ અહમ્ ઇત્યાજ્ઞાપયામિ।

XVIII જગતો લોકૈ યુષ્માસુ ઋતીચિતેષુ તે પૂર્વ્વ મામેવાર્ત્તીયન્ત ઇતિ યૂયં જાનીથા

XIX યદિ યૂયં જગતો લોકા અભવિષ્યત તર્હિ જગતો લોકા યુષ્માન્ આત્મીયાન્ બુદ્ધ્વાપ્રેષ્યન્ત; કિન્તુ યૂયં જગતો લોકા ન ભવથ, અહં યુષ્માન્ અસ્માજ્જગતોડરોચયમ્ એતસ્માત્ કારણાજ્જગતો લોકા યુષ્માન્ ઋતીયન્તે।

XX દાસઃ પ્રભો મંહાન્ ન ભવતિ મમૈતત્ પૂર્વીયં વાક્યં સ્મરત; તે યદિ મામેવાતાડયન્ તર્હિ યુષ્માનપિ તાડયિષ્યન્તિ, યદિ મમ વાક્યં ગૃહ્ણન્તિ તર્હિ યુષ્માકમપિ વાક્યં ગ્રહીષ્યન્તિ।

XXI કિન્તુ તે મમ નામકારણાદ્ યુષ્માન્ પ્રતિ તાદૃશં વ્યવહરિષ્યન્તિ યતો યો માં પ્રેરિતવાન્ તં તે ન જાનન્તિ।

XXII તેષાં સન્નિધિમ્ આગત્ય યદ્યદં નાકથયિષ્યં તર્હિ તેષાં પાપં નાભવિષ્યત્ કિન્ત્વધુના તેષાં પાપમાચ્છાદયિતુમ્ ઉપાયો નાસ્તિ।

XXIII યો જનો મામ્ ઋતીયતે સ મમ પિતરમપિ ઋતીયતો

XXIV યાદૃશાનિ કર્માણિ કેનાપિ કદાપિ નાક્રિયન્ત તાદૃશાનિ કર્માણિ યદિ તેષાં સાક્ષાદ્ અહં નાકરિષ્યં તર્હિ તેષાં પાપં નાભવિષ્યત્ કિન્ત્વધુના તે દૃષ્ટ્વાપિ માં મમ પિતરઞ્ચાર્ત્તીયન્તા

XXV તસ્માત્ તેડકારણં મામ્ ઋતીયન્તે યદેતદ્ વચનં તેષાં શાસ્ત્રે લિખિતમાસ્તે તત્ સફલમ્ અભવત્।

XXVI કિન્તુ પિતુ નિર્ગતં યં સહાયમર્થાત્ સત્યમયમ્ આત્માનં પિતુઃ સમીપાદ્ યુષ્માકં સમીપે પ્રેષયિષ્યામિ સ આગત્ય મયિ પ્રમાણં દાસ્યતિ।

XXVII યૂયં પ્રથમમારભ્ય મયા સાહૃદ્ તિષ્ઠથ તસ્માદ્દેતો યૂયમપિ પ્રમાણં દાસ્યથા

XVI

I યુષ્માકં યથા વાધા ન જાયતે તદર્થ યુષ્માન્ એતાનિ સર્વવાક્યાનિ વ્યાહરં

II लोका युष्मान् भ्रमणगृहेभ्यो दूरीकरिष्यन्ति तथा यस्मिन् समये युष्मान् उक्त्वा ईश्वरस्य तुष्टिं जनकं कर्माङ्गुर्भूम् एति मंस्यन्ते स समय आगच्छन्ति।

III ते पितरं मात्रं न जानन्ति, तस्माद् युष्मान् प्रतीदृशम् आचरिष्यन्ति।

IV अतो हेताः समये समुपस्थिते यथा मम कथा युष्माकं मनःसुः समुपतिष्ठति तदर्थं युष्माभ्यम् अंतां कथां कथयामि युष्माभिः सार्द्धम् अहं तिष्ठन् प्रथमं तां युष्मभ्यं नाकथयामि।

V साम्प्रतं स्वस्य प्रेरयितुः समीपं गच्छामि तथापि त्वं क्व गच्छसि कथामेतां युष्माकं कोपि मां न पृच्छति।

VI किन्तु मयोक्ताभिराभिः कथामि यूष्माकम् अन्तःकराणामि द्युःभेन पूर्णान्यभवन्।

VII तथाप्यहं यथार्थं कथयामि मम गमनं युष्माकं हितार्थमेव, यतो हेतोर्गमने न कृते सहायो युष्माकं समीपं नागमिष्यति किन्तु यदि गच्छामि तर्हि युष्माकं समीपे तं प्रेषयिष्यामि।

VIII ततः स आगत्य पापपुण्यदण्डेषु जगतो लोकानां प्रबोधं जनयिष्यति।

IX ते मयि न विश्वसन्ति तस्माद्धेतोः पापप्रबोधं जनयिष्यति।

X युष्माकम् अदृश्यः सन्नहं पितुः समीपं गच्छामि तस्माद् पुण्ये प्रबोधं जनयिष्यति।

XI अतज्जगतोऽधिपतिर्दण्डाज्ञां प्राप्नोति तस्माद् दण्डे प्रबोधं जनयिष्यति।

XII युष्मभ्यं कथयितुं ममानेकाः कथा आसते, ताः कथा एदानीं यूयं सोढुं न शक्नुथ;

XIII किन्तु सत्यमय आत्मा यदा समागमिष्यति तदा सर्व्व सत्यं युष्मान् नेष्यति, स स्वतः किमपि न वदति किन्तु यच्छ्रोष्यति तदेव कथयित्वा भाविकार्य्यं युष्मान् ज्ञापयिष्यति।

XIV मम मण्डिमानं प्रकाशयिष्यति यतो मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति।

XV पितु र्यदद् आस्ते तत् सर्व्वं मम तस्माद् कारणाद् अवादिष्यं स मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति।

XVI कियत्कालात् परं यूयं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किन्तु कियत्कालात् परं पुनर्द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतोऽहं पितुः समीपं गच्छामि।

XVII ततः शिष्याणां कियन्तो जनाः परस्परं वदितुम् आरभन्त, कियत्कालात् परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किन्तु कियत्कालात् परं पुनर्द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतोऽहं पितुः समीपं गच्छामि, एति यद् वाक्यम् अयं वदति तत् किं?

XVIII ततः कियत्कालात् परम् एति तस्य वाक्यं किं? तस्य वाक्यस्याभिप्रायं वयं बोद्धुं न शक्नुमस्तैरिति।

XIX निगदिते यीशुस्तेषां प्रश्नेषु ज्ञात्वा तेभ्योऽकथयत् कियत्कालात् परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे, किन्तु कियत्कालात् परं पुनर्द्रष्टुं लप्स्यध्वे, यामिमां कथामकथयं तस्या अभिप्रायं किं यूयं परस्परं भृगयध्वे?

XX युष्मान् अतियथार्थं वदामि यूयं कन्दिष्यथ विलपिष्यथ य, किन्तु जगतो लोका आनन्दिष्यन्ति; यूयं शोकाकुला भविष्यथ किन्तु शोकात् परं आनन्दयुक्ता भविष्यथ।

XXI प्रसवकाल उपस्थिते नारी यथा प्रसववेदनया व्याकुला भवति किन्तु पुत्रे भूमिष्ठे सति मनुष्यैको जन्मना नरलोके प्रविष्ट एत्यानन्दात् तस्यास्तत्सर्व्वं द्युःभं मनसि न तिष्ठति,

XXII तथा यूयमपि साम्प्रतं शोकाकुला भवथ किन्तु पुनरपि युष्मभ्यं दर्शनं दास्यामि तेन युष्माकम् अन्तःकराणामि सानन्दानि भविष्यन्ति, युष्माकं तम् आनन्दञ्च कोपि हर्तुं न शक्यति।

XXIII तस्मिन् दिवसे कामपि कथां मां न प्रक्षयथा युष्मान् अतियथार्थं वदामि, मम नाम्ना यत् किञ्चिद् पितरं याचिष्यध्वे तदेव स दास्यति।

XXIV पूर्वं मम नाम्ना किमपि नायायध्वं, यायध्वं ततः प्राप्स्यथ तस्माद् युष्माकं सम्पूर्णानन्दो जनिष्यते।

XXV उपमाकथाभिः सर्वाण्येतानि युष्मान् ज्ञापितवान् किन्तु यस्मिन् समये उपमया नोक्त्वा पितुः कथां स्पष्टं ज्ञापयिष्यामि समय अंतादृश आगच्छति।

XXVI तदा मम नाम्ना प्रार्थयिष्यध्वे ऽहं युष्मन्निमित्तं पितरं विनेष्ये कथामिमां न वदामि;

XXVII यतो यूयं मयि प्रेमं कुरुथ, तथाऽहम् ईश्वरस्य समीपाद् आगतवान् एत्यपि प्रतीथ, तस्माद् कारणात् कारणात् पिता स्वयं युष्मासु प्रीयते।

- XXVIII પિતુ: સમીપાજ્જજઠદ આગતોસ્મિ જગત્ પરિત્યજ્ય ચ પુનરપિ પિતુ: સમીપં ગચ્છામિ
 XXIX તદા શિષ્યા અવદનુ, હે પ્રભો ભવાન્ ઉપમયા નોક્ટ્વાધુના સ્પષ્ટં વદતિ
 XXX ભવાન્ સર્વેઙ્ઙ: કેનચિત્ પૃષ્ઠો ભવિતુમપિ ભવત: પ્રયોજનં નાસ્તીત્યધુનાસ્માકં સ્થિરજ્ઞાનં જાતં તસ્માદ્ ભવાન્ ઈશ્વરસ્ય સમીપાદ્ આગતવાન્ ઇત્યત્ર વયં વિશ્વસિમઃ
 XXXI તતો યીશુ: પ્રત્યવાદીદ્ ઇદાનીં કિં યૂયં વિશ્વસિથ?
 XXXII પશ્યત સર્વે યૂયં વિકીર્ણા: સન્તો મામ્ એકાકિનં પીરત્યજ્ય સ્વં સ્વં સ્થાનં ગમિષ્યથ, એતાદૃશ: સમય આગચ્છતિ વરં પ્રાયેણોપસ્થિતવાન્; તથાપ્યહં નૈકાકી ભવામિ યત: પિતા મયા સાર્દ્ધમ્ આસ્તો
 XXXIII યથા મયા યુષ્માકં શાન્તિ જર્જયતે તદર્થમ્ એતા: કથા યુષ્મભ્યમ્ અચકથં; અસ્મિન્ જગતિ યુષ્માકં કલેશો ઘટિષ્યતે કિન્ત્વક્ષોભા ભવત યતો મયા જગજ્જિજતો

XVII

- I તત: પરં યીશુરેતા: કથા: કથયિત્વા સ્વર્ગં વિલોક્યૈતત્ પ્રાર્થયત્, હે પિત: સમય ઉપસ્થિતવાન્; યથા તવ પુત્રસ્તવ મહિમાનં પ્રકાશયતિ તદર્થં ત્વં નિજપુત્રસ્ય મહિમાનં પ્રકાશયા
 II ત્વં ચોલ્લોકાન્ તસ્ય હસ્તે સમર્પિતવાન્ સ યથા તેભ્યોડનન્તાયુ દદાતિ તદર્થં ત્વં પ્રાણિમાત્રાણામ્ અધિપતિત્વભારં તસ્મૈ દત્તવાન્
 III યસ્ત્વમ્ અદ્વિતીય: સત્ય ઈશ્વરસ્ત્વયા પ્રેરિતશ્ચ યીશુ: ખ્રીષ્ટ એતયોરુભયો: પરિચયે પ્રાપ્તેડનન્તાયુ ભવતિ
 IV ત્વં યસ્ય કર્મણો ભારં મહાં દત્તવાન્, તત્ સમ્પન્નં કૃત્વા જગત્યસ્મિન્ તવ મહિમાનં પ્રકાશયા
 V અતરએવ હે પિતે જગત્યવિદ્યમાને ત્વયા સહ તિષ્ઠતો મમ યો મહિમાસીત્ સમ્પ્રતિ તવ સમીપે માં તં મહિમાનં પ્રાપયા
 VI અન્યચ્ચ ત્વમ્ એતજ્જગતો યાલ્લોકાન્ મહ્યમ્ અદદા અહં તેભ્યસ્તવ નામ્નસ્તત્ત્વજ્ઞાનમ્ અદદાં, તે તવૈવાસન્, ત્વં તાન્ મહ્યમદદા:, તસ્માત્તે તવોપદેશમ્ અગૃહ્ણન્
 VII ત્વં મહાં યત્ કિષ્કિદ્ અદદાસ્તત્સર્વં ત્વતો જાયતે ઇત્યધુનાજ્ઞાનન્
 VIII મહાં યમુપદેશમ્ અદદા અહમપિ તેભ્યસ્તમુપદેશમ્ અદદાં તેપિ તમગૃહ્ણન્ ત્વત્તોહં નિર્ગત્ય ત્વયા પ્રેરિતોભવમ્ અત્ર ચ વ્યશ્વસન્
 IX તેષામેવ નિમિત્તં પ્રાર્થયેડહં જગતો લોકનિમિત્તં ન પ્રાર્થયે કિન્તુ યાલ્લોકાન્ મહ્યમ્ અદદાસ્તેષામેવ નિમિત્તં પ્રાર્થયેડહં યતસ્તે તવૈવાસતો
 X યે મમ તે તવ યે ય તવ તે મમ તથા તૈ મમ મહિમા પ્રકાશયતો
 XI સામ્પ્રતમ્ અસ્મિન્ જગતિ મમાવસ્થિતે: શેષમ્ અભવત્ અહં તવ સમીપં ગચ્છામિ કિન્તુ તે જગતિ સ્થાસ્યન્તિ; હે પવિત્ર પિતરાવયો યથૈકત્વમાસ્તે તથા તેષામપ્યેકત્વં ભવતિ તદર્થં યાલ્લોકાન્ મહ્યમ્ અદદાસ્તાન્ સ્વનામ્ના રક્ષા
 XII યાવન્તિ દિનાનિ જગત્યસ્મિન્ તૈ: સહાહમાસં તાવન્તિ દિનાનિ તાન્ તવ નામ્નાહં રક્ષિતવાન્; યાલ્લોકાન્ મહ્યમ્ અદદાસ્તાન્ સર્વાન્ અહમરક્ષં, તેષાં મધ્યે કેવલં વિનાશપાત્રં હારિતં તેન ધર્મપુસ્તકસ્ય વચનં પ્રત્યક્ષં ભવતિ
 XIII કિન્ત્વધુના તવ સન્નિધિં ગચ્છામિ મયા યથા તેષાં સમ્પૂર્ણાનન્દો ભવતિ તદર્થમહં જગતિ તિષ્ઠન્ એતા: કથા અકથયમ્
 XIV તવોપદેશં તેભ્યોડદદાં જગતા સહ યથા મમ સમ્બન્ધો નાસ્તિ તથા જજ્જતા સહ તેષામપિ સમ્બન્ધાભાવાજ્ જગતો લોકાસ્તાન્ ઋતીયન્તો
 XV ત્વં જગતસ્તાન્ ગૃહાણોતિ ન પ્રાર્થયે કિન્ત્વશુભાદ્ રક્ષેતિ પ્રાર્થયેહમ્
 XVI અહં યથા જગત્સમ્બન્ધીયો ન ભવામિ તથા તેપિ જગત્સમ્બન્ધીયા ન ભવન્તિ
 XVII તવ સત્યકથયા તાન્ પવિત્રીકુરુ તવ વાક્યમેવ સત્યં
 XVIII ત્વં યથા માં જગતિ પ્રૈરયસ્તથાહમપિ તાન્ જગતિ પ્રૈરયાં
 XIX તેષાં હિતાર્થં યથાહં સ્વં પવિત્રીકરોમિ તથા સત્યકથયા તેપિ પવિત્રીભવન્તુ
 XX કેવલં એતેષામર્થે પ્રાર્થયેડહમ્ ઇતિ ન કિન્ત્વેતેષામુપદેશેન યે જના મયિ વિશ્વસિષ્યન્તિ તેષામપ્યર્થે પ્રાર્થયેડહમ્

XXI હે પિતસ્તેષાં સર્વેષામ્ એકત્વં ભવતુ તવ યથા મયિ મમ ચ યથા ત્વચ્ચેકત્વં તથા તેષામધ્યાવયોરેકત્વં ભવતુ તેન ત્વં માં પ્રેરિતવાન્ ઇતિ જગતો લોકાઃ પ્રતિચન્તુ!

XXII યથાવયોરેકત્વં તથા તેષામધ્યેકત્વં ભવતુ તેષ્વહં મયિ ચ ત્વમ્ ઇત્યં તેષાં સમ્પૂર્ણમેકત્વં ભવતુ, ત્વં પ્રેરિતવાન્ ત્વં મયિ યથા પ્રીયસે ચ તથા તેષ્વપિ પ્રીતવાન્ એતદાથા જગતો લોકા જાનન્તિ

XXIII તદર્થં ત્વં યં મહિમાનં મહ્યમ્ અદદાસ્તં મહિમાનમ્ અહમપિ તેભ્યો દત્તવાન્!

XXIV હે પિત જગતો નિર્માણાત્ પૂર્વ્વ મયિ સ્નેહં કૃત્વા યં મહિમાનં દત્તવાન્ મમ તં મહિમાનં યથા તે પશ્યન્તિ તદર્થં ચાલ્લોકાન્ મહ્યં દત્તવાન્ અહં યત્ર તિષ્ઠામિ તેપિ યથા તત્ર તિષ્ઠન્તિ મમૈષા વાગ્છા

XXV હે યથાર્થિક પિત જગતો લોકૈસ્સ્વચ્ચજ્ઞાતેપિ ત્વામહં જાને ત્વં માં પ્રેરિતવાન્ ઇતીમે શિષ્યા જાનન્તિ!

XXVI યથાહં તેષુ તિષ્ઠામિ તથા મયિ યેન પ્રેમ્ના પ્રેમાકરોસ્તત્ તેષુ તિષ્ઠતિ તદર્થં તવ નામાહં તાન્ જ્ઞાપિતવાન્ પુનરપિ જ્ઞાપયિષ્યામિ

XVIII

I તાઃ કથાઃ કથયિત્વા યીશુઃ શિષ્યાનાદાય કિદ્રોન્નામકં સ્રોત ઉત્તીર્ય શિષ્યૈઃ સહ તત્રત્યોદ્યાનં પ્રાવિશત્!

II કિન્તુ વિશ્વાસઘાતિચિહ્નદાસ્તત્ સ્થાનં પરિચીયતે યતો યીશુઃ શિષ્યૈઃ સાહ્યં કદાચિત્ તત્ સ્થાનમ્ અગચ્છત્!

III તદા સ ચિહ્નદાઃ સૈન્યગણં પ્રધાનયાજકાનાં ફિરુશિનાઞ્ચ પદાતિગણઞ્ચ ગૃહીત્વા પ્રદીપાન્ ઉલ્કાન્ અસ્ત્રાણિ યાદાય તસ્મિન્ સ્થાન ઉપસ્થિતવાન્!

IV સ્વં પ્રતિ યદ્ ઘટિષ્યતે તજ્ઞ જ્ઞાત્વા યીશુરગ્રેસરઃ સન્ તાનપૃચ્છત્ કં ગવેષયથ?

V તે પ્રત્યવદન્ નાસરતીયં યીશુઃ; તતો યીશુરવાદીદ્ અહમેવ સઃ; તૈઃ સહ વિશ્વાસઘાતી ચિહ્નદાશ્ર્ચાતિષ્ઠત્!

VI તદાહમેવ સ તસ્યૈતાં કથાં શ્રુત્વૈવ તે પશ્ચાદેત્ય ભૂમૌ પતિતાઃ!

VII તતો યીશુઃ પુનરપિ પૃષ્ઠવાન્ કં ગવેષયથ? તતસ્તે પ્રત્યવદન્ નાસરતીયં યીશુ!

VIII તદા યીશુઃ પ્રત્યુદિતવાન્ અહમેવ સ ઇમાં કથામચકથમ્; યદિ મામન્વિચ્છથ તર્હીમાન્ ગન્તું મા વારયત!

IX ઇત્યં ભૂતે મહ્યં ચાલ્લોકાન્ અદદાસ્તેષામ્ એકમપિ નાહારયમ્ ઇમાં યાં કથાં સ સ્વયમકથયત્ સા કથા સફલા જાતા!

X તદા શિમોન્પિતરસ્ય નિકટે ખજ્જલ્લિથતેઃ સ તં નિષ્કોષં કૃત્વા મહાયાજકસ્ય માલ્બનામાનં દાસમ્ આહત્ય તસ્ય દક્ષિણકર્ણાં છિન્નવાન્!

XI તતો યીશુઃ પિતરમ્ અવદત્, ખજ્જં કોષે સ્થાપય મમ પિતા મહ્યં પાતું યં કંસમ્ અદદાત્ તેનાહં કિં ન પાસ્યામિ?

XII તદા સૈન્યગણઃ સેનાપતિ ચિહ્નદીયાનાં પદાતયશ્ચ યીશુ ધૃત્વા બદ્ધ્વા હાનન્નામ્નઃ કિયક્રુઃ શ્વશુરસ્ય સમીપં પ્રથમમ્ અનયન્!

XIII સ કિયક્રુસ્તસ્મિન્ વત્સરે મહાયાજત્વપદે નિયુક્તઃ

XIV સન્ સાધારણલોકાનાં મજ્જલાર્થમ્ એકજનસ્ય મરણામુચિતમ્ ઇતિ ચિહ્નદીયૈઃ સાહ્યમ્ અમન્ત્રયત્!

XV તદા શિમોન્પિતરોઽન્યૈકશિષ્યશ્ચ યીશોઃ પશ્ચાદ્ અગચ્છતાં તસ્યાન્યશિષ્યસ્ય મહાયાજકેન પરિચિત્વાત્ સ યીશુના સહ મહાયાજકસ્યાટ્ટાલિકાં પ્રાવિશત્!

XVI કિન્તુ પિતરો બહિર્દ્વારસ્ય સમીપેઽતિષ્ઠદ્ અતએવ મહાયાજકેન પરિચિતઃ સ શિષ્યઃ પુનર્બહિર્ગત્વા દૌવાયિકાયૈ કથયિત્વા પિતરમ્ અભ્યન્તરમ્ આનયત્!

XVII તદા સ દ્વારરક્ષિકા પિતરમ્ અવદત્ ત્વં કિં ન તસ્ય માનવસ્ય શિષ્યઃ? તતઃ સોવદદ્ અહં ન ભવામિ!

XVIII તતઃ પરં યત્સ્થાને દાસાઃ પદાતયશ્ચ શીતહેતોરજ્જુરૈ વીહ્નિ પ્રજ્વલાલ્ય તાપં સેવિતવન્તસ્તસ્થાને પિતરસ્તિષ્ઠન્ તૈઃ સહ વહ્નિતાપં સેવિતુમ્ આરભતા

XIX તદા શિષ્યેષ્ટપદેશે ચ મહાયાજકેન યીશુઃ પૃષ્ઠઃ

XX સન્ પ્રત્યુક્તવાન્ સર્વલોકાનાં સમક્ષં કથામકથયં ગુપ્તં કામપિ કથાં ન કથયિત્વા યત્ સ્થાનં ચિહ્નદીયાઃ સતતં ગચ્છન્તિ તત્ર ભજનગૌહે મન્દિરે યાશિક્ષયાં

XXI मत्तः कुतः पृच्छसि? ये जना मद्दुपदेशम् अशुश्रुवन् तानेव पृच्छ यद्यद् अवदं ते तत् जानिन्ता
XXII तदेत्थं प्रत्युदितत्वात् निकटस्थपदाति रीशुं यपेटेनाडत्य व्याडरत् मडायाजकम् अवं
प्रतिवदसि?

XXIII ततो यीशुः प्रतिगदितवान् यद्ययथार्थम् अयकथं तर्हि तस्यायथार्थस्य प्रमाणां देडि, किन्तु यदि
यथार्थं तर्हि कुतो छेतो र्मांम् अताडयः?

XXIV पूर्व्वं डानन् सबन्धनं तं डियड्ढामडायाजकस्य समीपं प्रैषयत्

XXV शिमोन्पितरस्तिष्ठन् वल्लितापं सेवते, अेतस्मिन् समये डियन्तस्तम् अपृच्छन् त्वं किम् अेतस्य
जन्स्य शिष्यो न? ततः सोपह्लुत्याड्रवीद् अडं न भवामि

XXVI तदा मडायाजकस्य यस्य दासस्य पितरः कर्णमच्छिनत् तस्य कुटुम्बः प्रत्युदितवान् उडाने तेन
सड तिष्ठन्तं त्वां किं नापश्यं?

XXVII किन्तु पितरः पुनरपह्लुत्य कथितवान्; तदानीं कुक्कुटोडरौत्

XXVIII तदनन्तरं प्रत्युषे ते डियड्ढागुडाद् अधिपते गृडं यीशुम् अनयन् किन्तु यस्मिन् अशुचित्वे जाते
तै निस्तारोत्सवे न लोक्तव्यं, तस्य लयाद् यिड्ढीयास्तद्गुडं नाविशन्

XXIX अपरं पीलातो बडिरागत्य तान् पृष्ठवान् अेतस्य मनुष्यस्य कं दौषं वदथ?

XXX तदा ते पेत्यवदन् दुष्कर्मकारिणि न सति भवतः समीपे नैनं समार्पयिष्यामः।

XXXI ततः पीलातोडवदद् यूयमेनं गृडीत्वा स्वेषां व्यवस्थया विचारयता तदा यिड्ढीयाः प्रत्यवदन्
कस्यापि मनुष्यस्य प्राणदण्डं कर्तुं नास्माकम् अधिकारोडस्ति।

XXXII अवं सति यीशुः स्वस्य मृत्यौ यां कथां कथितवान् सा सड्ढलाभवत्।

XXXIII तदनन्तरं पीलातः पुनरपि तद् राजगृडं गत्वा यीशुमाड्ढ्यं पृष्ठवान् त्वं किं यिड्ढीयानां राजा?

XXXIV यीशुः प्रत्यवदत् त्वम् अेतां कथां स्वतः कथयसि किमन्यः कश्चिन् मयि कथितवान्?

XXXV पीलातोडवदद् अडं किं यिड्ढीयः? तव स्वदेशीया विशेषतः प्रधानयाजका मम निकटे त्वां
समार्पयन्, त्वं किं कृतवान्?

XXXVI यीशुः प्रत्यवदत् मम राजयम् अेतज्जगत्सम्बन्धीयं न भवति यदि मम राजयं
जगत्सम्बन्धीयम् अभावविष्यत् तर्हि यिड्ढीयानां डस्तेषु यथा समर्पितो नाभवं तदर्थं मम सेवका
अयोत्स्यन् किन्तु मम राजयम् अेडिकं ना

XXXVII तदा पीलातः कथितवान्, तर्हि त्वं राजा भवसि? यीशुः प्रत्युक्तवान् त्वं सत्यं
कथयसि, राजाडं भवामि; सत्यतायां साक्ष्यं दातुं जर्नि गृडीत्वा जगत्यस्मिन् अवतीर्णवान्, तस्मात्
सत्यधर्मपक्षपातिनो मम कथां शृण्वन्ति।

XXXVIII तदा सत्यं किं? अेतां कथां पष्ठवा पीलातः पुनरपि बडिर्गत्वा यिड्ढीयान् अभाषत, अडं
तस्य कमप्यपराधं न प्राप्नोमि।

XXXIX निस्तारोत्सवसमये युष्माभिरभिरुथित अेको जन्ो मया मोययितव्य अेषा युष्माकं
रीतिरस्ति, अतअेव युष्माकं निकटे यिड्ढीयानां राजानं किं मोययामि, युष्माकम् ँच्छा का?

XL तदा ते सर्व्वे रुवन्तो व्याडरन् अेनं मानुषं नडि बरब्बां मोयया किन्तु स बरब्बा दस्युरासीत्।

XIX

I पीलातो यीशुम् आनीय कशया प्राडारयत्।

II पश्चात् सेनागणः कण्टकनिर्मितं मुकुटे तस्य मस्तके समर्थं वात्तकीवर्णं राजपरिच्छदं परिधाप्य,

III डे यिड्ढीयानां राजन् ममस्कार ँत्युक्त्वा तं यपेटेनाडन्तुम् आरभत।

IV तदा पीलातः पुनरपि बडिर्गत्वा लोकान् अवदत्, अस्य कमप्यपराधं न लभेडडं, पश्यत तद् युष्मान्
डापयितुं युष्माकं सन्निधौ बडिरेनम् आनयामि।

V ततः परं यीशुः कण्टकमुकुटवान् वात्तकीवर्णवसनवांश्च बडिरागच्छत्। ततः पीलात उक्तवान् अेनं
मनुष्यं पश्यत।

VI तदा प्रधानयाजकाः पदातयश्च तं दृष्ट्वा, अेनं कुशे विध, अेनं कुशे विध, ँत्युक्त्वा रवितुं आरभन्त।
ततः पीलातः कथितवान् यूयं स्वयम् अेनं नीत्वा कुशे विधत, अडम् अेतस्य कमप्यपराधं न प्राप्तवान्।

VII यिडूदीयाः प्रत्यवदन् अस्माकं या व्यवस्थास्ते तदनुसारेणास्य प्राणाननम् उचितं यतोयं स्वम्
ईश्वरस्य पुत्रमवदत्।

VIII पीलात एभां कथां श्रुत्वा मडात्रासयुक्तः

IX सन् पुनरपि राजगृह आगत्य यीशुं पृष्टवान् त्वं कुत्रत्यो लोकः? किन्तु यीशस्तस्य किमपि प्रत्युत्तरं
नावदत्।

X १० ततः पीलात् कथितवान् त्वं किं मया साद्धं न संलपिष्यसि ? त्वां कुशे वेधितुं वा मोचयितुं शक्ति
र्ममास्ते एति किं त्वं न जानासि ? तदा यीशुः प्रत्यवदद् ईश्वरेणाऽऽत्वं ममोपरि तव किमप्यधिपतित्वं
न विद्यते, तथापि यो जनो मां तव हस्ते समार्पयत् तस्य मडापातकं जातम्।

XI तदा यीशुः प्रत्यवदद् ईश्वरेणाऽऽत्वं ममोपरि तव किमप्यधिपतित्वं न विद्यते, तथापि यो जनो मां
तव हस्ते समार्पयत् तस्य मडापातकं जातम्।

XII तदारभ्य पीलातस्तं मोचयितुं येष्टितवान् किन्तु यिडूदीया रुवन्तो व्याडरन् यदीमं मानवं त्यजसि
तर्हि त्वं कैसरस्य मित्रं न भवसि, यो जनः स्वं राजानं वक्ति सत्येव कैसरस्य विरुद्धां कथां कथयति।

XIII अेतां कथां श्रुत्वा पीलातो यीशुं बडिरानीय निस्तारोत्सवस्य आसादनदिनस्य द्वितीयप्रडरात्
पूर्वं प्रस्तरबन्धननाम्नि स्थाने डर्थात् एब्रीयभाषया यद् गब्लिथा कथ्यते तस्मिन् स्थाने विचारासन
उपाविशत्।

XIV अनन्तरं पीलातो यिडूदीयान् अवदत्, युष्माकं राजानं पश्यत।

XV किन्तु अेनं दूरीकुरु, अेनं दूरीकुरु, अेनं कुशे विध, एति कथां कथयित्वा ते रवितुम् आरभन्त; तदा
पीलातः कथितवान् युष्माकं राजानं किं कुशे वेधिष्यामि? प्रधानयाजका उत्तरम् अवदन् कैसरं विना कोपि
राजास्माकं नास्ति।

XVI ततः पीलातो यीशुं कुशे वेधितुं तेषां हस्तेषु समार्पयत्, ततस्ते तं धृत्वा नीतवन्तः।

XVII ततः परं यीशुः कुशं वडन् शिरःकपालम् अर्थाद् यद् एब्रीयभाषया गुल्गुलां वदन्ति तस्मिन्
स्थाने उपस्थितः।

XVIII ततस्ते मध्यस्थाने तं तस्योभयपार्श्वे द्वावपरौ कुशेऽविधन्।

XIX अपरम् अेष यिडूदीयानां राजा नासरतीययीशुः, एति विज्ञापनं लिपित्वा पीलातस्तस्य कुशोपरि
समयोजयत्।

XX सा लिपिः एब्रीययूनानीयरोमीयभाषाभि लिपिता; यीशोः कुशवेधनस्थानं नगरस्य समीपं,
तस्माद् बडवो यिडूदीयास्तां पठितुम् आरभन्त।

XXI यिडूदीयानां प्रधानयाजकाः पीलातमिति न्यवेदयन् यिडूदीयानां राजेति वाक्यं न किन्तु अेष स्वं
यिडूदीयानां राजानम् अवदद् एत्थं लिपत्।

XXII ततः पीलात उत्तरं दत्तवान् यत्वेपनीयं तल्लिपितवान्।

XXIII एत्थं सेनागाणो यीशुं कुशे विधित्वा तस्य परिधेयवस्त्रं यतुरो भागान् कृत्वा अेकैकसेना
अेकैकभागम् अगृह्णत् तस्योत्तरीयवस्त्रागृह्णत्। किन्तुत्तरीयवस्त्रं सूयिसेवनं विना सर्वम् उीतं।

XXIV तस्मात्ते व्याडरन् अेतत् कः प्राप्स्यति? तत्र षडयित्वा तत्र गुटिकापातं करवाभा
विभजन्तेऽधरीयं मे वसनं ते परस्परं ममोत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति या एति यद्वाक्यं धर्मपुस्तके
लिपितमास्ते तत् सेनागाणेनेत्थं व्यवडरणात् सिद्धमभवत्।

XXV तदानीं यीशो माता मातु र्भिगिनी य या क्लियपा भार्या भरियम् मगदलीनी भरियम् य
अेतास्तस्य कुशस्य सन्निधौ समतिष्ठन्।

XXVI ततो यीशुः स्वमातरं प्रियतमशिष्यञ्च समीपे दृडयामानौ विलोक्य मातरम् अवदत्, हे योषिद्
अेनं तव पुत्रं पश्य,

XXVII शिष्यन्त्ववदत्, अेनां तव मातरं पश्या ततः स शिष्यस्तद्दटिकायां तां निजगृहं नीतवान्।

XXVIII अनन्तरं सर्वं कर्माधुना सम्पन्नमभूत् यीशुरिति ज्ञात्वा धर्मपुस्तकस्य वयनं यथा सिद्धं
भवति तदर्थम् अकथयत् मम पिपासा जाता।

XXIX ततस्तस्मिन् स्थाने अम्बरसेन पूर्णपात्रस्थित्या ते स्पञ्जमेकं तदम्बरसेनाद्दीकृत्य अेसोबन्वे
तद् योजयित्वा तस्य मुषस्य सन्निधावस्थापयन्।

XXX तदा यीशुश्चरसं गृहीत्वा सर्व्वं सिद्धम् एति कथां कथयित्वा मस्तकं नमयन् प्राणान् पर्य्यत्यजत्।
 XXXI तद्धिनम् आसादनदिनं तस्मात् परेऽहनि विश्रामवारे द्देहा यथा कुशोपरि न तिष्ठन्ति,
 यतः स विश्रामवारो मडादिनमासीत्, तस्माद् यिडूदीयाः पीलातनिकटं गत्वा तेषां पादभञ्जनस्य
 स्थानान्तरनयनस्य यानुमतिं प्रार्थयन्त।

XXXII अतः सेना आगत्य यीशुना सह कुशे डतयोः प्रथमद्वितीययोरयोः पादान् अभञ्जन्;

XXXIII किन्तु यीशोः सन्निधिं गत्वा स मृत एति दृष्ट्वा तस्य पादौ नाभञ्जन्।

XXXIV पश्चाद् अेको योद्धा शूलाघातेन तस्य कुक्षिम् अविधत् तत्क्षणात् तस्माद् रक्तं जलञ्च
 निरगच्छत्।

XXXV यो ज्जोऽस्य साक्ष्यं ददाति स स्वयं दृष्टवान् तस्येदं साक्ष्यं सत्यं तस्य कथा युष्माकं विश्वासं
 जनयितुं योग्या तत् स ज्ञानाति।

XXXVI तस्यैकम् अस्थपि न भक्षयते,

XXXVII तद्दद् अन्यशास्त्रेपि लिप्यते, यथा, "दृष्टिपातं करिष्यन्ति तेऽविधन् यन्तु तम्प्रति।"

XXXVIII अरिमथीयनगरस्य यूषड्नामा शिष्य अेक आसीत् किन्तु यिडूदीयेभ्यो भयात् प्रकाशितो न
 भवति; स यीशो द्देहं नेतुं पीलातस्यानुमतिं प्रार्थयत्, ततः पीलातेनानुभते सति स गत्वा यीशो द्देहम्
 अनयत्।

XXXIX अपरं यो निकदीमो रात्रौ यीशोः समीपम् अगच्छत् सोपि गन्धरसेन मिश्रितं प्रायेण
 पञ्चाशत्सेटकमगुरं गृहीत्वागच्छत्।

XL ततस्ते यिडूदीयानां श्मशाने स्थापनरीत्यनुसारेण तत्सुगन्धिद्रव्येण सङ्घितं तस्य द्देहं
 वस्त्रेणावेष्टयन्।

XLI अपरञ्च यत्र स्थाने तं कुशेऽविधन् तस्य निकटस्थोद्धाने यत्र किमपि मृतद्देहं कदापि नास्थाप्यत
 तादृशम् अेकं नूतनं श्मशानम् आसीत्।

XLII यिडूदीयानाम् आसादनदिनागमनात् ते तस्मिन् समीपस्थश्मशाने यीशुम् अशाययन्।

XX

I अनन्तरं सप्ताहस्य प्रथमदिने उतिप्रत्युषे उन्धकारे तिष्ठति मग्दलीनी मरियम् तस्य श्मशानस्य
 निकटं गत्वा श्मशानस्य मुभात् प्रस्तरमपसारितम् अपश्यत्।

II पश्चाद् धावित्वा शिमोन्पितराय यीशोः प्रियतमशिष्याय येदम् अकथयत्, लोकाः श्मशानात् प्रभुं
 नीत्वा कुत्रास्थापयन् तद् वक्तुं न शक्नोमि।

III अतः पितरः सोन्यशिष्यञ्च ँर्हि लुत्वा श्मशानस्थानं गन्तुम् आरभेतां।

IV उभयोर्धावितोः सोन्यशिष्यः पितरं पश्चात् त्यक्त्वा पूर्वं श्मशानस्थान उपस्थितवान्।

V तदा प्रह्वीभूय स्थापितवस्त्राणि दृष्टवान् किन्तु न प्राविशत्।

VI अपरं शिमोन्पितर आगत्य श्मशानस्थानं प्रविश्य

VII स्थापितवस्त्राणि मस्तकस्य वस्त्रञ्च पृथक् स्थानान्तरे स्थापितं दृष्टवान्।

VIII ततः श्मशानस्थानं पूर्वं आगतो योन्यशिष्यः सोपि प्रविश्य तादृशं दृष्ट्वा व्यश्चसीत्।

IX यतः श्मशानात् स उत्थापयितव्य अेतस्य धर्मपुस्तकवयनस्य भावं ते तदा वोद्धुं नाशक्नुवन्।

X अनन्तरं तौ द्वौ शिष्यौ स्वं स्वं गृहं परावृत्यागच्छताम्।

XI ततः परं मरियम् श्मशानद्वारस्य ँर्हिः स्थित्वा रोदितुम् आरभत ततो रुदती प्रह्वीभूय श्मशानं
 विलोक्य

XII यीशोः शयनस्थानस्य शिरःस्थाने पदतले य द्वयोर्दिशो द्वौ स्वर्गीयदूतावुपविष्टौ समपश्यत्।

XIII तौ पृष्टवन्तौ हे नारि कुतो रोदिति? सावदत् लोका मम प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन् एति न ज्ञानामि।

XIV एत्युक्त्वा मुभं परावृत्य यीशुं दृष्टायमानम् अपश्यत् किन्तु स यीशुरिति सा ज्ञातुं नाशक्नोत्।

XV तदा यीशुस्ताम् अपृच्छत् हे नारि कुतो रोदिति? कं वा मृगयसे? ततः सा तम् उद्धानसेवकं
 ज्ञात्वा व्याहृत्य, हे महेच्छ त्वं यदीतः स्थानात् तं नीतवान् तर्हि कुत्रास्थापयस्तद् वद तत्स्थानात् तम्
 आनयामि।

XVI तदा यीशुस्ताम् अवदत् हे मरियम् ततः सा परावृत्य प्रत्यवदत् हे रब्बूनी अर्थात् हे गुरो।

XVII तदा यीशुर्वदत् मां मा धर, एदानीं पितुः समीपे उर्द्ध्वगमनं न करोमि किन्तु यो मम युष्माकञ्च पिता मम युष्माकञ्चैश्वरस्तस्य निकट उर्द्ध्वगमनं कर्तुम् उद्यतोस्मि, एषां कथां त्वं गत्वा मम भ्रातृगणं ज्ञापय।

XVIII ततो मगदलीनीमरियम् तत्क्षणाद् गत्वा प्रभुस्तस्यै दर्शनं दत्त्वा कथा अेता अकथयद् एति वार्तां शिष्येभ्योऽकथयत्।

XIX ततः परं सप्ताहस्य प्रथमदिनस्य सन्ध्यासमये शिष्या अेकत्र मिलित्वा यिडूदीयेभ्यो भिया द्वाररुद्धम् अकुर्वन्, अेतस्मिन् काले यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयद् युष्माकं कल्याणं भूयात्।

XX एत्युक्त्वा निजद्वरं कुक्षिञ्च दर्शितवान्, ततः शिष्याः प्रभुं दृष्ट्वा हृष्टा अभवन्।

XXI यीशुः पुनरवदद् युष्माकं कल्याणं भूयात् पिता यथा मां प्रेषयत् तथाहमपि युष्मान् प्रेषयामि।

XXII एत्युक्त्वा स तेषामुपरि दीर्घप्रश्वासं दत्त्वा कथितवान् पवित्रम् आत्मानं गृह्णीता।

XXIII यूयं येषां पापानि भोगयिष्यथ ते भोगयिष्यन्ते येषाञ्च पापाति न भोगयिष्यथ ते न भोगयिष्यन्ते।

XXIV द्वादशमध्ये गणितो यमजो थोमानामा शिष्यो यीशोरागमनकालै तैः सार्द्धं नासीत्।

XXV अतो वयं प्रभुम् अपश्यामेति वाक्येऽन्यशिष्यैरुक्तं सोवदत्, तस्य हस्तयो लौहकीलकानां सिङ्गं न विलोक्य तय्यिङ्गम् अङ्गुल्या न स्पृष्ट्वा तस्य कुक्षौ हस्तं नारोप्य याहं न विश्वशिष्यामि।

XXVI अपरम् अष्टमेऽङ्गि गते सति थोमासङ्घितः शिष्यगण अेकत्र मिलित्वा द्वारं रुद्ध्वाभ्यन्तर आसीत्, अेतर्हि यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयत्, युष्माकं कुशलं भूयात्।

XXVII पश्चात् थामै कथितवान् त्वम् अङ्गुलीम् अत्रार्पयित्वा मम करौ पश्य करं प्रसार्य मम कुक्षावर्षय नाविश्वस्य।

XXVIII तदा थोमा अवदत्, हे मम प्रभो हे मदीश्वर।

XXIX यीशुर्वकथयत्, हे थोमा मां निरीक्ष्य विश्वसिषि ये न दृष्ट्वा विश्वसन्ति तथैव धन्याः।

XXX अेतदन्यानि पुस्तकेऽस्मिन् अलिभितानि बहून्पश्चात्कर्मार्णिशि यीशुः शिष्याणां पुरस्ताद् अकरोत्।

XXXI किन्तु यीशुरीश्वरस्याभिषिक्तः सुत अेवेति यथा यूयं विश्वसिथ विश्वस्य य तस्य नाम्ना परमायुः प्राप्नुथ तदर्थम् अेतानि सर्वाण्यलिष्यन्त।

XXI

I ततः परं तिबिरियाजलधेस्तटे यीशुः पुनरपि शिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान् दर्शनस्याभ्यानमिदम्।

II शिमोन्पितरः यमजथोमा गाालीवीयकान्नानगरनिवासी निधनेल् सिवदेः पुत्रावन्यौ द्वौ शिष्यौ यैत्ष्वेकत्र मिलितेषु शिमोन्पितरोऽकथयत् मत्स्यान् धर्तुं यामि।

III ततस्ते व्याहृतं तर्हि वयमपि त्वया सार्द्धं यामः तदा ते बर्हिर्गताः सन्तः क्षिप्रं नावम् आरोहन् किन्तु तस्यां रण्याम् अेकमपि न प्राप्नुवन्।

IV प्रभाते सति यीशुस्तटे स्थितवान् किन्तु स यीशुरिति शिष्या ज्ञातुं नाशङ्कनुन्।

V तदा यीशुर्वपृच्छत्, हे वत्सा सन्निधौ किञ्चित् पाद्यद्रव्यम् आस्ते? तेऽवदन् किमपि नास्ति।

VI तदा सोऽवदत् नौकाया दक्षिणार्श्वे जालं निक्षिपत ततो लास्यध्वे, तस्मात् तैर् निक्षिप्ते जाले मत्स्या अेतावन्तोऽपतन् येन ते जालमाकृष्य नोत्तोलयितुं शक्ताः।

VII तस्माद् यीशोः प्रियतमशिष्यः पितरायाकथयत् अेष प्रभुर्भवेत्, अेष प्रभुरिति वायं श्रुत्वैव शिमोन् नगताहतेो मत्स्यधारिण उतरीयवस्त्रं परिधाय ह्रदं प्रत्युदलभङ्कयत्।

VIII अपरं शिष्या मत्स्यैः सार्द्धं जालम् आकर्षन्तः क्षुद्रनौकां वाहयित्वा कूलमानयन् ते कूलाद् अतिदूरे नासन् द्विशतहस्तेभ्यो दूर आसन् एत्यनुमीयते।

IX तीरं प्राप्तैस्तेस्तत्र प्रज्वलितान्निस्तदुपरि मत्स्याः पूपाश्च दृष्टाः।

X ततो यीशुर्वकथयद् यान् मत्स्यान् अधरत तेषां कतिपयान् आनयत।

XI अतः शिमोन्पितरः परावृत्त्य गत्वा बृहद्विस्त्रिपञ्चाशदधिकशतमत्स्यैः परिपूर्णां तज्जालम् आकृष्योत्तोलयत् किन्त्वेतावद्वि मत्स्यैरपि जालं नाछिद्यत।

XII अनन्तरं यीशुस्तान् अवादीत् यूयमागत्य तुंगध्वं; तदा सअवेव प्रभुरिति ज्ञातत्वात् त्वं कः? इति प्रष्टुं शिष्याणां कस्यापि प्रगल्भता नाभवत्।

XIII ततो यीशुरागत्य पूपान् मत्स्यांश्च गृहीत्वा तेभ्यः पर्यवेषयत्।

XIV एत्थं श्मशानाद्दुत्थानात् परं यीशुः शिष्येभ्यस्तृतीयवारं दर्शनं दत्तवान्।

XV भोजने समाप्ते सति यीशुः शिमोन्पितरं पृष्ठवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किम् अतेभ्योधिकं मयि प्रीयसे? ततः स उदितवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत् तर्हि मम मेषशावकगणं पालय।

XVI ततः स द्वितीयवारं पृष्ठवान् हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं मयि प्रीयसे? ततः स उक्तवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत् तर्हि मम मेषगणं पालय।

XVII पश्चात् स तृतीयवारं पृष्ठवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं मयि प्रीयसे? अतद्वाक्यं तृतीयवारं पृष्ठवान् तस्मात् पितरो दुःपितो भूत्वाऽकथयत् हे प्रभो भवतः किमध्यगोचरं नास्ति त्वय्यहं प्रीये तद् भवान् जानाति; ततो यीशुरवदत् तर्हि मम मेषगणं पालय।

XVIII अहं तुभ्यं यथार्थं कथयामि यौवनकाले स्वयं बद्धकटि र्यत्रेच्छा तत्र यातवान् किन्त्वितः परं वृद्धे वयसि हस्तं विस्तारयिष्यसि, अन्यज्जनस्त्वां बद्ध्वा यत्र गन्तुं तवेच्छा न भवति त्वां धृत्वा तत्र नेष्यति।

XIX कुलतः कीदृशेन मरणेन स ईश्वरस्य भङ्गिमानं प्रकाशयिष्यति तद् बोधयितुं स इति वाक्यं प्रोक्तवान्। एत्युक्ते सति स तमवोयत् मम पश्चाद् आगच्छ।

XX यो जनो रात्रिकाले यीशोर्वक्षोऽवलम्ब्य, हे प्रभो को भवन्तं परकरेषु समर्पयिष्यतीति वाक्यं पृष्ठवान्, तं यीशोः प्रियतमशिष्यं पश्चाद् आगच्छन्तं।

XXI पितरो मुभं परावर्त्य विलोक्य यीशुं पृष्ठवान्, हे प्रभो अतस्य मानवस्य कीदृशी गति र्भविष्यति?

XXII स प्रत्यवदत्, मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् इच्छामि तत्र तव किं? त्वं मम पश्चाद् आगच्छ।

XXIII तस्मात् स शिष्यो न मरिष्यतीति भ्रातृगणमध्ये किंवदन्ती जाता किन्तु स न मरिष्यतीति वाक्यं यीशुर्नावदत् केवलं मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् इच्छामि तत्र तव किं? इति वाक्यम् उक्तवान्।

XXIV यो जन अेतानि सर्वाणि लिपितवान् अत्र साक्ष्यञ्च दत्तवान् सअवेव स शिष्यः, तस्य साक्ष्यं प्रमाणमिति वयं जानीमः।

XXV यीशुरेतेभ्योऽपरायपि बहूनि कर्माणि कृतवान् तानि सर्वाणि यद्येकैकं कृत्वा लिप्यन्ते तर्हि ग्रन्था अेतावन्तो भवन्ति तेषां धारणे पृथिव्यां स्थानं न भवति। इति॥

प्रेरितानां कर्म्मणामाभ्यान्

I हे थियङ्किल, यीशुः स्वमनोनीतान् प्रेरितान् पवित्रेणात्मना समादिश्य यस्मिन् दिने स्वर्गमारोहत् यां यां क्रियामकरोत् यद्यद् उपादिश्य तानि सर्वाणि पूर्वं मया लिखितानि।

II स स्वनिघनदुःखभोगात् परम् अनेकप्रत्ययक्षप्रमाणैः स्वं सञ्चवं दर्शयित्वा।

III यत्वारिंशद्दिनानि यावत् तेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्त्वेश्वरीयराज्यस्य वर्णनम् अकरोत्।

IV अनन्तरं तेषां सत्त्वां कृत्वा धृत्याज्ञापयत्, यूयं यिज्ञासालभोऽन्यत्र गमनमकृत्वा यस्मिन् पित्राङ्गीकृते मम वदनात् कथा अशृणुत तत्रापिम् अपेक्ष्य तिष्ठत।

V योऽन् जले मञ्जिजतावान् किन्त्वल्पदिनमध्ये यूयं पवित्र आत्मनि मञ्जिजता भविष्यता।

VI पश्चात् ते सर्वे मिलित्वा तम् अपृच्छन् हे प्रभो त्ववान् किमिदानीं पुनरपि राज्यम् षस्त्रायेलीयलोकानां करेषु समर्पयिष्यति?

VII ततः सोवदत् यान् सर्वान् कालान् समयांश्च पिता स्ववशेऽस्थापयत् तान् ज्ञातुं युष्माकम् अधिकारो न जायते।

VIII किन्तु युष्मासु पवित्रस्यात्मन आविर्भावे सति यूयं शक्तिं प्राप्य यिज्ञासालमि समस्तयिद्दुःखमिश्रोणदेशयोः पृथिव्याः सीमां यावद् यावन्तो देशास्तेषु यर्वेषु य मयि साक्ष्यं दास्यथ।

IX एति वाक्यमुक्त्वा स तेषां समक्षं स्वर्ग नीतोऽभवत्, ततो मेघमारुह्य तेषां दृष्टेरगोयरोऽभवत्।

X यस्मिन् समये ते विडायसं प्रत्यनन्यदृष्ट्या तस्य तादृशम् उर्द्वगगमनम् अपश्यन् तस्मिन्नेव समये शुक्लवस्त्रौ द्वौ जनौ तेषां सन्निधौ दण्डायमानौ कथितवन्तौ,

XI हे गालीलीयलोका यूयं किमर्थं गगणं प्रति निरीक्ष्य दण्डायमानास्तिष्ठथ? युष्माकं समीपात् स्वर्ग नीतो यो यीशुस्तं यूयं यथा स्वर्गम् आरोहन्तम् अदर्शम् तथा स पुनश्चागमिष्यति।

XII ततः परं ते जैतुननाम्नः पर्वताद् विश्रामवारस्य पथः परिमाणम् अर्थात् प्रायेणाद्दक्षिणं दुरस्थं यिज्ञासालमनगरं परावृत्त्यागच्छन्।

XIII नगरं प्रविश्य पितरो याकूब् योऽन् आन्द्रियः किंलिपः थोमा बर्थजमयो मथिराल्डीयपुत्रो याकूब् उद्योगां शिमोन् याकूब् आता यिद्दुःखं अते सर्वे यत्र स्थाने प्रवसन्ति तस्मिन् उपरितनप्रकोष्ठे प्राविशन्।

XIV पश्चाद् एभे क्रियत्यः स्त्रियश्च यीशो र्माता मरियम् तस्य भ्रातरश्चैते सर्वे ऐक्यित्तीभूत सततं विनयेन विनयेन प्रार्थयन्त।

XV तस्मिन् समये तत्र स्थाने साकल्येन विंशत्यधिकशतं शिष्या आसन्। ततः पितरस्तेषां मध्ये तिष्ठन् उक्तवान्।

XVI हे भ्रातृगण यीशुधारिणां लोकानां पथदर्शको यो यिद्दुःखस्तस्मिन् दायुदा पवित्र आत्मा यां कथां कथयामास तस्याः प्रत्यक्षीभवनस्यावश्यकत्वम् आसीत्।

XVII स जनोऽस्माकं मध्यवर्ती सन् अस्याः सेवाया अंशम् अलभत।

XVIII तदनन्तरं कुकर्म्मणाल्लब्धं यन्मूल्यं तेन क्षेत्रभेकं क्रीतम् अपरं तस्मिन् अधोमुषे भूमौ पतिते सति तस्योदरस्य विदीर्णत्वात् सर्वा नाड्यो निरगच्छन्।

XIX अेतां कथां यिज्ञासालमनिवासिनः सर्वे लोका विद्वान्ति; तेषां निजभाषया तत्क्षेत्रत्र लकल्लामा, अर्थात् रक्तक्षेत्रमिति विख्यातमास्ते।

XX अन्यस्य, निकेतनं तदीयन्तु शुन्यमेव भविष्यति। तस्य दृष्ट्ये निवासार्य कोपि स्थास्यति नैव हि। अन्य अेव जनस्तस्य पदं संप्राप्स्यति ध्रुवां एत्थं गीतपुस्तके लिखितमास्ते।

XXI अतो योऽनो मञ्जजन्म आरब्धास्माकं समीपात् प्रभो यीशोः स्वर्गारोहणदिनं यावत् सोस्माकं मध्ये यावन्ति दिनानि यापितवान्।

XXII तावन्ति दिनानि ये मानवा अस्माभिः सार्द्धं तिष्ठन्ति तेषाम् ऐकेन जनेनास्माभिः सार्द्धं यीशोरुत्थाने साक्षिणा भवितव्यां।

XXIII अतो यस्य इति युष्टो यं बर्शब्देत्युक्त्वाड्यन्ति स यूषङ् मतथिश्च द्वावेतौ पृथङ् कृत्वा त
 ईश्वरस्य सन्निधौ प्रार्थ्यं कथितवन्तः,

XXIV हे सर्वान्तर्यामिन् परमेश्वर, यिद्धूदाः सेवनप्रेरितत्वपदव्युत्तः

XXV सन् निजस्थानम् अगच्छत्, तत्पदं लब्धुम् अनेयो र्जनयो र्मध्ये भवता कोऽभिरुचयितस्तदस्मान्
 दर्शयतां।

XXVI ततो गुटिकापाटे कृते मतथिर्निरथीयत तस्मात् सोन्येषाम् अेकादशानां प्रेरितानां मध्ये
 गणितोभवत्।

II

I अपरञ्च निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमे दिने समुपस्थिते सति ते सर्वे अेकायितीभूय स्थान
 अेकस्मिन् मिलिता आसन्।

II अेतस्मिन्नेव समयेऽकस्माद् आकाशात् प्रयत्त्यात्युग्रवायोः शब्दवद् अेकः शब्द आगत्य यस्मिन्
 गृहे त उपाविशन् तद् गृहं समस्तं व्याप्नोत्।

III ततः परं वह्निशिभास्वत्पा ङिह्वाः प्रत्यक्षीभूय विभक्ताः सत्यः प्रतिज्जनोंर्द्ध्वे स्थगिता अबूवन्।

IV तस्मात् सर्वे पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन्त आत्मा यथा वायितवान् तदनुसारेणान्यदेशीयानां
 भाषा उक्तवन्तः।

V तस्मिन् समये पृथिवीस्थसर्वदेशेभ्यो यिद्धूदीयमतावलम्बिनो भक्तलोका यिश्शालमि प्रावसन्;

VI तस्याः कथायाः किंवदन्त्या ज्ञातत्वात् सर्वे लोका मिलित्वा निजनिजभाषया शिष्याणां कथाकथनं
 श्रुत्वा समुद्रिन्ना अबवन्।

VII सर्वत्रेव विस्मयापन्ना आश्चर्यान्विताश्च सन्तः परस्परं उक्तवन्तः पश्यत ये कथां कथयन्ति ते
 सर्वे गालीलीयलोकाः किं न भवन्ति?

VIII तर्हि वयं प्रत्येकशः स्वस्वजन्मदेशीयभाषाभिः कथा अेतेषां शृणुमः किमिदं?

IX पार्थी-मादी-अराम्नाडरयिभदेशनिवासिनो यिद्धूदा-कप्पदकिया-पन्त-आशिया-

X कुगिया-पम्कुलिया-मिसरनिवासिनः कुरीणीनिकटवर्तिलूबीयप्रदेशनिवासिनो रोमनगराद् आगता
 यिद्धूदीयलोका यिद्धूदीयमतग्राहिणः क्रीतीया अराबीयाद्यो लोकाश्च ये वयम्

XI अस्माकं निजनिजभाषाभिरेतेषाम् ईश्वरीयमहाकर्मव्याप्यानं शृणुमः।

XII एत्थं ते सर्वत्रेव विस्मयापन्नाः सन्दिग्धयिताः सन्तः परस्परमयुः, अस्य को भावः?

XIII अपरे केचित् परिहस्य कथितवन्त अेते नवीनद्राक्षरसेन मत्ता अबवन्।

XIV तदा पितर अेकादशभि र्जनेः साकं तिष्ठन् ताव्लोकान् उच्यैःकारम् अवदत्, हे यिद्धूदीया हे
 यिश्शालमिनिवासिनः सर्वे, अवधानं कृत्वा मदीयवाक्यं बुध्यध्वं।

XV एदानीम् अेकयामाद् अधिका वेला नास्ति तस्माद् यूयं यद् अनुमाथ मानवा एभे मद्यपानेन
 मत्तास्तन्न।

XVI किन्तु योयेलभविष्यद्द्रक्तैतद्द्राक्यमुक्तं यथा,

XVII ईश्वरः कथयामास युगान्तसमये त्वहम् वर्षिष्यामि स्वमात्मानं सर्वप्राण्युपरि ध्रुवम्।
 भाविवाक्यं वद्विष्यन्ति कन्याः पुत्राश्च वस्तुतः। प्रत्यादेशञ्च प्राप्स्यन्ति युष्माकं युवमानवाः। तथा
 प्राचीनलोकास्तु स्वप्नान् द्रक्ष्यन्ति निश्चितं।

XVIII वर्षिष्यामि तदात्मानं दासदासीज्जनोंपिदि। तेनैव भाविवाक्यं ते वद्विष्यन्ति हि सर्वशः।

XIX ऊर्द्ध्वस्थे गगणो येव नीयस्थे पृथिवीतलो शोणितानि बृहद्भानून् घनधूमादिकानि या यिहानि
 दर्शयिष्यामि महाश्चर्याङ्कियास्तथा।

XX महाभयानकस्यैव तदिदस्य परेशितुः। पुरागमाद् रविः कृष्णो रक्तश्चन्द्रो भविष्यतः।

XXI किन्तु यः परमेशस्य नाम्नि सम्प्रार्थयिष्यते। सत्रेव मनुजो नूनं परित्रातो भविष्यति।।

XXII अतो हे उन्नायेत्वंशीयलोकाः सर्वे कथायामेतस्याम् मनो निघृष्ट्वं नासरतीयो यीशुरीश्वरस्य
 मनोनीतः पुमान् अेतद् ईश्वरस्तत्कृतैराश्चर्याद्भुतकर्मभि र्क्षेत्रीश्वर युष्माकं साक्षादेव प्रतिपादितवान्
 एति यूयं ज्ञानीथा।

XXIII तस्मिन् यीशौ ईश्वरस्य पूर्वनिश्चितमन्त्रणानिर्वाणानुसारेण मृत्यौ समर्पिते सति यूयं तं
 धृत्वा दृष्टलोकानां इस्तैः कुशे विधित्वाहता।

XXIV किन्त्वीश्वरस्तं निधनस्य बन्धनान्भोययित्वा उदस्थापयत् यतः स मृत्युना बद्धस्तिष्ठतीति न सम्भवति।

XXV अतस्तिन् दायूदपि कथितवान् यथा, सर्व्वदा मम साक्षात् स्थापय परमेश्वरं स्थिते मद्दक्षिणे तस्मिन् स्पलिष्यामि त्वहं नहि।

XXVI आनन्दिष्यति तद्धेतो मर्मकीनं मनस्तु वै आह्लादिष्यति जिह्वापि मदीया तु तथैव या प्रत्याशया शरीरन्तु मदीयं वैशयिष्यते।

XXVII परलोके यतो डेतोस्त्वं मां नैव हि त्यक्ष्यसि। स्वकीयं पुण्यवन्तं त्वं क्षयितुं नैव दास्यसि। अवं ञ्चुवनमार्गं त्वं मामेव दर्शयिष्यसि।

XXVIII स्वसम्भुषे य आनन्दो दक्षिणे स्वस्य यत् सुभां अनन्तं तेन मां पूर्णं करिष्यसि न संशयः॥

XXIX हे भ्रातरोऽस्माकं तस्य पूर्व्वपुरुषस्य दायूदः कथां स्पष्टं कथयितुं माम् अनुमन्यध्वं, स प्राणान् त्यक्त्वा श्मशाने स्थापितोभवद् अद्यापि तत् श्मशानम् अस्माकं सन्निधौ विद्यते।

XXX कुलतो लौकिकभावेन दायूदो वंशे प्रीष्टं ञ्म ग्राहयित्वा तस्यैव सिंहासने समुवेष्टुं तमुत्थापयिष्यति परमेश्वरः शपथं कुत्वा दायूदः समीपे एमम् अङ्गीकारं कृतवान्,

XXXI एति ज्ञात्वा दायूद् भविष्यद्वादी सन् भविष्यत्कालीयज्ञानेन प्रीष्टोत्थाने कथामिमां कथयामास यथा तस्यात्मा परलोके न त्यक्ष्यते तस्य शरीरञ्च न क्षेप्यति;

XXXII अतः परमेश्वर अनेन यीशुं श्मशानाद् उदस्थापयत् तत्र वयं सर्व्वे साक्षिण आस्महे।

XXXIII स ईश्वरस्य दक्षिणैरङ्गोन्नतिं प्राप्य पवित्र आत्मिन पिता यमङ्गीकारं कृतवान् तस्य इदं प्राप्य यत् पश्यथ शृणुथ य तदवर्षत्।

XXXIV यतो दायूद् स्वर्गं नारुरोड किन्तु स्वयम् एमां कथाम् अकथयद् यथा, मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः।

XXXV तव शत्रून्डं यावत् पादपीठं करोमि ना तावत् कालं मदीये त्वं दक्षवार्ध उपाविश।

XXXVI अतो यं यीशुं यूयं कुशोडत परमेश्वरस्तं प्रभुत्वान्निषिक्तत्वपदे न्ययुंक्तेति दृष्टायेलीया लोका निश्चितं ञानन्तु।

XXXVII अेतादृशीं कथां श्रुत्वा तेषां हृदयानां विदीर्णत्वात् ते पितराय तदन्यप्रेरितेभ्यश्च कथितवन्तः, हे भ्रातृगण वयं किं करिष्यामः?

XXXVIII ततः पितरः प्रत्यवदद् यूयं सर्व्वे स्वं स्वं मनः परिवर्त्तयध्वं तथा पापभोयनार्थं यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना मञ्जिताश्च भवत, तस्माद् दानरूपं परितम् आत्मानं लास्यथा।

XXXIX यतो युष्माकं युष्मत्सन्तानानाञ्च दूरस्थसर्व्वलोकानाञ्च निमित्तम् अर्थाद् अस्माकं प्रभुः परमेश्वरो यावतो लाकान् आह्लास्यति तेषां सर्व्वेषां निमित्तम् अयमङ्गीकार आस्ते।

XL अेतदन्यान्निर्बुद्धकथाभिः प्रमाणं दत्वाकथयत् अतेभ्यो विपथगामिभ्यो वर्त्तमानलोकैभ्यः स्वान् रक्षत।

XLI ततः परं ये सानन्दास्तां कथाम् अगृह्णन् ते मञ्जिता अबवन्। तस्मिन् दिवसे प्रायेण त्रीणि सड्साणि लोकास्तेषां सपक्षाः सन्तः।

XLII प्रेरितानाम् उपदेशे सङ्गतौ पूषभञ्जने प्रार्थनासु य मनःसंयोगं कृत्वातिष्ठन्।

XLIII प्रेरितैर्नानाप्रकारलक्षणेषु मडाश्चर्य्यकर्मसु य दर्शितेषु सर्व्वलोकानां भयमुपस्थितं।

XLIV विश्वासकारिणः सर्व्वे य सड् तिष्ठन्तः। स्वेषां सर्वाः सम्पत्तिः साधारण्येन स्थापयित्वाभुञ्जत।

XLV कुलतो गृहाणि द्रव्याणि य सर्वाणि विक्रीय सर्व्वेषां स्वस्वप्रयोजनानुसारेण विभज्य सर्व्वेभ्योऽददन्।

XLVI सर्व्वे अेकयिक्तीभूय दिने दिने मन्दिरे सन्तिष्ठमाना गृहे गृहे य पूषानभञ्जन्त ईश्वरस्य धन्यवाद् कुर्वन्तो लोकैः समादृताः परमानन्देन सरलान्तःकरणेन भोजनं पानञ्चकुर्वन्।

XLVII परमेश्वरो दिने दिने परित्राणामाञ्जनैर्मासलीम् अवर्द्धयत्।

III

1 तृतीययामवेलायां सत्यां प्रार्थनायाः समये पितरयोडनौ सम्भूय मन्दिरे गच्छतः।

II तस्मिन्नेव समये मन्दिरप्रवेशकानां समीपे भिक्षारणार्थं यं जन्मभङ्गमानुषं लोका मन्दिरस्य सुन्दरनाम्नि द्वारे प्रतिदिनम् अस्थापयन् तं वदन्तस्तद्वारं आनयन्।

III तदा पितरयोऽनौ मन्तिरं प्रवेष्टुम् उद्यतौ विलोक्य स भङ्गस्तौ किञ्चिद् भिक्षितवान्।

IV तस्माद् योऽना सङ्घितः पितरस्तम् अनन्यदृष्ट्या निरीक्ष्य प्रोक्तवान् आवां प्रति दृष्टिं कुरु।

V ततः स किञ्चित् प्राप्त्याशया तौ प्रति दृष्टिं कृतवान्।

VI तदा पितरो गदितवान् मम निकटे स्वर्णार्थ्यादि किमपि नास्ति किन्तु यदास्ते तद् दद्यामि नासरतीयस्य यीशुः प्रीष्टस्य नाम्ना त्वमुत्थाय गमनागमने कुरु।

VII ततः परं स तस्य दक्षिणार्करं धृत्वा तम् उदतोलयत्; तेन तत्क्षणात् तस्य जन्मस्य पादगुल्फयोः सफलत्वात् स उल्लङ्घ्य प्रोत्थाय गमनागमने ऽकरोत्।

VIII ततो गमनागमने कुर्वन् उल्लङ्घ्य ईश्वरं धन्यं वदन् ताभ्यां सार्द्धं मन्दिरे प्राविशत्।

IX ततः सर्वे लोकास्तं गमनागमने कुर्वन्तम् ईश्वरं धन्यं वदन्तश्च विलोक्य

X मन्दिरस्य सुन्दरे द्वारे य उपविश्य भिक्षितवान् सत्रेयायाम् एतत् ज्ञात्वा तं प्रति तथा घटनया यमत्कृता विस्मयापन्नाश्चाभवन्।

XI यः भङ्गः स्वस्थोऽभवत् तेन पितरयोऽनौः करयोर्धृतयोः सतोः सर्वे लोका सन्निधिम् आगच्छन्।

XII तद् दृष्ट्वा पितरस्तेभ्योऽकथयत्, हे भङ्गायेलीयलोका यूयं कुतो ऽनेनाश्चर्यं मन्यध्वे? आवां निजशक्त्या यद्वा निजपुण्येन भङ्गमनुष्यमेतं गमितवन्ताविति चिन्तयित्वा आवां प्रति कुतोऽनन्यदृष्टिं कुरुथ?

XIII यं यीशुं यूयं परकरेषु समार्षयत ततो यं पीलातो मोययितुम् अर्हच्छत् तथापि यूयं तस्य साक्षान् नाङ्गीकृतवन्त एव्राहीम एस्डाको याहूबश्चेश्वरोऽर्थाद् अस्माकं पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरः स्वपुत्रस्य तस्य यीशो मीडिमानं प्राकाशयत्।

XIV किन्तु यूयं तं पवित्रं धार्मिकं पुमांसं नाङ्गीकृत्य इत्याकारिणामेकं स्वेभ्यो दातुम् अयायध्वं।

XV पश्चात् तं ज्ञानस्याधिपतिम् अहत् किन्त्वीश्वरः शमशानात् तम् उदस्थापयत् तत्र वयं साक्षिण आस्महे।

XVI एतं यं मानुषं यूयं पश्यथ परिचिनुथ य स तस्य नाम्नि विश्वासकरणात् यलनशक्तिं लब्धवान् तस्मिन् तस्य यो विश्वासः स तं युष्माकं सर्वेषां साक्षात् सम्भूयार्णोण स्वस्थम् अकार्षीत्।

XVII हे भ्रातरौ यूयं युष्माकम् अधिपतयश्च अज्ञात्वा कर्माण्येतानि कृतवन्त एदानीं ममैष ब्रोधो जायते।

XVIII किन्त्वीश्वरः प्रीष्टस्य दुःखभोगे भविष्यद्वादिनां मुषेभ्यो यां यां कथां पूर्वमकथयत् ताः कथा एतं सिद्धा अकरोत्।

XIX अतः स्वेषां पापभोग्यार्थं जेदं कृत्वा मनांसि परिवर्त्तयध्वं, तस्माद् ईश्वरात् सान्त्वनाप्राप्तेः समय उपस्थास्यति;

XX पुनश्च पूर्वकालम् आरभ्य प्रचारितो यो यीशुः प्रीष्टस्तम् ईश्वरो युष्मान् प्रति प्रेषयिष्यति।

XXI किन्तु जगतः सुष्टिमारभ्य ईश्वरो निजपवित्रभविष्यद्वादिगाणो न यथा कथितवान् तदनुसारेण सर्वेषां कार्याणां सिद्धिपर्यन्तं तेन स्वर्गो वासः कर्त्तव्यः।

XXII युष्माकं प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणमध्यात् मत्सदृशं भविष्यद्दक्तारम् उत्पादयिष्यति, ततः स यत् किञ्चित् कथयिष्यति तत्र यूयं मनांसि निधेध्वं।

XXIII किन्तु यः कश्चित् प्राणी तस्य भविष्यद्वादिनः कथां न गृहीष्यति स निजलोकानां मध्याद् उच्छेत्स्यते," एतां कथाम् अस्माकं पूर्वपुरुषेभ्यः क्वलो मूसाः कथयामास एतत् नहि,

XXIV शिभूयेलभविष्यद्वादिनम् आरभ्य यावन्तो भविष्यद्वाक्यम् अकथयन् ते सर्वत्रेय समयस्यैतस्य कथाम् अकथयन्।

XXV यूयमपि तेषां भविष्यद्वादिनां सन्तानाः, "तव वंशोद्धवपुंसा सर्वदृशीया लोका आशिषं प्राप्ता भविष्यन्ति", एव्राहीमे कथामेतां कथयित्वा ईश्वरोऽस्माकं पूर्वपुरुषैः सार्द्धं यं नियमं स्थिरीकृतवान् तस्य नियमस्याधिकारिणोपि यूयं भवथा।

XXVI अत ईश्वरो निजपुत्रं यीशुम् उत्थाप्य युष्माकं सर्वेषां स्वस्वपापात् परावर्त्तय युष्मभ्यम् आशिषं दातुं प्रथमतस्तं युष्माकं निकटे प्रेषितवान्।

IV

I यस्मिन् समये पितरयोऽनौ लोकान् उपदिशतस्तस्मिन् समये याजका मन्दिरस्य सेनापतयः सिद्धीगणेश्च

II तयोर् उपदेशकरणौ श्रीष्टस्योत्थानम् उपलक्ष्य सर्वेषां मृतानाम् उत्थानप्रस्तावे य व्यग्राः सन्तस्तावुपागमन्।

III तौ धृत्वा दिनवसानकारणात् परदिनपर्यन्तं रुद्ध्वा स्थापितवन्तः।

IV तथापि ये लोकास्तरुपदेशम् अशृण्वन् तेषां प्रायेण पञ्चसहस्राणि जना व्यश्वसन्।

V परेऽहनि अधिपतयः प्राचीना अध्यापकाश्च डानननामा मढायान्जकः

VI क्रियङ्का योऽहन् सिक्न्दर एत्याद्यो मढायान्जकस्य ज्ञातयः सर्वे यिज्ञाशालम्नगरे मिलाताः।

VII अनन्तरं प्रेरितौ मध्ये स्थापयित्वापृच्छन् युवां कया शक्तया वा केन नाम्ना कर्माण्येतानि कुरुथः?

VIII तदा पितरः पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन् प्रत्यवादीत्, डे लोकानाम् अधिपतिगण डे एस्त्रायेलीयप्राचीनाः,

IX अेतस्य दुर्वलमानुषस्य डितं यत् कर्माड्रियत, अर्थात्, स येन प्रकारेण स्वस्थोभवत् तस्येड् अद्यावां पृच्छथ,

X तर्डि सर्वे एस्त्रायेलीयलोका यूयं जानीत नासरतीयो यो यीशुश्रीष्टः कुशे युष्माभिरविध्यत यश्वेश्वरेण श्मशानाड् उत्थापितः, तस्य नाम्ना जनीयं स्वस्थः सन् युष्माकं सम्भुषे प्रोत्तिष्ठति।

XI नियेतुमि र्थुष्माभिरयं यः प्रस्तरोऽवज्ञातोऽभवत् स प्रधानकोणस्य प्रस्तरोऽभवत्।

XII तद्विन्नाडपरत् कस्माडपि परित्राणं भवितुं न शक्नोति, येन त्राणं प्राथ्येत् भूमण्डलस्यलोकानां मध्ये तादृशं डिमपि नाम नास्ति।

XIII तदा पितरयोऽनोरेतादृशीम् अक्षेभतां दृष्ट्वा तावविद्वांसौ नीयलोकाविति बुद्ध्वा आश्वर्यम् अमन्यन्त तौ य यीशोः सङ्गिनौ ज्ञाताविति ज्ञातुम् अशक्नुवन्।

XIV डिन्तु ताभ्यां साड्ढं तं स्वस्थमानुषं तिष्ठन्तं दृष्ट्वा ते कामयपराम् आपत्तिं कर्त्त नाशक्नुन्।

XV तदा ते सभातः स्थानान्तरं गन्तुं तान् आज्ञाप्य स्वयं परस्परम् एति मन्त्रणामकुर्वन्

XVI तौ मानवौ प्रति डिं कर्त्तव्यं? तावेकं प्रसिद्धम् आश्वर्यं कर्म कृतवन्तौ तद् यिज्ञाशालम्निवासिनां सर्वेषां लोकानां समीपे प्राडाशत तस्य वयमपह्नुतुं न शक्नुमः।

XVII डिन्तु लोकानां मध्यम् अेतद् यथा न व्याप्नोति तदर्थं तौ भयं प्रदश्यं तेन नाम्ना कमपि मनुष्यं नोपदिशतम् एति दृढं निषेधाडः।

XVIII ततस्ते प्रेरितावाडूय अेतदाज्ञापयन् एतः परं यीशो नाम्ना कडापि कामपि कथां मा कथयतं डिमपि नोपदिशन्।

XIX ततः पितरयोऽनौ प्रत्यवदताम् एश्वरस्याज्ञाग्राडणं वा युष्माकम् आज्ञाग्राडणम् अेतयो मध्ये एश्वरस्य गोयरे डिं विडितं? यूयं तस्य विवेयनां कुरुत।

XX वयं यद् अपश्याम यदशृणुम य तन्न प्रयारयिष्याम अेतत् कडापि भवितुं न शक्नोति।

XXI यदघटत तद् दृष्ट्वा सर्वे लोका एश्वरस्य गुणान् अनववदन् तस्मात् लोकभयात् तौ दण्डयितुं कमयुपायं न प्राथ्ये ते पुनरपि तर्णयित्वा तावत्यजन्।

XXII यस्य मानुषस्यैतत् स्वास्थ्यकरणाम् आश्वर्यं कर्माड्रियत तस्य वयश्वत्वारिंशद्दत्सरा व्यतीताः।

XXIII ततः परं तौ विसृष्टौ सन्तौ स्वसङ्गिनां सन्निधिं गत्वा प्रधानयाजकैः प्राचीनलोकैश्च प्रोक्ताः सर्वाः कथा ज्ञापितवन्तौ।

XXIV तच्छ्रुत्वा सर्वे अेकयिन्तीभूय एश्वरमुद्दिश्य प्रोय्यैरेतत् प्रार्थयन्त, डे प्रभो गगणपृथिवीपयोधीनां तेषु य यदद् आस्ते तेषां स्रष्टेश्वरस्त्वं।

XXV त्वं निजसेवकेन दायुडा वाक्यमिडम् उवयिथ, मनुष्या अन्यदेशीयाः कुर्वन्ति कलडं कुतः। लोकाः सर्वे डिमर्थं वा यिन्तां कुर्वन्ति निष्डवां।

XXVI परमेशस्य तेनैवाभिषिक्तस्य जनस्य या विरुद्धमभितिष्ठन्ति पृथिव्याः पतयः कुतः॥

XXVII डुलतस्तव डस्तेन मन्त्रणया य पूर्व यदत् स्थिरीकृतं तद् यथा सिद्धं भवति तदर्थं त्वं यम् अधिषिक्तवान् स अेव पवित्रो यीशुस्तस्य प्रातिकूल्येन डेरोद् पन्तीयपीलातो

XXVIII डन्यदेशीयलोका एस्त्रायेलोकाश्च सर्वे अेते सभायाम् अतिष्ठन्।

- XXIX हे परमेश्वर अधुना तेषां तर्जनं गर्जनञ्च शृणु;
- XXX तथा स्वास्थ्यकराकर्मणा तव बाहुबलप्रकाशपूर्वकं तव सेवकान् निर्भयेन तव वाक्यं प्रयारयितुं तव पवित्रपुत्रस्य यीशो नांमिना आश्चर्याण्यसम्भवानि य कर्माणि कर्तुञ्चाज्ञापय।
- XXXI एतथं प्रार्थनया यत्र स्थाने ते सभायाम् आसन् तत् स्थानं प्राकम्पत; ततः सर्वे पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन्त एश्वरस्य कथाम् अक्षोभेण प्राचारयन्।
- XXXII अपरञ्च प्रत्ययकारिणोऽसमूहा अकमनस अकथित्तीभूय स्थिताः। तेषां केपि निजसम्पत्तिं स्वीयां नाजानन् किन्तु तेषां सर्वाः सम्पत्तयः साधारण्येन स्थिताः।
- XXXIII अन्यस्य प्रेरिता महाशक्तिप्रकाशपूर्वकं प्रभो यीशोरुत्थाने साक्ष्यम् अददुः, तेषु सर्वेषु महानुग्रहोऽभवस्य।
- XXXIV तेषां मध्ये कस्यापि द्रव्यन्यूनता नाभवद् यतस्तेषां गृहभूम्याद्या याः सम्पत्तय आसन् ता विक्रीय
- XXXV तन्मूल्यमानीय प्रेरितानां यरणेषु तैः स्थापितं; ततः प्रत्येकशः प्रयोजनानुसारेण दत्तमभवत्।
- XXXVI विशेषतः कुप्रोपट्टीपीयो योसिनामको लेविवंशजात अको जनो भूम्यधिकारी, यं प्रेरिता अर्णव्या अर्थात् सान्त्वनादायकं एत्युक्त्वा समाहूयन्।
- XXXVII स जनो निजभूमिं विक्रीय तन्मूल्यमानीय प्रेरितानां यरणेषु स्थापितवान्।

V

- I तदा अनानियनामक अको जनो यस्य भार्याया नाम सङ्कीरा स स्वाधिकारं विक्रीय
- II स्वभार्यायां ज्ञापयित्वा तन्मूल्यस्यैकशं सङ्गोप्य स्थापयित्वा तदन्यांशमात्रमानीय प्रेरितानां यरणेषु समर्पितवान्।
- III तस्मात् पितरोऽकथयत् हे अनानिय भूमे मूल्यं किञ्चित् सङ्गोप्य स्थापयितुं पवित्रस्यात्मनः सन्निधौ मृषावाक्यं कथयितुञ्च शैतान् कुतस्तवान्तःकरणे प्रवृत्तिमजनयत्?
- IV सा भूमि र्यदा तव हस्तगता तदा किं तव स्वीया नासीत्? तर्हि स्वान्तःकरणे कुत अतादृशी कुक्लपना त्वया कृता? त्वं केवलमनुष्यस्य निकटे मृषावाक्यं नावादीः किन्तु ईश्वरस्य निकटेऽपि।
- V अंतां कथां श्रुत्वैव सोऽनानियो भूमौ पतन् प्राणान् अत्यजत्, तद्दृत्तान्तं यावन्तो लोका अशृण्वन् तेषां सर्वेषां महाभयम् अजायत्।
- VI तदा युवलोकास्तं वस्त्रेणारुष्टाद्य अहि नीत्वा श्मशानेऽस्थापयन्।
- VII ततः प्रहरेकानन्तरं किं वृत्तं तन्नावगत्य तस्य भार्यापि तत्र समुपस्थिता।
- VIII ततः पितरस्ताम् अपृच्छत्, युवाभ्याम् अंतावन्मुद्राभ्यो भूमिं विंकीता न वा? अंतत्वं वद; तदा सा प्रत्यवादीत् सत्यम् अंतावद्भ्यो मुद्राभ्य अवे।
- IX ततः पितरोऽकथयत् युवां कथं परमेश्वरस्यात्मानं परीक्षितुम् अकमन्त्राणावभवतां? पश्य ये तव पतिं श्मशाने स्थापितवन्तस्ते द्वारस्य समीपे समुपतिष्ठन्ति त्वामपि अहिर्नष्यन्ति।
- X ततः सापि तस्य यरणसन्निधौ पतित्वा प्राणान् अत्याक्षीत्। पश्चात् ते युवानोऽत्यन्तरम् आगत्य तामपि मृतां दृष्ट्वा अहि नीत्वा तस्याः पत्युः पार्श्वे श्मशाने स्थापितवन्तः।
- XI तस्मात् मण्डल्याः सर्वे लोका अन्यलोकाश्च तां वार्तां श्रुत्वा साध्वसं गताः।
- XII ततः परं प्रेरितानां हस्ते लोकाणां मध्ये अह्लाश्चर्याण्यद्भुतानि कर्माण्यक्रियन्तः; तदा शिष्याः सर्वे अकथित्तीभूय सुलेमानो ऽलिन्दे सम्भूयासन्।
- XIII तेषां सङ्घन्तर्गो भवितुं कोपि प्रगल्भतां नागमत् किन्तु लोकास्तान् समाद्विश्यन्त।
- XIV स्त्रियः पुरुषाश्च अडवो लोका विश्वास्य प्रभुं शरणमापन्तः।
- XV पितरस्य गमनागमनाभ्यां केनापि प्रकारेण तस्य छाया कस्मिंश्चिज्जने लगिष्यतीत्याशया लोका रोगिणः शिविकया अटवया यानीय पथि पथि स्थापितवन्तः।
- XVI यतुर्दिकस्थनगरेभ्यो अडवो लोकाः सम्भूय रोगिणोऽपवित्रभुतग्रस्तांश्च चिरशालमम् आनयन् ततः सर्वे स्वस्था अक्रियन्त।
- XVII अनन्तरं महायाजकः सिद्दूकिनां मतग्राहिणस्तेषां सडयराश्च
- XVIII महाहोधान्विताः सन्तः प्रेरितान् धृत्वा नीयलोकानां कारायां अदृष्ट्वा स्थापितवन्तः।

- XIX કિન્તુ રાત્રી પરમેશ્વરસ્ય દૂતઃ કારાયા દ્વારં મોચયિત્વા તાન્ બહિરાનીયાકથયત્,
- XX યૂયં ગત્વા મન્દિરે દણ્ડાયમાનાઃ સન્તો લોકાન્ પ્રતીમાં જીવનદાયિકાં સર્વાં કથાં પ્રચારયતા
- XXI ઇતિ શ્રુત્વા તે પ્રત્યૂષે મન્દિર ઉપસ્થાય ઉપદિષ્ટવન્તઃ। તદા સહચરગણોન સહિતો મહાયાજક આગત્ય મન્ત્રિગણામ્ ઇસ્રાયેલ્વંશસ્ય સર્વાન્ રાજસભાસદઃ સભાસ્થાન્ કૃત્વા કારાયાસ્તાન્ આપયિતું પદાતિગણાં પ્રેરિતવાન્।
- XXII તતસ્તે ગત્વા કારાયાં તાન્ અપ્રાપ્ય પ્રત્યાગત્ય ઇતિ વાર્તામ્ અવાદિષુઃ,
- XXIII વયં તત્ર ગત્વા નિર્વિદ્ધં કારાયા દ્વારં રુદ્ધં રક્ષકાંશ્ચ દ્વારસ્ય બહિર્દણ્ડાયમાનાન્ અદર્શામ એવ કિન્તુ દ્વારં મોચયિત્વા તન્મધ્યે કમપિ દ્રષ્ટું ન પ્રાપ્તાઃ।
- XXIV એતાં કથાં શ્રુત્વા મહાયાજકો મન્દિરસ્ય સેનાપતિઃ પ્રધાનયાજકાશ્ચ, ઇત પરં કિમપરં ભવિષ્યતીતિ ચિન્તયિત્વા સન્દિગ્ધચિન્તા અભવન્।
- XXV એતસ્મિન્નેવ સમયે કશ્ચિત્ જન આગત્ય વાર્તામિતામ્ અવદત્ પશ્યત યૂયં યાન્ માનવાન્ કારાયામ્ અસ્થાપયત તે મન્દિરે તિષ્ઠન્તો લોકાન્ ઉપદિશન્તિ।
- XXVI તદા મન્દિરસ્ય સેનાપતિઃ પદાતયશ્ચ તત્ર ગત્વા ચેલ્લોકાઃ પાષાણાન્ નિક્ષિપ્યાસ્માન્ મારયન્તીતિ ભિયા વિનત્યાચારે તાન્ આનયન્।
- XXVII તે મહાસભાયા મધ્યે તાન્ અસ્થાપયન્ તતઃ પરં મહાયાજકસ્તાન્ અપૃચ્છત્,
- XXVIII અનેન નામ્ના સમુપદેષ્ટું વયં કિં દૃઢં ન ન્યષેધામ? તથાપિ પશ્યત યૂયં સ્વેષાં તેનોપદેશેને યિરૂશાલમં પરિપૂર્ણા કૃત્વા તસ્ય જનસ્ય રક્તપાતજનિતાપરાધમ્ અસ્માન્ પ્રત્યાનેતું ચેષ્ઠ્વો
- XXIX તતઃ પિતરોન્યપ્રેરિતાશ્ચ પ્રત્યવદન્ માનુષસ્યાજ્ઞાગ્રહણાદ્ ઈશ્વરસ્યાજ્ઞાગ્રહણમ્ અસ્માકમુચિતમ્।
- XXX યં યીશું યૂયં કુશે વેદિત્વાહત તમ્ અસ્માકં પૈતૃક ઈશ્વર ઉત્થાપ્ય
- XXXI ઇસ્રાયેલ્વંશાનાં મનઃપરિવર્તનં પાપક્ષમાઞ્ચ કર્તું રાજાનં પરિત્રાતારઞ્ચ કૃત્વા સ્વદક્ષિણપાર્શ્વે તસ્યાન્નતિમ્ અકરોત્।
- XXXII એતસ્મિન્ વયમપિ સાક્ષિણ આસ્મહે, તત્ કેવલં નહિ, ઈશ્વર આજ્ઞાગ્રાહિભ્યો યં પવિત્રમ્ આત્મનં દત્તવાન્ સોપિ સાક્ષ્યસ્તિ।
- XXXIII એતદ્વાક્યે શ્રુતે તેષાં હૃદયાનિ વિદ્ધાન્યભવન્ તતસ્તે તાન્ હન્તું મન્ત્રિતવન્તઃ।
- XXXIV એતસ્મિન્નેવ સમયે તત્સભાસ્થાનાં સર્વલોકાનાં મધ્યે સુખ્યાતો ગમિલીયેલ્નામક એકો જનો વ્યવસ્થાપકઃ ફિરૂશિલોક ઉત્થાય પ્રેરિતાન્ ક્ષણાર્થં સ્થાનાન્તરં ગન્તુમ્ આદિશ્ય કથિતવાન્,
- XXXV હે ઇસ્રાયેલ્વંશીયાઃ સર્વે યૂયમ્ એતાન્ માનુષાન્ પ્રતિ યત્ કર્તુમ્ ઉદ્યતાસ્તસ્મિન્ સાવધાના ભવત।
- XXXVI ઇતઃ પૂર્વં થૂદાનામૈકો જન ઉપસ્થાય સ્વં કમપિ મહાપુરુષમ્ અવદત્, તતઃ પ્રાયેણ યતુઃશતલોકાસ્તસ્ય મતગ્રાહિણોભવન્ પશ્ચાત્ સ હતોભવત્ તસ્યાજ્ઞાગ્રાહિણો યાવન્તો લોકાસ્તે સર્વે વિકીર્ણાઃ સન્તો ડકૃતકાર્ય્યા અભવન્।
- XXXVII તસ્માજ્જનાત્ પરં નામલેખનસમયે ગાલીલીયયિહૂદાનામૈકો જન ઉપસ્થાય બહુલ્લોકાન્ સ્વમતં ગ્રાહીતવાન્ તતઃ સોપિ વ્યનશ્યત્ તસ્યાજ્ઞાગ્રાહિણો યાવન્તો લોકા આસન્ તે સર્વે વિકીર્ણા અભવન્।
- XXXVIII અધુના વદામિ, યૂયમ્ એતાન્ મનુષ્યાન્ પ્રતિ કિમપિ ન કૃત્વા ક્ષાન્તા ભવત, યત એષ સઙ્કલ્પ એતત્ કર્મ ય યદિ મનુષ્યાદભવત્ તર્હિ વિફલં ભવિષ્યતિ।
- XXXIX યદીશ્વરાદભવત્ તર્હિ યૂયં તસ્યાન્યથા કર્તું ન શક્યથ, વરમ્ ઈશ્વરરોધકા ભવિષ્યથા
- XL તદા તસ્ય મન્ત્રણાં સ્વીકૃત્ય તે પ્રેરિતાન્ આહૂય પ્રહૃત્ય યીશો નામ્ના કામપિ કથાં કથયિતું નિષિધ્ય વ્યસર્જન્।
- XLI કિન્તુ તસ્ય નામાર્થં વયં લજ્જાભોગસ્ય યોગ્યત્વેન ગણિતા ઇત્યત્ર તે સાનન્દાઃ સન્તઃ સભાસ્થાનાં સાક્ષાદ્ અગચ્છન્।
- XLII તતઃ પરં પ્રતિદિનં મન્દિરે ગૃહે ગૃહે ચાવિશ્રામમ્ ઉપદિશ્ય યીશુપ્રીષ્ટસ્ય સુસંવાદં પ્રચારિતવન્તઃ।

VI

I तस्मिन् समये शिष्याणां बाहुल्यात् प्रात्यङ्किकदानस्य विश्राणानैर्भिन्नदेशीयानां विधवास्त्रीगण उपेक्षिते सति षष्ठीयलोकैः सडान्यदेशीयानां विवाह उपातिष्ठत्।

II तदा द्वादशप्रेरिताः सर्वान् शिष्यान् संगृह्याकथयन् ईश्वरस्य कथाप्रचारं परित्यज्य भोजनगवेषणम् अस्माकम् उचितं नडि।

III अतो डे भ्रातृगण वयम् अतत्कर्मणो भारं येभ्यो दातुं शक्नुम अतादृशान् सुष्यात्यापन्नान् पवित्रेणात्मना ज्ञानेन य पूर्णान् सप्रजनान् यूयं स्वेषां मध्ये मनोनीतान् कुरुत,

IV किन्तु वयं प्रार्थनायां कथाप्रचारकर्मणि य नित्यप्रवृत्ताः स्थास्यामः।

V अतस्यां कथायां सर्वे लोकाः सन्तुष्टाः सन्तः स्वेषां मध्यात् स्तिङ्गानः क्लिपिः प्रभरो निकानोर् तीमन् पर्मिणा थिडूडिमतग्राडी-आन्तियभियानगरीयो निकला अतान् परमभक्तान् पवित्रेणात्मना परिपूर्णान् सप्त जनान्

VI प्रेरितानां समक्षम् आनयन्, ततस्ते प्रार्थनां कृत्वा तेषां शिरःसु डस्तान् आर्पयन्।

VII अपरञ्च ईश्वरस्य कथा देशं व्याप्नोत् विशेषतो थिडूडिशालमि नगरे शिष्याणां संध्या प्रभूतर्षेणावद्धत याजकानां मध्येपि बडवः श्रीष्टमतग्राडिणोडभवन्।

VIII स्तिङ्गानो विश्वासेन पराक्रमेण य परिपूर्णाः सन् लोकानां मध्ये बाहुविधम् अद्भुतम् आश्चर्यं कर्माकरोत्।

IX तेन लिबर्त्तिनीयानाम्ना विष्यातसङ्घस्य कतिपयजनाः कुरीणीयसिकन्दरीय-डिलिकीयाशीयादेशीयाः कियन्तो जनश्रोत्याय स्तिङ्गानेन सार्द्धं व्यवहन्ता।

X किन्तु स्तिङ्गानो ज्ञानेन पवित्रेणात्मना य ईदृशीं कथां कथितवान् यस्यास्ते आपत्तिं कर्तुं नाशक्नुवन्।

XI पश्चात् तैर्लोभिताः कतिपयजनाः कथामेनाम् अकथयन्, वयं तस्य मुभतो मूसा ईश्वरस्य य निन्दावाक्यम् अश्रीष्म।

XII ते लोकानां लोकप्राग्नीनानाम् अध्यापकानाञ्च प्रवृत्तिं जनयित्वा स्तिङ्गानस्य सन्निधिम् आगत्य तं धृत्वा मडासभामध्यम् आनयन्।

XIII तदनन्तरं कतिपयजनेषु मिथ्यासाक्षिषु समानीतेषु तैडकथयन् अेष जन अतत्पुण्यस्थानव्यवस्थयोर्निन्दातः कदापि न निवर्त्तते।

XIV डुलतो नासरतीयथीशुः स्थानमेतद् उच्छिन्नं करिष्यति मूसासमर्पितम् अस्माकं व्यवडरणम् अन्यर्षं करिष्यति तस्यैतादृशीं कथां वयम् अशृणुम।

XV तदा मडासभास्थाः सर्वे तं प्रति स्थिरां दृष्टिं कृत्वा स्वर्गदूतमुभसदृशं तस्य मुभम् अपश्यन्।

VII

I ततः परं मडायाजकः पृष्टवान्, अेषा कथां किं सत्या?

II ततः स प्रत्यवदत्, डे पितरो डे भ्रातरः सर्वे लाका मनांसि निधदृध्वां अस्माकं पूर्वपुरुष षड्राडीम् डारणनगरे वासकरणात् पूर्वं यदा अराम्-नडरयिमदेशे आसीत् तदा तेजोमय ईश्वरो दर्शनं दत्वा

III तमवदत् त्वं स्वदेशजातिमित्राणि परित्यज्य यं देशमडं दर्शयिष्यामि तं देशं व्रज।

IV अतः स कस्टीयदेशं विडाय डारणनगरे न्यवसत्, तदनन्तरं तस्य पितरि मृते यत्र देशे यूयं निवसथ स अेनं देशमागच्छत्।

V किन्त्वीश्वरस्तस्मै कभ्यधिकारम् अर्थाद् अेकपडपरिमितां भूमिमपि नाददात्; तदा तस्य कोपि सन्तानो नासीत् तथापि सन्तानैः सार्द्धम् अेतस्य देशस्याधिकारी त्वं भविष्यसीति तम्प्रत्यङ्गीकृतवान्।

VI ईश्वर एत्थम् अपरमपि कथितवान् तव सन्तानाः परदेशे निवत्स्यन्ति ततस्तदेशीयलोकान् शतवत्सरान् यावत् तान् दासत्वे स्थापयित्वा तान् प्रति कुव्यवडारं करिष्यन्ति।

VII अपरम् ईश्वर अेनां कथामपि कथितवान्, ये लोकास्तान् दासत्वे स्थापयिष्यन्ति ताव्लोकान् अडं डण्डयिष्यामि, ततः परं ते बडिर्गताः सन्तो माम् अत्र स्थाने सेविष्यन्ते।

VIII पश्चात् स तस्मै त्वकछेदस्य नियमं दत्तवान्, अत एस्डकनाग्नि षड्राडीम अेकपुत्रे जाते, अष्टमदिने तस्य त्वकछेदम् अकरोत्। तस्य एस्डकः पुत्रो याडूब्, ततस्तस्य याडूब्ोडस्माकं द्वादश पूर्वपुरुषा अजायन्त।

- IX ते पूर्वपुरुषा एर्ष्यया परिपूर्णा मिसरदेशं प्रेषयितुं यूषङ् व्यकीर्णान्।
 X किन्त्वीश्वरस्तस्य सहायो भूत्वा सर्वस्या दुर्गते रक्षित्वा तस्मै बुद्धिं दत्त्वा मिसरदेशस्य राज्ञः
 क्रौरिणः प्रियपात्रं कृतवान् ततो राज्ञा मिसरदेशस्य स्वीयसर्वपरिवारस्य च शासनपदं तस्मै दत्तवान्।
 XI तस्मिन् समये मिसर-किनानदेशयो दुर्भिक्षाढेतोरतिक्लिष्टत्वात् नः पूर्वपुरुषा लक्ष्यद्रव्यं
 नालभन्त।
 XII किन्तु मिसरदेशे शस्यानि सन्ति, याङ्गु एभां वार्तां श्रुत्वा प्रथमम् अस्माकं पूर्वपुरुषान् मिसरं
 प्रेषितवान्।
 XIII ततो द्वितीयवारगमने यूषङ् स्वभ्रातृभिः परिचिंतोऽभवत्; यूषङ्को भ्रातरः क्रौरिण् राजेन
 परिचिता अभवन्।
 XIV अनन्तरं यूषङ् भ्रातृगणं प्रेष्य निजपितरं याङ्गुं निजान् पञ्चाधिकसप्ततिसंभ्यकान्
 ज्ञातिजनांश्च समाहूतवान्।
 XV तस्माद् याङ्गुं मिसरदेशं गत्वा स्वयम् अस्माकं पूर्वपुरुषाश्च तस्मिन् स्थानेऽभ्रियन्त।
 XVI ततस्ते शिपिमं नीता यत् श्मशानम् एब्राहीम् मुद्रादत्त्वा शिपिमः पितु ळंभोरः पुत्रेभ्यः क्रीतवान्
 तत्श्मशाने स्थापयाञ्चिक्रे।
 XVII ततः परम् एश्वर एब्राहीमः सन्निधौ शपथं कृत्वा यां प्रतिज्ञां कृतवान् तस्याः प्रतिज्ञायाः
 झलनसमये निकटे सति एस्त्रायेल्लोका सिमरदेशे वर्द्धमाना बहुसंभ्या अभवन्।
 XVIII शेषे यूषङ् यो न परिचिनोति तादृश एको नरपतिरुपस्थाप्य
 XIX अस्माकं ज्ञातिभिः सार्द्धं धूर्ततां विधाय पूर्वपुरुषान् प्रति कुव्यवहरणपूर्वकं तेषां वंशनाशनाय
 तेषां नवजातान् शिशून् बहिर् निरक्षेपयत्।
 XX अतस्मिन् समये मूसा जज्ञे, स तु परमसुन्दरोऽभवत् तथा पितृगृहे मासत्रयपर्यन्तं
 पालितोऽभवत्।
 XXI किन्तु तस्मिन् बहिर्निक्षिप्ते सति क्रौरिणराजस्य कन्या तम् उत्तोल्य नीत्वा दत्तकपुत्रं कृत्वा
 पालितवती।
 XXII तस्मात् स मूसा मिसरदेशीयायाः सर्वविद्यायाः पारदृष्या सन् वाक्ये क्रियायाञ्च शक्तिमान्
 अभवत्।
 XXIII स सम्पूर्णयत्वारिशद्वत्सरवयस्को भूत्वा एस्त्रायेलीयवंशनिजभ्रातृन् साक्षात् कर्तुं मतिं यके।
 XXIV तेषां जनमेकं हिंसितं दृष्ट्वा तस्य सपक्षः सन् हिंसितजनम् उपकृत्य मिसरीयजनं जघाना।
 XXV तस्य ङस्तेनेश्वरस्तान् उद्धरिष्यति तस्य भ्रातृगणा एति ज्ञास्यति स एत्यनुमानं यकार, किन्तु
 ते न बुबुधिरौ।
 XXVI तत्परे ङडनि तेषाम् उलयो र्जनयो वाक्कलङ् उपस्थिते सति मूसाः समीपं गत्वा तयो र्भेवनं
 कर्तुं मतिं कृत्वा कथयामास, ङे मडाशयौ युवां भ्रातरौ परस्परम् अन्यायं कुतः कुरुथः?
 XXVII ततः समीपवासिनं प्रति यो जनोऽन्यायं यकार स तं दूरीकृत्य कथयामास, अस्माकमुपरि
 शास्तृत्वविचारयितृत्वपद्योः कस्त्वां नियुक्तवान्?
 XXVIII ह्यो यथा मिसरीयं ङतवान् तथा किं मामपि ङनिष्यसि?
 XXIX तदा मूसा अतादृशीं कथां श्रुत्वा पलायनं यके, ततो मिदियनदेशं गत्वा प्रवासी सन् तस्थौ,
 ततस्तत्र द्वौ पुत्रौ जज्ञाते।
 XXX अनन्तरं यत्वारिशद्वत्सरेषु गतेषु सीनयपर्वतस्य प्रान्तरे प्रज्वलितस्तम्भस्य वह्निशिषायां
 परमेश्वरदूतस्तस्मै दर्शनं ददौ।
 XXXI मूसास्तस्मिन् दर्शने विस्मयं मत्वा विशेषं ज्ञातुं निकटं गच्छति,
 XXXII अतस्मिन् समये, अढं तव पूर्वपुरुषाणाम् एश्वरोऽर्थाद् एब्राहीम एश्वर एस्डाक एश्वरो
 याङ्गु एश्वरश्च, मूसाभुद्विश्य परमेश्वरस्यैतादृशी विहायसीया वाणी अबूव, ततः स कम्पान्वितः सन्
 पुन निरीक्षितुं प्रगल्भो न अबूव।
 XXXIII परमेश्वरस्तं जगाद, तव पाद्योः पादुके भोग्य यत्र तिष्ठसि सा पवित्रभूमिः।
 XXXIV अढं मिसरदेशस्थानां निजलोकाणां दुर्दशां नितान्तम् अपश्यं, तेषां कातर्योक्तिञ्च श्रुतवान्
 तस्मात् तान् उद्धर्तुम् अवरोह्यागमम्; एदानीम् आगच्छ मिसरदेशं त्वां प्रेषयामि।

XXXV कस्त्वां शास्त्वविचारयितुत्वपद्यो निंयुक्तवान्, एति वाक्यमुक्त्वा तै यो मूसा अवज्ञातस्तमेव ईश्वरः स्तम्भमध्ये दर्शनदात्रा तेन दूतेन शास्तारं मुक्तिदातारञ्च कृत्वा प्रेषयामासा

XXXVI स य मिसरदेशे सूक्ष्नाग्नि समुद्रे य पश्चात् यत्वारिशद्वत्सरान् यावत् मडाप्रान्तरे नानाप्रकाराण्यद्भुतानि कर्माणि लक्षणानि य दर्शयित्वा तान् बहिः कृत्वा समानिनाया

XXXVII प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणस्य मध्ये मादृशम् अेकं भविष्यद्दत्तारम् उत्पादयिष्यति तस्य कथायां यूयं मनो निधास्यथ, यो ज्ञन एसायेलः सन्तानेभ्य अेनां कथां कथयामास स अेष मूसाः।

XXXVIII मडाप्रान्तरस्थमण्डलीमध्येऽपि स अेव सीनयपर्वतोपरि तेन सार्द्धं संलापिनो दूतस्य यास्मत्पितृगणस्य मध्यस्थः सन् अस्मभ्यं दातव्यनि ज्ठवनदायकानि वाक्यानि लेभो

XXXIX अस्माकं पूर्वपुरुषास्तम् अमान्यं क्त्वा स्वेभ्यो दूरीकृत्य मिसरदेशं परावृत्य गन्तुं मनोभिरभिलष्य ङारोणं जगद्गुः,

XL अस्माकम् अग्रेऽग्रे गन्तुं अस्मदर्थं देवगणं निर्माहि यतो यो मूसा अस्मान् मिसरदेशाद् बहिः कृत्वानीतवान् तस्य किं ज्ञातं तदस्माभिर्न ज्ञायते।

XLI तस्मिन् समये ते गोवत्साकृतिं प्रतिमां निर्माय तामुद्दिश्य नैवेद्यमुत्पृज्य स्वदस्तकृतवस्तुना आनन्दितवन्तः।

XLII तस्माद् ईश्वरस्तेषां प्रति विमुञ्चः सन् आकाशस्थं ज्योतिर्गणं पूजयितुं तेभ्योऽनुमतिं ददौ, यादृशं भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिखितमास्ते, यथा, एसायेलीयवंशा रे यत्वारिशत्समान् पुरा मडति प्रान्तरे संस्था यूयन्तु यानि या बलिडोमादिकर्माणि कृतवन्तस्तु तानि किं मां समुद्दिश्य युष्माभिः प्रकृतानीति नैव या

XLIII किन्तु वो मोलकाप्यस्य देवस्य दूष्यमेव या युष्माकं रिभङ्गनाप्याया देवतायाश्च तारका। अेतयोरुभयो मूर्ती युष्माभिः परिपूजितो अतो युष्मांस्तु बाबेलः पारं नेष्यामि निश्चिंतं।

XLIV अपरञ्च यन्निरदर्शनम् अपश्यस्तदनुसारेण दूष्यं निर्माहि यस्मिन् ईश्वरो मूसां अेतद्वाक्यं बलाषे तत् तस्य निरूपितं साक्ष्यस्वरूपं दूष्यम् अस्माकं पूर्वपुरुषैः सङ्ग प्रान्तरे तस्थौ।

XLV पश्चात् यिडोशूयेन सडितैस्तेषां वंशजातैरस्मत्पूर्वपुरुषैः स्वेषां सम्मुभाद् ईश्वरेण दूरीकृतानाम् अन्यदेशीयानां देशाधिकृतिकाले समानीतं तद् दूष्यं दायद्रीधिकारं यावत् तत्र स्थान आसीत्।

XLVI स दायूद् परमेश्वरस्यानुग्रहं प्राप्य याकूब् ईश्वरार्थम् अेकं दूष्यं निर्मातुं ववागच्छ;

XLVII किन्तु सुलेमान् तदर्थं मन्दिरम् अेकं निर्मितवान्।

XLVIII तथापि यः सर्वोपरिस्थः स कस्मिंश्चिद् दस्तकृते मन्दिरे निवसतीति नडि, भविष्यद्वादी कथामेतां कथयति, यथा,

XLIX परेशो वदति स्वर्गो रञ्जसिंढासनं ममा मदीयं पादपीठञ्च पृथिवी भवति ध्रुवं तर्हि यूयं कृते मे किं प्रनिर्मास्यथ मन्दिरे विश्रामाय मदीयं वा स्थानं किं विद्यते त्विड।

L सर्वोपर्येतानि वस्तूनि किं मे दस्तकृतानि ना।

LI डे अनाज्ञाग्राडका अन्तःकरणे श्रवणे यापवित्रलोकाः यूयम् अनवरतं पवित्रस्यात्मनः प्रातिकूल्यम् आचरथ, युष्माकं पूर्वपुरुषा यादृशा यूयमपि तादृशाः।

LII युष्माकं पूर्वपुरुषाः कं भविष्यद्वादिनं नाताडयन्? ये तस्य धार्मिकस्य ज्ञनस्यागमनकथां कथितवन्तस्तान् अघ्नन् यूयम् अघूना विश्वासघातिनो भूत्वा तं धार्मिकं ज्ञनम् अडत।

LIII यूयं स्वर्गीयदूतगणेन व्यवस्थां प्राप्यापि तां नाचरथा

LIV एमां कथां श्रुत्वा ते मनःसु बिद्धाः सन्तस्तं प्रति दन्तदुर्घणाम् अकुर्वन्।

LV किन्तु स्तिङ्गानः पवित्रेणात्मना पूर्णो भूत्वा गगाणं प्रति स्थिरदृष्टिं कृत्वा ईश्वरस्य दक्षिणे दण्डायमानं यीशुञ्च विलोक्य कथितवान्;

LVI पश्य, मेघद्वारे मुक्तम् ईश्वरस्य दक्षिणे स्थितं मानवसुतञ्च पश्यामि।

LVII तदा ते प्रोच्यैः शब्दं कृत्वा कर्णेष्वङ्गुली निंघाय अेकयितीभूय तम् आकम्बन्।

LVIII पश्चात् तं नगराद् बहिः कृत्वा प्रस्तरैराघ्नन् साक्षिणो लाकाः शौलनाम्नो यूनश्वराणसन्निधौ निजवस्त्राणि स्थापितवन्तः।

LIX अनन्तरं ङे प्रभो यीशे मदीयमात्मानं गृहाण स्तिङ्गानस्येति प्रार्थनवाक्यवदनसमये ते तं प्रस्तरैराधनम्।

LX तस्मात् स ज्ञानुनी पातयित्वा प्रोच्यैः शब्दं कृत्वा, ङे प्रभे पापमेतद् अतेषु मा स्थापय, एत्युक्त्वा मङ्गानिद्रां प्राप्नोत्।

VIII

I तस्य छत्याङ्कणं शौलोपि सममन्यता तस्मिन् समये यिर्शालमनगरस्थां मण्डलीं प्रति मङ्गलाङ्गनायां ज्ञातायां प्रेरितलोकान् ङित्वा सर्व्वेऽपरे यिद्धृदाशोमिरोणदेशयोर् नानास्थाने विकीर्णाः सन्तो गताः।

II अन्यस्य भक्तलोकान् स्तिङ्गानं शमशाने स्थापयित्वा बहु व्यलपन्।

III किन्तु शौलो गृहे गृहे भ्रमित्वा स्त्रियः पुरुषांश्च धृत्वा कारायां बद्ध्वा मण्डल्या मङ्गोत्पातं कृतवान्।

IV अन्यस्य ये विकीर्णा अभवन् ते सर्व्वत्र भ्रमित्वा सुसंवाहं प्राचारयन्।

V तदा कि्लिपः शोमिरोणनगरं गत्वा प्रीष्टाभ्यान् प्राचारयत्;

VI ततोऽशुचि-भृतग्रस्तलोकैर्भ्यो भूताश्र्वीत्कृत्यागच्छन् तथा बहवः पक्षाघातिनः पञ्जा लोकाश्च स्वस्था अभवन्।

VII तस्मात् लाका एद्दृशं तस्याश्चर्य्यं कर्म विलोक्य निशम्य य सर्व्व ऐक्यितीभूय तेनोक्ताभ्याने मनांसि न्येधुः।

VIII तस्मिन्नगरे मङ्गानन्दश्राभवत्।

IX ततः पूर्व्वं तस्मिन्नगरे शिमोन्नामा कश्चिज्जनो बह्वी र्मायाक्रियाः कृत्वा स्वं कञ्चन मङ्गपुरुषं प्रोच्य शोमिरोणीयानां मोहं जनयामास।

X तस्मात् स मानुष ईश्वरस्य मङ्गशक्तिस्वरूपं एत्युक्त्वा बालवृद्धवनिताः सर्व्वे लाकास्तस्मिन् मनांसि न्येधुः।

XI स बहुकालान् मायाविक्रियया सर्व्वान् अतीव मोहयाञ्चकार, तस्मात् ते तं मेनिरे।

XII किन्तु ईश्वरस्य राज्यस्य यीशुप्रीष्टस्य नाम्नश्चाभ्यानप्रयारिणः कि्लिपस्य कथायां विश्वस्य तेषां स्त्रीपुरुषोभयलोका मञ्जिजता अभवन्।

XIII शेषे स शिमोनपि स्वयं प्रत्यैत् ततो मञ्जिजतः सन् कि्लिपेन कृताम् आश्चर्य्यक्रियां लक्षणञ्च विलोक्यासम्भवं मन्यमानस्तेन सह स्थितवान्।

XIV एत्थं शोमिरोणदेशीयलोका ईश्वरस्य कथाम् अगृह्णन् एति वार्तां यिर्शालमनगरस्थप्रेरिताः प्राप्य पितरं योङ्गनञ्च तेषां निकटे प्रेषितवन्तः।

XV ततस्तौ तत् स्थानम् उपस्थाप्य लोका यथा पवित्रम् आत्मानं प्राप्नुवन्ति तदर्थं प्रार्थयेतां।

XVI यतस्ते पुरा केवलप्रभुयीशो नमिन्ना मञ्जिजतमात्रा अभवन्, न तु तेषां मध्ये कमपि प्रति पवित्रस्यात्मन आविर्भावो ज्ञातः।

XVII किन्तु प्रेरिताभ्यां तेषां गात्रेषु करेष्वर्पितेषु सत्सु ते पवित्रम् आत्मानम् प्राप्नुवन्।

XVIII एत्थं लोकानां गात्रेषु प्रेरितयोः करार्पणेन तान् पवित्रम् आत्मानं प्राप्तान् दृष्ट्वा स शिमोन् तयोः समीपे मुद्रा आनीय कथितवान्;

XIX अहं यस्य गात्रे हस्तम् अर्पयिष्यामि तस्यापि यथेत्थं पवित्रात्मप्राप्ति र्भवति तादृशीं शक्तिं मह्यं दत्तं।

XX किन्तु पितरस्तं प्रत्यवदत् तव मुद्रास्त्वया विनश्यन्तु यत ईश्वरस्य दानं मुद्राभिः क्रीयते त्वमित्थं बुद्धवान्;

XXI ईश्वराय तावन्तःकराणं सरलं नङ्गि, तस्माद् अत्र तवांशोऽधिकारश्च कोपि नास्ति।

XXII अत एतत्पापहेतोः षेदान्वितः सन् केनापि प्रकारेण तव मनस एतस्याः कुक्लपनायाः क्षमा भवति, ऐतदर्थम् ईश्वरे प्रार्थनां कुरु;

XXIII यतस्त्वं तिक्तपित्ते पापस्य बन्धने य यदसि तन्मया बुद्धम्।

XXIV तदा शिमोन् अकथयत् तर्हि युवाभ्यामुद्दिता कथा मयि यथा न झलति तदर्थं युवां मन्निमित्तं प्रभौ प्रार्थनां कुरुतं।

XXV अनेन प्रकारेण तौ साक्ष्यं दत्त्वा प्रभोः कथां प्रचारयन्तौ शोमिरोणीयानाम् अनेकग्रामेषु सुसंवाहञ्च प्रचारयन्तौ यिर्शालमनगरं परावृत्य गतौ।

XXVI ततः परम् ईश्वरस्य दूतः झिलिपम् एत्यादिशत्, त्वमुत्थाय दक्षिणस्यां दिशि यो मार्गो प्रान्तरस्य मध्येन यिज्ञशालमो ऽसानगरं याति तं मार्गं गच्छ।

XXVII ततः स उत्थाय गतवान्; तदा कन्दाकीनाम्नः कूम्बोकाणां राज्याः सर्वसम्पत्तेरधीशः कूशदेशीय अेकः षण्डो लज्जनार्थं यिज्ञशालमनगरम् आगत्य

XXVIII पुनरपि रथमारुह्य यिशयियानाम्नो लविष्यद्वादिनो ग्रन्थं पठन् प्रत्यागच्छति।

XXIX अेतस्मिन् समये आत्मा झिलिपम् अवदत्, त्वम् रथस्य समीपं गत्वा तेन सार्द्धं मिला

XXX तस्मात् स धावन् तस्य सन्निधावुपस्थाय तेन पठ्यमानं यिशयियथविष्यद्वादिनो वाक्यं श्रुत्वा पृष्टवान् यत् पठसि तत् किं बुध्यसे?

XXXI ततः स कथितवान् केनयिन्न बोधितोऽहं कथं बुध्येय? ततः स झिलिपं रथमारोढुं स्वेन सार्द्धम् उपवेष्टुञ्च न्यवेदयत्।

XXXII स शास्त्रस्येतद्वाक्यं पठितवान् यथा, समानीयत घाताय स यथा मेषशावकः। लोमरुष्टेदकसाक्षात् मेषश्च नीरवो यथा। आबध्य वदनं स्वीयं तथा स समतिष्ठत।

XXXIII अन्यायेन विचारेण स उच्छिन्नो ऽभवत् तदा तत्कालीनमनुष्यान् को ज्ञनो वर्णयितुं क्षमः यतो ज्ञवन्तृणां देशात् स उच्छिन्नो ऽभवत् ध्रुवां

XXXIV अनन्तरं स झिलिपम् अवदत् निवेदयामि, लविष्यद्वादी यामिमां कथां कथयामास स किं स्वस्मिन् वा कस्मिंश्चिद् अन्यस्मिन्?

XXXV ततः झिलिपस्तत्प्रकरणम् आरभ्य यीशोरुपाख्यानं तस्याग्रे प्रास्तौत्।

XXXVI एत्थं मार्गेण गच्छन्ती जलाशयस्य समीप उपस्थितौ; तदा क्लीबोऽवादीत् पश्यात्र स्थाने जलमास्ते मम मज्जने का बाधा?

XXXVII ततः झिलिप उतरं व्याडरत् स्वान्तःकरणेन साकं यद्वि प्रत्येपि तर्हि बाधा नास्ति ततः स कथितवान् यीशुप्रीष्ट ईश्वरस्य पुत्र एत्यहं प्रत्येमि।

XXXVIII तदा रथं स्थगितं कर्तुम् आदिष्टे झिलिपकलीबौ द्वौ जलम् अवारुहतां; तदा झिलिपस्तम् मज्जयामास।

XXXIX तत्पश्चात् जलमध्याद् उत्थितयोः सतोः परमेश्वरस्यात्मा झिलिपं हत्वा नीतवान्, तस्मात् क्लीबः पुनस्तं न दृष्टवान् तथापि हृष्टयित्तः सन् स्वमार्गेण गतवान्।

XL झिलिपश्चारुदोगरम् उपस्थाय तस्मात् कैसरियानगर उपस्थितकालपर्यन्तं सर्वस्मिन्नगरे सुसंवाहं प्रचारयन् गतवान्।

IX

I तत्कालपर्यन्तं शौलः प्रभोः शिष्याणां प्रातिकूल्येन ताऽनाबधयोः कथां निःसारयन् महायाजकस्य सन्निधिं गत्वा

II स्त्रियं पुरुषञ्च तन्मतग्राहिणं यं कञ्चित् पश्यति तान् धृत्वा बद्ध्वा यिज्ञशालमम् आनयतीत्याशयेन दम्भेषकनगरीयं धर्मसमाजान् प्रति पत्रं यायितवान्।

III गच्छन् तु दम्भेषकनगरनिकट उपस्थितवान्; ततोऽकस्माद् आकाशात् तस्य यतुर्दिक्षु तेजसः प्रकाशनात् स भूमावपतत्।

IV पश्चात् ङे शौल ङे शौल कुतो मां ताऽयसि? स्वं प्रति प्रोक्तम् अेतं शब्दं श्रुत्वा

V स पृष्टवान्, ङे प्रभो भवान् कः? तदा प्रभुरकथयत् यं यीशुं त्वं ताऽयसि स अेवाहं; कष्टकस्य मुपे पदाघातकरणं तव कष्टम्।

VI तदा कम्पमानो विस्मयापन्नश्च सोवदत् ङे प्रभो मया किं कर्तव्यं? भवत एच्छा का? ततः प्रभुराज्ञापयद् उत्थाय नगरं गच्छ तत्र त्वया यत् कर्तव्यं तद् वदिस्यते।

VII तस्य सङ्गिनो लोका अपि तं शब्दं श्रुतवन्तः किन्तु कमपि न दृष्ट्वा स्तब्धाः सन्तः स्थितवन्तः।

VIII अनन्तरं शौलो लूमित उत्थाय यक्षुषी उन्मील्य कमपि न दृष्टवान्। तदा लोकास्तस्य ङस्तौ धृत्वा दम्भेषकनगरम् आनयन्।

IX ततः स दिनत्रयं यावद् अन्धो भूत्वा न लुक्तवान् पीतवांश्च।

X तदनन्तरं प्रभुस्तदम्भेषकनगरवासिन अेकस्मै शिष्याय दर्शनं दत्वा आहूतवान् ङे अननिया ततः स प्रत्यवादीत्, ङे प्रभो पश्य शृणोमि।

XI तदा प्रभुस्तमाज्ञापयत् त्वमुत्थाय सरलनामानं मार्गं गत्वा यिडूदानिवेशने तार्पनगरीयं शौलनामानं ज्ञनं गवेषयन् पृच्छः;

XII पश्य स प्रार्थयते, तथा अननियनामकं अको ज्ञनस्तस्य समीपम् आगत्य तस्य गात्रे हस्ताप्रैषं कृत्वा दृष्टिं ददातीत्यं स्वप्ने दृष्टवान्।

XIII तस्माद् अननियः प्रत्यवदत् ङे प्रभो यिडूशालमि पवित्रलोकान् प्रति सोऽनेकहिंसां कृतवान्;

XIV अत्र स्थाने यं ये लोकस्तव नाम्नि प्रार्थयन्ति तानपि बद्धुं स प्रधानयाजकेभ्यः शक्तिं प्राप्तवान्, एभाम् कथाम् अङ्गम् अनेकेषाम् मुपेभ्यः श्रुतवान्।

XV किन्तु प्रभुरकथयत्, याहिं भिन्नदेशीयलोकानां भूपतीनाम् एसायेल्लोकानाञ्च निकटे मम नाम प्रचारयितुं स ज्ञनो मम मनोनीतपात्रमास्ते।

XVI मम नामनिमित्तञ्च तेन कियान् मङ्गान् क्लेशो भोक्तव्य एतत् तं दर्शयिष्यामि।

XVII ततो ऽननियो गत्वा गृहं प्रविश्य तस्य गात्रे हस्ताप्रैषं कृत्वा कथितवान्, ङे भ्रातः शौल त्वं यथा दृष्टिं प्राप्नोषि पवित्रेषात्मना परिपूर्णां भवसि यं, तदर्थं तवागमनकाले यः प्रभुयीशुस्तुभ्यं दर्शनम् अददात् स मां प्रेषितवान्।

XVIII एत्युक्तमात्रे तस्य यक्षुर्भ्याम् मीनशल्कवद् वस्तुनि निर्गते तत्क्षणात् स प्रसन्नयक्षुर्भूत्वा प्रोत्थाय मञ्जिजतोऽभवत् भुक्त्वा पीत्वा सवल्लोभवत्।

XIX ततः परं शौलः शिष्यैः सह कतिपयदिवसान् तस्मिन् दम्भेषकनगरे स्थित्वाऽविलम्बं

XX सर्व्वेभ्यो ज्ञनभवनानि गत्वा यीशुरीश्वरस्य पुत्र एभाम् कथाम् प्राचारयत्।

XXI तस्मात् सर्व्वे श्रोतारश्चमत्कृत्य कथितवन्तो यो यिडूशालमनगर एतन्नाम्ना प्रार्थयितुं लोकान् विनाशितवान् एवम् एतादृशलोकान् बद्ध्वा प्रधानयाजकेनिकटे नयतीत्याशया एतत्स्थानमध्यागच्छत् स एव किमयं न भवति?

XXII किन्तु शौलः क्रमशः उत्साहवान् भूत्वा यीशुरीश्वरेणाभिषिक्तो ज्ञन एतस्मिन् प्रमाणां दत्त्वा दम्भेषक-निवासियिडूदीयलोकान् निरुत्तरान् अकरोत्।

XXIII एतथं बद्धुतिथे काले गते यिडूदीयलोकास्तं ङन्तुं मन्त्रयामासुः

XXIV किन्तु शौलस्तेषामेतस्या मन्त्रणाया वार्त्ता प्राप्तवान्। ते तं ङन्तुं तु दिवानिशं गुप्ताः सन्तो नगरस्य द्वारेऽतिष्ठन्;

XXV तस्मात् शिष्यास्तं नीत्वा रात्रौ पिटके निधाय प्राचीरेणावारोऽयन्।

XXVI ततः परं शौलो यिडूशालमं गत्वा शिष्यगणेन सार्द्धं स्थातुम् अर्हत्, किन्तु सर्व्वे तस्मादभिभयुः स शिष्य एति यं न प्रत्ययन्।

XXVII एतस्माद् अर्हत्वास्तं गृहीत्वा प्रेरितानां समीपमानीय मार्गमध्ये प्रभुः कथं तस्मै दर्शनं दत्तवान् याः कथाश्च कथितवान् स यं यथाक्षोभः सन् दम्भेषकनगरे यीशो नाम प्राचारयत् एतान् सर्व्ववृत्तान्तान् तान् ज्ञापितवान्।

XXVIII ततः शौलस्तैः सह यिडूशालमि कालं यापयन् निर्भयं प्रभो र्थीशो नाम प्राचारयत्।

XXIX तस्माद् अन्यदेशीयलोकैः सार्द्धं विवाहस्योपस्थितत्वात् ते तं ङन्तुम् अयेष्टन्त।

XXX किन्तु भ्रातृगणस्तज्ज्ञात्वा तं कैसरियानगरं नीत्वा तार्पनगरं प्रेषितवान्।

XXXI एतथं सति यिडूदियागालील्लोमिरोएदेशीयाः सर्व्वा मएऽव्यो विश्रामं प्राप्तास्ततस्तासां निष्ठाभवत् प्रभो र्मिया पवित्रस्यात्मनः सान्त्वनया यं कालं क्षेपयित्वा बद्धुसंख्यां अभवन्।

XXXII ततः परं पितरः स्थाने स्थाने भ्रमित्वा शेषे लोद्गरनिवासिपवित्रलोकानां समीपे स्थितवान्।

XXXIII तदा तत्र पक्षाघातव्याधिनाष्टौ वत्सरान् शय्यागतम् अनेयनामानं मनुष्यं साक्षत् प्राप्य तमवदत्,

XXXIV ङे अनेय यीशुप्रीष्टस्त्वां स्वस्थम् अकार्षीत्, त्वमुत्थाय स्वशय्यां निक्षिप, एत्युक्तमात्रे स उदतिष्ठत्।

XXXV एतादृशं दृष्ट्वा लोद्गारोऽनिवासिनो लोकाः प्रभुं प्रति परावर्त्तन्त।

XXXVI अपरञ्च भिक्षादानादिषु नानकियासु नित्यं प्रवृत्ता या याज्ञोऽनगरनिवासिनी टाबिथानामा शिष्या यां दृक्का अर्थाद् हरिणीमयुक्त्वा आह्वयन् सा नारी

XXXVII तस्मिन् समये रुग्ना सती प्राणान् अत्यजत्, ततो लोकास्तां प्रक्षाल्योपरिस्थप्रकोष्ठे शाययित्वास्थापयन्।

XXXVIII लोद्गरं याङ्गोनगरस्य समीपस्थं तस्मात्त्र पितर आस्ते, एति वार्त्ता श्रुत्वा तूर्णं तस्यागमनार्थं तस्मिन् विनयमुक्त्वा शिष्यगणो द्वौ मनुजौ प्रेषितवान्।

XXXIX तस्मात् पितर उत्थाय ताभ्यां सार्द्धम् आगच्छत्, तत्र तस्मिन् उपस्थित उपरिस्थप्रकोष्ठं समानीते य विधवाः स्वाभिः सह स्थितिकावे दृक्कया कृतानि यान्युत्तरीयाणि परिधेयानि य तानि सर्व्वाणि तं दर्शयित्वा रुदत्यश्रुतसृषु दिक्ष्वतिष्ठन्।

XL किन्तु पितरस्ताः सर्व्वां भाङ्गिः कृत्वा ज्ञानुनी पातयित्वा प्रार्थितवान्; पश्चात् शवं प्रति दृष्टिं कृत्वा कथितवान्, हे टाबीथे त्वमुत्तिष्ठ, एति वाक्य उक्ते सा स्त्री यक्षुषी प्रोन्मील्य पितरम् अवलोक्योत्थायोपाविशत्।

XLI ततः पितरस्तस्याः करौ धृत्वा उत्तोल्य पवित्रलोकान् विधवाश्चाङ्ग्य तेषां निकटे सञ्चवां तां समार्पयत्।

XLII अेषा कथा समस्तयाङ्गोनगरं व्याप्ता तस्माद् अनेके लोकाः प्रभौ व्यश्रसन्।

XLIII अपरञ्च पितरस्तद्याङ्गोनगरीयस्य कस्यचित् शिमोन्नाम्नश्चर्मकारस्य गृहे बहूनि न्यवसत्।

X

I कैसरियानगर एतालियाप्यसैन्यान्तर्गतः कर्णालियनामा सेनापतिरासीत्।

II स सपरिवारो भक्त ईश्वरपरायणश्चासीत्; लोकेभ्यो बहूनि दानादीनि दत्त्वा निरन्तरम् ईश्वरे प्रार्थयाञ्चके।

III अेकदा तृतीयप्रहरवेलायां स दृष्टवान् ईश्वरस्यैको दूतः सप्रकाशं तत्समीपम् आगत्य कथितवान्, हे कर्णालिया

IV किन्तु स तं दृष्ट्वा भीतोऽकथयत्, हे प्रभो किं? तदा तमवदत् तव प्रार्थना दानादि य साक्षिस्वप्नं भूवेश्वरस्य गौरमभवत्।

V एदानीं याङ्गोनगरं प्रति लोकान् प्रेष्य समुद्रतीरे शिमोन्नाम्नश्चर्मकारस्य गृहे प्रवासकारी पितरनाम्ना विख्यातो यः शिमोन् तम् आह्वयय;

VI तस्मात् त्वया यद्यत् कर्तव्यं तत्तत् स वदिष्यति।

VII एत्युपदिश्य दूते प्रस्थिते सति कर्णालियः स्वगृहस्थानां दासानां द्वौ जनौ नित्यं स्वसङ्गिनां सैन्यानाम् अेकां भक्तसेनाञ्चाङ्ग्य

VIII सकलमेतं वृत्तान्तं विज्ञाप्य याङ्गोनगरं तान् प्राङ्गिषोत्।

IX परस्मिन् दिने ते यात्रां कृत्वा यदा नगरस्य समीप उपातिष्ठन्, तदा पितरो द्वितीयप्रहरवेलायां प्रार्थयितुं गृहपृष्ठम् आरोढत्।

X अेतस्मिन् समये क्षुधार्त्तः सन् किञ्चिद् भोक्तुम् अैच्छत् किन्तु तेषाम् अन्नासादनसमये स मूर्च्छितः सन्नपतत्।

XI ततो मेघद्वारं मुक्तं यतुर्भिः कोणैर् लम्बितं बृहद्भस्त्रमिव किञ्चन भाजनम् आकाशात् पृथिवीम् अवरोढतीति दृष्टवान्।

XII तन्मध्ये नानप्रकारा ग्राभ्यवन्यपशवः भेयरोरोगामिप्रभृतयो जन्तवश्चासन्।

XIII अनन्तरं हे पितर उत्थाय इत्वा भुङ्क्व तम्प्रतीयं गगणीया वाणी जाता।

XIV तदा पितरः प्रत्यवदत्, हे प्रभो ईदृशं मा भवतु, अहम् अेतत् कालं यावत् निषिद्धम् अशुचि वा द्रव्यं किञ्चिदपि न भुक्तवान्।

XV ततः पुनरपि तादृशी विड्यसीया वाणी जाता यद् ईश्वरः शुचि कृतवान् तत् त्वं निषिद्धं न जानीहि।

XVI एत्थं त्रिः सति तत् पात्रं पुनराङ्घ्रं आकाशम् अगच्छत्।

XVII ततः परं यद् दर्शनं प्राप्तवान् तस्य को भाव एत्यत्र पितरो मनसा सन्देग्धि, अेतस्मिन् समये कर्णालियस्य ते प्रेषिता मनुष्या द्वारस्य सन्निधावुपस्थाय,

XVIII शिमोनो गृहमन्विच्छन्तः सम्भृष्टाङ्ग्य कथितवन्तः पितरनाम्ना विख्यातो यः शिमोन् स किमत्र प्रवसति?

- XIX यदा पितरस्तद्दर्शनस्य भावं मनसान्दोलयति तदात्मा तमवदत्, पश्य त्रयो जनास्त्वां मृगयन्तो।
- XX त्वम् उत्थायावरुह्य निःसन्देहं तैः सद्य गच्छ मयैव ते प्रेषिताः।
- XXI तस्मात् पितरोऽवरुह्य कर्णीलियप्रेरितलोकानां निकटमागत्य कथितवान् पश्यत यूयं यं मृगयध्वे स जनोंहं, यूयं किन्निमित्तम् आगताः?
- XXII ततस्ते प्रत्यवदन् कर्णीलियनामा शुद्धसत्त्व ईश्वरपरायणो यिद्धूदीयदेशस्थानां सर्वेषां सन्निधौ सुभ्यात्यापन्न अेकः सेनापति निजगृहं त्वामाहूय नेतुं त्वत्तः कथा श्रोतुञ्च पवित्रदूतेन समादिष्टः।
- XXIII तदा पितरस्तान्भ्यन्तरं नीत्वा तेषामातिथ्यं कृतवान्, परेऽहनि तैः सार्द्धं यात्रामकरोत्, याङ्गोनिवासिनां भ्रातृणां कियन्तो जनाश्च तेन सद्य गताः।
- XXIV परस्मिन् दिवसे कैसरियानगरमध्यप्रवेशसमये कर्णीलियो ज्ञातिबन्धून् आहूयानीय तान् अपेक्ष्य स्थितः।
- XXV पितरे गृह उपस्थिते कर्णीलियस्तं साक्षात्कृत्य यरणयोः पतित्वा प्राणामत्।
- XXVI पितरस्तमुत्थाप्य कथितवान्, उत्तिष्ठाहमपि मानुषः।
- XXVII तदा कर्णीलियेन साकम् आलपन् गृहं प्राविशत् तन्मध्ये य बहुल्लोकानां समागमं दृष्ट्वा तान् अवदत्,
- XXVIII अन्यजातीयलोकैः महालपनं वा तेषां गृहमध्ये प्रवेशनं यिद्धूदीयानां निषिद्धम् अस्तीति यूयम् अवगच्छथ; किन्तु कमपि मानुषम् अव्यवहार्यम् अशुचिं वा ज्ञातुं मम नोचितम् एति परमेश्वरो मां ज्ञापितवान्।
- XXIX एति डेतोराह्वानश्रवणमात्रात् काञ्चनापत्तिम् अकृत्वा युष्माकं समीपम् आगतोस्मि; पृच्छामि यूयं किन्निमित्तं माम् आहूयत?
- XXX तदा कर्णीलियः कथितवान्, अद्य यत्वारि दिनानि ज्ञातानि अेतावद्वेलां यावद् अहम् अनाहार आसन् ततस्तृतीयप्रहरे सति गृहे प्रार्थनसमये तेजोमयवस्त्रभृद् अेको जनो मम समक्षं तिष्ठन् अेतां कथाम् अकथयत्,
- XXXI हे कर्णीलिय त्वदीया प्रार्थना ईश्वरस्य कर्णगोचरीभूता तव दानादि य साक्षिस्वप्नं भूत्वा तस्य दृष्टिगोचरमभवत्।
- XXXII अतो याङ्गोनगरं प्रति लोकान् प्रहित्य तत्र समुद्रतीरे शिमोन्नाम्नः कस्यचिद्यार्मकारस्य गृहे प्रवासकारी पितरनाम्ना विभ्यातो यः शिमोन् तमाहूयय; ततः स आगत्य त्वाम् उपदेक्ष्यति।
- XXXIII एति कारणात् तत्कारणात् तव निकटे लोकान् प्रेषितवान्, त्वमागतवान् एति भद्रं कृतवान्। ईश्वरो यान्याप्यानानि कथयितुम् आदिशत् तानि श्रोतुं वयं सर्वे साम्प्रतम् ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थिताः स्मः।
- XXXIV तदा पितर एभां कथां कथयितुम् आरब्धवान्, ईश्वरो मनुष्याणाम् अपक्षपाती सन्
- XXXV यस्य कस्यचिद् देशस्य यो लोकास्तस्माद्भीत्वा सत्कर्म करोति स तस्य ग्राह्यो भवति, अेतस्य निश्चयम् उपलब्धवानहम्।
- XXXVI सर्वेषां प्रभु यो यीशुप्रीष्टस्तेन ईश्वर एन्नायेत्वंशानां निकटे सुसंवादे प्रेष्य सम्भेलनस्य यं संवादे प्रायारयत् तं संवादे यूयं श्रुतवन्तः।
- XXXVII यतो योहना मञ्जने प्रचारिते सति स गावीलदेशमारभ्य समस्तयिद्धूदीयदेशं व्याप्नोत्;
- XXXVIII कुलत ईश्वरेण पवित्रेणात्मना शक्त्या याम्बिषिकतो नासरतीययीशुः स्थाने स्थाने भ्रमन् सुक्रियां कुर्वन् शैतानां क्लिष्टान् सर्वलोकान् स्वस्थान् अकरोत्, यत ईश्वरस्तस्य सहाय आसीत्;
- XXXIX वयञ्च यिद्धूदीयदेशे यिज्ञासालमनगरे य तेन कृतानां सर्वेषां कर्माणां साक्षिणो भवामः। लोकास्तं कुशे विदुध्वा हतवन्तः,
- XL किन्तु तृतीयदिवसे ईश्वरस्तमुत्थाप्य सप्रकाशम् अदर्शयत्।
- XLI सर्वलोकानां निकट एति न हि, किन्तु तस्मिन् श्मशानाद्दुत्थिते सति तेन सार्द्धं भोजनं पानञ्च कृतवन्त अेतादृशा ईश्वरस्य मनोनीताः साक्षिणो ये वयम् अस्माकं निकटे तमदर्शयत्।
- XLII ज्वितमृतोभयलोकानां विचारं कर्तुम् ईश्वरो यं नियुक्तवान् स अेव स जनः, एभां कथां प्रचारयितुं तस्मिन् प्रमाणां दातुञ्च सोऽस्मान् आज्ञापयत्।

XLIII यस्तस्मिन् विश्वसिति स तस्य नाम्ना पापान्मुक्तो भविष्यति तस्मिन् सर्व्वे भविष्यद्वादिनोपि अेतादृशं साक्ष्यं ददति।

XLIV पितरस्यैतत्कथाकथनकाले सर्व्वेषां श्रोतृणामुपरि पवित्र आत्मावारोढत्।

XLV ततः पितरेण सार्द्धम् आगतास्त्वकछेदिनो विश्वासिनो लोका अन्यदेशीयेभ्यः पवित्र आत्मनि दत्ते सति

XLVI ते नानाजातीयभाषाभिः कथां कथयन्त ईश्वरं प्रशंसन्ति, एति दृष्ट्वा श्रुत्वा य विस्मयम् आपधन्त।

XLVII तदा पितरः कथितवान्, वयमिव ये पवित्रम् आत्मानं प्राप्तास्तेषां जलमज्जनं किं कोपि निषेद्धुं शक्नोति?

XLVIII ततः प्रभो नमिना मञ्जिजता भवतेति तानाज्ञापयत्। अनन्तरं ते स्वैः सार्द्धं कतिपयदिनानि स्थातुं प्रार्थयन्त।

XI

I एतथं भिन्नदेशीयलोका अपीश्वरस्य वाक्यम् अगृह्णन् एभां वार्त्तां यिद्धदीयदेशस्थप्रेरिता भ्रातृगणश्च श्रुतवन्तः।

II ततः पितरे यिद्गशात्मनगरं गतवति त्वकछेदिनो लोकास्तेन सह विवदमाना अवदन्,

III त्वम् अत्वकछेदिलोकानां गृहं गत्वा तैः सार्द्धं लुक्तवान्।

IV ततः पितर आदितः क्रमशस्तत्कार्यस्य सर्व्ववृत्तान्तमाध्यातुम् आरब्धवान्।

V याङ्गोनगर अेकदाहं प्रार्थयमानो मूर्च्छितः सन् दर्शनेन यतुर्षु कोणेषु लम्बनमानं वृहद्वस्त्रमिव पात्रमेकम् आकाशद्वरह्य मन्त्रिकटम् आगच्छद् अपश्यम्।

VI पश्चात् तद् अनन्यदृष्ट्या दृष्ट्वा विविच्य तस्य मध्ये नानाप्रकारान् ग्राम्यवन्यपशून् उरोगामिभेयरांश्च दृष्टवान्;

VII हे पितर त्वमुत्थाय गत्वा लुंक्ष्व मां सम्बोध्य कथयन्तं शब्दमेकं श्रुतवांश्च।

VIII ततोहं प्रत्यवदं, हे प्रभो नेतयं भवतु, यतः किञ्चन निषिद्धम् अशुचि द्रव्यं वा मम मुजमध्यं कदापि न प्राविशत्।

IX अपरम् ईश्वरो यत् शुचि कृतवान् तन्निषिद्धं न जानीहि द्वि ममिप्रतीदृशी विडायसीया वाणी ज्ञाता।

X त्रिरितयं सति तत् सर्व्वं पुनराकाशम् आकृष्टं।

XI पश्चात् कैसरियानगरात् त्रयो जना मन्त्रिकटं प्रेषिता यत्र निवेशने स्थितोहं तस्मिन् समये तत्रोपातिष्ठन्।

XII तदा निःसन्देहं तैः सार्द्धं यातुम् आत्मा मामादिष्टवान्; ततः परं मया सदैतेषु षड्भ्रातृषु गतेषु वयं तस्य मनुजस्य गृहं प्राविशाम।

XIII सोस्माकं निकटे कथामेताम् अकथयत् अेकदा दूत अेकः प्रत्यक्षीभूय मम गृहमध्ये तिष्ठन् मामित्याज्ञापितवान्, याङ्गोनगरं प्रति लोकान् प्रहित्य पितरनाम्ना विष्यातं शिमोनम् आहूय;

XIV ततस्तव त्वदीयपरिवाराणाम्च येन परिवाराणं भविष्यति तत् स उपदेक्ष्यति।

XV अहं तां कथामुत्थाय कथितवान् तेन प्रथमम् अस्माकम् उपरि यथा पवित्र आत्मावर्द्धवान् तथा तेषामप्युपरि समवर्द्धवान्।

XVI तेन योहं जले मञ्जिजतवान् एति सत्यं किन्तु यूयं पवित्र आत्मनि मञ्जिजता भविष्यथ, एति यद्वाक्यं प्रभुरुदितवान् तत् तदा मया स्मृतम्।

XVII अतः प्रभा यीशुप्रीष्टे प्रत्ययकारिणो ये वयम् अस्मत्स्यम् ईश्वरो यद् दत्तवान् तत् तेभ्यो लोकेभ्योपि दत्तवान् ततः कोहं? किमहम् ईश्वरं वारयितुं शक्नोमि?

XVIII कथामेतां श्रुवा ते क्षान्ता ईश्वरस्य गुणान् अनुकीर्त्य कथितवन्तः, तर्हि परमायुःप्राप्तिनिमित्तम् ईश्वरोन्यदेशीयलोकेभ्योपि मनःपरिवर्त्तनरूपं दानम् अदात्।

XIX स्तिङ्गानं प्रति उपद्रवे घटिते ये विकीर्णा अभवन् तै द्वैनीकीकुप्रान्तियभियासु भ्रमित्वा केवलयिद्धदीयलोकान् विना कस्याप्यन्यस्य समीप ईश्वरस्य कथां न प्रायारयन्।

XX अपरं तेषां कुप्रीयाः कुरीनीयाश्च कियन्तो जना आन्तियभियानगरं गत्वा यूनानीयलोकानां समीपेपि प्रभोर्योशोः कथां प्रायारयन्।

- XXI प्रभोः करस्तेषां सहाय आसीत् तस्माद् अनेके लोका विश्वस्य प्रभुं प्रति परावर्तन्त।
 XXII एति वार्त्तायां यिज्ञासालमस्थमएडलीयलोकानां कर्णगोयरीभूतायाम् आन्तियभियानगरं गन्तु ते
 बर्णव्वां प्रैरयन्।
 XXIII ततो बर्णव्वास्तत्र उपस्थितः सन् ईश्वरस्यानुग्रहस्य क्वलं दृष्ट्वा सानन्दो ज्ञातः,
 XXIV स स्वयं साधु विश्वासेन पवित्रेणात्मना य परिपूर्णाः सन् गनोनिष्ठया प्रभावास्थां कर्तुं सर्वान्
 उपदिष्टवान् तेन प्रभोः शिष्या अनेके अब्रूवुः।
 XXV शेषे शौलं मृगयितुं बर्णव्वास्तार्षनगरं प्रस्थितवान् तत्र तस्योद्देशं प्राप्य तम्
 आन्तियभियानगरम् आनयत्।
 XXVI ततस्तौ मएडलीस्थलोकैः सत्तां कृत्वा संवत्सरमेकं यावद् अब्रूलोकान् उपादिशतां; तस्मिन्
 आन्तियभियानगरं शिष्याः प्रथमं प्रीष्टीयनाम्ना विख्याता अभवन्।
 XXVII ततः परं भविष्यद्वादिगणो यिज्ञासालम् आन्तियभियानगरम् आगते सति
 XXVIII आगाबनामा तेषामेक उत्थाय आत्मनः शिक्षया सर्व्यदेशे दुर्भिक्षं भविष्यतीति ज्ञापितवान्;
 ततः कलौदियकैसरस्याधिकारे सति तत् प्रत्यक्षम् अभवत्।
 XXIX तस्मात् शिष्या अेकैकशः स्वस्वशक्त्यनुसारतो यिडूदीयदेशनिवासिनां भ्रतृणां दिनयापनार्थं
 धनं प्रेषयितुं निश्चित्य
 XXX बर्णव्वाशौलयो द्वारा प्राचीनलोकानां समीपं तत् प्रेषितवन्तः।

XII

- I तस्मिन् समये डेरोदुराजो मएडल्याः क्रियञ्जनैव्यो दुःखं दातुं प्रारभत्।
 II विशेषतो योहनः सोदरं याकूबं करवालाघातेन हतवान्।
 III तस्माद् यिडूदीयाः सन्तुष्टा अभवन् एति विज्ञाय स पितरमपि धर्तुं गतवान्।
 IV तदा डिण्वशून्यपूपोत्सवसमय उपातिष्ठत्; अत उत्सवे गते सति लोकानां समक्षं तं
 बहिरानेय्यामीति मनसि स्थिरीकृत्य स तं धारयित्वा रक्षणार्थम् येषाम् अेकैकसंधे यत्वारो जनाः सन्ति
 तेषां यतुर्णां रक्षकसंधानां समीपे तं समर्प्य कारायां स्थापितवान्।
 V किन्तु पितरस्य कारास्थितिकारणात् मएडल्या लोका अविश्रामम् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थयन्त।
 VI अनन्तरं डेरोदि तं बहिरानायितुं उद्यते सति तस्यां रात्रौ पितरो रक्षकद्वयमध्यस्थाने शृङ्खलद्वयेन
 बद्धवः सन् निद्रित आसीत्, दौवारिकाश्च कारायाः सम्भुषे तिष्ठन्तो द्वारम् अरक्षिषुः।
 VII अेतस्मिन् समये परमेश्वरस्य दूते समुपस्थिते कारा दीप्तिमती ज्ञाता; ततः स दूतः पितरस्य
 कुक्षावावातं कृत्वा तं ज्ञागरयित्वा भाषितवान् तूर्णमुत्तिष्ठ; ततस्तस्य हस्तस्थशृङ्खलद्वयं गलत् पतितं।
 VIII स दूतस्तमवदत्, बद्धकटिः सन् पादयोः पादुके अर्पय; तेन तथा कृते सति दूतस्तम् उक्तवान्
 गात्रीयवस्त्रं गात्रे निधाय मम पश्चाद् अेहि।
 IX ततः पितरस्तस्य पश्चाद् व्रजन् बहिरगच्छत्, किन्तु दूतेन कर्मेतत् कृतमिति सत्यमज्ञात्वा
 स्वप्नदर्शनं ज्ञातवान्।
 X एत्थं तौ प्रथमां द्वितीयाञ्च कारां लङ्घित्वा येन लौहनिर्मितद्वारेण नगरं गम्यते तत्समीपं प्राप्नुतां;
 ततस्तस्य कवाटं स्वयं मुक्तमभवत् ततस्तौ तत्स्थानाद् बहिर्भूत्वा मार्गकस्य सीमां यावद् गतौ;
 ततोऽकस्मात् स दूतः पितरे त्यक्तवान्।
 XI तदा स येतनां प्राप्य कथितवान् निजदूतं प्रहित्य परमेश्वरो डेरोदो हस्ताद् यिडूदीयलोकानां
 सर्वशायाश्च मां समुद्धृतवान् एत्यहं निश्चयं ज्ञातवान्।
 XII स विविच्य मार्कनाम्ना विख्यातस्य योहनो मातु र्भरियमो यस्मिन् गृहे बहवः सम्भूय प्रार्थयन्त
 तन्निवेशनं गतः।
 XIII पितरेण बहिर्द्वार आहते सति रोदानामा बालिका द्रष्टुं गता।
 XIV ततः पितरस्य स्वरं श्रुवा सा हर्षयुक्ता सती द्वारं न मोचयित्वा पितरो द्वारे तिष्ठतीति वार्त्ता
 वक्तुम् अभ्यन्तरं धावित्वा गतवती।
 XV ते प्रावोग्यन् त्वमुन्मत्ता ज्ञातासि किन्तु सा मुहुर्मुहुरुक्तवती सत्यमेवैतत्।
 XVI तदा ते कथितवन्तस्तर्हि तस्य दूतो भवेत्।

XVII पितरो द्वारमाहृतवान् अतस्मिन्नन्तरे द्वारं मोचयित्वा पितरं दृष्ट्वा विस्मयं प्राप्ताः।

XVIII ततः पितरो निःशब्दं स्थातुं तान् प्रति हस्तेन सङ्केतं कृत्वा परमेश्वरो येन प्रकारेण तं काराया उद्भूत्यानीतवान् तस्य वृत्तान्तं तानज्ञापयत्, यूयं गत्वा याकुबं भ्रातृगणञ्च वात्सभिर्तां वदतेत्युक्त्वा स्थानान्तरं प्रस्थितवान्।

XIX प्रभाते सति पितरः क्व गत इत्यत्र रक्षकाणां मध्ये मडान् कलङ्को ज्ञातः।

XX डेरोद् बहु मृगयित्वा तस्योद्देशे न प्राप्ते सति रक्षकान् संपृच्छ्य तेषां प्राणान् हन्तुम् आदिष्टवान्।

XXI पश्चात् स यिडूदीयप्रदेशात् कैसरीयानगरं गत्वा तत्रावातिष्ठत्।

XXII सोरसीदोनदेशयो लॉर्डिभ्यो डेरोदि युयुत्सौ सति ते सर्व्व अकमन्त्रणाः सन्तस्तस्य समीप उपस्थाय व्वास्तनामानं तस्य वस्त्रगृहाधीशं सहायं कृत्वा डेरोदा सार्द्धं सन्धिं प्रार्थयन्त यतस्तस्य राज्ञो देशेन तेषां देशीयानां भरणम् अभवत्।

XXIII अतः कुत्रयिन् निरुपितदिने डेरोद् राजकीयं परिच्छेदं परिधाय सिंहासने समुपविश्य तान् प्रति कथाम् उक्तवान्।

XXIV ततो लोका उच्यैःकारं प्रत्यवदन्, अेष मनुज्जर्वो न हि, ईश्वरीयरवः।

XXV तदा डेरोद् ईश्वरस्य सम्मानं नाकरोत्; तस्माद्धेतोः परमेश्वरस्य दूतो ङडात् तं प्राडरत् तेनैव स कीटैः क्षीणः सन् प्राणान् अजङ्घात्। किन्त्वीश्वरस्य कथा देशं व्याप्य प्रबलाभवत्। ततः परं बार्णोब्बाशौलौ यस्य कर्माणो भारं प्राप्नुतां ताभ्यां तस्मिन् सम्पादिते सति मार्कनाम्ना विख्यातो यो योडन् तं सङ्गिनं कृत्वा यिडूशालम्नगरात् प्रत्यागतौ।

XIII

I अपरञ्च बार्णोब्बाः, शिमोन् यं निगं वदन्ति, कुरीनीयलूकियो डेरोदा राज्ञा सह कृतविद्याभ्यासो भिनडेम्, शौलञ्चैते ये कियन्तो जना भविष्यद्वादिन उपदेष्टारश्चान्तियभियानगरस्थमण्डल्याम् आसन्,

II ते यदोपवासं कृत्वेश्वरम् असेवन्त तस्मिन् समये पवित्र आत्मा कथितवान् अडं यस्मिन् कर्माणि बार्णोब्बाशौलौ नियुक्तवान् तत्कर्म कर्तुं तौ पृथक् कुरुता।

III ततस्तैरुपवासप्रार्थनयोः कृतयोः सतीस्ते तयो गात्रयो र्हस्तापार्णं कृत्वा तौ व्यसृजन्।

IV ततः परं तौ पवित्रेणात्मना प्रेरितौ सन्तौ सिलूकियानगरम् उपस्थाय समुद्रपथेन कुप्रोपद्वीपम् अगच्छतां।

V ततः सालामीनगरम् उपस्थाय तत्र यिडूदीयानां भजनभवनानि गत्वेश्वरस्य कथां प्राचारयतां; योडन्पि तत्सङ्घयरोडभवत्।

VI इत्थं ते तस्योपद्वीपस्य सर्व्वत्र भ्रमन्तः पाङ्गनगरम् उपस्थिताः; तत्र सुविवेकन सर्जियपौलनाम्ना तद्देशाधिपतिना सह भविष्यद्वादिनो वेशधारी बर्थाशुनामा यो मायावी यिडूदी आसीत् तं साक्षात् प्राप्तवतः।

VII तद्देशाधिप ईश्वरस्य कथां श्रोतुं वाञ्छन् पौलबार्णोब्बौ न्यमन्त्रयत्।

VIII किन्त्विलुमा यं मायाविनं वदन्ति स देशाधिपतिं धर्ममार्गाद् बहिर्भूतं कर्तुम् अयतत।

IX तस्मात् शौलोडर्थात् पौलः पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन् तं मायाविनं प्रत्यनन्यदृष्टिं कृत्वाकथयत्,

X हे नरकिन् धर्मद्वेषिन् कौटिल्यदुष्कर्मपरिपूर्णा, त्वं किं प्रभोः सत्यपथस्य विपर्ययकरणात् कदापि न निवर्त्तिष्यसे?

XI अधुना परमेश्वरस्तव समुचितं करिष्यति तेन कतिपयदिनानि त्वम् अन्धः सन् सूर्यमपि न द्रक्ष्यसि। तत्क्षणाद् रात्रिवद् अन्धकारस्तस्य दृष्टिम् आच्छादितवान्; तस्मात् तस्य हस्तं धर्तुं स लोकमन्विच्छन् इतस्ततो भ्रमणं कृतवान्।

XII अनां घटनं दृष्ट्वा स देशाधिपतिः प्रभूपदेशाद् विस्मित्य विश्वासं कृतवान्।

XIII तदनन्तरं पौलस्तत्सङ्गिनौ य पाङ्गनगरात् प्रोतं यालयित्वा पम्फुलियादेशस्य पर्गीनगरम् अगच्छन् किन्तु योडन् तयोः समीपाद् अत्य यिडूशालमं प्रत्यागच्छत्।

XIV पश्चात् तौ पर्गीतो यात्रां कृत्वा पिसिदियादेशस्य आन्तियभियानगरम् उपस्थाय विश्रामवारे भजनभवनं प्रविश्य समुपाविशतां।

XV व्यवस्थाभविष्यद्वाक्ययोः पठितयोः सतो ह्ये आतरौ लोकान् प्रति युवयोः काचिद् उपदेशकथा यद्यस्ति तर्हि तां वदतं तौ प्रति तस्य भजनभवनस्याधिपतयः कथाम् अंतां कथयित्वा प्रैषयन्तु

XVI अतः पौल उत्तिष्ठन् हस्तेन सङ्केतं कुर्वन् कथितवान् ह्ये अस्त्रायेलीयमनुष्या ईश्वरपरायणाः सर्वे लोका यूयम् अवधद्वं

XVII अंतोषामिस्त्रायेल्लोकानाम् ईश्वरोऽस्माकं पूर्वपुरुषान् मनोनीतान् क्त्वा गृहीतवान् ततो मिसरि देशे प्रवसनकाले तेषामुन्नतिं कृत्वा तस्मात् स्वीयबाहुबलेन तान् बहिः कृत्वा समानयत्

XVIII यत्वारिशद्वत्सरान् यावद्य मडाप्रान्तरे तेषां भरणां कृत्वा

XIX किनान्देशान्तर्वर्तीणि सप्तराज्यानि नाशयित्वा गुटिकापातेन तेषु सर्वदेशेषु तेभ्योऽधिकारं दत्तवान्

XX पञ्चाशदधिकयतुःशतेषु वत्सरेषु गतेषु य शिभूयेल्भविष्यद्वादिपर्यन्तं तेषामुपरि विचारयितुं नियुक्तवान्

XXI तैश्च राज्ञि प्रार्थिते, ईश्वरो विन्यामीनो वंशजातस्य कीशः पुत्रं शौलं यत्वारिशद्वर्षपर्यन्तं तेषामुपरि राजानं कृतवान्

XXII पश्चात् तं पदय्युतं कृत्वा यो मदिष्टक्रियाः सर्वाः करिष्यति तादृशं मम मनोभिमतम् अकं जन् यिशयः पुत्रं दायूदं प्राप्तवान् एवं प्रमाणां यस्मिन् दायूदि स दत्तवान् तं दायूदं तेषामुपरि राजत्वं कर्तुम् उत्पादितवान्

XXIII तस्य स्वप्रतिश्रुतस्य वाक्यस्यानुसारेण अस्त्रायेल्लोकानां निमित्तं तेषां मनुष्याणां वंशाद् ईश्वर अकं यीशुं (त्रातारम्) उदपाद्यत्

XXIV तस्य प्रकाशनात् पूर्व योडन् अस्त्रायेल्लोकानां सन्निधौ मनःपरावर्तनरूपं मज्जन् प्रायारयत्

XXV यस्य य कर्मणो भारं प्रप्तवान् योडन् तन् निष्पाद्यन् अंतां कथां कथितवान्, यूयं मां कं जन् ज्ञानीय? अहम् अभिषिक्तत्राता नहि, किन्तु पश्यत यस्य पादयोः पादुकयोर्बन्धने मोचयितुमपि योग्यो न भवामि तादृश अकं जन्तो मम पश्चाद् उपतिष्ठति

XXVI ह्ये अब्राहमी वंशजाता आतरौ ह्ये ईश्वरानीताः सर्वलोका युष्मान् प्रति परित्राणस्य कथैषा प्रेरिता

XXVII यिज्ञाालम्निवासिनस्तेषाम् अधिपतयश्च तस्य यीशोः परिचयं न प्राप्य प्रतिविश्रामवारं पठ्यमानानां भविष्यद्वादिस्थानाम् अभिप्रायम् अबुद्दवा य तस्य वधेन ताः कथाः सङ्गला अकुर्वन्

XXVIII प्राणान्नस्य कमपि हेतुम् अप्राप्यापि पीलातस्य निकटे तस्य वधं प्रार्थयन्ता

XXIX तस्मिन् याः कथा विविताः सन्ति तदनुसारेण कर्म सम्पाद्य तं कुशाद् अवतार्य श्मशाने शायितवन्तः।

XXX किन्तु ईश्वरः श्मशानात् तमुदस्थापयत्,

XXXI पुनश्च गालीलप्रदेशाद् यिज्ञाालमनगरं तेन सार्द्धं ये लोका आगच्छन् स बहुदिनानि तेभ्यो दर्शनं दत्तवान्, अतस्त एदानीं लोकान् प्रति तस्य साक्षिणः सन्ति।

XXXII अस्माकं पूर्वपुरुषाणां समक्षम् ईश्वरो यस्मिन् प्रतिज्ञातवान् यथा, त्वं मे पुत्रोसि याद्य त्वां समुत्थापितवानहम्।

XXXIII एवं यद्वयं द्वितीयगीते विहितमास्ते तद् यीशोरुत्थानेन तेषां सन्ताना ये वयम् अस्माकं सन्निधौ तेन प्रत्यक्षी कृतं, युष्मान् एमं सुसंवाद्यं ज्ञापयामि।

XXXIV परमेश्वरेण श्मशानाद् उत्पापितं तदीयं शरीरं कदापि न क्षेप्यते, अतस्मिन् स स्वयं कथितवान् यथा दायूदं प्रति प्रतिज्ञातो यो वरस्तमहं तुभ्यं दास्यामि।

XXXV अतदन्वस्मिन् गीतेऽपि कथितवान्, स्वकीयं पुण्यवन्तं त्वं क्षयितुं न य दास्यसि।

XXXVI दायूदा ईश्वराभिमतसेवायै निजयुषि व्ययिते सति स मडानिद्रां प्राप्य निजैः पूर्वपुरुषैः सङ्ग मिलातः सन् अक्षीयतः;

XXXVII किन्तु यमीश्वरः श्मशानाद् उदस्थापयत् स नाक्षीयत।

XXXVIII अतो ह्ये आतरः, अनेन जनेन पापमोचनं भवतीति युष्मान् प्रति प्रचारितम् आस्ते।

XXXIX इलतो मूसाव्यवस्थाया यूयं येभ्यो द्रोषेभ्यो मुक्ता भवितुं न शक्यथ तेभ्यः सर्वद्रोषेभ्य अतस्मिन् जने विश्वासिनः सर्वे मुक्ता भविष्यन्तीति युष्माभि ज्ञायिता।

XL अपरञ्चा अवज्ञाकारिणो लोकाश्चक्षुरुन्मील्य पश्यता तथैवासम्भवं ज्ञात्वा स्यात् यूयं विलङ्घिताः। यतो युष्मासु तिष्ठन्सु करिष्ये कर्म तादृशं। येनैव तस्य वृत्तान्ते युष्मभ्यं कथितेऽपि ङि। यूयं न तन्तु वृत्तान्तं प्रत्येभ्यथ कदायना।

XL I येयं कथा भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिखितास्ते सावधाना भवत स कथा यथा युष्मान् प्रति न घटतो

XLII यिद्धूदीयभजनभवनान् निर्गतयोस्तयो भिन्नदेशीयै र्वक्ष्यमाणा प्रार्थना कृता, आगामिनि विश्रामवारेऽपि कथेयम् अस्मान् प्रति प्रचारिता भवत्विति।

XLIII सभाया भङ्गे सति बहवो यिद्धूदीयलोका यिद्धूदीयमतग्राहिणो भक्तलोकाश्च बर्षाब्बापौलयोः पश्चाद् आगच्छन्, तेन तौ तैः सः नानाकथाः कथयित्वेश्वरानुग्राह्ये स्थातुं तान् प्रावर्तयतां।

XLIV परविश्रामवारे नगरस्य प्रायेण सर्वे लाका ईश्वरीयां कथां श्रोतुं मिलिताः,

XLV किन्तु यिद्धूदीयलोका जननिवहं विलोक्य ईर्ष्या परिपूर्णाः सन्तो विपरीतकथाकथनेनेश्वरनिन्दया य पौलेनोक्तां कथां भाण्डयितुं येष्टितवन्तः।

XLVI ततः पौलबर्षाब्बावक्षोभौ कथितवन्तौ प्रथमं युष्माकं सन्निधावीश्वरीयकथायाः प्रचारणम् उचितमासीत् किन्तु तद्ग्राह्यत्वकरणेन यूयं स्वान् अनन्तायुषोऽयोग्यान् दर्शयथ, अतत्कारणाद् वयम् अन्यदेशीयलोकानां समीपं गच्छामः।

XLVII प्रभुरस्मान् इत्थम् आदिष्टवान् यथा, यावद्य जगतः सीमां लोकानां त्राणकारणात् मयान्यदेशमध्ये त्वं स्थापितो भूः प्रदीपवत्।

XLVIII तदा कथामीदृशीं श्रुत्वा भिन्नदेशीया आह्लादितः सन्तः प्रभोः कथां धन्यां धन्याम् अवदन्, यावन्तो लोकाश्च परमायुः प्राप्तिनिमित्तं निरूपिता आसन् ते व्यश्वसन्।

XLIX इत्थं प्रभोः कथा सर्वेदेशं व्याप्नोत्।

L किन्तु यिद्धूदीया नगरस्य प्रधानपुराणान् सम्मान्याः कथिपया भक्ता योषितश्च कुप्रवृत्तिं ग्राहयित्वा पौलबर्षाब्बा त्वाडयित्वा तस्मात् प्रदेशाद् दूरीकृतवन्तः।

LI अतः कारणात् तौ निजपदधुलीस्तेषां प्रातिकूल्येन पातयित्वेकनियं नगरं गतौ।

LII ततः शिष्यगण आनन्देन पवित्रेणात्मना य परिपूर्णांभवत्।

XIV

I तौ द्वौ जनौ युगपद् एकनियनगरस्थयिद्धूदीयानां भजनभवनं गत्वा यथा बहवो यिद्धूदीया अन्यदेशीयलोकाश्च व्यश्वसन् तादृशीं कथां कथितवन्तौ।

II किन्तु विश्वासडीना यिद्धूदीया अन्यदेशीयलोकान् कुप्रवृत्तिं ग्राहयित्वा त्रातृगणं प्रति तेषां वैरं जनितवन्तः।

III अतः स्वानुग्राहकथायाः प्रमाणं दत्वा तयो र्दस्तै र्बहुलक्षणम् अद्भुतकर्म य प्राकाशयद् यः प्रभुस्तस्य कथा अक्षोभेन प्रचार्य तौ तत्र बहुदिनानि समवातिष्ठेतां।

IV किन्तु कियन्तो लोका यिद्धूदीयानां सपक्षाः कियन्तो लोकाः प्रेरितानां सपक्षा जाताः, अतो नागरिकजननिवहमध्ये भिन्नवाक्यत्वम् अभवत्।

V अन्यदेशीया यिद्धूदीयास्तेषाम् अधिपतयश्च दौरात्म्यं कृत्वा तौ प्रस्तरैराहन्तुम् उद्यताः।

VI तौ तद्दार्तां प्राप्य पलायित्वा लुकायनियादेशस्यान्तर्वर्त्तिलुस्त्रादब्बां

VII तत्समीपस्थदेशञ्च गत्वा तत्र सुसंवाद् प्रचारयतां।

VIII तत्रोभयपादयोश्चालनशक्तिहीनो जन्मारभ्य भङ्गः कदापि गमनं नाकरोत् अतादृश अेको मानुषो लुस्त्रानगर उपविश्य पौलस्य कथां श्रुतवान्।

IX अतस्मिन् समये पौलस्तम्प्रति दृष्टिं कृत्वा तस्य स्वास्थ्ये विश्वासं विदित्वा प्रोच्यैः कथितवान्

X पदभ्यामुत्तिष्ठन् ऋजु र्भव ततः स उल्लभं कृत्वा गमनागमने कुतवान्।

XI तदा लोकाः पौलस्य तत् कार्यं विलोक्य लुकायनीयभाषया प्रोच्यैः कथामेतां कथितवन्तः, देवा मनुष्यरूपं धृत्वास्माकं समीपम् अवारोहन्।

XII ते बर्षाब्बां यूपितरम् अवदन् पौलश्च मुष्यो वक्ता तस्मात् तं मर्कुरियम् अवदन्।

XIII तस्य नगरस्य सम्भुजे स्थापितस्य यूपितरविग्राहस्य याजको वृषान् पुष्यमालाश्च द्वारसमीपम् आनीय लोकैः सद् त्वावुद्दिश्य समुत्सृज्य दातुम् उद्यतः।

XIV तद्भार्ता श्रुत्वा बार्णव्वापौलौ स्वीयवस्त्राणि छित्वा लोकानां मध्यं वेगेन प्रविश्य प्रोच्यैः कथितवन्तौ,

XV हे मडेच्छाः कुत अतादृशं कर्म कुरुथ? आवामपि युष्मादृशौ सुभद्रुःप्रभोगिनौ मनुष्यौ, युयम् अताः सर्वा वृथाकल्पनाः परित्यज्य यथा गगणवसुन्धराजलनिधीनां तन्मध्यस्थानां सर्वेषाञ्च स्रष्टारमभरम् ईश्वरं प्रति परावर्तध्वे तदर्थम् आवां युष्माकं सन्निधौ सुसंवादे प्रयास्यावः।

XVI स ईश्वरः पूर्वकाले सर्वदेशीयलोकान् स्वस्वमार्गं यलितुमनुमतिं दत्तवान्,

XVII तथापि आकाशात् तोयवर्षणेन नानाप्रकारशस्योत्पत्त्या य युष्माकं हितैषी सन् भक्ष्यैराननदेन य युष्माकम् अन्तःकराणानि तर्पयन् तानि दानानि निजसाक्षिस्ववृत्ताणि स्थपितवान्।

XVIII किन्तु तादृशायां कथायां कथितायामपि तयोः समीप उत्सर्जनात् लोकनिवर्द्धं प्रायेण निवर्त्तयितुं नाशक्नुताम्।

XIX आन्तियभिया-एकनियनगराभ्यां कतिपययिडूदीयलोका आगत्य लोकान् प्रावर्त्तयन्त तस्मात् तै पौलं प्रस्तरैराहन्न् तेन स मृत एति विज्ञाय नगरस्य बहिस्तम् आकृष्य नीतवन्तः।

XX किन्तु शिष्यगणो तस्य यतुर्दिशि तिष्ठति सति स स्वयम् उत्थाय पुनरपि नगरमध्यं प्राविशत् तत्परेऽहनि बार्णव्वासहितो दूर्वाभिनगरं गतवान्।

XXI तत्र सुसंवादे प्रयास्य बहूलोकान् शिष्यान् कृत्वा तौ लुस्त्राम् एकनियम् आन्तियभियाञ्च परावृत्य गतौ।

XXII बहुदुःखानि भुक्त्वापीश्वरराज्यं प्रवेष्टव्यम् एति कारणाद् धर्ममार्गो स्थातुं विनयं कृत्वा शिष्यगणस्य मनःस्थैर्यम् अकुरुतां।

XXIII मण्डलीनां प्राचीनवर्गान् नियुज्य प्रार्थनोपवासौ कृत्वा यत्प्रभौ ते व्यश्वसन् तस्य हस्ते तान् समर्प्य

XXIV पिसिदियामध्येन पाम्कुलियादेशं गतवन्तौ।

XXV पश्चात् पर्गानगरं गत्वा सुसंवादे प्रयास्य अन्तिलियानगरं प्रस्थितवन्तौ।

XXVI तस्मात् समुद्रपथेन गत्वा ताभ्यां यत् कर्म सम्पन्नं तत्कर्म साधयितुं यन्नगरे दयालोरीश्वरस्य हस्ते समर्पितौ जातौ तद् आन्तियभियानगरं गतवन्तौ।

XXVII तत्रोपस्थाय तन्नगरस्थमण्डलीं संगृह्य स्वाभ्याम ईश्वरो यद्यत् कर्मकरोत् तथा येन प्रकारेण भिन्नदेशीयलोकान् प्रति विश्वासवृद्धारम् अमोययद् अतान् सर्ववृत्तान्तान् तान् ज्ञापितवन्तौ।

XXVIII ततस्तौ शिष्यैः सार्द्धं तत्र बहुदिनानि न्यवसताम्।

XV

I यिडूदादेशात् क्रियन्तो जना आगत्य भ्रातृगणमित्थं शिक्षितवन्तो मूसाव्यवस्थया यदि युष्माकं त्वक्छेदो न भवति तर्हि यूयं परित्राणं प्राप्तुं न शक्यथा

II पौलबार्णवौ तैः सह बहून् विचारान् विवादांश्च कृतवन्तौ, ततो मण्डलीयनोका अेतस्याः कथायास्तत्त्वं ज्ञातुं यिडूशालमनगरस्थान् प्रेरितान् प्राचीनांश्च प्रति पौलबार्णव्वाप्रभृतीन् कतिपयजनान् प्रेषयितुं निश्चयं कृतवन्तः।

III ते मण्डल्या प्रेरिताः सन्तः कृष्णीकीशोमिरोन्देशाभ्यां गत्वा भिन्नदेशीयानां मनःपरिवर्त्तनस्य वार्त्तया भ्रातृणां परमाह्लादम् अज्जनयन्।

IV यिडूशालम्युपस्थाय प्रेरितगणेन लोकप्राचीनगणेन समाज्जेन य समुपगृहीताः सन्तः स्वैरीश्वरो यानि कर्माणि कृतवान् तेषां सर्ववृत्तान्तान् तेषां समक्षम् अकथयन्।

V किन्तु विश्वासिनः क्रियन्तः किडूशिमतग्राहणो लोका उत्थाय कथामेतां कथितवन्तो भिन्नदेशीयानां त्वक्छेदं कर्तुं मूसाव्यवस्थां पालयितुञ्च समादेष्टव्यम्।

VI ततः प्रेरिता लोकप्राचीनाश्च तस्य विवेयनां कर्तुं सभायां स्थितवन्तः।

VII बहुविचारेषु जातेषु पितर उत्थाय कथितवान्, हे भ्रातरौ यथा भिन्नदेशीयलोका मम मुष्मात् सुसंवादे श्रुत्वा विश्वसन्ति तदर्थं बहुदिनात् पूर्वम् ईश्वरोस्माकं मध्ये मां वृत्वा नियुक्तवान्।

VIII अन्तर्यामीश्वरो यथास्मभ्यं तथा भिन्नदेशीयेभ्यः पवित्रमात्मानं प्रदाय विश्वासेन तेषाम् अन्तःकराणानि पवित्राणि कृत्वा

IX तेषाम् अस्माकञ्च मध्ये किमपि विशेषं न स्थापयित्वा तानधि स्वयं प्रमाणां दत्तवान् एति यूयं ज्ञानीथा।

X अतश्चेवास्माकं पूर्वपुरुषा वयञ्च स्वयं यद्युगस्य भारं सोढुं न शक्ताः सम्प्रति तं शिष्यगणस्य स्कन्धेषु न्यसितुं कुत ईश्वरस्य परीक्षां करिष्यथ?

XI प्रभो रीशुप्रीष्टस्यानुग्रहेण ते यथा वयमपि तथा परित्राणं प्राप्तुम् आशां कुर्मः।

XII अनन्तरं बार्बाभापौलाभ्याम् ईश्वरो भिन्नदेशीयानां मध्ये यद्यद् आश्चर्यम् अद्भुतञ्च कर्म कृतवान् तद्भूतान्तं तौ स्वमुपाभ्याम् अवर्णयतां सभास्थाः सर्वे नीरवाः सन्तः श्रुतवन्तः।

XIII तयोः कथायां समाप्तायां सत्यां याक्नुव् कथयितुम् आरब्धवान्

XIV हे भ्रातरौ मम कथायाम् मनो निघत्ता ईश्वरः स्वनामार्थं भिन्नदेशीयलोकानाम् मध्याद् अकं लोकसंघं ग्रहीतुं मतिं कृत्वा येन प्रकारेण प्रथमं तान् प्रति कृपावलेकं कृतवान् तं शिभोन् वर्णितवान्।

XV भविष्यद्वादिभिरुक्तानि यानि वाक्यानि तैः साद्धम् अतस्वैक्यं भवति यथा लिपितमास्ते।

XVI सर्वेषां कर्माणां यस्तु साधकः परमेश्वरः स अवेदं वदेद्वाक्यं शेषाः सकलमानवाः भिन्नदेशीयलोकाश्च यावन्तो मम नामतः भवन्ति हि सुविष्यातास्ते यथा परमेशितुः।

XVII तत्त्वं सम्यक् समीहन्ते तन्निमित्तमहं किला परावृत्य समागत्य दायूदः पतितं पुनः। दूष्यमुत्थापयिष्यामि तदीयं सर्व्ववस्तु या पतितं पुनरुत्थाप्य सञ्जयिष्यामि सर्व्वथा॥

XVIII आ प्रथमाद् ईश्वरः स्वीयानि सर्व्वकर्माणि ज्ञानाति।

XIX अतश्चेव मम निवेदनमिदं भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये ये जना ईश्वरं प्रति परावर्तन्त तेषामुपरि अन्यं क्मपि भारं न न्यस्य

XX देवताप्रसादाशुचिभक्ष्यं व्यभियारकर्म कण्ठसम्पीडनमारितप्राणिभक्ष्यं रक्तभक्ष्यञ्च अेतानि परित्यक्तुं विषामः।

XXI यतः पूर्वकालतो मूसाव्यवस्थाप्रयारिणो लोका नगरे नगरे सन्ति प्रतिविश्रामवारञ्च भञ्जनभवने तस्याः पाठो भवति।

XXII ततः परं प्रेरितगणो लोकप्रायीनगणः सर्वा माण्डली य स्वेषां मध्ये बर्शाब्बा नाम्ना विष्यातो मनोनीती कृत्वा पौलबार्बाभ्याम् साद्धम् आन्तियभियानगरं प्रति प्रेषणम् उचितं बुद्ध्वा ताभ्यां पत्रं प्रेषयन्।

XXIII तस्मिन् पत्रे लिपितमिदं, आन्तियभिया-सुरिया-किविकियादेशस्थभिन्नदेशीयभ्रातृगणाय प्रेरितगणस्य लोकप्रायीनगणस्य भ्रातृगणस्य य नमस्कारः।

XXIV विशेषतोऽस्माकम् आजाम् अप्राप्यापि कियन्तो जना अस्माकं मध्याद् गत्वा त्वकछेदो मूसाव्यवस्था य पालयितव्याविति युष्मान् शिक्षयित्वा युष्माकं मनसामस्वैर्यं कृत्वा युष्मान् ससन्देहान् अकुर्वन् अेतां कथां वयम् अशुन्म।

XXV तत्कारणाद् वयम् अेकमन्त्रणाः सन्तः सभायां स्थित्वा प्रभो रीशुप्रीष्टस्य नामनिमित्तं मृत्युमुपगताभ्यामस्माकं

XXVI प्रियबार्बाभापौलाभ्यां साद्धं मनोनीतलोकानां केषाञ्चिद् युष्माकं सन्निधौ प्रेषणम् उचितं बुद्धवन्तः।

XXVII अतो यिडूदासीलौ युष्मान् प्रति प्रेषितवन्तः, अेतयो र्मुपाभ्यां सर्वा कथां ज्ञास्यथा

XXVIII देवताप्रसादभक्ष्यं रक्तभक्ष्यं गलपीडनमारितप्राणिभक्ष्यं व्यभियारकर्म येमानि सर्वाणि युष्माभिस्त्याज्यानि; अेतत्प्रयोञ्जीयाज्ञाव्यतिरेकेन युष्माकम् उपरि भारमन्यं न न्यसितुं पवित्रस्यात्मनोऽस्माकञ्च उचितज्ञानम् अभवत्।

XXIX अतश्चेव तेभ्यः सर्व्वेभ्यः स्वेषु रक्षितेषु यूयं भद्रं कर्म करिष्यथा युष्माकं मङ्गलं भूयात्।

XXX ते विसृष्टाः सन्त आन्तियभियानगर उपस्थाय लोकनिवडं संगृह्य पत्रम् अदधन्।

XXXI ततस्ते तत्पत्रं पठित्वा सान्त्वनां प्राप्य सानन्दा अभवन्।

XXXII यिडूदासीलौ य स्वयं प्रयारुकी भूत्वा भ्रातृगणं नानोपदिश्य तान् सुस्थिरान् अकुरुताम्।

XXXIII एत्थं तौ तत्र तैः साकं कतिपयदिनानि यापयित्वा पश्चात् प्रेरितानां समीपे प्रत्यागमनार्थं तेषां सन्निधेः कल्याणेन विसृष्टावभवतां।

XXXIV किन्तु सीलस्तत्र स्थातुं वाञ्छितवान्।

XXXV अपरं पौलबार्णब्वौ बडवः शिष्याश्च लोकान् उपदिश्य प्रभोः सुसंवाहं प्रचारयन्त आन्तियभियायां कालं यापितवन्तः।

XXXVI कतिपयदिनेषु गतेषु पौलो बार्णब्वाम् अवदत् आगच्छावां येषु नगरेष्वीश्वरस्य सुसंवाहं प्रचारितवन्तौ तानि सर्व्वनगराणि पुनर्गत्वा त्रातरः कीदृशाः सन्तीति द्रष्टुं तान् साक्षात् कुर्व्वः।

XXXVII तेन मार्कनाम्ना विख्यातं योहनं सङ्गिनं कर्तुं बार्णब्वाम् मतिमकरोत्,

XXXVIII किन्तु स पूर्वं ताभ्यां सह कार्यार्थं न गत्वा पाभ्कूलियादेशे तौ त्यक्तवान् तत्कारणात् पौलस्तं सङ्गिनं कर्तुम् अनुयितं ज्ञातवान्।

XXXIX एतत् तयोरतिशयविरोधस्योपस्थितत्वात् तौ परस्परं पृथगभवतां ततो बार्णब्वाम् मार्कं गृहीत्वा पोतेन कुप्रोपद्वीपं गतवान्;

XL किन्तु पौलः सीलं मनोनीतं कृत्वा त्रातृभिरीश्वरानुग्रहे समर्पितः सन् प्रस्थाय

XLI सुरियाकिलिकियादेशाभ्यां मण्डलीः स्थिरीकुर्व्वन् अगच्छत्।

XVI

I पौलो एबर्नीलुस्त्रानगरयोरुपस्थितोभवत् तत्र तीमथियनामा शिष्य अेक आसीत्; स विश्वासिन्या यिडूदीयाया योषितो गवर्भजातः किन्तु तस्य पितान्यदेशीयलोकः।

II स जनो लुस्त्रा-एकनियनगरस्थानां त्रातृणां समीपेपि सुख्यातिमान् आसीत्।

III पौलस्तं स्वसङ्गिनं कर्तुं मतिं कृत्वा तं गृहीत्वा तद्देशनिवासिनां यिडूदीयानाम् अनुरोधत् तस्य त्वकछेदं कृतवान् यतस्तस्य पिता त्रिन्नदेशीयलोक एति सर्व्वैरज्ञायत।

IV ततः परं ते नगरे नगरे त्रिमित्वा यिडूशावमस्थैः प्रेरितै लोकाप्राचीनैश्च निरूपितं यद् व्यवस्थापनं तदनुसारेणायरितुं लोकेभ्यस्तद् दत्तवन्तः।

V तेनैव सर्व्वे धर्मसमाजाः प्रीष्टधर्मं सुस्थिराः सन्तः प्रतिदिनं वर्द्धिता अभवन्।

VI तेषु कुगियागालातियादेशमध्येन गतेषु सत्सु पवित्र आत्मा तान् आशियादेशे कथां प्रकाशयितुं प्रतिषिद्धवान्।

VII तथा मुसियादेश उपस्थाय बिधुनियां गन्तुं तैरुद्योगे कृते आत्मा तान् नान्वमन्यत।

VIII तस्मात् ते मुसियादेशं परित्यज्य त्रोयानगरं गत्वा समुपस्थिताः।

IX रात्रौ पौलः स्वप्ने दृष्टवान् अेको मार्किदनियलोकस्तिष्ठन् विनयं कृत्वा तस्मै कथयति, मार्किदनियादेशम् आगत्यास्मान् उपकुर्व्विति।

X तस्येत्यं स्वप्नदर्शनात् प्रभुस्तद्देशीयलोकान् प्रति सुसंवाहं प्रचारयितुम् अस्मान् आहूयतीति निश्चितं बुद्ध्वा वयं तूर्णं मार्किदनियादेशं गन्तुम् उद्योगम् अकुर्भम।

XI ततः परं वयं त्रोयानगराद् प्रस्थाय ऋजुमार्गेण सामग्राकियोपद्वीपेन गत्वा परेडडनि नियापलिनगर उपस्थिताः।

XII तस्माद् गत्वा मार्किदनियान्तर्व्वर्त्ति रोमीयवसतिस्थानं यत् इ्लिपिपीनामप्रधाननगरं तत्रोपस्थाय कतिपयदिनानि तत्र स्थितवन्तः।

XIII विश्रामवारे नगराद् बहिर् गत्वा नदीतटे यत्र प्रार्थनायार आसीत् तत्रोपविश्य समागता नारीः प्रति कथां प्राचारयाम।

XIV ततः थुयातीरानगरीया धूषराम्बरविकायिणी लुदियानामिका या ईश्वरसेविका योषित् श्रोत्रीणां मध्य आसीत् तथा पौलोक्तवाक्यानि यद् गृह्यन्ते तदर्थं प्रभुस्तस्या मनोद्वारं मुक्तवान्।

XV अतः सा योषित् सपरिवारा मञ्जिजता सती विनयं कृत्वा कथितवती, युष्माकं विचाराद् यदि प्रभौ विश्वासिनी ज्ञाताहं तर्हि मम गृहम् आगत्य तिष्ठत। एतत् सा यत्नेनास्मान् अस्थापयत्।

XVI यस्या गणनया तदधिपतीनां बहुधनोपार्जनं ज्ञातं तादृशी गणकभूतग्रस्ता कायन दासी प्रार्थनास्थानगमनकाल आगत्यास्मान् साक्षात् कृतवती।

XVII सास्माकं पौलस्य य पश्चाद् अेत्य प्रोच्यैः कथामिमां कथितवती, मनुष्या अेते सर्व्वोपरिस्थस्येश्वरस्य सेवकाः सन्तोऽस्मान् प्रति परित्राणस्य मार्गं प्रकाशयन्ति।

XVIII सा कन्या बहुदिनानि तादृशम् अकरोत् तस्मात् पौलो दुःखितः सन् मुषं परावर्त्य तं भूतमवदद्, अहं यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना त्वामाज्ञापयामि त्वमस्या बहिर्गच्छ; तेनैव तत्क्षणात् स भूतस्तस्या बहिर्गतः।

XIX ततः स्वेषां लाभस्य प्रत्याशा विह्वला ज्ञातेति विलोक्य तस्याः प्रभवः पौलं सीलञ्च धृत्वाकृष्य विचारस्थानेऽधिपतीनां समीपम् आनयन्।

XX ततः शासकानां निकटे नीत्वा रोमिलोका वयम् अस्माकं यद् व्यवहरणं गृहीतुम् आयरितुञ्च निषिद्धं,

XXI एमं यिद्धीयलोकाः सन्तोपि तदेव शिक्षयित्वा नगरेऽस्माकम् अतीव कलहं कुर्वन्ति,

XXII एति कथिते सति लोकनिवहस्तयोः प्रातिकूल्येनोदतिष्ठत् तथा शासकास्तयो र्वत्राणि छित्वा वेत्राघातं कर्तुम् आज्ञापयन्।

XXIII अपरं ते तौ बहु प्रहार्यं त्वमेतौ कारां नीत्वा सावधानं रक्षयेति कारारक्षकम् आदिशन्।

XXIV एतथम् आज्ञां प्राप्य स तावभ्यन्तरस्थकारां नीत्वा पादेषु पादपाशीभिर्बद्ध्वा स्थापितावान्।

XXV अथ निशीथसमये पौलसीलावीश्वरमुद्दिश्य प्राथनां गानञ्च कृतवन्तौ, कारास्थिता लोकाश्च तदृशुष्वन्।

XXVI तदाऽस्मात् महान् भूमिकम्पोऽभवत् तेन भित्तिमूलेन सह कारा कम्पिताभूत् तत्क्षणात् सर्व्वाणि द्वाराणि मुक्तानि ज्ञातानि सर्व्वां बन्धनानि य मुक्तानि।

XXVII अतश्चेव कारारक्षकौ निद्रातो जगर्त्वा काराया द्वाराणि मुक्तानि दृष्ट्वा बन्दि लोकाः पलायिता एत्यनुमाय कोषात् भङ्गं बहिः कृत्वात्मघातं कर्तुम् उद्यतः।

XXVIII किन्तु पौलः प्रोच्यैस्तमाहूय कथितवान् पश्य वयं सर्व्वेऽत्रास्महे, त्वं निजप्राणहिंसां माकार्षीः।

XXIX तदा प्रदीपम् आनेतुम् उक्त्वा स कम्पमानः सन् उल्लभ्याभ्यन्तरम् आगत्य पौलसीलयोः पादेषु पतितवान्।

XXX पश्चात् स तौ बहिरानीय पृष्टवान् हे महेच्छौ परित्राणं प्राप्तुं मया किं कर्त्तव्यं?

XXXI पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्भुषे जाद्यद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीयाः सर्व्वे परिवाराश्चेश्वरे विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्।

XXXII तस्मै तस्य गृहस्थितसर्व्वलोकैभ्यश्च प्रभोः कथां कथितवन्तौ।

XXXIII तथा रात्रेस्तस्मिन्नेव दृष्टे स तौ गृहीत्वा तयोः प्रहाराणां क्षतानि प्रक्षालितवान् ततः स स्वयं तस्य सर्व्वे परिजनाश्च मञ्जिजता अभवन्।

XXXIV पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्भुषे जाद्यद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीयाः सर्व्वे परिवाराश्चेश्वरे विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्।

XXXV दिन उपस्थिते तौ लोकौ भोययेति कथां कथयितुं शासकाः पदातिगणं प्रेषितवन्तः।

XXXVI ततः कारारक्षकः पौलाय तां वार्त्तां कथितवान् युवां त्याजयितुं शासका लोकान प्रेषितवन्त एदानीं युवां बहिर्भूत्वा कुशलेन प्रतिष्ठेतां।

XXXVII किन्तु पौलस्तान् अवदत् रोमिलोकयोरवयोः कमपि दोषम् न निश्चित्य सर्व्वेषां समक्षम् आवां कशया ताडयित्वा कारायां बद्धवन्त एदानीं किमावां गुप्तं विस्त्रक्षयन्ति? तन्न भविष्यति, स्वयमागत्यावां बहिः कृत्वा नयन्तु।

XXXVIII तदा पदातिभिः शासकैभ्य अेतद्वात्तायां कथितायां तौ रोमिलोकाविति कथां श्रुत्वा ते भीताः

XXXIX सन्तस्तयोः सन्निधिमागत्य विनयम् अकुर्व्वन् अपरं बहिः कृत्वा नगरात् प्रस्थातुं प्रार्थितवन्तः।

XL ततस्तौ काराया निर्गत्य लुटियाया गृहं गतवन्तौ तत्र त्रातृगणं साक्षात्कृत्य तान् सान्त्वयित्वा तस्मात् स्थानात् प्रस्थितौ।

XVII

I पौलसीलौ आम्फिपल्यापल्लोनियानगराभ्यां गत्वा यत्र यिद्धीयानां भजनभवनमेकम् आस्ते तत्र शिषलनीकीनगर उपस्थितौ।

II તદા પૌલઃ સ્વાચારાનુસારેણ તેષાં સમીપં ગત્વા વિશ્રામવાસ્ત્રયે તૈઃ સાર્દ્ધં ધર્મપુસ્તકીયકથાયા વિચારં કૃતવાન્।

III ફલતઃ પ્રીષ્ટેન દુઃખભોગઃ કર્તવ્યઃ શ્મશાનદુત્થાનઞ્ચ કર્તવ્યં યુષ્માકં સન્નિઘૌ યસ્ય યીશોઃ પ્રસ્તાવં કરોમિ સ ઈશ્વરેણાભિષિક્તઃ સ એતાઃ કથાઃ પ્રકાશ્ય પ્રમાણં દત્વા સ્થિરીકૃતવાન્।

IV તસ્માત્ તેષાં કતિપયજ્ઞના અન્યદેશીયા બહવો ભક્તલોકા બહઃ પ્રધાનનાર્યશ્ચ વિશ્વસ્ય પૌલસીલયોઃ પશ્ચાદ્ગામિનો જાતાઃ।

V કિન્તુ વિશ્વાસહીના ચિહ્નદીયલોકા ઈર્ષ્યયા પરિપૂર્ણાઃ સન્તો હટટસ્ય કતિનયલમ્પટલોકાન્ સક્ષિનઃ કૃત્વા જનતયા નગરમધ્યે મહાકલહં કૃત્વા યાસોનો ગૃહમ્ આક્રમ્ય પ્રેરિતાન્ ધૃત્વા લોકનિવહસ્ય સમીપમ્ આનેતું ચેષ્ટિતવન્તઃ।

VI તેષામુદેશમ્ અપ્રાપ્ય ચ યાસોનં કતિપયાન્ ભ્રાતૃશ્ચ ધૃત્વા નગરાધિપતીનાં નિકટમાનીય પ્રોચ્ચૈઃ કથિતવન્તો યે મનુષ્યા જગદુદ્ગાટિતવન્તસ્તે ડ્રાપ્યુપસ્થિતાઃ સન્તિ,

VII એષ યાસોન્ આતિથ્યં કૃત્વા તાન્ ગૃહીતવાન્। યીશુનામક એકો રાજસ્તીતિ કથયન્તસ્તે કૈસરસ્યાજ્ઞાવિરુદ્ધં કર્મ કુર્વતિ।

VIII તેષાં કથામિમાં શ્રુત્વા લોકનિવહો નગરાધિપતયશ્ચ સમુદ્ધિઞ્ચા અભવન્।

IX તદા યાસોનસ્તદન્યેષાઞ્ચ ધનદણ્ડં ગૃહીત્વા તાન્ પરિત્યક્તવન્તઃ।

X તતઃ પરં ભ્રાતૃગણો રજ્ઞન્યાં પૌલસીલૌ શીઘ્રં બિરયાનગરં પ્રેષિતવાન્ તૌ તત્રોપસ્થાય ચિહ્નદીયાનાં ભજનભવનં ગતવન્તૌ।

XI તત્રસ્થા લોકાઃ થિષલનીકીસ્થલોકેભ્યો મહાત્માન આસન્ યત ઇત્યં ભવતિ ન વેતિ જ્ઞાતું દિને દિને ધર્મગ્રન્થસ્યાલોચનાં કૃત્વા સ્વૈરં કથામ્ અગૃહ્ણન્।

XII તસ્માદ્ અનેકે ચિહ્નદીયા અન્યદેશીયાનાં માન્યા સ્ત્રિયઃ પુરુષાશ્ચાનેકે વ્યશ્વસન્।

XIII કિન્તુ બિરયાનગરે પૌલેનેશ્વરીયા કથા પ્રચાર્યત ઇતિ થિષલનીકીસ્થા ચિહ્નદીયા જ્ઞાત્વા તત્સ્થાનમધ્યાગત્ય લોકાનાં કુપ્રવૃત્તિમ્ અજનયન્।

XIV અતએવ તસ્માત્ સ્થાનાત્ સમુદ્રેણ યાન્તીતિ દર્શયિત્વા ભ્રાતરઃ ક્ષિપ્રં પૌલં પ્રાહિણવન્ કિન્તુ સીલતીમથિયૌ તત્ર સ્થિતવન્તૌ।

XV તતઃ પરં પૌલસ્ય માગદર્શકાસ્તમ્ આથીનીનગર ઉપસ્થાપયન્ પશ્ચાદ્ યુવાં તૂર્ણમ્ એતત્ સ્થાનં આગમિષ્યથઃ સીલતીમથિયૌ પ્રતીમામ્ આજ્ઞાં પ્રાપ્ય તે પ્રત્યાગતાઃ।

XVI પૌલ આથીનીનગરે તાવપેક્ષ્ય તિષ્ઠન્ તન્નગરં પ્રતિમાભિઃ પરિપૂર્ણં દૃષ્ટ્વા સન્તપ્તહૃદયો ડભવત્।

XVII તતઃ સ ભજનભવને યાન્ ચિહ્નદીયાન્ ભક્તલોકાંશ્ચ હૃદ્યે ચ યાન્ અપશ્યત્ તૈઃ સહ પ્રતિદિનં વિચારિતવાન્।

XVIII કિન્તિવપિક્કરીયમતગ્રાહિણઃ સ્તોચિકીયમતગ્રાહિણશ્ચ કિયન્તો જનાસ્તેન સાર્દ્ધં વ્યવદન્તા તત્ર કેચિદ્ અકથયન્ એષ વાયાલઃ કિં વક્તુમ્ ઇચ્છતિ? અપરે કેચિદ્ એષ જનઃ કેષાઞ્ચિદ્ વિદેશીયદેવાનાં પ્રચારક ઇત્યનુભીયતે યતઃ સ યીશુમ્ ઉત્થિતિઞ્ચ પ્રચારયત્।

XIX તે તમ્ અરેયપાગનામ વિચારસ્થાનમ્ આનીય પ્રાવોચન્ ઇદં યન્નવીનં મતં ત્વં પ્રાચીકશ ઇદં કીદૃશં એતદ્ અસ્માન્ શ્રાવયઃ।

XX યામિમામ્ અસમ્ભવકથામ્ અસ્માકં કર્ણગોચરીકૃતવાન્ અસ્યા ભાવાર્થઃ ક ઇતિ વયં જ્ઞાતુમ્ ઇચ્છામઃ।

XXI તદાથીનીનિવાસિનસ્તન્નગરપ્રવાસિનશ્ચ કેવલં કસ્યાશ્ચન નવીનકથાયાઃ શ્રવણેન પ્રચારણેન ચ કાલમ્ અયાપયન્।

XXII પૌલોડરેયપાગસ્ય મધ્યે તિષ્ઠન્ એતાં કથાં પ્રચારિતવાન્, હે આથીનીયલોકા યૂયં સર્વથા દેવપૂજાયામ્ આસક્તા ઇત્યહ પ્રત્યક્ષં પશ્યામિ।

XXIII યતઃ પર્યટનકાલે યુષ્માકં પૂજનીયાનિ પશ્યન્ ‘અવિજ્ઞાતેશ્વરાય’ એતલ્લિપિયુક્તાં યજ્ઞવેદીમેકાં દૃષ્ટવાન્; અતો ન વિદિત્વા યં પૂજયધ્વે તસ્યૈવ તત્ત્વં યુષ્માન્ પ્રતિ પ્રચારયામિ।

XXIV જગતો જગત્સ્થાનાં સર્વવસ્તૂનાઞ્ચ સ્ષષ્ટા ય ઈશ્વરઃ સ સ્વર્ગપૃથિવ્યોરેકાધિપતિઃ સન્ કરનિર્મિતમન્દિરેષુ ન નિવસતિ;

XXV स अवे सर्व्वेभ्यो ज्जुवनं प्राणान् सर्व्वसामग्रीश्च प्रददाति; अतयेव स कस्याश्चित् सामग्रा अभावहेतोर्भनुष्याणां हस्तैः सेवितो भवतीति ना

XXVI स भूमण्डले निवासार्थम् अेकस्मात् शोषितात् सर्व्वान् मनुष्यान् सृष्ट्वा तेषां पूर्व्वनिर्ज्जुपितसमयं वसतिसीमाश्च निरयिनोत्;

XXVII तस्मात् लोडैः केनापि प्रकारेण मृगयित्वा परमेश्वरस्य तत्त्वं प्राप्नुं तस्य गवेषणं करणीयम्।

XXVIII किन्तु सौडस्मार्क कस्माश्चिदपि दूरे तिष्ठतीति नडि, वयं तेन निश्चसनप्रश्चसनगमनागमनप्राणधारणानि कुर्मः, पुनश्च युष्माकमेव कतिपयाः कवयः कथयन्ति 'तस्य वंशा वयं स्मो डि' इति।

XXIX अतयेव यदि वयम् ईश्वरस्य वंशा भवामस्तडि मनुष्यैर्विद्यया कौशलेन य तक्षितं स्वर्णं रूधं दृषद् वैतेषामीश्वरत्वम् अस्माभिर्न ज्ञातव्यं।

XXX तेषां पूर्व्वीयलोकानाम् अज्ञानतां प्रतीश्वरो यद्यपि नावाधत्त तथापीदानीं सर्व्वत्र सर्व्वान् मनः परिवर्त्तयितुम् आज्ञापयति,

XXXI यतः स्वनियुक्तेन पुरुषेण यदा स पृथिवीस्थानां सर्व्वलोकानां विचारं करिष्यति तदिदं न्यरुपयत्; तस्य श्मशानोत्थापनेन तस्मिन् सर्व्वेभ्यः प्रमाणं प्रादात्।

XXXII तदा श्मशानाद् उत्थानस्य कथां श्रुत्वा केयिद् उपाहमन्, केयिद्वदन् येनां कथां पुनरपि त्वत्तः श्रोष्यामः।

XXXIII ततः पौलस्तेषां समीपात् प्रस्थितातवान्।

XXXIV तथापि केयिल्लोकास्तेन सार्द्धं मिलित्वा व्यश्वसन् तेषां मध्ये डरेयपागीयदियनुसियो दामारीनामा कायिन्नारी कियन्तो नराश्चासन्।

XVIII

I तद्धटनातः परं पौल आथीनीनगराद् यात्रां कृत्वा करिन्थनगरम् आगच्छत्।

II तस्मिन् समये क्वौदियः सर्व्वान् यिडूदीयान् रोमानगरं विहाय गन्तुम् आज्ञापयत्, तस्मात् प्रिस्किव्लानाम्ना जायया सार्द्धम् एतावित्यादेशात् किञ्चित्पूर्व्वम् आगमत् यः पन्तदेशे जात आक्किलनामा यिडूदीयलोकः पौलस्तं साक्षात् प्राप्य तयोः समीपमितवान्।

III तौ दूष्यनिर्म्माणज्जुविनौ, तस्मात् परस्परम् अेकवृत्तिकत्वात् स ताभ्यां सह उषित्वा तत् कर्माकरोत्।

IV पौलः प्रतिविश्रामवारं लज्जनभवनं गत्वा विचारं कृत्वा यिडूदीयान् अन्यदेशीयांश्च प्रवृत्तिं ग्राहितवान्।

V सीलतीमथिययो मर्किदनियादेशात् समेतयोः सतोः पौल उत्तपतमना भूत्वा यीशुरीश्वरेणाभिषिक्तो भवतीति प्रमाणं यिडूदीयानां समीपे प्रादात्।

VI किन्तु ते डतीव विरोधं विधाय पाषण्डीयकथां कथितवन्तस्ततः पौलो वस्त्रं धुन्वन् अेतां कथां कथितवान्, युष्माकं शोषितपातापराधो युष्मान् प्रत्येव भवतु, तेनाहं निरपराधो डदारभ्य भिन्नदेशीयानां समीपं यामि।

VII स तस्मात् प्रस्थाप्य लज्जनभवनसमीपस्थस्य युस्तनाम्न ईश्वरभक्तस्य भिन्नदेशीयस्य निवेशनं प्राविशत्।

VIII ततः क्रीष्णनामा लज्जनभवनाधिपतिः सपरिवारः प्रभौ व्यश्वसीत्, करिन्थनगरीया बहवो लोकाश्च समाकर्ण्य विश्वस्य मज्जिज्जता अभवन्।

IX क्षणद्वयां प्रभुः पौलं दर्शनं दत्वा भाषितवान्, मा लैषीः, मा निरसीः कथां प्रयारया

X अहं त्वया सार्द्धम् आस डिंसार्थं कोपि त्वां स्पष्टं न शक्यति नगरेडस्मिन् मदीया लोका बहव आसते।

XI तस्मात् पौलस्तन्नगरे प्रायेण सार्द्धवत्सरपर्यन्तं संस्थायेश्वरस्य कथाम् उपादिशत्।

XII गाल्लियनामा कश्चिद् आपायादेशस्य प्राड्विवाकः समभवत्, ततो यिडूदीया अेकवाक्याः सन्तः पौलम् आकम्प्य विचारस्थानं नीत्वा

XIII मानुष अेष व्यवस्थाप्य विरुद्धम् ईश्वरभज्जनं कर्तुं लोकान् ड्रुपवृत्तिं ग्राहयतीति निवेदितवन्तः।

XIV ततः पौले प्रत्युत्तरं द्यातुम् उद्यते सति गाव्लिया यिहूदीयान् व्याहरत्, यद्दि कस्ययिद् अन्यायस्य वातिशयदृष्टतायरणस्य विचारोऽभविष्यत् तर्हि युष्माकं कथा मया सडनीयाभविष्यत्।

XV किन्तु यद्दि केवलं कथाया वा नाम्नो वा युष्माकं व्यवस्थाया विवाद्यो भवति तर्हि तस्य विचारमडं न करिष्यामि, यूयं तस्य भीमांसां कुरुत।

XVI ततः स तान् विचारस्थानाद् दूरीकृतवान्।

XVII तदा भिन्नदेशीयाः सोस्थिनिनामानं भजनभवनस्य प्रधानाधिपतिं धृत्वा विचारस्थानस्य सम्भुषे प्राहरन् तथापि गाव्लिया तेषु सर्वकर्मसु न मनो न्यदधात्।

XVIII पौलस्तत्र पुनर्बहुदिनानि न्यवसत्, ततो भ्रातृगणान्द विसर्जनं प्राप्य किञ्चनप्रतनिमित्तं किङ्कियानगरे शिरो मुण्डयित्वा प्रिस्किव्लाक्किवाभ्यां सडितो जलपथेन सुरियादेशं गतवान्।

XIX तत एडिषनगर उपस्थाय तत्र तौ विसृज्य स्वयं भजनभवनं प्रविश्य यिहूदीयैः सड विचारितवान्।

XX ते स्वैः सार्द्धं पुनः कतिपयदिनानि स्थातुं तं व्यनयन्, स तदनुरीकृत्य कथामेतां कथितवान्,

XXI यिज्ञालमि आगाम्युत्सवपालनार्थं मया गमनीयं; पश्चाद् ईश्वरेच्छायां जातायां युष्माकं समीपं प्रत्यागमिष्यामि ततः परं स तैर्विसृष्टः सन् जलपथेन एडिषनगरात् प्रस्थितवान्।

XXII ततः कैसरियाम् उपस्थितः सन् नगरं गत्वा समाजं नमस्कृत्य तस्माद् आन्तियपियानगरं प्रस्थितवान्।

XXIII तत्र कियत्कालं यापयित्वा तस्मात् प्रस्थाय सर्वेषां शिष्याणां मनांसि सुस्थिराणि कृत्वा कमशो गलातियाङ्कगियादेशयो र्भ्रमित्वा गतवान्।

XXIV तस्मिन्नेव समये सिक्न्दरियानगरे जात आपल्लोनामा शास्त्रवित् सुवक्ता यिहूदीय एको जन एडिषनगरम् आगतवान्।

XXV स शिक्षितप्रभुमार्गो मनसोद्योगी य सन् योडनो मञ्जमत्रं ज्ञात्वा यथार्थतया प्रभोः कथां कथयन् समुपादिशत्।

XXVI अेष ज्ञो निर्भयत्वेन भजनभवने कथयितुम् आरब्धवान्, ततः प्रिस्किव्लाक्किवौ तस्योपदेशकथां निशम्य तं स्वयोः समीपम् आनीय शुद्धरूपेणेश्वरस्य कथाम् अबोधयताम्।

XXVII पश्चात् स आप्पायादेशं गन्तुं मतिं कृतवान्, तदा तत्रत्यः शिष्यगणो यथा तं गृह्णाति तदर्थं भ्रातृगणेन समाश्वस्य पत्रे लिपिते सति, आपल्लास्तत्रोपस्थितः सन् अनुग्रहेण प्रत्ययिनां बहूपकारान् अकरोत्,

XXVIII इलतो यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति शास्त्रप्रमाणं दत्वा प्रकाशरूपेण प्रतिपन्नं कृत्वा यिहूदीयान् निरुत्तरान् कृतवान्।

XIX

I करिन्थनगर आपल्लसः स्थितिकाले पौल उत्तरप्रदेशैरागच्छन् एडिषनगरम् उपस्थितवान्। तत्र कतिपयशिष्यान् साक्षत् प्राप्य तान् अपृच्छत्,

II यूयं विश्वस्य पवित्रमात्मानं प्राप्ता न वा? ततस्ते प्रत्यवदन् पवित्र आत्मा दीयते एत्यस्माभिः श्रुतमपि नडि।

III तदा साडवदत् तर्हि यूयं केन मञ्जिता अभवत्? तेऽकथयन् योडनो मञ्जनेन।

IV तदा पौल उक्तवान् एतः परं य उपस्थास्यति तस्मिन् अर्थत यीशुप्रीष्टे विश्वसितव्यमित्युक्त्वा योडन् मनःपरिवर्तनसूयकेन मञ्जनेन जले लोकान् अमञ्जयत्।

V तादृशीं कथां श्रुत्वा ते प्रभो यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना मञ्जिता अभवन्।

VI ततः पौलेन तेषां गात्रेषु करेऽर्पिते तेषामुपरि पवित्र आत्मावरुढवान्, तस्मात् ते नानादेशीया भाषा भविष्यत्कथाश्च कथितवन्तः।

VII ते प्रायेण द्वादशजना आसन्।

VIII पौलो भजनभवनं गत्वा प्रायेण मासत्रयम् ईश्वरस्य राज्यस्य विचारं कृत्वा लोकान् प्रवर्त्य साडसेन कथामकथयत्।

IX કિન્તુ કઠિનાન્તઃકરણત્વાત્ કિચન્તો જના ન વિશ્વસ્ય સર્વેષાં સમક્ષમ્ એતત્પથસ્ય નિન્દાં કર્તુ પ્રવૃત્તાઃ, અતઃ પૌલસ્તેષાં સમીપાત્ પ્રસ્થાયા શિષ્યગણં પૃથક્કૃત્વા પ્રત્યહં તુરાન્નનામ્નઃ કસ્યચિત્ જનસ્ય પાઠશાલાયાં વિચારં કૃતવાન્।

X ઇત્યં વત્સરદ્વયં ગતં તસ્માદ્ આશિયાદેશનિવાસિનઃ સર્વે ચિહ્નદીયા અન્યદેશીયલોકાશ્ચ પ્રભો ર્થીશોઃ કથામ્ અશ્રૌષન્।

XI પૌલેન ચ ઈશ્વર એતાદૃશાન્યદ્ભૂતાનિ કર્મ્માણિ કૃતવાન્।

XII ચત્ પરિઘેયે ગાત્રમાર્જનવસ્ત્રે વા તસ્ય દેહાત્ પીડિતલોકાનામ્ સમીપમ્ આનીતે તે નિરામયા જાતા અપવિત્રા ભૂતાશ્ચ તેભ્યો બહિર્ગતવન્તઃ।

XIII તદા દેશાટનકારિણઃ કિચન્તો ચિહ્નદીયા ભૂતાપસારિણો ભૂતગ્રસ્તલોકાનાં સન્નિઘૌ પ્રભે ર્થીશો નર્મિ જપ્ત્વા વાક્યમિદમ્ અવદન્, યસ્ય કથાં પૌલઃ પ્રચારયતિ તસ્ય યીશો નર્મિના યુષ્માન્ આજ્ઞાપયામઃ।

XIV સ્કિવનામ્નો ચિહ્નદીયાનાં પ્રધાનયાજકસ્ય સપ્તભિઃ પુતૈસ્તથા કૃતે સતિ

XV કશ્ચિદ્ અપવિત્રો ભૂતઃ પ્રત્યુદિતવાન્, યીશું જાનામિ પૌલશ્ચ પરિચિનોમિ કિન્તુ કે યૂયં?

XVI ઇત્યુક્ત્વા સોપવિત્રભૂતગ્રસ્તો મનુષ્યો લખ્ઙ્ કૃત્વા તેષામુપરિ પતિત્વા બલેન તાન્ જિતવાન્, તસ્માત્તે નઃ સાઃ ક્ષતાઙ્ગાશ્ચ સન્તસ્તસ્માદ્ ગેહાત્ પલાયન્તા।

XVII સા વાગ્ ઇફિષનગરનિવાસિનસં સર્વેષાં ચિહ્નદીયાનાં ભિન્નદેશીયાનાં લોકાનાશ્ચ શ્રવોગોચરીભૂતાઃ, તતઃ સર્વે ભયં ગતાઃ પ્રભો ર્થીશો નર્મિનો યશો ડવદ્ધંતા।

XVIII યેષામનેકેષાં લોકાનાં પ્રતીતિરજાયત ત આગત્ય સ્વૈઃ કૃતાઃ ક્રિયાઃ પ્રકાશરૂપેણાઙ્ગીકૃતવન્તઃ।

XIX બહવો માયાકર્મકારિણઃ સ્વસ્વગ્રન્થાન્ આનીય રાશીકૃત્ય સર્વેષાં સમક્ષમ્ અદાહ્યન્, તતો ગણાનાં કૃત્વાબુધ્યન્ત પચ્ચાયુતરૂપ્યમુદ્રામૂલ્યપુસ્તકાનિ દગ્ધાનિ।

XX ઇત્યં પ્રભોઃ કથા સર્વદેશં વ્યાપ્ય પ્રબલા જાતા।

XXI સર્વેષ્વેતેષુ કર્મસુ સમ્પન્નેષુ સત્સુ પૌલો માર્કિદનિયાખાયાદેશાભ્યાં ચિરૂશાલમં ગન્તું મતિં કૃત્વા કથિતવાન્ તત્સ્થાનાં યાત્રાયાં કૃતાયાં સત્યાં મયા રોમાનગરં દ્રષ્ટવ્યાં।

XXII સ્વાનુગતલોકાનાં તીમથિયેરાસ્તૌ દ્વૌ જનૌ માર્કિદનિયાદેશં પ્રતિ પ્રહિત્ય સ્વયમ્ આશિયાદેશે કતિપયદિનાનિ સ્થિતવાન્।

XXIII કિન્તુ તસ્મિન્ સમયે મતેડસ્મિન્ કલહો જાતઃ।

XXIV તત્કારણમિદં, અર્તિમીદેવ્યા રૂપ્યમન્દિરનિર્માણેન સર્વેષાં શિલ્પિનાં યથેષ્ટલાભમ્ અજનયત્ યો દીમીત્રિયાનામા નાડીન્ધમઃ।

XXV સ તાન્ તત્કર્મજીવિનઃ સર્વલોકાંશ્ચ સમાહૂય ભાષિતવાન્ હે મહેચ્છા એતેન મન્દિરનિર્માણેનાસ્માકં જીવિકા ભવતિ, એતદ્ યૂયં વિત્યઃ।

XXVI કિન્તુ હસ્તનિર્મિતેશ્વરા ઈશ્વરા નહિ પૌલનામ્ના કેનચિજજનેન કથામિમાં વ્યાહત્ય કેવલેફિષનગરે નહિ પ્રાયેણ સર્વસ્મિન્ આશિયાદેશે પ્રવૃત્તિં ગ્રાહ્યત્વા બહુલોકાનાં શેમુષી પરાવર્તિતા, એતદ્ યુષ્માભિ દૃશ્યતે શ્રૂયતે ચ।

XXVII તેનાસ્માકં વાણિજ્યસ્ય સર્વથા હાનેઃ સમ્ભવનં કેવલમિતિ નહિ, આશિયાદેશસ્યૈ વા સર્વજગત્સ્યૈ લોકૈઃ પૂજ્યા યાર્તિમી મહાદેવી તસ્યા મન્દિરસ્યાવજ્ઞાનસ્ય તસ્યા ઐશ્વર્યસ્ય નાશસ્ય ચ સમ્ભાવના વિદ્યેતે।

XXVIII એતાદૃશીં કથાં શ્રુત્વા તે મહાક્રોધાન્વિતાઃ સન્ત ઉચ્ચૈઃકારં કથિતવન્ત ઇફિષીયાનામ્ અર્તિમી દેવી મહતી ભવતિ।

XXIX તતઃ સર્વનગરં કલહેન પરિપૂર્ણમભવત્, તતઃ પરં તે માર્કિદનીયગાચારિસ્તાર્નનામાનાૌ પૌલસ્ય દ્વૌ સહચરૌ ધૃત્વૈકચિત્તા રૂઙ્ભૂમિં જવેન ધાવિતવન્તઃ।

XXX તતઃ પૌલો લોકાનાં સન્નિધિં યાતુમ્ ઉદ્યતવાન્ કિન્તુ શિષ્યગણસ્તં વારિતવાન્।

XXXI પૌલસ્યત્મીયા આશિયાદેશસ્થાઃ કતિપયાઃ પ્રધાનલોકાસ્તસ્ય સમીપં નરમેકં પ્રેષ્ય ત્વં રૂઙ્ભૂમિં માગા ઇતિ ન્યવેદયન્।

XXXII તતો નાનાલોકાનાં નાનાકથાકથનાત્ સભા વ્યાકુલા જાતા કિં કારણાદ્ એતાવતી જનતાભવત્ એતદ્ અધિકૈ લોકૈ નાજ્ઞાપિ।

XXXIII ततः परं जनतामध्याद् यिडूदीयैर्बडिष्कृतः सिकन्दरो हस्तेन सङ्केतं कृत्वा लोकेभ्य उतरं दातुमुद्यतवान्,

XXXIV किन्तु स यिडूदीयलोक इति निश्चिते सति षड्भिः शिष्यानाम् अर्त्तिमी देवी मलतीति वाक्यं प्रायेण पञ्च दण्डान् यावद् अेकस्वरेण लोकनिवर्तः प्रोक्तं।

XXXV ततो नगराधिपतिस्तान् स्थिरान् कृत्वा कथितवान् हे षड्भिः शिष्याः सर्वे लोका आकर्षयत, अर्त्तिमीमहादेव्या महादेवात् पतितायास्तत्रप्रतिमायाश्च पूजनम् षड्भिः शिष्यनगरस्थाः सर्वे लोकाः कुर्वन्ति, अेतत् के न जानन्ति?

XXXVI तस्माद् अेतत्प्रतिकूलं केपि कथयितुं न शक्नुवन्ति, इति ज्ञात्वा युष्माभिः सुस्थिरत्वेन स्थातव्यम् अविविच्य किमपि कर्म न कर्तव्यञ्च।

XXXVII यान् अेतान् मनुष्यान् यूयमत्र समानयत ते मन्दिरद्रव्यापहारका युष्माकं देव्या निन्दकाश्च न भवन्ति।

XXXVIII यद्दि कञ्चन प्रति दीभीत्रियस्य तस्य सहायानाञ्च कायिद् आपत्ति विधत्ते तर्हि प्रतिनिधिलोका विचारस्थानञ्च सन्ति, ते तत् स्थानं गत्वा उत्तरप्रत्युत्तरे कुर्वन्तु।

XXXIX किन्तु युष्माकं कायिदपरा कथा यद्दि तिष्ठति तर्हि नियमितायां सभायां तस्या निष्पत्ति र्भविष्यति।

XL किन्त्वेतस्य विरोधस्योत्तरं येन दातुं शक्नुम् अेतादृशस्य कस्यचित् कारणास्याभावाद् अद्यतनघटनाहेतो राजद्रोडिणामिवास्माकम् अभियोगो भविष्यतीति शङ्का विद्यते।

XLI इति कथयित्वा स सभास्थलोकान् विसृष्टवान्।

XX

I इत्थं कलहे निवृत्ते सति पौलः शिष्यगणाम् आहूय विसर्जनं प्राप्य मार्किदनियादेशं प्रस्थितवान्।

II तेन स्थानेन गच्छन् तद्देशीयान् शिष्यान् बहूपदिश्य यूनानीयदेशम् उपस्थितवान्।

III तत्र मासत्रयं स्थित्वा तस्मात् सुरियादेशं यातुम् उद्यतः, किन्तु यिडूदीयास्तं हन्तुं गुप्ता अतिष्ठन् तस्मात् स पुनरपि मार्किदनियामार्गोणं प्रत्यागन्तुं मतिं कृतवान्।

IV विरयानगरीयसोपात्रः थिषलनीकीयारिस्ताभिसिक्नुदी एब्बॉनगरीयगायतीमथियौ आशियादेशीयतुष्कित्रकिमौ य तेन सार्द्धं आशियादेशं यावद् गतवन्तः।

V अेते सर्वे उग्रसराः सन्तो ऽस्मान् अपेक्ष्य त्रोयानगरे स्थितवन्तः।

VI डिणवशून्यपूपोत्सवदिने य गते सति वयं डिलिपीनगरात् तोयपथेन गत्वा पञ्चभि र्दिनेस्त्रोयानगरम् उपस्थाय तत्र सप्तदिनान्यवातिष्ठाम।

VII सप्ताहस्य प्रथमदिने पूपान् भंक्तु शिष्येषु मिलितेषु पौलः परदिने तस्मात् प्रस्थातुम् उद्यतः सन् तदह्नि प्रायेण क्षपाया यामद्वयं यावत् शिष्येभ्यो धर्मकथाम् अकथयत्।

VIII उपरिस्थे यस्मिन् प्रकोष्ठे सभां कृत्वासन् तत्र बहवः प्रदीपाः प्राण्वलन्।

IX उतुपनामा कश्चन युवा य वातायन उपविशन् घोरतरनिद्राग्रस्तो ऽभूत् तदा पौलेन बहुक्षणां कथायां प्रयारितायां निद्रामग्नः स तस्माद् उपरिस्थतृतीयप्रकोष्ठाद् अपतत्, ततो लोकास्तं मृतकल्पं धृतोदतोलयन्।

X ततः पौलोऽवरुह्य तस्य गात्रे पतित्वा तं क्रोडे निधाय कथितवान्, यूयं व्याकुला मा भूत नायं प्राणै र्वियुक्तः।

XI पश्चात् स पुनश्चोपरि गत्वा पूपान् भंक्त्वा प्रभातं यावत् कथोपकथने कृत्वा प्रस्थितवान्।

XII ते य तं श्रवन्तं युवानं गृहीत्वा गत्वा परमाध्यायिता ज्ञातः।

XIII अनन्तरं वयं पोतेनाग्रसरा भूत्वास्मनगरम् उत्तीर्य पौलं गृहीतुं मतिम् अकुर्म यतः स तत्र पट्ट्यां व्रजितुं मतिं कृत्वेति निरूपितवान्।

XIV तस्मात् तत्रास्माभिः सार्द्धं तस्मिन् मिलिते सति वयं तं नीत्वा मितुलीन्युपद्वीपं प्राप्तवन्तः।

XV तस्मात् पोतं मोययित्वा परेऽह्नि पीयोपद्वीपस्य सम्मुपं लब्धवन्तस्तस्माद् अेकेनाह्ना सामोपद्वीपं गत्वा पोतं लागयित्वा त्रोगुव्लिये स्थित्वा परस्मिन् दिवसे मिलीतनगरम् उपातिष्ठाम।

XVI यतः पौल आशियादेशे कालं यापयितुम् नाभिलषन् इक्षिणगरं त्यक्त्वा यातुं मन्त्राणां स्थिरीकृतवान्; यस्माद् यदि साध्यं भवति तर्हि निस्तारोत्सवस्य पञ्चाशत्तमदिने स यिज्ञालभ्युपस्थातुं मतिं कृतवान्।

XVII पौलो मिलीताद् इक्षिणं प्रति लोकं प्रहित्य समाजस्य प्राचीनान् आह्वयानीतवान्।

XVIII तेषु तस्य समीपम् उपस्थितेषु स तेभ्यः एभ्यः कथां कथितवान्, अहम् आशियादेशे प्रथमागमनम् आरब्धाद्य यावद् युष्माकं सन्निधौ स्थित्वा सर्व्वसमये यथायचित्तवान् तद् यूयं ज्ञानीधः;

XIX कुलतः सर्व्वथा नम्रमनाः सन् अह्नुष्युपातेन यिडुदीयानाम् कुमन्त्राणाञ्जतनानापरीक्षाभिः प्रभोः सेवामकरवम्।

XX कामपि हितकथां न गोपायितवान् तां प्रचार्य्य सप्रकाशं गृहे गृहे समुपदिश्येश्वरं प्रति मनः परावर्त्तनीयं प्रभौ यीशुश्रीष्टे विश्वसनीयं

XXI यिडुदीयानाम् अन्यदेशीयलोकानाञ्च समीप एतादृशं साक्ष्यं ददामि।

XXII पश्यत साम्प्रतम् आत्मनाकृष्टः सन् यिज्ञालभनगरे यात्रां करोमि, तत्र माम्प्रति यद्यद् घटिष्यते तान्यहं न जानामि;

XXIII किन्तु मया बन्धनं क्लेशश्च भोक्तव्य एति पवित्र आत्मा नगरे नगरे प्रमाणां ददाति।

XXIV तथापि तं क्लेशमहं तृणाय न मन्ये; ईश्वरस्यानुग्रहविषयकस्य सुसंवाहस्य प्रमाणां दातुं, प्रभो र्योशोः सकाशाद् यस्याः सेवायाः भारं प्राप्नवं तां सेवां साधयितुं सानन्दं स्वमार्गं समापयितुञ्च निजप्राणानपि प्रियान् न मन्ये।

XXV अधुना पश्यत येषां समीपेऽहम् ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवाहं प्रचार्य्य त्रमाणां कृतवान् एतादृशा यूयं मम वदनं पुनर्द्रष्टुं न प्राप्स्यथ एतदध्यहं जानामि।

XXVI युष्मभ्यम् अहम् ईश्वरस्य सर्व्वान् आदेशान् प्रकाशयितुं न न्यवर्त्तो।

XXVII अहं सर्व्वेषां लोकानां रक्तपातदोषाद् यन्निर्दोष आसे तस्याद्य युष्मान् साक्षिणः करोमि।

XXVIII यूयं स्वेषु तथा यस्य प्रजस्यार्थक्षन् आत्मा युष्मान् विधाय न्ययुङ्क्त तत्सर्व्वस्मिन् सावधाना भवत, य समाजञ्च प्रभु निर्जरक्तमूल्येन क्रीतवान् तम् अवत,

XXIX यतो मया गमने कृतमेव दुर्य्या वृका युष्माकं मध्यं प्रविश्य प्रजं प्रति निर्दयताम् आयरिष्यन्ति,

XXX युष्माकमेव मध्यादपि लोका उत्थाय शिष्यगणाम् अपहन्तुं विपरीतम् उपदेक्ष्यन्तीत्यहं जानामि।

XXXI एति ह्येते यूयं सयैतन्याः सन्तस्तिष्ठत, अहञ्च साश्रुपातः सन् वत्सरत्रयं यावद् द्विवानिषं प्रतिज्जं बोधयितुं न न्यवर्त्तं तदपि स्मरत।

XXXII एतानीं ह्येते भ्रातरौ युष्माकं निष्ठां जनयितुं पवित्रीकृतलोकानां मध्येऽधिकारञ्च दातुं समर्थो य ईश्वरस्तस्यानुग्रहस्य यो वादश्च तयोरुभयो र्युष्मान् समार्पयम्।

XXXIII कस्यापि स्वर्णा र्ण्यं वस्त्रं वा प्रति मया लोभो न कृतः।

XXXIV किन्तु मम मत्सहचरलोकानाञ्चावश्यकव्ययाय मदीयमिदं करद्वयम् अश्राम्यद् एतद् यूयं जानीथा।

XXXV अनेन प्रकारेण ग्रहणद् एतान् लद्रमिति यद्वाक्यं प्रभु र्योशुः कथितवान् तत् स्मर्त्तुं दरिद्रलोकानामुपकारार्थं श्रमं कर्त्तुञ्च युष्माकम् उचितम् एतत्सर्व्वं युष्मानहम् उपदिष्टवान्।

XXXVI एतेषां कथां कथयित्वा स ज्ञानुनी पातयित्वा सर्वैः सह प्रार्थयत।

XXXVII तेन ते क्रन्दन्तः

XXXVIII पुनर्भमं मुषं न द्रक्ष्यथ विशेषत एषा या कथा तेनाकथि तत्कारणात् शोकं विलापञ्च कृत्वा कण्ठं धृत्वा युष्मितवन्तः। पश्चात् ते तं पोतं नीतवन्तः।

XXI

I तैर्विसृष्टाः सन्तो वयं पोतं बाधयित्वा ऋणुमार्गोण कोषम् उपद्वीपम् आगत्य परेऽहनि रोदियोपद्वीपम् आगच्छाम ततस्तस्मात् पातारायाम् उपातिष्णाम।

II तत्र कैनीकियादेशगाभिनम् पोतमेकं प्राप्य तमारुह्य गतवन्तः।

III कुप्रोपद्वीपं दृष्ट्वा तं सव्यदिशि स्थापयित्वा सुरियादेशं गत्वा पोतस्थद्रव्याण्यवरोडयितुं सोरनगरे लागितवन्तः।

IV तत्र शिष्यगणस्य साक्षात्करणाय वयं तत्र सप्तदिनानि स्थितवन्तः पश्चात्ते पवित्रेषाम्नामना पौलं व्याह्वयन् त्वं यिज्ञाशाखमनगरं मा गमः।

V ततस्तेषु सप्तसु दिनेषु यापितेषु सत्सु वयं तस्मात् स्थानात् निजवर्त्मना गतवन्तः, तस्मात् ते सबाबवृद्धवनिता अस्माभिः सह नगरस्य परिसरपर्यन्तम् आगताः पश्चाद्द्वयं जलधिते जनुपातं प्रार्थयामहि।

VI ततः परस्परं विसृष्टाः सन्तो वयं पोतं गतास्ते तु स्वस्वगृहं प्रत्यागतवन्तः।

VII वयं सोरनगरात् नावा प्रस्थाय तलिमायिनगरम् उपातिष्ठाम तत्रास्माकं समुद्रीयमार्गस्यान्तोऽभवत् तत्र भ्रातृगणं नमस्कृत्य दिनमेकं तैः सार्द्धम् उषतवन्तः।

VIII परे ऽहनि पौलस्तस्य सङ्गिनो वयञ्च प्रतिष्ठमानाः कैसरियानगरम् आगत्य सुसंवाद्यप्रयारकानां सप्तजनानां क्लिपिनाम्न अकस्य गृहं प्रविश्यावतिष्ठाम।

IX तस्य यतस्रो दृष्टितरोऽनुद्धा भविष्यद्वादिन्य आसन्।

X तत्रास्मासु बहुदिनानि प्रोषितेषु यिद्धीयदेशाद् आगत्यागावनामा भविष्यद्वादि समुपस्थितवान्।

XI सोस्माकं समीपमेत्य पौलस्य कटिबन्धनं गृहीत्वा निजहस्तापादान् बद्ध्वा भाषितवान् यस्येह कटिबन्धनं तं यिद्धीयलोका यिज्ञाशाखमनगरं एतं बद्ध्वा भिन्नदेशीयानां करेषु समर्पयिष्यन्तीति वाक्यं पवित्र आत्मा कथयति।

XII अंतादृशीं कथां श्रुत्वा वयं तन्नगरवासिनो भ्रातरश्च यिज्ञाशाखं न यातुं पौलं व्यनयामहिः।

XIII किन्तु स प्रत्यावादीत्, यूयं किं कुरुथ? किं कन्दनेन ममान्तःकरणं विदीर्णं करिष्यथ? प्रभो यीशो नर्भनो निमित्तं यिज्ञाशाखं बद्धो भवितुं केवलं तत्र प्राणान् दातुमपि ससज्जोस्मि।

XIV तेनास्माकं कथायाम् अगृहीतायाम् ईश्वरस्य यथेच्छा तथैव भवत्वित्युक्त्वा वयं निरस्थाम।

XV परेऽहनि पाथेयद्रव्याणि गृहीत्वा यिज्ञाशाखं प्रति यात्राम् अकुर्मा।

XVI ततः कैसरियानगरनिवासिनः कतिपयाः शिष्या अस्माभिः सार्द्धम् एत्वा कृप्रीयेन म्नासन्नाम्ना येन प्राचीनशिष्येन सार्द्धम् अस्माभिर्वस्तव्यं तस्य समीपम् अस्मान् नीतवन्तः।

XVII अस्मासु यिज्ञाशाखमुपस्थितेषु तत्रस्थभ्रातृगणोऽस्मान् आह्वानेन गृहीतवान्।

XVIII परस्मिन् दिवसे पौलेऽस्माभिः सह याद्व्यो गृहं प्रविष्टे लोकप्राचीनाः सर्वे तत्र परिषदि संस्थिताः।

XIX अनन्तरं स तान् नत्वा स्वीयप्रयारणेन भिन्नदेशीयान् प्रतीश्वरो यानि कर्माणि साधितवान् तदीयां कथाम् अनुकृमात् कथितवान्।

XX एतं श्रुत्वा ते प्रभुं धन्यं प्रोच्य वाक्यमिदम् अभाषन्त, हे भ्रातृ यिद्धीयानां मध्ये बहुसहस्राणि लोका विश्वासिन आसते किन्तु ते सर्वे व्यवस्थाभतायारिण एतत् प्रत्यक्षं पश्यसि।

XXI शिशूनां त्वच्छेदनाधारणं प्रतिषिध्य त्वं भिन्नदेशनिवासिनो यिद्धीयलोकान् मूसावाक्यम् अश्रद्धातुम् उपदिशसीति तैः श्रुतमस्ति।

XXII त्वमत्रागतोसीति वार्ता समाकर्ष्य जननिवडो मिलित्वावश्यमेवागमिष्यति; अतरेव किं करणीयम्? अत्र वयं मन्त्रयित्वा समुपायं त्वां वदामस्तं त्वमायरा।

XXIII प्रतं कर्तुं कृतसङ्कल्पा येऽस्माकं यत्वारो मानवाः सन्ति।

XXIV तान् गृहीत्वा तैः सङ्घितः स्वं शुचिं कुरु तथा तेषां शिरोमुण्डने यो व्ययो भवति तं त्वं देहि तथा कृते त्वदीयायारे या जनश्रुतिं जयते सालीका किन्तु त्वं विधिं पालयन् व्यवस्थानुसारेणैवायरसीति ते भोत्सन्ते।

XXV भिन्नदेशीयानां विश्वासिलोकानां निकटे वयं पत्रं लिपित्वेत्यं स्थिरीकृतवन्तः, देवप्रसादभोजनं रक्तं गलपीडनमारितप्राणिभोजनं व्यभियारश्चैतेभ्यः स्वरक्षणव्यतिरेकेण तेषामन्यविधिपालनं करणीयं न।

XXVI ततः पौलस्तान् मानुषानादाय परस्मिन् दिवसे तैः सह शुचिं भूत्वा मन्दिरं गत्वा शौचकर्म्मणो दिनेषु सम्पूर्णेण तेषाम् अकैकार्यं नैवेद्याद्युत्सर्गो भविष्यतीति ज्ञापितवान्।

XXVII तेषु सप्तसु दिनेषु समाप्तकल्पेषु आशियादेशनिवासिनो यिद्धीयास्तं मध्येमन्दिरं विलोक्य जननिवडस्य मनःसु कुप्रवृत्तिं जनयित्वा तं धृत्वा।

XXVIII પ્રોચ્ચૈઃ પ્રાવોચન્, હે ઇસ્રાયેલ્લોકાઃ સર્વે સાહાય્યં કુરુતા યો મનુજ એતેષાં લોકાનાં મૂસાવ્યવસ્થાયા એતસ્ય સ્થાનસ્યાપિ વિપરીતં સર્વત્ર સર્વાન્ શિક્ષયતિ સ એષઃ; વિશેષતઃ સ ભિન્નદેશીયલોકાન્ મન્દિરમ્ આનીય પવિત્રસ્થાનમેતદ્ અપવિત્રમકરોત્|

XXIX પૂર્વે તે મધ્યેનગરમ્ ઇફ્રિષનગરીયં ત્રિકિંમં પૌલેન સહિતં દૃષ્ટવન્ત એતસ્માત્ પૌલસ્તં મન્દિરમધ્યમ્ આનયદ્ ઇત્યન્વમિમતા

XXX અતએવ સર્વસ્મિન્ નગરે કલહોત્પન્નત્વાત્ ધાવન્તો લોકા આગત્ય પૌલં ધૃત્વા મન્દિરસ્ય બહિરાકૃષ્ણાનયન્ તત્ક્ષણાદ્ દ્વારાણિ સર્વાણિ ચ રુદ્ધાનિ

XXXI તેષુ તં હન્તુમુદતેષુ ચિરૂશાલમ્નગરે મહાનુપદ્રવો જાત ઇતિ વાર્તાયાં સહસ્રસેનાપતેઃ કર્ણગોચરીભૂતાયાં સત્યાં સ તત્ક્ષણાત્ સૈન્યાનિ સેનાપતિગણાન્ન ગૃહીત્વા જવેનાગતવાન્|

XXXII તતો લોકાઃ સેનાગણેન સહ સહસ્રસેનાપતિમ્ આગચ્છન્તં દૃષ્ટ્વા પૌલતાડનાતો ન્યવર્તન્તા

XXXIII સ સહસ્રસેનાપતિઃ સન્નિધાવાગમ્ય પૌલં ધૃત્વા શૂઙ્ખલદ્વયેન બદ્ધમ્ આદિશ્ય તાન્ પૃષ્ટવાન્ એષ કઃ? કિં કર્મ ચાયં કૃતવાન્?

XXXIV તતો જનસમૂહસ્ય કશ્ચિદ્ એકપ્રકારં કશ્ચિદ્ અન્યપ્રકારં વાક્યમ્ અરૌત્ સ તત્ર સત્યં જ્ઞાતુમ્ કલહકારણાદ્ અશકતઃ સન્ તં દુર્ગં નેતુમ્ આજ્ઞાપયત્|

XXXV તેષુ સોપાનસ્યોપરિ પ્રાપ્તેષુ લોકાનાં સાહસકારણાત્ સેનાગણઃ પૌલમુતોલ્ય નીતવાન્|

XXXVI તતઃ સર્વે લોકાઃ પશ્ચાદ્વામિનઃ સન્ત એનં દુરીકુરુતેતિ વાક્યમ્ ઉચ્ચૈરવદન્|

XXXVII પૌલસ્ય દુર્ગાનયનસમયે સ તસ્મૈ સહસ્રસેનાપતયે કથિતવાન્, ભવતઃ પુરસ્તાત્ કથાં કથયિતું કિમ્ અનુમન્યતે? સ તમપુચ્છત્ ત્વં કિં યૂનાનીયાં ભાષાં જ્ઞાનાસિ?

XXXVIII યો મિસરીયો જનઃ પૂર્વે વિરોધં કૃત્વા ચત્વારિ સહસ્રાણિ ઘાતકાન્ સક્ષિન્નઃ કૃત્વા વિપિનં ગતવાન્ ત્વં કિં સચેવ ન ભવસિ?

XXXIX તદા પૌલોડકથયત્ અહં કિલિકિયાદેશસ્ય તાર્ષનગરીયો ચિહ્નદીયો, નાહં સામાન્યનગરીયો માનવઃ; અતએવ વિનયેડહં લાકાનાં સમક્ષં કથાં કથયિતું મામનુજાનીષ્વા

XL તેનાનુજ્ઞાતઃ પૌલઃ સોપાનોપરિ તિષ્ઠન્ હસ્તેનેક્ષિતં કૃતવાન્, તસ્માત્ સર્વે સુસ્થિરા અભવન્| તદા પૌલ ઇબ્રીયભાષયા કથયિતુમ્ આરભત,

XXII

I હે પિતૃગણા હે ભ્રાતૃગણાઃ, ઇદાનીં મમ નિવેદને સમવધન્તા

II તદા સ ઇબ્રીયભાષયા કથાં કથયતીતિ શ્રુત્વા સર્વે લોકા અતીવ નિઃશબ્દા સન્તોડતિષ્ઠન્|

III પશ્ચાત્ સોડકથયદ્ અહં ચિહ્નદીય ઇતિ નિશ્ચયઃ કિલિકિયાદેશસ્ય તાર્ષનગરં મમ જન્મભૂમિઃ. એતન્નગરીયસ્ય ગમિલીયેલનામ્નોડધ્યાપકસ્ય શિષ્યો ભૂત્વા પૂર્વપુરુષાણાં વિધિવ્યવસ્થાનુસારેણ સમ્પૂર્ણરૂપેણ શિક્ષિતોડભવમ્ ઇદાનીન્તના યૂયં યાદૃશા ભવથ તાદૃશોડમપીશ્વરસેવાયામ્ ઉદ્યોગી જાતઃ|

IV મતમેતદ્ દ્રિષ્ટ્વા તદ્ગ્રાહિનારીપુરુષાન્ કારાયાં બદ્ધ્વા તેષાં પ્રાણનાશપર્યન્તાં વિપક્ષતામ્ અકરવમ્|

V મહાયાજકઃ સભાસદઃ પ્રાચીનલોકાશ્ચ મમૈતસ્યાઃ કથાયાઃ પ્રમાણં દાતું શકનુવન્તિ, યસ્માત્ તેષાં સમીપાદ્ દમ્ભેષકનગરનિવાસિભ્રાતૃગણાર્થમ્ આજ્ઞાપત્રાણિ ગૃહીત્વા યે તત્ર સ્થિતાસ્તાન્ દણ્ડયિતું ચિરૂશાલમમ્ આનયનાર્થં દમ્ભેષકનગરં ગતોસ્મિ|

VI કિન્તુ ગચ્છન્ તન્નગરસ્ય સમીપં પ્રાપ્તવાન્ તદા દ્વિતીયપ્રહરવેલાયાં સત્યામ્ અકસ્માદ્ ગગણાન્નિર્ગત્ય મહતી દીપ્તિ મમ ચતુર્દિશિ પ્રકાશિતવતી|

VII તતો મયિ ભૂમૌ પતિતે સતિ, હે શૌલ હે શૌલ કુતો માં તાડયસિ? મામ્પ્રતિ ભાષિત એતાદૃશ એકો રવોપિ મયા શ્રુતઃ|

VIII તદાહં પ્રત્યવદં, હે પ્રભે કો ભવાન્? તતઃ સોડવાદીત્ યં ત્વં તાડયસિ સ નાસરતીયો યીશુરહં

IX મમ સક્ષિન્નો લોકાસ્તાં દીપ્તિં દૃષ્ટ્વા ભિયં પ્રાપ્તાઃ, કિન્તુ મામ્પ્રત્યુદિતં તદ્ગ્રહ્યં તે નાબુધ્યન્તા

X તતઃ પરં પૃષ્ટવાનહં, હે પ્રભો મયા કિં કર્તવ્યં? તતઃ પ્રભુરકથયત્, ઉત્થાય દમ્ભેષકનગરં યાહિ ત્વયા યદત્ કર્તવ્યં નિરૂપિતમાસ્તે તત્ તત્ર ત્વં જ્ઞાપયિષ્યસે|

XI अनन्तरं तस्याः भरतरेदीप्तेः कारणात् किमपि न दृष्ट्वा सङ्गिगणो न धृतः सन् दम्भेषकनगरं प्रजितवान्।

XII तन्नगरनिवासिनां सर्वेषां यिद्धीयानां मान्यो व्यवस्थानुसारेण लकतश्च हनानीयनामा मानव अेको

XIII मम सन्निधिम् अेत्य तिष्ठन् अकथयत्, हे भ्रातः शौल सुदृष्टि र्भव तस्मिन् दण्डेऽहं सम्यक् तं दृष्टवान्।

XIV ततः स मह्यं कथितवान् यथा त्वम् ईश्वरस्याभिप्रायं वेत्सि तस्य शुद्धसत्त्वजनस्य दर्शनं प्राप्य तस्य श्रीमुपस्य वाक्यं शृणोषि तन्निमित्तम् अस्माकं पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरस्त्वां मनोनीतं कृतवान्।

XV यतो यद्यद् अद्राक्षीरश्रौषीश्च सर्वेषां मानवानां समीपे त्वं तेषां साक्षी भविष्यसि।

XVI अतएव कुतो विलम्बसे? प्रभो नमिना प्रार्थ्य निजपापप्रक्षालनार्थं मज्जनाय समुत्तिष्ठ।

XVII ततः परं यिश्शालमनगरं प्रत्यागत्य मन्दिरेऽहम् अेकदा प्रार्थये, तस्मिन् समयेऽहम् अभिभूतः सन् प्रभुं साक्षात् पश्यन्।

XVIII त्वं त्वरया यिश्शालमः प्रतिष्ठस्व यतो लोकामयि तव साक्ष्यं न गृहीष्यन्ति, माम्प्रत्युदितं तस्येह वाक्यम् अश्रौषम्।

XIX ततोऽहं प्रत्यवादिषम् हे प्रभो प्रतिभजनभवनं त्वयि विश्वासिनो लोकान् बद्ध्वा प्रहतवान्।

XX तथा तव साक्षिणः स्तिङ्गानस्य रक्तपातनसमये तस्य विनाशं सम्भन्य सन्निधौ तिष्ठन् हन्तृलोकानां वासांसि रक्षितवान्, अेतत् ते विदुः।

XXI ततः सोऽकथयत् प्रतिष्ठस्व त्वां दूरस्थभिन्नदेशीयानां समीपं प्रेषयिष्ये।

XXII तदा लोका अेतावत्पर्यन्तां तदीयां कथां श्रुत्वा प्रोच्यैरकथयन्, अेनं भूमाण्डलाद् दूरीकुरुत, अेतादृशजनस्य ञ्चनं नोयितम्।

XXIII एत्युच्यैः कथयित्वा वसनानि परित्यज्य गगणं प्रति धूलिरक्षिपन्।

XXIV ततः सडस्रसेनापतिः पौलं दुर्गाभ्यन्तरं नेतुं समादिशत्। अेतस्य प्रतिकूलाः सन्तो लोकाः किन्निमित्तम् अेतावदुच्यैःस्वरम् अकुर्वन्, अेतद् वेत्तुं तं कशया प्रहत्य तस्य परीक्षां कर्तुमादिशत्।

XXV पदातयश्चर्मनिर्मितरज्जुभिस्तस्य बन्धनं कर्तुमुद्यतास्तास्तदानीं पौलः सम्मुपस्थितं शतसेनापतिम् उक्तवान् दण्डाज्ञायाम् अप्राप्तायां किं रोमिलोकं प्रहर्तुं युष्माकम् अधिकारोस्ति?

XXVI अेनां कथां श्रुत्वा स सडस्रसेनापतेः सन्निधिं गत्वा तां वात्तमिवदत् स रोमिलोक अेतस्मात् सावधानः सन् कर्म कुरु।

XXVII तस्मात् सडस्रसेनापति र्गत्वा तमप्राक्षीत् त्वं किं रोमिलोकः? एति मां ब्रूहि सोऽकथयत् सत्यम्।

XXVIII ततः सडस्रसेनापतिः कथितवान् बडुद्रविषां दत्त्वाहं तत् पौरसभ्यं प्राप्तवान्; किन्तु पौलः कथितवान् अहं जनुना तत् प्राप्तोऽस्मि।

XXIX एत्थं सति ये प्रहारेण तं परीक्षितुं समुद्यता आसन् ते तस्य समीपात् प्रातिष्ठन्तः सडस्रसेनापतिस्तं रोमिलोकं विज्ञाय स्वयं यत् तस्य बन्धनम् अकार्षीत् तत्कारणाद् अभिभेत्।

XXX यिद्धीयलोकः पौलं कुतोऽपवदन्ते तस्य वृत्तान्तं ज्ञातुं वाञ्छन् सडस्रसेनापतिः परेऽहनि पौलं बन्धनात् भोगयित्वा प्रधानयाजकान् मडासभायाः सर्वलोकान् समुपस्थातुम् आदिश्य तेषां सन्निधौ पौलम् अवरोह्य स्थापितवान्।

XXIII

I सभासद्लोकान् प्रति पौलोऽनन्यदृष्ट्या पश्यन् अकथयत्, हे भ्रातृगणा अद्य यावत् सरलेन सर्वान्तःकरणेश्वरस्य साक्षाद् आचरामि।

II अनेन हनानीयनामा मडायाजकस्तं कपोले यपेटेनाहन्तुं समीपस्थलोकान् आदिष्टवान्।

III तदा पौलस्तमवदत्, हे बहिष्परिष्कृत, ईश्वरस्त्वां प्रहर्तुम् उद्यतोस्ति, यतो व्यवस्थानुसारेण विचारयितुम् उपविश्य व्यवस्थां लङ्घित्वा मां प्रहर्तुम् आज्ञापयसि।

IV ततो निकटस्था लोका अकथयन्, त्वं किम् ईश्वरस्य मडायाजकं निन्दसि?

V તતઃ પૌલઃ પ્રતિભાષિતવાન્ હે ભ્રાતૃગણ મહાયાજક એષ ઇતિ ન બુદ્ધં મયા તદન્યચ્ચ સ્વલોકાનામ્ અધિપતિં પ્રતિ દુર્વાક્યં મા કથય, એતાદૃશી લિપિરસ્તિ।

VI અનન્તરં પૌલસ્તેષામ્ અર્હ્યં સિદ્ધકિલોકા અર્હ્યં ફિરિશિલોકા ઇતિ દૃષ્ટવા પ્રોચ્યૈઃ સભાસ્થલોકાન્ અવદત્ હે ભ્રાતૃગણ અહં ફિરિશિમતાવલમ્બી ફિરિશિનઃ સત્નાનશ્ચ, મૃતલોકાનામ્ ઉત્થાને પ્રત્યાશાકરણાદ્ અહમપવાદિતોસ્મિ।

VII ઇતિ કથાયાં કથિતાયાં ફિરિશિસિદ્ધકિનોઃ પરસ્પરં ભિન્નવાક્યત્વાત્ સભાયા મધ્યે દ્વી સંઘૌ જાતૌ।

VIII યતઃ સિદ્ધકિલોકા ઉત્થાનં સ્વર્ગીયદૃતા આત્માનશ્ચ સર્વેષામ્ એતેષાં કમપિ ન મન્યન્તે, કિન્તુ ફિરિશિનઃ સર્વમ્ અફીકુર્વન્તિ।

IX તતઃ પરસ્પરમ્ અતિશયકોલાહલે સમુપસ્થિતે ફિરિશિનાં પક્ષીયાઃ સભાસ્થા અધ્યાપકાઃ પ્રતિપક્ષા ઉત્તિષ્ઠન્તો ડકથયન્, એતસ્ય માનવસ્ય કમપિ દોષં ન પશ્યામઃ; યદિ કશ્ચિદ્ આત્મા વા કશ્ચિદ્ દૂત એનં પ્રત્યાદિશત્ તર્હિ વયમ્ ઈશ્વરસ્ય પ્રાતિકુલ્યેન ન ચોત્સ્યામઃ।

X તસ્માદ્ અતીવ ભિન્નવાક્યત્વે સતિ તે પૌલં ખણ્ડં ખણ્ડં કરિષ્યન્તીત્યાશક્ક્યા સહસ્રસેનાપતિઃ સેનાગણં તત્સ્થાનં યાતું સભાતો બલાત્ પૌલં ધૃત્વા દુર્ગં નેતચ્ચાજ્ઞાપયત્।

XI રાત્રો પ્રભુસ્તસ્ય સમીપે તિષ્ઠન્ કથિતવાન્ હે પૌલ નિર્ભયો ભવ યથા ચિરિશાલમ્નગરે મયિ સાક્ષ્યં દત્તવાન્ તથા રોમાનગરેપિ ત્વયા દાતવ્યમ્।

XII દિને સમુપસ્થિતે સતિ કિયન્તો ચિહ્નદીયલોકા એકમન્ત્રણાઃ સન્તઃ પૌલં ન હત્વા ભોજનપાને કરિષ્યામ ઇતિ શપથેન સ્વાન્ અબઘ્નન્।

XIII યત્વારિશજ્જનેભ્યોડધિકા લોકા ઇતિ પણમ્ અકુર્વન્।

XIV તે મહાયાજકાનાં પ્રાચીનલોકાનાચ્ચ સમીપં ગત્વા કથયન્, વયં પૌલં ન હત્વા કિમપિ ન ભોક્ષ્યામહે દૃઢેનાનેન શપથેન બદ્ધ્વા અભવામ।

XV અતએવ સામ્પ્રતં સભાસદ્લોકૈઃ સહ વયં તસ્મિન્ કશ્ચિદ્ વિશેષવિચારં કરિષ્યામસ્તદર્થં ભવાન્ શ્વો ડસ્માકં સમીપં તમ્ આનયત્વિતિ સહસ્રસેનાપતયે નિવેદનં કુરુત તેન યુષ્માકં સમીપં ઉપસ્થિતેઃ પૂર્વં વયં તં હન્તુ સજ્જિજ્યામ।

XVI તદા પૌલસ્ય ભાગિનેયસ્તેષામિતિ મન્ત્રણાં વિજ્ઞાય દુર્ગં ગત્વા તાં વાર્તા પૌલમ્ ઉક્તવાન્।

XVII તસ્માત્ પૌલ એકં શતસેનાપતિમ્ આહૂય વાક્યમિદમ્ ભાષિતવાન્ સહસ્રસેનાપતેઃ સમીપેડસ્ય યુવમનુષ્યસ્ય કિન્ચિન્નિવેદનમ્ આસ્તે, તસ્માત્ તત્સવિધમ્ એનં નયા।

XVIII તતઃ સ તમાદાય સહસ્રસેનાપતેઃ સમીપમ્ ઉપસ્થાય કથિતવાન્, ભવતઃ સમીપેડસ્ય કિમપિ નિવેદનમાસ્તે તસ્માત્ બન્દિઃ પૌલો મામાહૂય ભવતઃ સમીપમ્ એનમ્ આનેતું પ્રાર્થિતવાન્।

XIX તદા સહસ્રસેનાપતિસ્તસ્ય હસ્તં ધૃત્વા નિર્જનસ્થાનં નીત્વા પૃષ્ઠવાન્ તવ કિં નિવેદનં? તત્ કથયા।

XX તતઃ સોકથયત્, ચિહ્નદીયલાકાઃ પૌલે કમપિ વિશેષવિચારં છલં કૃત્વા તં સભાં નેતું ભવતઃ સમીપે નિવેદયિતું અમન્ત્રયન્।

XXI કિન્તુ મવતા તન્ન સ્વીકર્તવ્યં યતસ્તેષાં મધ્યેવર્તિનશ્ચત્વારિશજ્જનેભ્યો ડધિકલોકા એકમન્ત્રણા ભૂત્વા પૌલં ન હત્વા ભોજનં પાનચ્ચ ન કરિષ્યામ ઇતિ શપથેન બદ્ધાઃ સન્તો ઘાતકા ઇવ સજ્જિજતા ઇદાનીં કેવલં ભવતો ડનુમતિમ્ અપેક્ષન્તો।

XXII યામિમાં કથાં ત્વં નિવેદિતવાન્ તાં કર્મૈચિદપિ મા કથયેત્યુક્ત્વા સહસ્રસેનાપતિસ્તં યુવાનં વિસૃષ્ટવાન્।

XXIII અનન્તરં સહસ્રસેનાપતિ દ્વી શતસેનાપતી આહૂયેદમ્ આદિશત્, યુવાં રાત્રૌ પ્રહરૈકાવશિષ્ટાયાં સત્યાં કૈસરિયાનગરં યાતું પદાતિસૈન્યાનાં દ્વે શતે ઘોટકારોહિસૈન્યાનાં સપતિ શક્તિધારિસૈન્યાનાં દ્વે શતે ય જનાન્ સજ્જિજતાન્ કુરુતાં।

XXIV પૌલમ્ આરોહયિતું ફીલિક્ષાધિપતેઃ સમીપં નિર્વિદનં નેતુચ્ચ વાહનાનિ સમુપસ્થાપયતાં।

XXV અપરં સ પત્રં લિખિત્વા દત્તવાન્ તલ્લિખિતમેતત્,

XXVI મહામહિમશ્રીયુક્તફીલિક્ષાધિપતયે કલૌદિયલુષિયસ્ય નમસ્કારઃ।

XXVII ચિહ્નદીયલોકાઃ પૂર્વમ્ એનં માનવં ધૃત્વા સ્વહસ્તૈ હન્તુમ્ ઉદ્યતા એતસ્મિન્નન્તરે સસૈન્યોહં તત્રોપસ્થાય એષ જનો રોમીય ઇતિ વિજ્ઞાય તં રક્ષિતવાન્।

- XXVIII किन्निमित्तं ते तमपवदन्ते तज्ज्ञातुं तेषां सभां तमानायितवान्।
 XXIX ततस्तेषां व्यवस्थाया विरुद्धया कथायन कथया सोऽपवादितोऽभवत्, किन्तु स शूद्रभलबन्धनार्हो वा प्राणनाशाहो भवतीदृशः कोप्यपराधो मयास्य न दृष्टः।
 XXX तथापि मनुष्यस्यास्य वधार्थं यिद्धूदीया घातकाऽप्य सञ्जिता अंतां वार्तां श्रुत्वा तत्क्षणात् तव समीपमेतं प्रेषितवान् अस्यापवादकांश्च तव समीपं गत्वापवदितुम् आज्ञापयम्। भवतः कुशलं भूयात्।
 XXXI सैन्यगण आज्ञानुसारेण पौलं गृहीत्वा तस्यां रज्ज्याम् आन्तिपात्रिनगरम् आनयत्।
 XXXII परेऽहनि तेन सह यातुं घोटाकाऽसैन्यगणं स्थापयित्वा परापृत्य दुर्गं गतवान्।
 XXXIII ततः परे घोटाकारोऽसैन्यगणः कैसरियानगरम् उपस्थाप्य तत्पत्रम् अधिपतेः करे समर्प्य तस्य समीपे पौलम् उपस्थापितवान्।
 XXXIV तदाधिपतिस्तत्पत्रं पठित्वा पृष्ठवान् अेष किम्रदेशीयो जनः? स किलिकियाप्रदेशीय अेको जन एति ज्ञात्वा कथितवान्।
 XXXV तवापवादकगण आगते तव कथां श्रोचामि डेरोद्राजगृहे तं स्थापयितुम् आदिष्टवान्।

XXIV

- I पञ्चम्यो दिनेभ्यः परं डनानीयनामा मडायान्जकोऽधिपतेः समक्षं पौलस्य प्रातिकूल्येन निवेदयितुं तर्तुल्लनामानं कञ्चन वक्तारं प्राचीनजनांश्च सङ्गिनः कृत्वा कैसरियानगरम् आगच्छतु।
 II ततः पौले समानीते सति तर्तुल्लस्तस्यापवादकथां कथयितुम् आरभत डे मडामडिमड्रीलिक्ख भवतो वयम् अतिनिर्व्विघ्नं कालं यापयामो भवतः परिणामदर्शितया अंतदेशीयानां बडूनि मडूलानि घटितानि,
 III एति डेतो वयमतिकृतज्ञाः सन्तः सर्वत्र सर्वदा भवतो गुणान् गायमः।
 IV किन्तु बडुभिः कथामि र्भवन्तं येन न विरञ्जयामि तस्माद् विनये भवान् अनुकम्प्य मडल्पकथां शृणोतु।
 V अेष मडामारीस्वर्पुो नासरतीयमतग्राडिसंघातस्य मुष्यो भूत्वा सर्वदेशेषु सर्वेषां यिद्धूदीयानां राजद्रोडाचरणप्रवृत्तिं जनयतीत्यस्मामि निश्चितं।
 VI स मन्दिमपि अशुचि कर्तुं येष्टितवान्; एति कारणाद् वयम् अंनं धृत्वा स्वव्यवस्थानुसारेण विचारयितुं प्रावर्त्तमिडि;
 VII किन्तु लुषियः सडस्रसेनापतिरागत्य बलाद् अस्माकं करेभ्य अंनं गृहीत्वा
 VIII अंतस्यापवादकान् भवतः समीपम् आगन्तुम् आज्ञापयत्। वयं यस्मिन् तमपवादामो भवता पडपवादकथायां विचारितायां सत्यां सर्वं वृत्तान्तं वेदितुं शक्यते।
 IX ततो यिद्धूदीया अपि स्वीकृत्य कथितवन्त अेषा कथा प्रमाणम्।
 X अधिपतौ कथां कथयितुं पौलं प्रतीङ्गितं कृतवति स कथितवान् भवान् बडून् वत्सरान् यावद् अंतदेशस्य शासनं करोतीति विज्ञाय प्रत्युत्तरं दातुम् अक्षोभोऽभवम्।
 XI अद्य डेवलं द्वादश दिनानि यातानि, अडम् आराधनां कर्तुं यिडूशासनगरं गतवान् अेषा कथा भवता ज्ञातुं शक्यते;
 XII किन्त्विभे मां मध्येमन्दिरे केनापि सह वितण्डां कुर्वन्तं कुत्रापि लजनभवने नगरे वा लोकान् कुप्रवृत्तिं जनयन्तुं न दृष्टवन्तः।
 XIII एडानीं यस्मिन् यस्मिन् माम् अपवदन्ते तस्य किमपि प्रमाणं दातुं न शक्नुवन्ति।
 XIV किन्तु भविष्यद्वाक्यग्रन्थे व्यवस्थाग्रन्थे य या या कथा लिपितास्ते तासु सर्वासु विश्वस्य यन्मतम् एमे विधर्मं जानन्ति तन्मतानुसारेणान् निजपितृपुरुषाणाम् ईश्वरम् आराधयामीत्यडं भवतः समक्षम् अङ्गीकरोमि।
 XV धार्मिकाणाम् अधार्मिकाणाम् प्रमीतलोकानामेवोत्थानं भविष्यतीति कथामिभे स्वीकुर्वन्ति तथाडमपि तस्मिन् ईश्वरे प्रत्याशां करोमि;
 XVI ईश्वरस्य मानवानाञ्च समीपे यथा निर्दोषो भवामि तदर्थं सततं यत्नवान् अस्मि।
 XVII बडुषु वत्सरेषु गतेषु स्वदेशीयलोकानां निमित्तं दानीयद्रव्याणि नैवेदानि य समादाय पुनरागमनं कृतवान्।

XVIII ततोऽहं श्रुत्वा लोकानां समागमं कलहं वा न कारितवान् तथाप्याशियादेशीयाः क्रियन्तो यिडूदीयलोका मध्येमन्दिरं मां धृतवन्तः।

XIX ममोपरि यद्दि कायिद्यपवाद्यकथास्ति तर्हि भवतः समीपम् उपस्थाय तेषामेव साक्ष्यदानम् उचितम्।

XX नोयेत् पूर्वं मडासभास्थानां लोकानां सन्निधौ मम दण्डायमानत्वसमये, अहमद्य मृतानामुत्थाने युष्मालि विचारितोस्मि,

XXI तेषां मध्ये तिष्ठन्नहं यामिमां कथामुख्यैः स्वरेण कथितवान् तदन्यो मम कोपि द्रोषोऽलभ्यत न वेति वरम् अते समुपस्थितलोका वदन्तु।

XXII तदा झीलिक्ष अेतां कथां श्रुत्वा तन्मतस्य विशेषवृत्तान्तं विज्ञातुं विचारं स्थगितं कृत्वा कथितवान् लुषिये सडससेनापतौ समायाते सति युष्माकं विचारम् अहं निष्पादयिष्वामि।

XXIII अनन्तरं बन्धनं विना पौलं रक्षितुं तस्य सेवनाय साक्षात्कराय वा तदीयात्मीयबन्धुजनान् न वारयितुञ्च शमसेनापतिम् आदिष्टवान्।

XXIV अल्पदिनात् परं झीलिक्षोऽधिपतिं द्रुषिल्लानाम्ना यिडूदीयया स्वभार्यया सडागत्य पौलमाडूय तस्य मुभात् श्रीष्टधर्मस्य वृत्तान्तम् अश्रौषीत्।

XXV पौलेन न्यायस्य परिमितभोगस्य यत्रमवियारस्य य कथायां कथितायां सत्यां झीलिक्षः कम्पमानः सन् व्याडरद्द एदानीं याडि, अहम् अवकाशं प्राप्य त्वाम् आडूस्यामि।

XXVI मुक्तिप्रप्त्यर्थं पौलेन मह्यं मुद्रादास्यन्ते इति पत्याशां कृत्वा स पुनः पुनस्तमाडूय तेन साकं कथोपकथनं कृतवान्।

XXVII किन्तु वत्सरद्वयात् परं पर्कियझीष्ट झीलिक्षस्य पदं प्राप्ते सति झीलिक्षो यिडूदीयान् सन्तुष्टान् यिडीर्षन् पौलं बद्धं संस्थाप्य गतवान्।

XXV

I अनन्तरं झीष्टो निजराज्यम् आगत्य दिनत्रयात् परं कैसरियातो यिडूशालमनगरम् आगमत्।

II तदा मडायाजको यिडूदीयानां प्रधानलोकाश्च तस्य समक्षं पौलम् अपावदन्त।

III भवान् तं यिडूशालमम् आनेतुम् आज्ञापयत्विति विनीय ते तस्माद् अनुग्रहं वाञ्छितवन्तः।

IV यतः पथिमध्ये गोपनेन पौलं ङन्तुं तैर्घातका नियुक्ताः। झीष्ट उत्तरं दत्तवान् पौलः कैसरियायां स्थास्यति पुनरल्पदिनात् परम् अहं तत्र यास्यामि।

V ततस्तस्य मानुषस्य यद्दि कश्चिद् अपराधस्तिष्ठति तर्हि युष्माकं ये शक्नुवन्ति ते मया सह तत्र गत्वा तमपवदन्तु स अेतां कथां कथितवान्।

VI दशदिवसेभ्योऽधिकं विलम्ब्य झीष्टस्तस्मात् कैसरियानगरं गत्वा परस्मिन् दिवसे वियारासन उपदिश्य पौलम् आनेतुम् आज्ञापयत्।

VII पौले समुपस्थिते सति यिडूशालमनगराद् आगता यिडूदीयलोकास्तं यतुर्दिशि संवेष्ट्य तस्य विरुद्धं बडून् मडादोषान् उत्थापितवन्तः किन्तु तेषां किमपि प्रमाणां दातुं न शक्नुवन्तः।

VIII ततः पौलः स्वस्मिन् उत्तरमिदम् उदितवान्, यिडूदीयानां व्यवस्थाया मन्दिरस्य कैसरस्य वा प्रतिकूलं किमपि कर्म नाहं कृतवान्।

IX किन्तु झीष्टो यिडूदीयान् सन्तुष्टान् कर्तुम् अभिलषन् पौलम् अभाषत त्वं किं यिडूशालमं गत्वास्मिन् अभियोगे मम साक्षाद् विचारितो भविष्यसि?

X ततः पौल उत्तरं प्रोक्तवान्, यत्र मम वियारो भवितुं योग्यः कैसरस्य तत्र वियारासन अेव समुपस्थितोस्मि; अहं यिडूदीयानां कामपि ङानिं नाकार्षम् इति भवान् यथार्थतो विजानाति।

XI कश्चिदपराधं किञ्चन वघार्हं कर्म वा यद्यहम् अकरिष्यं तर्हि प्राणहाननदण्डमपि लोक्तुम् उद्यतोऽभविष्यं, किन्तु ते मम समपवादं कुर्वन्ति स यद्दि कल्पितमात्रो भवति तर्हि तेषां करेषु मां समर्पयितुं कस्याप्यधिकारो नास्ति, कैसरस्य निकटे मम वियारो भवतु।

XII तदा झीष्टो मन्त्रिभिः सार्द्धं संमन्थ्य पौलाय कथितवान्, कैसरस्य निकटे किं तव वियारो भविष्यति? कैसरस्य समीपं गमिष्यसि।

XIII क्रियद्दिनेभ्यः परम् आग्रिप्पराजा बर्षाकी य झीष्टं साक्षात् कर्तुं कैसरियानगरम् आगतवन्तौ।

XIV तदा तौ बडुद्दिनानि तत्र स्थितौ ततः झीष्टस्त्वं राजानं पौलस्य कथां विज्ञाप्य कथयितुम् आरभत पौलनामानम् अर्कं बन्दि झीलिक्षो बद्धं संस्थाप्य गतवान्।

XV यिज्ञाशालमि मम स्थितिकाले मडायाजको यिडूदीयानां प्राचीनलोकाश्च तम् अपोधे तम्प्रति दण्डाज्ञां प्रार्थयन्त।

XVI ततोऽहम् एत्युत्तरम् अवदं यावद् अपोदितो ज्ञनः स्वापवाद्कान् साक्षात् कृत्वा स्वस्मिन् योऽपराध आरोपितस्तस्य प्रत्युत्तरं दातुं सुयोगं न प्राप्नोति, तावत्कालं कस्यापि मानुषस्य प्राणनाशाज्ञापनं रोमिलोकानां रीतिर्नहि।

XVII ततस्तेष्वत्रागतेषु परस्मिन् दिवसेऽहम् अविलम्बं विचारान् उपविश्य तं मानुषम् आनेतुम् आज्ञापयम्।

XVIII तदनन्तरं तस्यापवाद्का उपस्थाय यादृशम् अर्कं चिन्तितवान् तादृशं कञ्चन मडापवाद् नोत्थाप्य

XIX स्वेषां मते तथा पौलो यं सञ्जुवं वदति तस्मिन् यीशुनामनि मृतजने य तस्य विरुद्धं कथितवन्तः।

XX ततोऽहं ताद्गवियारे संशयानः सन् कथितवान् त्वं यिज्ञाशालमं गत्वा किं तत्र विचारितो भवितुम् एच्छसि?

XXI तदा पौलो मडाराजस्य निकटे विचारितो भवितुं प्रार्थयत, तस्माद् यावत्कालं तं कैसरस्य समीपं प्रेषयितुं न शक्नोमि तावत्कालं तत्र स्थापयितुम् आदिष्टवान्।

XXII तत आग्रिप्पः झीष्टम् उक्तवान्, अहमपि तस्य मानुषस्य कथां श्रोतुम् अभिलषामि। तदा झीष्टो व्याहरत् श्वस्तदीयां कथां त्वं श्रोष्यसि।

XXIII परस्मिन् दिवसे आग्रिप्पो बर्षीकी य मडासमागमं कृत्वा प्रधानवाङ्मिनीपतिभिर्नगरस्थप्रधानलोकैश्च सह मिलित्वा राजगृहमागत्य समुपस्थितौ तदा झीष्टस्याज्ञया पौल आनीतोऽभवत्।

XXIV तदा झीष्टः कथितवान् हे राजन् आग्रिप्प हे उपस्थिताः सर्वे लोका यिज्ञाशालमनगरे यिडूदीयलोकसमुहो यस्मिन् मानुषे मम समीपे निवेदनं कृत्वा प्रोच्यैः कथामिमां कथितवान् पुनरल्पकालमपि तस्य श्रुवनं नोयितं तमेतं मानुषं पश्यत।

XXV किन्वेष ज्ञनः प्राणनाशार्कं किमपि कर्म न कृतवान् एत्यजानां तथापि स मडाराजस्य सन्निधौ विचारितो भवितुं प्रार्थयत तस्मात् तस्य समीपं तं प्रेषयितुं मतिमकरवम्।

XXVI किन्तु श्रीयुक्तस्य समीपम् अेतस्मिन् किं लेपनीयम् एत्यस्य कस्यचिन् निर्णयस्य न जातत्वाद् अेतस्य विचारे सति यथाऽहं लेपितुं किञ्चन निश्चितं प्राप्नोमि तदर्थं युष्माकं समक्षं विशेषतो हे आग्रिप्पराज भवतः समक्षम् अेतम् आनये।

XXVII यतो बन्दिप्रेषणसमये तस्याभियोगस्य किञ्चिदलेपनम् अहम् अयुक्तं जानामि।

XXVI

I तत आग्रिप्पः पौलम् अवादीत्, निजां कथां कथयितुं तुल्यम् अनुमतिं दीयते। तस्मात् पौलः करं प्रसार्य स्वस्मिन् उत्तरम् अवादीत्।

II हे आग्रिप्पराज यन्कारणादहं यिडूदीयैरपवादितोऽभवं तस्य वृत्तान्तम् अद्य भवतः साक्षान् निवेदयितुमनुमतोऽहम् एदं स्वीयं परमं भाग्यं मन्ये;

III यतो यिडूदीयलोकानां मध्ये या या रीतिः सूक्ष्मविचारश्च सन्ति तेषु भवान् विज्ञातमः; अतएव प्रार्थये धैर्यमवलम्ब्य मम निवेदनं शृणोतु।

IV अर्कं यिज्ञाशालमनगरे स्वदेशीयलोकानां मध्ये तिष्ठन् आ यौवनकालाद् यद्रूपम् आचरितवान् तद् यिडूदीयलोकाः सर्वे विदन्ति।

V अस्माकं सर्वेभ्यः शुद्धतमं यत् डिज्ञीयमतं तदवलम्बी भूत्वाऽहं कालं यापितवान् ये जना आ बाल्यकालान् मां जानन्ति ते अेतादृशं साक्ष्यं यदि ददाति तर्हि दातुं शक्नुवन्ति।

VI किन्तु हे आग्रिप्पराज ईश्वरोऽस्माकं पूर्वपुरुषाणां निकटे यद् अङ्गीकृतवान् तस्य प्रत्याशाऽहेतोरहम् एदानीं विचारस्थाने दण्डायमानोऽस्मि।

VII तस्याङ्गीकारस्य क्वलं प्राप्तुम् अस्माकं द्वादशवंशा दिवानिशं मडायत्नाद् ईश्वरसेवनं कृत्वा यां प्रत्याशां कुर्वन्ति तस्याः प्रत्याशया हेतोरहं यिडूदीयैरपवादितोऽभवम्।

- VIII ईश्वरो मृतान् उत्थापयिष्यतीति वाक्यं युष्माकं निकटेऽसम्भवं कुतो भवेत्?
- IX नासरतीययीशो नर्म्मो विरुद्धं नानाप्रकारप्रतिकूलायरणम् उचितम् एत्यहं मनसि यथार्थं विज्ञाय
- X यिज्ञाशलमनगरे तदकरत् इलतः प्रधानयाजकस्य निकटात् क्षमतां प्राप्य बहून् पवित्रलोकान् कारायां बद्धवान् विशेषतस्तेषां छननसमये तेषां विरुद्धां निष्ठां सम्भतिं प्रकाशितवान्।
- XI वारं वारं भजनभवनेषु तेभ्यो दण्डं प्रदत्तवान् बलात् तं धर्मं निन्दयितवांश्च पुनश्च तान् प्रति मडाक्रोधाद् उन्मत्तः सन् विदेशीयनगराणि यावत् तान् ताडितवान्।
- XII एत्थं प्रधानयाजकस्य समीपात् शक्तिम् आज्ञापत्रञ्च लब्ध्वा दम्भेकनगरं गतवान्।
- XIII तदाहं हं राजन् मार्गमध्ये मध्याह्नकाले मम मदीयसङ्गिनां लोकानाञ्च यतसृषु दिक्षु गगणात् प्रकाशमानां भास्करतोपि तेजस्वतीं दीप्तिं दृष्टवान्।
- XIV तस्माद् अस्मासु सर्वेषु भूमौ पतितेषु सत्सु हं शौल हं शौल कुतो मां ताडयसि? कष्टकानां मुषे पादाछननं तव दुःसाध्यम् एब्रीयभाषया गदित अतादृश अेकः शब्दो मया श्रुतः।
- XV तदाहं पृष्टवान् हं प्रभो को भवान्? ततः स कथितवान् यं यीशुं त्वं ताडयसि सोहं,
- XVI किन्तु समुत्तिष्ठ त्वं यद् दृष्टवान् एतः पुनश्च यद्यत् त्वां दर्शयिष्यामि तेषां सर्वेषां कार्याणां त्वां साक्षिणां मम सेवकञ्च कर्तुम् दर्शनम् अद्याम्।
- XVII विशेषतो यिद्धीयलोकैभ्यो भिन्नजातीयेभ्यश्च त्वां मनोनीतं कृत्वा तेषां यथा पापमोचनं भवति
- XVIII यथा ते मयि विश्वस्य पवित्रीकृतानां मध्ये भागं प्राप्नुवन्ति तदभिप्रायेण तेषां ज्ञानयक्षुषि प्रसन्नानि कर्तुं तथान्धकाराद् दीप्तिं प्रति शैतानाधिकाराय्य ईश्वरं प्रति मतीः परावर्तयितुं तेषां समीपं त्वां प्रेष्यामि।
- XIX हं आग्रिप्पराज अतादृशं स्वर्गीयप्रत्यादेशं अग्राह्यम् अकृत्वाहं
- XX प्रथमतो दम्भेकनगरे ततो यिज्ञाशलमि सर्वस्मिन् यिद्धीयदेशे अन्येषु देशेषु य येन लोका मतिं परावर्त्य ईश्वरं प्रति परावर्तयन्ते, मनःपरावर्तनयोग्यानि कर्माणि य कुर्वन्ति तादृशम् उपदेशं प्रचारितवान्।
- XXI अतत्कारणाद् यिद्धीया मध्येमन्दिरं मां धृत्वा छन्तुम् उद्यताः।
- XXII तथापि प्रीष्टो दुःखं लुक्त्वा सर्वेषां पूर्वं श्मशानाद् उत्थाय निजदेशीयानां भिन्नदेशीयानाञ्च समीपे दीप्तिं प्रकाशयिष्यति
- XXIII भविष्यद्वादिगणो मूसाश्च भाविकार्यस्य यद्विदं प्रमाणम् अददुरेतद् विनान्यां कथां न कथयित्वा ईश्वराद् अनुग्रहं लब्ध्वा मडतां क्षुद्राणाञ्च सर्वेषां समीपे प्रमाणां दत्त्वाद्य यावत् तिष्ठामि।
- XXIV तस्यमां कथां निशम्य झीष्ट उच्यैः स्वरेण कथितवान् हं पौल त्वम् उन्मत्तोसि बहुविधाभ्यासेन त्वं छतज्ञानो जातः।
- XXV स उक्तवान् हं मडामडिम झीष्ट नाहम् उन्मत्तः किन्तु सत्यं विवेचनीयञ्च वाक्यं प्रस्तौमि।
- XXVI यस्य साक्षाद् अक्षोभः सन् कथां कथयामि स राजा तद्दृष्टान्तं जानाति तस्य समीपे किमपि गुप्तं नेति मया निश्चितं बुध्यते यतस्तद् विजने न कृतां।
- XXVII हं आग्रिप्पराज भवान् किं भविष्यद्वादिगणोक्तानि वाक्यानि प्रत्येति? भवान् प्रत्येति तदहं जानामि।
- XXVIII तत आग्रिप्पः पौलम् अभिहितवान् त्वं प्रवृत्तिं जनयित्वा प्रायेण मामपि प्रीष्टीयं करोषि।
- XXIX ततः सोऽवादीत् भवान् ये ये लोकाश्च मम कथाम् अद्य शृण्वन्ति प्रायेण एति नहि किन्त्वेतत् शृणुष्वलबन्धनं विना सर्वथा ते सर्वे मादृशा भवन्तितीश्वस्य समीपे प्रार्थयिष्याम्।
- XXX अेतस्यां कथायां कथितायां स राजा सोऽधिपति र्बाणीकी सभास्था लोकाश्च तस्माद् उत्थाय
- XXXI गोपने परस्परं विविच्य कथितवन्त अेष जनी बन्धनार्हं प्राणछननार्हं वा किमपि कर्म नाकरोत्।
- XXXII तत आग्रिप्पः झीष्टम् अवदत्, यद्येष मानुषः कैसरस्य निकटे विचारितो भवितुं न प्रार्थयिष्यत् तर्हि मुक्तो भवितुम् अशक्यत्।

XXVII

I जलपथेनास्माकम् एतोलियादेशं प्रति यात्रायां निश्चितायां सत्यां ते यूलियनाम्नो मडाराजस्य संघातान्तर्गतस्य सेनापतेः समीपे पौलं तदन्यान् कतिनयजनांश्च समारपयन्।

II वयम् आद्रामुतीयं पोतमेकम् आरुह्य आशियादेशस्य तटसमीपेन यातुं मतिं कृत्वा लङ्गरम् उत्थाप्य पोतम् अमोययाम; मार्किटिनियादेशस्यथिषलनीकीनिवास्यारिस्तार्पनामा कश्चिद् ज्ञानोऽस्माभिः सार्द्धम् आसीत्।

III परस्मिन् दिवसे ऽस्माभिः सीदोनगरं पोते लागिते तत्र यूलियः सेनापतिः पौलं प्रति सौञ्ज्यं प्रदत्थ्य सान्त्वनार्थं बन्धुबान्धवान् उपयातुम् अनुज्झौ।

IV तस्मात् पोते भोयिते सति सम्भुपवायोः सम्भवाद् वयं कुप्रोपद्वीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः।

V किलिकियायाः पाम्फूलियायाश्च समुद्रस्य पारं गत्वा लूकियादेशान्तर्गतं मुरानगरम् उपातिष्णाम।

VI तत्स्थानाद् एतावियादेशं गच्छति यः सिक्न्दरियानगरस्य पोतस्तं तत्र प्राप्य शतसेनापतिस्तं पोतम् अस्मान् आरोहयत्।

VII ततः परं बडूनि दिनानि शनैः शनैः गत्वा कनीदुपार्श्वोपस्थितः पूर्वं प्रतिकूलेन पवनेन वयं सल्मोन्याः सम्भुपम् उपस्थाप्य क्रीत्युपद्वीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः।

VIII कष्टेन तमुतीर्थ्य लासेयानगरस्याधः सुन्दरनामकं भातम् उपातिष्णाम।

IX एत्थं बहुतिथः कालो यापित उपवासदिनञ्चातीतं, तत्कारणात् नौवर्त्मनि लभ्यङ्क्रे सति पौलो विनयेन कथितवान्,

X हे मडेय्या अहं निश्चयं ज्ञानामि यात्रायामस्याम् अस्माकं क्लेशा बडूनामपययाश्च भविष्यन्ति, ते केवलं पोतसामग्र्योरिति नडि, किन्त्वस्माकं प्राणानामपि।

XI तदा शतसेनापतिः पौलोक्तवाक्यतोपि कर्णधारस्य पोतवणिजश्च वाक्यं बहुमंस्ता।

XII तत् भातं शीतकाले वासार्हस्थानं न तस्माद् अवायीप्रतीयोर्दिशोः कीत्याः झैनीकियभातं यातुं यदि शक्नुवन्तस्तर्हि तत्र शीतकालं यापयितुं प्रायेण सर्व्वे मन्त्रयामासुः।

XIII ततः परं दक्षिणवायु भ्रंष्टं वहतीति विलोक्य निजाभिप्रायस्य सिद्धेः सुयोगो भवतीति बुद्ध्वा पोतं भोययित्वा क्रीत्युपद्वीपस्य तीरसमीपेन यलितवन्तः।

XIV किन्त्वल्पक्षणात् परमेव उरकलुद्योन्नामा प्रतिकूलः प्रयण्डो वायु र्वडन् पोतेऽलगीत्

XV तस्याभिमुपं गन्तुम् पोतस्याशक्तत्वाद् वयं वायुना स्वयं नीताः।

XVI अनन्तरं कलौदीनाम्न उपद्वीपस्य कूलसमीपेन पोतं गमयित्वा बडूना कष्टेन क्षुद्रनावम् अरक्षाम।

XVII ते तामारुह्य रञ्ज्या पोतस्याधोभागम् अबध्नन् तदनन्तरं येत् पोतो सैकते लगतीति लयाद् वातवसनाभ्यभोययन् ततः पोतो वायुना यालितः।

XVIII किन्तु क्रमशो वायोः प्रबलत्वात् पोतो दौलायमानोऽभवत् परस्मिन् दिवसे पोतस्थानि कतिपयानि द्रव्याणि तोये निक्षिप्तानि।

XIX तृतीयदिवसे वयं स्वहस्तैः पोतसञ्ज्जनद्रव्याणि निक्षिप्तवन्तः।

XX ततो बहुदिनानि यावत् सूर्य्यनक्षत्रादीनि समाच्छन्नानि ततो ऽतीव वात्यागमाद् अस्माकं प्राणरक्षायाः कापि प्रत्याशा नातिष्ठत्।

XXI बहुदिनेषु लोकेरनाडारेण यापितेषु सर्व्वेषां साक्षत् पौलस्तिष्णम् अकथयत्, हे मडेय्याः क्रीत्युपद्वीपात् पोतं न भोययितुम् अहं पूर्वं यद् अवदं तद्ग्राहणं युष्माकम् उचितम् आसीत् तथा कृते युष्माकम् अेषा विपद् अेषोऽपचयश्च नाघटिष्येताम्।

XXII किन्तु साम्प्रतं युष्मान् विनीय ब्रवीम्यहं, यूयं न क्षुभ्यत युष्माकम् अेकस्यापि प्राणिनो हानिर्न भविष्यति, केवलस्य पोतस्य हानिर्न भविष्यति।

XXIII यतो यस्मैश्वरस्य लोकोऽहं यञ्चाहं परियरामि तदीय अेको दूतो ह्यो रात्रौ ममान्तिके तिष्णम् कथितवान्,

XXIV हे पौल मा लैषीः कैसरस्य सम्भुपे त्वयोपस्थातव्यं; तवैतान् सङ्गिनो लोकान् ईश्वरस्तुभ्यं दत्तवान्।

XXV अतश्चेव हे मडेय्या यूयं स्थिरमनसो भवत महं या कथाकथि सावश्यं घटिष्यते ममैतादृशी विश्वास ईश्वरे विद्यते,

XXVI किन्तु कस्यचिद् उपद्वीपस्योपरि पतितव्यम् अस्माभिः।

XXVII તતઃ પરમ્ આદ્રિયાસમુદ્રે પોતસ્તથૈવ દોલાયમાનઃ સન્ ઇતસ્તતો ગચ્છન્ ચતુર્દશદિવસસ્ય રાત્રે દ્વિતીયપ્રહરસમયે કસ્યચિત્ સ્થલસ્ય સમીપમુપતિષ્ઠતીતિ પોતીયલોકા અન્વમન્યન્તા

XXVIII તતસ્તે જલં પરિમાય તત્ર વિંશતિ વ્યામા જલાનીતિ જ્ઞાતવન્તાઃ કિચ્ચિદૂરં ગત્વા પુનરપિ જલં પરિમિતવન્તાઃ તત્ર પચ્ચદશ વ્યામા જલાનિ દૃષ્ટવા

XXIX એત્ પાષાણો લગતીતિ ભયાત્ પોતસ્ય પશ્ચાદ્ભાગતશ્ચતુરો લજ્જરાન્ નિક્ષિપ્ય દિવાકરમ્ અપેક્ષ્ય સર્વે સ્થિતવન્તાઃ

XXX કિન્તુ પોતીયલોકાઃ પોતાગ્રભાગે લજ્જરનિક્ષેપં છલં કૃત્વા જલઘૌ ક્ષુદ્રનાવમ્ અવરોહ્ય પલાયિતુમ્ અચેષ્ટન્તા

XXXI તતઃ પૌલઃ સેનાપતયે સૈન્યગણાય ચ કથિતવાન્ એતે યદિ પોતમધ્યે ન તિષ્ઠન્તિ તર્હિ યુષ્માકં રક્ષણં ન શક્યં

XXXII તદા સેનાગણો રજ્જૂન્ છિત્વા નાવં જલે પતિતુમ્ અદદાત્

XXXIII પ્રભાતસમયે પૌલઃ સર્વાન્ જનાન્ ભોજનાર્થં પ્રાર્થ્ય વ્યાહરત્, અદા ચતુર્દશદિનાનિ યાવદ્ યૂયમ્ અપેક્ષમાના અનાહારાઃ કાલમ્ અચાપયત કિમપિ નાભુંગધં

XXXIV અતો વિનયે ડલં ભક્ષ્યં ભુજ્યતાં તતો યુષ્માકં મજ્જલં ભવિષ્યતિ, યુષ્માકં કસ્યચિજ્જનસ્ય શિરસઃ કેશૈકોપિ ન નંક્ષ્યતિ

XXXV ઇતિ વ્યાહત્ય પૌલં પૂપં ગૃહીત્વેશ્વરં ધન્યં ભાષમાણસ્તં ભંક્ત્વા ભોક્તુમ્ આરબ્ધવાન્

XXXVI અનન્તરં સર્વે ચ સુસ્થિરાઃ સન્તઃ ખાદ્યાનિ પર્યગૃહ્ણન્

XXXVII અસ્માકં પોતે ષટ્સપ્તત્યધિકશતદ્રવ્યલોકા આસન્

XXXVIII સર્વેષુ લોકેષુ યથેષ્ટં ભુક્તવત્સુ પોતસ્થન્ ગોધૂમાન્ જલઘૌ નિક્ષિપ્ય તૈઃ પોતસ્ય ભારો લઘૂકૃતઃ

XXXIX દિને જાતેડપિ સ કો દેશ ઇતિ તદા ન પર્યચીયતઃ કિન્તુ તત્ર સમતટમ્ એકં ખાતં દૃષ્ટવા યદિ શક્નુમસ્તર્હિ વયં તસ્યાભ્યન્તરં પોતં ગમયામ ઇતિ મતિં કૃત્વા તે લજ્જરાન્ છિત્વા જલઘૌ ત્યક્તવન્તાઃ

XL તથા કર્ણબન્ધનં મોચયિત્વા પ્રધાનં વાતવસનમ્ ઉત્તોલ્ય તીરસમીપં ગતવન્તાઃ

XLI કિન્તુ દ્રવ્યોઃ સમુદ્રયોઃ સજ્મસ્થાને સૈકતોપરિ પોતે નિક્ષિપ્તે ડગ્રભાગે બાધિતે પશ્ચાદ્ભાગે પ્રબલતરજ્ઞોડલગત્ તેન પોતો ભગ્નઃ

XLII તસ્માદ્ બન્દ્યશ્ચેદ્ બાહુભિસ્તરન્તઃ પલાયન્તે ઇત્યાશક્કયા સેનાગણસ્તાન્ હન્તુમ્ અમન્ત્રયત્

XLIII કિન્તુ શતસેનાપતિઃ પૌલં રક્ષિતું પ્રયત્નં કૃત્વા તાન્ તચ્ચેષ્ટાયા નિવર્ત્ય ઇત્યાદિષ્ટવાન્, યે બાહુતરણં જાનન્તિ તેડગ્રે પ્રોલ્લમ્ય સમુદ્રે પતિત્વા બાહુભિસ્તીર્ત્વા કૂલં યાન્તુ

XLIV અપરમ્ અવશિષ્ટા જનાઃ કાષ્ઠં પોતીયં દ્રવ્યં વા યેન યત્ પ્રાપ્યતે તદવલમ્બ્ય યાન્તુઃ ઇત્યં સર્વે ભૂમિં પ્રાપ્ય પ્રાણૈ જીવિતાઃ

XXVIII

I ઇત્યં સર્વેષુ રક્ષાં પ્રાપ્તેષુ તત્રત્યોપદ્વીપસ્ય નામ મિલીતેતિ તે જ્ઞાતવન્તાઃ

II અસાભ્યલોકા યથેષ્ટમ્ અનુક્રમ્યાં કૃત્વા વર્તમાનવૃષ્ટેઃ શીતાચ્ય વર્હિ પ્રજ્જવાલ્યાસ્માકમ્ આતિથ્યમ્ અકુર્વન્

III કિન્તુ પૌલ ઇન્ધનાનિ સંગૃહ્ય યદા તસ્મિન્ અગ્રૌ નિરક્ષિપત્, તદા વહેઃ પ્રતાપાત્ એકઃ કૃષ્ણાસર્પો નિર્ગત્ય તસ્ય હસ્તે દ્રષ્ટવાન્

IV તેડસભ્યલોકાસ્તસ્ય હસ્તે સર્પમ્ અવલમ્બમાનં દૃષ્ટવા પરસ્પરમ્ ઉક્તવન્ત એષ જનોડવશ્યં નરહા ભવિષ્યતિ, યતો યદપિ જલઘે રક્ષાં પ્રાપ્તવાન્ તથાપિ પ્રતિક્લદાયક એનં જીવિતું ન દદાતિ

V કિન્તુ સ હસ્તં વિદ્યુન્વન્ તં સર્પમ્ અગ્નિમધ્યે નિક્ષિપ્ય કામપિ પીડાં નાપ્તવાન્

VI તતો વિષજ્વાલયા એતસ્ય શરીરં સ્ફીતં ભવિષ્યતિ યદ્વા હઠાદયં પ્રાણાન્ ત્યક્ષ્યતીતિ નિશ્ચિત્ય લોકા બહુક્ષણાનિ યાવત્ તદ્ દ્રષ્ટું સ્થિતવન્તાઃ કિન્તુ તસ્ય કસ્યાશ્ચિદ્ વિપદોડઘટનાત્ તે તદ્વિપરીતં વિજ્ઞાય ભાષિતવન્ત એષ કશ્ચિદ્ દેવો ભવેત્

VII પુલ્લિયનામા જન એકસ્તસ્યોપદ્વીપસ્યાધિપતિરાસીત્ તત્ર તસ્ય ભૂમ્યાદિ ચ સ્થિતાં સ જનોડસ્માન્ નિજગૃહં નીત્વા સૌજન્યં પ્રકાશ્ય દિનત્રયં યાવદ્ અસ્માકં આતિથ્યમ્ અકરોત્

VIII તદા તસ્ય પુબ્લિયસ્ય પિતા જ્વરાતિસારેણ પીડ્યમાનઃ સન્ શય્યાયામ્ આસીત્; તતઃ પૌલસ્તસ્ય સમીપં ગત્વા પ્રાર્થનાં કૃત્વા તસ્ય ગાત્રે હસ્તં સમર્પ્ય તં સ્વસ્થં કૃતવાન્।

IX ઇત્યં ભૂતે તદ્વીપનિવાસિન ઇતરેપિ રોગિલોકા આગત્ય નિરામયા અભવન્।

X તસ્માત્તેડસ્માકમ્ અતીવ સત્કારં કૃતવન્તઃ, વિશેષતઃ પ્રસ્થાનસમયે પ્રયોજનીયાનિ નાનદ્રવ્યાણિ દત્તવન્તઃ।

XI ઇત્યં તત્ર ત્રિષુ માસેષુ ગતેષુ યસ્ય ચિહ્નં દિયસ્કૂરી તાદૃશ એકઃ સિકન્દરીયનગરસ્ય પોતઃ શીતકાલં યાપયન્ તસ્મિન્ ઉપદ્વીપે ડતિષ્ઠત્ તમેવ પોતં વયમ્ આરુદ્ધ યાત્રામ્ અકુર્મા।

XII તતઃ પ્રથમતઃ સુરાકૂસનગરમ્ ઉપસ્થાય તત્ર ત્રીણિ દિનાનિ સ્થિતવન્તઃ।

XIII તસ્માદ્ આવૃત્ય રીગિયનગરમ્ ઉપસ્થિતાઃ દિનેકસ્માત્ પરં દક્ષિણવર્થો સાનુકૂલ્યે સતિ પરસ્મિન્ દિવસે પતિયલીનગરમ્ ઉપાતિષ્ઠામ।

XIV તતોડસ્માસુ તત્રત્યં ભ્રાતૃગણં પ્રાપ્તેષુ તે સ્વૈઃ સાર્દ્ધમ્ અસ્માન્ સપ્ત દિનાનિ સ્થાપયિતુમ્ અયતન્ત, ઇત્યં વયં રોમાનગરમ્ પ્રત્યગચ્છામ।

XV તસ્માત્ તત્રત્યાઃ ભ્રાતરોડસ્માકમ્ આગમનવાર્તા શ્રુત્વા આપ્પિયકરં ત્રિષ્ટાવર્ણોઞ્ચ યાવદ્ અગ્રેસરાઃ સન્તોસ્માન્ સાક્ષાત્ કર્તુમ્ આગમન્; તેષાં દર્શનાત્ પૌલ ઈશ્વરં ધન્યં વદન્ આશ્વાસમ્ આપ્તવાન્।

XVI અસ્માસુ રોમાનગરં ગતેષુ શતસેનાપતિઃ સર્વાન્ બન્દીન્ પ્રધાનસેનાપતેઃ સમીપે સમાર્પયત્ કિન્તુ પૌલાય સ્વરક્ષકપદાતિના સહ પૃથગ્ વસ્તુમ્ અનુમતિં દત્તવાન્।

XVII દિનત્રયાત્ પરં પૌલસ્તદેશસ્થાન્ પ્રધાનચિહ્નદિન આહૂતવાન્ તતસ્તેષુ સમુપસ્થિતેષુ સ કથિતવાન્, હે ભ્રાતૃગણ નિજલોકાનાં પૂર્વપુરુષાણાં વા રીતે વિપરીતં કિઞ્ચન કર્માહં નાકરવં તથાપિ ચિરશાલમનિવાસિનો લોકા માં બન્દિ કૃત્વા રોમિલોકાનાં હસ્તેષુ સમર્પિતવન્તઃ।

XVIII રોમિલોકા વિચાર્ય્ય મમ પ્રાણહનનાર્હં કિમપિ કારણં ન પ્રાપ્ય માં મોચયિતુમ્ ઐચ્છન્;

XIX કિન્તુ ચિહ્નદિલોકાનામ્ આપત્યા મયા કેસરરાજસ્ય સમીપે વિચારસ્ય પ્રાર્થના કર્તવ્યા જાતા નોચેત્ નિજદેશીયલોકાન્ પ્રતિ મમ કોપ્યભિયોગો નાસ્તિ।

XX એતત્કારણાદ્ અહં યુષ્માન્ દ્રષ્ટું સંલપિતુઞ્ચાહૂયમ્ ઇશ્ચાયેલ્વશીયાનાં પ્રત્યાશાહેતોહમ્ એતેન શુરૂખલેન બહ્લોડભવમ્।

XXI તદા તે તમ્ અવાદિષુઃ, ચિહ્નદીયદેશાદ્ વયં ત્વામધિ કિમપિ પત્રં ન પ્રાપ્તા યે ભ્રાતરઃ સમાયાતાસ્તેષાં કોપિ તવ કામપિ વાર્તાં નાવદત્ અભદ્રમપિ નાકથયચ્ચ।

XXII તવ મતં કિમિતિ વયં ત્વતઃ શ્રોતુમિચ્છામઃ; યદ્ ઇદં નવીનં મતમુત્થિતં તત્ સર્વત્ર સર્વેષાં નિકટે નિન્દિતં જાતમ્ ઇતિ વયં જાનીમઃ।

XXIII તૈસ્તદર્થમ્ એકસ્મિન્ દિને નિરૂપિતે તસ્મિન્ દિને બહવ એકત્ર મિલિત્વા પૌલસ્ય વાસગૃહમ્ આગચ્છન્ તસ્માત્ પૌલ આ પ્રાતઃકાલાત્ સન્ધ્યાકાલં યાવન્ મૂસાવ્યવસ્થાગ્રન્થાદ્ ભવિષ્યદ્વાદિનાં ગ્રન્થેભ્યશ્ચ યીશોઃ કથામ્ ઉત્થાપ્ય ઈશ્વરસ્ય રાજ્યે પ્રમાણં દત્વા તેષાં પ્રવૃત્તિં જનયિતું ચેષ્ઠિતવાન્।

XXIV કેચિન્તુ તસ્ય કથાં પ્રત્યાયન્ કેચિન્તુ ન પ્રત્યાયન્;

XXV એતત્કારણાત્ તેષાં પરસ્પરમ્ અનૈક્યાત્ સર્વે ચલિતવન્તઃ; તથાપિ પૌલ એતાં કથામેકાં કથિતવાન્ પવિત્ર આત્મા યિશયિયસ્ય ભવિષ્યદ્વક્તુ વર્દનાદ્ અસ્માકં પિતૃપુરુષેભ્ય એતાં કથાં ભદ્રં કથયામાસે, યથા,

XXVI "ઉપગત્ય જનાનેતાન્ ત્વં ભાષસ્વ વચસ્ત્વદાં કર્ણેઃ શ્રોષ્યથ યૂયં હિ કિન્તુ યૂયં ન ભોત્સ્યથા નેત્રૈ દ્રક્ષ્યથ યૂયઞ્ચ જ્ઞાતું યૂયં ન શક્ચથ।

XXVII તે માનુષા યથા નેત્રૈઃ પરિપશ્યન્તિ નૈવ હિ કર્ણેઃ યથા ન શૃણવન્તિ બુધ્યન્તે ન ચ માનસૈઃ। વ્યાવર્તયત્સુ ચિન્તાનિ કાલે કુત્રાપિ તેષુ વૌ મત્તસ્તે મનુજાઃ સ્વસ્થા યથા નૈવ ભવન્તિ ચા તથા તેષાં મનુષ્યાણાં સન્તિ સ્થૂલા હિ બુદ્ધયઃ। બધિરીભૂતકર્ણાશ્ચ જાતાશ્ચ મુદ્રિતા દૃશઃ।

XXVIII અત ઈશ્વરાદ્ યત્ પરિત્રાણં તસ્ય વાર્તા ભિન્નદેશીયાનાં સમીપં પ્રેષિતા તચેવ તાં ગ્રહીષ્યન્તીતિ યૂયં જાનીતા।

XXIX એતાદૃશ્યાં કથાયાં કથિતાયાં સત્યાં ચિહ્નદિનઃ પરસ્પરં બહુવિચારં કુર્વન્તો ગતવન્તઃ।

XXX ઇત્થં પૌલઃ સમ્પૂર્ણં વત્સરદ્વયં યાવદ્ ભાટકીયે વાસગૃહે વસન્ યે લોકાસ્તસ્ય સન્નિધિમ્
આગચ્છન્તિ તાન્ સર્વાનેવ પરિગૃહ્ણન્ઃ

XXXI નિર્વિદ્નમ્ અતિશયનિઃક્ષોભમ્ ઈશ્વરીયરાજત્વસ્ય કથાં પ્રચારયન્ પ્રભૌ યીશૌ પ્રીષ્ટે કથાઃ
સમુપાદિશત્ ઇતિ॥

રોમિણ: પત્ર

- I ઈશ્વરો નિજપુત્રમધિ યં સુસંવાદં ભવિષ્યદ્વાદિભિ ધર્મગ્રન્થે પ્રતિશ્રુતવાન્ તં સુસંવાદં પ્રચારયિતું પૃથક્કૃત આહૂત: પ્રેરિતશ્ચ પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય સેવકો ય: પૌલ:
- II સ રોમાનગરસ્થાન્ ઈશ્વરપ્રિયાન્ આહૂતાંશ્ચ પવિત્રલોકાન્ પ્રતિ પત્રં લિખતિ।
- III અસ્માકં સ પ્રભુ યીશુ: ખ્રીષ્ટ: શારીરિકસમ્બન્ધેન દાયુદો વંશોદ્ભવ:
- IV પવિત્રસ્થાત્મન: સમ્બન્ધેન ચેશ્વરસ્ય પ્રભાવવાન્ પુત્ર ઇતિ શ્મશાનાત્ તસ્યોત્થાનેન પ્રતિપત્રાં
- V અપરં યેષાં મધ્યે યીશુના ખ્રીષ્ટેન યૂયમધ્યાહૂતાસ્તે ડન્યદેશીયલોકાસ્તસ્ય નામ્નિ વિશ્વસ્ય નિદેશગ્રાહિણો યથા ભવન્તિ
- VI તદભિપ્રાયેણ વયં તસ્માદ્ અનુગ્રહં પ્રેરિતત્વપદ્મઞ્ચ પ્રાપ્તા:।
- VII તાતેનાસ્માકમ્ ઈશ્વરેણ પ્રભુણા યીશુખ્રીષ્ટેન ચ યુષ્મભ્યમ્ અનુગ્રહ: શાન્તિશ્ચ પ્રદીયેતાં।
- VIII પ્રથમત: સર્વસ્મિન્ જગતિ યુષ્માકં વિશ્વાસસ્ય પ્રકાશિતત્વાદ્ અહં યુષ્માકં સર્વેષાં નિમિત્તં યીશુખ્રીષ્ટસ્ય નામ ગૃહ્ણન્ ઈશ્વરસ્ય ધન્યવાદં કરોમિ।
- IX અપરમ્ ઈશ્વરસ્ય પ્રસાદાદ્ બહુકાલાત્ પરં સામ્પ્રતં યુષ્માકં સમીપં યાતું કથમપિ યત્ સુયોગં પ્રાપ્નોમિ, એતદર્થં નિરન્તરં નામાન્યુચ્યારયન્ નિજાસુ સર્વપ્રાર્થનાસુ સર્વદા નિવેદયામિ,
- X એતસ્મિન્ યમહં તત્પુત્રીયસુસંવાદપ્રચારણેન મનસા પરિચરામિ સ ઈશ્વરો મમ સાક્ષી વિદ્યેતો
- XI યતો યુષ્માકં મમ ચ વિશ્વાસેન વયમ્ ઉભયે યથા શાન્તિયુક્તા ભવામ ઇતિ કારણાદ્
- XII યુષ્માકં સ્થૈર્યકરણાર્થં યુષ્મભ્યં કિચ્ચિત્પરમાર્થદાનદાનાય યુષ્માન્ સાક્ષાત્ કર્તુમ્ મદીયા વાઞ્છા।
- XIII હે ભ્રાતૃગણ ભિન્નદેશીયલોકાનાં મધ્યે યદ્વત્ તદ્વદ્ યુષ્માકં મધ્યેપિ યથા ફલં ભુજે તદભિપ્રાયેણ મુહુર્મુહુર્ન યુષ્માકં સમીપં ગન્તુમ્ ઉદ્યતોડહં કિન્તુ યાવદ્ અથ તસ્મિન્ ગમને મમ વિદ્મો જાત ઇતિ યૂયં યદ્ અજ્ઞાતાસ્તિષ્ઠથ તદહમ્ ઉચિતં ન બુદ્ધ્યો
- XIV અહં સભ્યાસભ્યાનાં વિદ્વદ્વિદ્વતાઞ્ચ સર્વેષામ્ ઋણી વિદ્યે
- XV અતએવ રોમાનિવાસિનાં યુષ્માકં સમીપેડપિ યથાશક્તિ સુસંવાદં પ્રચારયિતુમ્ અહમ્ ઉદ્યતોસ્મિ
- XVI યત: ખ્રીષ્ટસ્ય સુસંવાદો મમ લજ્જાસ્પદં નહિ સ ઈશ્વરસ્ય શક્તિસ્વરૂપ: સન્ આ ચિહ્નદીયેભ્યો ડન્યજાતીયાન્ યાવત્ સર્વજાતીયાનાં મધ્યે ય: કશ્ચિદ્ તત્ર વિશ્વસિતિ તસ્યૈવ ત્રાણં જનયતિ।
- XVII યત: પ્રત્યયસ્ય સમપરિમાણમ્ ઈશ્વરદત્તં પુણ્યં તત્સુસંવાદે પ્રકાશતો તદદધિ ધર્મપુસ્તકેપિ લિખિતમિદં "પુણ્યવાન્ જનો વિશ્વાસેન જીવિષ્યતિ"।
- XVIII અતએવ યે માનવા: પાપકર્મણા સત્યતાં રુન્ધન્તિ તેષાં સર્વસ્ય દુરાચરણસ્યાધર્મસ્ય ચ વિરુદ્ધં સ્વર્ગાદ્ ઈશ્વરસ્ય કોપ: પ્રકાશતો
- XIX યત ઈશ્વરમધિ યદ્યદ્ જ્ઞેયં તદ્ ઈશ્વર: સ્વયં તાન્ પ્રતિ પ્રકાશિતવાન્ તસ્માત્ તેષામ્ અગોચરં નહિ
- XX ફલતસ્તસ્થાનન્તશક્તીશ્વરત્વાદીન્યદૃશ્યાન્યપિ સૃષ્ટિકાલમ્ આરભ્ય કર્મસુ પ્રકાશમાનાનિ દૃશ્યન્તે તસ્માત્ તેષાં દોષપ્રક્ષાલનસ્ય પન્થા નાસ્તિ।
- XXI અપરમ્ ઈશ્વરં જ્ઞાત્વાપિ તે તમ્ ઈશ્વરજ્ઞાનેન નાદ્રિયન્ત કૃતજ્ઞા વા ન જાતા:; તસ્માત્ તેષાં સર્વે તર્કા વિહ્લીભૂતા:; અપરઞ્ચ તેષાં વિવેકશુન્યાનિ મનાંસિ તિમિરે મગ્નાનિ।
- XXII તે સ્વાન્ જ્ઞાનિનો જ્ઞાત્વા જ્ઞાનહીના અભવન્
- XXIII અનશ્વરસ્યેશ્વરસ્ય ગૌરવં વિહાય નશ્વરમનુષ્યપશુપક્ષુરોગામિપ્રભૃતેરાકૃતિવિશિષ્ટપ્રતિમાસ્તૈરાશ્રિતા:।
- XXIV ઇત્યં ત ઈશ્વરસ્ય સત્યતાં વિહાય મૃષામતમ્ આશ્રિતવન્ત: સચ્ચિદાનન્દ સૃષ્ટિકર્તારે ત્યક્ત્વા સૃષ્ટવસ્તુન: પૂજાં સેવાઞ્ચ કૃતવન્ત:;
- XXV ઇતિ હેતોરીશ્વરસ્તાન્ કુક્કિયાયાં સમર્ધ્ય નિજનિજકુચિન્તાભિલાષાભ્યાં સ્વં સ્વં શરીરં પરસ્પરમ્ અપમાનિતં કર્તુમ્ અદદાત્।
- XXVI ઈશ્વરેણ તેષુ ક્વભિલાષે સમર્પિતેષુ તેષાં યોષિત: સ્વાભાવિકાચરણમ્ અપહાય વિપરીતકૃત્યે પ્રાવર્તન્ત:

XXVII तथा पुरुषा अपि स्वाभाविकयोषित्सङ्गं विहाय परस्परं कामकृशानुना दग्धाः सन्तः पुमांसः पुंभिः साकं कुकृत्ये समासज्य निजनिजभ्रान्तेः समुचितं क्लमम् अलभन्ता

XXVIII ते स्वेषां मनःस्वीश्वराय स्थानं दातुम् अनिच्छुकास्ततो ढेतोरीश्वरस्तान् प्रति द्रुष्टमनस्कत्वम् अविहितक्रियत्वञ्च दत्तवान्।

XXIX अतश्चेव ते सर्वे ऽन्यायो व्यभियारो द्रुष्टत्वं लोभो जिघांसा ईर्ष्या वधो विवाहश्चातुरी कुमतिरित्यादिभिः दुष्कर्मभिः परिपूर्णाः सन्तः

XXX कर्णजपा अपवादिन ईश्वरद्वेषका हिंसका अडङ्गारिण आत्मश्लाघिनः कुकर्मात्पादकाः पित्रोराजावलङ्गका

XXXI अवियारका नियमलङ्घिनः स्नेहखरिता अतिद्वेषिणो निर्दयाश्च जाताः।

XXXII ये जना अेतादृशं कर्म कुर्वन्ति तश्चेव मृतीयोग्या ईश्वरस्य विचारमिदृशं ज्ञात्वापि त अेतादृशं कर्म स्वयं कुर्वन्ति केवलमिति नहि किन्तु तादृशकर्मकारिषु लोकेष्वपि प्रीयन्ते।

II

I हे परदूषक मनुष्य यः कश्चन त्वं भवसि तवोत्तरदानाय पन्था नास्ति यतो यस्मात् कर्मणः परस्वया दूष्यते तस्मात् त्वमपि दूष्यसे, यतस्तं दूषयन्नपि त्वं तद्दृष्ट्वा आयरसि।

II किन्वेतादृगायारिणो यं दण्डम् ईश्वरो निश्चिनोति स यथार्थं एति वयं ज्ञानीमः।

III अतश्चेव हे मानुष त्वं यादृगायारिणो दूषयसि स्वयं यदि तादृगायरसि तर्हि त्वम् ईश्वरदण्डात् पलायितुं शक्यसीति किं बुध्यसे?

IV अपरं तव मनसः परिवर्तनं कर्तुम् ईश्वरस्यानुग्रहो भवति तन्न बुद्ध्वा त्वं किं तदीयानुग्रहक्षमायिरसिष्युत्वनिधिं तुच्छीकरोषि?

V तथा स्वान्तःकरणस्य कठोरत्वात् भेदराहित्यार्येश्वरस्य न्याय्यविचारप्रकाशनस्य कोधस्य य इतिं यावत् किं स्वार्थं कोपं सञ्चिनोषि?

VI किन्तु स अेकैकमनुष्याय तत्कर्मनुसारेण प्रतिकूलं दास्यति;

VII वस्तुतस्तु ये जना धैर्यं धृत्वा सत्कर्म कुर्वन्तो महिमा सत्कारोऽमरत्वञ्चैतानि भूयन्ते तेभ्योऽनन्तायुर्दास्यति।

VIII अपरं ये जनाः सत्यधर्मम् अगृहीत्वा विपरीतधर्मम् गृह्णन्ति तादृशा विरोधिजनाः कोपं कोधञ्च भोक्षन्ते।

IX आ यिद्धुदिनोऽन्यदेशिनः पर्यन्तं यावन्तः कुकर्माकारिणः प्राणिनः सन्ति ते सर्वे दुःखं यातनाञ्च गमिष्यन्ति;

X किन्तु आ यिद्धुदिनो भिन्नदेशिपर्यन्ता यावन्तः सत्कर्मकारिणो लोकाः सन्ति तान् प्रति महिमा सत्कारः शान्तिश्च भविष्यन्ति।

XI ईश्वरस्य विचारे पक्षपातो नास्ति।

XII अलब्धव्यवस्थाशास्त्रै र्यैः पापानि कृतानि व्यवस्थाशास्त्रालब्धत्वानुपस्तेषां विनाशो भविष्यति; किन्तु लब्धव्यवस्थाशास्त्रा ये पापान्यकुर्वन् व्यवस्थानुसारेणैव तेषां विचारो भविष्यति।

XIII व्यवस्थाश्रोतार ईश्वरस्य समीपे निष्पापा भविष्यन्तीति नहि किन्तु व्यवस्थायारिण अेव सपुण्या भविष्यन्ति।

XIV यतो ऽलब्धव्यवस्थाशास्त्रा भिन्नदेशीयलोका यदि स्वभावतो व्यवस्थानुपान् आयारान् कुर्वन्ति तर्ह्यलब्धशास्त्राः सन्तोऽपि ते स्वेषां व्यवस्थाशास्त्रमिव स्वयमेव भवन्ति।

XV तेषां मनसि साक्षिस्वरूपे सति तेषां वितर्केषु य कदा तान् द्रोषिणः कदा वा निर्दोषान् कृतवत्सु ते स्वान्तर्लिपितस्य व्यवस्थाशास्त्रस्य प्रमाणं स्वयमेव ददति।

XVI यस्मिन् दिने मया प्रकाशितस्य सुसंवाहस्यानुसाराद् ईश्वरो यीशुख्रीष्टेन मानुषाणाम् अन्तःकरणानां गूढाभिप्रायान् धृत्वा विचारयिष्यति तस्मिन् विचारदिने तत् प्रकाशिष्यते।

XVII पश्य त्वं स्वयं यिद्धुदीति विष्यातो व्यवस्थोपरि विश्वासं करोषि,

XVIII ईश्वरमुद्दिश्य स्वं श्लाघसे, तथा व्यवस्था शिक्षितो भूत्वा तस्याभिमतं ज्ञानासि, सर्वासां कथानां सारं विविक्षे,

- XIX अपरं ज्ञानस्य सत्यतायाश्चाकरस्वर्षं शास्त्रं मम समीपे विद्यत अतो ऽन्धलोकानां मार्गदर्शयिता
- XX तिमिरस्थितलोकानां मध्ये दीप्तिस्वर्षोऽज्ञानलोकैर्भ्यो ज्ञानदाता शिशूनां शिक्षयिताऽभवेति मन्यसे।
- XXI परान् शिक्षयन् स्वयं स्वं किं न शिक्षयसि? वस्तुतश्चौर्ध्वनिषेधव्यवस्थां प्रचारयन् त्वं किं स्वयमेव योरयसि?
- XXII तथा परदारगमनं प्रतिषेधन् स्वयं किं परदारान् गच्छसि? तथा त्वं स्वयं प्रतिमाद्वेषी सन् किं मन्दिरस्य द्रव्याणि ङरसि?
- XXIII यस्त्वं व्यवस्थां श्लाघसे स त्वं किं व्यवस्थाम् अवमत्य नेश्वरं सम्मन्यसे?
- XXIV शास्त्रे यथा लिपति "भिन्नदेशिनां समीपे युष्माकं दोषाद् ईश्वरस्य नाम्नो निन्दा भवति।"
- XXV यद्दि व्यवस्थां पालयसि तर्हि तव त्वकछेदक्रिया सकृदा भवति; यति व्यवस्थां लङ्घसे तर्हि तव त्वकछेदोऽत्वकछेदो भविष्यति।
- XXVI यतो व्यवस्थाशास्त्रादिष्वधर्मकर्मायारी पुमान् अत्वकछेदी सन्नपि किं त्वकछेदिनां मध्ये न गणयिष्यते?
- XXVII किन्तु लब्धशास्त्रशिष्टत्रत्वक् य त्वं यद्दि व्यवस्थावलङ्घनं करोषि तर्हि व्यवस्थापालकाः स्वाभाविकाश्चिन्नत्वयो लोकस्त्वां किं न दूषयिष्यन्ति?
- XXVIII तस्माद् यो बाह्ये यिद्धेदी स यिद्धेदी नहि तथाङ्गस्य यस्त्वकछेदः स त्वकछेदो नहि;
- XXIX किन्तु यो ज्ञानान्तरिको यिद्धेदी स अत्र यिद्धेदी अपरञ्च केवललिपितया व्यवस्थया न किन्तु मानसिको यस्त्वकछेदो यस्य य प्रशंसा मनुष्येभ्यो न भूत्वा ईश्वराद् भवति स अत्र त्वकछेदः।

III

- I अपरञ्च यिद्धेदिनः किं श्रेष्ठत्वं? तथा त्वकछेदस्य वा किं कुलं?
- II सर्वथा व्यङ्गिनि इलानि सन्ति, विशेषत ईश्वरस्य शास्त्रं तेभ्योऽदीयता
- III कैश्चिद् अविश्वसने कृते तेषाम् अविश्वसनात् किम् ईश्वरस्य विश्वास्त्यताया ङानिरुत्पत्स्यते?
- IV केनापि प्रकारेण नहि। यद्यपि सर्वे मनुष्या मिथ्यावादिनस्तथापीश्वरः सत्यवादी। शास्त्रे यथा लिपितमास्ते, अतस्त्वन्तु स्ववाक्येन निर्दोषो हि भविष्यसि। विचार्यैव निष्ठापो भविष्यसि न संशयः।
- V अस्माकम् अन्यायेन यदीश्वरस्य न्यायः प्रकाशते तर्हि किं वदिस्यामः? अहं मानुषाणां कथामिव कथां कथयामि, ईश्वरः समुचितं दण्डं दत्त्वा किम् अन्यायी भविष्यति?
- VI एतन्न न भवतु, तथा सतीश्वरः कथं जगतो विचारयिता भविष्यति?
- VII मम मिथ्यावाक्यवदनाद् यदीश्वरस्य सत्यत्वेन तस्य मर्हिमा वर्द्धते तर्हि कस्मादहं विचारेऽपराधित्वेन गण्यो भवामि?
- VIII मङ्गलार्थं पापमपि करणीयमिति वाक्यं त्वया कुतो नोच्यते? किन्तु यैरुच्यते ते नितान्तं दण्डस्य पात्राणि भवन्ति; तथापि तद्वाक्यम् अस्मान्भिरप्युच्यत एतयस्माकं ग्लानिं कुर्वन्तः कियन्तो लोका वदन्ति।
- IX अन्यलोकैर्भ्यो वयं किं श्रेष्ठाः? कदायन नहि यतो यिद्धेदिनो ऽन्यदेशिनश्च सर्व्वेऽत्रेव पापस्यायत्ता एत्यस्य प्रमाणां वयं पूर्व्वम् अददाम।
- X लिपि र्यथास्ते, नैकोपि धार्मिको ज्ञानः।
- XI तथा ज्ञानीश्वरज्ञानी मानवः कोपि नास्ति हि।
- XII विमार्गगामिनः सर्वे सर्वे दृक्कर्मकारिणः। अेको ज्ञानोपि नो तेषां साधुकर्म करोति या
- XIII तथा तेषान्तु वै कण्डा अनावृतश्मशानवत्। स्तुतिवाद्यं प्रकुर्वन्ति जिह्वाभिस्ते तु केवलां तेषामोषस्य निम्ने तु विषं तिष्ठति सर्ष्ववत्।
- XIV मुषं तेषां हि शापेन कपटेन य पूर्व्वतो।
- XV रक्तपाताय तेषां तु पदानि क्षिप्रगानि या
- XVI पथि तेषां मनुष्याणां नाशः क्लेशश्च केवलः।
- XVII ते ज्ञाना नहि ज्ञानन्ति पन्थानं सुप्रदायिनां
- XVIII परमेशाद् भयं यत्तत् तय्यक्षुषोरगोरं।

XIX व्यवस्थायां यद्यद्विभति तद् व्यवस्थाधीनान् लोकान् उद्दिश्य विभतीति वयं ज्ञानीमः। ततो मनुष्यमात्रो निरुत्तरः सन् ईश्वरस्य साक्षाद् अपराधी भवति।

XX अतश्चेव व्यवस्थानुज्ञैः कर्म्मभिः कश्चिदपि प्राणीश्वरस्य साक्षात् सपुण्यीकृतो भवितुं न शक्यति यतो व्यवस्थाया पापज्ञानमात्रं ज्ञायते।

XXI किन्तु व्यवस्थायाः पृथग् ईश्वरेण देयं यत् पुण्यं तद् व्यवस्थाया भविष्यद्वादिगाणस्य य वयनैः प्रमाणीकृतं सद् एदानीं प्रकाशते।

XXII यीशुश्रीष्टे विश्वासकरणाद् ईश्वरेण दत्तं तत् पुण्यं सकलेषु प्रकाशितं सत् सर्वान् विश्वासिनः प्रति वर्त्तते।

XXIII तेषां कोपि प्रभेदो नास्ति, यतः सर्वश्रेय पापिन ईश्वरीयतेजोहीनाश्च ज्ञाताः।

XXIV त ईश्वरस्यानुग्राह्यं मूल्यं विना श्रीष्टकृतेन परित्राणेन सपुण्यीकृता भवन्ति।

XXV यस्मात् स्वशीष्टितेन विश्वासात् पापनाशको बली भवितुं स अत्र पूर्वम् ईश्वरेण निश्चितः, एतथ् ईश्वरीयसंछिष्टत्वात् पुराकृतपापानां माञ्जन्करणे स्वीययाथार्थ्यं तेन प्रकाश्यते,

XXVI वर्त्तमानकालीयमपि स्वयाथार्थ्यं तेन प्रकाश्यते, अपरं यीशौ विश्वासिनं सपुण्यीकुर्वन्नपि स याथार्थिकस्तिष्ठति।

XXVII तर्हि कुत्रात्मभ्लाघा? सा दूरीकृता; कया व्यवस्थया? किं क्रियार्थपव्यवस्थया? एत्थं नहि किन्तु तत् केवलविश्वासरूपया व्यवस्थयैव भवति।

XXVIII अतश्चेव व्यवस्थानुज्ञाः क्रिया विना केवलेन विश्वासेन मानवः सपुण्यीकृतो भवितुं शक्नोतीत्यस्य राद्धान्तं दर्शयामः।

XXIX स किं केवलयिद्धेनाम् ईश्वरो भवति? भिन्नदेशिनाम् ईश्वरो न भवति? भिन्नदेशिनामपि भवति;

XXX यस्माद् अत्र ईश्वरो विश्वासात् त्वकछेदिनो विश्वासेनात्त्वकछेदिनश्च सपुण्यीकरिष्यति।

XXXI तर्हि विश्वासेन वयं किं व्यवस्थां लुम्भाम? एत्थं न भवतु वयं व्यवस्थां संस्थापयाम अत्रेव।

IV

I अस्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीम् कायिकक्रियया किं लब्धवान् अतदधि किं वदिष्यामः?

II स यद्वि निश्चक्रियाभ्यः सपुण्यो भवेत् तर्हि तस्यात्मभ्लाघां कर्तुं पन्था भवेदिति सत्यं, किन्तीश्वरस्य समीपे नहि।

III शास्त्रे किं विभति? एब्राहीम् ईश्वरे विश्वसनात् स विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो बलूवा।

IV कर्म्मकारिणो यद् वेतनं तद् अनुग्राह्यस्य इत्वं नहि किन्तु तेनोपाणिर्गतं मन्तव्यम्।

V किन्तु यः पापिनं सपुण्यीकरोति तस्मिन् विश्वासिनः कर्म्महीनस्य जनस्य यो विश्वासः स पुण्यार्थं गण्यो भवति।

VI अपरं यं क्रियाहीनम् ईश्वरः सपुण्यीकरोति तस्य धन्यवाद् एतद् यद् वर्णयामास, यथा,

VII स धन्योऽघानि मृष्टानि यस्यागांस्यावृत्तानि या

VIII स य धन्यः परेशेन पापं यस्य न गण्यते।

IX अत्र धन्यवाद्स्त्वकछेदिनम् अत्वकछेदिनं वा कं प्रति भवति? एब्राहीमो विश्वासः पुण्यार्थं गणित एति वयं वदामः।

X स विश्वासस्तस्य त्वकछेदित्वावस्थायां किम् अत्वकछेदित्वावस्थायां कस्मिन् समये पुण्यमिव गणितः? त्वकछेदित्वावस्थायां नहि किन्त्वत्वकछेदित्वावस्थायां।

XI अपरञ्च स यत् सर्वेषाम् अत्वकछेदिनां विश्वासिनाम् आदिपुरुषो भवेत्, ते य पुण्यवत्त्वेन गण्येरन्;

XII ये य लोकाः केवलं छिन्नत्वयो न सन्तो ऽस्मत्पूर्वपुरुष एब्राहीम् अछिन्नत्वक् सन् येन विश्वासमार्गो गतवान् तेनैव तस्य पादयिह्नेन गच्छन्ति तेषां त्वकछेदिनामप्यादिपुरुषो भवेत् तदर्थम् अत्वकछेदिनो मानवस्य विश्वासात् पुण्यम् उत्पद्यत एति प्रमाणास्वरूपं त्वकछेदियिह्ने स प्राप्नोत्।

XIII एब्राहीम् जगतोऽधिकारी भविष्यति यैषा प्रतिज्ञा तं तस्य वंशञ्च प्रति पूर्वम् अक्रियत सा व्यवस्थामूलिका नहि किन्तु विश्वासजन्मपुण्यमूलिका।

XIV यतो व्यवस्थावलम्बिनो यद्यधिकारिणो भवन्ति तर्हि विश्वासो विङ्गलो जायते सा प्रतिज्ञापि लुप्तैव।

XV अधिकन्तु व्यवस्था कोपं जनयति यतो ऽविद्यमानायां व्यवस्थायाम् आजालङ्घनं न सम्भवति।

XVI अतश्चेव सा प्रतिज्ञा यद् अनुग्रहस्य फलं भवेत् तदर्थं विश्वासमूलिका यतस्तथात्वे तद्दशसमुदायं प्रति अर्थतो ये व्यवस्थया तद्दशसम्भवाः केवलं तान् प्रति नहि किन्तु य एब्राहीमीयविश्वासेन तत्सम्भवास्तानपि प्रति सा प्रतिज्ञा स्थास्नुर्भवति।

XVII यो निर्णवान् सञ्जवान् अविद्यमानानि वस्तूनि य विद्यमानानि करोति एब्राहीमो विश्वासभूमेस्तस्येश्वरस्य साक्षात् सोऽस्माकं सर्वेषाम् आदिपुरुष आस्ते, यथा लिपितं विद्यते, अहं त्वां बह्नुज्जातीनाम् आदिपुरुषं कृत्वा नियुक्तवान्।

XVIII त्वदीयस्तादृशो वंशो जनिष्यते यद्विदं वाक्यं प्रतिश्रुतं तदनुसाराद् एब्राहीम् बह्नुदेशीयलोकानाम् आदिपुरुषो यद् भवति तदर्थं सोऽनपेक्षितव्यमध्यपेक्षमाणो विश्वासं कृतवान्।

XIX अपरञ्च क्षीणविश्वासो न भूत्वा शतवत्सरवयस्कृत्वात् स्वशरीरस्य जरां सारानाम्नः स्वभार्याया रणोनिवृत्तिञ्च तुल्यं न मेने।

XX अपरम् अविश्वासाद् ईश्वरस्य प्रतिज्ञावयने कमपि संशयं न यकार;

XXI किन्तु ईश्वरेण यत् प्रतिश्रुतं तत् साधयितुं शक्यत एति निश्चितं विज्ञाय दृढविश्वासः सन् ईश्वरस्य मङ्गिमानं प्रकाशयाञ्चकार।

XXII एति हंतोस्तस्य स विश्वासस्तदीयपुण्यमिव गणयाञ्चके।

XXIII पुण्यमिवागणयत तत् केवलस्य तस्य निमित्तं लिपितं नहि, अस्माकं निमित्तमपि,

XXIV यतोऽस्माकं पापनाशार्थं समर्पितोऽस्माकं पुण्यप्राप्त्यर्थञ्चोत्थापितोऽभवत् योऽस्माकं प्रभु र्योऽस्तस्योत्थापयितरीश्वरे

XXV यद्दि वयं विश्वसामस्तर्ह्यस्माकमपि सश्चेव विश्वासः पुण्यमिव गणयिष्यते।

V

I विश्वासेन सपुण्यीकृता वयम् ईश्वरेण सार्द्धं प्रभुणास्माकं यीशुख्रीष्टेन मेलनं प्राप्ताः।

II अपरं वयं यस्मिन् अनुग्रहाश्रये तिष्ठामस्तन्मध्यं विश्वासमार्गोण तेनेवानीता वयम् ईश्वरीयविविधप्राप्तिप्रत्याशया समानन्दाभिः।

III तत् केवलं नहि किन्तु क्लेशभोगेऽप्यानन्दामो यतः क्लेशाद् धैर्यं जायत एति वयं जानीमः,

IV धैर्याच्च परीक्षितत्वं जायते, परीक्षितत्वात् प्रत्याशा जायते,

V प्रत्याशातो व्रीडितत्वं न जायते, यस्माद् अस्मभ्यं दत्तेन पवित्रेणात्मनास्माकम् अन्तःकरणानीश्वरस्य प्रेमवारिणा सिक्तानि।

VI अस्मासु निरुपायेषु सत्सु ख्रीष्ट उपयुक्ते समये पापिनां निमित्तं स्वीयान् प्रणान् अत्यजत्।

VII हितकारिणो जनस्य कृते कोपि प्रणान् त्यक्तुं साहसं कर्तुं शक्नोति, किन्तु धार्मिकस्य कृते प्रायेण कोपि प्राणान् न त्यजति।

VIII किन्त्वस्मासु पापिषु सत्स्वपि निमित्तमस्माकं ख्रीष्टः स्वप्राणान् त्यक्तवान्, तत ईश्वरोस्मान् प्रति निजं परमप्रेमाणां दक्षितवान्।

IX अतश्चेव तस्य रक्तपातेन सपुण्यीकृता वयं नितान्तं तेन कोपाद् उद्धारिष्यामहे।

X फलतो वयं यद्वा रिपव आस्म तद्देश्वरस्य पुत्रस्य मरणेन तेन सार्द्धं यद्यस्माकं मेलनं जातं तर्हि मेलनप्राप्ताः सन्तोऽवश्यं तस्य ज्ञवनेन रक्षां लप्स्यामहे।

XI तत् केवलं नहि किन्तु येन मेलनम् अलभामहि तेनास्माकं प्रभुणा यीशुख्रीष्टेन साम्प्रतम् ईश्वरे समानन्दाभिश्च।

XII तथा सति, अकेन मानुषेण पापं पापेन य मरणं जगतीं प्राविशत् अपरं सर्वेषां पापित्वात् सर्वे मानुषा मृते निम्ना अभवत्।

XIII यतो व्यवस्थादानसमयं यावत् जगति पापम् आसीत् किन्तु यत्र व्यवस्था न विद्यते तत्र पापस्यापि गणना न विद्यते।

XIV तथाप्याहमा यादृशं पापं कृतं तादृशं पापं यैर् नकारि आहमम् आरभ्य मूसां यावत् तेषामप्युपरि मृत्यू राजत्वम् अकरोत् स आहम् भाव्याहमो निदर्शनमेवास्ते।

XV કિન્તુ પાપકર્મણો યાદૃશો ભાવસ્તાદૃગ્ દાનકર્મણો ભાવો ન ભવતિ યત એકસ્ય જનસ્યાપરાધેન યદિ બહૂનાં મરણમ્ અઘટત તથાપીશ્વરાનુગ્રહસ્તદનુગ્રહમૂલકં દાનઞ્ચૈકેન જનેનાર્થાદ્ યીશુના ખ્રીષ્ટેન બહુષુ બાહુલ્યાતિબાહુલ્યેન ફલતિ।

XVI અપરમ્ એકસ્ય જનસ્ય પાપકર્મ યાદૃક્ ફલયુક્તં દાનકર્મ તાદૃક્ ન ભવતિ યતો વિચારકર્મ્મકં પાપમ્ આરભ્ય દણ્ડજનકં બભૂવ, કિન્તુ દાનકર્મ્ બહુપાપાન્યારભ્ય પુણ્યજનકં બભૂવા।

XVII યત એકસ્ય જનસ્ય પાપકર્મ્મતસ્તેનૈકેન યદિ મરણસ્ય રાજત્વં જાતં તર્હિ યે જના અનુગ્રહસ્ય બાહુલ્યં પુણ્યદાનઞ્ચ પ્રાપ્નુવન્તિ ત એકેન જનેન, અર્થાત્ યીશુખ્રીષ્ટેન, જીવને રાજત્વમ્ અવશ્યં કરિષ્યન્તિ।

XVIII એકોડપરાધો યદ્દત્ સર્વમાનવાનાં દણ્ડગામી માર્ગો ડભવત્ તદ્દદ્ એકં પુણ્યદાનં સર્વમાનવાનાં જીવનયુક્તપુણ્યગામી માર્ગ એવા।

XIX અપરમ્ એકસ્ય જનસ્યાજ્ઞાલક્ષ્ણાદ્ યથા બહવો ડપરાધિનો જાતાસ્તદ્દદ્ એકસ્યાજ્ઞાયરણાદ્ બહવઃ સપુણ્યીકૃતા ભવન્તિ।

XX અધિકન્તુ વ્યવસ્થાગમનાદ્ અપરાધસ્ય બાહુલ્યં જાતં કિન્તુ યત્ર પાપસ્ય બાહુલ્યં તત્રૈવ તસ્માદ્ અનુગ્રહસ્ય બાહુલ્યમ્ અભવત્।

XXI તેન મૃત્યુના યદ્દત્ પાપસ્ય રાજત્વમ્ અભવત્ તદ્દદ્ અસ્માકં પ્રભુયીશુખ્રીષ્ટદ્વારાનન્તજીવનદાયિપુણ્યેનાનુગ્રહસ્ય રાજત્વં ભવતિ।

VI

I પ્રભૂતરૂપેણ યદ્ અનુગ્રહઃ પ્રકાશતે તદર્થં પાપે તિષ્ઠામ ઇતિ વાક્યં કિં વયં વદિષ્યામઃ? તન્ન ભવતુ।

II પાપં પ્રતિ મૃતા વયં પુનસ્તસ્મિન્ કથમ્ જીવિષ્યામઃ?

III વયં યાવન્તો લોકા યીશુખ્રીષ્ટે મજ્જિજતા અભવામ તાવન્ત એવ તસ્ય મરણો મજ્જિજતા ઇતિ કિં યૂયં ન જાનીથ?

IV તતો યથા પિતુઃ પરાક્રમેણ શ્મશાનાત્ ખ્રીષ્ટ ઉત્થાપિતસ્તથા વયમપિ યત્ નૂતનજીવિન ઇવાચારામસ્તદર્થં મજ્જજનેન તેન સાર્દ્ધં મૃત્યુરૂપે શ્મશાને સંસ્થાપિતાઃ।

V અપરં વયં યદિ તેન સંયુક્તાઃ સન્તઃ સ ઇવ મરણભાગિનો જાતાસ્તર્હિ સ ઇવોત્થાનભાગિનોડપિ ભવિષ્યામઃ।

VI વયં યત્ પાપસ્ય દાસાઃ પુન ન ભવામસ્તદર્થમ્ અસ્માકં પાપરૂપશરીરસ્ય વિનાશાર્થમ્ અસ્માકં પુરાતનપુરુષસ્તેન સાકં કુશેડહન્યતેતિ વયં જાનીમઃ।

VII યો હતઃ સ પાપાત્ મુક્ત એવા।

VIII અતએવ યદિ વયં ખ્રીષ્ટેન સાર્દ્ધમ્ અહન્યામહિ તર્હિ પુનરપિ તેન સહિતા જીવિષ્યામ ઇત્યત્રાસ્માકં વિશ્વાસો વિદ્યતે।

IX યતઃ શ્મશાનાદ્ ઉત્થાપિતઃ ખ્રીષ્ટો પુન ન મ્રિયત ઇતિ વયં જાનીમઃ। તસ્મિન્ કોપ્યધિકારો મૃત્યો નાસ્તિ।

X અપરઞ્ચ સ યદ્ અમ્રિયત તેનૈકદા પાપમ્ ઉદિશ્યામ્રિયત, યસ્ય જીવતિ તેનેશ્વરમ્ ઉદિશ્ય જીવતિ;

XI તદ્દદ્ યૂયમપિ સ્વાન્ પાપમ્ ઉદિશ્ય મૃતાન્ અસ્માકં પ્રભુણા યીશુખ્રીષ્ટેનેશ્વરમ્ ઉદિશ્ય જીવન્તો જાનીતા।

XII અપરઞ્ચ કુસ્તિતાભિલાષાન્ પૂરયિતું યુષ્માકં મત્યદિહૃષ્ટેષુ પાપમ્ આધિપત્યં ન કરોતુ।

XIII અપરં સ્વં સ્વમ્ અજ્ઞમ્ અધર્મસ્યાસ્ત્રં કૃત્વા પાપસેવાયાં ન સમર્પયત, કિન્તુ શ્મશાનાદ્ ઉત્થિતાનિવ સ્વાન્ ઈશ્વરે સમર્પયત સ્વાન્યજ્ઞાનિ ય ધર્મ્મસ્ત્રસ્વરૂપાણીશ્વરમ્ ઉદિશ્ય સમર્પયતા।

XIV યુષ્માકમ્ ઉપરિ પાપસ્યાધિપત્યં પુન ન ભવિષ્યતિ, યસ્માદ્ યૂયં વ્યવસ્થાયા અનાયત્તા અનુગ્રહસ્ય યાયત્તા અભવતા।

XV કિન્તુ વયં વ્યવસ્થાયા અનાયત્તા અનુગ્રહસ્ય યાયત્તા અભવામ, ઇતિ કારણાત્ કિં પાપં કરિષ્યામઃ? તન્ન ભવતુ।

XVI યતો મૃતિજનકં પાપં પુણ્યજનકં નિદેશાયરણઞ્ચૈતયોર્દ્યયો યસ્મિન્ આજ્ઞાપાલનાર્થં ભૃત્યાનિવ સ્વાન્ સમર્પયથ, તસ્યૈવ ભૃત્યા ભવથ, એતત્ કિં યૂયં ન જાનીથ?

XVII अपरञ्च पूर्वं यूयं पापस्य भृत्या आस्तेति सत्यं किन्तु यस्यां शिक्षारूपायां मूषायां निक्षिप्त्वा
अभवत् तस्या आर्कृतिं मनोभिर्लब्धवन्त एति कारणाद् ईश्वरस्य धन्यवाद्यो भवतु।

XVIII एतयं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्तो धर्मस्य भृत्या जाताः।

XIX युष्माकं शारीरिका दुर्बलताया लेतो र्मानववद् अहम् अतद् ब्रवीमि; पुनः पुनरधर्मकरणार्थं
यद्गतं पूर्वं पापामेध्ययोर्भृत्यत्वे निष्ठांनि समर्पयत् तद्गद् एदानीं साधुधर्मकरणार्थं धर्मस्य भृत्यत्वे
निष्ठांनि समर्पयत्।

XX यद् यद् यूयं पापस्य भृत्या आस्त तद्दा धर्मस्य नायत्ता आस्ता।

XXI तर्हि यानि कर्माणि यूयम् एदानीं लज्जान्जनकानि ब्रुध्यध्वे पूर्वं तैर्युष्माकं को लाभ आसीत्?
तेषां कर्माणां फलं मरणमेव।

XXII किन्तु साम्प्रतं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्त ईश्वरस्य भृत्याऽभवत् तस्माद् युष्माकं पवित्रत्वज्ञं
लभ्यम् अनन्तञ्चोवनञ्च फलम् आस्तो।

XXIII यतः पापस्य वेतनं मरणं किन्त्वस्माकं प्रभुणा यीशुःप्रीष्टेनानन्तञ्चोवनम् ईश्वरदत्तं
पारितोषिकम् आस्तो।

VII

I हे भ्रातृगण! व्यवस्थाविद्यः प्रति ममेदं निवेदनं विधिः केवलं यावज्जिवं मानवोपर्यधिपतित्वं
करोतीति यूयं किं न जानीथ?

II यावत्कालं पतिश्चोवति तावत्कालम् उिढा भार्या व्यवस्थया तस्मिन् बद्धा तिष्ठति किन्तु यदि पति
म्रियते तर्हि सा नारी पत्युर्व्यवस्थातो मुख्यते।

III अतत्कारणात् पत्युश्चोवनकाले नारी यद्यन्यं पुरुषं विवहति तर्हि सा व्यभियारिणी भवति किन्तु
यदि स पति म्रियते तर्हि सा तस्या व्यवस्थाया मुक्ता सती पुरुषान्तरेण व्यूढापि व्यभियारिणी न
भवति।

IV हे मम भ्रातृगण! ईश्वरनिमित्तं यद्दस्माकं फलं जायते तदर्थं श्मशानाद् उत्थापितेन पुरुषेण सह
युष्माकं विवाहो यद् भवेत् तदर्थं प्रीष्टस्य शरीरेण यूयं व्यवस्थां प्रति मृतवन्तः।

V यतोऽस्माकं शारीरिकायरणसमये मरणनिमित्तं फलम् उत्पाद्यितुं व्यवस्थया दूषितः
पापाभिवाधोऽस्माकम् अङ्गेषु चोवनं आसीत्।

VI किन्तु तद्दा यस्या व्यवस्थाया वशे आस्महि साम्प्रतं तां प्रति मृतत्वाद् वयं तस्या अधीनत्वात्
मुक्ता एति हेतोरीश्वरोऽस्माभिः पुरातनलिपितानुसारात् न सेवितव्यः किन्तु नवीनस्वभावेनैव
सेवितव्यः।

VII तर्हि वयं किं भूमः? व्यवस्था किं पापजनिता भवति? नेत्यं भवतु। व्यवस्थाम् अविद्यमानायां
पापं किम् एतच्छब्दं नावेदं; किञ्च लोभं मा कर्षीरिति येद् व्यवस्थाग्रन्थे लिपितं नाभविष्यत् तर्हि लोभः
किम्भूतस्तददं नाज्ञास्यं।

VIII किन्तु व्यवस्थया पापं छिद्रं प्राप्यास्माकम् अन्तः सर्वविधं कुत्सिताभिलाषम् अज्जनयत्; यतो
व्यवस्थायाम् अविद्यमानायां पापं मृतं।

IX अपरं पूर्वं व्यवस्थायाम् अविद्यमानायाम् अहम् अज्जवं ततः परम् आज्ञायाम् उपस्थितायाम्
पापम् अज्जवत् तद्दाहम् अभियो।

X एतयं सति चोवननिमित्ता याज्ञा सा मम मृत्युजनिताभवत्।

XI यतः पापं छिद्रं प्राप्य व्यवस्थिताद्देशेन मां वञ्चयित्वा तेन माम् अहन्।

XII अतश्चेव व्यवस्था पवित्रा, आदेशश्च पवित्रो न्यायो हितकारी य भवति।

XIII तर्हि यत् स्वयं हितकृतं तत् किं मम मृत्युजनकम् अभवत्? नेत्यं भवतु; किन्तु पापं यत् पातकमिव
प्रकाशते तथा निदेशेन पापं यद्दतीव पातकमिव प्रकाशते तदर्थं हितोपायेन मम मरणम् अज्जनयत्।

XIV व्यवस्थात्मबोधिकेति वयं जानीमः किन्त्वहं शारीरतायारी पापस्य क्रीतकिङ्करो विद्ये।

XV यतो यत् कर्म करोमि तत् मम मनोऽभिमतं नहि; अपरं यन् मम मनोऽभिमतं तन्न करोमि किन्तु
यद् ऋतीये तत् करोमि।

XVI तथात्वे यन् ममानभिमतं तद् यदि करोमि तर्हि व्यवस्था सूत्तमेति स्वीकरोमि।

- XVII अतयेव सम्प्रति तत् कर्म मया क्रियत एति नहि किन्तु मम शरीरस्थेन पापेनैव क्रियते।
 XVIII यतो मयि, अर्थतो मम शरीरे, किमप्युत्तमं न वसति, अतद् अहं ज्ञानामि; ममेच्छुकतायां तिष्ठन्त्यामप्यहम् उत्तमकर्मसाधने समर्थो न भवामि।
 XIX यतो यामुत्तमां क्रियां कर्तुमहं वाञ्छामि तां न करोमि किन्तु यत् कुत्सितं कर्म कर्तुम् अनिच्छुकोऽस्मि तदेव करोमि।
 XX अतयेव यद्यत् कर्म कर्तुं ममेच्छा न भवति तद् यद्वि करोमि तर्हि तत् मया न क्रियते, ममान्तर्वर्तिना पापेनैव क्रियते।
 XXI भद्रं कर्तुम् इच्छुंकं मां यो ऽभद्रं कर्तुं प्रवर्तयति तादृशं स्वभावमेकं मयि पश्यामि।
 XXII अहम् आन्तरिकपुरुषेष्वेश्वरव्यवस्थायां सन्तुष्ट आसे;
 XXIII किन्तु तद्विपरीतं युध्यन्तं तदन्यमेकं स्वभावं मदीयाङ्गस्थितं प्रपश्यामि, स मदीयाङ्गस्थितपापस्वभावस्यायत्तं मां कर्तुं येषते।
 XXIV हा हा योऽहं दुर्भाग्यो मनुजस्तं माम् अतस्मान् मृताच्छरीरात् को निस्तारयिष्यति?
 XXV अस्माकं प्रभुणा यीशुख्रीष्टेन निस्तारयितारम् ईश्वरं धन्यं वदामि अतयेव शरीरेण पापव्यवस्थाया मनसा तु ईश्वरव्यवस्थायाः सेवनं करोमि।

VIII

- I ये ज्ञानाः ख्रीष्टं यीशुम् आश्रित्य शारीरिकं नायरन्त आत्मिकमायरन्ति तेऽधुना दण्डार्हा न भवन्ति।
 II ज्ञानदायकस्यात्मनो व्यवस्था ख्रीष्टयीशुना पापमराणयो र्व्यवस्थातो मामभोजयत।
 III यस्माच्छरीरस्य दुर्बलत्वाद् व्यवस्थया यत् कर्मासाध्यम् ईश्वरो निजपुत्रं पापिशरीररूपं पापनाशकबलिपुत्रं प्रेष्य तस्य शरीरे पापस्य दण्डं कुर्वन् तत्कर्म साधितवान्।
 IV ततः शारीरिकं नायरित्वास्माभिरात्मिकम् आयरद्विव्यवस्थाग्रन्थे निर्दिष्टानि पुण्यकर्माणि सवर्षाणि साध्यन्ते।
 V ये शारीरिकायारिणस्ते शारीरिकां विषयान् भावयन्ति ये आत्मिकायारिणस्ते आत्मनो विषयान् भावयन्ति।
 VI शारीरिकभावस्य इलं मृत्युः किञ्चात्मिकभावस्य इले ज्ञानं शान्तिश्च।
 VII यतः शारीरिकभाव ईश्वरस्य विरुद्धः शत्रुताभाव अयेव स ईश्वरस्य व्यवस्थाया अधीनो न भवति भवितुञ्च न शक्नोति।
 VIII अतस्मात् शारीरिकायारिषु तोष्टुम् ईश्वरेण न शक्यं।
 IX किन्तु ईश्वरस्यात्मा यदि युष्माकं मध्ये वसति तर्हि यूयं शारीरिकायारिणो न सन्त आत्मिकायारिणो भवथः। यस्मिन् तु ख्रीष्टस्यात्मा न विद्यते स तत्सम्भवो नहि।
 X यदि ख्रीष्टो युष्मान् अधितिष्ठति तर्हि पापम् उद्दिश्य शरीरं मृतं किन्तु पुण्यमुद्दिश्यात्मा ज्ञवति।
 XI मृतगणाद् यीशु र्थेनोत्थापितस्तस्यात्मा यदि युष्मन्मध्ये वसति तर्हि मृतगणात् ख्रीष्टस्य स उत्थापयिता युष्मन्मध्येवासिना स्वकीयात्मना युष्माकं मृतदेहानपि पुन ज्ञवयिष्यति।
 XII हे भ्रातृगण शरीरस्य वयमधमार्हा न भवामोऽतः शारीरिकायारोऽस्माभिर्न कर्तव्यः।
 XIII यदि यूयं शरीरिकायारिणो भवेत तर्हि युष्माभिर्भर्तव्यमेव किन्त्वात्मना यदि शरीरकर्माणि धातयेत तर्हि ज्ञविष्यथ।
 XIV यतो यावन्तो लोका ईश्वरस्यात्मनाऽध्यन्ते ते सर्वे ईश्वरस्य सन्ताना भवन्ति।
 XV यूयं पुनरपि भयजनकं द्रास्यभावं न प्राप्ताः किन्तु येन भावेनेश्वरं पितः पितरिति प्रोच्य सम्बोधयथ तादृशं दत्तकपुत्रत्वभावम् प्राप्नुता।
 XVI अपरञ्च वयम् ईश्वरस्य सन्ताना अेतस्मिन् पवित्र आत्मा स्वयम् अस्माकम् आत्माभिः सार्द्धं प्रमाणां ददाति।
 XVII अतयेव वयं यदि सन्तानास्तर्हिधिकारिणः, अर्थाद् ईश्वरस्य स्वत्वाधिकारिणः ख्रीष्टेन सहाधिकारिणश्च भवामः; अपरं तेन सार्द्धं यदि दुःखभागिनो भवामस्तर्हि तस्य विभवस्यापि भागिनो भविष्यामः।
 XVIII किन्त्वस्मासु यो भावीविभवः प्रकाशिष्यते तस्य समीपे वर्तमानकालीनं दुःखमहं तृणाय मन्ये।

- XIX यतः प्राणिगण एश्वरस्य सन्तानानां विभवप्राप्तिम् आकाङ्क्षन् नितान्तम् अपेक्षते।
- XX अपरञ्च प्राणिगणः स्वैरम् अलीकताया वशीकृतो नाभवत्
- XXI किन्तु प्राणिगणोऽपि नश्वरताधीनत्वात् मुक्तः सन् एश्वरस्य सन्तानानां परममुक्तिं प्राप्स्यतीत्यभिप्रायेण वशीकर्ता वशीयके।
- XXII अपरञ्च प्रसूयमानावद् व्यथितः सन् एदानीं यावत् कृत्स्नः प्राणिगण आर्त्तस्वरं करोतीति वयं ज्ञानीमः।
- XXIII केवलः स एति नहि किन्तु प्रथमज्जातकलस्वरूपम् आत्मानं प्राप्ता वयमपि दत्तपुत्रत्वपदप्राप्तिम् अर्थात् शरीरस्य मुक्तिं प्रतीक्षमाणस्तद्दृष्ट्वा अन्तरार्त्तरावं कुर्मः।
- XXIV वयं प्रत्याशया त्राणम् अलभामहि किन्तु प्रत्यक्षवस्तुनो या प्रत्याशा सा प्रत्याशा नहि, यतो मनुष्यो यत् समीक्षते तस्य प्रत्याशां कुतः करिष्यति?
- XXV यद् अप्रत्यक्षं तस्य प्रत्याशां यदि वयं कुर्वामहि तर्हि धैर्यम् अवलम्ब्य प्रतीक्षामहे।
- XXVI तत आत्मापि स्वयम् अस्माकं दुर्बलतायाः सहायत्वं करोति; यतः किं प्रार्थितव्यं तद् बोद्धुं वयं न शक्नुमः, किन्त्वस्पर्शैरार्त्तरावैरात्मा स्वयम् अस्मन्निमित्तं निवेद्यति।
- XXVII अपरम् एश्वराभिमतरूपेण पवित्रलोकाणां कृते निवेद्यति य आत्मा तस्याभिप्रायोऽन्तर्यामिना ज्ञायते।
- XXVIII अपरम् एश्वरीयनिर्पणानुसारेणाल्लूताः सन्तो ये तस्मिन् प्रीयन्ते सर्वाणि मिलित्वा तेषां मङ्गलं साधयन्ति, अतद् वयं ज्ञानीमः।
- XXIX यत एश्वरो बहुभ्रातृणां मध्ये स्वपुत्रं ज्येष्ठं कर्तुम् इच्छन् यान् पूर्वं लक्ष्यीकृतवान् तान् तस्य प्रतिमूर्त्याः सादृश्यप्राप्त्यर्थं न्ययुंक्ता।
- XXX अपरञ्च तेन ये नियुक्तास्त आडूता अपि ये य तेनाडूतास्ते सपुण्यीकृताः, ये य तेन सपुण्यीकृतास्ते विभवयुक्ताः।
- XXXI एत्यत्र वयं किं भ्रूमः? एश्वरो यद्यस्माकं सपक्षो भवति तर्हि को विपक्षोऽस्माकं?
- XXXII आत्मपुत्रं न रक्षित्वा योऽस्माकं सर्वेषां कृते तं प्रदत्तवान् स किं तेन सहास्मभ्यम् अन्यानि सर्वाणि न दास्यति?
- XXXIII एश्वरस्याभिरुचितेषु केन दोष आरोपयिष्यते? य एश्वरस्तान् पुण्यवत एव गणयति किं तेन?
- XXXIV अपरं तेभ्यो दृष्टदानाज्ञा वा केन करिष्यते? योऽस्मन्निमित्तं प्राणान् त्यक्तवान् केवलं तन्न किन्तु मृतगणमध्याद् उत्थितवान्, अपि येश्वरस्य दक्षिणे पार्श्वे तिष्ठन् अद्याध्यस्माकं निमित्तं प्रार्थत अवेम्भूतो यः प्रीष्टः किं तेन?
- XXXV अस्माभिः सह प्रीष्टस्य प्रेमविच्छेदं जनयितुं कः शक्नोति? क्लेशो व्यसनं वा ताडना वा दुर्भिक्षं वा वस्त्रहीनत्वं वा प्राणसंशयो वा ञ्जो वा किमेतानि शक्नुवन्ति?
- XXXVI किन्तु लिपितम् आस्ते, यथा, वयं तव निमित्तं स्मो मृत्युवक्त्रेऽपिलं दिनं बलिर्ह्यो यथा मेघो वयं गणयामहे तथा।
- XXXVII अपरं योऽस्मासु प्रीयते तेनैतासु विपत्सु वयं सम्यग् विजयामहे।
- XXXVIII यतोऽस्माकं प्रभुना यीशुप्रीष्टेनेश्वरस्य यत् प्रेम तस्माद् अस्माकं विच्छेदं जनयितुं मृत्युं ज्वनं वा दिव्यदृता वा बलवन्तो मुष्यदृता वा वर्त्मानो वा भविष्यन् कालो वा उच्यपदं वा नीयपदं वापरं किमपि सृष्टवस्तु।
- XXXIX वैतेषां केनापि न शक्यमित्यस्मिन् दृढविश्वासो ममास्ते।

IX

I अहं काञ्चिद् कल्पितां कथां न कथयामि, प्रीष्टस्य साक्षात् सत्यमेव ब्रवीमि पवित्रस्यात्मनः साक्षान् मदीयं मन अतत् साक्ष्यं ददाति।

II ममान्तरतिशयदुःखं निरन्तरं भेदश्च

III तस्माद् अहं स्वजातीयभ्रातृणां निमित्तात् स्वयं प्रीष्टारुणापाकान्तो भवितुम् अर्च्छाम्।

IV યતસ્ત ઇસ્રાયેલસ્ય વંશા અપિ ચ દત્તકપુત્રત્વં તેજો નિયમો વ્યવસ્થાદાનં મન્દિરે ભજનં પ્રતિજ્ઞાઃ પિતૃપુરુષગણાશ્ચૈતેષુ સર્વેષુ તેષામ્ અધિકારોડસ્તિ।

V તત્ કેવલં નહિ કિન્તુ સર્વાધ્યક્ષઃ સર્વદા સચ્ચિદાનન્દ ઈશ્વરો યઃ ખ્રીષ્ટઃ સોડપિ શારીરિકસમ્બન્ધેન તેષાં વંશસમ્ભવઃ।

VI ઈશ્વરસ્ય વાક્યં વિક્લં જાતમ્ ઇતિ નહિ ચત્કારણાદ્ ઇસ્રાયેલો વંશે યે જાતાસ્તે સર્વે વસ્તુત ઇસ્રાયેલીયા ન ભવન્તિ।

VII અપરમ્ ઇબ્રાહીમો વંશે જાતા અપિ સર્વે તસ્યૈવ સન્તાના ન ભવન્તિ કિન્તુ ઇસ્હાકો નામ્ના તવ વંશો વિખ્યાતો ભવિષ્યતિ।

VIII અર્થાત્ શારીરિકસંસર્ગાત્ જાતાઃ સન્તાના યાવન્તસ્તાવન્ત એવેશ્વરસ્ય સન્તાના ન ભવન્તિ કિન્તુ પ્રતિશ્રવણાદ્ યે જાયન્તે તચ્ચેવેશ્વરવંશો ગણ્યતે।

IX યતસ્તત્પ્રતિશ્રુતે વાક્યમેતત્, એતાદૃશે સમયે ડહં પુનરાગમિષ્યામિ તત્પૂર્વે સારાયાઃ પુત્ર એકો જનિષ્યતે।

X અપરમપિ વદામિ સ્વમનોડભિલાષત ઈશ્વરેણ યન્નિરૂપિતં તત્ કર્મતો નહિ કિન્ત્વાહ્યિતુ જ્ઞાતમેતદ્ યથા સિદ્ધ્યતિ

XI તદર્થં રિબ્કાનામિકયા યોષિતા જનૈકસ્માદ્ અર્થાદ્ અસ્માકમ્ ઇસ્હાકઃ પૂર્વપુરુષાદ્ ગર્ભે ધૃતે તસ્યાઃ સન્તાનયોઃ પ્રસવાત્ પૂર્વે કિન્તુ તયોઃ શુભાશુભકર્મણઃ કરણાત્ પૂર્વે

XII તાં પ્રતીદે વાક્યમ્ ઉક્તં, જ્યેષ્ઠઃ કનિષ્ઠં સેવિષ્યતે,

XIII યથા લિખિતમ્ આસ્તે, તથાપ્યેષાવિ ન પ્રીત્વા યાકૃબિ પ્રીતવાનુ અહં।

XIV તર્હિ વયં કિં બ્રૂમઃ? ઈશ્વરઃ કિમ્ અન્યાયકારી? તથા ન ભવતુ।

XV યતઃ સ સ્વયં મૂસામ્ અવદત્; અહં યસ્મિન્ અનુગ્રહં ચિકીર્ષામિ તમેવાનુગૃહ્ણામિ, યન્ન દયિતુમ્ ઇચ્છામિ તમેવ દયે।

XVI અતએવેચ્છતા યતમાનેન વા માનવેન તન્ન સાધ્યતે દયાકારિણેશ્વરેણૈવ સાધ્યતે।

XVII ફિરૌણિ શાસ્ત્રે લિખિતિ, અહં ત્વદ્વારા મત્પરાક્રમં દર્શયિતું સર્વપૃથિવ્યાં નિજનામ પ્રકાશયિતુચ્ચ ત્વાં સ્થાપિતવાનુ।

XVIII અતઃ સ યમ્ અનુગ્રહીતુમ્ ઇચ્છતિ તમેવાનુગૃહ્ણતિ, યન્ન નિગ્રહીતુમ્ ઇચ્છતિ તં નિગૃહ્ણતિ।

XIX યદિ વદસિ તર્હિ સ દોષં કુતો ગૃહ્ણતિ? તદીયેચ્છાયાઃ પ્રતિબન્ધકત્વં કર્ત્ત કસ્ય સામર્થ્યં વિદ્યતે?

XX હે ઈશ્વરસ્ય પ્રતિપક્ષ મર્ત્ય ત્વં કઃ? એતાદૃશં માં કુતઃ સૃષ્ટવાનુ? ઇતિ કથાં સૃષ્ટવસ્તુ સૃષ્ટે કિં કથયિષ્યતિ?

XXI એકસ્માન્ મૃત્પિણ્ડાદ્ ઉત્કૃષ્ટાપકૃષ્ટૌ દ્વિવિધૌ કલશૌ કર્તુ કિં કુલાલસ્ય સામર્થ્યં નાસ્તિ?

XXII ઈશ્વરઃ કોપં પ્રકાશયિતું નિજશક્તિં જ્ઞાપયિતુચ્ચેચ્છન્ યદિ વિનાશસ્ય યોગ્યાનિ ક્ષોધભાજનામિ પ્રતિ બહુકાલં દીર્ઘસહિષ્ણુતામ્ આશ્રયતિ;

XXIII અપરચ્ચ વિભવપ્રાપ્ત્યર્થં પૂર્વે નિયુક્તાન્યનુગ્રહપાત્રાણિ પ્રતિ નિજવિભવસ્ય બાહુલ્યં પ્રકાશયિતું કેવલયિહ્નિનાં નહિ ભિન્નદેશિનામપિ મધ્યાદ્

XXIV અસ્માનિવ તાન્યાહ્યતિ તન્ન તવ કિં?

XXV હોશયગ્રન્થે યથા લિખિતમ્ આસ્તે, યો લોકો મમ નાસીત્ તં વદિષ્યામિ મદીયકાં યા જાતિ મેડપ્રિયા યાસીત્ તાં વદિષ્યામ્યહં પ્રિયાં।

XXVI યુયં મદીયલોકા ન યત્રેતિ વાક્યમૌચ્યતા અમરેશસ્ય સન્તાના ઇતિ ખ્યાસ્યન્તિ તન્ન તો

XXVII ઇસ્રાયેલીયલોકેષુ યિશાયિયોડપિ વાયમેતાં પ્રાચારયત્, ઇસ્રાયેલીયવંશાનાં યા સંખ્યા સા તુ નિશ્ચિતાં સમુદ્રસિકતાસંખ્યાસમાના યદિ જાયતો તથાપિ કેવલં લોકૈરલ્પૈસ્ત્રાણં પ્રજિષ્યતે।

XXVIII યતો ન્યાયેન સ્વં કર્મ પરેશઃ સાધયિષ્યતિ દેશે સચેવ સંક્ષેપાન્નિજ કર્મ કરિષ્યતિ।

XXIX યિશાયિયોડપરમપિ કથયામાસ, સૈન્યાધ્યક્ષપરેશેન ચેત્ કિન્નિજોદશિષ્યતા તદા વયં સિદ્ધોમેવાભવિષ્યામ વિનિશ્ચિતાં યદ્વા વયમ્ અમોરાયા અગમિષ્યામ તુલ્યતાં।

XXX તર્હિ વયં કિં વક્ષ્યામઃ? ઇતરદેશીયા લોકા અપિ પુણ્યાર્થમ્ અચતમાના વિશ્વાસેન પુણ્યમ્ અલભન્ત;

XXXI કિન્ત્વિસ્રાયેલલોકા વ્યવસ્થાપાલનેન પુણ્યાર્થં યતમાનાસ્તન્ નાલભન્ત।

XXXII તસ્ય કિં કારણં? તે વિશ્વાસેન નહિ કિન્તુ વ્યવસ્થાયા: ક્રિયયા ચેષ્ટિત્વા તસ્મિન્ સ્ખલનજનકે પાષાણે પાદસ્ખલનં પ્રાપ્તા:।

XXXIII લિખિતં યાદૃશમ્ આસ્તે, પશ્ય પાદસ્ખલાર્થં હિ સીયોનિ પ્રસ્તરન્તથા। બાધાકારઞ્ચ પાષાણં પરિસ્થાપિતવાનહમ્। વિશ્વસિષ્યતિ યસ્તત્ર સ જનો ન ત્રપિષ્યતે।

X

I હે ભ્રાતર ઇસ્રાયેલીયલોકા યત્ પરિત્રાણં પ્રાપ્નુવન્તિ તદહં મનસાભિલષન્ ઈશ્વરસ્ય સમીપે પ્રાર્થયે
II યત ઈશ્વરે તેષાં ચેષ્ટા વિદ્યત ઇત્યત્રાહં સાક્ષ્યસ્મિ; કિન્તુ તેષાં સા ચેષ્ટા સજ્ઞાના નહિ,
III યતસ્ત ઈશ્વરદત્તં પુણ્યમ્ અવિજ્ઞાય સ્વકૃતપુણ્યં સ્થાપયિતુમ્ ચેષ્ટમાના ઈશ્વરદત્તસ્ય પુણ્યસ્ય નિદનત્વં ન સ્વીકુર્વન્તિ।

IV ખ્રીષ્ટ એકૈકવિશ્વાસિજનાય પુણ્યં દાતું વ્યવસ્થાયા: ફલસ્વરૂપો ભવતિ।

V વ્યવસ્થાપાલનેન યત્ પુણ્યં તત્ મૂસા વર્ણયામાસ, યથા, યો જનસ્તાં પાલયિષ્યતિ સ તદ્વારા જીવિષ્યતિ।

VI કિન્તુ પ્રત્યયેન યત્ પુણ્યં તદ્ એતાદૃશં વાક્યં વદતિ, ક: સ્વર્ગમ્ આરુહ્ય ખ્રીષ્ટમ્ અવરોહયિષ્યતિ?

VII કો વા પ્રેતલોકમ્ અવરુહ્ય ખ્રીષ્ટં મૃતગણમધ્યાદ્ આનેષ્યતીતિ વાક્ મનસિ ત્વયા ન ગદિતવ્યા।

VIII તર્હિ કિં બ્રવીતિ? તદ્ વાક્યં તવ સમીપસ્થમ્ અર્થાત્ તવ વદને મનસિ યાસ્તે, તચ્ચ વાક્યમ્ અસ્માભિ: પ્રચાર્યમાણં વિશ્વાસસ્ય વાક્યમેવા

IX વસ્તુત: પ્રભું યીશું યદિ વદનેન સ્વીકરોષિ, તથેશ્વરસ્તં શ્મશાનાદ્ ઉદસ્થાપયદ્ ઇતિ યદનત:કરણેન વિશ્વસિષિ તર્હિ પરિત્રાણં લપ્સ્યસે।

X યસ્માત્ પુણ્યપ્રાપ્ત્યર્થમ્ અન્ત:કરણેન વિશ્વસિતવ્યં પરિત્રાણાર્થઞ્ચ વદનેન સ્વીકર્તવ્યં।

XI શાસ્ત્રે યાદૃશં લિખતિ વિશ્વસિષ્યતિ યસ્તત્ર સ જનો ન ત્રપિષ્યતે।

XII ઇત્યત્ર ચિહ્નદિનિ તદન્યલોકે ચ કોપિ વિશેષો નાસ્તિ યસ્માદ્ ય: સર્વેષામ્ અદ્વિતીય: પ્રભુ: સ નિજયાચકાન સર્વાન્ પ્રતિ વદાન્યો ભવતિ।

XIII યત:, ય: કશ્ચિત્ પરમેશસ્ય નામ્ના હિ પ્રાર્થયિષ્યતો સ એવ મનુજો નૂનં પરિત્રાતો ભવિષ્યતિ।

XIV યં ચે જના ન પ્રત્યાયન્ તે તમુદિશ્ય કથં પ્રાર્થયિષ્યન્તે? ચે વા યસ્યાપ્યાનં કદાપિ ન શ્રુતવન્તસ્તે તં કથં પ્રત્યેષ્યન્તિ? અપરં યદિ પ્રચારયિતારો ન તિષ્ઠન્તિ તદા કથં તે શ્રોષ્યન્તિ?

XV યદિ વા પ્રેરિતા ન ભવન્તિ તદા કથં પ્રચારયિષ્યન્તિ? યાદૃશં લિખિતમ્ આસ્તે, યથા, માહુલિકં સુસંવાદં દદત્યાનીય ચે નરા:। પ્રચારયન્તિ શાન્તેશ્ચ સુસંવાદં જનાસ્તુ યો તેષાં ચરણપદ્માનિ કીદૃક્ શોભાન્વિતાનિ હિ।

XVI કિન્તુ તે સર્વે તં સુસંવાદં ન ગૃહીતવન્ત:। યિશાયિયો યથા લિખિતવાન્। અસ્મત્પ્રચારિતે વાક્યે વિશ્વાસમકરોદ્ધિ ક:।

XVII અતએવ શ્રવણાદ્ વિશ્વાસ એશ્વરવાક્યપ્રચારાત્ શ્રવણઞ્ચ ભવતિ।

XVIII તર્હાહં બ્રવીમિ તૈ: કિં નાશ્રાવિ? અવશ્યમ્ અશ્રાવિ, યસ્માત્ તેષાં શબ્દો મહીં વ્યાપ્નોદ્ વાક્યઞ્ચ નિખિલં જગત્।

XIX અપરમપિ વદામિ, ઇસ્રાયેલીયલોકા: કિમ્ એતાં કથાં ન બુદ્યન્તે? પ્રથમતો મૂસા ઇદં વાક્યં પ્રોવાય, અહમુન્તાપયિષ્યે તાન્ અગણ્યમાનવૈરપિ। કલેક્ષ્યામિ જાતિમ્ એતાઞ્ચ પ્રોન્મતભિન્નજાતિભિ:।

XX અપરઞ્ચ યિશાયિયોડતિશયાક્ષોભેણ કથયામાસ, યથા, અધિ માં ચૈસ્તુ નાયેષ્ટિ સમ્પ્રાપ્તસ્તૈ ઈર્નૈરહં અધિ માં ચૈ ન સમ્પૂષ્ટં વિજ્ઞાતસ્તૈ ઈર્નૈરહં।

XXI કિન્તિવસાયેલીયલોકાન્ અધિ કથયાઞ્ચકાર, ચૈરાજ્ઞાલક્ષ્મિભિ લોકૈર્વિરુદ્ધં વાક્યમુચ્યતે। તાન્ પ્રત્યેવ દિનં કૃત્સ્નં હસ્તૌ વિસ્તારયામ્યહં।

XI

I ઈશ્વરેણ સ્વીકીયલોકા અપસારિતા અહં કિમ્ ઈદૃશં વાક્યં બ્રવીમિ? તન્ન ભવતુ યતોહમપિ બિન્યામીનગોત્રીય ઇબ્રાહીમવંશીય ઇસ્રાયેલીયલોકોડસ્મિ।

II ઈશ્વરેણ પૂર્વે ચે પ્રદૃષ્ટાસ્તે સ્વકીયલોકા અપસારિતા ઇતિ નહિ। અપરમ્ એલિયોપાપ્યાને શાસ્ત્રે ચલ્લિખિતમ્ આસ્તે તદ્ યૂયં કિં ન જાનીથ?

III हे परमेश्वर लोकास्त्वदीयाः सर्वा यज्ञवेदीरभञ्जन् तथा तव भविष्यद्वादिनः सर्वान् अधनन् केवल एकोऽहम् अवशिष्ट आसे ते ममापि प्राणान् नाशयितुं येष्यते, अंतां कथाम् एसायेलीयलोकां विरुद्धम् अेलिय ईश्वराय निवेद्यमासा

IV ततस्तं प्रतीश्वरस्योत्तरं किं ज्ञातं? बाब्नाम्नो देवस्य साक्षात् यैर्ज्ञानं न पातितानि तादृशाः सप्त सहस्राणि लोका अवशेषिता मया॥

V तद्दृष्ट्वा अतस्मिन् वर्तमानकालेऽपि अनुग्रहेणाभिरुचितास्तेषाम् अवशिष्टाः कतिपया लोकाः सन्ति

VI अतएव तद् यद्यनुग्रहेण भवति तर्हि क्रियया न भवति नो येद् अनुग्रहोऽननुग्रह एव, यदि वा क्रियया भवति तर्ह्यनुग्रहेण न भवति नो येत् क्रिया क्रियैव न भवति

VII तर्हि किं? एसायेलीयलोका यद् अमृगयन्त तत्र प्रापुः। किन्त्वभिरुचितलोकास्तत् प्रापुस्तदन्त्ये सर्व्व अन्धीभूताः।

VIII यथा विभितम् आस्ते, घोरनिद्रावुताभावं दृष्टिहीने य लोयनो कर्णौ श्रुतिविहीनौ य प्रददौ तेभ्य ईश्वरः॥

IX अतस्मिन् दायुदपि विभितवान् यथा, अतो लुक्त्यासनं तेषाम् उन्माथवद् भविष्यति वा वंशयन्त्रवद् बाधा दण्डवद् वा भविष्यति॥

X भविष्यन्ति तथाच्चास्ते नेत्रैः पश्यन्ति नो यथा॥ वेपथुः कटिदेशस्य तेषां नित्यं भविष्यति॥

XI पतनार्थं ते स्फलितवन्त एति वायं किमर्थं वदामि? तत्र भवतु किन्तु तान् उद्योगिनः कर्तुं तेषां पतनाद् एतरदेशीयलोकैः परित्राणं प्राप्तं

XII तेषां पतनं यदि जगतो लोकां लालज्जनकम् अभवत् तेषां ह्रासोऽपि यदि भिन्नदेशिनां लालज्जनकोऽभवत् तर्हि तेषां वृद्धिः कति लालज्जनिका भविष्यति?

XIII अतो हे अन्यदेशिनो युष्मान् सम्बोध्य कथयामि निजानां ज्ञातिबन्धूनां मनःसूद्योगं जनयन् तेषां मध्ये क्रियतां लोकां यथा परित्राणं साधयामि

XIV तन्निमित्तम् अन्यदेशिनां निकटे प्रेरितः सन् अहं स्वपदस्य महिमानं प्रकाशयामि

XV तेषां निग्रहेण यदीश्वरेण सह जगतो जनानां मेलनं ज्ञातं तर्हि तेषाम् अनुगृहीतत्वं मृतदेहे यथा ज्वनलाभस्तद्दत् किं न भविष्यति?

XVI अपरं प्रथमज्ञातं क्वलं यदि पवित्रं भवति तर्हि सर्व्वमेव क्वलं पवित्रं भविष्यति; तथा मूलं यदि पवित्रं भवति तर्हि शापा अपि तथैव भविष्यन्ति

XVII क्रियतीनां शापानां छेदने कृते त्वं वन्यजितवृक्षस्य शापा भूत्वा यदि तस्मिन्शापानां स्थाने रोपिता सति जितवृक्षीयमूलस्य रसं लुंक्षे,

XVIII तर्हि तासां भिन्नशापानां विरुद्धं मां गर्वाः; यदि गर्वासि तर्हि त्वं मूलं यत्र धारयसि किन्तु मूलं त्वां धारयतीति संस्मर

XIX अपरञ्च यदि वदसि मां रोपयितुं ताः शापा विभन्ना अभवन्;

XX भद्रम्, अप्रत्ययकारणात् ते विभिन्ना ज्ञातास्तथा विश्वासकारणात् त्वं रोपितो ज्ञातस्तस्माद् अहङ्कारम् अकृत्वा ससाध्वसो भव

XXI यत ईश्वरो यदि स्वाभाविकीः शापा न रक्षति तर्हि सावधानो भव येत् त्वामपि न स्थापयति

XXII एत्यत्रेश्वरस्य यादृशी कृपा तादृशं भयानकत्वमपि त्वया दृश्यतां; ये पतितास्तान् प्रति तस्य भयानकत्वं दृश्यतां, त्वञ्च यदि तत्कृपाश्रितस्तिष्ठसि तर्हि त्वां प्रति कृपा द्रक्ष्यते; नो येत् त्वमपि तद्दत् छिन्नो भविष्यसि

XXIII अपरञ्च ते यद्यप्रत्यये न तिष्ठन्ति तर्हि पुनरपि रोपयिष्यन्ते यस्मात् तान् पुनरपि रोपयितुम् ईश्वरस्य शक्तिरास्ते

XXIV वन्यजितवृक्षस्य शापा सन् त्वं यदि ततश्छिन्नो रीतिव्यत्ययेनोत्तमजितवृक्षे रोपितोऽभवस्तर्हि तस्य वृक्षस्य स्वीया याः शापास्ताः किं पुनः स्ववृक्षे संलगितुं न शक्नुवन्ति?

XXV हे भ्रातरो युष्माकम् आत्माभिमानो यत्र ज्ञायते तदर्थं ममेदृशी वाग्छा भवति यूयं अतन्निगूढतत्त्वम् अजानन्तो यत्र तिष्ठथ; वस्तुतो यावत्कालं सम्पूर्णांरूपेण भिन्नदेशिनां संग्रहो न भविष्यति तावत्कालम् अंशत्वेन एसायेलीयलोकां अन्धता स्थास्यति;

XXVI पश्चात् ते सर्वे परित्रास्यन्ते; अथादृशं लिपितमध्यास्ते, आगमिष्यति सीयोनाद् अेको यस्त्राण्णायकः अधर्मं याकुब्जो वंशात् स तु दूरीकरिष्यति।

XXVII तथा दूरीकरिष्यामि तेषां पापान्यहं यदा॥ तदा तैरेव सार्द्धं मे नियमोऽयं भविष्यति।

XXVIII सुसंवादात् ते युष्माकं विपक्षा अभवन् किन्त्वभिरुच्यितत्वात् ते पितृलोकानां कृते प्रियपात्राणि भवन्ति।

XXIX यत ईश्वरस्य दानाद् आह्वानाच्च पश्चात्तापो न भवति।

XXX अतयेव पूर्वम् ईश्वरेऽविश्वासिनः सन्तोऽपि यूयं यद्गतं सम्प्रति तेषाम् अविश्वासकारणाद् ईश्वरस्य कृपापात्राणि जातास्तद्गद्

XXXI एदानीं तेऽविश्वासिनः सन्ति किन्तु युष्माभिर्लब्धकृपाकारणात् तैरपि कृपा लप्स्यते।

XXXII ईश्वरः सर्वान् प्रति कृपां प्रकाशयितुं सर्वान् अविश्वासित्वेन गणयति।

XXXIII अहो ईश्वरस्य ज्ञानबुद्धिरूपयोर्धनयोः कीदृक् प्रायुष्यी तस्य राजशासनस्य तत्त्वं कीदृग् अप्राप्यां तस्य मार्गाश्च कीदृग् अनुपलक्ष्याः।

XXXIV परमेश्वरस्य सङ्कल्पं को ज्ञातवान्? तस्य मन्त्री वा कोऽभवत्?

XXXV को वा तस्योपकारी भूत्वा तत्कृते तेन प्रत्युपकर्तव्यः?

XXXVI यतो वस्तुमात्रमेव तस्मात् तेन तस्मै याभवत् तदीयो महिमा सर्वदा प्रकाशितो भवतु। एति।

XII

I हे भ्रातर ईश्वरस्य कृपायाहं युष्मान् विनये यूयं स्वं स्वं शरीरे सञ्चयं पवित्रं ग्राह्यं बलिम् ईश्वरमुद्दिश्य समुत्सृजत, अेषा सेवा युष्माकं योग्या।

II अपरे यूयं सांसारिका एव माचरत, किन्तु स्वं स्वं स्वभावं परावर्त्य नूतनाचारिणो भवत, तत ईश्वरस्य निदेशः कीदृग् उत्तमो ग्राहणीयः सम्भूयैति युष्माभिरनुभाविष्यते।

III कश्चिदपि ज्ञानो योग्यत्वादधिकं स्वं न मन्यतां किन्तु ईश्वरो यस्मै प्रत्ययस्य यत्परिमाणम् अददात् स तदनुसारतो योग्यत्वं स्वं मनुताम्, ईश्वराद् अनुग्रहं प्राप्तः सन् युष्माकम् अेकैकं ज्ञानम् एत्याज्ञापयामि।

IV यतो यद्दृष्टमाकम् अेकस्मिन् शरीरे बहुन्यज्ञानि सन्ति किन्तु सर्वेषामज्ञानां कार्यं समानं नहि;

V तद्दृष्टमाकं बहुत्वेऽपि सर्वे वयं प्रीष्टे अेकशरीराः परस्परम् अङ्गप्रत्यङ्गत्वेन भवामः।

VI अस्माद् ईश्वरानुग्रहेण विशेषं विशेषं दानम् अस्मासु प्राप्तेषु तस्यु कोपि यदि भविष्यद्वाक्यं वदति तर्हि प्रत्ययस्य परिमाणानुसारतः स तद् वदतु;

VII यद्वा यदि कश्चित् सेवन्कारी भवति तर्हि स तत्सेवनं करोतु; अथवा यदि कश्चिद् अध्यापयिता भवति तर्हि सोऽध्यापयतु;

VIII तथा य उपदेष्टा भवति स उपदिशतु यश्च दाता स सरलतया ददातु यस्त्वधिपतिः स यत्नेनाधिपतित्वं करोतु यश्च दयालुः स हृष्टमनसा दयताम्।

IX अपरञ्च युष्माकं प्रेम कापट्यवर्जितं भवतु यद् अमद्रं तद् ऋतीयध्वं यस्य भद्रं तस्मिन् अनुरज्यध्वम्।

X अपरं भ्रातृत्वप्रेम्ना परस्परं प्रीयध्वं समाहराद् अेकोऽपरजन् श्रेष्ठं ज्ञानीध्वम्।

XI तथा कार्यं निरालस्या मनसि य सोद्योगाः सन्तः प्रभुं सेवध्वम्।

XII अपरं प्रत्याशायाम् आनन्दिता दुःखसमये य धैर्ययुक्ता भवत; प्रार्थनायां सततं प्रवर्तध्वं।

XIII पवित्राणां दीनतां दूरीकुरुध्वम् अतिधिसेवायाम् अनुरज्यध्वम्।

XIV ये ज्ञाना युष्मान् ताडयन्ति तान् आशिषं वदत शापम् अदत्त्वा ददध्वमाशिषम्।

XV ये ज्ञाना आनन्दन्ति तैः सार्द्धम् आनन्दत ये य रुदन्ति तैः सह रुदित।

XVI अपरञ्च युष्माकं मनसां परस्परम् अेकोभावो भवतु; अपरम् उच्यते अनाकाङ्क्ष्य नीयलोकैः सहापि मार्दवम् आचरत; स्वान् ज्ञानिनो न मन्यध्वं।

XVII परस्माद् अपकारं प्राप्यापि परं नापकुरुता सर्वेषां दृष्टितो यत् कर्मोत्तमं तदेव कुरुता।

XVIII यदि भवितुं शक्यते तर्हि यथाशक्ति सर्वलोकैः सह निर्विरोधेन कालं यापयत।

XIX हे प्रियबन्धवः, कस्मैयिद् अपकारस्य समुचितं दण्डं स्वयं न दद्व्वं, किन्त्वीश्वरीयक्रोधाय स्थानं दत्त यतो विभितमास्ते परमेश्वरः कथयति, दानं इलस्य मत्कर्म सूचितं प्रदद्यामिहं।

XX एतिकांरिणाद् रिपु र्यदि क्षुधार्त्तस्ते तर्हि तं त्वं प्रभोज्या तथा यदि तृषार्त्तः स्यात् तर्हि तं परिपायया तेन त्वं मस्तके तस्य ज्वलदग्निं निधास्यसि।

XXI कुक्रियया पराजिता न सन्त उत्तमक्रियया कुक्रियां पराजयता।

XIII

I युष्माकम् ऐकैकजनः शासनपदस्य निधनो भवतु यतो यानि शासनपदानि सन्ति तानि सर्वाणीश्वरेण स्थापितानि; ईश्वरं विना पदस्थापनं न भवति।

II एति डेतोः शासनपदस्य यत् प्रातिकूल्यं तद् ईश्वरीयनिर्णयस्य प्रातिकूल्यमेव; अपरं ये प्रातिकूल्यम् आचरन्ति ते स्वेषां समुचितं दण्डं स्वयमेव घटयन्ते।

III शास्ता सदाचारिणां भयप्रदो नडि दुराचारिणामेव भयप्रदो भवति; त्वं किं तस्मान् निर्भयो भवितुम् इच्छसि? तर्हि सत्कर्माचर, तस्माद् यशो लप्स्यसे,

IV यतस्तव सदाचरणाया स ईश्वरस्य भृत्योऽस्ति। किन्तु यदि कुकर्माचरसि तर्हि त्वं शङ्कस्व यतः स निरर्थकं भङ्गं न धारयति; कुकर्माचारिणां समुचितं दण्डयितुम् स ईश्वरस्य दण्डभृत्य एवे।

V अतयेव केवलदण्डभयान्नडि किन्तु सदसद्बोधादपि तस्य वश्येन भवितव्यं।

VI अतस्माद् युष्माकं राजकरदानमप्युचितं यस्माद् ये करं गृह्णन्ति त ईश्वरस्य किङ्करा भूत्वा सततम् अतस्मिन् कर्माणि निविष्टास्तिष्ठन्ति।

VII अस्मात् करग्राहिणो करं दत्त, तथा शुल्कग्राहिणो शुल्कं दत्त, अपरं यस्माद् भेतव्यं तस्माद् ब्रिभीत, यश्च समादरणीयस्तं समाद्रियध्वम्; एत्थं यस्य यत् प्राथं तत् तस्मै दत्त।

VIII युष्माकं परस्परं प्रेम विना डन्यत् किमपि द्येयम् ऋणं न भवतु, यतो यः परस्मिन् प्रेम करोति तेन व्यवस्था सिध्यति।

IX वस्तुतः परदारान् मा गच्छ, नरडत्यां मा कार्षीः, यैर्यं मा कार्षीः, मिथ्यासाक्ष्यं मा देडि, लोभं मा कार्षीः, अंताः सर्वा आज्ञा अंताभ्यो भिन्ना या कायिद् आज्ञास्ति सापि स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुर्वित्यनेन वयनेन वेदित।

X यतः प्रेम समीपवासिनोऽशुभं न जनयति तस्मात् प्रेम्ना सर्वा व्यवस्था पाल्यते।

XI प्रत्ययीभवनकालेऽस्माकं परित्राणस्य सामीप्याद् एदानीं तस्य सामीप्यम् अव्यवहितं; अतः समयं विविच्यस्माभिः साम्प्रतम् अवश्यमेव निद्रातो जागर्तव्यं।

XII लडुतरा यामिनी गता प्रभातं सन्निधिं प्राप्तं तस्मात् तामसीयाः क्रियाः परित्यज्यास्माभिर्वसरीया सज्ज परिघातव्या।

XIII अतो डेतो वयं दिवा विहितं सदाचरणम् आचरिष्यामः। रङ्गरसो मत्तत्वं लभ्यतत्वं कामुकत्वं विवाद ईर्ष्या चैतानि परित्यक्ष्यामः।

XIV यूयं प्रभुयीशुप्रीष्टरूपं परिच्छदं परिधद्व्वं सुभाभिलाषपूरणाय शारीरिकाचरणं माचरता।

XIV

I यो जनोऽदृढविश्वासस्तं युष्माकं सङ्गिनं कुरुत किन्तु सन्देहविचारार्थं नडि।

II यतो निषिद्धं किमपि पाद्यद्रव्यं नास्ति, कस्यचिज्जनस्य प्रत्यय अंतादृशो विद्यते किन्त्वदृढविश्वासः कश्चिदपरो जनः केवलं शाकं लुडुक्तां।

III तर्हि यो जनः साधारणं द्रव्यं लुडुक्ते स विशेषद्रव्यभोक्तारं नावजानीयात् तथा विशेषद्रव्यभोक्तापि साधारणद्रव्यभोक्तारं दीषिणं न कुर्यात्, यस्माद् ईश्वरस्तम् अगृह्णात्।

IV डे परदासस्य दूषयितस्त्वं कः? निजप्रभोः समीपे तेन पदस्थेन पद्ययुतेन वा भवितव्यं स य पदस्थ एव भविष्यति यत ईश्वरस्तं पदस्थं कर्तुं शक्नोति।

V अपरञ्च कश्चिज्जनो दिनाद् दिनं विशेषं मन्यते कश्चित्तु सर्वाणि दिनानि समानानि मन्यते, ऐकैको जनः स्वीयमनसि विविच्य निश्चिनोतु।

VI यो जनः किञ्चन दिनं विशेषं मन्यते स प्रभुभक्त्या तन् मन्यते, यश्च जनः किमपि दिनं विशेषं न मन्यते सोऽपि प्रभुभक्त्या तन्न मन्यते; अपरञ्च यः सर्वाणि लक्ष्यद्रव्याणि लुडुक्ते स प्रभुभक्त्या

तानि लुङ्क्ते यतः स ईश्वरं धन्यं वक्ति, यश्च न लुङ्क्ते सोऽपि प्रभुभक्त्यैव न लुञ्जान ईश्वरं धन्यं भूते।

VII अपरम् अस्माकं कश्चित् निजनिमित्तं प्राणान् धारयति निजनिमित्तं म्रियते वा तन्नः

VIII किन्तु यदि वयं प्राणान् धारयामस्तर्हि प्रभुनिमित्तं धारयामः, यदि य प्राणान् त्यजामस्तर्हपि प्रभुनिमित्तं त्यजामः, अतएव श्रुवने मरणो वा वयं प्रभोरेवास्महे।

IX यतो श्रुवन्तो मृताश्चेत्युभयेषां लोकानां प्रभुत्वप्राप्त्यर्थं प्रीष्टो मृत उत्थितः पुनर्जुवितश्चा

X किन्तु त्वं निजं भ्रातरं कुतो दूषयसि? तथा त्वं निजं भ्रातरं कुतस्तुच्छं जानासि? प्रीष्टस्य विचारसिंहासनस्य सम्भुषे सर्वैरस्माभिरुपस्थातव्यं;

XI यादृशं लिपितम् आस्ते, परेशः शपथं कुर्वन् वाक्यमेतत् पुरावदत्। सर्वो जनः समीपे मे शानुपातं करिष्यति। जिह्वैकैका तथेशस्य निघ्नत्वं स्वीकरिष्यति।

XII अतएव ईश्वरसमीपेऽस्माकम् ऐकैकजनेन निजा कथा कथयितव्या।

XIII एतथं सति वयम् अद्यारभ्य परस्परं न दूषयन्तः स्वभ्रातु विघ्नो व्याधातो वा यन्न जायेत तादृशीमीडां कुर्महे।

XIV किमपि वस्तु स्वभावातो नाशुयि भवतीत्यहं जाने तथा प्रभुना यीशुप्रीष्टेनापि निश्चितं जाने, किन्तु यो जनो यद् द्रव्यम् अपवित्रं जानीते तस्य कृते तद् अपवित्रम् आस्ते।

XV अतएव तव भक्ष्यद्रव्येण तव भ्राता शोकान्वितो भवति तर्हि त्वं भ्रातरं प्रति प्रेम्ना नायरसि। प्रीष्टो यस्य कृते स्वप्राणान् व्ययितवान् त्वं निजनेन भक्ष्यद्रव्येण तं न नाशय।

XVI अपरं युष्माकम् उत्तमं कर्म निन्दितं न भवतु।

XVII भक्ष्यं पेयश्चेश्वरराज्यस्य सारो नहि, किन्तु पुण्यं शान्तिश्च पवित्रेणात्मना ज्ञात आनन्दश्चा

XVIII अतै यो जनः प्रीष्टं सेवते, स अश्वरस्य तुष्टिकरो मनुष्यैश्च सुष्यातः।

XIX अतएव येनास्माकं सर्वेषां परस्परम् अक्यं निष्ठा य जायते तदेवास्माभि र्यतितव्यं।

XX भक्ष्यार्थम् ईश्वरस्य कर्मणो लानि मा जनयतः सर्वं वस्तु पवित्रमिति सत्यं तथापि यो जनो यद् भुक्त्वा विघ्नं लभते तदर्थं तद् भद्रं नहि।

XXI तव मांसभक्षणसुरापानादिभिः क्रियाभि र्यदि तव भ्रातुः पादस्पर्शनं विघ्नो वा याञ्चल्यं वा जायते तर्हि तद्भोजनपानयोस्त्यागो भद्रः।

XXII यदि तव प्रत्ययस्तिष्ठति तर्हीश्वरस्य गोचरे स्वान्तरे तं गोपय; यो जनः स्वमतेन स्वं दोषिणं न करोति स अत्र धन्यः।

XXIII किन्तु यः कश्चित् संशय्य लुङ्क्तेऽर्थात् न प्रतीत्य लुङ्क्ते, स अत्रैवावश्यं दण्डार्हो भविष्यति, यतो यत् प्रत्ययजं नहि तदेव पापमयं भवति।

XV

I जलवद्विरस्माभि र्दुर्बलानां दौर्बल्यं सोढव्यं न य स्वेषाम् एषाचार आयरितव्यः।

II अस्माकम् ऐकैको जनः स्वसमीपवासिनो हितार्थं निष्ठाथञ्च तस्यैवेष्टाचारम् आयरतु।

III यतः प्रीष्टोऽपि निजेषाचारं नायरितवान्, यथा लिपितम् आस्ते, त्वन्निन्दकगणस्यैव निन्दाभि निन्दितोऽस्म्यहं।

IV अपरञ्च वयं यत् सङ्घिष्युतासान्त्वनयो र्जनकेन शास्त्रेण प्रत्याशां लभेमहि तन्निमित्तं पूर्वकाले लिपितानि सर्ववयनान्यस्माकम् उपदेशार्थमेव लिलिपिरे।

V सङ्घिष्युतासान्त्वनयोराकरो य ईश्वरः स अत्रं करोतु यत् प्रभु यीशुप्रीष्ट एव युष्माकम् ऐकजनोंऽन्यजनेन सार्द्धं मनस अक्यम् आयरतु;

VI यूयञ्च सर्वं अक्यिता भूत्वा मुषैकेनेवास्मत्प्रभुयीशुप्रीष्टस्य पितुरीश्वरस्य गुणान् कीर्तयेत।

VII अपरम् ईश्वरस्य मङ्गिभः प्रकाशार्थं प्रीष्टो यथा युष्मान् प्रत्यगृह्णात् तथा युष्माकमप्येको जनोऽन्यजनं प्रतिगृह्णातु।

VIII यथा लिपितम् आस्ते, अतोऽहं सम्भुषे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां स्तुवंस्त्वां परिगास्यामि तव नाम्नि परेश्वर।

IX तस्य दयालुत्वाय्य भिन्नजातीया यद् ईश्वरस्य गुणान् कीर्तयिषुस्तदर्थं यीशुः प्रीष्टस्वक्छेदनियमस्य निधनोऽभवद् एत्यहं वदामि यथा लिपितम् आस्ते, अतोऽहं सम्भुपे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां स्तुवंस्त्वां परिगास्यामि तव नाम्नि परेश्वरा।

X अपरमपि लिपितम् आस्ते, हे अन्यजातयो यूयं समं नन्दत तज्जन्तैः।

XI पुनश्च लिपितम् आस्ते, हे सर्वदेशिनो यूयं धन्यं ब्रूत परेश्वरं हे तदीयनरा यूयं कुरुध्वं तत्प्रशंसनां।

XII अपर यीशाथियोऽपि विलेप, यीशयस्य तु यत् मूलं तत् प्रकाशिष्यते तदा सर्वजातीयनृणाञ्च शासकः समुद्भ्यति। तत्रान्यदेशिलोकैश्च प्रत्याशा प्रकरिष्यते॥

XIII अतश्चैव यूयं पवित्रस्यात्मनः प्रभावाद् यत् सम्पूर्णां प्रत्याशां लप्स्यध्वे तदर्थं तत्प्रत्याशाञ्चनक ईश्वरः प्रत्ययेन युष्मान् शान्त्यानन्दाभ्यां सम्पूर्णां करोतु।

XIV हे भ्रातरौ यूयं सद्भावयुक्ताः सर्वप्रकारेण ज्ञानेन य सम्पूर्णाः परस्परपदेशे य तत्परा एत्यहं निश्चितं ज्ञानामि,

XV तथाप्यहं यत् प्रगल्भतरौ भवन् युष्मान् प्रबोधयामि तस्यैकं कारणमिदं।

XVI भिन्नजातीयाः पवित्रेणात्मना पावितनैवेद्यरूपा भूत्वा यद् ग्राह्या भवेयुस्तन्निमित्तमहम् ईश्वरस्य सुसंवाद् प्रयारयितुं भिन्नजातीयानां मध्ये यीशुप्रीष्टस्य सेवकत्वं दानं ईश्वरात् लब्धवानस्मि।

XVII ईश्वरं प्रति यीशुप्रीष्टेन मम श्लाघाकरणस्य कारणम् आस्ते।

XVIII भिन्नदेशिन आजाग्राहिएः कर्तुं प्रीष्टो वाक्येन क्रियया य, आश्चर्य्यलक्षाणैश्चित्रक्रियाभिः पवित्रस्यात्मनः प्रभावेन य यानि कर्माणि मया साधितवान्,

XIX केवलं तान्येव विनान्यस्य कस्यचित् कर्मणो वरणां कर्तुं प्रगल्भो न भवामि तस्मात् आ यिज्ञालम एल्लूरिकं यावत् सर्वत्र प्रीष्टस्य सुसंवाद् प्रयारयं।

XX अन्येन नियितायां भित्तावहं यत्र नियिनोमि तन्निमित्तं यत्र यत्र स्थाने प्रीष्टस्य नाम कदापि केनापि न ज्ञापितं तत्र तत्र सुसंवाद् प्रयारयितुम् अहं यते।

XXI याद्दृशं लिपितम् आस्ते, यै वर्त्ता तस्य न प्राप्ता दर्शनं तैस्तु लप्स्यते। यैश्च नैव श्रुतं किञ्चित् बोल्युं शक्यन्ति ते जनाः॥

XXII तस्माद् युष्मत्समीपगमनाद् अहं मुहुर्मुहुर् निवारितोऽभवाम्।

XXIII किन्विदानीम् अत्र प्रदेशेषु मया न गतं स्थानं किमपि नावशिष्यते युष्मत्समीपं गन्तुं बहुवत्सरानारभ्य मामकीनाडाङ्क्षा य विद्यत एति हेतोः।

XXIV स्थानियादेशगमनाकालेऽहं युष्मन्मध्येन गच्छन् युष्मान् आलोकिष्ये, ततः परं युष्मत्सम्भाषणेन तृप्तिं परिलभ्य तद्देशगमनार्थं युष्माभि विंसर्जयिष्ये, ईदृशी मदीया प्रत्याशा विद्यते।

XXV किन्तु साम्प्रतं पवित्रलोकानां सेवनाय यिज्ञालमनगरं व्रजामि।

XXVI यतो यिज्ञालमस्यपवित्रलोकानां मध्ये ये दरिद्रा अर्थविश्राणनेन तानुपकर्तुं माकिदनियादेशीया आपायादेशीयाश्च लोका अयच्छन्।

XXVII अेषा तेषां सदृष्ट्या यतस्ते तेषाम् ऋणिनः सन्ति यतो हेतो भिन्नजातीया येषां परमार्थस्यांशिनो ज्ञाता अैडिकविषये तेषामुपकारस्तैः कर्तव्यः।

XXVIII अतो मया तत् कर्म साधयित्वा तस्मिन् इले तेभ्यः समर्पितं युष्मन्मध्येन स्थानियादेशीयो गमिष्यते।

XXIX युष्मत्समीपे ममागमनसमये प्रीष्टस्य सुसंवाद्स्य पूर्णवरेण सम्बलितः सन् अहम् आगमिष्यामि एति मया ज्ञायते।

XXX हे भ्रातृगण प्रबो यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना पवित्रस्यात्मानः प्रेम्ना य विनयेऽहं

XXXI यिद्धादेशस्थानाम् अविश्रासिलोकानां करेभ्यो यदहं रक्षां लभेय मदीयैतेन सेवनकर्माणा य यद् यिज्ञालमस्थाः पवित्रलोकास्तुष्येयुः,

XXXII तदर्थं यूयं मङ्कृत ईश्वराय प्रार्थयमाणा यतध्वं तेनाहम् ईश्वरेच्छया सानन्दं युष्मत्समीपं गत्वा युष्माभिः सङ्घितः प्राणान् आप्यायितुं पारयिष्यामि।

XXXIII शान्तिदायक ईश्वरो युष्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात् एति।

XVI

I किंकीयानगरीयधर्मसमाजस्य परियारिका या द्वैवीनामिकास्माकं धर्मलग्निनी तस्याः कृतेऽहं युष्मान् निवेदयामि,

II यूयं तां प्रभुमाश्रितां विज्ञाय तस्या आतिथ्यं पवित्रलोकाहं कुरुध्वं, युष्मत्तस्तस्या य उपकारो भवितुं शक्नोति तं कुरुध्वं, यस्मात् तथा बहूनां मम योपकारः कृतः।

III अपरञ्च श्रीष्टस्य यीशोः कर्मणि मम सङ्कारिणौ मम प्राणरक्षार्थञ्च स्वप्राणान् पण्णीकृतवन्तौ यौ प्रिष्ठिल्लाङ्किलौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

IV ताभ्याम् उपकाराप्तिः केवलं मया स्वीकर्तव्येति नहि भिन्नदेशीयैः सर्वधर्मसमाजैरपि।
V अपरञ्च तयोर्गृहे स्थितान् धर्मसमाजलोकान् मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं। तद्गत आशियादेशे श्रीष्टस्य पक्षे प्रथमजगतङ्गलस्वर्गो य एतेनितनामा मम प्रियबन्धुस्तमपि मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

VI अपरं बहुश्रमेणस्मान् असेवत या मरियम् तामपि नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

VII अपरञ्च प्रेरितेषु प्यातकीर्ती मद्ये श्रीष्टाश्रितौ मम स्वजतीयौ सङ्गबन्धिनौ य यावान्द्रीकयूनिथौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

VIII तथा प्रभौ मन्त्रियतमम् आम्बिलयमपि मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

IX अपरं श्रीष्टसेवायां मम सङ्कारिणाम् ऒब्बाणं मम प्रियतमं स्ताभुञ्च मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

X अपरं श्रीष्टेन परीक्षितम् आपिब्लिं मम नमस्कारं वदत, आरिष्टबूलस्य परिणनांश्च मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

XI अपरं मम ज्ञातिं डेरोदियोनं मम नमस्कारं वदत, तथा नार्किंसस्य परिवाराणां मध्ये ये प्रभुमाश्रितास्तान् मम नमस्कारं वदत।

XII अपरं प्रभोः सेवायां परिश्रमकारिण्यौ त्रुङ्गेनात्रुङ्गेषे मम नमस्कारं वदत, तथा प्रभोः सेवायाम् अत्यन्तं परिश्रमकारिणी या प्रिया पर्षिस्तां नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

XIII अपरं प्रभोरभिरुचितं त्रुङ्गं मम धर्ममाता या तस्य माता तामपि नमस्कारं वदत।

XIV अपरम् असुंङ्कृतं ड्विलगोनं डर्म्म पात्रबं डर्म्मिम् अतेषां सङ्गिभ्रातृगाणञ्च नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

XV अपरं ड्विलगो यूलिया नीरियस्तस्य लगिन्यलुम्मा यैतान् अतैः सार्द्धं यावन्तः पवित्रलोका आसते तानपि नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

XVI यूयं परस्परं पवित्रयुग्मनेन नमस्करुध्वं। श्रीष्टस्य धर्मसमाजगणो युष्मान् नमस्करुते।

XVII डे भ्रातरौ युष्मान् विनयेऽहं युष्माभि र्या शिक्षा लब्धा ताम् अतिक्रम्य ये विरष्टेदान् विघ्नांश्च कुर्वन्ति तान् निश्चिनुत तेषां सङ्गं वर्जयत या।

XVIII यतस्तादृशा लोका अस्माकं प्रभो र्थीशुश्रीष्टस्य दासा एति नहि किन्तु स्वोदरस्यैव दासाः; अपरं प्राणवयनै र्भधुरवाक्यैश्च सरललोकाणां मनांसि मोडयन्ति।

XIX युष्माकम् आज्ञात्राहित्वं सर्वत्र सर्वे ज्ञातिं ततोऽहं युष्मासु सानन्दोऽभवं तथापि यूयं यत् सत्ज्ञानेन ज्ञानिनः कुज्ञानेन यातत्परा भवेतेति ममाभिलाषः।

XX अधिकन्तु शान्तिदायक ईश्वरः शैतानम् अविलम्बं युष्माकं पदानाम् अधो मर्दिष्यति। अस्माकं प्रभु र्थीशुश्रीष्टो युष्मासु प्रसाहं क्रियात्। एति।

XXI मम सङ्कारी तीमथियो मम ज्ञातयो लूकियो यासोन् सोसिपात्रश्चमे युष्मान् नमस्कुर्वन्ते।

XXII अपरम् अतत्पत्रलेभ्रकस्तर्त्थिनामाडमपि प्रभो नग्निना युष्मान् नमस्करोमि।

XXIII तथा कुत्स्नधर्मसमाजस्य मम यातिथ्यकारी गायो युष्मान् नमस्करोति। अपरम् अतन्नगरस्य धनरक्षक एरास्तः क्कार्तनामकश्चैको भ्राता तावपि युष्मान् नमस्करुतः।

XXIV अस्माकं प्रभु र्थीशुश्रीष्टा युष्मासु सर्वेषु प्रसाहं क्रियात्। एति।

XXV पूर्वकालिकयुगेषु प्रष्टेन्ना या मन्त्रणाधुना प्रकाशिता भूत्वा भविष्यद्वादिबिभितन्नयगणस्य प्रमाणाद् विश्वासेन ग्राहणार्थं सदातनस्येश्वरस्याज्ञया सर्वदेशीयलोकान् ज्ञाप्यते,

XXVI तस्या मन्त्रणाया ज्ञानं लब्ध्वा मया यः सुसंवाद्यो र्थीशुश्रीष्टमधि प्रयार्थते, तदनुसाराद् युष्मान् धर्मं सुस्थिरान् कर्तुं समर्थो योऽद्वितीयः

XXVII सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य धन्यवाद्यो र्थीशुश्रीष्टेन सन्ततं भूयात्। एति।

१ करिन्थिनः पत्रं

I यावन्तः पवित्रा लोकाः स्वेषाम् अस्माकञ्च वसतिस्थानेष्वस्माकं प्रभो र्थीशोः प्रीष्टस्य नाम्ना प्रार्थयन्ते तैः सडाडूतानां प्रीष्टेन यीशुना पवित्रीकृतानां लोकानां य एश्वरीयधर्मसमाजः करिन्थनगरे विद्यते

II तं प्रतीश्वरस्येच्छयाडूतो यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलः सोस्थिनिनामा भ्राता य पत्रं लिखति।

III अस्माकं पित्रेश्वरेण प्रभुना यीशुप्रीष्टेन य प्रसादः शान्तिश्च युष्मभ्यं दीयतां।

IV एश्वरो यीशुप्रीष्टेन युष्मान् प्रति प्रसादं प्रकाशितवान्, तस्मादहं युष्मन्निमित्तं सर्व्वदा मदीयेश्वरं धन्यं वदामि।

V प्रीष्टसम्बन्धीयं साक्ष्यं युष्माकं मध्ये येन प्रकारेण सप्रमाणम् अभवत्

VI तेन यूयं प्रीष्टात् सर्व्वविधवक्तृताज्ञानादीनि सर्व्वधनानि लब्धवन्तः।

VII ततोऽस्मत्प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्य पुनरागमनं प्रतीक्षमाणानां युष्माकं कस्यापि वरस्याभावो न भवति।

VIII अपरम् अस्माकं प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्य दिवसे यूयं यन्निर्दोषा भवेत तदर्थं सञ्चैव यावदन्तं युष्मान् सुस्थिरान् करिष्यति।

IX य एश्वरः स्वपुत्रस्यास्मत्प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्यांशिनः कर्तुं युष्मान् आडूतवान् स विश्वसनीयः।

X हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभुयीशुप्रीष्टस्य नाम्ना युष्मान् विनयेऽहं सर्व्वै युष्माभिरैकत्राणि वाक्यानि कथ्यन्तां युष्मन्मध्ये भिन्नसङ्घाता न भवन्तु मनोवियारयोरैक्येन युष्माकं सिद्धत्वं भवतु।

XI हे मम भ्रातरो युष्मन्मध्ये विवादा ज्ञाता एति वार्तामहं क्लोथ्याः परिञ्जनैर्जापितः।

XII ममाभिप्रेतमिदं युष्माकं कश्चिद् कश्चिद् वदति पौलस्य शिष्योऽहम् आपल्लोः शिष्योऽहं कैङ्करः शिष्योऽहं प्रीष्टस्य शिष्योऽहमिति या

XIII प्रीष्टस्य किं विभेदः कृतः? पौलः किं युष्मत्कृते कुशे हतः? पौलस्य नाम्ना वा यूयं किं मञ्जिजताः?

XIV द्विषगायौ विना युष्माकं मध्येऽन्यः कोऽपि मया न मञ्जिजत एति हेतोरहम् एश्वरं धन्यं वदामि।

XV अन्तेन मम नाम्ना मानवा मया मञ्जिजता एति वक्तुं केनापि न शक्यते।

XVI अपरं स्तिङ्गानस्य परिञ्जना मया मञ्जिजतास्तदन्त्यः कश्चिद् यन्मया मञ्जिजतस्तदहं न वेक्षि।

XVII प्रीष्टेनाहं मञ्जिजनार्थं न प्रेरितः किन्तु सुसंवाद्यस्य प्रयारार्थमेव; सोऽपि वाक्पटुतया मया न प्रयारितव्यः, यतस्तथा प्रयारिते प्रीष्टस्य कुशे मृत्युः कुलङ्गिनो भविष्यति।

XVIII यतो हेतो र्ये विनश्यन्ति ते तां कुशस्य वार्तां प्रलापमिव मन्यन्ते किञ्च परित्राणं लभमानेष्वस्मासु सा एश्वरीयशक्तिस्वरूपा।

XIX तस्मादित्थं लिखितमास्ते, ज्ञानवतान्तु यत् ज्ञानं तन्मया नाशयिष्यते। विलोपयिष्यते तद्दृष्ट्वा बुद्धिर्बद्धिमतां मया॥

XX ज्ञानी कुत्र? शास्त्री वा कुत्र? एहलोकस्य विचारतत्परो वा कुत्र? एहलोकस्य ज्ञानं किमीश्वरेण मोडीकृतं नहि?

XXI एश्वरस्य ज्ञानाद् एहलोकस्य मानवाः स्वज्ञानेनेश्वरस्य तत्त्वबोधं न प्राप्तवन्तस्तस्माद् एश्वरः प्रयारत्रुपिण। प्रलापेन विश्वासिनः परित्रातुं रोयितवान्।

XXII यिडूदीयलोका लक्षणानि दिदृक्षन्ति भिन्नदेशीयलोकास्तु विद्यां भृगयन्ते,

XXIII वयञ्च कुशे हतं प्रीष्टं प्रयारयामः। तस्य प्रयारो यिडूदीयैर्विघ्न एव भिन्नदेशीयैश्च प्रलाप एव मन्यते,

XXIV किन्तु यिडूदीयानां भिन्नदेशीयानाञ्च मध्ये ये आडूतास्तेषु स प्रीष्ट एश्वरीयशक्तिरिवेश्वरीयज्ञानमिव य प्रकाशते।

XXV यत एश्वरे यः प्रलाप आरोप्यते स मानवातिरिक्तं ज्ञानमेव यस्य दौर्बल्यम् एश्वर आरोप्यते तत् मानवातिरिक्तं बलमेव।

XXVI हे भ्रातरः, आडूतयुष्मद्गणो यष्माभिरालोक्यतां तन्मध्ये सांसारिकज्ञानेन ज्ञानवन्तः पराक्रमिणो वा कुलीना वा बलवो न विद्यन्ते।

XXVII यत् ईश्वरो ज्ञानवत्स्त्रपयितुं मूर्खलोकान् रोयितवान् बलानि य त्रपयितुम् ईश्वरो दुर्बलान् रोयितवान्।

XXVIII तथा वर्तमानलोकान् संस्थितिभ्रष्टान् कर्तुम् ईश्वरो जगतोऽपकृष्टान् डेयान् अवर्तमानांश्चाभिरोयितवान्।

XXIX तत् ईश्वरस्य साक्षात् केनाप्यात्मश्लाघा न कर्तव्या।

XXX यूयञ्च तस्मात् प्रीष्टे यीशौ संस्थितिं प्राप्तवन्तः स ईश्वराद् युष्माकं ज्ञानं पुण्यं पवित्रत्वं मुक्तिश्च ज्ञाता।

XXXI अतश्चैव यद्दृष्टं लिखितमास्ते तद्दत्तं यः कश्चित् श्लाघमानः स्यात् श्लाघतां प्रभुना स डि।

II

I डे भ्रातरौ युष्मत्समीपे मभागमनकालेऽहं वक्तृताया विद्याया वा नैपुण्येनेश्वरस्य साक्ष्यं प्रचारितवान् तन्नडि;

II यतो यीशुप्रीष्टं तस्य कुशे डतत्वञ्च विना नान्यत् किमपि युष्मन्मध्ये ज्ञापयितुं विडितं बुद्धवान्।

III अपरञ्चातीव दौर्बल्यनीतिकम्पयुक्तो युष्माभिः सार्द्धमासं।

IV अपरं युष्माकं विश्वासो यत् मानुषिकज्ञानस्य डलं न भवेत् किन्त्वीश्वरीयशक्तेः डलं भवेत्।

V तदर्थं मम वक्तृता मदीयप्रयारश्च मानुषिकज्ञानस्य मधुरवाक्यसम्बलितौ नास्तां किन्त्वात्मनः शक्तेश्च प्रभाषयुक्तावास्तां।

VI वयं ज्ञानं भाषामडे तस्य सिद्धलोकैर् ज्ञानमिव मन्यते, तदिडलोकस्य ज्ञानं नडि, इडलोकस्य नश्वराणाम् अधिपतीनां वा ज्ञानं नडि;

VII किन्तु कालावस्थायाः पूर्वस्माद् यत् ज्ञानम् अस्माकं विभवार्थम् ईश्वरेण निश्चित्य प्रच्छन्नं तन्नगूढम् ईश्वरीयज्ञानं प्रभाषामडे।

VIII इडलोकस्याधिपतीनां केनापि तत् ज्ञानं न लब्धं, लब्धे सति ते प्रभावविशिष्टं प्रभुं कुशे नाडनिष्यन्।

IX तद्वल्लिखितमास्ते, नेत्रेण क्कापि नो दृष्टं कर्णेनापि य न श्रुतां मनोमध्ये तु कस्यापि न प्रविष्टं कदापि यत्। ईश्वरे प्रीयमाणानां कृते तत् तेन सञ्चितं।

X अपरमीश्वरः स्वात्मना तदस्माकं साक्षात् प्राकाशयत्; यत् आत्मा सर्वमेवानुसन्धत्ते तेन येश्वरस्य मर्मतत्त्वमपि बुध्यते।

XI मनुजस्यान्तःस्थमात्मानं विना केन मनुजेन तस्य मनुजस्य तत्त्वं बुध्यते? तद्वद्वेश्वरस्यात्मानं विना केनापीश्वरस्य तत्त्वं न बुध्यते।

XII वयञ्चेडलोकस्यात्मानं लब्धवन्तस्तन्नडि किन्त्वीश्वरस्यैवात्मानं लब्धवन्तः, ततो डेतोरीश्वरेण स्वप्रसादाद् अस्मत्स्यं यद् यद् एतं तत्सर्वम् अस्माभि ज्ञातुं शक्यते।

XIII तस्यास्माभि मनुषिकज्ञानस्य वाक्यानि शिक्षित्वा कथ्यत इति नडि किन्त्वात्मतो वाक्यानि शिक्षित्वात्मिकैर् वाक्पैरात्मिकं भावं प्रकाशयद्भिः कथ्यते।

XIV प्राणी मनुष्य ईश्वरीयात्मनः शिक्षां न गृह्णाति यत् आत्मिकवियारेण सा वियार्यति डेतोः स तां प्रलापमिव मन्यते बोद्धुञ्च न शक्नोति।

XV आत्मिको मानवः सर्वाणि वियारयति किन्तु स्वयं केनापि न वियार्यते।

XVI यत् ईश्वरस्य मनो ज्ञात्वा तमुपदेष्टुं कः शक्नोति? किन्तु प्रीष्टस्य मनोऽस्माभि लब्धं।

III

I डे भ्रातरः, अडमात्मिकैरिव युष्माभिः समं सम्भाषितुं नाशङ्कनं किन्तु शारीरिकाचारिभिः प्रीष्टधर्मं शिशुनुव्यैश्च जनैरिव युष्माभिः सड समभाषे।

II युष्मान् कठिनलक्ष्यं न भोजयन् दृग्धम् अपाययं यतो यूयं लक्ष्यं त्रडीतुं तदा नाशङ्कत इदानीमपि न शङ्कथ, यतो डेतोरधुनापि शारीरिकाचारिण आध्वे।

III युष्मन्मध्ये मात्सर्ष्यविवादभेदा भवन्ति ततः किं शारीरिकाचारिणो नाध्वे मानुषिकमार्गेषा य न यरथ?

IV पौलस्याहमित्यापल्लोरहमिति वा यद्वाक्यं युष्माकं कैश्चित् कैश्चित् कथ्यते तस्माद् यूयं शारीरिकायारिणो न भवथ?

V पौलः कः? आपल्लोर्वा कः? तौ परियारकमात्रौ तयोरेकैकस्मै य प्रभु र्यद्दृक् इलमददात् तद्धत् तयोर्द्वारा यूयं विश्वासिनो ज्ञाताः।

VI अहं रोपितवान् आपल्लोश्च निषिक्तवान् ईश्वरश्चावर्द्धयत्।

VII अतो रोपयितृसेक्तारावसारौ वर्द्धयितेश्वर अवे सारः।

VIII रोपयितृसेक्तारौ य समौ तयोरेकैकश्च स्वश्रमयोग्यं स्ववेतनं लप्स्यते।

IX आवामीश्वरेण सह कर्मकारिणौ, ईश्वरस्य यत् क्षेत्रम् ईश्वरस्य या निर्मितः सा यूयमेवा

X ईश्वरस्य प्रसादात् मया यत् पदं लब्धं तस्मात् ज्ञानिना गृहकारिणो मया भित्तिमूलं स्थापितं तदुपरि यान्येन नियीयते। किन्तु येन यन्त्रियीयते तत् तेन विविच्यतां।

XI यतो यीशुप्रीष्टरूपं यद् भित्तिमूलं स्थापितं तदन्यत् किमपि भित्तिमूलं स्थापयितुं केनापि न शक्यते।

XII अतद्विभित्तिमूलस्योपरि यद्दि केयित् स्वर्णरूपमणिङ्काष्ठतृणानलान् निशिन्वन्ति,

XIII तर्ह्येकैकस्य कर्म प्रकाशियते यतः स दिवसस्तत् प्रकाशियिष्यति। यतो हतोस्तन दिवसेन वह्निभयेनोदितव्यं तत् अेकैकस्य कर्म कीदृशमेतस्य परीक्षा बह्निना भविष्यति।

XIV यस्य निययनरूपं कर्म स्थासु भविष्यति स वेतनं लप्स्यते।

XV यस्य य कर्म धक्ष्यते तस्य क्षति भविष्यति किन्तु वह्ने निर्गतजन एव स स्वयं परित्राणं प्राप्स्यति।

XVI यूयम् ईश्वरस्य मन्दिरं युष्मन्मध्ये येश्वरस्यात्मा निवसतीति किं न ज्ञानीथ?

XVII ईश्वरस्य मन्दिरं येन विनाश्यते सोऽपीश्वरेण विनाशयिष्यते यत् ईश्वरस्य मन्दिरं पवित्रमेव यूयं तु तन्मन्दिरम् आध्वे।

XVIII कोपि स्वं न वञ्चयतां। युष्माकं कश्चन येदिलोकस्य ज्ञानेन ज्ञानवानहमिति बुध्यते तर्हि स यत् ज्ञानी भवेत् तदर्थं मूढो भवतु।

XIX यस्मादिलोकस्य ज्ञानम् ईश्वरस्य साक्षात् मूढत्वमेवा अतस्मिन् लिपितमप्यास्ते, तीक्ष्णा या ज्ञानिनां बुद्धिस्तया तान् धरतीश्वरः।

XX पुनश्चा ज्ञानिनां कल्पना वेत्ति परमेशो निरर्थकाः।

XXI अतएव कोऽपि मनुजैरात्मानं न श्लाघतां यतः सर्वाणि युष्माकमेव,

XXII पौल वा आपल्लोर्वा कैङ्का वा जगद् वा ज्वनं वा मरणं वा वर्त्तमानं वा भविष्यद्वा सर्वाण्येव युष्माकं,

XXIII यूयञ्च प्रीष्टस्य, प्रीष्टेश्वरस्य।

IV

I लोका अस्मान् प्रीष्टस्य परियारकान् ईश्वरस्य निगूढवाक्यधनस्याध्यक्षांश्च मन्यन्तां।

II किञ्च धनाध्यक्षेण विश्वसनीयेन भवितव्यमेतदेव लोकै र्यिष्यते।

III अतो विचारयद्भि र्युष्माभिरन्यैः कैश्चिन् मनुजै र्वा मम परीक्षाणं मयातीव लघु मन्यते ऽहमप्यात्मानं न विचारयामि।

IV मया किमध्यपराद्धमित्यहं न वेद्मि किन्त्वेतेन मम निरपराधत्वं न निश्चीयते प्रभुरेव मम विचारयितास्ति।

V अत उपयुक्तसमयात् पूर्वम् अर्थतः प्रभोरागमनात् पूर्वम् युष्माभि र्विचारो न क्रियतां। प्रभुरागत्य तिमिरेण प्ररञ्जानि सर्वाणि दीपयिष्यति मनसां मन्त्रणाश्च प्रकाशयिष्यति तस्मिन् समय ईश्वराद् अेकैकस्य प्रशंसा भविष्यति।

VI हे भ्रातरः सर्वाण्येतानि मयात्मानम् आपल्लवञ्चोद्दिश्य कथितानि तस्यैतत् कारणं युयं यथा शास्त्रीयविधिमतिक्रम्य मानवम् अतीव नादरिष्यध्व ईत्थञ्चैकेन वैपरीत्याद् अपरेण न श्लाघिष्यध्व अेतादृशीं शिक्षामावयोर्दृष्टान्तात् लप्स्यध्वे।

VII अपरात् कस्त्वं विशेषयति? तुभ्यं यन्न दत्त तादृशं किं धारयसि? अदत्तेनेव दत्तेन वस्तुना कुतः श्लाघसे?

VIII एदानीमेव यूयं किं तृप्ता लब्धधना वा? अस्मास्वविद्यमानेषु यूयं किं राजत्वपदं प्राप्ताः? युष्माकं राजत्वं मयाभिलषितं यतस्तेन युष्माभिः सह वयमपि राज्यांशिनो भविष्यामः।

IX प्रेरिता वयं शेषा इन्तव्याश्चेवेश्वरेण निदर्शिताः। यतो वयं सर्वलोकानाम् अर्थतः स्वर्गीयदूतानां मानवानाञ्च कौतुकास्पदानि जाताः।

X श्रीष्टस्य कृते वयं मूढाः किन्तु यूयं श्रीष्टेन ज्ञानिनः, वयं दुर्बला यूयञ्च सबलाः, यूयं सम्मानिता वयञ्चापमानिताः।

XI वयमद्यापि क्षुधात्तस्तिृष्णार्त्ता वस्त्रहीनास्ताडिता आश्रमरक्षिताश्च सन्तः

XII कर्मणि स्वकरान् व्यापारयन्तश्च दुःभैः कालं यापयामः। गर्हितैरस्माभिराशीः कथ्यते दूरीकृतैः सहते निन्दितैः प्रसाधते।

XIII वयमद्यापि जगतः सम्मार्जनीयोग्या अवकरा एव सर्वे भन्यामहे।

XIV युष्मान् त्रपयितुमहेतानि विजामीति नहि किन्तु प्रियात्मजानिव युष्मान् प्रबोधयामि।

XV यतः श्रीष्टधर्मं यद्यपि युष्माकं दशसहस्राणि विनेतारो भवन्ति तथापि बहवो जनका न भवन्ति यतोऽहमेव सुसंवादेन यीशुश्रीष्टे युष्मान् अञ्जनयं।

XVI अतो युष्मान् विनयेऽहं यूयं मधनुगामिनो भवत।

XVII उत्थय सर्वेषु धर्मसमाजेषु सर्वत्र श्रीष्टधर्मयोग्या ये विधयो मयोपदिश्यन्ते तान् यो युष्मान् स्मारयिष्यत्येवम्भूतं प्रभोः कृते प्रियं विश्वासिनञ्च मदीयतनयं तीमथियं युष्माकं समीपं प्रेषितवानहं।

XVIII अपरमहं युष्माकं समीपं न गमिष्यामीति ब्रुध्वा युष्माकं कियन्तो लोका गर्वन्ति।

XIX किन्तु यदि प्रभेरिच्छा भवति तर्ह्यहमविलम्बं युष्मत्समीपमुपस्थाय तेषां धर्मघातानां लोकानां वार्यं ज्ञास्यामीति नहि सामर्थ्यमेव ज्ञास्यामि।

XX यस्मादीश्वरस्य राजत्वं वाग्युक्तं नहि किन्तु सामर्थ्ययुक्तं।

XXI युष्माकं का वाञ्छा? युष्मत्समीपे मया किं ददपाणिना गन्तव्यमुत प्रेमनम्रतात्मयुक्तेन वा?

V

I अपरं युष्माकं मध्ये व्यभियारो विद्यते स य व्यभियारस्तादृशो यद् देवपूजकानां मध्येऽपि तनुल्यो न विद्यते इत्यतो युष्माकमेको ज्ञो विमातृगमनं कुरुत इति वार्ता सर्वत्र व्याप्ता।

II तथाय यूयं धर्मघाता आध्वे, तत् कर्म येन कृतं स यथा युष्मन्मध्याद् दूरीक्रियते तथा शोको युष्माभिर्न क्रियते किम् अेतत्?

III अविद्यमाने मदीयशरीरे ममात्मा युष्मन्मध्ये विद्यते अतोऽहं विद्यमान एव तत्कर्मकारिणो विचारं निश्चितवान्।

IV अस्मत्प्रभो यीशुश्रीष्टस्य नाम्ना युष्माकं मदीयात्मनश्च मिलने ज्ञाते ऽस्मत्प्रभो यीशुश्रीष्टस्य शक्तेः साहाय्येन।

V स नरः शरीरनाशार्थमस्माभिः शयतानो हस्ते समर्पयितव्यस्ततोऽस्माकं प्रभो यीशो दिवसे तस्यात्मा रक्षां गन्तुं शक्यति।

VI युष्माकं धर्मो न भद्राय यूयं किमेतन्न ज्ञानीथ, यथा, विकारः कृत्स्नशक्तूनां स्वल्पकिंवेन जायते।

VII यूयं यत् नवीनशक्तुस्वर्पा भवेत् तदर्थं पुरातनं किंवेन अवमाञ्जितं यतो युष्माभिः किंवेन शून्यैर्भवितव्यां अपरम् अस्माकं निस्तारोत्सवीयमेषशावको यः श्रीष्टः सोऽस्मदर्थं बलीकृतो ऽभवत्।

VIII अतः पुरातनकिंवेनार्थतो दृष्टताजिघांसाऽपेण किंवेन तन्नहि किन्तु सारव्यसत्यत्वऽपया किंवेन शून्यतयास्माभिरुत्सवः कर्त्तव्यः।

IX व्यभियारिणां संसर्गो युष्माभिर्विहातव्य इति मया पत्रे लिपितं।

X किन्तु वैदिकलोकानां मध्ये ये व्यभियारिणो लोभिन उपद्राविणो देवपूजका वा तेषां संसर्गः सर्वथा विहातव्य इति नहि, विहातव्ये सति युष्माभिर्जगतो निर्गन्तव्यमेव।

XI किन्तु भ्रातृत्वेन विख्यातः कश्चिज्जज्ञो यदि व्यभियारी लोभी देवपूजको निन्दको मद्यप उपद्रावी वा भवेत् तर्हि तादृशेन मानवेन सह भोजनपानेऽपि युष्माभिर्न कर्त्तव्ये इत्यधुना मया लिपितं।

XII समाजबहिःस्थितानां लोकानां विचारकरा मम कोऽधिकारः? किन्तु तदन्तर्गतानां विचारणं युष्माभिः किं न कर्त्तव्यं भवेत्?

XIII बहिःस्थानां तु विचार ईश्वरेण कारिष्यते। अतो युष्माभिः स पातकी स्वमध्याद् बहिष्क्रियतां।

VI

I युष्माकमेकस्य ज्ञानस्यापरेण सह विवादे ज्ञाते स पवित्रलोकैर्विचारमकारयन् किम् अघाम्भिकलोकैर्विचारयितुं प्रोत्सहते?

II जगतोऽपि विचारणं पवित्रलोकैः कारिष्यत अतएव यूयं किं न ज्ञानीथ? अतो जगद् यद्वि युष्माभिर्विचारयितव्यं तर्हि क्षुद्रतमविचारेषु यूयं किमसमर्थाः?

III दूता अप्यस्माभिर्विचारयिष्यन्त एति किं न ज्ञानीथ? अत औद्धिकविषयाः किम् अस्माभिर्न विचारयितव्या भवेयुः?

IV औद्धिकविषयस्य विचारे युष्माभिः कर्तव्ये ये लोकाः समितौ क्षुद्रतमास्त एव नियुज्यन्तां।

V अहं युष्मान् त्रपयितुमिच्छन् वदामि यृष्मन्मध्ये किमेकोऽपि मनुष्यस्तादृग् बुद्धिमात्रं हि यो भ्रातृविवाहविचारणो समर्थः स्यात्?

VI किञ्चैको भ्राता भ्रात्रान्येन किमविश्वासिनां विचारकाणां साक्षाद् विवदते? यष्मन्मध्ये विवादा विद्यन्त अतएवपि युष्माकं दोषाः।

VII यूयं कुतोऽन्यायसहनं क्षतिसहनं वा श्रेयो न मन्यध्वे?

VIII किन्तु यूयमपि भ्रातृनेव प्रत्यन्यायं क्षतिञ्च कुरुथ किमेतत्?

IX ईश्वरस्य राज्येऽन्यायकारिणां लोकानामधिकारो नास्त्येतद् यूयं किं न ज्ञानीथ? मा वञ्च्यध्वं, ये व्यभियारिणो देवार्थिनः पारदारिकाः स्त्रीवदाचारिणः पुंमैथुनकारिणस्तस्करा

X लोभिनी मद्यपा निन्दका उपद्राविणो वा त ईश्वरस्य राज्यभागिनो न भविष्यन्ति।

XI यूयञ्चैवविधा लोका आस्त किन्तु प्रभो र्थीशो न भिन्नास्मदीश्वरस्यात्मना य यूयं प्रक्षाविताः पाविताः सपुण्यीकृताश्च।

XII मर्द्यं सर्वं द्रव्यम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्वं छितजनकं मर्द्यं सर्वमप्रतिषिद्धं तथाप्यहं कस्यापि द्रव्यस्य वशीकृतो न भविष्यामि।

XIII उदराय भक्ष्याणि भक्ष्येभ्यश्चोदरं, किन्तु भक्ष्योदरे ईश्वरेण नाशयिष्येते; अपरं देहो न व्यभियाराय किन्तु प्रभवे प्रभुश्च देहाय।

XIV यश्चेश्वरः प्रभुमुत्थापितवान् स स्वशक्त्यास्मानप्युत्थापयिष्यति।

XV युष्माकं यानि शरीराणि तानि श्रीष्टस्याङ्गानीति किं यूयं न ज्ञानीथ? अतः श्रीष्टस्य यान्यङ्गानि तानि मयापहत्य वेश्याया अङ्गानि किं कारिष्यन्ते? तन्न भवतु।

XVI यः कश्चिद् वेश्यायाम् आसज्यते स तथा सहैकदेहो भवति किं यूयमेतन्न ज्ञानीथ? यतो लिपितमास्ते, यथा, तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः।

XVII मानवा यान्यन्यानि कलुषाणि कुर्वन्ते तानि वपुर्न समाविशन्ति किन्तु व्यभियारिणा स्वविग्रहस्य विरुद्धं कल्मषं क्रियते।

XVIII मानवा यान्यन्यानि कलुषाणि कुर्वन्ते तानि वपुर्न समाविशन्ति किन्तु व्यभियारिणा स्वविग्रहस्य विरुद्धं कल्मषं क्रियते।

XIX युष्माकं यानि वपुंसि तानि युष्मदन्तःस्थितस्येश्वराल्लब्धस्य पवित्रस्यात्मनो मन्दिराणि यूयञ्च स्वेषां स्वाभिनी नाध्वे किमेतद् युष्माभिर्न ज्ञायते?

XX यूयं मूल्येन कीता अतो वपुर्नोभ्याम् ईश्वरो युष्माभिः पूज्यतां यत ईश्वर एव तयोः स्वामी।

VII

I अपरञ्च युष्माभिर्मां प्रति यत् पत्रमलेपि तस्योत्तरमेतत्, योषितोऽस्पर्शनं मनुजस्य वरं;

II किन्तु व्यभियारभयाद् अेकैकस्य पुंसः स्वकीयभार्या भवतु तद्द्व अेकैकस्या योषितो ऽपि स्वकीयभर्ता भवतु।

III भार्यायै भर्ता यद्यद् वितरणीयं तद् वित्तीर्यतां तद्द्व भर्तेऽपि भार्याया वितरणीयं वित्तीर्यतां।

IV भार्यायाः स्वदेहे स्वत्वं नास्ति भर्तुरेव, तद्द्व भर्तुरपि स्वदेहे स्वत्वं नास्ति भार्याया एव।

V उपोषणप्रार्थनयोः सेवनार्थम् अेकमन्त्राणानां युष्माकं क्रियत्कालं यावद् या पृथक्स्थितिर्भवति तदन्यो विरुद्धे युष्मन्मध्ये न भवतु, ततः परम् इन्द्रियाणाम् अधैर्यात् शयतान् यद् युष्मान् परीक्षां न नयेत् तदर्थं पुनरेकत्र मिलत।

- VI એતદ્ આદેશતો નહિ કિન્ત્વનુજાત એવ મયા કથ્યતે,
 VII યતો મમાવસ્થેવ સર્વ્વમાનવાનામવસ્થા ભવત્વિતિ મમ વાગ્છા કિન્ત્વીશ્વરાદ્ એકેનૈકો વરોડન્યેન યાન્યો વર ઇત્યમેકૈકેન સ્વકીયવરો લબ્ધઃ।
 VIII અપરમ્ અકૃતવિવાહાનુ વિધવાશ્ચ પ્રતિ મમૈતન્નિવેદનં મમેવ તેષામવસ્થિતિ ભદ્રાઃ;
 IX કિન્ત્વ યદિ તૈરિન્દ્રિયાણિ નિયન્તું ન શક્યન્તે તર્હિ વિવાહઃ ક્રિયતાં યતઃ કામદહનાદ્ વ્યૂઢ્વત્વં ભદ્રા
 X યે ચ કૃતવિવાહાસ્તે મયા નહિ પ્રભુનૈવૈતદ્ આજ્ઞાપ્યન્તે।
 XI ભાર્યા ભર્તુતઃ પૃથક્ ન ભવતુ। યદિ વા પૃથગ્ભૂતા સ્યાત્ તર્હિ નિર્વિવાહા તિષ્ઠતુ સ્વીયપતિના વા સન્દઘાતુ ભર્તાપિ ભાર્યાં ન ત્યજતુ।
 XII ઇતરાનુ જ્ઞાનુ પ્રતિ પ્રભુ ન બ્રવીતિ કિન્ત્વહં બ્રવીમિ; કસ્યચિદ્ ભ્રાતુર્યોષિદ્ અવિશ્વાસિની સત્યપિ યદિ તેન સહવાસે તુષ્યતિ તર્હિ સા તેન ન ત્યજ્યતાં।
 XIII તદ્વત્ કસ્યાશ્ચિદ્ યોષિતઃ પતિરવિશ્વાસી સન્નપિ યદિ તયા સહવાસે તુષ્યતિ તર્હિ સ તયા ન ત્યજ્યતાં।
 XIV યતોડવિશ્વાસી ભર્તા ભાર્યાયા પવિત્રીભૂતઃ, તદ્વદવિશ્વાસિની ભાર્યા ભર્તા પવિત્રીભૂતા; નોયેદ્ યુષ્માકમપત્યાન્યશુચીન્યભવિષ્યન્ કિન્ત્વધુના તાનિ પવિત્રાણિ સન્તિ।
 XV અવિશ્વાસી જનો યદિ વા પૃથગ્ ભવતિ તર્હિ પૃથગ્ ભવતુ; એતેન ભ્રાતા ભગિની વા ન નિબઘ્યતે તથાપિ વયમીશ્વરેણ શાન્તયે સમાહૂતાઃ।
 XVI હે નારિ તવ ભર્તુઃ પરિત્રાણં ત્વન્તો ભવિષ્યતિ ન વેતિ ત્વયા કિં જ્ઞાયતે? હે નર તવ જ્ઞાયાયાઃ પરિત્રાણં ત્વન્તો ભવિષ્યતિ ન વેતિ ત્વયા કિં જ્ઞાયતે?
 XVII એકૈકો જનઃ પરમેશ્વરાલ્લબ્ધં યદ્ ભજતે યસ્યાઆવસ્થાયામ્ ઈશ્વરેણાહ્વાયિ તદનુસારેણૈવાચરતુ તદહં સર્વ્વસમાજસ્થાનુ આદિશામિ।
 XVIII છિન્નત્વગ્ ભૂત્વા ય આહૂતઃ સ પ્રકૃષ્ટત્વક્ ન ભવતુ, તદ્વદ્ અછિન્નત્વગ્ ભૂત્વા ય આહૂતઃ સ છિન્નત્વક્ ન ભવતુ।
 XIX ત્વક્ષ્ણેઃ સારો નહિ તદ્વદ્વત્વક્ષ્ણેડોડપિ સારો નહિ કિન્ત્વીશ્વરસ્થાજ્ઞાનાં પાલનમેવા
 XX યો જનો યસ્યામવસ્થાયામાહ્વાયિ સ તસ્યામેવાવતિષ્ઠતાં।
 XXI દાસઃ સન્ ત્વં કિમાહૂતોડસિ? તન્મા ચિન્તય, તથાય યદિ સ્વતન્ત્રો ભવિતું શક્યુયાસ્તર્હિ તદેવ વૃણુ।
 XXII યતઃ પ્રભુનાહૂતો યો દાસઃ સ પ્રભો મોચિતજનઃ। તદ્વદ્ તેનાહૂતઃ સ્વતન્ત્રો જનોડપિ ખ્રીષ્ટસ્ય દાસ એવા
 XXIII યૂયં મૂલ્યેન ક્રીતા અતો હેતો મર્નવાનાં દાસા મા ભવતા
 XXIV હે ભ્રાતરો યસ્યામવસ્થાયાં યસ્યાહ્વાનમભવત્ તયા સ ઈશ્વરસ્ય સાક્ષાત્ તિષ્ઠતુ।
 XXV અપરમ્ અકૃતવિવાહાનુ જ્ઞાનુ પ્રતિ પ્રભોઃ કોડ્યાદેશો મયા ન લબ્ધઃ કિન્તુ પ્રભોરનુકમ્પયા વિશ્વાસ્યો ભૂતોડહં યદ્ ભદ્રં મન્યે તદ્ વદામિ।
 XXVI વર્તમાનાત્ કલેશસમયાત્ મનુષ્યસ્યાનૂઢ્વત્વં ભદ્રમિતિ મયા બુઘ્યતે।
 XXVII ત્વં કિં યોષિતિ નિબદ્ધોડસિ તર્હિ મોચનં પ્રાપ્તું મા યતસ્વા કિં વા યોષિતો મુક્તોડસિ? તર્હિ જ્ઞાયાં મા ગવેષયા
 XXVIII વિવાહં કુર્વતા ત્વયા કિમપિ નાપારાઘ્યતે તદ્વદ્ વ્યૂહ્યમાનયા યુવત્યાપિ કિમપિ નાપારાઘ્યતે તથાય તાદૃશૌ દ્વૌ જનો શારીરિકં કલેશં લપ્સ્યેતે કિન્તુ યુષ્માનુ પ્રતિ મમ કરુણા વિઘતે।
 XXIX હે ભ્રાતરોડહમિદં બ્રવીમિ, ઇતઃ પરં સમયોડતીવ સંક્ષિપ્તઃ,
 XXX અતઃ કૃતદારૈરકૃતદારૈરિવ રુદ્ધિશ્ચારુદ્ધિરિવ સાનન્દૈશ્ચ નિરાનન્દૈરિવ કેતૃભિશ્ચાભાગિભિરિવાચરિતવ્યં
 XXXI યે ચ સંસારે ચરન્તિ તે નાતિચરિતવ્યં યત ઇહલેકસ્ય કૌતુકો વિચલતિ।
 XXXII કિન્તુ યૂયં યન્નિશ્ચિન્તા ભવેતેતિ મમ વાગ્છા। અકૃતવિવાહો જનો યથા પ્રભુ પરિતોષયેત્ તથા પ્રભુ ચિન્તયતિ,
 XXXIII કિન્તુ કૃતવિવાહો જનો યથા ભાર્યા પરિતોષયેત્ તથા સંસારં ચિન્તયતિ।

XXXIV તદ્દદ્ ઊઢ્યોષિતો ડનૂઢા વિશિષ્યતો યાનૂઢા સા યથા કાયમનસોઃ પવિત્રા ભવેત્ તથા પ્રભું ચિન્તયતિ યા ચોઢા સા યથા ભર્તારિ પરિતોષયેત્ તથા સંસારં ચિન્તયતિ

XXXV અહં યદ્ યુષ્માન્ મૃગબન્ધિન્યા પરિક્ષિપેયં તદર્થં નહિ કિન્તુ યૂયં યદનિન્દિતા ભૂત્વા પ્રભોઃ સેવનેડબાધમ્ આસક્તા ભવેત તદર્થમેતાનિ સર્વાણિ યુષ્માકં હિતાય મયા કથ્યન્તો

XXXVI કસ્યચિત્ કન્યાયાં યૌવનપ્રાપ્તાયાં યદિ સ તસ્યા અનૂઢત્વં નિન્દનીયં વિવાહશ્ચ સાધયિતવ્ય ઇતિ મન્યતે તર્હિ યથાભિલાષં કરોતુ, એતેન કિમપિ નાપરાત્સ્યતિ વિવાહઃ ક્રિયતાં

XXXVII કિન્તુ દુઃખેનાકિલષ્ટઃ કશ્ચિત્ પિતા યદિ સ્થિરમનોગતઃ સ્વમનોડભિલાષસાધને સમર્થશ્ચ સ્યાત્ મમ કન્યા મયા રક્ષિતવ્યેતિ મનસિ નિશ્ચિનોતિ ય તર્હિ સ ભદ્રં કર્મ કરોતિ

XXXVIII અતો યો વિવાહં કરોતિ સ ભદ્રં કર્મ કરોતિ યશ્ચ વિવાહં ન કરોતિ સ ભદ્રતરં કર્મ કરોતિ

XXXIX યાવત્કાલં પતિ જીવતિ તાવદ્ ભાર્યા વ્યવસ્થયા નિબદ્ધા તિષ્ઠતિ કિન્તુ પત્યૌ મહાનિદ્રાં ગતે સા મુક્તીભૂય યમભિલષતિ તેન સહ તસ્યા વિવાહો ભવિતું શકનોતિ, કિન્ત્વેતત્ કેવલં પ્રભુભક્તાનાં મધ્યે

XL તથાય સા યદિ નિષ્પતિકા તિષ્ઠતિ તર્હિ તસ્યાઃ ક્ષેમં ભવિષ્યતીતિ મમ ભાવઃ। અપરમ્ ઈશ્વરસ્યાત્મા મમાપ્યન્ત વિદ્યત ઇતિ મયા બુઘ્યતો

VIII

I દેવપ્રસાદે સર્વેષામ્ અસ્માકં જ્ઞાનમાસ્તે તદ્વયં વિદ્મઃ। તથાપિ જ્ઞાનં ગર્વ્યં જનયતિ કિન્તુ પ્રેમતો નિષ્ઠા જાયતો

II અતઃ કશ્ચન યદિ મન્યતે મમ જ્ઞાનમાસ્ત ઇતિ તર્હિ તેન યાદૃશં જ્ઞાનં ચેષ્ટિતવ્યં તાદૃશં કિમપિ જ્ઞાનમઘાપિ ન લબ્ધં।

III કિન્તુ ય ઈશ્વરે પ્રીયતે સ ઈશ્વરેણાપિ જ્ઞાયતો

IV દેવતાભલિપ્રસાદભક્ષણે વયમિદં વિદ્મો યત્ જગન્મધ્યે કોડપિ દેવો ન વિદ્યતે, એકશ્ચેશ્વરો દ્વિતીયો નાસ્તીતિ।

V સ્વર્ગે પૃથિવ્યાં વા યદ્યપિ કેષુચિદ્ ઈશ્વર ઇતિ નામારોપ્યતે તાદૃશાશ્ચ બહવ ઈશ્વરા બહવશ્ચ પ્રભવો વિદ્યન્તે

VI તથાપ્યસ્માકમદ્વિતીય ઈશ્વરઃ સ પિતા યસ્માત્ સર્વેષાં યદર્થં આસ્માકં સૃષ્ટિ જર્તા, અસ્માકઆદ્વિતીયઃ પ્રભુઃ સ યીશુઃ પ્રીષ્ટો યેન સર્વવસ્તુનાં યેનાસ્માકમપિ સૃષ્ટિઃ કૃતા।

VII અધિકન્તુ જ્ઞાનં સર્વેષાં નાસ્તિ યતઃ કેચિદઘાપિ દેવતાં સમ્મન્ય દેવપ્રસાદમિવ તદ્ ભક્ષ્યં ભુજ્જતે તેન દુર્બલતયા તેષાં સ્વાન્તાનિ મલીમસાનિ ભવન્તિ।

VIII કિન્તુ ભક્ષ્યદ્રવ્યાદ્ વયમ્ ઈશ્વરેણ ગ્રાહ્યા ભવામસ્તન્નહિ યતો ભુક્ત્વા વયમુત્કૃષ્ટા ન ભવામસ્તદ્દદ્ભુક્ત્વાપ્યપકૃષ્ટા ન ભવામઃ।

IX અતો યુષ્માકં યા ક્ષમતા સા દુર્બલોનામ્ ઉન્માથસ્વરૂપા યન્ન ભવેત્ તદર્થં સાવધાના ભવતા

X યતો જ્ઞાનવિશિષ્ટસ્ત્વં યદિ દેવાલયે ઉપવિષ્ટઃ કેનાપિ દૃશ્યસે તર્હિ તસ્ય દુર્બલસ્ય મનસિ કિં પ્રસાદભક્ષણ ઉત્સાહો ન જનિષ્યતે?

XI તથા સતિ યસ્ય કૃતે પ્રીષ્ટો મમાર તવ સ દુર્બલો ભ્રાતા તવ જ્ઞાનાત્ કિં ન વિનંક્ષ્યતિ?

XII ઇત્યનેન પ્રકારેણ ભ્રાતૃણાં વિરુદ્ધમ્ અપરાધ્યદ્વિસ્તેષાં દુર્બલોનાનિ મનાંસિ વ્યાઘાતયદ્વિશ્ચ યુષ્માભિઃ પ્રીષ્ટસ્ય વૈપરીત્યેનાપરાધ્યતો

XIII અતો હેતોઃ પિશિતાશનં યદિ મમ ભ્રાતુ વિંદનસ્વરૂપં ભવેત્ તર્હ્યહં યત્ સ્વભ્રાતુ વિંદનજનકો ન ભવેયં તદર્થં યાવજજીવનં પિશિતં ન ભોક્ષ્યો

IX

I અહં કિમ્ એકઃ પ્રેરિતો નાસ્મિ? કિમહં સ્વતન્ત્રો નાસ્મિ? અસ્માકં પ્રભુ યીશુઃ પ્રીષ્ટઃ કિં મયા નાદર્શિ? યૂયમપિ કિં પ્રભુના મદીયશ્રમફલસ્વરૂપા ન ભવથ?

II અન્યલોકોનાં કૃતે યદ્યપ્યહં પ્રેરિતો ન ભવેયં તથાય યુષ્મત્કૃતે પ્રેરિતોડસ્મિ યતઃ પ્રભુના મમ પ્રેરિતત્વપદસ્ય મુદ્રાસ્વરૂપા યૂયમેવાધ્વો

III યે લોકા મયિ દોષમારોપયન્તિ તાન્ પ્રતિ મમ પ્રત્યુત્તરમેતત્

IV ભોજનપાનયોઃ કિમસ્માકં ક્ષમતા નાસ્તિ?

V अन्ये प्रेरिताः प्रभो भ्रातरौ कैङ्गाश्च यत् कुर्वन्ति तद्धत् काञ्चित् धर्मभगिनीं व्यूह्य तथा सार्द्धं पर्यटितुं वयं किं न शक्नुमः?

VI सांसारिकमस्य परित्यागात् किं केवलमहं बर्णाब्जाश्च निवारितौ?

VII निजघनव्ययेन कः संग्रामं करोति? को वा द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तत्फलानि न लुङ्कते? को वा पशुप्रजं पालयन् तत्पयो न पिवति?

VIII किमहं केवलां मानुषिकां वायं वदामि? व्यवस्थायां किमेतादृशं वयनं न विद्यते?

IX मूसाव्यवस्थाग्रन्थे लिखितमास्ते, त्वं शस्यमर्द्धकवृषस्यास्यं न भन्त्यसीति ईश्वरेण बलीवर्दानामेव चिन्ता किं क्रियते?

X किं वा सर्वथास्माकं कृते तद्दयनं तेनोक्तं? अस्माकमेव कृते तद्विषयितां यः क्षेत्रं कर्षति तेन प्रत्याशायुक्तेन कर्ष्यं, यश्च शस्यानि मर्दयति तेन लाभप्रत्याशायुक्तेन मर्दितव्यं

XI युष्मत्कृतेऽस्माभिः पारत्रिकाणि बीजानि रोपितानि, अतो युष्माकमैडिककृत्वानां वयम् अंशिनो भविष्यामः किमेतत् महत् कर्म?

XII युष्मासु योऽधिकारस्तस्य भागिनो यद्यन्ये भवेयुस्तर्हस्माभिस्ततोऽधिकं किं तस्य भागिनिर्न भवितव्यं? अधिकन्तु वयं तेनाधिकारेण न व्यवहृतवन्तः किन्तु श्रीष्टीयसुसंवाद्यस्य कोऽपि व्याघातोऽस्माभिर्यन्न जायेत तदर्थं सर्व्वं सङ्गमहे।

XIII अपरं ये पवित्रवस्तूनां परियर्था कुर्वन्ति ते पवित्रवस्तुतो लक्ष्याणि लभन्ते, ये य वेद्याः परियर्था कुर्वन्ति ते वेदिस्थवस्तूनाम् अंशिनो भवन्त्येतद् यूयं किं न विद?

XIV तद्धृ ये सुसंवाद्यं घोषयन्ति तैः सुसंवाद्येन श्रुतित्वमिति प्रभुनादिष्टं।

XV अहमेतेषां सर्व्वेषां किमपि नाश्रितवान् मां प्रति तदनुसारात् आचरितव्यमित्याशयेनापि पत्रमिदं मया न लिख्यते यतः केनापि जनेन मम यशसो मुधाकरणात् मम भरणं वरं।

XVI सुसंवाद्यघोषणात् मम यशो न जायते यतस्तद्घोषणं ममावश्यकं यद्यहं सुसंवाद्यं न घोषयेयं तर्हि मां धिक्।

XVII छच्छुकेन तत् कुर्वता मया इलं लप्स्यते किन्त्वनिच्छुकेऽपि मयि तत्कर्म्मणो भारोऽर्पितोऽस्ति।

XVIII अतेन मया लभ्यं इलं किं? सुसंवाद्येन मम योऽधिकार आस्ते तं यदभद्रभावेन नाचरेयं तदर्थं सुसंवाद्यघोषणसमये तस्य श्रीष्टीयसुसंवाद्यस्य निर्व्ययीकरणमेव मम इलं।

XIX सर्व्वेषाम् अनायत्तोऽहं यद् भूरिशो लोकान् प्रतिपद्ये तदर्थं सर्व्वेषां द्वास्तवमङ्गीकृतवान्।

XX यिद्धूदीयान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं यिद्धूदीयानां कृते यिद्धूदीयघवाभवां ये य व्यवस्थायत्तास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं व्यवस्थानायत्तो योऽहं सोऽहं व्यवस्थायत्तानां कृते व्यवस्थायत्तघवाभवां।

XXI ये चालब्धव्यवस्थास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थम् ईश्वरस्य साक्षाद् अलब्धव्यवस्थो न भूत्वा श्रीष्टेन लब्धव्यवस्थो योऽहं सोऽहम् अलब्धव्यवस्थानां कृतेऽलब्धव्यवस्थ घवाभवां।

XXII दुर्बलान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थमहं दुर्बलानां कृते दुर्बलघवाभवां इत्थं केनापि प्रकारेण कतिपया लोका यन्मया परित्राणं प्राप्नुयुस्तदर्थं यो यादृश आसीत् तस्य कृते उहं तादृशघवाभवां।

XXIII छद्दृश आचारः सुसंवाद्यार्थं मया क्रियते यतोऽहं तस्य इलानां सहभागी भवितुमिच्छामि।

XXIV पण्यलाभार्थं ये धावन्ति धावतां तेषां सर्व्वेषां केवल अकः पण्यं लभते युष्माभिः किमेतन्न ज्ञायते? अतो यूयं यथा पण्यं लप्स्यध्वे तथैव धावता।

XXV मल्ला अपि सर्व्वभोगे परिमितभोगिनो भवन्ति ते तु भवानां ऋजं लिप्सन्ते किन्तु वयम् अम्भानां लिप्सामहे।

XXVI तस्माद् अहमपि धावामि किन्तु लक्ष्यमनुद्दिश्य धावामि तन्नहि अहं मल्लघव युध्यामि य किन्तु छायामाघातयन्निव युध्यामि तन्नहि।

XXVII छतरान् प्रति सुसंवाद्यं घोषयित्वाहं यत् स्वयमग्राह्यो न भवामि तदर्थं देहम् आहन्मि वशीकुर्व्वं य।

X

I हे भ्रातरः, अस्मत्पितृपुरुषानधि यूयं यदज्ञाता न तिष्ठतेति मम वाग्छा, ते सर्व्वे मेधाधःस्थिता बभूवुः सर्व्वे समुद्रमध्येन वप्रजुः,

- II सर्व्वे मूसामुद्दिश्य मेघसमुद्रयो र्भञ्जिता बभूवुः
 III सर्व्वे अेकम् आत्मिकं लक्ष्यं बुभुञ्जिर अेकम् आत्मिकं पेयं पपुश्च
 IV यतस्तेऽनुयत आत्मिकाद् अयलात् लब्धं तोयं पपुः सोऽयलः प्रीष्टयेवा
 V तथा सत्यपि तेषां मध्येऽधिकेषु लोकेष्वीश्वरो न सन्तुतोषेति लेतोस्ते प्रन्तरे निपातिताः।
 VI अेतस्मिन् ते ऽस्माकं निदर्शनस्वरूपा बभूवुः; अतस्ते यथा कुत्सिताभिलाषिणो
 बभूवुरस्माभिस्तथा कुत्सिताभिलाषिणि र्न भवितव्यं
 VII लिपितमास्ते, लोका लोक्तुं पातुओपविविशुस्ततः क्रीडितुमुत्थिता एतयनेन प्रकारेण तेषां कैश्चिद्
 यद्दद् देवपूजा कृता युष्माभिस्तद्दत् न क्रियतां।
 VIII अपरं तेषां कैश्चिद् यद्दद् व्यभियारः कृतस्तेन यैकस्मिन् दिने त्रयोविंशतिसहस्राणि लोका
 निपातितास्तद्दद् अस्माभि व्यभियारो न कर्त्तव्यः।
 IX तेषां केचिद् यद्दत् प्रीष्टं परीक्षितवन्तस्तस्माद् भुञ्जै र्नष्टाश्च तद्दद् अस्माभिः प्रीष्टो न
 परीक्षितव्यः।
 X तेषां केचिद् यथा वाक्कलङ् कृतवन्तस्तत्कारणात् छत्रा विनाशिताश्च युष्माभिस्तद्दद् वाक्कलङो न
 क्रियतां।
 XI तान् प्रति यान्येतानि जघटिरे तान्यस्माकं निदर्शनानि जगतः शेषयुगे वर्त्तमानानाम् अस्माकं
 शिक्षार्थं लिपितानि य बभूवुः।
 XII अतयेव यः कश्चिद् सुस्थिरमन्यः स यन्न पतेत् तत्र सावधानो भवतु।
 XIII मानुषिकपरीक्षातिरिक्ता कापि परीक्षा युष्मान् नाकामत्, ईश्वरश्च विश्वास्यः सोऽतिशक्त्यां
 परीक्षायां पतनात् युष्मान् रक्षिष्यति, परीक्षा य यद् युष्माभिः सोढुं शक्यते तदर्थं तथा सह निस्तारस्य
 पन्थानं निरूपयिष्यति।
 XIV हे प्रियभ्रातरः, देवपूजातो दूरम् अपसरत।
 XV अहं युष्मान् विज्ञान् मत्वा प्रभाषे मया यत् कथ्यते तद् युष्माभि विविच्यतां।
 XVI यद् धन्यवाद्यपात्रम् अस्माभि धन्यं गद्यते तत् किं प्रीष्टस्य शोणितस्य सहभागित्वं नहि? यश्च
 पूपोऽस्माभि र्भज्यते स किं प्रीष्टस्य वपुषः सहभागित्वं नहि?
 XVII वयं बहवः सन्तोऽप्येकपूष्वरूपा अेकवपुःस्वरूपाश्च भवामः, यतो वयं सर्व्वे अेकपूष्य
 सहभागिनः।
 XVIII यूयं शारीरिकम् एसायेलीयवंशं निरीक्षध्वां ये बलीनां मांसानि भुञ्जते ते किं यज्ञवेधाः
 सहभागिनो न भवन्ति?
 XIX एत्यनेन मया किं कथ्यते? देवता वास्तविकी देवतायै बलिदानं वा वास्तविकं किं भवेत्?
 XX तन्नहि किन्तु भिन्नजातिभि र्ये बलयो दीयन्ते त ईश्वराय तन्नहि भूतेभ्ययेव दीयन्ते तस्माद् यूयं
 यद् भूतानां सहभागिनो भवथेत्यहं नाभिलषामि।
 XXI प्रभोः कंसेन भूतानामपि कंसेन पानं युष्माभिरसाध्यं; यूयं प्रभो र्भोज्यस्य भूतानामपि
 भोज्यस्य सहभागिनो भवितुं न शक्नुथा।
 XXII वयं किं प्रभुं स्पष्टिष्यामहे? वयं किं तस्माद् बलवन्तः?
 XXIII मां प्रति सर्व्वे कर्म्मप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्वे हितजनकं सर्व्वम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्वे
 निष्ठाजनकं।
 XXIV आत्महितः केनापि न येष्टितव्यः किन्तु सर्व्वैः परहितश्चेष्टितव्यः।
 XXV आपापो यत् कथ्यं तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्ट्वा भुञ्जतां।
 XXVI यतः पृथिवी तन्मध्यस्थञ्च सर्व्वं परमेश्वरस्या।
 XXVII अपरम् अविश्वासिलोकानां केनयित् निमन्त्रिता यूयं यदि तत्र जिंगमिषथ तर्हि तेन यद् यद्
 उपस्थाप्यते तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्ट्वा भुञ्जतां।
 XXVIII किन्तु तत्र यदि कश्चिद् युष्मान् वदेत् लक्ष्यमेतद् देवतायाः प्रसाद एति तर्हि तस्य
 ज्ञापयितुरनुरोधात् संवेदस्यार्थञ्च तद् युष्माभि र्न लोक्तव्यं। पृथिवी तन्मध्यस्थञ्च सर्व्वं परमेश्वरस्य,
 XXIX सत्यमेतत्, किन्तु मया यः संवेदो निर्दिश्यते स तव नहि परस्यैव।
 XXX अनुग्रहपात्रेण मया धन्यवाद् कृत्वा यद् भुञ्जते तत्कारणाद् अहं कुतो निन्दिष्ये?

XXXI तस्माद् भोजनं पानम् अन्यद्वा कर्म कुर्वद्भिर् युष्माभिः सर्वमेवेश्वरस्य मडिम्नः प्रकाशार्थं क्रियतां।
 XXXII यिडूदीयानां भिन्नजातीयानाम् ईश्वरस्य समाजस्य वा विघ्नजनकैर् युष्माभिर् न भवितव्यं।
 XXXIII अहमप्यात्महितम् अयेष्टमानो भङ्गनां परित्राणार्थं तेषां हितं येष्टमानः सर्वविषये सर्वेषां तुष्टिकरो भवामीत्यनेनाहं यद्दत्तं प्रीष्टस्यानुगामी तद्दद्दं यूयं ममानुगामिनो भवता।

XI

I हे भ्रातरः, यूयं सर्वस्मिन् कार्ये मां स्मरथ मया य याद्गुपदिष्टास्ताद्गुगयरथैतत्कारणात् मया प्रशंसनीया आढ्या।

II तथापि ममैषा वाग्छा यद् यूयमिदम् अवगता भवथ,

III अकैडकस्य पुरुषस्योत्तमाङ्गस्वरूपः प्रीष्टः, योषितश्चोत्तमाङ्गस्वरूपः पुमान्, प्रीष्टस्य योत्तमाङ्गस्वरूप ईश्वरः।

IV अपरम् आख्यादितोत्तमाङ्गेन येन पुंसा प्रार्थना क्रियत ईश्वरीयवाणी कथ्यते वा तेन स्वीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते।

V अनाख्यादितोत्तमाङ्गा यथा योषिता य प्रार्थना क्रियत ईश्वरीयवाणी कथ्यते वा तथापि स्वीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते यतः सा मुण्डितशिरःसदृशा।

VI अनाख्यादितमस्तका या योषित् तस्याः शिरः मुण्डनीयमेव किन्तु योषितः केशच्छेदनं शिरोमुण्डनं वा यदि लज्जजनकं भवेत् तर्हि तथा स्वशिर आख्याद्यतां।

VII पुमान् ईश्वरस्य प्रतिमूर्तिः प्रतितेजःस्वरूपश्च तस्मात् तेन शिरो नाख्यादनीयं किन्तु सीमन्तिनी पुंसः प्रतिबिम्बस्वरूपा।

VIII यतो योषातः पुमान् नोदपादि किन्तु पुंसो योषिद् उदपादि।

IX अधिकन्तु योषितः कृते पुंसः सृष्टिर् न भवतु किन्तु पुंसः कृते योषितः सृष्टिर् न भवतु।

X एति डेतो दूतानाम् आदराद् योषिता शिरस्यधीनतासूचकम् आवरणं धर्तव्यं।

XI तथापि प्रभो विधिना पुमांसं विना योषित् जायते योषितश्च विना पुमान् न जायते।

XII यतो यथा पुंसो योषिद् उदपादि तथा योषितः पुमान् जायते, सर्ववस्तूनि येस्वराद् उत्पद्यन्ते।

XIII युष्माभिरेवैतद् विविच्यतां, अनावृतया योषिता प्रार्थनं किं सुदृश्यं भवेत्?

XIV पुरुषस्य दीर्घकेशत्वं तस्य लज्जजनकं, किन्तु योषितो दीर्घकेशत्वं तस्या गौरवजनकं।

XV यत आख्यादनाय तस्यै केशा दत्ता एति किं युष्माभिः स्वभावतो न शिक्षयते?

XVI अत्र यदि कश्चिद् विवदितुम् इच्छेत् तर्हस्माकम् ईश्वरीयसमितीनाञ्च तादृशी रीतिर् न विद्यते।

XVII युष्माभिर् न भद्राय किन्तु कुत्सिताय समागम्यते तस्माद् अेतानि भाषमाणेन मया यूयं न प्रशंसनीयाः।

XVIII प्रथमतः समितौ समागतानां युष्माकं मध्ये भेदाः सन्तीति वार्ता मया श्रूयते तन्मध्ये किञ्चित् सत्यं मन्यते या।

XIX यतो डेतो युष्मन्मध्ये ये परीक्षितास्ते यत् प्रकाशयन्ते तदर्थं भेदैर् भवितव्यमेव।

XX अेकत्र समागतैर् युष्माभिः प्रभावं भेाज्यं भुज्यत एति नडिः।

XXI यतो भोजनकाले युष्माकमेकैकेन स्वकीयं लक्ष्यं तूर्णं ग्रस्यते तस्माद् अेको ज्जो बुभुक्षितस्तिष्ठति, अन्यश्च परितृप्तो भवति।

XXII भोजनपानार्थं युष्माकं किं देशानि न सन्ति? युष्माभिर् वा किम् ईश्वरस्य समितिं तुच्छीकृत्य दीना लोका अवज्ञायन्ते? इत्यनेन मया किं वक्तव्यं? यूयं किं मया प्रशंसनीयाः? अेतस्मिन् यूयं न प्रशंसनीयाः।

XXIII प्रभुतो य उपदेशो मया लब्धो युष्मासु समर्पितश्च स अेषः।

XXIV परकरसमर्पणक्षपायां प्रभु रीशुः पूपमादायेश्वरं धन्यं व्याहृत्य तं भङ्गत्वा भाषितवान् युष्माभिरेतद् गृह्यतां भुज्यताञ्च तद् युष्मन्कृते लभ्यं मम शरीरं; मम स्मरणार्थं युष्माभिरेतत् क्रियतां।

XXV पुनश्च भेजनात् परं तथैव कंसम् आदाय तेनोक्तं कंसोऽयं मम शोणितेन स्थापितो नूतननियमः; यतिवारं युष्माभिरेतत् पीयते ततिवारं मम स्मरणार्थं पीयतां।

XXVI यतिवारं युष्माभिरेष पूषो भुज्यते भाजनेनानेन पीयते य ततिवारं प्रभोरोगमनं यावत् तस्य मृत्युः प्रकाश्यते।

XXVII अपरञ्च यः कश्चिद् अयोग्यत्वेन प्रभोरिमं पूषम् अश्नाति तस्यानेन भाजनेन पिवति य स प्रभोः कायरुधिरयो ईड्डापी भविष्यति।

XXVIII तस्मात् मानवेनाग्र आत्मान परीक्ष्य पश्चाद् अेष पूषो भुज्यतां कंसेनानेन य पीयतां।

XXIX येन यानर्हत्वेन भुज्यते पीयते य प्रभोः कायम् अविमृशता तेन दण्डप्राप्तये भुज्यते पीयते य।

XXX अेतत्कारणाद् युष्माकं भूरिशो लोका दुर्बला रोगिणश्च सन्ति बलवश्च मडानिद्रां गताः।

XXXI अस्माभि र्यथात्मविचारोऽकारिष्यत तर्हि दण्डो नालप्यतः।

XXXII किन्तु यदास्माकं विचारो भवति तदा वयं जगतो जनैः समं यद् दण्डं न लभामहे तर्ह्यं प्रभुना शास्तिं भुञ्जमहे।

XXXIII हे मम भ्रातरः, भोजनार्थं मिलितानां युष्माकम् अकेनेतरोऽनुगृह्यतां।

XXXIV यश्च बुभुक्षितः स स्वगृहे भुङ्कतां दण्डप्राप्तये युष्माभि र्न समागम्यतां। अेतद्धिन्नं यद् आदेष्टव्यं तद् युष्मत्समीपागमनकाले मयादेक्ष्यते।

XII

I हे भ्रातरः, यूयं यद् आत्मिकान् दायान् अनवगतास्तिष्ठथ तदहं नाल्लिषामि।

II पूर्वं भिन्नजातीया यूयं यद्दद् विनीतास्तद्दद् अवाकप्रतिमानाम् अनुगामिन आध्वम् एति ज्ञानीथा।

III एति डेतोरडं युष्मत्सं निवेदयामि, ईश्वरस्यात्मना भाषमाणः कोऽपि यीशुं शप्त एति न व्याडरति, पुनश्च पवित्रेणात्मना विनीतं विनायः कोऽपि यीशुं प्रभुरिति व्याहर्तुं न शक्नोति।

IV दया बडुविधाः किन्त्वेक आत्मा।

V परियर्थाश्च बडुविधाः किन्त्वेकः प्रभुः।

VI साधनानि बडुविधानि किन्तु सर्वेषु सर्वसाधक ईश्वर अेकः।

VII अेकैकस्मै तस्यात्मनो दर्शनं परहितार्थं दीयते।

VIII अेकस्मै तेनात्मना ज्ञानवाक्यं दीयते, अन्यस्मै तेनैवात्मनादिष्टं विधावाक्यम्।

IX अन्यस्मै तेनैवात्मना विश्वासः, अन्यस्मै तेनैवात्मना स्वास्थ्यदानशक्तिः,

X अन्यस्मै दुःसाध्यसाधनशक्तिरन्यस्मै ऐश्वरीयादेशः, अन्यस्मै यातिमानुषिकस्यादेशस्य विचारसामर्थ्यम्, अन्यस्मै परभाषाभाषणशक्तिरन्यस्मै य भाषार्थभाषणसामर्थ्यं दीयते।

XI अेकेनाद्वितीयेनात्मना यथाभिलाषम् अेकैकस्मै ज्ञानाैकैकं दानं वितरता तानि सर्वाणि साध्यन्ते।

XII हेड अेकः सन्नपि यद्दद् बह्व्युक्तो भवति, तस्यैकस्य वपुषो ऽङ्गानां बडुत्वेन यद्दद् अेकं वपु र्भवति, तद्दत्तं प्रीष्टः।

XIII यतो डेतो रिडुदिभिन्नजातीयदासस्वतन्त्रा वयं सर्वे मज्जनेनैकेनात्मनैकदेडीकृताः सर्वे यैकात्मभुक्ता अबवाम।

XIV अेकेनाङ्गेन वपु र्न भवति किन्तु बडुभिः।

XV तत्र यरणं यदि वदेत् नाडं डस्तस्तस्मात् शरीरस्य भागो नास्मीति तर्ह्यनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति।

XVI श्रोत्रं वा यदि वदेत् नाडं नयनं तस्मात् शरीरस्यांशो नास्मीति तर्ह्यनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति।

XVII कृत्स्नं शरीरं यदि दर्शनेन्द्रियं भवेत् तर्हि श्रवणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति? तत् कृत्स्नं यदि वा श्रवणेन्द्रियं भवेत् तर्हि घ्राणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति?

XVIII किन्त्विदानीम् ईश्वरेण यथाभिलषितं तथैवाङ्गप्रत्यङ्गानाम् अेकैकं शरीरे स्थापितं।

XIX तत् कृत्स्नं यथैकाङ्गं भवेत् तर्हि शरीरे कुत्र स्थास्यति?

XX तस्माद् अङ्गानि बडुनि सन्ति शरीरे त्वेकमेव।

XXI अतयेव त्वया मम प्रयोजनं नास्तीति वायं पाणिं वदितुं नयनं न शक्नोति, तथा युवाभ्यां मम प्रयोजनं नास्तीति मूर्द्धा यरणौ वदितुं न शक्नोतिः;

XXII वस्तुतस्तु विग्रहस्य यान्यङ्गान्यस्माभि र्दुर्बलानि बुध्यन्ते तान्येव सप्रयोजनानि सन्ति।

XXIII यानि य शरीरमध्येऽवमन्यानि ब्रुध्यते तान्यस्माभिरधिक् शोभ्यन्ते। यानि य कुट्टश्यानि तानि सुदृश्यतराणि क्रियन्ते।

XXIV किन्तु यानि स्वयं सुदृश्यानि तेषां शोभनम् निष्प्रयोजनं।

XXV शरीरमध्ये यद् भेदो न भवेत् किन्तु सर्वाण्यङ्गानि यद् अक्यत्वात्वेन सर्वेषां हितं यिन्त्यन्ति तदर्थम् ईश्वरेणाप्रधानम् आदरणीयं कृत्वा शरीरं विरयितं।

XXVI तस्माद् अकस्याङ्गस्य पीडायां जातायां सर्वाण्यङ्गानि तेन सह पीडयन्ते, अकस्य समादरे जाते य सर्वाणि तेन सह संहृष्यन्ति।

XXVII यूयञ्च ऋषिष्य शरीरं, युष्माकम् अकैकश्च तस्यैकैकम् अङ्गं।

XXVIII केचित् केचित् समितावीश्वरेण प्रथमतः प्रेरिता द्वितीयत ईश्वरीयाद्देशवक्तारस्तृतीयत उपदेष्टारो नियुक्ताः, ततः परं केभ्योऽपि चित्रकार्यसाधनसामर्थ्यम् अनामयकराशक्तिरुपकृतौ लोकाशासने वा नैपुण्यं नानाभाषाभाषणसामर्थ्यं वा तेन व्यतिरिचि।

XXIX सर्वे किं प्रेरिताः? सर्वे किम् ईश्वरीयाद्देशवक्तारः? सर्वे किम् उपदेष्टारः? सर्वे किं चित्रकार्यसाधकाः?

XXX सर्वे किम् अनामयकराशक्तिरुपकृताः? सर्वे किं परभाषावादिनः? सर्वे वा किं परभाषार्थप्रकाशकाः?

XXXI यूयं श्रेष्ठदायान् लब्धुं यतध्वं अनेन यूयं मया सर्वोत्तममार्गं दर्शयितव्याः।

XIII

I मर्त्यस्वर्गीयाणां भाषा भाषमाणोऽहं यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि वादकतालस्वप्नो नानादकारिभेरीस्वप्नश्च भवामि।

II अपरञ्च यद्यत् ईश्वरीयाद्देशाढ्यः स्यां सर्वाणि गुणवाक्यानि सर्वविधाञ्च ज्ञानीयां पूर्णविश्वासः सन् शैलान् स्थानान्तरिकर्तुं शक्नुयाञ्च किन्तु यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि गणनीय अवे भवामि।

III अपरं यद्यत् अन्नदानेन सर्वस्वं त्यजेयं दाडनाय स्वशरीरं समर्पयेयञ्च किन्तु यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि तत्सर्वं मर्द्यं निष्कलं भवति।

IV प्रेम चिरसहिष्णु हितैषि य, प्रेम निर्द्वेषम् अशठं निर्गर्वञ्च।

V अपरं तत् कुत्सितं नाचरति, आत्मयेष्टं न कुरुते सहसा न क्रुध्यति परानिष्टं न यिन्त्यति,

VI अधर्म्मं न तुष्यति सत्य अवे सन्तुष्यति।

VII तत् सर्वं तितिक्षते सर्वत्र विश्वसिति सर्वत्र भद्रं प्रतीक्षते सर्वं सहते य।

VIII प्रेमनो लोपः कदापि न भविष्यति, ईश्वरीयाद्देशकथनं लोप्यते परभाषाभाषणं निवर्त्तिष्यते ज्ञानमपि लोपं यास्यति।

IX यतोऽस्माकं ज्ञानं अज्ञानमात्रम् ईश्वरीयाद्देशकथनमपि अज्ञानमात्रं।

X किन्त्वस्मासु सिद्धतां गतेषु तानि अज्ञानमात्राणि लोपं यास्यन्ते।

XI बाल्यकालेऽहं बाल एवाभाषे बाल एवायिन्त्यञ्च किन्तु यौवने जाते तत्सर्वं बाल्याचरणं परित्यक्तवान्।

XII एदानीम् अल्पमध्येनास्पष्टं दर्शनम् अस्माभिर्लभ्यते किन्तु तदा साक्षात् दर्शनं लप्स्यते। अधुना मम ज्ञानम् अल्पिष्ठं किन्तु तदाहं यथावगम्यस्तथैवावगतो भविष्यामि।

XIII एदानीं प्रत्ययः प्रत्याशा प्रेम य त्रीण्येतानि तिष्ठन्ति तेषां मध्ये य प्रेम श्रेष्ठं।

XIV

I यूयं प्रेमाचरणे प्रयतध्वम् आत्मिकान् दायानपि विशेषत ईश्वरीयाद्देशकथनसामर्थ्यं प्राप्नुं येष्टध्वं।
II यो ज्ञनः परभाषां भाषते स मानुषान् न सम्भाषते किन्वीश्वरमेव यतः केनापि किमपि न ब्रुध्यते स यात्मना निगूढवाक्यानि कथयति;

III किन्तु यो ज्ञन ईश्वरीयाद्देशं कथयति स परेषां निष्ठायै हितोपदेशाय सान्त्वनायै य भाषते।

IV परभाषावाद्योऽत्मन अवे निष्ठां ज्ञनयति किन्वीश्वरीयाद्देशवादी समिते निष्ठां ज्ञनयति।

V युष्माकं सर्वेषां परभाषाभाषणम् एष्ट्याभ्यहं किन्वीश्वरीयाद्देशकथनम् अधिकमपीष्ट्यामि यतः समिते निष्ठायै येन स्ववाक्यानाम् अर्थो न क्रियते तस्मात् परभाषावादिन ईश्वरीयाद्देशवादी श्रेयान्।

VI હે ભ્રાતરઃ, ઇદાનીં મયા યદિ યુષ્મત્સમીપં ગમ્યતે તર્હીશ્વરીયદર્શનસ્ય જ્ઞાનસ્ય વેશ્વરીયાદેશસ્ય વા શિક્ષાયા વા વાક્યાનિ ન ભાષિત્વા પરભાષાં ભાષમાણેન મયા યૂયં કિમુપકારિષ્યધ્વે?

VII અપરં વંશીવલ્લક્યાદિષુ નિષ્પ્રાણિષુ વાદયન્ત્રેષુ વાદિતેષુ યદિ ક્કણા ન વિશિષ્યન્તે તર્હિ કિં વાદં કિં વા ગાનં ભવતિ તત્ કેન બોદ્ધું શક્યતે?

VIII અપરં રણતૂર્યાં નિસ્વણો યદ્યવ્યક્તો ભવેત્ તર્હિ યુદ્ધાય કઃ સજ્જિજ્યતે?

IX તદ્દત્ જિહ્વાભિ ર્યદિ સુગમ્યા વાક્ યુષ્માભિ ન ગદ્યેત તર્હિ યદ્ ગદ્યતે તત્ કેન ભોત્સ્યતે? વસ્તુતો યૂયં દિગાલાપિન ઇવ ભવિષ્યથા

X જગતિ કતિપ્રકારા ઉક્તયો વિદ્યન્તે? તાસામેકાપિ નિરર્થિકા નહિ;

XI કિન્તૂક્તેરથો યદિ મયા ન બુદ્ધ્યતે તર્હાહં વક્ત્રા મ્લેચ્છ ઇવ મંસ્યે વક્તાપિ મયા મ્લેચ્છ ઇવ મંસ્યતો

XII તસ્માદ્ આત્મિકદાયલિપ્સવો યૂયં સમિતે નિષ્ઠાર્થં પ્રાપ્તબહુવરા ભવિતું યતધ્વં,

XIII અતર્યેવ પરભાષાવાદી યદ્ અર્થકરોડપિ ભવેત્ તત્ પ્રાર્થયતાં

XIV યદ્યહં પરભાષયા પ્રર્થનાં કુર્યાં તર્હિ મદીય આત્મા પ્રાર્થયતે, કિન્તુ મમ બુદ્ધિ નિષ્ફલા તિષ્ઠતિ

XV ઇત્યનેન કિં કરણીયં? અહમ્ આત્મના પ્રાર્થયિષ્યે બુદ્ધ્યાપિ પ્રાર્થયિષ્યે; અપરં આત્મના ગાસ્યામિ બુદ્ધ્યાપિ ગાસ્યામિ

XVI ત્વં યદાત્મના ધન્યવાદં કરોષિ તદા યદ્ વદસિ તદ્ યદિ શિષ્યેનેવોપસ્થિતેન જનેન ન બુદ્ધ્યતે તર્હિ તવ ધન્યવાદસ્યાન્તે તથાસ્તિવતિ તેન વક્તં કથં શક્યતે?

XVII ત્વં સમ્યગ્ ઈશ્વરં ધન્યં વદસીતિ સત્યં તથાપિ તત્ર પરસ્ય નિષ્ઠા ન ભવતિ

XVIII યુષ્માકં સર્વેભ્યોડહં પરભાષાભાષણે સમર્થોડસ્મીતિ કારણાદ્ ઈશ્વરં ધન્યં વદામિ;

XIX તથાપિ સમિતૌ પરોપદેશાર્થં મયા કથિતાનિ પન્ન વાક્યાનિ વરં ન ચ લક્ષં પરભાષીયાનિ વાક્યાનિ

XX હે ભ્રાતરઃ, યૂયં બુદ્ધ્યા બાલકાઇવ મા ભૂત પરન્તુ દુષ્ટતયા શિશવઇવ ભૂત્વા બુદ્ધ્યા સિદ્ધા ભવતાં

XXI શાસ્ત્ર ઇદં લિખિતમાસ્તે, યથા, ઇત્યવોચત્ પરેશોડહમ્ આભાષિષ્ય ઇમાન્ જનાન્ ભાષાભિઃ પરકીયાભિ વર્કત્રૈશ્ચ પરદેશિભિઃ। તથા મયા કૃતેડપીમે ન ગ્રહીષ્યન્તિ મદ્વચઃ॥

XXII અતર્યેવ તત્ પરભાષાભાષણં અવિશ્વાસિનઃ પ્રતિ ચિહ્ન૩પં ભવતિ ન ચ વિશ્વાસિનઃ પ્રતિ; કિન્ત્વીશ્વરીયાદેશકથનં નાવિશ્વાસિનઃ પ્રતિ તદ્ વિશ્વાસિનઃ પ્રત્યેવા

XXIII સમિતિભુક્તેષુ સર્વેષુ એકસ્મિન્ સ્થાને મિલિત્વા પરભાષાં ભાષમાણેષુ યદિ જ્ઞાનાકાણ્કિણોડવિશ્વાસિનો વા તત્રાગચ્છેયુસ્તર્હિ યુષ્માન્ ઉન્મતાન્ કિં ન વદિષ્યન્તિ?

XXIV કિન્તુ સર્વેષ્વીશ્વરીયાદેશં પ્રકાશયન્તુ યદ્યવિશ્વાસી જ્ઞાનાકાણ્કી વા કશ્ચિત્ તત્રાગચ્છતિ તર્હિ સર્વેરેવ તસ્ય પાપજ્ઞાનં પરીક્ષા ચ જાયતે,

XXV તતસ્તસ્યાન્તઃકરણસ્ય ગુપ્તકલ્પનાસુ વ્યક્તીભૂતાસુ સોડધોમુખઃ પતન્ ઈશ્વરમારાધ્ય યુષ્મન્મધ્ય ઈશ્વરો વિદ્યેત ઇતિ સત્યં કથામેતાં કથયિષ્યતિ।

XXVI હે ભ્રાતરઃ, સમ્મિલિતાનાં યુષ્માકમ્ એકેન ગીતમ્ અન્યેનોપદેશોડન્યેન પરભાષાન્યેન ઐશ્વરિકદર્શનમ્ અન્યેનાર્થબોધકં વાક્યં લભ્યતે કિમેતત્? સર્વમેવ પરનિષ્ઠાર્થં યુષ્માભિઃ ક્થિયતાં

XXVII યદિ કશ્ચિદ્ ભાષાન્તરં વિવક્ષતિ તર્હ્યેકસ્મિન્ દિને દ્વિજનેન ત્રિજનેન વા પરભાષા કથ્યતાં તદદિઘૈર્કં કથ્યતાં તેરપિ પર્યાયાનુસારાત્ કથ્યતાં, એકેન ચ તદર્થો બોદ્યતાં

XXVIII કિન્ત્વર્થાભિધાયકઃ કોડપિ યદિ ન વિદ્યતે તર્હિ સ સમિતૌ વાચંયમઃ સ્થિત્વેશ્વરાયાત્મને ચ કથાં કથયતુ

XXIX અપરં દ્વૌ ત્રયો વેશ્વરીયાદેશવક્તારઃ સ્વં સ્વમાદેશં કથયન્તુ તદન્યે ચ તં વિચારયન્તુ

XXX કિન્તુ તત્રાપરેણ કેનચિત્ જનેનેશ્વરીયાદેશે લબ્ધે પ્રથમેન કથનાત્ નિવર્તિતવ્યાં

XXXI સર્વે યત્ શિક્ષાં સાન્ત્વનાન્ન લભન્તે તદર્થ યૂયં સર્વે પર્યાયિણેશ્વરીયાદેશં કથયિતું શકન્તુથા

XXXII ઈશ્વરીયાદેશવક્તૃણાં મનાંસિ તેષામ્ અધીનાનિ ભવન્તિ

XXXIII યત ઈશ્વરઃ કુશાસનજનકો નહિ સુશાસનજનક એવેતિ પવિત્રલોકાનાં સર્વસમિતિષુ પ્રકાશતો

XXXIV અપરન્ન યુષ્માકં વનિતાઃ સમિતિષુ તૃષ્ણીમ્ભૂતાસ્તિષ્ઠન્તુ યતઃ શાસ્ત્રલિખિતેન વિધિના તાઃ કથાપ્રચારણાત્ નિવારિતાસ્તાભિ નિદ્રાભિ ભવિતવ્યાં

XXXV અતસ્તા યદિ કિમપિ જિજ્ઞાસન્તે તર્હિ ગેહેષુ પતીન્ પૃચ્છન્તુ યતઃ સમિતિમધ્યે યોષિતાં કથાકથનં નિન્દનીયં

- XXXVI अश्वरं वयः किं युष्मत्तो निरगमत? केवलं युष्मान् वा तत् किम् उपागतं?
- XXXVII यः कश्चिद् आत्मानम् ईश्वरीयादेशवक्तारम् आत्मनाविष्टं वा मन्यते स युष्मान् प्रति मया यद् यत् लिप्यते तत्रभुनाज्ञापितम् ईत्युररी करोतु।
- XXXVIII किन्तु यः कश्चित् अज्ञो भवति सोऽज्ञ एव तिष्ठतु।
- XXXIX अतएव हे भ्रातरः, यूयम् ईश्वरीयादेशकथनसामर्थ्यं लब्धुं यतध्वं परभाषाभाषणमपि युष्मानि न निवार्यतां।
- XL सर्वकर्माणि य विध्यनुसारतः सुपरिपाठ्या क्रियन्तां।

XV

- I हे भ्रातरः, यः सुसंवाद्यो मया युष्मत्समीपे निवेदितो यूयञ्च यं गृहीतवन्त आश्रितवन्तश्च तं पुन युष्मान् विज्ञापयामि।
- II युष्माकं विश्वासो यदि वितथो न भवेत् तर्हि सुसंवाद्युक्तानि मम वाक्यानि स्मरतां युष्माकं तेन सुसंवादेन परित्राणं ज्ञायते।
- III यतोऽहं यद् यत् ज्ञापितस्तदनुसारात् युष्मासु मुष्यां यां शिक्षां समर्पयं सेयं, शास्त्रानुसारात् श्रीष्टोऽस्माकं पापमोचनार्थं प्राणान् त्यक्तवान्।
- IV श्मशाने स्थापितश्च तृतीयदिने शास्त्रानुसारात् पुनरुत्थापितः।
- V स यात्रे कैङ्के ततः परं द्वादशशिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान्।
- VI ततः परं पञ्चशताधिकसंध्यकेभ्यो भ्रातृभ्यो युगपद् दर्शनं दत्तवान् तेषां केचित् मडानिद्रां गता बडुतराश्चाद्यापि वर्तन्ते।
- VII तदनन्तरं याङ्गुवाय तत्पश्चात् सर्वेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्तवान्।
- VIII सर्वशेषेऽकालज्वालितुल्यो योऽहं, सोऽहमपि तस्य दर्शनं प्राप्तवान्।
- IX ईश्वरस्य समितिं प्रति दौरात्म्यायरणाद् अहं प्रेरितनाम धर्तुम् अयोग्यस्तस्मात् प्रेरितानां मध्ये क्षुद्रतमश्चास्मि।
- X यादृशोऽस्मि तादृश ईश्वरस्यानुग्रहेऽर्होवास्मि; अपरं मां प्रति तस्यानुग्रहो निष्कूलो नाभवत्, अन्येभ्यः सर्वेभ्यो मयाधिकः श्रमः कृतः, किन्तु स मया कृतस्तन्नर्हि मत्सङ्कारिणोऽश्वरस्यानुग्रहेऽर्होवा।
- XI अतएव मया भवेत् तैर्वा भवेत् अस्माभिस्तादृशी वार्ता घोष्यते सैव य युष्मानि विश्वासेन गृहीता।
- XII मृत्युदशातः श्रीष्ट उत्थापित इति वार्ता यदि तमधि घोष्यते तर्हि मृतलोकानाम् उत्थितिर्नास्तीति वाग् युष्माकं मध्ये कैश्चित् कुतः कथ्यते?
- XIII मृतानाम् उत्थिति र्थं न भवेत् तर्हि श्रीष्टोऽपि नोत्थापितः।
- XIV श्रीष्टश्च यद्यनुत्थापितः स्यात् तर्ह्यस्माकं घोषणं वितथं युष्माकं विश्वासोऽपि वितथः।
- XV वयञ्चेश्वरस्य मृषासाक्षिणो भवामः, यतः श्रीष्ट स्तेनोत्थापितः इति साक्ष्यम् अस्माभिरीश्वरमधि दत्तं किन्तु मृतानामुत्थिति र्थं न भवेत् तर्हि स तेन नोत्थापितः।
- XVI यतो मृतानामुत्थिति र्थं न भवेत् तर्हि श्रीष्टोऽप्युत्थापितत्वं न गतः।
- XVII श्रीष्टस्य यद्यनुत्थापितः स्यात् तर्हि युष्माकं विश्वासो वितथः, यूयम् अद्यापि स्वपापेषु मग्नास्तिष्ठथ।
- XVIII अपरं श्रीष्टाश्रिता ये मानवा मडानिद्रां गतास्तेऽपि नाशं गताः।
- XIX श्रीष्टो यदि केवलमिडलोकेऽस्माकं प्रत्याशाभूमिः स्यात् तर्हि सर्वमर्त्येभ्यो वयमेव दुर्भाग्याः।
- XX एदानीं श्रीष्टो मृत्युदशात उत्थापितो मडानिद्रागतानां मध्ये प्रथमङ्गलस्वप्नो ज्ञातश्चा।
- XXI यतो यद्गतं मानुषद्वारा मृत्युः प्रादुर्भूतस्तद्गतं मानुषद्वारा मृतानां पुनरुत्थितिरपि प्रदुर्भूता।
- XXII आदमा यथा सर्वं मरणाधीना ज्ञातस्तथा श्रीष्टेन सर्वं ज्ञवयिष्यन्ते।
- XXIII किन्वेकैकेन जनेन निजे निजे पर्यायि उत्थातव्यं प्रथमतः प्रथमज्ञातङ्गलस्वप्नेन श्रीष्टेन, द्वितीयतस्तस्यागमनसमये श्रीष्टस्य लोकैः।
- XXIV ततः परम् अन्तो भविष्यति तदानीं स सर्वं शासनम् अधिपतित्वं पराक्रमञ्च लुप्त्वा स्वपितरीश्वरे राजत्वं समर्पयिष्यति।

XXV यतः प्रीष्टस्य रिपवः सर्व्वे यावत् तेन स्वपाद्योरधो न निपातयिष्यन्ते तावत् तेनैव राजत्वं कर्त्तव्यं।

XXVI तेन विण्ठेतव्यो यः शेषरिपुः स मृत्युरेवा।

XXVII लिपितमास्ते सर्व्वाणि तस्य पाद्यो वशीकृतानि किन्तु सर्व्वाण्येव तस्य वशीकृतानीत्युक्ते सति सर्व्वाणि येन तस्य वशीकृतानि स स्वयं तस्य वशीभूतो न ज्ञात इति व्यक्तं।

XXVIII सर्व्वेषु तस्य वशीभूतेषु सर्व्वाणि येन पुत्रस्य वशीकृतानि स्वयं पुत्रोऽपि तस्य वशीभूतो भविष्यति तत ईश्वरः सर्व्वेषु सर्व्वं अवे भविष्यति।

XXIX अपरं परेतलोकानां विनिमयेन ये मञ्जयन्ते तैः किं लप्स्यते? येषां परेतलोकानाम् उत्थितिः केनापि प्रकारेण न भविष्यति तेषां विनिमयेन कुतो मञ्जयन्मपि तैरङ्गीक्रियते?

XXX वयमपि कुतः प्रतिदण्डं प्राणभीतिम् अङ्गीकुर्महे?

XXXI अस्मत्प्रभुना यीशुख्रीष्टेन युष्मत्तो मम या श्लाघास्ते तस्याः शपथं कृत्वा कथयामि दिने दिनेऽहं मृत्युं गच्छामि।

XXXII छिद्रिणगरे वन्यपशुभिः सार्द्धं यद्दि लौकिकभावात् मया युद्धं कृतं तर्हि तेन मम को लाभः? मृतानाम् उत्थिति र्थेन न भवेत् तर्हि, कुर्मो भोजनपानेऽद्य श्वस्तु मृत्यु भविष्यति।

XXXIII एत्यनेन धर्मात् मा ब्रशध्वां कुसंसर्गेण लोकानां सदाचारो विनश्यति।

XXXIV यूयं यथोचितं सचैतन्यास्तिष्ठत, पापं मा कुरुध्वं, यतो युष्माकं मध्य ईश्वरीयज्ञानलीनाः केऽपि विद्यन्ते युष्माकं त्रपायै मयेदं गद्यते।

XXXV अपरं मृतलोकः कथम् उत्थास्यन्ति? कीदृशं वा शरीरं लब्ध्वा पुनरेष्यन्तीति वाक्यं कश्चित् प्रश्नयति।

XXXVI हे अज्ञ त्वया यद् बीजम् उच्यते तद् यद्दि न म्रियेत तर्हि न ज्ञवयिष्यते।

XXXVII यथा मूर्त्या निर्गन्तव्यं सा त्वया नोप्यते किन्तु शुष्कं बीजमेव, तस्य गोधूमादीनां किमपि बीजं भवितुं शक्नोति।

XXXVIII ईश्वरेणोव यथाभिलाषं तस्मै मूर्त्तिं दीयते, अङ्कैकस्मै बीजाय स्वा स्वा मूर्त्तिरेव दीयते।

XXXIX सर्व्वाणि पललानि नैकविधानि सन्ति, मनुष्यपशुपक्षिमत्स्यादीनां भिन्नरूपाणि पललानि सन्ति।

XL अपरं स्वर्गाया मूर्त्तयः पार्थिवा मूर्त्तयश्च विद्यन्ते किन्तु स्वर्गायानाम् अकृत्रं तेजः पार्थिवानाञ्च तदन्यत्रं तेजोऽस्ति।

XLI सूर्यस्य तेज अेकविधं चन्द्रस्य तेजस्तदन्यविधं ताराणाञ्च तेजोऽन्यविधं, ताराणां मध्येऽपि तेजसस्तारतम्यं विद्यते।

XLII तत्र लिपितमास्ते यथा, 'आदिपुरुष आदम् ज्ञवत्प्राणी बभूव,' किन्त्वन्तिम आदम् (प्रीष्टो) ज्ञवन्दायक आत्मा बभूव।

XLIII यद् उच्यते तत् तुय्यं यय्योत्थास्यति तद् गौरवान्वितं; यद् उच्यते तन्निर्व्वलं यय्योत्थास्यति तत् शक्तियुक्तं।

XLIV यत् शरीरम् उच्यते तत् प्राणानां सद्म, यय्य शरीरम् उत्थास्यति तद् आत्मनः सद्म। प्राणसद्मस्वत्रं शरीरं विद्यते, आत्मसद्मस्वत्रमपि शरीरं विद्यते।

XLV तत्र लिपितमास्ते यथा, आदिपुरुष आदम् ज्ञवत्प्राणी बभूव, किन्त्वन्तिम आदम् (प्रीष्टो) ज्ञवन्दायक आत्मा बभूव।

XLVI आत्मसद्मं न प्रथमं किन्तु प्राणसद्मैव तत्पश्चाद् आत्मसद्मं।

XLVII आद्यः पुरुषे मृद उत्पन्नत्वात् मृण्मयो द्वितीयश्च पुरुषः स्वर्गाद् आगतः प्रभुः।

XLVIII मृण्मयो यादृश आसीत् मृण्मयाः सर्व्वे तादृशा भवन्ति स्वर्गायश्च यादृशोऽस्ति स्वर्गायाः सर्व्वे तादृशा भवन्ति।

XLIX मृण्मयस्य र्त्रं यद्दृष्ट् अस्माभिर् धारितं तद्दृष्ट् स्वर्गायस्य र्त्रमपि धारयिष्यते।

L हे भ्रातरः, युष्मान् प्रति व्याडरामि, ईश्वरस्य राज्ये रक्तमांसयोरधिकारो भवितुं न शक्नोति, अक्षयत्वे य क्षयस्थाधिकारो न भविष्यति।

LI पश्यताहं युष्मत्त्रयं निगूढं कथां निवेदयामि।

LII सर्व्वैरस्माभिर्मंडानिद्रा न गमिष्यते किन्त्वन्तिमदिने तूर्यां वादितायाम् अकस्मिन् विपले निमिषैकमध्ये सर्व्वे रूपांतरं गमिष्यते, यतस्तूरी वादिष्यते, मृतलोकाश्चाक्षयीभूता उत्थास्यन्ति वयञ्च रूपांतरं गमिष्यामः।

LIII यतः क्षयणीयेनैतेन शरीरेणाक्षयत्वं परिहितव्यं, मरणाधीनेनैतेन देहेन यामरत्वं परिहितव्यं।

LIV अतस्मिन् क्षयणीये शरीरे ऽक्षयत्वं गते, अतस्मिन् मरणाधीने देहे यामरत्वं गते शास्त्रे लिपितं वयनमिदं सेत्स्यति, यथा, जयेन ग्रस्यते मृत्युः।

LV मृत्यो ते कष्टकं कुत्र परलोक जयः क्व तो।

LVI मृत्योः कष्टकं पापमेव पापस्य य बलं व्यवस्था।

LVII ईश्वरश्च धन्यो भवतु यतः सोऽस्माकं प्रभुना यीशुश्रीष्टेनास्मान् जययुक्तान् विधापयति।

LVIII अतो हे मम प्रियभ्रातरः, यूयं सुस्थिरा निश्चलाश्च भवत प्रभोः सेवायां युष्माकं परिश्रमो निष्कूलो न भविष्यतीति ज्ञात्वा प्रभोः कार्य्यं सद्य तत्परा भवत।

XVI

I पवित्रलोकानां कृते योऽर्थसंग्रहस्तमधि गावातीयदेशस्य समाजा मया यद् आदिष्टास्तद् युष्माभिरपि क्रियतां।

II ममागमनकाले यद् अर्थसंग्रहो न भवेत् तन्निमित्तं युष्माकमेकैकेन स्वसम्पदानुसारात् सञ्चयं कृत्वा सप्ताहस्य प्रथमदिवसे स्वसमीपे किञ्चित् निक्षिप्यतां।

III ततो ममागमनसमये यूयं यानेव विश्वास्या एति वेदिष्यथ तेभ्योऽहं पत्राणि दत्त्वा युष्माकं तद्दानस्य यिज्ञाशलमं नयनार्थं तान् प्रेषयिष्यामि।

IV किन्तु यदि तत्र ममापि गमनम् उचितं भवेत् तर्हि ते मया सह यास्यन्ति।

V साम्प्रतं माकिदनियादेशमहं पर्य्यटामि तं पर्य्यटय युष्मत्समीपम् आगमिष्यामि।

VI अनन्तरं किं जानामि युष्मत्सन्निधिम् अवस्थास्ये शीतकालमपि यापयिष्यामि य पश्चात् मम यत् स्थानं गन्तव्यं तत्रैव युष्माभिरहं प्रेरयितव्यः।

VII यतोऽहं यात्राकाले क्षणमात्रं युष्मान् द्रष्टुं नेच्छामि किन्तु प्रभु र्धनुजानीयात् तर्हि किञ्चिद् दीर्घकालं युष्मत्समीपे प्रवस्तुम् इच्छामि।

VIII तथापि निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमदिनं यावद् इङ्किषपूर्यां स्थास्यामि।

IX यस्माद् अत्र कार्य्यसाधनार्थं ममान्तिके बृहद् द्वारं मुक्तं बहवो विपक्षा अपि विद्यन्ते।

X तिमधि र्थि युष्माकं समीपम् आगच्छेत् तर्हि येन निर्भयं युष्मन्मध्ये वर्तते तत्र युष्माभिर्मनो निधीयतां यस्माद् अहं याद्दृक् सोऽपि ताद्दृक् प्रभोः कर्माणि यततो।

XI कोऽपि तं प्रत्यनादरं न करोतु किन्तु स ममान्तिकं यद् आगन्तुं शक्नुयात् तदर्थं युष्माभिः सकुशलं प्रेष्यतां भ्रातृभिः सार्द्धमहं तं प्रतीक्षे।

XII आपल्लवं भ्रातरमध्यहं निवेदयामि भ्रातृभिः साकं सोऽपि यद् युष्माकं समीपं व्रजेत् तदर्थं मया स पुनः पुनर्यायितः किन्त्विदानीं गमनं सर्व्वथा तस्मै नारोयत, एतः परं सुसमयं प्राप्य स गमिष्यति।

XIII यूयं जागृत विश्वासे सुस्थिरा भवत पौरुषं प्रकाशयत बलवन्तो भवत।

XIV युष्माभिः सर्वाणि कर्माणि प्रेम्ना निष्पाद्यन्तां।

XV हे भ्रातरः, अहं युष्मान् एदम् अभियाये स्तिङ्कानस्य परिजना आपायादेशस्य प्रथमजातकुलस्वरूपाः, पवित्रलोकानां परियर्यायै य त आत्मनो न्यवेदयन् एति युष्माभिर्ज्ञायितो।

XVI अतो यूयमपि ताद्दृशूलोकानाम् अस्मत्सहायानां श्रमकारिणाञ्च सर्व्वेषां वश्या भवत।

XVII स्तिङ्कानः कर्तृनात आपाधिकश्च यद् अत्रागमन् तेनाहम् आनन्दामि यतो युष्माभिर्यत् न्यूनितं तत् तैः सम्भूरितं।

XVIII तैर्युष्माकं मम य मनांस्याप्यायितानि तस्मात् ताद्दृशा लोका युष्माभिः सम्मन्तव्याः।

XIX युष्मत्स्यम् आशियादेशस्थसमाजानां नमस्कृतिम् आक्किलप्रिस्किव्लयोस्तन्मण्डपस्थसमितेश्च बहुनमस्कृतिं प्रजानीत।

XX सर्व्वे भ्रातरो युष्मान् नमस्कृत्वन्तो यूयं पवित्रयुम्बनेन मिथो नमत।

XXI पौलोऽहं स्वकरलिपितं नमस्कृतिं युष्मान् वेदये।

XXII यदि कश्चिद् यीशुप्रीष्टे न प्रीयते तर्हि स शापग्रस्तो भवेत् प्रभुरायाति।

XXIII अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्यानुग्रहो युष्मान् प्रति भूयात्।

XXIV प्रीष्टं यीशुम् आश्रितान् युष्मान् प्रति मम प्रेम तिष्ठतु। इति॥

२ करिन्थिनः पत्रं

I ईश्वरस्येच्छया यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तिमथिब्राता य द्वावेतौ करिन्थनगरस्थायै ईश्वरीयसमितय आभायादेशस्थेभ्यः सर्वेभ्यः पवित्रलोकैभ्यश्च पत्रं लिखतः।

II अस्माकं तातस्येश्वरस्य प्रभोर्यीशुप्रीष्टस्य यानुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां।

III कृपातुः पिता सर्वसान्त्वनाकारेश्वरश्च योऽस्मत्प्रभोर्यीशुप्रीष्टस्य तात ईश्वरः स धन्यो भवतु।

IV यतो वयम् ईश्वरात् सान्त्वनां प्राप्य तथा सान्त्वनया यत् सर्वविधक्लिष्टान् लोकान् सान्त्वयितुं शक्नुयाम तदर्थं सोऽस्माकं सर्वकलेशसमयेऽस्मान् सान्त्वयति।

V यतः प्रीष्टस्य कलेशा यद्बद् बाहुल्येनास्मासु वर्तन्ते तद्बद् वयं प्रीष्टेन बहुसान्त्वनाद्वया अपि भवामः।

VI वयं यद्दि क्लिष्टयामहे तर्हि युष्माकं सान्त्वनापरित्राणयोः कृते क्लिष्टयामहे यतोऽस्माभि र्यद्दृशानि दुःखानि सद्यन्ते युष्माकं तादृशदुःखानां सहनेन तौ साधयिष्येते इत्यस्मिन् युष्मानधि मम दृढा प्रत्याशा भवति।

VII यद्दि वा वयं सान्त्वनां लभामहे तर्हि युष्माकं सान्त्वनापरित्राणयोः कृते तामपि लभामहे यतो यूयं यादृग् दुःखानां भागिनोऽभवत तादृक् सान्त्वनाया अपि भागिनो भविष्यथेति वयं ज्ञानीमः।

VIII हे भ्रातरः, आशियादेशे यः कलेशोऽस्मान् आक्राम्यत् तं यूयं यद् अनवगतास्तिष्ठत तन्मया भद्रं न मन्यते। तेनातिशक्तिकलेशेन वयमतीव पीडितास्तस्मात् श्रुवनरक्षणे निरुपाया जाताश्च,

IX अतो वयं स्वेषु न विश्वस्य भूतलोकानाम् उत्थापयितरीश्वरे यद् विश्वासां कुर्मस्तदर्थम् अस्माभिः प्राणदण्डो भोक्तव्य इति स्वमनसि निश्चितं।

X अेतादृशभयङ्करात् मृत्यो र्यो ऽस्मान् अत्रायतेदानीमपि त्रायते स एतः परमप्यस्मान् त्रास्यते ऽस्माकम् अेतादृशी प्रत्याशा विद्यते।

XI अेतदर्थमस्मत्कृते प्रार्थनया वयं युष्माभिरुपकर्तव्यास्तथा कृते बहुभि र्यायितो योऽनुग्रहोऽस्मासु वर्तिष्यते तत्कृते बहुभिरेश्वरस्य धन्यवाद्दोऽपि कारिष्यते।

XII अपरञ्च संसारमध्ये विशेषतो युष्मन्मध्ये वयं सांसारिक्या धिया नडि किन्त्वेश्वरस्यानुग्रहेणाकुटिलताम् ईश्वरीयसारव्यञ्जायरितवन्तोऽत्रास्माकं मनो यत् प्रमाणं ददाति तेन वयं श्लाघामहे।

XIII युष्माभि र्यद् यत् पठयते गृह्यते य तदन्यत् किमपि युष्मत्स्यम् अस्माभि र् न लिप्यते तस्यान्तं यावद् युष्माभि र्ग्रीहीष्यत इत्यस्माकम् आशा।

XIV यूयमितः पूर्वमप्यस्मान् अंशतो गृहीतवन्तः, यतः प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य दिने यद्बद् युष्मास्वस्माकं श्लाघा तद्बद् अस्मासु युष्माकमपि श्लाघा भविष्यति।

XV अपरं यूयं यद् द्वितीयं वरं लभध्वे तदर्थमितः पूर्वं तथा प्रत्याशया युष्मत्समीपं गमिष्यामि

XVI युष्मद्देशेन मार्किडनियादेशं प्रजित्वा पुनस्तस्मात् मार्किडनियादेशात् युष्मत्समीपम् अेत्य युष्माभि र्यिडूदादेशं प्रेषयिष्ये येति मम वाञ्छासीत्।

XVII अेतादृशी मन्त्राणा मया किं याञ्चल्येन कृता? यद् यद् अहं मन्त्रये तत् किं विषयिलोकधव मन्त्रयाण आदौ स्वीकृत्य पश्चाद् अस्वीकुर्वे?

XVIII युष्मान् प्रति मया कथितानि वाक्यान्यग्रे स्वीकृतानि शेषेऽस्वीकृतानि नाभवन् अेतेनेश्वरस्य विश्वस्तता प्रकाशते।

XIX मया सिल्वानेन तिमथिना येश्वरस्य पुत्रो यो यीशुप्रीष्टो युष्मन्मध्ये घोषितः स तेन स्वीकृतः पुनरस्वीकृतश्च तन्नडि किन्तु स तस्य स्वीकारस्वप्नमेव।

XX ईश्वरस्य मडिमा यद् अस्माभिः प्रकाशेत तदर्थम् ईश्वरेण यद् यत् प्रतिज्ञातं तत्सर्व्वं प्रीष्टेन स्वीकृतं सत्यीभूतञ्च।

XXI युष्मान् अस्मांश्चाभिषिष्य यः प्रीष्टे स्थासून् करोति स ईश्वर अेव।

XXII स यास्मान् मुद्राङ्कितान् अकार्षीत् सत्याङ्कारस्य पणभ्रपम् आत्मानं अस्माकम् अन्तःकरणेषु निरक्षिपय्या

XXIII अपरं युष्मासु कराणां कुर्वन् अडम् अेतावत्कालं यावत् करिन्थनगरं न गतवान् एति सत्यमेतस्मिन् ईश्वरं साक्षात् कृत्वा मया स्वप्राणानां शपथः क्रियते।

XXIV वयं युष्माकं विश्वासस्य नियन्तारो न भवामः किन्तु युष्माकम् आनन्दस्य सहाया भवामः, यस्माद् विश्वासे युष्माकं स्थिति र्भवति।

II

I अपरञ्चाहं पुनः शोकाय युष्मत्सन्निधिं न गमिष्यामीति मनसि निरयैषां

II यस्माद् अहं यद्दि युष्मान् शोकयुक्तान् करोमि तर्हि मया यः शोकयुक्तीकृतस्तं विना केनापरेणाहं उष्यिष्ये?

III मम यो उष्यः स युष्माकं सर्वेषां उष्ये अेवेति निश्चितं मया बोधिः; अतयेव यैरहं उष्यितव्यस्ते र्भट्टुपस्थितिसमये यन्मम शोको न जायेत तदर्थमेव युष्मभ्यम् अेतादृशं पत्रं मया लिपितं।

IV वस्तुतस्तु बहुकुलेशस्य मनःपीडायाश्च समयेऽहं बहुश्रुपातेन पत्रमेकं लिपितवान् युष्माकं शोकार्थं तन्नहि किन्तु युष्मासु मदीयप्रेमबाहुल्यस्य ज्ञापनार्थं।

V येनाहं शोकयुक्तीकृतस्तेन केवलमहं शोकयुक्तीकृतस्तन्नहि किन्त्वंशतो यूयं सर्वेऽपि यतोऽहमत्र कस्मिंश्चिद् दोषमारोपयितुं नेच्छामि।

VI बहुनां यत् तज्जर्जनं तेन जनेनालम्बि तत् तदर्थं प्रयुरं

VII अतः स दुःभसागरे यत्र निमज्जति तदर्थं युष्माभिः स क्षन्तव्यः सान्त्वयितव्यश्चा

VIII एति हेतोः प्रर्थयेऽहं युष्माभिस्तस्मिन् दया क्रियतां।

IX यूयं सर्वकर्मणि ममादेशं गृह्णीथ न वेति परीक्षितुम् अहं युष्मान् प्रति लिपितवान्।

X यस्य यो दोषो युष्माभिः क्षम्यते तस्य स दोषो मयापि क्षम्यते यश्च दोषो मया क्षम्यते स युष्माकं कृते प्रीष्टस्य साक्षात् क्षम्यते।

XI शयतानः कल्पनास्माभिरज्ञाता नहि, अतो वयं यत् तेन न वञ्चयामहे तदर्थम् अस्माभिः सावधानै र्भवितव्यं।

XII अपरञ्च प्रीष्टस्य सुसंवाद्यदोषणार्थं मयि त्रोयानगरमागते प्रभोः कर्मणो य मर्ह्यं द्वारे मुक्ते

XIII सत्यपि स्वभ्रातृस्तीतस्याविद्यमानत्वात् मदीयात्मनः कापि शान्ति र् न भवतु, तस्माद् अहं तान् विसज्ज्जनं यायित्वा माकिदनियादेशं गन्तुं प्रस्थानम् अकरवाम्।

XIV य ईश्वरः सर्वदा प्रीष्टेनास्मान् जयिनः करोति सर्वत्र यास्माभिस्तदीयज्ञानस्य गन्धं प्रकाशयति स धन्यः।

XV यस्माद् ये त्राणं लप्स्यन्ते ये य विनाशं गमिष्यन्ति तान् प्रति वयम् ईश्वरेण प्रीष्टस्य सौगन्ध्यं भवामः।

XVI वयम् अेकेषां मृत्यवे मृत्युगन्धा अपरेषाञ्च ज्वननाय ज्वननगन्धा भवामः, किन्त्वेतादृशकर्मसाधने कः समर्थोऽस्ति?

XVII अन्ये बहुवो लोका यद्दृष्ट् ईश्वरस्य वाक्यं मृषाशिक्षया मिश्रयन्ति वयं तद्दत् तन्न मिश्रयन्तः सरलभावेनेश्वरस्य साक्षाद् ईश्वरस्यादेशात् प्रीष्टेन कथां भाषामहे।

III

I वयं किम् आत्मप्रशंसनं पुनरारभामहे? युष्मान् प्रति युष्मत्तो वा परेषां केषाञ्चिद् एवास्माकमपि किं प्रशंसापत्रेषु प्रयोजनम् आस्ते?

II यूयमेवास्माकं प्रशंसापत्रं तस्यास्माकम् अन्तःकराणेषु लिपितं सर्वमानवैश्च ज्ञेयं पठनीयञ्च।

III यतो अस्माभिः सेवितं प्रीष्टस्य पत्रं यूयपेव, तस्य न मस्या किन्त्वमरस्येश्वरस्यात्मना लिपितं पाषाणपत्रेषु तन्नहि किन्तु कव्यमयेषु हृत्पत्रेषु लिपितमिति सुस्पष्टं।

IV प्रीष्टेनेश्वरं प्रत्यस्माकम् ईदृशो दृढविश्वासो विद्यते;

V वयं निजगुणेन किमपि कल्पयितुं समर्था एति नहि किन्त्वीश्वरादस्माकं सामर्थ्यं जायते।

VI तेन वयं नूतननियमस्यार्थतो अक्षरसंस्थानस्य तन्नहि किन्त्वात्मन अेव सेवनसामर्थ्यं प्राप्ताः। अक्षरसंस्थानं मृत्युजनकं किन्त्वात्मा ज्वनदायकः।

VII अक्षरैर्विलिखितपाषाणरूपिणी या मृत्योः सेवा सा यदीदृक् तेजस्विनी जाता यत्तस्याधिरस्थायिनस्तेजसः कारणात् मूससो मुभम् एसायेलीयलोकैः संद्रष्टुं नाशक्यत,

VIII तर्ह्यात्मनः सेवा किं ततोऽपि बहुतेजस्विनी न भवेत्?

IX एऽऽज्जिका सेवा यदि तेजोयुक्ता भवेत् तर्हि पुण्यज्जिका सेवा ततोऽधिकं बहुतेजोयुक्ता भविष्यति।

X उभयोस्तुलनायां कृत्याम् अकस्यास्तेजो द्वितीयायाः प्रभरतरेण तेजसा हीनतेजो भवति।

XI यस्माद् यत् लोपनीयं तद् यदि तेजोयुक्तं भवेत् तर्हि यत् धिरस्थायि तद् बहुतरतेजोयुक्तमेव भविष्यति।

XII एदृशीं प्रत्याशां लब्ध्वा वयं महतीं प्रगल्भतां प्रकाशयामः।

XIII एसायेलीयलौका यत् तस्य लोपनीयस्य तेजसः शेषं न विलोकयेयुस्तदर्थं मूसा यादृग् आवरणेन स्वमुभम् आरुण्ययत् वयं तादृक् न कुर्मः।

XIV तेषां मनांसि कठिनीभूतानि यतस्तेषां पठनसमये स पुरातनो नियमस्तेनावरणेनाद्यापि प्रच्छन्नस्तिष्ठति।

XV तस्य न दूरीभवति यतः श्रीष्टेनैव तत् लुप्यते। मूससः शास्त्रस्य पाठसमयेऽद्यापि तेषां मनांसि तेनावरणेन प्रच्छाद्यन्ते।

XVI किन्तु प्रभुं प्रति मनसि परावृत्ते तद् आवरणं दूरीकारिष्यते।

XVII यः प्रभुः स अत्र स आत्मा यत्र य प्रभोरात्मा तत्रैव मुक्तिः।

XVIII वयञ्च सर्वेऽनारुण्यद्विनेनास्येन प्रभोस्तेजसः प्रतिबिम्बं गृह्णन्त आत्मस्वरूपेण प्रभुना रूपान्तरीकृता वर्द्धमानतेजोयुक्तां तामेव प्रतिमूर्तिं प्राप्नुमः।

IV

I अपरञ्च वयं करुणाभाजो भूत्वा यद् अतत् परियारकपदम् अलभाभङ्गि नात्र क्लाम्यामः,

II किन्तु त्रपायुक्तानि प्रच्छन्नकर्माणि विहाय कुटिलतायरणमुकुर्वन्त एश्वरीयवाक्यं मिथ्यावाक्यैरभिभ्रयन्तः सत्यधर्मस्य प्रकाशनेनेश्वरस्य साक्षात् सर्वमानवानां संवेदगोचरे स्वान् प्रशंसनीयान् दर्शयामः।

III अस्माभिर्घोषितः सुसंवाद्यो यदि प्रच्छन्नः स्यात् तर्हि ये विनक्ष्यन्ति तेषामेव दृष्टितः स प्रच्छन्नः;

IV यत एश्वरस्य प्रतिमूर्तिर्यः श्रीष्टस्तस्य तेजसः सुसंवाद्यस्य प्रभा यत् तान् न दीपयेत् तदर्थम् एष लोकस्य देवोऽविश्वासिनां ज्ञाननयनम् अन्धीकृतवान् अतस्योदाहरणं ते भवन्ति।

V वयं स्वान् घोषयाम एति नहि किन्तु श्रीष्टं यीशुं प्रभुमेवास्मांश्च यीशोः कृते युष्माकं परियारकान् घोषयामः।

VI य एश्वरो मध्येतिमिरं प्रभां दीपनायादिशत् स यीशुश्रीष्टस्यास्य एश्वरीयतेजसो ज्ञानप्रभाया उदयार्थम् अस्माकम् अन्तःकरणेषु दीपितवान्।

VII अपरं तद् धनम् अस्माभिर्भृण्मयेषु भाजनेषु धार्यते यतः साद्गुता शक्तिर्नास्माकं किन्त्वैश्वरस्यैवेति ज्ञातव्यं।

VIII वयं पदे पदे पीड्यामहे किन्तु नावसीदामः, वयं व्याकुलाः सन्तोऽपि निरुपाया न भवामः;

IX वयं प्रद्राव्यमाना अपि न क्लाम्यामः, निपातिता अपि न विनश्यामः।

X अस्माकं शरीरे श्रीष्टस्य ज्ञानं यत् प्रकाशेत तदर्थं तस्मिन् शरीरे यीशो र्भरणमपि धारयामः।

XI यीशो ज्ञानं यद् अस्माकं मर्त्यदेहे प्रकाशेत तदर्थं ज्ञानन्तो वयं यीशोः कृते नित्यं मृत्यौ समर्प्यामिहे।

XII एत्थं वयं मृत्याकान्ता यूयञ्च ज्ञानाकान्ताः।

XIII विश्वासकारणादेव समभाषि मया वयः। एति यथा शास्त्रे लिखितं तथैवास्माभिरपि विश्वासजनकम् आत्मानं प्राप्य विश्वासः क्रियते तस्माच्च वयांसि भाष्यन्ते।

XIV प्रभु यीशु र्ज्ञानोत्थापितः स यीशुनास्मान्पुत्थापयिष्यति युष्माभिः साद्गु स्वसमीप उपस्थापयिष्यति य, वयम् अतत् ज्ञानीमः।

XV अतश्चैव युष्माकं हिताय सर्वमेव भवति तस्माद् बहुनां प्रयुरानुग्रहप्राप्तेर्बहुलोकानां धन्यवादेनेश्वरस्य महिमा सम्यक् प्रकाशिष्यते।

XVI તતો હેતો વયં ન કલામ્યામઃ કિન્તુ બાહ્યપુરુષો યદપિ ક્ષીયતે તથાપ્યાન્તરિકઃ પુરુષો દિને દિને નૂતનાયતો

XVII ક્ષણમાત્રસ્થાયિ યદેતત્ લઘિષ્ઠં દુઃખં તદ્ અતિબાહુલ્યેનાસ્માકમ્ અનન્તકાલસ્થાયિ ગરિષ્ઠસુખં સાધયતિ,

XVIII યતો વયં પ્રત્યક્ષાન્ વિષયાન્ અનુદિશ્યાપ્રત્યક્ષાન્ ઉદિશામઃ। યતો હેતોઃ પ્રત્યક્ષવિષયાઃ ક્ષણમાત્રસ્થાયિનઃ કિન્ત્વપ્રત્યક્ષા અનન્તકાલસ્થાયિનઃ।

V

I અપરમ્ અસ્માકમ્ એતસ્મિન્ પાર્થિવે દૂષ્યરૂપે વેશમિ જીર્ણો સતીશ્વરેણ નિર્મિતમ્ અકરકૃતમ્ અસ્માકમ્ અનન્તકાલસ્થાયિ વેશમૈકં સ્વર્ગં વિદાત ઇતિ વયં જાનીમઃ।

II યતો હેતોરેતસ્મિન્ વેશમિ તિષ્ઠન્તો વયં તં સ્વર્ગીયં વાસં પરિધાતુમ્ આકાઙ્ક્ષ્યમાણા નિઃશ્વસામઃ।

III તથાપીદાનીમપિ વયં તેન ન નગ્નાઃ કિન્તુ પરિહિતવસના મન્યામહે।

IV એતસ્મિન્ દૂષ્યે તિષ્ઠન્તો વયં ક્લિશ્યમાના નિઃશ્વસામઃ, યતો વયં વાસં ત્યક્તુમ્ ઇચ્છામસ્તન્નહિ કિન્તુ તં દ્વિતીયં વાસં પરિધાતુમ્ ઇચ્છામઃ, યતસ્તથા કૃતે જીવનેન મર્ત્ય ગ્રસિષ્યતે।

V એતદર્થં વયં યેન સૃષ્ટાઃ સ ઈશ્વર એવ સ યાસ્મભ્યં સત્યઙ્કારસ્ય પણસ્વરૂપમ્ આત્માનં દત્તવાન્।

VI અતએવ વયં સર્વદોત્સુકા ભવામઃ કિન્ન શરીરે યાવદ્ અસ્માભિ ન્યુષ્યતે તાવત્ પ્રભુતો દૂરે પ્રોષ્યત ઇતિ જાનીમઃ,

VII યતો વયં દૃષ્ટિમાર્ગે ન ચરામઃ કિન્તુ વિશ્વાસમાર્ગે

VIII અપરઞ્ચ શરીરાદ્ દૂરે પ્રવસ્તું પ્રભોઃ સન્નિઘૌ નિવસ્તુઆકાઙ્ક્ષ્યમાણા ઉત્સુકા ભવામઃ।

IX તસ્માદેવ કારણાદ્ વયં તસ્ય સન્નિઘૌ નિવસન્તસ્તસ્માદ્ દૂરે પ્રવસન્તો વા તસ્મૈ રોચિન્તું યતામહે।

X યસ્માત્ શરીરાવસ્થાયામ્ એકૈકેન કૃતાનાં કર્મણાં શુભાશુભફલપ્રાપ્તયે સર્વેસ્માભિઃ પ્રીષ્ટસ્ય વિચારાસનસમ્મુખ ઉપસ્થાતવ્યાં

XI અતએવ પ્રભો ભ્યાનાકત્વં વિજ્ઞાય વયં મનુજાન્ અનુનયામઃ કિન્નૈશ્વરસ્ય ગોચરે સપ્રકાશા ભવામઃ, યુષ્માકં સંવેદગોચરેડપિ સપ્રકાશા ભવામ ઇત્યાશંસામહે।

XII અનેન વયં યુષ્માકં સન્નિઘૌ પુનઃ સ્વાન્ પ્રશંસામ ઇતિ નહિ કિન્તુ યે મનો વિના મુખૈઃ શ્લાઘન્તે તેભ્યઃ પ્રત્યુત્તરદાનાય યૂયં યથાસ્માભિઃ શ્લાઘિતું શકનુથ તાદૃશમ્ ઉપાયં યુષ્મભ્યં વિતરામઃ।

XIII યદિ વયં હતજ્ઞાના ભવામસ્તાર્હિં તદ્ ઈશ્વરાર્થકં યદિ ચ સજ્ઞાના ભવામસ્તાર્હિં તદ્ યુષ્મદર્થકં।

XIV વયં પ્રીષ્ટસ્ય પ્રેમ્ના સમાકૃષ્યામહે યતઃ સર્વેષાં વિનિમયેન યદ્યેકો જનોડમ્નિયત તર્હિં તે સર્વે મૃતા ઇત્યાસ્માભિ બૃધ્યતે।

XV અપરઞ્ચ યે જીવન્તિ તે યત્ સ્વાર્થં ન જીવન્તિ કિન્તુ તેષાં કૃતે યો જનો મૃતઃ પુનરુત્થાપિતશ્ચ તમુદિશ્ય યત્ જીવન્તિ તદર્થમેવ સ સર્વેષાં કૃતે મૃતવાન્।

XVI અતો હેતોરિતઃ પરં કોડપ્યસ્માભિ જ્ઞાતિતો ન પ્રતિજ્ઞાતવ્યઃ। યદપિ પૂર્વં પ્રીષ્ટો જ્ઞાતિતોડસ્માભિઃ પ્રતિજ્ઞાતસ્તથાપીદાનીં જ્ઞાતિતઃ પુન ન પ્રતિજ્ઞાયતે।

XVII કેનચિત્ પ્રીષ્ટ આશ્રિતે નૂતના સૃષ્ટિ ભવતિ પુરાતનાનિ લુપ્યન્તે પશ્ય નિખિલાનિ નવીનાનિ ભવન્તિ।

XVIII સર્વઞ્ચૈતદ્ ઈશ્વરસ્ય કર્મ યતો યીશુપ્રીષ્ટેન સ એવાસ્માન્ સ્વેન સાદ્ધં સંહિતવાન્ સન્ધાનસમ્બન્ધીયાં પરિચર્યામ્ અસ્માસુ સમર્પિતવાંશ્ચ।

XIX યતઃ ઈશ્વરઃ પ્રીષ્ટમ્ અધિષ્ઠાય જગતો જનાનામ્ આગાંસિ તેષામ્ ઋણમિવ ન ગણાયન્ સ્વેન સાદ્ધં તાન્ સંહિતવાન્ સન્ધિવાર્તામ્ અસ્માસુ સમર્પિતવાંશ્ચ।

XX અતો વયં પ્રીષ્ટસ્ય વિનિમયેન દૌત્યં કર્મ સમ્પાદયામહે, ઈશ્વરશ્ચાસ્માભિ ર્યુષ્માન્ યાયાચ્યતે તતઃ પ્રીષ્ટસ્ય વિનિમયેન વયં યુષ્માન્ પ્રાર્થયામહે યૂયમીશ્વરેણ સન્ધતા।

XXI યતો વયં તેન યદ્ ઈશ્વરીયપુણ્યં ભવામસ્તદર્થં પાપેન સહ યસ્ય જ્ઞાતેયં નાસીત્ સ એવ તેનાસ્માકં વિનિમયેન પાપઃ કૃતઃ।

VI

- I तस्य सहाया वयं युष्मान् प्रार्थयामहे, ईश्वरस्यानुग्रहो युष्माभिर्वृथा न गृह्यतां।
- II तेनोक्तमेतत्, संश्रोष्यामि शुभे काले त्वदीयां प्रार्थनाम् अहं उपकारं करिष्यामि परित्राणदिने तवा पश्यतायं शुभकालः पश्यतेहं त्राणदिनं।
- III अस्माकं परियर्या यन्निष्कलङ्का भवेत् तदर्थं वयं कुत्रापि विधनं न जनयामः,
- IV किन्तु प्रयुरसिद्धिष्युता क्लेशो दैन्यं विपत् ताडना काराबन्धनं निवासहीनत्वं परिश्रमो जगद्विषयम् उपवसनं
- V निर्मलत्वं ज्ञानं मृदुशीलता हितैषिता
- VI पवित्र आत्मा निष्कपटं प्रेम सत्यालाप ईश्वरीयशक्ति
- VII दक्षिणामात्राभ्यां कराभ्यां धर्मस्त्रिधारणं
- VIII मानापमानयोरप्यातिसुष्यात्योर्भांगित्वम् अतैः सर्वैरीश्वरस्य प्रशंस्यान् परियारकान् स्वान् प्रकाशयामः।
- IX भ्रमकसमा वयं सत्यवादिनो भवामः, अपरिचितसमा वयं सुपरिचिता भवामः, मृतकल्पा वयं श्रुवामः, दण्डयमाना वयं न हन्यामहे,
- X शोकयुक्ताश्च वयं सदानन्दाभः, दरिद्रा वयं बहून् धनिनः कुर्मः, अकिञ्चनाश्च वयं सर्व्वे धारयामः।
- XI हे करिन्धिनः, युष्माकं प्रति ममास्यं मुक्तं ममान्तःकरणाच्च विकसितं।
- XII यूयं ममान्तरे न सङ्कोचिताः किञ्च यूयमेव सङ्कोचितयिताः।
- XIII किन्तु मह्यं न्याय्यङ्गलदानार्थं युष्माभिरपि विकसितैर्भवितव्यम् इत्यहं निजबालकानि युष्मान् वदामि।
- XIV अपरम् अप्रत्ययिभिः सार्द्धं यूयम् अेकयुगे बद्धा मा भूत, यस्माद् धर्माधर्मयोः कः सम्बन्धोऽस्ति? तिमिरेण सद्धं प्रभाया वा का तुलनास्ति?
- XV बिलीयावदेवेन साकं प्रीष्टस्य वा का सन्धिः? अविश्वासिना सार्द्धं वा विश्वासिलोकस्यांशः कः?
- XVI ईश्वरस्य मन्दिरेण सह वा देवप्रतिमानां का तुलना? अमरस्येश्वरस्य मन्दिरे यूयमेवा ईश्वरेण तदुक्तं यथा, तेषां मध्येऽहं स्वावासं निधास्यामि तेषां मध्ये य यातायातं कुर्वन् तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते य मल्लोका भविष्यन्ति।
- XVII अतो हेतोः परमेश्वरः कथयति यूयं तेषां मध्याद् बहिर्भूय पृथग् भवत, किमप्यमेध्यं न स्पृशत; तेनाहं युष्मान् ग्राहीष्यामि,
- XVIII युष्माकं पिता भविष्यामि य, यूयञ्च मम कन्यापुत्रा भविष्यथेति सर्व्वशक्तिमता परमेश्वरेणोक्तं।

VII

- I अतरेव हे प्रियतमाः, अेतादृशीः प्रतिज्ञाः प्राप्तेरस्माभिः शरीरात्मनोः सर्व्वमालिन्यम् अपमृज्येश्वरस्य भक्त्या पवित्रायारः साध्यतां।
- II यूयम् अस्मान् गृह्णीता अस्माभिः कस्याप्यन्यायो न कृतः कोऽपि न वञ्चितः।
- III युष्मान् दोषिणः कर्त्तमहं वाक्यमेतद् वदामीति नहि युष्माभिः सह श्रवणाय मरणाय वा वयं युष्मान् स्वान्तःकरणैर्धारयाम इति पूर्व्वं मयोक्तं।
- IV युष्मान् प्रति मम महत्साहो जायते युष्मान् अद्यहं बहु श्लाघे य तेन सर्व्वकलेशसमयेऽहं सान्त्वनया पूर्णो हर्षोण प्रकुल्लितश्च भवामि।
- V अस्मासु माकिदनियादेशम् आगतेष्वस्माकं शरीरस्य कायिदपि शान्तिर्नाभवत् किन्तु सर्व्वतो बहिर्विरोधेनान्तश्च भीत्या वयम् अपीडयामहि।
- VI किन्तु नम्राणां सान्त्वयिता य ईश्वरः स तीतस्यागमनेनास्मान् असान्त्वयत्।
- VII केवलं तस्यागमनेन तन्नहि किन्तु युष्मन्तो जातया तस्य सान्त्वनयापि, यतोऽस्मासु युष्माकं हार्दविलापासकतत्वेष्वस्माकं समीपे वर्णितेषु मम महानन्दो जातः।
- VIII अहं पत्रेण युष्मान् शोकयुक्तान् कृतवान् इत्यस्माद् अन्वतप्ये किन्त्वधुना नानुतप्यो तेन पत्रेण यूयं क्षणमात्रं शोकयुक्तीभूता इति मया दृश्यते।

IX ઇત્યસ્મિન્ યુષ્માકં શોકેનાહં દ્રષ્યામિ તન્નહિં કિન્તુ મનઃપરિવર્તનાય યુષ્માકં શોકોડભવદ્ ઇત્યનેન દ્રષ્યામિ યતોડસ્મત્તો યુષ્માકં કાપિ હાનિ ચન્ન ભવેત્ તદર્થ યુષ્માકમ્ ઈશ્વરીયઃ શોકો જાતઃ।

X સ ઈશ્વરીયઃ શોકઃ પરિત્રાણજનકં નિરનુતાપં મનઃપરિવર્તનં સાધયતિ કિન્તુ સાંસારિકઃ શોકો મૃત્યું સાધયતિ।

XI પશ્યત તેનેશ્વરીયેણ શોકેન યુષ્માકં કિં ન સાધિતં? યત્નો દોષપ્રક્ષાલનમ્ અસન્તુષ્ટત્વં હાદમ્ આસક્તત્વં ફલદાનશ્ચૈતાનિ સર્વ્વાણિ। તસ્મિન્ કર્મણિ યૂયં નિર્મલા ઇતિ પ્રમાણં સર્વ્વેણ પ્રકારેણ યુષ્માભિ દંત્તં।

XII યેનાપરાહ્દં તસ્ય કૃતે કિંવા યસ્યાપરાહ્દં તસ્ય કૃતે મયા પત્રમ્ અલેપિ તન્નહિં કિન્તુ યુષ્માનધ્યસ્માકં યત્નો યદ્ ઈશ્વરસ્ય સાક્ષાદ્ યુષ્મત્સમીપે પ્રકાશેત તદર્થમેવા

XIII ઉક્તકારણાદ્ વયં સાન્તવનાં પ્રાપ્તાઃ; તાઞ્ચ સાન્તવનાં વિનાવરો મહાહ્લાદસ્તીતસ્યાહ્લાદદસ્માભિ લ્બધઃ; યતસ્તસ્યાત્મા સર્વ્વે યુષ્માભિસ્તુપ્તઃ।

XIV પૂર્વ્વ તસ્ય સમીપેડતં યુષ્માભિર્યદ્ અશ્લાઘે તેન નાલજ્જે કિન્તુ વયં યદ્દદ્ યુષ્માન્ પ્રતિ સત્યભાવેન સકલમ્ અભાષામહિ તદ્દત્ તીતસ્ય સમીપેડસ્માકં શ્લાઘનમપિ સત્યં જાતાં

XV યૂયં કીદુક્ તસ્યાજ્ઞા અપાલયત ભયકમ્પાભ્યાં તં ગૃહીતવન્તશ્ચૈતસ્ય સ્મરણાદ્ યુષ્માસુ તસ્ય સ્નેહો બાહુલ્યેન વર્તતે।

XVI યુષ્માસ્વહં સર્વ્વમાશંસે, ઇત્યસ્મિન્ મમાહ્લાદો જાયતે।

VIII

I હે ભ્રાતરઃ; માકિદનિયાદેશસ્થાસુ સમિતિષુ પ્રકાશિતો ય ઈશ્વરસ્યાનુગ્રહસ્તમહં યુષ્માન્ જ્ઞાપયામિ।

II વસ્તુતો બહુફલેશપરીક્ષાસમયે તેષાં મહાનન્દોડતીવદીનતા ય વદાન્યતાયાઃ પ્રચુરફલમ્ અફલયતાં।

III તે સ્વેચ્છયા યથાશક્તિ કિંચ્ચાતિશક્તિ દાન ઉદ્યુક્તા અભવન્ ઇતિ મયા પ્રમાણીક્રિયતે।

IV વયઞ્ચ યત્ પવિત્રલોકેભ્યસ્તેષાં દાનમ્ ઉપકારાર્થકમ્ અંશનઞ્ચ ગૃહ્લામસ્તદ્ બહુનુનયેનાસ્માન્ પ્રાર્થિતવન્તઃ।

V વયં યાદુક્ પ્રત્યૈક્ષામહિ તાદૃગ્ અકૃત્વા તેડગે પ્રભવે તતઃ પરમ્ ઈશ્વરસ્યેચ્છયાસ્મભ્યમપિ સ્વાન્ ન્યવેદયન્।

VI અતો હેતોસ્ત્વં યથારબ્ધવાન્ તથૈવ કરિન્થિનાં મધ્યેડપિ તદ્ દાનગ્રહણં સાધયેતિ યુષ્માન્ અધિ વયં તીતં પ્રાર્થયામહિ।

VII અતો વિશ્વાસો વાક્યપટુતા જ્ઞાનં સર્વ્વોત્સાહો ડસ્માસુ પ્રેમ ચૈતૈ ગુણૈ યૂયં યથાપરાન્ અતિશેધ્વે તથૈવૈતેન ગુણેનાપ્યતિશેધ્યાં।

VIII એતદ્ અહમ્ આજ્ઞયા કથયામીતિ નહિ કિન્ત્વન્યેષામ્ ઉત્સાહકારણાદ્ યુષ્માકમપિ પ્રેમ્નઃ સારલ્યં પરીક્ષિતુમિચ્છતા મચૈતત્ કથ્યતે।

IX યૂયઞ્ચાસ્મત્રભો યૈશુખ્રીષ્ટસ્યાનુગ્રહં જાનીથ યતસ્તસ્ય નિર્ધનત્વેન યૂયં યદ્ ધનિનો ભવથ તદર્થ સ ધની સન્નપિ યુષ્મત્કૃતે નિર્ધનોડભવત્।

X એતસ્મિન્ અહં યુષ્માન્ સ્વવિચારં જ્ઞાપયામિ ગતં સંવત્સરમ્ આરભ્ય યૂયં કેવલં કર્મ કર્ત્વં તન્નહિ કિન્ત્વિચ્છુકતાં પ્રકાશયિતુમાધુપાહ્યાભ્યધ્વં તતો હેતો યુષ્મત્કૃતે મમ મન્ત્રણા ભદ્રા।

XI અતો ડધુના તત્કર્મસાધનં યુષ્માભિઃ ક્રિયતાં તેન યદ્દદ્ ઇચ્છુકતાયામ્ ઉત્સાહસ્તદ્દદ્ એકૈકસ્ય સમ્પદનુસારેણ કર્મસાધનમ્ અપિ જનિષ્યતે।

XII યસ્મિન્ ઇચ્છુકતા વિદ્યતે તેન યન્ન ધાર્યતે તસ્માત્ સોડનુગૃહ્યત ઇતિ નહિ કિન્તુ યદ્ ધાર્યતે તસ્માદેવા

XIII યત ઇતરેષાં વિરામેણ યુષ્માકઞ્ચ ક્લેશેન ભવિતવ્યં તન્નહિં કિન્તુ સમતયૈવા

XIV વર્તમાનસમયે યુષ્માકં ધનાધિક્યેન તેષાં ધનન્યૂનતા પૂરયિતવ્યા તસ્માત્ તેષામપ્યાધિક્યેન યુષ્માકં ન્યૂનતા પૂરયિષ્યતે તેન સમતા જનિષ્યતે।

XV તદેવ શાસ્ત્રેડપિ લિખિતમ્ આસ્તે યથા, યેનાધિકં સંગૃહીતં તસ્યાધિકં નાભવત્ યેન ચાલ્પં સંગૃહીતં તસ્યાલ્પં નાભવત્।

XVI યુષ્માકં હિતાય તીતસ્ય મનસિ ય ઈશ્વર ઇમમ્ ઉદ્યોગં જનિતવાન્ સ ધન્યો ભવતુ।

XVII तीतोऽस्माकं प्रार्थनां गृहीतवान् किञ्च स्वयम् उद्युक्तः सन् स्वेच्छया युष्मत्समीपं गतवान्।
XVIII तेन सह योऽपर ऐको भ्रातास्माभिः प्रेषितः सुसंवादात् तस्य सुभ्यात्या सर्वाः समितयो व्याप्ताः।

XIX प्रभो गौरवाय युष्माकम् एच्छुकतायै य स समितिभिरेतस्यै दानसेवायै अस्माकं सङ्गित्वे न्ययोऽप्यत।

XX यतो या मडोपायनसेवास्माभि विधीयते तामधि वयं यत् केनापि न निन्दामहे तदर्थं यतामहे।

XXI यतः केवलं प्रभोः साक्षात् तन्नहि किन्तु मानवानामपि साक्षात् सदाचारं कर्तुम् आलोचामहे।

XXII ताभ्यां सहापर ऐको यो भ्रातास्माभिः प्रेषितः सोऽस्माभिर्बहुविषयेषु बहवामान् परीक्षित उद्योगीव प्रकाशितश्च किन्त्वधुना युष्मासु दृढविश्वासात् तस्योत्साहो बहु ववृधे।

XXIII यदि कश्चित् तीतस्य तत्त्वं जिज्ञासते तर्हि स मम सहभागी युष्मन्मध्ये सहकारी य, अपरयो भ्रात्रोस्तत्त्वं वा यदि जिज्ञासते तर्हि तौ समितीनां दूतौ प्रीष्टस्य प्रतिबिम्बौ येति तेन ज्ञायतां।

XXIV अतो हेतोः समितीनां समक्षं युष्मत्प्रभोऽस्माकं श्लाघायाश्च प्रामाण्यं तान् प्रति युष्माभिः प्रकाशयितव्यां।

IX

I पवित्रलोकानाम् उपकारार्थकसेवामधि युष्मान् प्रति मम लिपनं निष्प्रयोजनं।

II यत आभायादेशस्था लोका गतवर्षम् आरभ्य तत्कार्यं उद्यताः सन्तीति वाक्येनाहं माकिदनीयलोकानां समीपे युष्माकं याम् एच्छुकतामधि श्लाघे ताम् अवगतोऽस्मि युष्माकं तस्माद् उत्साहाय्यापरेषां बहूनाम् उद्योगो जातः।

III किञ्चित्स्मिन् युष्मान् अध्यक्षमाकं श्लाघा यद् अतथ्या न भवेत् यूयञ्च मम वाक्यानुसाराद् यद् उद्यतास्तिष्ठेत् तदर्थमेव ते भ्रातरो मया प्रेषिताः।

IV यस्मात् मया साद्धं कैश्चित् माकिदनीयभ्रातृभिरागत्य यूयमनुद्यता एति यदि दृश्यते तर्हि तस्माद् दृढविश्वासाद् युष्माकं लज्जा जनिष्यत् एत्यस्माभिर्न वक्तव्यं किन्त्वस्माकमेव लज्जा जनिष्यते।

V अतः प्राक् प्रतिज्ञातं युष्माकं दानं यत् सञ्चितं भवेत् तस्य यद् ग्राहकतायाः इलम् अभूत्वा दानशीलताया अवे इलं भवेत् तदर्थं ममाग्रे गमनाय तत्सञ्चयनाय य तान् भ्रातृन् आदेषुमहं प्रयोजनम् अभन्ये।

VI अपरमपि व्याहाराभि केनयित् क्षुद्रभावेन बीजेषूपतेषु स्वल्पानि शस्यानि कर्त्तिष्यन्ते, किञ्च केनयिद् बहुदमेवेन बीजेषूपतेषु बहूनि शस्यानि कर्त्तिष्यन्ते।

VII अेकैकेन स्वमनसि यथा निश्चीयते तथैव दीयतां केनापि कातरेण भीतेन वा न दीयतां यत ईश्वरो हृष्टमानसे दातरि प्रीयते।

VIII अपरम् ईश्वरो युष्मान् प्रति सर्वविधं बहुप्रदं प्रसादं प्रकाशयितुम् अर्हति तेन यूयं सर्वविषये यथेष्टं प्राप्य सर्वेण सत्कर्मणा बहुफलवन्तो भविष्यथ।

IX अेतस्मिन् लिपितमास्ते, यथा, व्ययते स जनो रायं दुर्गतेभ्यो ददाति या नित्यस्थायी य तद्धर्मः।

X बीजे लेजनीयम् अन्नञ्च वप्रे येन विश्राण्यते स युष्मत्स्यम् अपि बीजे विश्राण्य बहुलीकरिष्यति युष्माकं धर्मङ्गलानि वर्द्धयिष्यति य।

XI तेन सर्वविषये सधनीभूतै र्युष्माभिः सर्वविषये दानशीलतायां प्रकाशितायाम् अस्माभिरीश्वरस्य धन्यवाद् साधयिष्यते।

XII अेतयोपकारसेवया पवित्रलोकानाम् अर्थाभावस्य प्रतीकारो जायत एति केवलं नहि किन्त्वीश्वरस्य धन्यवाद्दोऽपि बाहुल्येनोत्पाद्यते।

XIII यत अेतस्माद् उपकारकरणाद् युष्माकं परीक्षितत्वं भुद्व्वा बहुभिः प्रीष्टसुसंवादाङ्गीकरणे युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वात् तद्भागित्वे य तान् अपरांश्च प्रति युष्माकं दातृत्वाद् ईश्वरस्य धन्यवाद् कारिष्यते।

XIV युष्मदर्थं प्रार्थनां कृत्वा य युष्मास्वीश्वरस्य गरिष्ठानुग्राहाद् युष्मासु तैः प्रेम कारिष्यते।

XV अपरम् ईश्वरस्यानिर्व्वयनीयदानात् स धन्यो भूयात्।

X

I युष्मत्प्रत्यक्षे नम्रः किन्तु परोक्षे प्रगल्भः पौलोऽहं प्रीष्टस्य क्षान्त्या विनीत्या य युष्मान् प्रार्थये।

II मम प्रार्थनीयमिदं वयं यैः शारीरिकायारिणो मन्थामहे तान् प्रति यां प्रगल्भतां प्रकाशयितुं निश्चिनोमि सा प्रगल्भता समागतेन मयाचरितव्या न भवतु।

III यतः शरीरे यरन्तोऽपि वयं शारीरिकं युद्धं न कुर्मः।

IV अस्माकं युद्धास्त्राणि य न शारीरिकानि किन्त्वीश्वरेण दुर्गभङ्गनाय प्रबलानि भवन्ति,

V तैश्च वयं वितर्कान् ईश्वरीयतत्त्वज्ञानस्य प्रतिबन्धिकां सर्वां चित्तसमुन्नतिञ्च निपातयामः सर्वसङ्कल्पञ्च बन्धिनं कृत्वा श्रीष्टस्याज्ञाग्राहिकां कुर्मः,

VI युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वे सिद्धे सति सर्वस्याज्ञालङ्घनस्य प्रतीकारं कर्तुम् उद्यता आस्महे या

VII यद् दृष्टिगोचरं तद् युष्माभिर्दृश्यतां अहं श्रीष्टस्य लोकं एति स्वमनसि येन विज्ञायते स यथा श्रीष्टस्य भवति वयम् अपि तथा श्रीष्टस्य भवाम एति पुनर्विविच्य तेन बुध्यतां।

VIII युष्माकं निपाताय तन्नहि किन्तु निष्कार्यै प्रभुना दत्तं यदस्माकं सामर्थ्यं तेन यद्यपि किञ्चिद् अधिकं श्लाघे तथापि तस्मान्न त्रिष्ये।

IX अहं पत्रैर् युष्मान् त्रासयामि युष्माभिरेतन्न मन्यतां।

X तस्य पत्राणि गुरुतराणि प्रबलानि य भवन्ति किन्तु तस्य शारीरसाक्षात्कारो दुर्बल आलापश्च तुच्छनीय एति कैश्चिद् उच्यते।

XI किन्तु परोक्षे पत्रैर् भाषमाणाम् वयं यादृशाः प्रकाशामहे प्रत्यक्षे कर्म कुर्वन्तोऽपि तादृशा अत्र प्रकाशिष्यामहे तत् तादृशेन वायालेन ज्ञायतां।

XII स्वप्रशंसकानां केषाञ्चिन्मध्ये स्वान् गारायितुं तैः स्वान् उपमातुं वा वयं प्रगल्भा न भवामः, यतस्ते स्वपरिमाणेन स्वान् परिमितेन स्वैश्च स्वान् उपमितेन तस्मात् निर्बर्षा भवन्ति या

XIII वयम् अपरिमितेन न श्लाघिष्यामहे किन्त्वीश्वरेण स्वरञ्जवा युष्मद्देशगामि यत् परिमाणम् अस्मदर्थं निरूपितं तेनैव श्लाघिष्यामहे।

XIV युष्माकं देशोऽस्माभिरगन्तव्यस्तस्माद् वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घामहे तन्नहि यतः श्रीष्टस्य सुसंवादेनापरेषां प्राग् वयमेव युष्मान् प्राप्तवन्तः।

XV वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घ्य परक्षेत्रेण श्लाघामहे तन्नहि, किञ्च युष्माकं विश्वासे वृद्धिं गते युष्मद्देशोऽस्माकं सीमा युष्माभिर्दीर्घं विस्तारयिष्यते,

XVI तेन वयं युष्माकं पश्चिमदिक्स्थेषु स्थानेषु सुसंवादे घोषयिष्यामः, एतत् परसीमायां परेण यत् परिष्कृतं तेन न श्लाघिष्यामहे।

XVII यः कश्चित् श्लाघमानः स्यात् श्लाघतां प्रभुना स हि।

XVIII स्वेन यः प्रशंस्यते स परीक्षितो नहि किन्तु प्रभुना यः प्रशंस्यते स अत्र परीक्षितः।

XI

I यूयं ममाज्ञानतां क्षणं यावत् सोढुम् अर्हथ, अतः सा युष्माभिः सहातां।

II ईश्वरे ममासक्तत्वाद् अहं युष्मानघि तपे यस्मात् सती कन्यामिव युष्मान् अकस्मिन् वरेऽर्थतः श्रीष्टे समर्पयितुम् अहं वाग्दानम् अकार्षीं।

III किन्तु सर्पोण स्वभलतया यद्दद् हवा वञ्चयाञ्चके तद्दत्तं श्रीष्टं प्रति सतीत्वाद् युष्माकं भ्रंशः सम्भविष्यतीति भिभेमि।

IV अस्माभिरनाप्यापितोऽपरः कश्चिद् यीशु र्थिदि केनयिद् आगन्तुकनाप्याप्यते युष्माभिः प्रागलब्ध आत्मा वा यदि लभ्यते प्रागगृहीतः सुसंवादे वा यदि गृह्यते तर्हि मन्ये यूयं सम्यक् सङ्घिष्यध्वे।

V किन्तु मुष्येभ्यः प्रेरितेभ्योऽहं केनयित् प्रकारेण न्यूनो नास्मीति बुध्ये।

VI मम वाक्पटुताया न्यूनत्वे सत्यपि ज्ञानस्य न्यूनत्वं नास्ति किन्तु सर्वविषये वयं युष्मद्रोचरे प्रकाशामहे।

VII युष्माकम् उन्नतयै मया नम्रतां स्वीकृत्येश्वरस्य सुसंवादे विना वेतनं युष्माकं मध्ये यद् अघोष्यत तेन मया किं पापम् अकारि?

VIII युष्माकं सेवनायाहम् अन्यसमितिभ्यो भृति गृह्णन् धनमपहतवान्,

IX यदा य युष्मन्मध्येऽवडर्ते तदा ममार्थाभावे जाते युष्माकं कोऽपि मया न पीडितः; यतो मम सोऽर्थाभावो माकिंनयादेशाद् आगतै भ्रातृभि न्यवार्यत, एतथमहं क्कापि विषये यथा युष्मासु भारो न भवामि तथा मयात्मरक्षा कृता कर्तव्या या

X श्रीष्टस्य सत्यता यदि मयि तिष्ठति तर्हि ममैषा श्लाघा निमिषाभावादेशे केनापि न रोत्स्यते।

XI अतस्य कारणं किं? युष्मासु मम प्रेम नास्त्येतत् किं तदकारणं? तद् ईश्वरो वेत्ति।

XII ये छिद्रमन्विष्यन्ति ते यत् किमपि छिद्रं न लभन्ते तदर्थमेव तत् कर्म मया कियते कारिष्यते य तस्मात् ते येन श्लाघन्ते तेनास्माकं समाना भविष्यन्ति।

XIII तादृशा भाक्तप्रेरिताः प्रवञ्चकाः कारवो भूत्वा श्रीष्टस्य प्रेरितानां वेशं धारयन्ति।

XIV तस्याश्चर्यं नहि; यतः स्वयं शयतानपि तेजस्विदूतस्य वेशं धारयति,

XV ततस्तस्य परियारका अपि धर्मपरियारकाणां वेशं धारयन्तीत्यद्भुतं नहि; किन्तु तेषां कर्माणि यादृशानि इवान्यपि तादृशानि भविष्यन्ति।

XVI अहं पुन र्वदामि कोऽपि मां निर्बोधं न मन्यतां किञ्च यद्यपि निर्बोधो भवेयं तथापि यूयं निर्बोधमिव मामनुगृह्य क्षणैकं यावत् ममात्मश्लाघाम् अनुजानीत।

XVII अतस्याः श्लाघाया निमित्तं मया यत् कथितव्यं तत् प्रभुनादिष्टेनेव कथ्यते तन्नहि किन्तु निर्बोधेनेव।

XVIII अपरे बहवः शारीरिकश्लाघां कुर्वन्ते तस्माद् अहमपि श्लाघिष्ये।

XIX बुद्धिमन्तो यूयं सुभेन निर्बोधानाम् आचारं सङ्घ्ने।

XX कोऽपि यदि युष्मान् दासान् करोति यदि वा युष्माकं सर्वस्वं ग्रसति यदि वा युष्मान् हरति यदि वात्माभिमानी भवति यदि वा युष्माकं कपोलम् आहन्ति तर्हि तदपि यूयं सङ्घ्ने।

XXI दौर्बल्य्याद् युष्माभिरवमानिता एव वयं भाषामहे, किन्त्वपरस्य कस्यचिद् येन प्रगल्भता जायते तेन ममापि प्रगल्भता जायत एति निर्बोधेनेव मया वक्तव्यं।

XXII ते किम् एब्रिलोकाः? अहमपीब्री। ते किम् एसायेलीयाः? अहमपीसायेलीयाः। ते किम् एब्राहीमो वंशाः? अहमपीब्राहीमो वंशः।

XXIII ते किं श्रीष्टस्य परियारकाः? अहं तेभ्योऽपि तस्य महापरियारकः; किन्तु निर्बोध एव भाषे, तेभ्योऽप्यहं बहुपरिश्रमे बहुप्रहारे बहुवारं कारायां बहुवारं प्राणनाशसंशये य पतितवान्।

XXIV यिहूदीयेरहं पञ्चकृत्व ऒनयत्वारिशत्रुप्रहारैराहतस्त्रिर्वत्राघातम् अककृत्वः प्रस्तराघातञ्च प्रप्तवान्।

XXV वारत्रयं पोतभञ्जनेन क्लिष्टोऽहम् अगाधसलिले दिनमेकं रात्रिमेकाञ्च यापितवान्।

XXVI बहुवारं यात्राभि र्दानीनां सङ्कटै र्दस्यूनां सङ्कटैः स्वजातीयानां सङ्कटै र्भिन्नजातीयानां सङ्कटै र्नगरस्य सङ्कटै र्भरुभूमेः सङ्कटै सागरस्य सङ्कटै र्भक्तिभ्रातृणां सङ्कटैश्च।

XXVII परिश्रमकलेशाभ्यां वारं वारं जागरणेन क्षुधातृषणाभ्यां बहुवारं निराहारेण शीतनञ्जताभ्याञ्चाहं कालं यापितवान्।

XXVIII तादृशं नैमित्तिकं दुःखं विनाहं प्रतिदिनम् आकुलो भवामि सर्वासां समितीनां यिन्ता य मयि वर्तते।

XXIX येनाहं न दृब्वलीभवामि तादृशं दौर्बल्यं कः पाप्नोति?

XXX यदि मया श्लाघितव्यं तर्हि स्वदृब्वलतामधि श्लाघिष्ये।

XXXI मया मृषावाक्यं न कथ्यत एति नित्यं प्रशंसनीयोऽस्माकं प्रभो र्यीशुश्रीष्टस्य तात ईश्वरो जानाति।

XXXII एम्पेकनगरेऽरिताराजस्य कार्याध्यक्षो मां धर्तुम् एच्छन् यदा सैन्यैस्तद् एम्पेकनगरम् अरक्षयत्।

XXXIII तदाहं लोकेः पिटकमध्ये प्राचीरगवाक्षेणावरोहितस्तस्य करात् त्राणं प्रापं।

XII

I आत्मश्लाघा ममानुपयुक्ता किन्त्वहं प्रभो र्दर्शनादेशानाम् आप्यानं कथयितुं प्रवर्तो।

II एतश्चतुर्दशवत्सरेभ्यः पूर्वं मया परियित अेको जन्स्तृतीयं स्वर्गमनीयत, स सशरीरेण निःशरीरेण वा तत् स्थानमनीयत तदहं न जानामि किन्त्वीश्वरो जानाति।

- III स मानवः स्वर्गं नीतः सन् अकथ्यानि मर्त्यवागतीतानि य वाक्यानि श्रुतवान्।
- IV किन्तु तदानीं स सशरीरो निःशरीरो वासीत् तन्मया न ज्ञायते तद् ईश्वरेणैव ज्ञायते।
- V तमध्ये च स्वाधिष्ये मामधि नान्येन केनचिद् विषयेण स्वाधिष्ये केवलं स्वदौर्बल्येन स्वाधिष्ये।
- VI यद्यत् आत्मस्वाधां कर्तुम् इच्छेयं तथापि निर्बोध एव न भविष्यामि यतः सत्यमेव कथयिष्यामि, किन्तु लोका मां यादृशं पश्यन्ति मम वाक्यं श्रुत्वा वा यादृशं मां मन्यते तस्मात् श्रेष्ठं मां यत्र गणयन्ति तदर्थमहं ततो विरस्यामि।
- VII अपरम् उन्मत्तदर्शनप्राप्तितो यद्यत् आत्माभिमानो न भवामि तदर्थं शरीरवेदकम् अकं शूलं मह्यम् अद्यापि तत् मदीयात्माभिमाननिवारणार्थं मम ताडयिता शयतानो हूतः।
- VIII मत्तस्तस्य प्रस्थानं याचितुमहं त्रिस्तमधि प्रभुमुद्दिश्य प्रार्थनां कृतवान्।
- IX ततः स मामुक्तवान् ममानुग्रहस्तव सर्वसाधकः, यतो दौर्बल्यत् मम शक्तिः पूर्वातां गच्छतीति। अतः श्रीष्टस्य शक्तिं र्थमां आश्रयति तदर्थं स्वदौर्बल्येन मम स्वाधनं सुभ्रं।
- X तस्मात् श्रीष्टेतो दौर्बल्यनिन्दादरिद्रताविपक्षताकष्टादिषु सन्तुष्याम्यहं। यदाहं दुर्बलोऽस्मि तदैव सबलो भवामि।
- XI अतेनात्मस्वाधनेनाहं निर्बोध एवाभवत् किन्तु यूयं तस्य कारणं यतो मम प्रशंसा युष्माभिरेव कर्तव्यासीत्। यद्यप्यम् अगणयो भवेयं तथापि मुष्यतमेभ्यः प्रेरितेभ्यः केनापि प्रकारेण नाहं न्यूनोऽस्मि।
- XII सर्वथाद्भुतक्रियाशक्तिलक्षणैः प्रेरितस्य चिह्नानि युष्माकं मध्ये सदैव्यं मया प्रकाशितानि।
- XIII मम पालनार्थं यूयं मया भाराकान्ता नाभवतैतद् अकं न्यूनत्वं विनापराभ्यः समितिभ्यो युष्माकं किं न्यूनत्वं जातं? अनेन मम दोषं क्षमध्वं।
- XIV पश्यत तृतीयवारं युष्मत्समीपं गन्तुमुद्यतोऽस्मि तत्राप्यहं युष्मान् भाराकान्तान् न करिष्यामि। युष्माकं सम्प्रतिमहं न मृगये किन्तु युष्मानेव, यतः पित्रोः कृते सन्तानानां धनसञ्चयोऽनुपयुक्तः किन्तु सन्तानानां कृते पित्रो धनसञ्चय उपयुक्तः।
- XV अपरञ्च युष्मासु बहु प्रीयमाणोऽप्यहं यद् युष्मत्तोऽल्पं प्रम लभे तथापि युष्माकं प्राणरक्षार्थं सानन्दं बहु व्ययं सर्वव्ययञ्च करिष्यामि।
- XVI यूयं मया किञ्चिदपि न भाराकान्ता एति सत्यं, किन्त्वहं धूर्तः सन् एलेन युष्मान् वञ्चितवान् अतत् किं केनचिद् वक्तव्यं?
- XVII युष्मत्समीपं मया ये लोकाः प्रहितास्तेषामेकेन किं मम कोऽप्यर्थलाभो जातः?
- XVIII अहं तीतं विनीय तेन सार्द्धं भ्रातरमेकं प्रेषितवान् युष्मत्तस्तीतेन किम् अर्थो लब्धः? अकस्मिन् भाव अकस्य पदचिह्नेषु यावां किं न यरितवन्तौ?
- XIX युष्माकं समीपे वयं पुनर्दोषक्षालनकथां कथयाम एति किं व्युद्यध्वे? हे प्रियतमाः, युष्माकं निष्ठार्थं वयमीश्वरस्य समक्षं श्रीष्टेन सर्वाण्येतानि कथयामः।
- XX अहं यदागमिष्यामि, तदा युष्मान् यादृशान् द्रष्टुं नेच्छामि तादृशान् द्रक्ष्यामि, यूयमपि मां यादृशं द्रष्टुं नेच्छथ तादृशं द्रक्ष्यथ, युष्मन्मध्ये विवाह ईर्ष्या क्रोधो विपक्षता परापवादः कर्णोपनं दर्पः कलहश्चैते भविष्यन्ति।
- XXI तेनाहं युष्मत्समीपं पुनरागत्य मदीयेश्वरेण नमयिष्ये, पूर्वं कृतपापान् लोकान् स्वीयाशुचितावेश्यागमनलम्पटतारणान् अनुतापम् अकृतवन्तो दृष्ट्वा य तानधि मम शोको जनिष्यत एति बिभेमि।

XIII

- I अतत्तृतीयवारम् अहं युष्मत्समीपं गच्छामि तेन सर्वा कथा द्वयोस्त्रयाणां वा साक्षिणां मुपेन निश्चेष्यते।
- II पूर्वं ये कृतपापास्तेभ्योऽन्येभ्यश्च सर्वेभ्यो मया पूर्वं कथितं, पुनरपि विद्यमानेनवेदानीम् अविद्यमानेन मया कथ्यते, यदा पुनरागमिष्यामि तदाहं न क्षमिष्ये।
- III श्रीष्टो मया कथां कथयत्येतस्य प्रमाणं यूयं मृगयध्वे, स तु युष्मान् प्रति दुर्बलो नहि किन्तु सबल अवे।

IV યદ્યપિ સ દુર્બલતયા કુશ આરોપ્યત તથાપીશ્વરીયશક્તયા જીવતિ; વયમપિ તસ્મિન્ દુર્બલા ભવામઃ; તથાપિ યુષ્માન્ પ્રતિ પ્રકાશિતયેશ્વરીયશક્તયા તેન સહ જીવિષ્યામઃ।

V અતો યૂયં વિશ્વાસયુક્તા આધ્વે ન વેતિ જ્ઞાતુમાત્મપરીક્ષાં કુરુધ્વં સ્વાનેવાનુસન્ધતા યીશુઃ પ્રીષ્ટો યુષ્મન્મધ્યે વિદ્યેતે સ્વાનધિ તત્ કિં ન પ્રતિજ્ઞાનીય? તસ્મિન્ અવિદ્યમાને યૂયં નિષ્પ્રમાણા ભવથા

VI કિન્તુ વયં નિષ્પ્રમાણા ન ભવામ ઇતિ યુષ્માભિ ભોત્સ્યતે તત્ર મમ પ્રત્યાશા જાયતો

VII યૂયં કિમપિ કુત્સિતં કર્મ્મ યન્ન કુરુથ તદ્દહમ્ ઈશ્વરમુદ્દિશ્ય પ્રાર્થયો વયં યત્ પ્રામાણિકા ઇવ પ્રકાશામહે તદર્થં તત્ પ્રાર્થયામહ ઇતિ નહિ, કિન્તુ યૂયં યત્ સદાચારં કુરુથ વયન્ન નિષ્પ્રમાણા ઇવ ભવામસ્તદર્થી

VIII યતઃ સત્યતાયા વિપક્ષતાં કર્તુ વયં ન સમર્થાઃ કિન્તુ સત્યતાયાઃ સાહાય્યં કર્તુમેવા

IX વયં યદા દુર્બલા ભવામસ્તદા યુષ્માન્ સબલાન્ દૃષ્ટવાનન્દામો યુષ્માકં સિદ્ધત્વં પ્રાર્થયામહે યા

X અતો હેતોઃ પ્રભુ યુષ્માકં વિનાશાય નહિ કિન્તુ નિષ્ઠાયૈ યત્ સામર્થ્યમ્ અસ્મભ્યં દત્તવાન્ તેન યદ્ ઉપસ્થિતિકાલે કાઠિન્યં મયાચરિતવ્યં ન ભવેત્ તદર્થમ્ અનુપસ્થિતેન મયા સર્વાણ્યેતાનિ લિપ્યન્તો

XI હે ભ્રાતરઃ, શેષે વદામિ યૂયમ્ આનન્દત સિદ્ધા ભવત પરસ્પરં પ્રબોધયત, એકમનસો ભવત પ્રણયભાવમ્ આચરતા પ્રેમશાન્ત્યોરાકર ઈશ્વરો યુષ્માકં સહાયો ભૂયાત્।

XII યૂયં પવિત્રયુખ્બનેન પરસ્પરં નમસ્કુરુધ્વાં

XIII પવિત્રલોકાઃ સર્વે યુષ્માન્ નમન્તી

XIV પ્રભો રીશુપ્રીષ્ટયાનુગ્રહ ઈશ્વરસ્ય પ્રેમ પવિત્રસ્યાત્મનો ભાગિત્વન્ન સર્વાન્ યુષ્માન્ પ્રતિ ભૂયાત્। તથાસ્તુ।

गालातिनः पत्रं

I मनुष्येभ्यो नहि मनुष्यैरपि नहि किन्तु यीशुख्रीष्टेन मृतगणमध्यात् तस्योत्थापयित्रा पित्रेश्वरेण य प्रेरितो योऽहं पौलः सोऽहं

II मत्सहवर्तिनो भ्रातरश्च वयं गालातीयदेशस्थाः समितीः प्रति पत्रं लिप्तामः।

III पित्रेश्वरेणास्माकं प्रभुना यीशुना ख्रीष्टेन य युष्मभ्यम् अनुग्रहः शान्तिश्च दीयतां।

IV अस्माकं तातेश्वरस्येच्छानुसारेण वर्तमानात् कुत्सितसंसारार्थं अस्मान् निस्तारयितुं यो

V यीशुरस्माकं पापहंतोरात्मोत्सर्गं कृतवान् स सर्व्वदा धन्यो भूयात्। तथास्तु।

VI ख्रीष्टस्यानुग्रहेण यो युष्मान् आहूतवान् तस्मान्निवृत्य यूयम् अतितूर्णम् अन्यं सुसंवाद्मम् अन्ववर्त्तत तत्राहं विस्मयं मन्ये।

VII सोऽन्यसुसंवाद्मः सुसंवाद्मो नहि किन्तु केचित् मानवा युष्मान् यत्रलीकुर्वन्ति ख्रीष्टीयसुसंवाद्मस्य विपर्ययं कर्तुं येष्टन्ते य।

VIII युष्माकं सन्निधौ यः सुसंवाद्मोऽस्माभिर्घोषितस्तस्माद् अन्यः सुसंवाद्मोऽस्माकं स्वर्गीयदूतानां वा मध्ये केनयिद् यद्वि घोष्यते तर्हि स शप्तो भवतु।

IX पूर्वं यद्गद् अकथयाम, एदानीमहं पुनस्तद्गत् कथयामि यूयं यं सुसंवाद्मं गृहीतवन्तस्तस्माद् अन्यो येन केनयिद् युष्मत्सन्निधौ घोष्यते स शप्तो भवतु।

X साम्प्रतं कमहम् अनुनयामि? ईश्वरं किंवा मानवान्? अहं किं मानुषेभ्यो रोयितुं यते? यद्वाहम् एदानीमपि मानुषेभ्यो रुरुयिषेय तर्हि ख्रीष्टस्य परियारको न भवामि।

XI हे भ्रातरः, मया यः सुसंवाद्मो घोषितः स मानुषात्र लब्धस्तदहं युष्मान् ज्ञापयामि।

XII अहं कस्माच्चित् मनुष्यात् तं न गृहीतवान् न वा शिक्षितवान् केवलं यीशोः ख्रीष्टस्य प्रकाशनादेवा

XIII पुरा यिडूद्विमतायारी यद्वाहम् आसं तदा यादृशम् आचारणम् अकरवम् ईश्वरस्य समितिं प्रत्यतीवोपद्रवं कुर्वन् यादृक् तां व्यनाशयं तदवश्यं श्रुतं युष्माभिः।

XIV अपरञ्च पूर्वंपुरुषपरम्परागतेषु वाक्येष्वन्यापेक्षातीवासक्तः सन् अहं यिडूद्विधर्म्भते मम समवयस्कान् अहून् स्वजातीयान् अत्यशयि।

XV किञ्च य ईश्वरो मानुगर्भस्थं मां पृथक् कृत्वा स्वीयानुग्रहेणाहूतवान्

XVI स यदा मयि स्वपुत्रं प्रकाशितुं भिन्नदेशीयानां समीपे भया तं घोषयितुञ्चाभ्यलषत् तदाहं क्वयशोषिताभ्यां सह न मन्त्रयित्वा

XVII पूर्वनियुक्तानां प्रेरितानां समीपं यिडूशालमं न गत्वारवदेशं गतवान् पश्चात् तत्स्थानाद् एम्पेचकनगरं परावृत्यागतवान्।

XVIII ततः परं वर्षत्रये व्यतीतेऽहं पितरं सम्भाषितुं यिडूशालमं गत्वा पञ्चदशदिनानि तेन सार्द्धम् अतिष्ठं।

XIX किन्तु तं प्रभो भ्रातरं यादृक् अत्र विना प्रेरितानां नान्यं कमप्यपश्यं

XX यान्येतानि वाक्यानि मया लिप्यन्ते तान्यनृतानि न सन्ति तद् ईश्वरो ज्ञानाति।

XXI ततः परम् अहं सुरियां किलिकियाञ्च देशौ गतवान्।

XXII तदानीं यिडूद्विदेशस्थानां ख्रीष्टस्य समितीनां लोकाः साक्षात् मम परिययमप्राप्य केवलं ज्ञनश्रुतिमिमां लब्धवन्तः,

XXIII यो ज्ञनः पूर्वं अस्मान् प्रत्युपद्रवमकरोत् स तदा यं धर्म्मनाशयत् तमेवेदानीं प्रयारयतीति।

XXIV तस्मात् ते मामधीश्वरं धन्यमवदन्।

II

I अनन्तरं यतुर्देशसु वत्सरेषु गतेष्वहं अर्णव्वा सह यिडूशालमनगरं पुनरगच्छं, तदानीं तीतमपि स्वसङ्गिनम् अकरवं।

II तत्कालेऽहम् ईश्वरदर्शनाद् यात्राम् अकरवं मया यः परिश्रमोऽकारि कारिष्यते वा स यन्निष्कूलो न भवेत् तदर्थं भिन्नजातीयानां मध्ये मया घोष्यामार्गः सुसंवाद्यस्तत्रत्येभ्यो लोकेभ्यो विशेषतो मान्येभ्यो नरेभ्यो मया न्यवेद्यत।

III ततो मम सङ्घरस्तीतो यद्यपि यूनानीय आसीत् तथापि तस्य त्वक्छेदोऽध्यावश्यको न भवूवा।

IV यतश्छलेनागता अस्मान् दासान् कर्तुम् इच्छवः कतिपया भाक्तभ्रातरः प्रीष्टेन यीशुनास्मभ्यं दत्तं स्वातन्त्र्यम् अनुसन्धातुं यारा एव समाजं प्राविशन्।

V अतः प्रकृते सुसंवाद्ये युष्माकम् अधिकारो यत् तिष्ठेत् तदर्थं वयं दण्डैकमपि यावद् आज्ञाग्रहणेन तेषां वश्या नाभवाम।

VI परन्तु ये लोका मान्यास्ते ये केचिद् भवेयुस्तानहं न गणयामि यत ईश्वरः कस्यापि मानवस्य पक्षपातं न करोति, ये य मान्यास्ते मां किमपि नवीनं नाज्ञापयन्।

VII किन्तु छिन्नत्वयां मध्ये सुसंवाद्यप्रयारणस्य भारः पितरि यथा समर्पितस्तथैवाच्छिन्नत्वयां मध्ये सुसंवाद्यप्रयारणस्य भारो मयि समर्पित एति तैर्बुधो।

VIII यतश्छिन्नत्वयां मध्ये प्रेरितत्वकर्मणो यस्य या शक्तिः पितरमाश्रितवती तस्यैव सा शक्तिर्भिन्नजातीयानां मध्ये तस्मै कर्मणो मामप्याश्रितवती।

IX अतो मह्यं दत्तम् अनुग्रहं प्रतिज्ञाय स्तम्भा एव गणिता ये याकूब् कैंडा योहन् यैते सहायतासूयकं दक्षिणाडस्तग्रहं विधाय मां बर्णोब्बाञ्ज गगद्गुः, युवां भिन्नजातीयानां सन्निधिं गच्छतं वयं छिन्नत्वया सन्निधिं गच्छामः,

X केवलं दरिद्रा युवाभ्यां स्मरणीया एति। अतस्तदेव कर्तुम् अहं यते स्म।

XI अपरम् आन्तिथिभियानगरं पितर आगतेऽहं तस्य द्रोषित्वात् समक्षं तम् अलत्स्यं।

XII यतः स पूर्वम् अन्यजातीयैः सार्द्धम् आहारमकरोत् ततः परं याकूब्ः समीपात् कतिपयजनेष्वगतेषु स छिन्नत्वङ्गनुष्येभ्यो भयेन निवृत्य पृथग् अभवत्।

XIII ततोऽपरे सर्व्वे यिडूदिनोऽपि तेन सार्द्धं कपटायारम् अकुर्व्वन् बर्णोब्बा अपि तेषां कापट्येन विपथगाम्यभवत्।

XIV ततस्ते प्रकृतसुसंवाद्यरूपे सरलपथे न यरन्तीति दृष्ट्वाहं सर्व्वेषां साक्षात् पितरम् उक्तवान् त्वं यिडूदी सन् यदि यिडूदिमतं विहाय भिन्नजातीय एवायरसि तर्हि यिडूदिमतायरणाय भिन्नजातीयान् कुतः प्रवर्त्तयसि?

XV आवां जन्मना यिडूदिनौ भवावो भिन्नजातीयौ पापिनौ न भवावः

XVI किन्तु व्यवस्थापालनेन मनुष्यः सपुण्यो न भवति केवलं यीशौ प्रीष्टे यो विश्वासस्तेनैव सपुण्यो भवतीति बुद्ध्वावामपि व्यवस्थापालनं विना केवलं प्रीष्टे विश्वासेन पुण्यप्राप्तये प्रीष्टे यीशौ व्यश्वसिव यतो व्यवस्थापालनेन कोऽपि मानवः पुण्यं प्राप्नुं न शक्नोति।

XVII परन्तु यीशुना पुण्यप्राप्तये यतमानावध्यावां यदि पापिनौ भवावस्तर्हि किं वक्तव्यं? प्रीष्टः पापस्य परियारक एति? तन्न भवतु।

XVIII मया यद् भग्नं तद् यदि मया पुनर्निर्मायते तर्हि मयैवात्मदोषः प्रकाश्यते।

XIX अहं यद् ईश्वराय श्रुवामि तदर्थं व्यवस्थया व्यवस्थायै अग्निषो।

XX प्रीष्टेन सार्द्धं कुशे हतोऽस्मि तथापि श्रुवामि किन्त्वहं श्रुवामीति नहि प्रीष्टे अेव मद्दन्त श्रुवति साम्प्रतं सशरीरेण मया यज्जिवितं धार्यते तत् मम दयाकारिणि मद्दर्थं स्वीयप्राणत्यागिनि येश्वरपुत्रे विश्वसता मया धार्यते।

XXI अहमीश्वरस्यानुग्रहं नावजानामि यस्माद् व्यवस्थया यदि पुण्यं भवति तर्हि प्रीष्टो निरर्थकमग्निषत।

III

I हे निर्व्वोधा गालातिलोकाः, युष्माकं मध्ये कुशे हत एव यीशुः प्रीष्टो युष्माकं समक्षं प्रकाशित आसीत् अतो यूयं यथा सत्यं वाक्यं न गृह्णीथ तथा केनामुह्यत?

II अहं युष्मत्तः कथामेकां जिज्ञासे यूयम् आत्मानं केनालभध्वं? व्यवस्थापालनेन किं वा विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन?

III यूयं किम् ईदृग् अबोधाय यद् आत्मना कर्म्मरिष्य शरीरेण तत् साधयितुं यतध्वे?

- IV तर्हि युष्माकं गुरुतरौ दुःखभोगः किं निष्कृलो भविष्यति? कुङ्कुल्युक्तो वा किं भविष्यति?
- V यो युष्मभ्यम् आत्मानं दत्तवान् युष्मन्मध्ये आश्चर्याणि कर्माणि य साधितवान् स किं व्यवस्थापालनेन विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन वा तत् कृतवान्?
- VI लिपितमास्ते, एब्राहीम एश्वरे व्यश्नसीत् स य विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो बभूव,
- VII अतो ये विश्वासाश्रितास्त एवेब्राहीमः सन्ताना एति युष्माभि ज्ञायतां।
- VIII एश्वरो भिन्नजातीयान् विश्वासेन सपुण्यीकरिष्यतीति पूर्वं ज्ञात्वा शास्त्रदाता पूर्वम् एब्राहीमं सुसंवाहं श्रावयन् जगाह, त्वत्तो भिन्नजातीयाः सर्व्व आशिषं प्राप्स्यन्तीति।
- IX अतो ये विश्वासाश्रितास्ते विश्वासिनेब्राहीमा सार्द्धम् आशिषं लभन्ते।
- X यावन्तो लोका व्यवस्थायाः कर्मण्यश्रयन्ति ते सर्व्वे शापाधीना भवन्ति यतो लिपितमास्ते, यथा, "यः कश्चिद् एतस्य व्यवस्थाग्रन्थस्य सर्व्ववाक्यानि निश्चिद्रं न पालयति स शप्त एति।"
- XI एश्वरस्य साक्षात् कोऽपि व्यवस्थया सपुण्यो न भवति तद् व्यक्तं यतः "पुण्यवान् मानवो विश्वासेन ञ्चिष्यतीति" शास्त्रीयं वयः।
- XII व्यवस्था तु विश्वाससम्बन्धिनी न भवति किन्त्वेतानि यः पालयिष्यति स एव तै ञ्चिष्यतीतिनियमसम्बन्धिनी।
- XIII प्रीष्टोऽस्मान् परिकीय व्यवस्थायाः शापात् मोयितवान् यतोऽस्माकं विनिमयेन स स्वयं शापास्पदमभवत् तदधि लिपितमास्ते, यथा, "यः कश्चित् तराबुल्लम्ब्यते सोऽभिशप्त एति।"
- XIV तस्माद् प्रीष्टेन यीशुनेब्राहीम आशी भिन्नजातीयलोकेषु वर्त्तते तेन वयं प्रतिज्ञातम् आत्मानं विश्वासेन लब्धुं शक्नुमः।
- XV हे भ्रातृगण मानुषाणां रीत्यनुसारेणाहं कथयामि केनचित् मानवेन यो नियमो निरयायि तस्य विकृति वृद्धिर्वा केनापि न क्रियते।
- XVI परन्त्विब्राहीमे तस्य सन्तानाय य प्रतिज्ञाः प्रति शुश्रुविरे तत्र सन्तानशब्दं बहुवयनान्तम् अभूत्वा तव सन्तानायेत्येकवयनान्तं बभूव स य सन्तानः प्रीष्ट एव।
- XVII अतएवाहं वदामि, एश्वरेण यो नियमः पुरा प्रीष्टमधि निरयायि ततः परं त्रिंशदधिकयतुःशतवत्सरेषु गतेषु स्थापिता व्यवस्था तं नियमं निरर्थकीकृत्य तदीयप्रतिज्ञा लोपुं न शक्नोति।
- XVIII यस्मात् सम्पदधिकारो यद्दि व्यवस्थया भवति तर्हि प्रतिज्ञया न भवति किन्त्वीश्वरः प्रतिज्ञया तदधिकारित्वम् एब्राहीमे ऽददात्।
- XIX तर्हि व्यवस्था किम्भूता? प्रतिज्ञा यस्मै प्रतिश्रुता तस्य सन्तानस्यागमनं यावद् व्यभियारनिवारणार्थं व्यवस्थापि दत्ता, सा य दूतैराज्ञापिता मध्यस्थस्य करे समर्पिता या।
- XX नैकस्य मध्यस्थो विद्यते किन्त्वीश्वर एके एव।
- XXI तर्हि व्यवस्था किम् एश्वरस्य प्रतिज्ञानां विरुद्धा? तन्न भवतु। यस्माद् यद्दि सा व्यवस्था ञ्चनदानेसमर्थाभविष्यत् तर्हि व्यवस्थयैव पुण्यलाभोऽभविष्यत्।
- XXII किन्तु यीशुप्रीष्टे यो विश्वासस्तत्सम्बन्धियाः प्रतिज्ञायाः इलं यद् विश्वासिलोकैभ्यो दीयते तदर्थं शास्त्रदाता सर्व्वान् पापाधीनान् गणयति।
- XXIII अतएव विश्वासस्थानागतसमये वयं व्यवस्थाधीनाः सन्तो विश्वासस्योदयं यावद् रुद्धा एवारक्ष्यामहे।
- XXIV एत्थं वयं यद् विश्वासेन सपुण्यीभवामस्तदर्थं प्रीष्टस्य समीपम् अस्मान् नेतुं व्यवस्थाग्रथोऽस्माकं विनेता बभूव।
- XXV किन्त्वधुनागते विश्वासे वयं तस्य विनेतुरनधीना अभवाम।
- XXVI प्रीष्टे यीशौ विश्वसनात् सर्व्वे यूयम् एश्वरस्य सन्ताना जाताः।
- XXVII यूयं यावन्तो लोकाः प्रीष्टे मञ्जिता अभवत सर्व्वे प्रीष्टे परिहितवन्तः।
- XXVIII अतो युष्मन्मध्ये यिद्धृदियूनानिनो दसिस्वतन्त्रयो योषापुरुषयोश्च कोऽपि विशेषो नास्ति; सर्व्वे यूयं प्रीष्टे यीशावेक एव।
- XXIX किञ्च यूयं यद्दि प्रीष्टस्य भवथ तर्हि सुतराम् एब्राहीमः सन्तानाः प्रतिज्ञया सम्पदधिकारिश्राध्वे।

IV

- I અહં વદામિ સમ્પદધિકારી યાવદ્ બાલસ્તિષ્ઠતિ તાવત્ સર્વસ્વસ્થાધિપતિઃ સન્નપિ સ દાસાત્ કેનાપિ વિષયેણ ન વિશિષ્યતે
- II કિન્તુ પિત્રા નિરૂપિતં સમયં યાવત્ પાલકાનાં ધનાધ્યક્ષાણાંચ નિઘનસ્તિષ્ઠતિ
- III તદ્દદ્ વયમપિ બાલ્યકાલે દાસા ઇવ સંસારસ્થાક્ષરમાલાયા અધીના આસ્મહે
- IV અનન્તરં સમયે સમ્પૂર્ણતાં ગતવતિ વ્યવસ્થાધીનાનાં મોચનાર્થમ્
- V અસ્માકં પુત્રત્વપ્રાપ્ત્યર્થએશ્વરઃ સ્ત્રિયા જાતં વ્યવસ્થાયા અધિનીભૂતઞ્ચ સ્વપુત્રં પ્રેષિતવાન્
- VI યૂયં સન્તાના અભવત તત્કારણાદ્ ઈશ્વરઃ સ્વપુત્રસ્થાત્માનાં યુષ્માકમ્ અન્તઃકરણાનિ પ્રહિતવાન્ સ યાત્મા પિતઃ પિતરિત્યાહ્વાનં કારયતિ
- VII અત ઇદાનીં યૂયં ન દાસાઃ કિન્તુઃ સન્તાના એવ તસ્માત્ સન્તાનત્વાચ્ચ ખ્રીષ્ટેનેશ્વરીયસમ્પદધિકારિણોડપ્યાધ્વે
- VIII અપરઞ્ચ પૂર્વ્વ યૂયમ્ ઈશ્વરં ન જ્ઞાત્વા યે સ્વભાવતોડનીશ્વરાસ્તેષાં દાસત્વેડતિષ્ઠતિ
- IX ઇદાનીમ્ ઈશ્વરં જ્ઞાત્વા યદિ વેશ્વરેણ જ્ઞાતા યૂયં કથં પુનસ્તાનિ વિફલોતિ તુચ્છાનિ યાક્ષરાણિ પ્રતિ પરાવર્તિતું શક્નુથ? યૂયં કિં પુનસ્તેષાં દાસા ભવિતુમિચ્છથ?
- X યૂયં દિવસાન્ માસાન્ તિથીન્ સંવત્સરાંશ્ચ સમ્મન્યધ્વે
- XI યુષ્મદર્થં મયા યઃ પરિશ્રમોડકારિ સ વિફલો જાત ઇતિ યુષ્માનધ્યહં બિભેમિ
- XII હે ભ્રાતરઃ, અહં યાદૃશોડસ્મિ યૂયમપિ તાદૃશા ભવતેતિ પ્રાર્થયે યતોડહમપિ યુષ્મનુલ્યોડભવં યુષ્માભિ મમ કિમપિ નાપરાહ્મં
- XIII પૂર્વમહં કલેવરસ્ય દૌર્બલ્યેન યુષ્માન્ સુસંવાદમ્ અજ્ઞાપયમિતિ યૂયં જાનીથા
- XIV તદાનીં મમ પરીક્ષકં શારીરકલેશં દૃષ્ટ્વા યૂયં મામ્ અવજ્ઞાય ઋતીયિતવન્તસ્તન્નહિ કિન્ત્વીશ્વરસ્ય દૂતમિવ સાક્ષાત્ ખ્રીષ્ટ યીશુમિવ વા માં ગૃહીતવન્તઃ
- XV અતસ્તદાનીં યુષ્માકં યા ધન્યતાભવત્ સા ક્ક ગતા? તદાનીં યૂયં યદિ સ્વેષાં નયનાન્યુત્પાટ્ય મહાં દાતુમ્ અશક્ચત તહિં તદાચ્ચકરિષ્યતેતિ પ્રમાણમ્ અહં દદામિ
- XVI સામ્પ્રતમહં સત્યવાદિત્વાત્ કિં યુષ્માકં રિપુ જર્જીતોડસ્મિ?
- XVII તે યુષ્મત્કૃતે સ્પર્દ્ધન્તે કિન્તુ સા સ્પર્દ્ધા કુત્સિતા યતો યૂયં તાનધિ યત્ સ્પર્દ્ધધ્વં તદર્થં તે યુષ્માન્ પૃથક્ કર્તુમ્ ઇચ્છન્તિ
- XVIII કેવલં યુષ્મત્સમીપે મમોપસ્થિતિસમયે તન્નહિ, કિન્તુ સર્વદૈવ ભદ્રમધિ સ્પર્દ્ધનં ભદ્રં
- XIX હે મમ બાલકાઃ, યુષ્મદન્ત યાવત્ ખ્રીષ્ટો મૂર્તિમાન્ ન ભવતિ તાવદ્ યુષ્મત્કારણાત્ પુનઃ પ્રસવવેદનેવ મમ વેદના જાયતો
- XX અહમિદાનીં યુષ્માકં સન્નિધિં ગત્વા સ્વરાન્તરેણ યુષ્માન્ સમ્ભાષિતું કામયે યતો યુષ્માનધિ વ્યાહુલોડસ્મિ
- XXI હે વ્યવસ્થાધીનતાકાડુક્ષિણઃ યૂયં કિં વ્યવસ્થાયા વચનં ન ગૃહ્ણીથ?
- XXII તન્માં વદતા લિખિતમાસ્તે, ઇબ્રાહીમો દ્વૌ પુત્રાવાસાતે તયોરેકો દાસ્થ્યાં દ્વિતીયશ્ચ પત્ન્યાં જાતઃ
- XXIII તયો યો દાસ્થ્યાં જાતઃ સ શારીરિકનિયમેન જજ્ઞે યશ્ચ પત્ન્યાં જાતઃ સ પ્રતિજ્ઞયા જજ્ઞો
- XXIV ઇદમાખ્યાનં દૃષ્ટન્તસ્વરૂપાં તે દ્વે યોષિતાવીશ્વરીયસન્ધી તયોરેકા સીનયપર્વતાદ્ ઉત્પન્ના દાસજનયિત્રી ય સા તુ હાજિરા
- XXV યસ્માદ્ હાજિરાશબ્દનારવદેશસ્થસીનયપર્વતો બોધ્યતે, સા ય વર્તમાનાયા યિરૂશાલમ્પુર્યાઃ સદૃશીં યતઃ સ્વબાલૈઃ સહિતા સા દાસત્વ આસ્તે
- XXVI કિન્તુ સ્વર્ગીયા યિરૂશાલમ્પુરી પત્ની સર્વેષામ્ અસ્માકં માતા યાસ્તે
- XXVII યાદૃશં લિખિતમ્ આસ્તે, "વન્ધ્યે સન્તાનહીને ત્વં સ્વરં જયજયં કુરા અપ્રસૂતે ત્વયોલ્લાસો જયાશબ્દશ્ચ ગીયતાં યત એવ સનાથાયા યોષિતઃ સન્તતે ગંણાત્ અનાથા યા ભવેન્નારી તદપત્યાનિ ભૂરિશઃ"
- XXVIII હે ભ્રાતૃગણ, ઇમ્હાકુ ઇવ વયં પ્રતિજ્ઞયા જાતાઃ સન્તાનાઃ
- XXIX કિન્તુ તદાનીં શારીરિકનિયમેન જાતઃ પુત્રો યદ્દદ્ આત્મિકનિયમેન જાતં પુત્રમ્ ઉપાદ્રવત્ તથાધુનાપિ

XXX किन्तु शास्त्रे किं लिपितं? "त्वम् एमां दासीं तस्याः पुत्रञ्चापसारय यत अेष दासीपुत्रः पत्नीपुत्रेण समं नोत्तराधिकारी भविष्यतीति।"

XXXI अतरेव हे भ्रातरः, वयं दास्याः सन्ताना न भूत्वा पात्न्याः सन्ताना भवामः।

V

I श्रीष्टोऽस्मभ्यं यत् स्वातन्त्र्यं दत्तवान् यूयं तत्र स्थिरास्तिष्ठत दासत्वयुगेन पुनर्न निबध्यध्वं।
II पश्यताढं पौलो युष्मान् वदामि यद्दि छिन्नत्वयो भवथ तर्हि श्रीष्टेन किमपि नोपकारिष्यध्वे।
III अपरं यः कश्चित् छिन्नत्वग् भवति स कृत्स्नव्यवस्थायाः पालनम् ईश्वराय धारयतीति प्रमाणं ददामि।

IV युष्माकं यावन्तो लोका व्यवस्थया सपुण्यीभवितुं चेष्टन्ते ते सर्व्वे श्रीष्टाद् भ्रष्टा अनुग्रहात् पतितान्।

V यतो वयम् आत्मना विश्वासात् पुण्यलाभाशासिद्धं प्रतीक्षामहे।

VI श्रीष्टे यीशौ त्वच्छेदात्वकछेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु प्रेम्ना सङ्गो विश्वास एव गुणयुक्तः।

VII पूर्व्वं यूयं सुन्दरम् अधावत किन्त्विदानीं केन बाधां प्राप्य सत्यतां न गृह्णीथ?

VIII युष्माकं सा मतिर्युष्मदाह्वानकारिणो ईश्वरान्न ज्ञाता।

IX विकारः कृत्स्नशक्तूनां स्वल्पकिण्वेन ज्ञस्यते।

X युष्माकं मतिर्विकारं न गमिष्यतीत्यहं युष्मानधि प्रभुनाशंसे; किन्तु यो युष्मान् विचारयति स यः कश्चिद् भवेत् समुचितं दण्डं प्राप्स्यति।

XI परन्तु हे भ्रातरः, यद्यहम् एदानीम् अपि त्वच्छेदं प्रचारयेयं तर्हि कुत उपद्रवं भुञ्जिय? तत्कृते कुशं निर्व्विधम् अभविष्यत्।

XII ये जना युष्माकं यात्रालयं जनयन्ति तेषां छेदनमेव मयाभिलष्यते।

XIII हे भ्रातरः, यूयं स्वातन्त्र्यार्थम् आहूता आध्वे किन्तु तत्स्वातन्त्र्यद्वारेण शारीरिकभावो युष्मान् न प्रविशतु। यूयं प्रेम्ना परस्परं परियर्था कुरुध्वं।

XIV यस्मात् त्वं समीपवासिनि स्ववत् प्रेमं कुर्यां एत्येकाज्ञा कृत्स्नाया व्यवस्थायाः सारसंग्रहः।

XV किन्तु यूयं यद्दि परस्परं दंश्यध्वे ऽशाश्यध्वे य तर्हि युष्माकम् ऐकोऽन्येन यत्र ग्रस्यते तत्र युष्माभिः सावधानैर्भवितव्यं।

XVI अहं ब्रवीमि यूयम् आत्मिकायारं कुरुत शारीरिकामिलाषं मा पूरयत।

XVII यतः शारीरिकामिलाष आत्मनो विपरीतः, आत्मिकामिलाषश्च शरीरस्य विपरीतः, अनयोरुभयोः परस्परं विरोधो विद्यते तेन युष्माभि र्यद्द अभिलष्यते तत्र कर्त्तव्यं।

XVIII यूयं यद्यात्मना विनीयध्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवथ।

XIX अपरं परदारगमनं वेश्यागमनम् अशुचिता कामुकता प्रतिमापूजनम्।

XX छन्द्रेण शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्वलनं क्रोधः कलहोऽनैक्यं।

XXI पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनि स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कर्म्मणि सन्ति। पूर्व्वं यद्दत्तं मया कथितं तद्दत्तं पुनरपि कथ्यते ये जना अेतादृशानि कर्म्मणियायारन्ति तैरीश्वरस्य राज्येऽधिकारः कदाय न लप्स्यते।

XXII किञ्च प्रेमानन्दः शान्तिश्चिरसङ्घिष्युता हितैषिता भद्रत्वं विश्वास्यता तितिक्षा।

XXIII परिमितभोजित्वमित्यादीन्यात्मनः इलानि सन्ति तेषां विरुद्धा कापि व्यवस्था नहि।

XXIV ये तु श्रीष्टस्य लोकास्ते रिपुभिरभिलाषैश्च सङ्घितं शारीरिकभावं कुशे निहतवन्तः।

XXV यद्दि वयम् आत्मना ञ्जवामस्तर्ह्यात्मिकायारोऽस्माभिः कर्त्तव्यः,

XXVI दुर्षः परस्परं निर्भर्त्सनं द्वेषश्चास्माभिर्न कर्त्तव्यानि।

VI

I हे भ्रातरः, युष्माकं कश्चिद् यद्दि कस्मिंश्चित् पापे पतति तर्ह्यात्मिकभावयुक्तैर्युष्माभिस्तितिक्षाभावं विधाय स पुनरुत्थाप्यतां यूयमपि यथा तादृक्परीक्षायां न पतथ तथा सावधाना भवत।

II युष्माकम् ऐकैको ज्ञः परस्य भारं वहत्वनेन प्रकारेण श्रीष्टस्य विधिं पालयत।

III यद्दि कश्चन क्षुद्रः सन् स्वं मलान्तं मन्यते तर्हि तस्यात्मवञ्चना ज्ञायते।

IV अत एकेकेन जनेन स्वकीयकर्माणाः परीक्षा क्रियतां तेन परं नालोक्य केवलम् आत्मालोकनात् तस्य श्रद्धा सम्भविष्यति।

V यत एकैको ज्ञः स्वकीयं भारं वक्ष्यति।

VI यो ज्ञो धर्मोपदेशं लभते स उपदेशारं स्वीयसर्वसम्पत्ते भागिनं करोतु।

VII युष्माकं भ्रान्तिर्न भवतु, ईश्वरो नोपलसितव्यः, येन यद् बीजम् उच्यते तेन तज्जगतं शस्यं कर्त्तव्यम्।

VIII स्वशरीरार्थं येन बीजम् उच्यते तेन शरीराद् विनाशरूपं शस्यं लप्स्यते किन्त्वात्मनः कृते येन बीजम् उच्यते तेनात्मतोऽनन्तज्जिवितरूपं शस्यं लप्स्यते।

IX सत्कर्मकरणोऽस्माभिरश्रान्तैर्भवितव्यं यतोऽकलान्तौस्तिष्ठद्विरस्माभिरुपयुक्तसमये तत्फलानि लप्स्यन्ते।

X अतो यावत् समयस्तिष्ठति तावत् सर्वान् प्रति विशेषतो विश्वासवेश्मवासिनः प्रत्यस्माभिर्हितायारः कर्त्तव्यः।

XI हे भ्रातरः, अहं स्वहस्तेन युष्मान् प्रति कियद्गृह्यत् पत्रं लिखितवान् तद् युष्माभिर्दृश्यतां।

XII ये शारीरिकविषये सुदृश्या भवितुमिच्छन्ति ते यत् प्रीष्टस्य कुशस्य कारणोद्भवस्य भागिनो न भवन्ति केवलं तदर्थं त्वच्छेदे युष्मान् प्रवर्त्तयन्ति।

XIII ते त्वच्छेदग्राहणोऽपि व्यवस्थां न पालयन्ति किन्तु युष्मच्छरीरात् श्लाघालाभार्थं युष्माकं त्वच्छेदम् इच्छन्ति।

XIV किन्तु येनाहं संसाराय हतः संसारोऽपि मह्यं हतस्तदस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य कुशं विनान्यत्र कुत्रापि मम श्लाघनं कदापि न भवतु।

XV प्रीष्टे यीशौ त्वच्छेदात्वच्छेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु नवीना सृष्टिरेव गुणयुक्ता।

XVI अपरं यावन्तो लोका अतस्मिन् मार्गे यरन्ति तेषाम् ईश्वरीयस्य कृत्स्नस्येसायेलश्च शान्तिर्दयालाभश्च भूयात्।

XVII एतः परं कोऽपि मां न क्लिश्नातु यस्माद् अहं स्वगात्रे प्रभो यीशुप्रीष्टस्य यिहानि धारये।

XVIII हे भ्रातरः अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य प्रसादो युष्माकम् आत्मनि स्थेयात् तथास्तु।

ઇફ્રિષિણ: પત્રં

I ઈશ્વરસ્યેચ્છયા યીશુખ્રીષ્ટસ્ય પ્રેરિત: પૌલ ઇફ્રિષનગરસ્થાન્ પવિત્રાન્ ખ્રીષ્ટયીશૌ વિશ્વાસિનો લોકાન્ પ્રતિ પત્રં લિખતિ।

II અસ્માકં તાતસ્યેશ્વરસ્ય પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય ચાનુગ્રહ: શાન્તિશ્ચ યુષ્માસુ વર્તતાં।

III અસ્માકં પ્રભો યીશો: ખ્રીષ્ટસ્ય તાત ઈશ્વરો ધન્યો ભવતુ; યત: સ ખ્રીષ્ટેનાસ્મભ્યં સર્વ્યમ્ આધ્યાત્મિકં સ્વર્ગીયવરં દત્તવાન્।

IV વયં યત્ તસ્ય સમક્ષં પ્રેમ્ના પવિત્રા નિષ્કલક્ષ્ણશ્ચ ભવામસ્તદર્થં સ જગત: સૃષ્ટે પૂર્વ્ય તેનાસ્માન્ અભિરોચિતવાન્, નિજાભિલષિતાનુરોધાચ્ચ

V યીશુના ખ્રીષ્ટેન સ્વસ્ય નિમિત્તં પુત્રત્વપદેડસ્માન્ સ્વકીયાનુગ્રહસ્ય મહત્ત્વસ્ય પ્રશંસાર્થં પૂર્વ્ય નિયુક્તવાન્।

VI તસ્માદ્ અનુગ્રહાત્ સ યેન પ્રિયતમેન પુત્રેણાસ્માન્ અનુગૃહીતવાન્,

VII વયં તસ્ય શોણિતેન મુક્તિમ્ અર્થત: પાપક્ષમાં લબ્ધવન્ત:।

VIII તસ્ય ય ઈદૃશોડનુગ્રહનિધિસ્તસ્માત્ સોડસ્મભ્યં સર્વ્યવિધં જ્ઞાનં બુદ્ધિશ્ચ બાહુલ્યરૂપેણ વિતરિતવાન્।

IX સ્વર્ગપૃથિવ્યો ર્થદદ્ વિદ્યતે તત્સર્વ્યં સ ખ્રીષ્ટે સંગ્રહીષ્યતીતિ હિતૈષિણા

X તેન કૃતો યો મનોરથ: સમ્પૂર્ણતાં ગતવત્સુ સમયેષુ સાધયિતવ્યસ્તમધિ સ સ્વકીયાભિલાષસ્ય નિગૂઢં ભાવમ્ અસ્માન્ જ્ઞાપિતવાન્।

XI પૂર્વ્ય ખ્રીષ્ટે વિશ્વાસિનો યે વયમ્ અસ્મત્તો યત્ તસ્ય મહિમ્ન: પ્રશંસા જાચતે,

XII તદર્થં ય: સ્વકીયેચ્છાયા: મન્ત્રણાત: સર્વ્યાણિ સાધયતિ તસ્ય મનોરથાદ્ વયં ખ્રીષ્ટેન પૂર્વ્ય નિરૂપિતા: સન્તોડધિકારિણો જાતા:।

XIII યૂયમપિ સત્યં વાક્યમ્ અર્થતો યુષ્મત્પરિત્રાણસ્ય સુસંવાદં નિશમ્ય તસ્મિન્નેવ ખ્રીષ્ટે વિશ્વસિતવન્ત: પ્રતિજ્ઞાતેન પવિત્રેણાત્મના મુદ્રયેવાહ્લિતાશ્ચ।

XIV યતસ્તસ્ય મહિમ્ન: પ્રકાશાય તેન કીતાનાં લોકાનાં મુક્તિ ર્યાવન્ન ભવિષ્યતિ તાવત્ સ આત્માસ્માકમ્ અધિકારિત્વસ્ય સત્યજ્ઞારસ્ય પણસ્વરૂપો ભવતિ।

XV પ્રભૌ યીશૌ યુષ્માકં વિશ્વાસ: સર્વ્યેષુ પવિત્રલોકેષુ પ્રેમ યાસ્ત ઇતિ વાર્તાં શ્રુત્વાહમપિ

XVI યુષ્માનધિ નિરન્તરમ્ ઈશ્વરં ધન્યં વદન્ પ્રાર્થનાસમયે ય યુષ્માન્ સ્મરન્ વરમિમં યાચામિ।

XVII અસ્માકં પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય તાતો ય: પ્રભાવાકર ઈશ્વર: સ સ્વકીયતત્ત્વજ્ઞાનાય યુષ્મભ્યં જ્ઞાનજનકમ્ પ્રકાશિતવાક્યબોધકઆત્માનં દેયાત્।

XVIII યુષ્માકં જ્ઞાનચક્ષુષિ ય દીપ્તિયુક્તાનિ કૃત્વા તસ્યાહ્વાનં કીદૃશ્યા પ્રત્યાશયા સમ્બલિતં પવિત્રલોકાનાં મધ્યે તેન દત્તોડધિકાર: કીદૃશ: પ્રભાવનિધિ વિશ્વાસિષુ ચાસ્માસુ પ્રકાશમાનસ્ય

XIX તદીયમહાપરાક્રમસ્ય મહત્વં કીદૃગ્ અનુપમં તત્ સર્વ્ય યુષ્માન્ જ્ઞાપયતુ।

XX યત: સ યસ્યા: શક્તે: પ્રબલતાં ખ્રીષ્ટે પ્રકાશયન્ મૃતગણમધ્યાત્ તમ્ ઉત્થાપિતવાન્,

XXI અધિપતિત્વપદં શાસનપદં પરાક્રમો રાજત્વઞ્ચેતિનામાનિ યાવન્તિ પદાનીહ લોકે પરલોકે ય વિદ્યન્તે તેષાં સર્વ્યેષામ્ ઊર્ધ્ધ્વે સ્વર્ગે નિજદક્ષિણપાર્શ્વે તમ્ ઉપવેશિતવાન્,

XXII સર્વ્યાણિ તસ્ય ચરણયોરધો નિહિતવાન્ યા સમિતિસ્તસ્ય શરીરં સર્વ્યત્ર સર્વ્યેષાં પૂરયિતુ: પૂરકશ્ચ ભવતિ તં તસ્યા મૂર્દ્ધાનં કૃત્વા

XXIII સર્વ્યેષામ્ ઉપચ્યુપરિ નિયુક્તવાંશ્ચ સૈવ શક્તિરસ્માસ્વપિ તેન પ્રકાશયતો

II

I પુરા યૂયમ્ અપરાધૈ: પાપૈશ્ચ મૃતા: સન્તસ્તાન્યાચરન્ત ઇહલોકસ્ય સંસારાનુસારેણાકાશરાજ્યસ્યાધિપતિમ્

II અર્થત: સામ્પ્રતમ્ આજ્ઞાલઙ્ઘિવંશેષુ કર્મકારિણમ્ આત્માનમ્ અન્વવ્રજત।

- III तेषां मध्ये सर्व्वे वयमपि पूर्वं शरीरस्य मनस्काभनायाञ्छेडां साधयन्तः स्वशरीरस्याभिलाषान् आग्राम सर्व्वेऽन्य एव य स्वभावतः क्रोधभजनाभ्युत्थिताः
 IV किन्तु करुणानिधिरीश्वरो येन मडाप्रैभ्नास्मान् दयितवान्
 V तस्य स्वप्नेभ्यो बाहुल्याद् अपराधै मृतानप्यस्मान् प्रीष्टेन सल ज्जितवान् यतोऽनुग्रहाद् यूयं परित्राणं प्राप्ताः।
 VI स य प्रीष्टेन यीशुनास्मान् तेन सार्द्धम् उत्थापितवान् स्वर्ग उपवेशितवांश्चा
 VII एत्थं स प्रीष्टेन यीशुनास्मान् प्रति स्वहितैषितया भावियुगेषु स्वकीयानुग्रहस्यानुपमं निधिं प्रकाशयितुम् दृश्यति।
 VIII यूयम् अनुग्रहाद् विश्वासेन परित्राणं प्राप्ताः, तस्य युष्मन्मूलकं नहि किन्तु विश्वरस्यैव दानं,
 IX तत् कर्मणां फलम् अपि नहि, अतः केनापि न श्लाघितव्यं।
 X यतो वयं तस्य कार्य्यं प्राग् ईश्वरेण निरूपिताभिः सत्क्रियाभिः कालयापनाय प्रीष्टे यीशौ तेन मृष्टाश्च।
 XI पुरा जन्मना भिन्नजातीया हस्तकृतं त्वक्छेदं प्राप्तै लोकेऽस्मिन् त्वय एतानाम्ना प्याता ये यूयं तै र्भुम्भाभिरिदं स्मर्त्तव्यं
 XII यत् तस्मिन् समये यूयं प्रीष्टाद् भिन्ना एसायेललोकानां सलवासाद् दूरस्थाः प्रतिज्ञासम्भलितनियमानां बलिः स्थिताः सन्तो निराशा निरीश्वराश्च जगत्याध्वम् एति।
 XIII किन्त्वधुना प्रीष्टे यीशावाश्रयं प्राप्य पुरा दूरवर्त्तिनो यूयं प्रीष्टस्य शोषितेन निकटवर्त्तिनोऽभवता
 XIV यतः स अवेवास्माकं सन्धिः स द्वयम् अकीकृतवान् शत्रुताऽपिणीं मध्यवर्त्तिनीं प्रभेदकभित्तिं भग्नवान् दण्डाज्ञायुक्तं विधिशास्त्रं स्वशरीरेण लुप्तवांश्च।
 XV यतः स सन्धिं विधाय तौ द्वौ स्वस्मिन् अेकं नुतनं मानवं कर्तुं
 XVI स्वकीयकुशे शत्रुतां निहृत्य तेनैवैकस्मिन् शरीरे तयो द्वयोरीश्वरेण सन्धिं कारयितुं निश्चतवान्।
 XVII स यागत्य दूरवर्त्तिनो युष्मान् निकटवर्त्तिनो ऽस्मांश्च सन्धे मङ्गलवार्त्तां ज्ञापितवान्।
 XVIII यतस्तस्माद् उभयपक्षीया वयम् अकेनात्मना पितुः समीपं गमनाय सामर्थ्यं प्राप्तवन्तः।
 XIX अत एदानीं यूयम् असम्पर्कीया विदेशिनश्च न तिष्ठन्तः पवित्रलोकेः सलवासिन ईश्वरस्य वेश्मवासिनश्चाध्वे।
 XX अपरं प्रेरिता भविष्यद्वादिनश्च यत्र भित्तिमूलस्वऽपास्तत्र यूयं तस्मिन् मूले निथीयध्वे तत्र य स्वयं यीशुः प्रीष्टः प्रधानः कोणस्थप्रस्तरः।
 XXI तेन कृत्स्ना निर्मितः संग्रथ्यमाना प्रभोः पवित्रं मन्दिरं भवितुं वद्धते।
 XXII यूयमपि तत्र संग्रथ्यमाना आत्मनेश्वरस्य वासस्थानं भवथा

III

- I अतो डेतो भिन्नजातीयानां युष्माकं निमित्तं यीशुप्रीष्टस्य बन्दी यः सोऽहं पौलो ब्रवीमि।
 II युष्मदर्थम् ईश्वरेण मह्यं दत्तस्य वरस्य नियमः कीदृशस्तद् युष्माभिरश्रावीति मन्ये।
 III अर्थतः पूर्वं मया संक्षेपेण यथा लिखितं तथाहं प्रकाशितवाक्येनेश्वरस्य निगूढं भावं ज्ञापितोऽभवम्।
 IV अतो युष्माभितस्तत् पठित्वा प्रीष्टमधि तस्मिन्निगूढे भावे मम ज्ञानं कीदृशं तद् भोत्स्यते।
 V पूर्वयुगेषु मानवसन्तानास्तं ज्ञापिता नासन् किन्त्वधुना स भावस्तस्य पवित्रान् प्रेरितान् भविष्यद्वादिनश्च प्रत्यात्मना प्रकाशितोऽभवत्।
 VI अर्थत ईश्वरस्य शक्तेः प्रकाशात् तस्यानुग्रहेण यो वरो मह्यम् अद्यायि तेनाहं यस्य सुसंवाद्यस्य परियारकोऽभवम्,
 VII तद्वारा प्रीष्टेन भिन्नजातीया अन्यैः सार्द्धम् अेकाधिकारा अेकशरीरा अेकस्याः प्रतिज्ञाया अंशिनश्च भविष्यन्तीति।
 VIII सर्व्वेषां पवित्रलोकानां क्षुद्रतमाय मह्यं वरोऽयम् अद्यायि यद् भिन्नजातीयानां मध्ये बोधागयस्य गुणनिधेः प्रीष्टस्य मङ्गलवार्त्तां प्रयारयामि,
 IX कालावस्थातः पूर्व्वस्माद्य यो निगूढभाव ईश्वरे गुप्त आसीत् तदीयनियमं सर्व्वान् ज्ञापयामि।

X यत ईश्वरस्य नानार्थं ज्ञानं यत् साम्प्रतं समित्या स्वर्गे प्राधान्यपराक्रमयुक्तानां दूतानां निकटे प्रकाश्यते तदर्थं स यीशुना प्रीष्टेन सर्वार्थिणि सृष्टवान्।

XI यतो वयं यस्मिन् विश्वस्य दृढभक्त्या निर्भयताम् ईश्वरस्य समागमे सामर्थ्यञ्च

XII प्राप्तवन्तस्तस्मात् प्रभुं यीशुं प्रीष्टमधि स कालावस्थायाः पूर्वं तं मनोरथं कृतवान्।

XIII अतोऽहं युष्मन्निमित्तं दुःखयोगेन क्लान्तिं यन्न गच्छामीति प्रार्थये यतस्तदेव युष्माकं गौरवां

XIV अतो हेतोः स्वर्गपृथिव्योः स्थितः कृत्स्नो वंशो यस्य नाम्ना विभ्यतस्तस्मै

XV अस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य पितरमुद्दिश्याहं ज्ञानुनी पातयित्वा तस्य प्रभावनिधितो वरमिभं प्रार्थये।

XVI तस्यात्मना युष्माकम् आन्तरिकपुरुषस्य शक्ते वृद्धिः क्रियतां।

XVII प्रीष्टस्तु विश्वासेन युष्माकं हृदयेषु निवसतु। प्रेमणि युष्माकं बद्धमूलत्वं सुस्थिरत्वञ्च भवतु।

XVIII एतत् प्रस्थताया दीर्घताया गभीरताया उच्यतायाश्च बोधाय सर्वैः पवित्रलोकैः प्राप्यं सामर्थ्यं युष्माभिर्लभ्यतां,

XIX ज्ञानातिरिक्तं प्रीष्टस्य प्रेम ज्ञायताम् ईश्वरस्य सम्पूर्णवृद्धिपर्यन्तं युष्माकं वृद्धिर्भवतु या

XX अस्माकम् अन्तरे या शक्तिः प्रकाशते तया सर्वार्थिणिक्रमं कर्म कुर्वन् अस्माकं प्रार्थनां कल्पनाञ्चातिक्रमिषु यः शक्नोति

XXI प्रीष्टयीशुना समिते मध्ये सर्वेषु युगेषु तस्य धन्यवाद्यो भवतु। एति।

IV

I अतो बन्दिखं प्रभो नाम्ना युष्मान् विनये यूयं येनाह्वानेनाहूतास्तदुपयुक्तार्थेण।

II सर्वथा नम्रतां मृदुतां तितिक्षां परस्परं प्रभ्ना सङ्घिष्यताञ्चायसत।

III प्रणयबन्धनेन यात्मन ओक्त्वां रक्षितुं यतध्वं।

IV यूयम् ऐकशरीरा ऐकात्मनश्च तद्दह आह्वानेन यूयम् ऐकप्रत्याशाप्राप्तये समाहूताः।

V युष्माकम् ऐकः प्रभुरेको विश्वास ऐकं मञ्जन्, सर्वेषां तातः

VI सर्वोपरिस्थः सर्वव्यापी सर्वेषां युष्माकं मध्यवर्ती यैक ईश्वर आस्ते।

VII किन्तु प्रीष्टस्य दानपरिमाणानुसाराद् अस्माकम् ऐकैकस्मै विशेषो वरोऽदायि।

VIII यथा लिपितम् आस्ते, "उद्दिध्वम् आरुह्य जेतुन् स विजित्य बन्दिनोऽकरोत्। ततः स मनुजेषुऽपि स्वीयान् व्यश्राणयद् वरान्।"

IX उद्दिध्वम् आरुह्यतिवाक्यस्यायमर्थः स पूर्वं पृथिवीरूपं सर्वार्थिणः स्थितं स्थानम् अवतीर्णवान्;

X यश्चावतीर्णवान् स अत्र स्वर्गाणाम् उपर्युपर्यारुहवान् यतः सर्वार्थिणि तेन पूरयितव्यानि।

XI स अत्र य कांश्चन प्रेरितान् अपरान् भविष्यद्वादिनोऽपरान् सुसंवाद्यप्रचारकान् अपरान् पालकान् उपदेशकांश्च नियुक्तवान्।

XII यावद् वयं सर्वे विश्वासस्येश्वरपुत्रविषयकस्य तत्त्वज्ञानस्य यैक्यं सम्पूर्णा पुरुषार्थार्थतः प्रीष्टस्य सम्पूर्णपरिमाणस्य समं परिमाणं न प्राप्नुमस्तावत्।

XIII स परिचर्याकर्मसाधनाय प्रीष्टस्य शरीरस्य निष्ठायै य पवित्रलोकानां सिद्धतायास्तादृशम् उपायं निश्चितवान्।

XIV अतएव मानुषाणां यातुरीतो भ्रमकधूर्त्ततायाश्छलास्य जातेन सर्वेण शिक्षावायुना वयं यद् बालका एव दोलायमाना न भ्राम्याम एत्यस्माभि र्यतितव्यं,

XV प्रभ्ना सत्यताम् आचरद्भिः सर्वविषये प्रीष्टम् उद्दिश्य वृद्धितव्यञ्च, यतः स मूर्द्धा,

XVI तस्मात्स्यैकैकस्याङ्गस्य स्वस्वपरिमाणानुसारेण साहाय्यकरणाद् उपकारकैः सर्वैः सन्धिभिः कृत्स्नस्य शरीरस्य संयोगे सम्मिलने य जाते प्रभ्ना निष्ठां लभमानं कृत्स्नं शरीरं वृद्धिं प्राप्नोति।

XVII युष्मान् अहं प्रभुनेहं ब्रवीम्यादिशामि य, अन्ये भिन्नजातीया एव यूयं पून मयिरता।

XVIII यतस्ते स्वमनोमायाम् आचरन्त्यान्तरिकाज्ञानात् मानसिककाठिन्याय तिमिरावृतबुद्धय ईश्वरीयज्ञानस्य बगीर्भूताश्च भवन्ति,

XIX स्वान् यैतन्शून्यान् कृत्वा य लोभेन सर्वविधाशौचायराणाय लम्पटतायां स्वान् समर्पितवन्तः।

XX किन्तु यूयं प्रीष्टं न तादृशं परिचितवन्तः,

XXI यतो यूयं तं श्रुतवन्तो या सत्या शिक्षा यीशुतो लब्धा तदनुसारात् तदीयोपदेशं प्राप्तवन्तश्चेति मन्यो।

XXII तस्मात् पूर्वकालिकायारकारी यः पुरातनपुरुषो मायाभिलाषै र्शयति तं त्यक्त्वा युष्माभि र्मानसिकभावो नूतनीकर्तव्यः,

XXIII यो नवपुरुष ईश्वरानुज्ञेया पुण्येन सत्यतासङ्घितेन

XXIV धार्मिकत्वेन य सृष्टः स अत्र परिधातव्यश्च

XXV अतो यूयं सर्वे मिथ्याकथनं परित्यज्य समीपवासिभिः सह सत्यालापं कुरुत यतो वयं परस्परम् अङ्गप्रत्यङ्गा भवामः।

XXVI अपरं क्रोधे ज्ञाते पापं मा कुरुध्वम्, अशान्ते युष्माकं रोषेसूर्योऽस्तं न गच्छतु।

XXVII अपरं शयताने स्थानं मा दत्त।

XXVIII योरः पुनश्चैर्यं न करोतु किन्तु दीनाय दाने सामर्थ्यं यज्ज्जायते तदर्थं स्वकराभ्यां सदृन्त्या परिश्रमं करोतु।

XXIX अपरं युष्माकं वदनेभ्यः कोऽपि कदावापो न निर्गच्छतु, किन्तु येन श्रोतुरुपकारो जायते तादृशः प्रयोजनीयनिष्ठाये क्लृप्तयक आलापो युष्माकं भवतु।

XXX अपरञ्च यूयं मुक्तिदिनपर्यन्तम् ईश्वरस्य येन पवित्रेणात्मना मुद्रयाङ्किता अभवत् तं शोकाङ्कितं मा कुरुत।

XXXI अपरं कटुवाक्यं रोषः क्रोधः कलहो निन्दा सर्वविधद्वेषश्चैतानि युष्माकं मध्याद् दूरीभवन्तु।

XXXII यूयं परस्परं छित्तैषिणः कोमलान्तःकरणाश्च भवता अपरम् ईश्वरः प्रीष्टेन यद्दद् युष्माकं द्रोषान् क्षमितवान् तद्दद् यूयमपि परस्परं क्षमध्वं।

V

I अतो यूयं प्रियबालका ईश्वरस्यानुकारिणो भवत,

II प्रीष्टे एव प्रेमायारं कुरुत य, यतः सोऽस्मासु प्रेम कृतवान् अस्माकं विनिमयेन यात्मनिवेदनं कृत्वा ग्राह्यसुगन्धार्थकम् उपहारं बलिञ्चेश्वराय दत्तवान्।

III किन्तु देश्यागमनं सर्वविधाशौचक्रिया लोभश्चैतेषाम् उच्यारणमपि युष्माकं मध्ये न भवतु, अतएव पवित्रलोकानाम् उच्यते।

IV अपरं कुत्सितालापः प्रलापः श्लेषोक्तिश्च न भवतु यत अतान्यनुयितानि किन्तु ईश्वरस्य धन्यवाद्यो भवतु।

V देश्यागाम्यशौचायारी देवपूजक एव गण्यो लोभी चैतेषां क्रोधि प्रीष्टस्य राज्येऽर्थत ईश्वरस्य राज्ये कमध्यधिकारं न प्राप्स्यतीति युष्माभिः सम्यक् ज्ञायतां।

VI अनर्थकवाक्येन कोऽपि युष्मान् न वञ्चयतु यतस्तादृगायारहेतोरनाज्ञाग्राह्येषु लोकेष्वीश्वरस्य कोपो वर्तते।

VII तस्माद् यूयं तैः सहभागिनो न भवत।

VIII पूर्वं यूयम् अन्धकारस्वरूपा आध्वं किन्त्विदानीं प्रभुना दीप्तिस्वरूपा भवथ तस्माद् दीप्तेः सन्ताना एव समाचरत।

IX दीप्ते र्यत् क्वं तत् सर्वविधछित्तैषितायां धर्मं सत्यालापे य प्रकाशते।

X प्रभवे यद् रोयते तत् परीक्षध्वं।

XI यूयं तिमिरस्य विङ्कलकर्माणाम् अंशिनो न भूत्वा तेषां द्रोषित्वं प्रकाशयत।

XII यतस्ते लोका रक्षमि यद् यद् आचरन्ति तद्दुच्यारणम् अपि लज्जालोकं।

XIII यतो दीप्त्या यद् यत् प्रकाश्यते तत् तथा यकास्यते यच्च यकास्ति तद् दीप्तिस्वरूपं भवति।

XIV अतत्कारणाद् उक्तम् आस्ते, "हे निद्रित प्रबुध्यस्व मृतेभ्यश्चोत्थिति कुरु। तत्कृते सूर्यवत् प्रीष्टः स्वयं त्वां द्योतयिष्यति।"

XV अतः सावधाना भवत, अज्ञाना एव माचरत किन्तु ज्ञानिन एव सतर्कम् आचरत।

XVI समयं बद्धमूल्यं गणयध्वं यतः काला अभद्राः।

XVII तस्माद् यूयम् अज्ञाना न भवत किन्तु प्रभोरभिमतं किं तदवगता भवत।

XVIII सर्वनाशजनेन सुरापानेन मत्ता मा भवत किन्त्वात्मना पूर्यध्वं।

XIX अपरं गीतैर्गानैः पारमार्थिककीर्तनैश्च परस्परम् आलपन्तो मनसा सार्द्धं प्रभुम् उद्दिश्य गायत वाद्यतया।

XX सर्वदा सर्वविषयेऽस्मत्प्रभो यीशोः प्रीष्टस्य नाम्ना तातम् ईश्वरं धन्यं वदत।

XXI यूयम् ईश्वराद् भिताः सन्त अन्येऽपरेषां वशीभूता भवत।

XXII हे योषितः, यूयं यथा प्रभोस्तथा स्वस्वस्वामिनो वशङ्गता भवत।

XXIII यतः प्रीष्टो यद्भत् समिते मूर्च्छा शरीरस्य त्राता य भवति तद्भत् स्वामी योषितो मूर्च्छा।

XXIV अतः समिति र्यद्भत् प्रीष्टस्य वशीभूता तद्भद् योषिद्विरपि स्वस्वस्वामिनो वशता स्वीकर्तव्या।

XXV अपरञ्च हे पुरुषाः, यूयं प्रीष्ट एव स्वस्वयोषित्सु प्रीयध्वं।

XXVI स प्रीष्टोऽपि समितौ प्रीतवान् तस्याः कृते य स्वप्राणान् त्यक्तवान् यतः स वाक्ये जलमञ्जनेन तां परिष्कृत्य पावयितुम्।

XXVII अपरं तिलकवल्यादिविडीनां पवित्रां निष्कलङ्काञ्च तां समितिं तेजस्विनीं कृत्वा स्वहस्ते समर्पयितुञ्चाभिलषितवान्।

XXVIII तस्मात् स्वतनुवत् स्वयोषिति प्रेमकरणं पुरुषस्योचितं, येन स्वयोषिति प्रेम क्रियते तेनात्मप्रेम क्रियते।

XXIX कोऽपि कदापि न स्वकीयां तनुम् ऋतीयितवान् किन्तु सर्वे तां विभ्रति पुष्पान्ति या प्रीष्टोऽपि समितिं प्रति तद्देव करोति,

XXX यतो वयं तस्य शरीरस्याङ्गानि मांसास्थीनि य भवामः।

XXXI अेतदर्थं मानवः स्वमातापितरोः परित्यज्य स्वभार्यायाम् आसंक्ष्यति तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः।

XXXII अेतन्निगूढवाक्यं गुरुतरं भया य प्रीष्टसमिती अघि तद् उच्यते।

XXXIII अतयेव युष्माकम् अेकैको जनेन आत्मवत् स्वयोषिति प्रीयतां भार्यापि स्वामिनं समाहर्तुं यततां।

VI

I हे बालकाः, यूयं प्रभुम् उद्दिश्य पित्रोराज्ञाग्राहिलो भवत यतस्तत् न्याय्यं।

II त्वं निष्पितरं मातरञ्च सम्मन्यस्वेति यो विधिः स प्रतिज्ञायुक्तः प्रथमो विधिः।

III इलतस्तस्मात् तव कल्याणं देशे य दीर्घकालम् आयु र्भविष्यतीति।

IV अपरं हे पितरः, यूयं स्वबालकान् मा रोषयत किन्तु प्रभो विनीत्यादेशाभ्यां तान् विनयत।

V हे दासाः, यूयं प्रीष्टम् उद्दिश्य सभयाः कम्पान्विताश्च भूत्वा सरलान्तःकरणैरेडिकप्रभूनाम् आज्ञाग्राहिलो भवत।

VI दृष्टिगोचरीयपरिचर्याया मानुषेभ्यो रोयितुं मा यतध्वं किन्तु प्रीष्टस्य दासा एव निविष्टमनोभिरीश्वरस्येच्छां साधयत।

VII मानवान् अनुद्दिश्य प्रभुमेवोद्दिश्य सद्भावेन दास्यकर्म कुरुध्वं।

VIII दासमुक्तयो र्येन यत् सत्कर्म क्रियते तेन तस्य इलं प्रभुतो लप्स्यत एति ज्ञानीत या।

IX अपरं हे प्रभवः, युष्माभि र्भर्त्सनं विहाय तान् प्रति न्याय्यायरणं क्रियतां यश्च कस्यापि पक्षपातं न करोति युष्माकमपि तादृश अेकः प्रभुः स्वर्गे विद्यत एति ज्ञायतां।

X अधिकन्तु हे भ्रातरः, यूयं प्रभुना तस्य विक्रमयुक्तशक्त्या य बलवन्तो भवत।

XI यूयं यत् शयतानशयलानि निवारयितुं शक्नुथ तदर्थम् ईश्वरीयसुसज्जं परिघट्टध्वं।

XII यतः केवलं रक्तमांसाभ्याम् एति नहि किन्तु कर्तृत्वपराक्रमयुक्तैस्तिमिरराज्यस्येडलोकस्याधिपतिभिः स्वर्गोद्भवैर्दुष्टात्मभिरिव सार्द्धम् अस्माभि र्युद्धं क्रियते।

XIII अतो हेतो र्युयं यया संकुले दिनेऽवस्थातुं सर्वाणि पराजित्य दृढाः स्थातुञ्च शक्यथ ताम् ईश्वरीयसुसज्जं गृह्णीत।

XIV वस्तुतस्तु सत्यत्वेन शूङ्गलेन कटिं बद्ध्वा पुण्येन वर्मणा वक्ष आर्यघात।

XV शान्तेः सुवार्त्तया ज्ञातम् उत्साहं पादुकायुगलं पदे समर्प्य तिष्ठत।

XVI येन य दुष्टात्मनोऽग्निबाणान् सर्वाान् निर्व्वापयितुं शक्यथ तादृशं सर्वाश्छादकं इलकं विश्वासं धारयत।

- XVII शिरस्त्रं परित्राणाम् आत्मनः षड्भ्रुवस्त्रस्य वाक्यं धारयता।
- XVIII सर्वसमये सर्वयायनेन सर्वप्रार्थनेन यात्मना प्रार्थनां कुरुध्वं तदर्थं दृढाकाङ्क्षया जाग्रतः सर्वेषां पवित्रलोकाणां कृते सदा प्रार्थनां कुरुध्वं।
- XIX अहम् यस्य सुसंवाद्यस्य शृङ्गललल्लः प्रयारकदूतोऽस्मि तम् उपयुक्तेनोत्साहेन प्रयारयितुं यथा शक्नुयां।
- XX तथा निर्भयेन स्वरेणोत्साहेन य सुसंवाद्यस्य निगूढवाक्यप्रयाराय वक्तुं ता यत् मह्यं दीयते तदर्थं ममापि कृते प्रार्थनां कुरुध्वं।
- XXI अपरं मम यावस्थास्ति यस्य मया क्रियते तत् सर्वं यद् युष्माभिर्ज्ञायते तदर्थं प्रभुना प्रियभ्राता विश्वास्यः परियारकश्च तुभिको युष्मान् तत् ज्ञापयिष्यति।
- XXII यूयं यद् अस्माकम् अवस्थां जानीथ युष्माकं मनांसि य यत् सान्त्वनां लभन्ते तदर्थमेवाहं युष्माकं सन्निधिं तं प्रेषितवान्।
- XXIII अपरम् ईश्वरः प्रभु र्गीशुप्रीष्टश्च सर्वेभ्यो भ्रातृभ्यः शान्तिं विश्वाससहितं प्रेम य दद्यात्।
- XXIV ये केचित् प्रभौ र्गीशुप्रीष्टेऽक्षयं प्रेम कुर्वन्ति तान् प्रति प्रसादो भूयात्। तथास्तु।

ફિલિપિન: પત્ર

I પૌલતીમથિનામાનૌ યીશુખ્રીષ્ટસ્ય દાસૌ ફિલિપિનગરસ્થાન્ ખ્રીષ્ટયીશોઃ સર્વાન્ પવિત્રલોકાન્ સમિતેરઘ્યક્ષાન્ પરિચારકાંશ્ચ પ્રતિ પત્રં લિખતઃ।

II અસ્માકં તાત ઈશ્વરઃ પ્રભુ યીશુખ્રીષ્ટશ્ચ યુષ્મભ્યં પ્રસાદસ્ય શાન્તેશ્ચ ભોગં દેયાસ્તાં।

III અહં નિરન્તરં નિજસર્વપ્રાર્થનાસુ યુષ્માકં સર્વેષાં કૃતે સાનન્દં પ્રાર્થનાં કુર્વન્

IV યતિ વારાન્ યુષ્માકં સ્મરામિ તતિ વારાન્ આ પ્રથમાદ્ અઘ યાવદ્

V યુષ્માકં સુસંવાદભાગિત્વકારણાદ્ ઈશ્વરં ધન્યં વદામિ

VI યુષ્મન્મધ્યે યેનોત્તમં કર્મ કર્તુમ્ આરમ્ભિ તેનૈવ યીશુખ્રીષ્ટસ્ય દિનં યાવત્ તત્ સાધયિષ્યત ઇત્યસ્મિન્ દૃઢવિશ્વાસો મમાસ્તે।

VII યુષ્માન્ સર્વાન્ અધિ મમ તાદૃશો ભાવો યથાર્થો યતોડહં કારાવસ્થાયાં પ્રત્યુત્તરકરણે સુસંવાદસ્ય પ્રામાણ્યકરણે ચ યુષ્માન્ સર્વાન્ મયા સાર્દ્ધમ્ એકાનુગ્રહસ્ય ભાગિનો મત્વા સ્વદૃઢ્યે ધારયામિ

VIII અપરમ્ અહં ખ્રીષ્ટયીશોઃ સ્નેહવત્ સ્નેહેન યુષ્માન્ કીદૃશં કાઙ્ક્ષામિ તદધીશ્વરો મમ સાક્ષી વિદ્યતે।

IX મયા યત્ પ્રાર્થ્યતે તદ્ ઇદં યુષ્માકં પ્રેમ નિત્યં વૃદ્ધિં ગત્વા

X જ્ઞાનસ્ય વિશિષ્ટાનાં પરીક્ષિકાયાશ્ચ સર્વવિધબુદ્ધેર્બાહુલ્યં ફલતુ,

XI ખ્રીષ્ટસ્ય દિનં યાવદ્ યુષ્માકં સારલ્યં નિર્વિઘ્નત્વચ્ચ ભવતુ, ઈશ્વરસ્ય ગૌરવાય પ્રશંસાયૈ ચ યીશુના ખ્રીષ્ટેન પુણ્યફલાનાં પૂર્ણતા યુષ્મભ્યં દીયતામ્ ઇતિ।

XII હે ભ્રાતરઃ, માં પ્રતિ યદ્ યદ્ ઘટિતં તેન સુસંવાદપ્રચારસ્ય બાધા નહિ કિન્તુ વૃદ્ધિરેવ જાતા તદ્ યુષ્માન્ જ્ઞાપયિતું કામયેડહં।

XIII અપરમ્ અહં ખ્રીષ્ટસ્ય કૃતે બદ્ધોડસ્મીતિ રાજપુર્યામ્ અન્યસ્થાનેષુ ચ સર્વેષાં નિકટે સુસ્પષ્ટમ્ અભવત્,

XIV પ્રભુસમ્બન્ધીયા અનેકે ભ્રાતરશ્ચ મમ બન્ધનાદ્ આશ્વાસં પ્રાપ્ય વદ્ધમાનેનોત્સાહેન નિઃક્ષોભં કથાં પ્રચારયન્તિ।

XV કેચિદ્ દ્વેષાદ્ વિરોધાચ્યાપરે કેચિચ્ચ સદ્ભાવાત્ ખ્રીષ્ટં ઘોષયન્તિ;

XVI યે વિરોધાત્ ખ્રીષ્ટં ઘોષયન્તિ તે પવિત્રભાવાત્ તન્ન કુર્વન્તો મમ બન્ધનાનિ બહુતરકલોશદાયીનિ કર્તુમ્ ઇચ્છન્તિ।

XVII યે ચ પ્રેમ્ના ઘોષયન્તિ તે સુસંવાદસ્ય પ્રામાણ્યકરણેડહં નિયુક્તોડસ્મીતિ જ્ઞાત્વા તત્ કુર્વન્તિ।

XVIII કિં બહુના? કાપટ્યાત્ સરલભાવાદ્ વા ભવેત્, યેન કેનચિત્ પ્રકારેણ ખ્રીષ્ટસ્ય ઘોષણા ભવતીત્યસ્મિન્ અહમ્ આનન્દામ્યાનન્દિષ્યામિ ચા

XIX યુષ્માકં પ્રાર્થનયા યીશુખ્રીષ્ટસ્યાત્મનશ્ચોપકારેણ તત્ મન્નિસ્તારજનકં ભવિષ્યતીતિ જાનામિ

XX તત્ર ચ મમાકાઙ્ક્ષા પ્રત્યાશા ચ સિદ્ધિં ગમિષ્યતિ ફલતોડહં કેનાપિ પ્રકારેણ ન લજ્જિષ્યે કિન્તુ ગતે સર્વસ્મિન્ કાલે યદ્દત્ તદ્દદ્ ઇદાનીમપિ સમ્પૂર્ણોત્સાહદ્વારા મમ શરીરેણ ખ્રીષ્ટસ્ય મહિમા જીવને મરણે વા પ્રકાશિષ્યતે।

XXI યતો મમ જીવનં ખ્રીષ્ટાય મરણચ્ચ લાભાયા

XXII કિન્તુ યદિ શરીરે મયા જીવિતવ્યં તદિં તત્ કર્મફલં ફલિષ્યતિ તસ્માત્ કિં વરિતવ્યં તન્મયા ન જ્ઞાયતે।

XXIII દ્વાભ્યામ્ અહં સમ્પીડ્યે, દેહવાસત્યજનાય ખ્રીષ્ટેન સહવાસાય ચ મમાભિલાષો ભવતિ યતસ્તત્ સર્વોત્તમં।

XXIV કિન્તુ દેહે મમાવસ્થિત્યા યુષ્માકમ્ અધિકપ્રયોજનં।

XXV અહમ્ અવસ્થાસ્યે યુષ્માભિઃ સર્વેઃ સાર્દ્ધમ્ અવસ્થિતિં કરિષ્યે ચ તયા ચ વિશ્વાસે યુષ્માકં વૃદ્ધ્યાનન્દૌ જનિષ્યેતે તદહં નિશ્ચિતં જાનામિ।

XXVI તેન ચ મત્તોડર્થતો યુષ્મત્સમીપે મમ પુનરુપસ્થિતત્વાત્ યૂયં ખ્રીષ્ટેન યીશુના બહુતરમ્ આહ્લાદં લપ્સ્યધ્વે।

XXVII यूयं सावधाना भूत्वा प्रीष्टस्य सुसंवाद्यस्योपयुक्तम् आचारं कुरुध्वं यतोऽहं युष्मान् उपागत्य साक्षात् कुर्वन् किं वा दूरे तिष्ठन् युष्माकं यां वार्तां श्रोतुम् इच्छामि सेयं यूयम् अेकात्मानस्तिष्ठथ, अेकमनसा सुसंवाद्यसम्बन्धीयविश्वासस्य पक्षे यतध्वे, विपक्षैश्च केनापि प्रकारेण न व्याकुलीक्रियध्व एति।

XXVIII तत् तेषां विनाशस्य लक्षणं युष्माकञ्चेत्परतन् परित्राणस्य लक्षणं भविष्यति।

XXIX यतो येन युष्माभिः प्रीष्टे केवलविश्वासः क्रियते तन्नहि किन्तु तस्य कृते क्लेशोऽपि सद्यते तादृशो वरः प्रीष्टस्यानुरोधाद् युष्माभिः प्रापि,

XXX तस्मात् मम यादृशं युद्धं युष्माभिरदर्शि साम्प्रतं श्रूयते य तादृशं युद्धं युष्माकम् अपि भवति।

II

I प्रीष्टाद् यदि किमपि सान्त्वनं कश्चित् प्रेमजातो उर्षः किञ्चिद् आत्मनः समभागित्वं कायिद् अनुकम्पा कृपा वा जायते तर्हि यूयं ममाह्लादं पूरयन्त

II अेकभावा अेकप्रेमाणा अेकमनसा अेकयेष्टाश्च भवता।

III विरोधाद् दर्पाद् वा किमपि मा कुरुत किन्तु नम्रतया स्वेभ्योऽपरान् विशिष्टान् मन्यध्वं।

IV केवलम् आत्महिताय न येष्टमानाः परहितायापि येष्टध्वं।

V प्रीष्टस्य यीशो यादृशः स्वभावावो युष्माकम् अपि तादृशो भवतु।

VI स ईश्वररूपी सन् स्वकीयाम् ईश्वरतुल्यतां श्लाघास्पदं नामन्यत,

VII किन्तु स्वं शून्यं कृत्वा दास्यपी बभूव नराकृतिं लेभे य।

VIII एतथं नरमूर्तिम् आश्रित्य नम्रतां स्वीकृत्य मृत्योरर्थतः कुशीयमृत्योरेव भोगायाज्ञाग्राही बभूव।

IX तत्कारणाद् ईश्वरोऽपि तं सर्वोन्नतं यकार यय्य नाम सर्वेषां नाम्नां श्रेष्ठं तदेव तस्मै ददौ,

X ततस्तस्मै यीशुनाम्ने स्वर्गभक्त्यपातालस्थितैः सर्वैर्जानुपातः कर्तव्यः,

XI तातस्थेश्वरस्य मङ्गिन्ने य यीशुप्रीष्टः प्रभुरिति जिह्वाभिः स्वीकर्तव्यं।

XII अतो हे प्रियतमाः, युष्माभि र्यद्भूत् सर्वदा क्रियते तद्भूत् केवले ममोपस्थितिकावे तन्नहि किन्त्विदानीम् अनुपस्थितेऽपि मयि बहुतरयत्नेनाज्ञां गृहीत्वा भयकम्पाभ्यां स्वस्वपरित्राणं साध्यतां।

XIII यत ईश्वर अेव स्वकीयानुरोधाद् युष्मन्मध्ये मनस्काभ्यां कर्मसिद्धिञ्च विदधाति।

XIV यूयं कलहविवादविजतम् आचारं कुर्वन्तोऽनिन्दनीया अकुटिला।

XV ईश्वरस्य निष्कलङ्गाश्च सन्तानाद्येव वक्रभावानां कुटिलाचारिणाञ्च लोकानां मध्ये तिष्ठत,

XVI यतस्तेषां मध्ये यूयं ज्वनवाक्यं धारयन्तो जगतो दीपका एव दीप्यध्वो युष्माभिस्तथा कृते मम यत्नः परिश्रमो वा न निष्कलो जात एत्यहं प्रीष्टस्य दिने श्लाघां कर्तुं शक्यामि।

XVII युष्माकं विश्वासार्थकाय बलिदानाय सेवनाय य यद्यप्यहं निर्वाहितव्यो भवेयं तथापि तेनानन्दामि सर्वेषां युष्माकम् आनन्दस्यांशी भवामि य।

XVIII तद्भूद् यूयमध्यानन्दत मदीयानन्दस्यांशिनो भवत य।

XIX युष्माकम् अवस्थाम् अवगत्याहमपि यत् सान्त्वनं प्राप्नुयां तदर्थं तीमथियं त्वरया युष्मत्समीपं प्रेषयिष्यामीति प्रभौ प्रत्याशां कुर्वी।

XX यः सत्यरूपेण युष्माकं हितं यिन्तयति तादृश अेकभावस्तस्मादन्यः कोऽपि मम सन्निधौ नास्ति।

XXI यतोऽपरे सर्वे यीशोः प्रीष्टस्य विषयान् न यिन्तयन्त आत्मविषयान् यिन्तयन्ति।

XXII किन्तु तस्य परीक्षितत्वं युष्माभि र्जायते यतः पुत्रो यादृक् पितुः सङ्कारी भवति तथैव सुसंवाद्यस्य परियर्थ्यायां स मम सङ्कारी जातः।

XXIII अतयेव मम भाविदृशां ज्ञात्वा तत्क्षणात् तमेव प्रेषयितुं प्रत्याशां कुर्वी।

XXIV स्वयम् अहमपि तूर्णं युष्मत्समीपं गमिष्यामीत्याशां प्रभुना कुर्वी।

XXV अपरं य एषाङ्कृतीतो मम भ्राता कर्मयुद्धाभ्यां मम सङ्कायश्च युष्माकं दूतो मदीयोपकाराय प्रतिनिधिश्चास्ति युष्मत्समीपे तस्य प्रेषणम् आवश्यकम् अमन्ये।

XXVI यतः स युष्मान् सर्वान् अकाङ्क्षत युष्माभिस्तस्य रोगस्य वार्ताश्रावीति बुद्ध्वा पर्यशोयय्या।

XXVII स पीडया मृतकल्पोऽभवदिति सत्यं किन्त्वीश्वरस्तं दयितवान् मम य दुःखात् परं पुनर्दुःखं यन्न भवेत् तदर्थं केवलं तं न दयित्वा मामपि दयितवान्।

XXVIII अतरेव यूयं तं विलोक्य यत् पुनरानन्देत ममापि दुःखस्य ह्रासो यद् भवेत् तदर्थम् अहं त्वरया तम् अप्रेषयं

XXIX अतो यूयं प्रभोः कृते सम्पूर्णेनानन्देन तं गृह्णीत तादृशान् लोकांश्चादरणीयान् मन्यध्वं

XXX यतो मम सेवेन युष्माकं त्रुटिं पूरयितुं स प्राणान् पणीकृत्य श्रीष्टस्य कार्यार्थं मृतप्रायेऽभवत्

III

I हे भ्रातरः, शेषे वदामि यूयं प्रभावानन्दता पुनः पुनरेकस्य वयो लेभनं मम क्लेशं नहि युष्मदर्थञ्च भ्रमनाशकं भवति।

II यूयं कुक्कुरेभ्यः सावधाना भवत दृक्कर्म्मकारिभ्यः सावधाना भवत छिन्नमूलेभ्यो लोकेभ्यश्च सावधाना भवत।

III वयमेव छिन्नत्वयो लोका यतो वयम् आत्मनेश्वरं सेवामहे श्रीष्टेन यीशुना श्लाघामहे शरीरेण य प्रगल्भतां न कुर्वामहे।

IV किन्तु शरीरे मम प्रगल्भतायाः कारणं विद्यते, कश्चिद् यदि शरीरेण प्रगल्भतां यिकीर्षति तर्हि तस्माद् अपि मम प्रगल्भताया गुरुतरं कारणं विद्यते।

V यतोऽहम् अष्टमदिवसे त्वच्छेदप्राप्तं श्लाघयेत्वंशीयो विन्यामीनगोष्ठीय एभिर्कुलजात एभ्यो व्यवस्थाप्यरणे किञ्चिद्

VI धर्मोत्साहकारिणात् समितेरुपद्रवकारी व्यवस्थातो लभ्ये पुण्ये यानिन्दनीयः।

VII किन्तु मम यद्यत् लभ्यम् आसीत् तत् सर्वम् अहं श्रीष्टस्यानुरोधात् क्षतिम् अमन्ये।

VIII किञ्चाधुनाप्यहं मत्प्रभोः श्रीष्टस्य यीशो ज्ञानस्योत्कृष्टतां बुद्ध्वा तत् सर्वं क्षतिं मन्ये।

IX यतो हेतोरहं यत् श्रीष्टं लभेय व्यवस्थातो जातं स्वकीयपुण्यञ्च न धारयन् किन्तु श्रीष्टे विश्वसनात् लभ्यं यत् पुण्यम् ईश्वरेण विश्वासं दृष्ट्वा दीयते तदेव धारयन् यत् श्रीष्टे विद्येय तदर्थं तस्यानुरोधात् सर्वेषां क्षतिं स्वीकृत्य तानि सर्वाण्यवकरानिव मन्ये।

X यतो हेतोरहं श्रीष्टं तस्य पुनरुत्थिते गुणं तस्य दुःखानां भागित्वञ्च ज्ञात्वा तस्य मृत्योराकृतिञ्च गृहीत्वा।

XI येन केनचित् प्रकारेण मृतानां पुनरुत्थितिं प्राप्नुं यतो।

XII मया तत् सर्वम् अधुना प्रापि सिद्धता वालम्बि तन्नहि किन्तु यदर्थम् अहं श्रीष्टेन धारितस्तद् धारयितुं धावामि।

XIII हे भ्रातरः, मया तद् धारितम् एति न मन्यते किन्त्वेतद्वैकमात्रं वदामि यानि पश्चात् स्थितानि तानि विस्मृत्याहम् अग्रस्थितान्युद्दिश्य।

XIV पूर्णयत्नेन लक्ष्यं प्रति धावन् श्रीष्टयीशुनोर्द्वधात् माम् आह्वयत ईश्वरात् जेतृपाणं प्राप्नुं येष्टे।

XV अस्माकं मध्ये ये सिद्धास्तैः सर्वैस्तदेव भाव्यतां, यदि य कञ्चन विषयम् अधि युष्माकम् अपरो भावो भवति तर्हीश्वरस्तमपि युष्माकं प्रति प्रकाशयिष्यति।

XVI किन्तु वयं यद्यद् अवगता आस्मस्तत्रास्माभिरेको विधिरायरितव्य ऐकभावैर्भवितव्यञ्च।

XVII हे भ्रातरः, यूयं ममानुगामिनो भवत वयञ्च यादृगायराणस्य निदर्शनस्वरूपा भवामस्तादृगायारिणो लोकान् आलोकयध्वं।

XVIII यतोऽनेके विपथे यरन्ति ते य श्रीष्टस्य कुशस्य शत्रव एति पुरा मया पुनः पुनः कथितम् अधुनापि रुढता मया कथ्यते।

XIX तेषां शेषदशा सर्वनाश उदरश्चेश्वरो लज्जया य श्लाघा पृथिव्याञ्च लज्जं मनः।

XX किन्त्वस्माकं ज्ञनपदः स्वर्गं विद्यते तस्मात्त्यागमिष्यन्तं त्रतारं प्रभुं यीशुश्रीष्टं वयं प्रतीक्षामहे।

XXI स य यथा शक्त्या सर्वाण्येव स्वस्य वशीकर्तुं पारयति तयास्माकम् अधमं शरीरं रूपात्तरीकृत्य स्वकीयतेजोभयशरीरस्य समाकारं करिष्यति।

IV

I हे मदीयानन्दमुकुटस्वरूपाः प्रियतमा अलीष्टतमा भ्रातरः, हे मम स्नेहपात्राः, यूयम् एतं पत्नौ स्थिरास्तिष्ठत।

II हे एवदिये हे सुन्तुभि युवां प्रभौ ऐकभावे भवतम् ऐतद् अहं प्रार्थये।

III હે મમ સત્ય સહકારિન્ ત્વામપિ વિનીય વદામિ એતયોરુપકારસ્ત્વયા ક્રિયતાં યતસ્તે ક્લીમિનાદિભિઃ સહકારિભિઃ સાર્દ્ધં સુસંવાદપ્રચારણાય મમ સાહાય્યાર્થં પરિશ્રમમ્ અકુર્વતાં તેષાં સર્વેષાં નામાનિ ચ જીવનપુસ્તકે લિખિતાનિ વિદ્યન્તો

IV યૂયં પ્રભૌ સર્વદાનન્દતા પુન વદામિ યૂયમ્ આનન્દતા

V યુષ્માકં વિનીતત્વં સર્વમાનવૈ જ્ઞાપિતાં, પ્રભુઃ સન્નિધૌ વિદ્યતો

VI યૂયં કિમપિ ન ચિન્તયત કિન્તુ ધન્યવાદ્યુક્તાભ્યાં પ્રાર્થનાયાત્રાભ્યાં સર્વવિષયે સ્વપ્રાર્થનીયમ્ ઈશ્વરાય નિવેદ્યતા

VII તથા કૃત ઈશ્વરીયા યા શાન્તિઃ સર્વાં બુદ્ધિમ્ અતિશેતે સા યુષ્માકં ચિતાનિ મનાંસિ ચ ખ્રીષ્ટે યીશૌ રક્ષિષ્યતિ

VIII હે ભ્રાતરઃ, શેષે વદામિ યદ્યત્ સત્યમ્ આદરણીયં ન્યાય્યં સાધુ પ્રિયં સુખ્યાતમ્ અન્યેણ યેન કેનચિત્ પ્રકારેણ વા ગુણાયુક્તં પ્રશંસનીયં વા ભવતિ તત્રૈવ મનાંસિ નિધધ્વાં

IX યૂયં માં દૃષ્ટવા શ્રુત્વા ચ યદ્યત્ શિક્ષિતવન્તો ગૃહીતવન્તશ્ચ તદેવાચરત તસ્માત્ શાન્તિદાયક ઈશ્વરો યુષ્માભિઃ સાર્દ્ધં સ્થાસ્યતિ

X મમોપકારાય યુષ્માકં યા ચિન્તા પૂર્વમ્ આસીત્ કિન્તુ કર્મદ્વારં ન પ્રાપ્નોત્ ઇદાનીં સા પુનસ્ફલત્ ઇત્યસ્મિન્ પ્રભૌ મમ પરમાહ્વાદોઽજ્ઞાયતા

XI અહં યદ્ દૈન્યકારણાદ્ ઇદં વદામિ તન્નહિ યતો મમ યા કાયિદ્ અવસ્થા ભવેત્ તસ્યાં સન્તોષ્ટુમ્ અશિક્ષ્યાં

XII દરિદ્રતાં ભોક્તું શક્નોમિ ધનાઢ્યતામ્ અપિ ભોક્તું શક્નોમિ સર્વથા સર્વવિષયેષુ વિનીતોઽહં પ્રચુરતાં ક્ષુધાન્ન ધનં દૈન્યન્નાવગતોઽસ્મિ

XIII મમ શક્તિદાયકેન ખ્રીષ્ટેન સર્વમેવ મયા શક્યં ભવતિ

XIV કિન્તુ યુષ્માભિ દૈન્યનિવારણાય મામ્ ઉપકૃત્ય સત્કર્મ્માકારિ

XV હે ફિલિપીયલોકાઃ, સુસંવાદસ્યોદયકાલે યદાહં માર્કિદનિયાદેશાત્ પ્રતિષ્ઠે તદા કેવલાન્ યુષ્માન્ વિનાપરયા કયાપિ સમિત્યા સહ દાનાદાનયો મમ કોઽપિ સમ્બન્ધો નાસીદ્ ઇતિ યૂયમપિ જ્ઞાનીયા

XVI યતો યુષ્માભિ મમ પ્રયોજનાય થિષલનીકીનગરમપિ માં પ્રતિ પુનઃ પુનર્દાનં પ્રેષિતાં

XVII અહં યદ્ દાનં મૃગયે તન્નહિ કિન્તુ યુષ્માકં લાભવર્દ્ધકં ફલં મૃગયે

XVIII કિન્તુ મમ કસ્યાપ્યભાવો નાસ્તિ સર્વં પ્રચુરમ્ આસ્તે યત ઈશ્વરસ્ય ગ્રાહ્યં તુષ્ટિજનકં સુગન્ધિનૈવેદ્યસ્વરૂપં યુષ્માકં દાનં ઇપાકૃદિતાદ્ ગૃહીત્વાહં પરિતૃપ્તોઽસ્મિ

XIX મમેશ્વરોઽપિ ખ્રીષ્ટેન યીશુના સ્વકીયવિભવનિધિતઃ પ્રયોજનીયં સર્વવિષયં પૂર્ણરૂપં યુષ્મભ્યં દેયાત્

XX અસ્માકં પિતુરીશ્વરસ્ય ધન્યવાદોઽનન્તકાલં યાવદ્ ભવતુ આમેન્

XXI યૂયં યીશુખ્રીષ્ટચૈકૈકં પવિત્રજનં નમસ્કુરતા મમ સર્જિભ્રાતરો યુષ્માન્ નમસ્કુર્વતો

XXII સર્વે પવિત્રલોકા વિશેષતઃ કૈસરસ્ય પરિજના યુષ્માન્ નમસ્કુર્વતો

XXIII અસ્માકં પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય પ્રસાદઃ સર્વાન્ યુષ્માન્ પ્રતિ ભૂયાત્ આમેન્

कलसिनः पत्रं

I ईश्वरस्येच्छया यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तीमथियो भ्राता य कलसीनगरस्थान् पवित्रान् विश्वस्तान् प्रीष्टाश्रितभ्रातृन् प्रति पत्रं लिखतः।

II अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुप्रीष्टश्च युष्मान् प्रति प्रसाहं शान्तिञ्च क्रियास्तां।

III प्रीष्टे यीशौ युष्माकं विश्वासस्य सर्वाङ्गान् पवित्रलोकान् प्रति प्रेम्नश्च वार्त्तां श्रुत्वा

IV वयं सदा युष्मदर्थं प्रार्थनां कुर्वन्तः स्वर्गं निहिताया युष्माकं भाविसम्पदः कारणात् स्वकीयप्रभो यीशुप्रीष्टस्य तातम् ईश्वरं धन्यं वदामः।

V ययं तस्या भाविसम्पदो वार्त्ता यया सुसंवाद्गृह्यया सत्यवाण्या ज्ञापिताः

VI सा यद् यत् कृत्स्नं जगद् अभिगच्छति तद् यद् युष्मान् अप्यभ्यगमत्, यूयञ्च यद् दिनम् आरभ्येश्वरस्यानुग्रहस्य वार्त्तां श्रुत्वा सत्यरूपेण ज्ञातवन्तस्तदारभ्य युष्माकं मध्येऽपि क्लृप्ते या

VII अस्माकं प्रियः सडदासो युष्माकं कृते य प्रीष्टस्य विश्वस्तपरियारको य षडङ्गास्तद् वाक्यं

VIII युष्मान् आदिष्टवान् स अेवास्मान् आत्मना जनितां युष्माकं प्रेम ज्ञापितवान्।

IX वयं यद् दिनम् आरभ्य तां वार्त्तां श्रुतवन्तस्तदारभ्य निरन्तरं युष्माकं कृते प्रार्थनां कुर्मः क्लृप्तो ययं यत् पूर्णाभ्याम् आत्मिकज्ञानवृद्धिभ्याम् ईश्वरस्याभितमं सम्पूर्णरूपेणावगच्छेत,

X प्रभो योग्यं सर्वथा सन्तोषजनकआचारं कुर्यात्तार्थत ईश्वरज्ञाने वर्द्धमानाः सर्वसत्कर्मरूपं क्लं क्लृप्त,

XI यथा ऐश्वरस्य मङ्गिमयुक्तया शक्त्या सानन्देन पूर्णां सङ्घिष्णुतां तितिक्षाञ्चायरितुं शक्यथ तादृशेन पूर्णबलेन यद् बलवन्तो भवेत्,

XII यश्च पिता तेजोवासिनां पवित्रलोकानाम् अधिकारस्यांशित्वायास्मान् योग्यान् कृतवान् तं यद् धन्यं वदेत् वरम् अेनं यायामहे।

XIII यतः सोऽस्मान् तिमिरस्य कर्तृत्वाद् उद्धृत्य स्वकीयस्य प्रियपुत्रस्य राज्ये स्थापितवान्।

XIV तस्मात् पुत्राद् वयं परित्राणम् अर्थतः पापभोयनं प्राप्तवन्तः।

XV स यादृश्यस्येश्वरस्य प्रतिमूर्तिः कृत्स्नायाः सृष्टेरादिकर्ता या

XVI यतः सर्वमेव तेन ससृष्टे सिंहासनराजत्वपराकमादीनि स्वर्गमर्त्यस्थितानि दृश्यादृश्यानि वस्तूनि सर्वाणि तेनैव तस्मै य ससृष्टिरे।

XVII स सर्वेषाम् आदिः सर्वेषां स्थितिकारकश्च।

XVIII स अेव समितिर्ज्ञायास्तनो मूर्द्धा किञ्च सर्वविषये स यद् अग्रियो भवेत् तदर्थं स अेव मृतानां मध्यात् प्रथमत उत्थितोऽग्रश्च।

XIX यत ईश्वरस्य कृत्स्नं पूर्णत्वं तमेवावासयितुं

XX कुशो पातितेन तस्य रक्तेन सन्धिं विधाय तेनैव स्वर्गमर्त्यस्थितानि सर्वाणि स्वेन सह सन्धापयितुञ्चेश्वरेण।।भिलिषे।

XXI पूर्वं दूरस्था दृष्टियारतमनस्कत्वात् तस्य रिपवश्चास्त ये ययं तान् युष्मान् अपि स षडानीं तस्य मांसलशरीरे मरणेन स्वेन सह सन्धापितवान्।

XXII यतः स स्वसम्भुषे पवित्रान् निष्कलङ्कान् अनिन्दनीयांश्च युष्मान् स्थापयितुम् इच्छति।

XXIII किन्वेतदर्थं युष्माभिर् बद्धमूलैः सुस्थिरैश्च भवितव्यम्, आकाशमण्डलस्याधःस्थितानां सर्वलोकानां मध्ये य धुष्यमाणो यः सुसंवाद्यो युष्माभिरश्रावि तज्जतायां प्रत्याशायां युष्माभिरयलैर् भवितव्यं।

XXIV तस्य सुसंवाद्यैकः परियारको योऽहं पौलः सोऽहम् षडानीम् आनन्देन युष्मदर्थं दुःखानि सह प्रीष्टस्य क्लेशभोगस्य यीशोऽपूर्वस्तमेव तस्य तनोः समितेः कृते स्वशरीरे पूर्यामि या

XXV यत ईश्वरस्य मन्त्राण्या युष्मदर्थम् ईश्वरीयवाक्यस्य प्रचारस्य भारो मयि समपितस्तस्माद् अहं तस्याः समितेः परियारकोऽभवाम्।

XXVI तत् निगूढं वाक्यं पूर्वयुगेषु पूर्वपुरुषेभ्यः प्रच्छन्नम् आसीत् किन्त्विदानीं तस्य पवित्रलोकानां सन्निधौ तेन प्राकाशयता

XXVII यतो भिन्नजातीयानां मध्ये तत् निगूढवाक्यं कीदृग्गौरवनिधिसम्बलितं तत् पवित्रलोकान् ज्ञापयितुम् ईश्वरोऽभ्यलषत्। युष्मन्मध्यवर्तीं प्रीष्ट एव स निधिर्गौरवाशाभूमिश्च।

XXVIII तस्माद् वयं तमेव घोषयन्तो यद् अेकैकं मानवं सिद्धीभूतं प्रीष्टे स्थापयेम तदर्थमेकैकं मानवं प्रबोधयामः पूर्णज्ञानेन यैकैकं मानवं उपदिशामः।

XXIX अेतदर्थं तस्य या शक्तिः प्रबलरूपेण मम मध्ये प्रकाशते तथाहं यतमानः श्राभ्यामि।

II

I युष्माकं लायदिकैयास्थभ्रातृणाञ्च कृते यावन्तो भ्रातरश्च मम शारीरिकमुपं न दृष्टवन्तस्तेषां कृते मम क्रियान् यत्नो भवति तद् युष्मान् ज्ञापयितुम् इच्छामि।

II इलतः पूर्णबुद्धिरूपधनभोगाय प्रेम्ना संयुक्तानां तेषां मनांसि यत् पितुरीश्वरस्य प्रीष्टस्य य निगूढवाक्यस्य ज्ञानार्थं सान्त्वनां प्राप्नुयुरित्यर्थमहं यतो

III यतो विद्याज्ञानयोः सर्व्वं निधयः प्रीष्टे गुप्ताः सन्ति।

IV कोऽपि युष्मान् विनयवाक्येन यन्न वञ्चयेत् तदर्थम् अेतानि मया कथ्यन्ते।

V युष्मत्सन्निधौ मम शरीरेऽवर्तमानेऽपि ममात्मा वर्तते तेन युष्माकं सुरीतिं प्रीष्टविश्वासे स्थिरत्वञ्च दृष्ट्वाहम् आनन्दामि।

VI अतो यूयं प्रभुं यीशुप्रीष्टं याद्गु गृहीतवन्तस्ताद्गु तम् अनुसरत।

VII तस्मिन् बद्धमूलाः स्थापिताश्च भवत या य शिक्षा युष्माभिर्लब्धा तदनुसाराद् विश्वासे सुस्थिराः सन्तस्तेनैव नित्यं धन्यवाहं कुरुत।

VIII सावधाना भवत मानुषिकशिक्षात एडलोकस्य वर्णमालातश्चोत्पन्ना प्रीष्टस्य विपक्षा या दर्शनविद्या मिथ्याप्रतारणा य तथा कोऽपि युष्माकं क्षतिं न जनयतु।

IX यत ईश्वरस्य कृत्स्ना पूर्णता मूर्तिमती प्रीष्टे वसति।

X यूयञ्च तेन पूर्णा भवथ यतः स सर्व्वेषां राजत्वकर्तृत्वपदानां मूर्द्धास्ति,

XI तेन य यूयम् अडस्तकृतत्वकछेदेनार्थतो येन शारीरपापानां विग्रसत्यज्यते तेन प्रीष्टस्य त्वकछेदेन छिन्नत्वयो ज्ञात।

XII मज्जने य तेन सार्द्धं श्मशानं प्राप्ताः पुन मृतानां मध्यात् तस्योत्थापयितुरीश्वरस्य शक्तेः क्वं यो विश्वासस्तद्द्वारा तस्मिन्नेव मज्जने तेन सार्द्धम् उत्थापिता अभवत।

XIII स य युष्मान् अपराधैः शारीरिकात्वकछेदेन य मृतान् दृष्ट्वा तेन सार्द्धं ञ्जितवान् युष्माकं सर्व्वान् अपराधान् क्षमितवान्,

XIV यय्य दण्डाज्ञापं ऋणपत्रम् अस्माकं विरुद्धम् आसीत् तत् प्रमाज्जितवान् शलाकाभिः कुशे बद्ध्वा दूरीकृतवांश्च।

XV किञ्च तेन राजत्वकर्तृत्वपदानि निस्तेजांसि कृत्वा पराजितान् रिपूनिव प्रगल्भतया सर्व्वेषां दृष्टिगोचरे ह्यपितवान्।

XVI अतो डेतोः भाद्याभाद्ये पेयापेये उत्सवः प्रतिपद् विश्रामवारश्चैतेषु सर्व्वेषु युष्माकं न्यायाधिपतिरूपं कमपि मा गृह्णीत।

XVII यत अेतानि छायास्वरूपाणि किन्तु सत्या मूर्तिः प्रीष्टः।

XVIII अपरञ्च नम्रता स्वर्गदूतानां सेवा यैतादृशम् इष्टकर्म्मयिस्त् यः कश्चित् परोक्षविषयान् प्रविशति स्वकीयशारीरिकभावेन य मुधा गर्व्वितः सन्

XIX सन्धिभिः शिराभिश्चोपकृतं संयुक्तञ्च कृत्स्नं शरीरं यस्मात् मूर्द्धत ईश्वरीयवृद्धिं प्राप्नोति तं मूर्द्धानं न धारयति तेन मानवेन युष्मत्तः इलापडरणं नानुजानीत।

XX यद्दि यूयं प्रीष्टेन सार्द्धं संसारस्य वर्णमालायै मृता अभवत तर्हि यैर्द्रव्यैर्भोगेन क्षयं गन्तव्यं

XXI तानि मा स्पृश मा भुंक्व मा गृह्णाणेति मानवैरादिष्टान् शिक्षितांश्च विधीन्

XXII आचरन्तो यूयं कुतः संसारे ञ्जवन्त एव भवथ?

XXIII ते विधयः स्वेच्छात्मक्या नम्रतया शरीरकवेशनेन य ज्ञानविधिवत् प्रकाशन्ते तथापि तेऽगण्यः शारीरिकभाववर्द्धकाश्च सन्ति।

III

I यद्दि यूयं प्रीष्टेन सार्द्धम् उत्थापिता अभवत तर्हि यस्मिन् स्थाने प्रीष्टे ईश्वरस्य दक्षिणपार्श्वे उपविष्ट आस्ते तस्योर्ध्वस्थानस्य विषयान् येष्टध्वं।

II पार्थिवविषयेषु न यतमाना उर्ध्वस्थविषयेषु यतध्वं।

III यतो यूयं मृतवन्तो युष्माकं श्रुतित्वा प्रीष्टेन सार्द्धम् ईश्वरे गुप्तम् अस्ति।

IV अस्माकं श्रुतनस्वरूपः प्रीष्टो यदा प्रकाशिष्यते तदा तेन सार्द्धम् यूयमपि विभवेन प्रकाशिष्यध्वे।

V अतो वेश्यागमनम् अशुश्रुक्तिया रागः कुत्सिताभिलाषो देवपूजातुल्यो लोभश्चैतानि पापिथवपुरुषस्याङ्गानि युष्माभिर्निहन्त्यन्तां।

VI यत अतेभ्यः कर्मभ्य आज्ञालङ्घिनो लोकान् प्रतीश्वरस्य क्रोधो वर्तते।

VII पूर्वं यदा यूयं तान्युपाश्रुतवत तदा यूयमपि तान्येवाचरतः।

VIII किन्त्विदानीं क्रोधो रोषो जिह्विसिषा द्युर्मुभता वदननिर्गतकदालपश्चैतानि सर्वाणि दूरीकुरुध्वं।

IX यूयं परस्परं मृषाकथां न वदत यतो यूयं स्वकर्मसिद्धितं पुरातनपुरुषं त्यक्तवन्तः।

X स्वस्त्रष्टुः प्रतिमूर्त्यां तत्त्वज्ञानाय नूतनीकृतं नवीनपुरुषं परिहितवन्तश्च।

XI तेन य यिद्धिद्विभिन्नजातीययोश्चिन्नत्वगच्छिन्नत्वयो म्लेच्छसुकृतीययो दसिमुक्तयोश्च कोऽपि विशेषो नास्ति किन्तु सर्वेषु सर्वः प्रीष्टे अवास्ते।

XII अतयेव यूयम् ईश्वरस्य मनोभिलषिताः पवित्राः प्रियाश्च लोका एव स्नेहयुक्ताम् अनुकम्पां हितैषितां नम्रतां तितिक्षां सल्लिष्यताश्च परिधेध्वं।

XIII यूयम् अकैकस्याचरणं सल्लिष्यं येन य यस्य किमध्यपराध्यते तस्य तं दोषं स क्षमतां, प्रीष्टो युष्माकं दोषान् यद्धृद् क्षमितवान् यूयमपि तद्धृत् कुरुध्वं।

XIV विशेषतः सिद्धिजनकेन प्रेमबन्धनेन बद्धा भवता।

XV यस्याः प्राप्तये यूयम् अकस्मिन् शरीरे समाहूता अभवत सेश्वरीया शान्ति र्भुष्माकं मनांस्यधितिष्ठतु यूयञ्च कृतज्ञा भवता।

XVI प्रीष्टस्य वाक्यं सर्वविधज्ञानाय सम्पूर्णांशुपेण युष्मदन्तरे निवमतु, यूयञ्च गीतैर्गानैः पारमार्थिकसङ्गीर्तनैश्च परस्परम् आदिशत प्रबोधयत य, अनुगृहीतत्वात् प्रभुम् उद्दिश्य स्वमनोभिर्गायत य।

XVII वाया कर्मणा वा यद् यत् कुरुत तत् सर्वं प्रभो रीशो नमिना कुरुत तेन पितरम् ईश्वरं धन्यं वदत य।

XVIII हे योषितः, यूयं स्वामिनां वश्या भवत यतस्तदेव प्रभवे रोयते।

XIX हे स्वामिनः, यूयं भार्यासु प्रीयध्वं ताः प्रति परुषालापं मा कुरुध्वं।

XX हे बालाः, यूयं सर्वविषये पित्रोराज्ञाग्राहिणो भवत यतस्तदेव प्रभोः सन्तोषजनकं।

XXI हे पितरः, युष्माकं सन्ताना यत् कातरा न भवेयुस्तदर्थं तान् प्रति मा रोषयता।

XXII हे दासाः, यूयं सर्वविषय अखंडिकप्रभूनाम् आज्ञाग्राहिणो भवत दृष्टिगोचरीयसेवया मानवेभ्यो रोयितुं मा यतध्वं किन्तु सरलान्तःकरणीः प्रभो भवित्या कार्यं कुरुध्वं।

XXIII यस्य कुरुध्वे तत् मानुषमनुद्दिश्य प्रभुम् उद्दिश्य प्रकुल्लमनसा कुरुध्वं,

XXIV यतो वयं प्रभुतः स्वर्गाधिकारणं क्वं लप्स्यामह एति यूयं ज्ञानीथ यस्माद् यूयं प्रभोः प्रीष्टस्य दासा भवथा।

XXV किन्तु यः कश्चिद् अनुयितं कर्म करोति स तस्यानुयितकर्मणः क्वं लप्स्यते तत्र कोऽपि पक्षपातो न भविष्यति।

IV

I अपरञ्च हे अधिपतयः, यूयं दासान् प्रति न्याय्यं यथार्थआचरणं कुरुध्वं युष्माकमध्येकोऽधिपतिः स्वर्गं विधेत एति ज्ञानीत।

II यूयं प्रार्थनायां नित्यं प्रवर्तध्वं धन्यवाद् कुर्वन्तस्तत्र प्रबुद्धास्तिष्ठत य।

III प्रार्थनाकाले ममापि कृते प्रार्थनां कुरुध्वं,

- IV ફલતઃ ખ્રીષ્ટસ્ય યન્નિગૂઢવાક્યકારણાદ્ અહં બદ્ધોડભવં તત્પ્રકાશાયેશ્વરો યત્ મદર્થં વાગ્દ્વારં કુર્યાત્, અહંચ્ચ યથોચિતં તત્ પ્રકાશયિતું શક્નુયામ્ એતત્ પ્રાર્થયધ્વાં
- V યૂયં સમયં બહુમૂલ્યં જ્ઞાત્વા બહિઃસ્થાન્ લોકાન્ પ્રતિ જ્ઞાનાચારં કુરુધ્વાં
- VI યુષ્માકમ્ આલાપઃ સર્વ્વદાનુગ્રહસૂચકો ભવણેન સુસ્વાદુશ્ચ ભવતુ યસ્મૈ યદુત્તરં દાતવ્યં તદ્ યુષ્માભિરવગમ્યતાં
- VII મમ યા દશાક્તિ તાં તુખિકનામા પ્રભૌ પ્રિયો મમ ભ્રાતા વિશ્વસનીયઃ પરિચારકઃ સહદાસશ્ચ યુષ્માન્ જ્ઞાપયિષ્યતિ
- VIII સ યદ્ યુષ્માકં દશાં જાનીયાત્ યુષ્માકં મનાંસિ સાન્ત્વયેસ્ય તદર્થમેવાહં
- IX તમ્ ઓનીષિમનામાનશ્ચ યુષ્મદેશીયં વિશ્વસ્તં પ્રિયશ્ચ ભ્રાતરં પ્રેષિતવાન્ તૌ યુષ્માન્ અત્રત્યાં સર્વ્વવાર્તાં જ્ઞાપયિષ્યતઃ
- X આરિષ્ટાર્પનામા મમ સહબન્દી બર્ણબ્બા ભાગિનેયો માર્કો યુષ્ઠનામ્ના વિષ્યાતો યીશુશ્ચૈતે છિન્નત્વયો ભ્રાતરો યુષ્માન્ નમસ્કારં જ્ઞાપયન્તિ, તેષાં મધ્યે માર્કમધિ યૂયં પૂર્વ્વમ્ આજ્ઞાપિતાઃ સ યદિ યુષ્મત્સમીપમ્ ઉપતિષ્ઠેત્ તર્હિં યુષ્માભિ ગૃહ્યતાં
- XI કેવલમેત ઈશ્વરરાજ્યે મમ સાન્ત્વનાજનકાઃ સહકારિણોડભવન્
- XII ખ્રીષ્ટસ્ય દાસો યો યુષ્મદેશીય ઇપફ્લાઃ સ યુષ્માન્ નમસ્કારં જ્ઞાપયતિ યૂયન્નેશ્વરસ્ય સર્વ્વસ્મિન્ મનોડભિલાષે યત્ સિદ્ધાઃ પૂર્ણાશ્ચ ભવેત તદર્થં સ નિત્યં પ્રાર્થનયા યુષ્માકં કૃતે યતતે
- XIII યુષ્માકં લાયદિકેયાસ્થિતાનાં હિયરાપલિસ્થિતાનાશ્ચ ભ્રાતૃણાં હિતાય સોડતીવ ચેષ્ટત ઇત્યસ્મિન્ અહં તસ્ય સાક્ષી ભવામિ
- XIV લૂકનામા પ્રિયશ્ચિકિત્સકો દીમાશ્ચ યુષ્મત્યં નમસ્કુર્વાતે
- XV યૂયં લાયદિકેયાસ્થાન્ ભ્રાતૃન્ નુમ્ફાં તદ્ગૃહસ્થિતાં સમિતિશ્ચ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયત
- XVI અપરં યુષ્મત્સન્નિઘૌ પત્રસ્યાસ્ય પાઠે કૃતે લાયદિકેયાસ્થસમિતાવપિ તસ્ય પાઠો યથા ભવેત્ લાયદિકેયાશ્ચ યત્ પત્રં મયા પ્રહિતં તદ્ યથા યુષ્માભિરપિ પઠ્યેત તથા ચેષ્ટધ્વાં
- XVII અપરમ્ આર્પિષ્યં વદત પ્રભો ર્યત્ પરિચર્યાપિદં ત્વયાપ્રાપિ તત્સાધનાય સાવધાનો ભવા
- XVIII અહં પૌલઃ સ્વહસ્તાક્ષરેણ યુષ્માન્ નમસ્કારં જ્ઞાપયામિ યૂયં મમ બન્ધનં સ્મરતા યુષ્માન્ પ્રત્યનુગ્રહો ભૂયાત્ આમેના

૧ થિષલનીકિનઃ પત્રં

I પૌલઃ સિલ્વાનસ્તીમથિયશ્ચ પિતુરીશ્વરસ્ય પ્રભો ચીશુખ્રીષ્ટસ્ય યાશ્રયં પ્રાપ્તા થિષલનીકીયસમિતિં પ્રતિ પત્રં લિખન્તિ અસ્માકં તાત ઈશ્વરઃ પ્રભુ ચીશુખ્રીષ્ટશ્ચ યુષ્માન્ પ્રત્યનુગ્રહં શાન્તિશ્ચ ક્રિયાસ્તાં

II વયં સર્વેષાં યુષ્માકં કૃતે ઈશ્વરં ધન્યં વદામઃ પ્રાર્થનાસમયે યુષ્માકં નામોચ્ચારયામઃ,

III અસ્માકં તાતસ્યેશ્વરસ્ય સાક્ષાત્ પ્રભૌ ચીશુખ્રીષ્ટે યુષ્માકં વિશ્વાસેન યત્ કાર્ય્યં પ્રેમ્ના યઃ પરિશ્રમઃ પ્રત્યાશયા ય યા તિતિક્ષા જાયતે

IV તત્ સર્વં નિરન્તરં સ્મરામશ્ચા હે પિયભ્રાતરઃ, યૂયમ્ ઈશ્વરેણાભિરુચિતા લોકા ઇતિ વયં જાનીમઃ।

V યતોડસ્માકં સુસંવાદઃ કેવલશબ્દેન યુષ્માન્ ન પ્રવિશ્ય શક્ત્યા પવિત્રેણાત્મના મહોત્સાહેન ય યુષ્માન્ પ્રાવિશત્। વચન્તુ યુષ્માકં કૃતે યુષ્મન્મધ્યે કીદૃશા અભવામ તદ્ યુષ્માભિ જ્ઞાયિતે।

VI યૂયમપિ બહુકલેશભોગેન પવિત્રેણાત્મના દત્તેનાનન્દેન ય વાક્યં ગૃહીત્વાસ્માકં પ્રભોશ્ચાનુગામિનોડભવત।

VII તેન માકિદનિયાખાયાદેશયો યાવન્તો વિશ્વાસિનો લોકાઃ સન્તિ યૂયં તેષાં સર્વેષાં નિદર્શનસ્વરૂપા જાતાઃ।

VIII યતો યુષ્મતઃ પ્રતિનાદિતયા પ્રભો વાંણ્યા માકિદનિયાખાયાદેશૌ વ્યાપ્તૌ કેવલમેતન્નહિ કિન્ત્વીશ્વરે યુષ્માકં યો વિશ્વાસસ્તસ્ય વાર્તા સર્વત્રાશ્રાવિ, તસ્માત્ તત્ર વાક્યકથનમ્ અસ્માકં નિષ્પ્રયોજનં।

IX યતો યુષ્મન્મધ્યે વયં કીદૃશં પ્રવેશં પ્રાપ્તા યૂયશ્ચ કથં પ્રતિમા વિહાયેશ્વરં પ્રત્યાવર્ત્તધ્વમ્ અમરં સત્યમીશ્વરં સેવિતું

X મૃતગણમધ્યાચ્ય તેનોત્થાપિતસ્ય પુત્રસ્યાર્થત આગામિકોધાદ્ અસ્માકં નિસ્તારયિતુ ચીશોઃ સ્વર્ગાદ્ આગમનં પ્રતીક્ષિતુમ્ આરભધ્વમ્ એતત્ સર્વં તે લોકાઃ સ્વયમ્ અસ્માન્ જ્ઞાપયન્તિ।

II

I હે ભ્રાતરઃ, યુષ્મન્મધ્યે ડસ્માકં પ્રવેશો નિષ્ફલો ન જાત ઇતિ યૂયં સ્વયં જાનીથા

II અપરં યુષ્માભિ યથાશ્રાવિ તથા પૂર્વં ફિલિપીનગરે કિલષ્ટા નિન્દિતાશ્ચ સન્તોડપિ વયમ્ ઈશ્વરાદ્ ઉત્સાહં લબ્ધ્વા બહુચત્નેન યુષ્માન્ ઈશ્વરસ્ય સુસંવાદમ્ અબોધયામ।

III યતોડસ્માકમ્ આદેશો ભ્રાન્તેરશુચિભાવાદ્ વોત્પન્નઃ પ્રવચ્ચનાયુક્તો વા ન ભવતિ।

IV કિન્ત્વીશ્વરેણાસ્માન્ પરીક્ષ્ય વિશ્વસનીયાન્ મત્ત્વા ય યદ્વત્ સુસંવાદોડસ્માસુ સમાર્પ્યત તદ્દદ્ વયં માનવેભ્યો ન રુરોચિષમાણાઃ કિન્ત્વસ્મદન્તઃકરણાનાં પરીક્ષકાયેશ્વરાય રુરોચિષમાણા ભાષામહો।

V વયં કદાપિ સ્તુતિવાદિનો નાભવામેતિ યૂયં જાનીથ કદાપિ છલવસ્ત્રેણ લોભં નાચ્છાદયામેત્યસ્મિન્ ઈશ્વરઃ સાક્ષી વિદ્યતે।

VI વયં ખ્રીષ્ટસ્ય પ્રેરિતા ઇવ ગૌરવાન્વિતા ભવિતુમ્ અશક્યામ કિન્તુ યુષ્મતઃ પરસ્માદ્ વા કસ્માદપિ માનવાદ્ ગૌરવં ન લિપ્સમાના યુષ્મન્મધ્યે મુદુભાવા ભૂત્વાવર્ત્તમિહિ।

VII યથા કાચિન્માતા સ્વકીયશિશૂન્ પાલયતિ તથા વયમપિ યુષ્માન્ કાડ્કશમાણા।

VIII યુષ્મભ્યં કેવલમ્ ઈશ્વરસ્ય સુસંવાદં તન્નહિ કિન્તુ સ્વકીયપ્રાણાન્ અપિ દાતું મનોભિરભ્યલષામ, યતો યૂયમ્ અસ્માકં સ્નેહપાત્રાણ્યભવત।

IX હે ભ્રાતરઃ, અસ્માકં શ્રમઃ કલેશશ્ચ યુષ્માભિઃ સ્મર્યતે યુષ્માકં કોડપિ યદ્ ભારગ્રસ્તો ન ભવેત્ તદર્થં વયં દિવાનિશં પરિશ્રામ્યન્તો યુષ્મન્મધ્ય ઈશ્વરસ્ય સુસંવાદમ્વોષયામ।

X અપરશ્ચ વિશ્વાસિનો યુષ્માન્ પ્રતિ વયં કીદૃક્ પવિત્રત્વયથાર્થત્વનિર્દોષત્વાચારિણોડભવામેત્યસ્મિન્ ઈશ્વરો યૂયશ્ચ સાક્ષિણ આઘ્વે।

XI અપરશ્ચ યદ્વત્ પિતા સ્વબાલકાન્ તદ્દદ્ વયં યુષ્માકમ્ એકૈકં જનમ્ ઉપદિષ્ટવન્તઃ સાન્વિતવન્તશ્ચ,

XII ય ઈશ્વરઃ સ્વીયરાજ્યાય વિભવાય ય યુષ્માન્ આહૂતવાન્ તદુપયુક્તાચરણાય યુષ્માન્ પ્રવર્તિતવન્તશ્ચેતિ યૂયં જાનીથા

XIII यस्मिन् समये यूयम् अस्माकं मुખाद् ईश्वर्रेण प्रतिश्रुतं वाक्यम् अलभध्वं तस्मिन् समये तत् मानुषाणां वाक्यं न भवत्स्वस्व वाक्यं मत्वा गृहीतवन्त एति कारणाद् वयं निरन्तरम् ईश्वरं धन्यं वदामः, यतस्तद् ईश्वरस्य वाक्यम् एति सत्यं विश्वासिनां युष्माकं मध्ये तस्य गुणः प्रकाशते या

XIV हे भ्रातरः, प्रीष्टाश्रितवत्य ईश्वरस्य याः समित्यो यिद्धृदादेशे सन्ति यूयं तासाम् अनुकारिणोऽभवत, तद्भक्तता लोकाश्च यद्गद् यिद्धृदिलोकेभ्यस्तद्गद् यूयमपि स्वज्जातीयलोकेभ्यो दुःखम् अलभध्वं

XV ते यिद्धृदीयाः प्रभुं यीशुं भविष्यद्वादिनश्च उतवन्तो ऽस्मान् दूरीकृतवन्तश्च, त ईश्वराय न रोयन्ते सर्वेषां मानवानां विपक्षा भवन्ति यः

XVI अपरं भिन्नजातीयलोकानां परित्राणार्थं तेषां मध्ये सुसंवाद्योषणाद् अस्मान् प्रतिषेधन्ति येत्थं स्वीयपापानां परिमाणम् उत्तरोत्तरं पूरयन्ति, किन्तु तेषाम् अन्तकारी क्रोधस्तान् उपक्रमतो

XVII हे भ्रातरः मनसा नहि किन्तु वदनेन कियत्कालं युष्मत्तो ऽस्माकं विरुद्धे ज्ञाते वयं युष्माकं मुषानि द्रष्टुम् अत्याकाङ्क्षया बहु यतितवन्तः।

XVIII द्विरेककुत्वो वा युष्मत्समीपगमनायास्माकं विशेषतः पौलस्य ममाभिलाषोऽभवत् किन्तु शयतानो ऽस्मान् निवारितवान्।

XIX यतोऽस्माकं का प्रत्याशा का वानन्दः किं वा श्लाघ्यकिरीटं? अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्यागमनकाले तत्सम्भुपस्था यूयं किं तत्र भविष्यथ?

XX यूयम् अस्माकं गौरवानन्दस्वरूपा भवथा

III

I अतोऽहं यदा सन्देहं पुनः सोढुं नाशक्नुवं तदानीम् आथीनीनगर अेकाकी स्थातुं निश्चित्य

II स्वभ्रातरं प्रीष्टस्य सुसंवाद्ये सहकारिणश्चेश्वरस्य परियारकं तीमथियं युष्मत्समीपम् अप्रेषयं

III वर्तमानैः क्लेशैः कस्यापि याञ्चव्यं यथा न ज्ञायते तथा ते त्वया स्थिरीक्रियन्तां स्वकीयधर्ममधि समाश्रास्यन्ताञ्चेति तम् आदिशं।

IV वयमेतादृशे क्लेशे नियुक्ता आस्मह एति यूयं स्वयं ज्ञानीथ, यतोऽस्माकं दुर्गतिं भविष्यतीति वयं युष्माकं समीपे स्थितिकालेऽपि युष्मान् अबोधयाम, तादृशमेव याभवत् तदपि ज्ञानीथा

V तस्मात् परीक्षकेण युष्मासु परीक्षितेष्वस्माकं परिश्रमो विक्रलो भविष्यतीति भयं सोढुं यदाहं नाशक्नुवं तदा युष्माकं विश्वासस्य तत्त्वावधारणाय तम् अप्रेषयं

VI किन्त्वधुना तीमथियो युष्मत्समीपाद् अस्मत्सन्निधिम् आगत्य युष्माकं विश्वासप्रेमणी अध्वस्मान् सुवार्तां ज्ञापितवान् वयञ्च यथा युष्मान् स्मरामस्तथा यूयमध्वस्मान् सर्व्वदा प्रणयेन स्मरथ द्रष्टुम् आकाङ्क्षध्वे येति कथितवान्।

VII हे भ्रातरः, वार्ताभिमां प्राप्य युष्मानधि विशेषतो युष्माकं क्लेशदुःखान्यधि युष्माकं विश्वासाद् अस्माकं सान्त्वनाज्ञायतः

VIII यतो यूयं यदि प्रभाववतिष्ठथ तर्हनेन वयम् अधुना ज्ञवामः।

IX वयञ्चास्मदीयेश्वरस्य साक्षाद् युष्मत्तो ज्ञातेन येनानन्देन प्रकुल्ला भवामस्तस्य कृत्स्नस्यानन्दस्य योग्यरूपेश्वरं धन्यं वदितुं कथं शक्यामः?

X वयं येन युष्माकं वदन्तानि द्रष्टुं युष्माकं विश्वासे यद् असिद्धं विद्यते तत् सिद्धीकर्तुञ्च शक्यामस्तादृशं वरं दिवानिशं प्रार्थयामहे।

XI अस्माकं तातेनेश्वर्रेण प्रभुना यीशुप्रीष्टेन य युष्मत्समीपगमनायास्माकं पन्था सुगमः क्रियतां।

XII परस्परं सर्व्वान् प्रति युष्माकं प्रेम युष्मान् प्रति यास्माकं प्रेम प्रभुना वर्द्धयतां बहुङ्गलं क्रियताञ्च।

XIII अपरमस्माकं प्रभु यीशुप्रीष्टः स्वकीयैः सर्व्वैः पवित्रलोकैः सार्द्धं यदागमिष्यति तदा यूयं यथास्माकं तातस्येश्वरस्य सम्भुपे पवित्रतया निर्दोषा भविष्यथ तथा युष्माकं मनांसि स्थिरीक्रियन्तां।

IV

I हे भ्रातरः, युष्माभिः कीदृग् आचारितव्यं ईश्वराय रोयितव्यञ्च तदध्वस्मत्तो या शिक्षा लब्धा तदनुसारात् पुनरतिशयं यत्नः क्रियतामिति वयं प्रभुयीशुना युष्मान् विनीयादिशामः।

II यतो वयं प्रभुयीशुना कीदृशीराजा युष्मासु समर्पितवन्तस्तद् यूयं ज्ञानीथा

- III ईश्वरस्यायम् अभिलाषो यद् युष्माकं पवित्रता भवेत्, यूयं व्यभियाराद् दूरे तिष्ठता
 IV युष्माकम् अकैको ज्ञः स्वकीयं प्राणाधारं पवित्रं मान्यञ्च रक्षतु,
 V ये य भिन्नजातीया लोका ईश्वरं न जानन्ति त एव तत् कामाभिलाषस्याधीनं न करोतु।
 VI अतस्मिन् विषये कोऽप्यत्यायारी भूत्वा स्वभ्रातरं न वञ्चयतु यतोऽस्माभिः पूर्वं यथोक्तं प्रमाणीकृतञ्च तथैव प्रभुरेतादृशानां कर्मणां समुचितं क्वं द्वास्त्यति।
 VII यस्माद् ईश्वरोऽस्मान् अशुचितायै नाडूतवान् किन्तु पवित्रत्वायैवाडूतवान्।
 VIII अतो हेतो र्यः कश्चिद् वाक्यमेतन्न गृह्णाति स मनुष्यम् अवजानातीति नहि येन स्वकीयात्मा युष्मदन्तरे समर्पितस्तम् ईश्वरम् अवावजानाति।
 IX भ्रातृषु प्रेमकराणामधि युष्मान् प्रति मम लिपनं निष्प्रयोजनं यतो यूयं परस्परं प्रेमकराणायेश्वरशिक्षिता लोका आध्वे।
 X कुत्स्ने माकिद्वनियार्देशे य यावन्तो भ्रातरः सन्ति तान् सर्वान् प्रति युष्माभिस्तत् प्रेम प्रकाशयते तथापि हे भ्रातरः, वयं युष्मान् विनयामहे यूयं पुनर्बहुतरं प्रेम प्रकाशयत।
 XI अपरं ये षडिःस्थितास्तेषां दृष्टिगोचरे युष्माकम् आचरणं यत् मनोरम्यं भवेत् कस्यापि वस्तुनश्चात्मावो युष्माकं यन्न भवेत्,
 XII अतदर्थं यूयम् अस्मत्तो यादृशम् आदेशं प्राप्तवन्तस्तादृशं निर्विरोधाचारं कर्तुं स्वस्वकर्मणि मनांमि निधातुं निष्करैश्च कार्यं साधयितुं यतध्वं।
 XIII हे भ्रातरः निराशा अन्ये लोका एव यूयं यन्न शोयेध्वं तदर्थं मडानिद्रागतान् लोकानधि युष्माकम् अज्ञानता मया नाभिलष्यते।
 XIV यीशु मृतवान् पुनरुत्थितवांश्चेति यदि वयं विश्वासमस्तर्हि यीशुम् आश्रितान् मडानिद्राप्राप्तान् लोकानपीश्वरोऽवश्यं तेन सार्द्धम् आनेष्यति।
 XV यतोऽहं प्रभो वाक्येन युष्मान् एहं ज्ञापयामि; अस्माकं मध्ये ये जनाः प्रभोरागमनं यावत् श्रुत्वोऽवशेष्यन्ते ते मडानिद्रितानाम् अग्रगामिनो न भविष्यन्ति;
 XVI यतः प्रभुः सिंहादेन प्रधानस्वर्गदूतस्योच्यैः शब्देनेश्वरीयतूरीवाद्येन य स्वयं स्वर्गाद् अवरोक्ष्यति तेन श्रीष्टाश्रिता मृतलोकाः प्रथमम् उत्थास्यान्ति।
 XVII अपरम् अस्माकं मध्ये ये श्रुत्वोऽवशेष्यन्ते त आकाशे प्रभोः साक्षात्करणार्थं तैः सार्द्धं मेघवाहनेन हरिष्यन्ते; एतच्च वयं सर्वदा प्रभुना सार्द्धं स्थास्यामः।
 XVIII अतो यूयम् अंताभिः कथाभिः परस्परं सान्त्वयत।

V

- I हे भ्रातरः, कालान् समयांश्चाधि युष्मान् प्रति मम लिपनं निष्प्रयोजनं,
 II यतो रात्रौ यादृक् तस्करस्तादृक् प्रभो र्दिनम् उपस्थास्यतीति यूयं स्वयमेव सम्यग् ज्ञानीथा
 III शान्तिं निर्विघ्नत्वञ्च विद्यत एति यदा मानवा वदिष्यन्ति तदा प्रसववेदना यद्दद् गबिर्बनीम् उपतिष्ठति तद्दद् अकस्माद् विनाशस्तान् उपस्थास्यति तैरुद्धारो न लप्स्यते।
 IV किन्तु हे भ्रातरः, यूयम् अन्धकारेणावृता न भवथ तस्मात् तद्दिनं तस्कर एव युष्मान् न प्राप्स्यति।
 V सर्वे यूयं दीपतेः सन्ताना द्विवायाश्च सन्ताना भवथ वयं निशावंशास्तिमिरवंशा वा न भवामः।
 VI अतो ऽपरे यथा निद्रागताः सन्ति तद्दद् अस्माभिर्न भवितव्यं किन्तु जागरितव्यं सयेतनैश्च भवितव्यं।
 VII ये निद्रान्ति ते निशायामेव निद्रान्ति ते य मत्ता भवन्ति ते रञ्ज्यामेव मत्ता भवन्ति।
 VIII किन्तु वयं द्विवसस्य वंशा भवामः; अतो ऽस्माभिर्न क्वसि प्रत्ययप्रेमत्रुपं क्वयं शिरसि य परित्राणांशात्रुपं शिरस्त्रं परिधाय सयेतनं भवितव्यं।
 IX यत ईश्वरोऽस्मान् क्रोधे न नियुज्यास्माकं प्रभुना यीशुप्रीष्टेन परित्राणस्याधिकारे नियुक्तवान्,
 X जाग्रतो निद्रागता वा वयं यत् तेन प्रभुना सड् श्रुवामस्तदर्थं सोऽस्माकं कृते प्राणान् त्यक्तवान्।
 XI अतश्चैव यूयं यद्दत् कुरुथ तद्दत् परस्परं सान्त्वयत सुस्थिरीकुरुध्वञ्च।
 XII हे भ्रातरः, युष्माकं मध्ये ये जनाः परिश्रमं कुर्वन्ति प्रभो नान्मा युष्मान् अधितिष्ठन्त्युपदिशन्ति य तान् यूयं सम्मन्ध्वं।

- XIII स्वकर्मडेतुना य प्रेम्ना तान् अतीवाद्यध्वमिति मम प्रार्थना, यूयं परस्परं निर्विरोधा भवता
- XIV हे भ्रातरः, युष्मान् विनयामहे यूयम् अविडितायारिणो लोकान् भर्त्सयध्वं, क्षुद्रमनसः सान्त्वयत, दुर्बलान् उपकुरुत, सर्वान् प्रति सङ्घिषणवो भवत या
- XV अपरं क्वपि प्रत्यनिष्टस्य क्लम अनिष्टं केनापि यत्र क्रियेत तदर्थं सावधाना भवत, किन्तु परस्परं सर्वान् मानवांश्च प्रति नित्यं डितायारिणो भवत।
- XVI सर्व्वदानन्दत।
- XVII निरन्तरं प्रार्थनां कुरुध्वं।
- XVIII सर्व्वविषये कृतज्ञतां स्वीकुरुध्वं यत अेतदेव फ्रीष्टयीशुना युष्मान् प्रति प्रकाशितम्
- ईश्वराभिमतं।
- XIX पवित्रम् आत्मानं न निर्व्वापयत।
- XX ईश्वरीयादेशं नावजानीत।
- XXI सर्वाणि परीक्ष्य यद् भद्रं तदेव धारयत।
- XXII यत् किमपि पापञ्चं भवति तस्माद् दूरं तिष्ठत।
- XXIII शान्तिदायक ईश्वरः स्वयं युष्मान् सम्पूर्णात्वेन पवित्रान् करोतु, अपरम् अस्मत्प्रभो र्थीशुफ्रीष्टस्यागमनं यावद् युष्माकम् आत्मानः प्राणाः शरीराणि य निषिलानि निर्दोषत्वेन रक्ष्यन्तां।
- XXIV यो युष्मान् आह्वयति स विश्वसनीयोऽतः स तत् साधयिष्यति।
- XXV हे भ्रातरः, अस्माकं कृते प्रार्थनां कुरुध्वं।
- XXVI पवित्रयुम्बनेन सर्व्वान् भ्रातृन् प्रति सत्कुरुध्वं।
- XXVII पत्रमिदं सर्व्वेषां पवित्राणां भ्रातृणां श्रुतिगोचरे युष्माभिः पठ्यतामिति प्रभो नमिन्ना युष्मान् शपयामि।
- XXVIII अस्माकं प्रभो र्थीशुफ्रीष्टस्यानुग्रहे युष्मासु भूयात् आमेन्।

२ थिषलनीकिनः पत्रं

I पौलः सिल्वानस्तीमथियश्चेतिनामानो वयम् अस्मदीयतातम् ईश्वरं प्रभुं यीशुप्रीष्टआश्रितां थिषलनीकिनां समितिं प्रति पत्रं लिखामः।

II अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुप्रीष्टश्च युष्मास्वनुग्रहं शान्तिञ्च क्रियास्तां।

III हे भ्रातरः, युष्माकं कृते सर्व्वदा यथायोग्यम् ईश्वरस्य धन्यवादो ऽस्माभिः कर्त्तव्यः, यतो हेतो युष्माकं विश्वास उत्तरोत्तरं वर्द्धते परस्परम् अेकैकस्य प्रेम य बहुकुलं भवति।

IV तस्माद् युष्माभि र्यावन्त उपद्रवकलेशाः सहान्ते तेषु यद् धैर्य्यं यश्च विश्वासः प्रकाशयते तत्कारणाद् वयम् ईश्वरीयसमितिषु युष्माभिः श्लाघामहे।

V तस्यैश्वरस्य न्यायविचारस्य प्रमाणां भवति यतो यूयं यस्य कृते दुःखं सलध्वं तस्यैश्वरीयराज्यस्य योग्या भवथा।

VI यतः स्वकीयस्वर्गदूतानां भलैः सलितस्य प्रभो र्यीशोः स्वर्गाद् आगमनकाले युष्माकं क्लेशकैः क्लेशेन कुलदानं सार्द्धमस्माभिश्च।

VII क्लिश्यमानेभ्यो युष्मभ्यं शान्तिदानम् ईश्वरेण न्याय्यं भोत्स्यते;

VIII तदानीम् ईश्वरानभिज्ञेभ्यो ऽस्मत्प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य सुसंवादाग्राहकैः लोकेभ्यो जाणव्यमानेन वह्निना समुचितं कुलं यीशुना दास्यते;

IX ते य प्रभो र्वदनात् पराक्रमयुक्तविभवारय्य सदातनविनाशरूपं दण्डं लप्स्यन्ते,

X किन्तु तस्मिन् दिने स्वकीयपवित्रलोकेषु विराजितुं युष्मान् अपरांश्च सर्व्वान् विश्वासिलोकान् विस्मापयितुञ्च स आगमिष्यति यतो ऽस्माकं प्रमाणे युष्माभि विश्वासोऽकारि।

XI अतोऽस्माकम् ईश्वरो युष्मान् तस्याह्वानस्य योग्यान् करोतु सौजन्यस्य शुभकुलं विश्वासस्य गुणञ्च पराक्रमेण साधयत्विति प्रार्थनास्माभिः सर्व्वदा युष्मन्निमित्तं क्रियते,

XII यतस्तथा सत्यस्माकम् ईश्वरस्य प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य यानुग्रहाद् अस्मत्प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य नाम्नो गौरवं युष्मासु युष्माकमपि गौरवं तस्मिन् प्रकाशिष्यते।

II

I हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्यागमनं तस्य समीपे ऽस्माकं संस्थितिञ्चाधि वयं युष्मान् एदं प्रार्थयामहे,

II प्रभेस्तद् दिनं प्रायेणोपस्थितम् एति यद्वि कश्चिद् आत्मना वाया वा पत्रेण वास्माकम् आदेशं क्लपयन् युष्मान् गदति तर्हि यूयं तेन यञ्जलमनस उद्विग्नाश्च न भवता।

III केनापि प्रकारेण कोऽपि युष्मान् न वञ्चयतु यतस्तस्माद् दिनात् पूर्वं धर्मलोपेनोपस्यातव्यं,

IV यश्च जनो विपक्षतां कुर्वन् सर्व्वस्माद् देवात् पूजनीयवस्तुश्रोत्रस्यते स्वम् ईश्वरमिव दर्शयन् ईश्वरवद् ईश्वरस्य मन्दिर उपवेक्षयति य तेन विनाशपात्रेण पापपुरुषेणोद्वेद्यं।

V यदाहं युष्माकं सन्निधावासं तदानीम् अेतद् अकथयमिति यूयं किं न स्मरथ?

VI साम्प्रतं स येन निवार्य्यते तद् यूयं जानीथ, किन्तु स्वसमये तेनोद्वेद्यं।

VII विधर्मस्य निगूढो गुण एदानीमपि कुलति किन्तु यस्तं निवारयति सोऽद्यापि दूरीकृतो नाभवत्।

VIII तस्मिन् दूरीकृते स विधर्म्युद्वेद्यति किन्तु प्रभु र्यीशुः स्वमुपपवनेन तं विध्वंसयिष्यति निजोपस्थितेस्तेजसा विनाशयिष्यति य।

IX शयतानस्य शक्तिप्रकाशनाद् विनाशयमानानां मध्ये सर्व्वविधाः पराक्रमा भ्रमिका आश्चर्य्यक्रिया लक्षणान्यधर्मजाता सर्व्वविधप्रतारणा य तस्योपस्थितेः कुलं भविष्यति;

X यतो हेतोस्ते परित्राणप्राप्तये सत्यधर्मस्यानुरागं न गृहीतवन्तस्तस्मात् कारणाद्।

XI ईश्वरेण तान् प्रति भ्रान्तिकरमायायां प्रेषितायां ते मृषावाक्यं विश्वसिष्यन्ति।

XII यतो यावन्तो मानवाः सत्यधर्मं न विश्वस्याधर्मेण तुष्यन्ति तैः सर्व्वे एदंलमाजने भवितव्यं।

XIII हे प्रभोः प्रिया भ्रातरः, युष्माकं कृत ईश्वरस्य धन्यवादोऽस्माभिः सर्व्वदा कर्त्तव्यो यत ईश्वर आ प्रथमाद् आत्मनः पावनेन सत्यधर्मं विश्वासेन य परित्राणार्थं युष्मान् वरीतवान्।

XIV तदर्थञ्चास्माभिर्घोषितेन सुसंवादेन युष्मान् आहूयास्माकं प्रभो र्थीशुप्र्रीष्टस्य तेजसोऽधिकारिणः करिष्यति।

XV अतो हे भ्रातरः यूयम् अस्माकं वाक्यैः पत्रैश्च यां शिक्षां लब्धवन्तस्तां कृत्स्नां शिक्षां धारयन्तः सुस्थिरा भवत।

XVI अस्माकं प्रभु र्थीशुप्र्रीष्टस्तात एश्वरश्चार्थतो यो युष्मासु प्रेम कृतवान् नित्याञ्च सान्त्वनाम् अनुग्रहोत्तमप्रत्याशाञ्च युष्मभ्यं दत्तवान्

XVII स स्वयं युष्माकम् अन्तःकराणानि सान्त्वयतु सर्वस्मिन् सद्वाक्ये सत्कर्माणि य सुस्थीरकरोतु या

III

I हे भ्रातरः, शेषे वदामि, यूयम् अस्मभ्यमिदं प्रार्थयध्वं यत् प्रभो वरिक्तं युष्माकं मध्ये यथा तथैवान्यत्रापि प्रयरेत् मान्यञ्च भवेत्;

II यय्य वयम् अविवेककेभ्यो दुष्टेभ्यश्च लोकेभ्यो रक्षां प्राप्नुयाम यतः सर्वेषां विश्वासो न भवति।

III किन्तु प्रभु विश्वास्यः स अेव युष्मान् स्थीरकरिष्यति दुष्टस्य कराद् उद्धरिष्यति या

IV यूयम् अस्माभि र्यद् आदिश्यध्वे तत् कुरुथ करिष्यथ येति विश्वासो युष्मानधि प्रभुनास्माकं जायते।

V एश्वरस्य प्रेम्नि प्रीष्टस्य सखिषुतायाञ्च प्रभुः स्वयं युष्माकम् अन्तःकराणानि विनयतु।

VI हे भ्रातरः, अस्मत्प्रभो र्थीशुप्र्रीष्टस्य नाम्ना वयं युष्मान् एदम् आदिशामः, अस्मत्तो युष्माभि र्या शिक्षलम्भि तां विहाय कश्चिद् भ्राता यद्यविडितायारं करोति तर्हि यूयं तस्मात् पृथग् भवत।

VII यतो वयं युष्माभिः कथम् अनुकर्त्तव्यास्तद् यूयं स्वयं जानीथा युष्माकं मध्ये वयम् अविडितायारिणो नाभवाम,

VIII विनामूल्यं कस्याप्यन्नं नाभुञ्जमहि किन्तु कोऽपि यद् अस्माभि र्भारग्रस्तो न भवेत् तदर्थं श्रमेण क्लेशेन य द्दिवानिशं कार्यम् अकुर्मा।

IX अत्रास्माकम् अधिकारो नास्तीत्यं नहि किन्त्वस्माकम् अनुकराय युष्मान् दृष्टान्तं दर्शयितुम् एच्छन्तस्तद् अकुर्मा।

X यतो येन कार्यं न क्रियते तेनाहारोऽपि न क्रियतामिति वयं युष्मत्समीप उपस्थितिकालेऽपि युष्मान् आदिशाम।

XI युष्मन्मध्ये ऽविडितायारिणः केऽपि जना विद्यन्ते ते य कार्यम् अकुर्वन्त आलस्यम् आयरन्तीत्यस्माभिः श्रूयते।

XII तादृशान् लोकान् अस्मत्प्रभो र्थीशुप्र्रीष्टस्य नाम्ना वयम् एदम् आदिशाम आज्ञापयामश्च, ते शान्तभावेन कार्यं कुर्वन्तः स्वकीयमन्नं भुञ्जतां।

XIII अपरं हे भ्रातरः, यूयं सदायरणो न क्लाम्यत।

XIV यद्दि य कश्चिदेतत्पत्रे लिपिताम् अस्माकम् आज्ञां न गृह्णाति तर्हि यूयं तं मानुषं लक्षयत तस्य संसर्गं त्यजत य तेन स त्रपिष्यते।

XV किन्तु तं न शत्रुं मन्यमाना भ्रातरमिव येतयत।

XVI शान्तिदाता प्रभुः सर्वत्र सर्वथा युष्मभ्यं शान्तिं देयात्। प्रभु र्धुष्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात्।

XVII नमस्कार अेष पौलस्य मम करोण लिपितोऽभूत् सर्वस्मिन् पत्र अेतन्म यिहम् अेतादृशैरक्षरै र्भया लिप्यते।

XVIII अस्माकं प्रभो र्थीशुप्र्रीष्टस्यानुग्रहः सर्वेषु युष्मासु भूयात्। आमेन्।

१ तीमथियं पत्रं

I अस्माकं त्राणकर्तुरीश्वरस्यास्माकं प्रत्याशाभूमेः प्रभो यीशुप्रीष्टस्य याज्ञानुसारतो यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलः स्वकीयं सत्यं धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिपति।

II अस्माकं तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु यीशुप्रीष्टश्च त्वयि अनुग्रहं द्यां शान्तिञ्च कुर्व्यास्तां।

III माकिदनियादेशे मम गमनकाले त्वम् ईफ्फेसुसगरे तिष्ठन् एतदशिक्षा न गृहीतव्या, अनन्तेषूपाप्यानेषु वंशावलिषु य युष्माभिर्मनो न निवेशितव्यम्

IV एति कांश्चित् लोकान् यद् उपदेशेरेतत् मयादिष्टोऽभवः, यतः सर्वैरेतैर्विश्वासायुक्तेश्वरीयनिष्ठा न जायते किन्तु विवाद्यो जायते।

V उपदेशस्य त्वमिप्रेतं इत्वं निर्मलान्तःकरणेन सत्संवेदेन निष्कपटविश्वासेन य युक्तं प्रेमा

VI क्वचित् जनाश्च सर्वाण्येतानि विहाय निरर्थककथानाम् अनुगमनेन विपथगामिनोऽभवन्,

VII यद् भाषन्ते यद्य निश्चिन्वन्ति तन्न बुध्यमाना व्यवस्थोपदेशारो भवितुम् इच्छन्ति।

VIII सा व्यवस्था यदि योग्यरूपेण गृह्यते तर्ह्युत्तमा भवतीति वयं जानीमः।

IX अपरं सा व्यवस्था धार्मिकस्य विरुद्धा न भवति किन्त्वधार्मिकोऽवाधो दृष्टः पापिष्ठोऽपवित्रोऽशुचिः पितृहन्ता मातृहन्ता नरहन्ता।

X वेश्यागामी पुंमैथुनी मनुष्यविक्रेता मिथ्यावादी मिथ्याशपथकारी य सर्वेषामेतेषां विरुद्धा,

XI तथा सञ्चिदान्देश्वरस्य यो विभवयुक्तः सुसंवाद्यो मयि समर्पितस्तदनुयायिडितोपदेशस्य विपरीतं यत् किञ्चिद् भवति तद्विरुद्धा सा व्यवस्थेति तद्ग्राहिणा ज्ञातव्यं।

XII मह्यं शक्तिदाता योऽस्माकं प्रभुः प्रीष्टयीशुस्तमहं धन्यं वदामि।

XIII यतः पुरा निन्दक उपद्रावी हिंसकश्च भूत्वाप्यहं तेन विश्वास्योऽमन्ये परियारकत्वे न्ययुज्ये या तद् विश्वासायारणम् अज्ञानेन मया कृतमिति हेतोरहं तेनानुकम्पितोऽभवाम्।

XIV अपरं प्रीष्टे यीशौ विश्वासाप्रभल्यां सङ्घितोऽस्मत्प्रभोरनुग्रहोऽतीव प्रयुरोऽभवत्।

XV पापिनः परित्रातुं प्रीष्टो यीशुर्जगति समवतीर्णोऽभवत्, अेषा कथा विश्वासनीया सर्वे ग्राहणीया या।

XVI तेषां पापिनां मध्येऽहं प्रथम आसं किन्तु ये मानवा अनन्तज्जवनप्राप्त्यर्थं तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति तेषां दृष्टान्ते मयि प्रथमे यीशुना प्रीष्टेन स्वकीया कृत्स्ना गिरसिषिष्युता यत् प्रकाश्यते तदर्थमेवाहम् अनुकम्पां प्राप्तवान्।

XVII अनादिरक्षयोऽदृश्यो राजा योऽद्वितीयः सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं मङ्गिमा यानन्तकालं यावद् भूयात् आमेन्।

XVIII हे पुत्र तीमथिय त्वयि यानि भविष्यद्वाक्यानि पुरा कथितानि तदनुसाराद् अहम् अनेमादेशं त्वयि समर्पयामि, तस्याभिप्रायोऽयं यत्त्वं तैर्वाक्यैरुत्तमयुद्धं करोषि।

XIX विश्वासे सत्संवेदञ्च धारयसि या अनयोः परित्यागात् केषाञ्चिद् विश्वासतरी भग्नाभवत्।

XX ङुमिनायसिकन्दरी तेषां यौ द्वौ जनौ, तौ यद् धर्म्मनिन्दां पुनर्न कर्तुं शिक्ते तदर्थं मया शयतानस्य करे समर्पितौ।

II

I मम प्रथम आदेशोऽयं, प्रार्थनाविनयनिवेदनधन्यवादाः कर्त्तव्याः,

II सर्वेषां मानवानां कृते विशेषतो वयं यत् शान्तत्वेन निर्व्विशोधत्वेन येश्वरभक्तिं विनीतत्वञ्चरन्तः कालं यापयामस्तदर्थं नृपतीनाम् उच्यपदस्थानाञ्च कृते ते कर्त्तव्याः।

III यतोऽस्माकं तारकस्येश्वरस्य साक्षात् तदेवोत्तमं ग्राह्यञ्च भवति,

IV स सर्वेषां मानवानां परित्राणं सत्यज्ञानप्राप्तिञ्चेच्छति।

V यत अकोऽद्वितीयो ईश्वरो विद्यते किञ्चेश्वरे मानवेषु यैकोऽद्वितीयो मध्यस्थः

VI स नरावतारः प्रीष्टो यीशुर्विद्यते यः सर्वेषां मुक्तेर्भूल्यम् आत्मदानं कृतवान् अतेन येन प्रमाणोपयुक्ते समये प्रकाशितव्यं,

VII तद्दोषयिता दूतो विश्वासे सत्यधर्मं य भिन्नजातीयानाम् उपदेशकश्चाहं न्ययूज्ये, अतदहं प्रीष्टस्य नाम्ना यथातथ्यं वदामि नानृतं कथयामि।

VIII अतो ममाभिमतमिदं पुरुषैः क्रोधसन्देहौ विना पवित्रकरान् उत्तोल्य सर्वस्मिन् स्थाने प्रार्थना क्रियतां।

IX तद्भूत् नाय्याऽपि सलज्जः संयतमनसश्च सत्यो योग्यमाख्यादनं परिदधतु किञ्च केशसंस्कारैः कृष्णकमुक्ताभि र्भङ्गाध्यपरिच्छद्वैश्यात्मभूषणं न कुर्वत्यः।

X स्वीकृतेश्वरभक्त्यानां योषितां योग्यैः सत्यर्म्भिः स्वभूषणं कुर्वतां।

XI नारी सम्पूर्णाविनीतत्वेन निर्विरोधं शिक्षतां।

XII नाय्याः शिक्षादानं पुरुषायाज्ञादानं वाहं नानुज्जनामि तथा निर्विरोधे धत्वम् आयरितव्यं।

XIII यतः प्रथमम् आद्यमस्ततः परं हवायाः सृष्टि र्भूत्वा।

XIV किञ्चाद्यम् भ्रान्तियुक्तो नाभवत् योषिदेव भ्रान्तियुक्ता भूत्वात्याचारिणी भूत्वा।

XV तथापि नारीगणो यदि विश्वासे प्रेम्नि पवित्रतायां संयतमनसि य तिष्ठति तर्हापत्यप्रसववर्त्मना परित्राणं प्राप्स्यति।

III

I यदि कश्चिद् अद्यक्षपद्यम् आकाङ्क्षते तर्हि स उत्तमं कर्म लिप्सत इति सत्यं।

II अतोऽध्यक्षेणानिन्दितनैकस्या योषितो भर्त्रा परिमितभोगेन संयतमनसा सभ्येनातिथिसेवकेन शिक्षेण निपुणेन।

III न मद्यपेन न प्रहारकेण किन्तु मुद्गभावेन निर्व्विवादेन निर्लोभेन।

IV स्वपरिवाराणाम् उत्तमशासकेन पूर्णाविनीतत्वाद् वश्यानां सन्तानानां नियन्त्रा य भवितव्यं।

V यत आत्मपरिवारान् शासितुं यो न शक्नोति तेनेश्वरस्य समितेस्तत्त्वावधारणं कथं कारिष्यते?

VI अपरं स गर्वितो भूत्वा यत् शयतान एव दृश्ययोग्यो न भवेत् तदर्थं तेन नवशिष्येण न भवितव्यं।

VII यत्र निन्द्यायां शयतानस्य जाले य न पतेत् तदर्थं तेन बहिःस्थलोकानामपि मध्ये सुष्यातियुक्तेन भवितव्यं।

VIII तद्भूत् परियारकैरपि विनीतै र्द्विविधवाक्यरहितै र्बहुमद्यपाने ऽनासक्तै र्निर्लोभैश्च भवितव्यं,

IX निर्मलसंवेदेन य विश्वासस्य निगूढवाक्यं धातिव्यञ्ज।

X अत्रे तेषां परीक्षा क्रियतां ततः परम् अनिन्दिता भूत्वा ते परियर्या कुर्वन्तु।

XI अपरं योषिद्विरपि विनीताभिरनपवादिकाभिः सतर्काभिः सर्वत्र विश्वास्याभिश्च भवितव्यं।

XII परियारका अकैकयोषितो भर्त्रारो भवेयुः, निजसन्तानानां परिजनानाञ्च सुशासनं कुर्युश्चा।

XIII यतः सा परियर्या यै र्बद्रूपेण साध्यते ते श्रेष्ठपदं प्राप्नुवन्ति प्रीष्टे यीशौ विश्वासेन महोत्सुका भवन्ति य।

XIV त्वां प्रत्येतत्पत्रलेखनसमये शीघ्रं त्वत्समीपगमनस्य प्रत्याशा मम विद्यते।

XV यदि वा विलम्बेय तर्हीश्वरस्य गूढे ऽर्थतः सत्यधर्मस्य स्तम्भभित्तिमूलस्वरूपायाम् अमरेश्वरस्य समितौ त्वया कीदृश आचारः कर्त्तव्यस्तत् ज्ञातुं शक्यते।

XVI अपरं यस्य महत्त्वं सर्वस्वीकृतम् ईश्वरभक्तेस्तत् निगूढवाक्यमिदम् ईश्वरो मानवदेहे प्रकाशित आत्मना सपुण्यीकृतो दूतैः सन्दृष्टः सर्वजातीयानां निकटे घोषितो जगतो विश्वासपात्रीभूतस्तेजःप्राप्तये स्वर्गं नीतश्चेति।

IV

I पवित्र आत्मा स्पष्टम् एहं वाक्यं वदति यरमकाले कतिपयलोका वह्निनाङ्कितत्वात्।

II कठोरमनसां कापट्याद् अनृतवादिनां विवाहनिषेधकानां भक्ष्यविशेषनिषेधकानाञ्च।

III भूतस्वरूपाणां शिक्षायां भ्रमकात्मनां वाक्येषु य मनांसि निवेश्य धर्माद् भ्रंशिष्यन्तो तानि तु भक्ष्याणि विश्वासिनां स्वीकृतसत्यधर्माणाञ्च धन्यवाद्सङ्घिताय भोगायेश्वरेण ससृजिरे।

IV यत ईश्वरेण यद्यत् सृष्टं तत् सर्वम् उत्तमं यदि य धन्यवादेन भुज्यते तर्हि तस्य किमपि नाग्राह्यं भवति,

V यत ईश्वरस्य वाक्येन प्रार्थनया य तत् पवित्रीभवति।

VI એતાનિ વાક્યાનિ યદિ ત્વં ભ્રાતૃન્ જ્ઞાપયેસ્તર્હિ યીશુખ્રીષ્ટસ્યોત્તમઃ પરિચારકો ભવિષ્યસિ યો વિશ્વાસો હિતોપદેશશ્ચ ત્વયા ગૃહીતસ્તદીયવાક્યૈરાપ્યાયિષ્યસે ચા

VII ચાન્યુપાખ્યાનાનિ દુર્ભાવાનિ વૃદ્ધયોષિતામેવ યોગ્યાનિ ચ તાનિ ત્વયા વિસૃજ્યન્તામ્ ઈશ્વરભક્તયે યત્નઃ ક્રિયતાન્ત્રા

VIII યતઃ શારીરિકો યત્નઃ સ્વલ્પફલદો ભવતિ કિન્ત્વીશ્વરભક્તિરૈહિકપારત્રિકજીવનયોઃ પ્રતિજ્ઞાયુક્તા સતી સર્વત્ર ફલદા ભવતિ

IX વાક્યમેતદ્ વિશ્વસનીયં સર્વે ગ્રંહણીયન્ત્ર વયન્ત્ર તદર્થમેવ શ્રામ્યામો નિન્દાં ભુંજમહે ચા

X યતો હેતોઃ સર્વમાનવાનાં વિશેષતો વિશ્વાસિનાં ત્રાતા યોડમર ઈશ્વરસ્તસ્મિન્ વયં વિશ્વસામઃ।

XI ત્વમ્ એતાનિ વાક્યાનિ પ્રચારય સમુપદિશ ચા

XII અલ્પવયષ્કત્વાત્ કેનાપ્યવજ્ઞેયો ન ભવ કિન્ત્વાલાપેનાચરણેન પ્રેમ્ના સદાત્મત્વેન વિશ્વાસેન શુચિત્વેન ચ વિશ્વાસિનામ્ આદર્શો ભવ

XIII યાવન્નાહમ્ આગમિષ્યામિ તાવત્ ત્વ પાઠે ચેતયને ઉપદેશે ચ મનો નિઘત્સ્વા

XIV પ્રાચીનગણહસ્તાર્પણસહિતેન ભવિષ્યદ્વાક્યેન યદ્દાનં તુભ્યં વિશ્રાણિતં તવાન્તઃસ્થે તસ્મિન્ દાને શિથિલમ્ના મા ભવ

XV એતેષુ મનો નિવેશય, એતેષુ વર્તસ્વ, ઇત્યન્ત્ર સર્વવિષયે તવ ગુણવૃદ્ધિઃ પ્રકાશતાં।

XVI સ્વસ્મિન્ ઉપદેશે ચ સાવધાનો ભૂત્વાવતિષ્ઠસ્વ તત્ કૃત્વા ત્વયાત્મપરિત્રાણં શ્રોતૃણાન્ત્ર પરિત્રાણં સાધયિષ્યતે।

V

I ત્વં પ્રાચીનં ન ભર્ત્સય કિન્તુ તં પિતરમિવ યૂનશ્ચ ભ્રાતૃનિવ

II વૃદ્ધાઃ સ્ત્રિયશ્ચ માતૃનિવ યુવતીશ્ચ પૂર્ણશુચિત્વેન ભગિનીરિવ વિનયસ્વા

III અપરં સત્યવિધવાઃ સમ્મન્યસ્વા

IV કસ્યાશ્ચિદ્ વિધવાયા યદિ પુત્રાઃ પૌત્રા વા વિદ્યન્તે તર્હિ તે પ્રથમતઃ સ્વીયપરિજ્ઞાન્ સેવિતું પિત્રોઃ પ્રત્યુપકર્તુન્ શિક્ષન્તાં યતસ્તદેવેશ્વરસ્ય સાક્ષાદ્ ઉત્તમં ગ્રાહ્યન્ કર્મ્મ

V અપરં યા નારી સત્યવિધવા નાથહીના યાસ્તિ સા ઈશ્વરસ્યાશ્રયે તિષ્ઠન્તી દિવાનિશં નિવેદનપ્રાર્થનાભ્યાં કાલં યાપયતિ।

VI કિન્તુ યા વિધવા સુખભોગાસક્તા સા જીવત્યપિ મૃતા ભવતિ

VII અતર્યેવ તા યદ્ અનિન્દિતા ભવેયુસ્તદર્થમ્ એતાનિ ત્વયા નિદિશ્યન્તાં।

VIII યદિ કશ્ચિત્ સ્વજાતીયાન્ લોકાન્ વિશેષતઃ સ્વીયપરિજ્ઞાન્ ન પાલયતિ તર્હિ સ વિશ્વાસાદ્ ભ્રષ્ટો ડ્યધમશ્ચ ભવતિ

IX વિધવાવર્ગે ચસ્યા ગણના ભવતિ તયા ષષ્ટિવત્સરેભ્યો ન્યૂનવયસ્કયા ન ભવિતવ્યં; અપરં પૂર્વમ્ એકસ્વામિકા ભૂત્વા

X સા યત્ શિશુપોષણેનાતિથિસેવનેન પવિત્રલોકાનાં ચરણપ્રક્ષાલનેન ક્લિષ્ટાનામ્ ઉપકારેણ સર્વવિધસત્કર્મ્મચરણેન ચ સત્કર્મ્મકરણાત્ સુખ્યાતિપ્રાપ્તા ભવેત્ તદ્દયાવશ્યકં।

XI કિન્તુ યુવતી વિધવા ન ગૃહાણ યતઃ ખ્રીષ્ટસ્ય વૈપરીત્યેન તાસાં દર્પે જાતે તા વિવાહમ્ ઇચ્છન્તિ

XII તસ્માચ્ચ પૂર્વધર્મ્મ પરિત્યજ્ય દણ્ડનીયા ભવન્તિ

XIII અનન્તરં તા ગૃહાદ્ ગૃહં પર્યટન્ત્ય આલસ્યં શિક્ષન્તે કેવલમાલસ્યં નહિ કિન્ત્વનર્થકાલાપં પરાધિકારચર્યાન્ત્રાપિ શિક્ષમાણા અનુચિતાનિ વાક્યાનિ ભાષન્તે

XIV અતો મમેચ્છેયં યુવત્યો વિધવા વિવાહં કુર્વતામ્ અપત્યવત્યો ભવન્તુ ગૃહકર્મ્મ કુર્વતાન્ત્રેત્યં વિપક્ષાય કિમપિ નિન્દાદ્વારં ન દદતુ

XV યત ઇતઃ પૂર્વમ્ અપિ કાશ્ચિત્ શયતાનસ્ય પશ્ચાદ્ગામિન્યો જાતાઃ।

XVI અપરં વિશ્વાસિન્યા વિશ્વાસિનો વા કસ્યાપિ પરિવારાણાં મધ્યે યદિ વિધવા વિદ્યન્તે તર્હિ સ તાઃ પ્રતિપાલયતુ તસ્માત્ સમિતૌ ભારે ડનારોપિતે સત્યવિધવાનાં પ્રતિપાલનં કર્તુ તયા શક્યતે।

XVII યે પ્રાન્ત્રઃ સમિતિં સમ્યગ્ અધિતિષ્ઠન્તિ વિશેષત ઈશ્વરવાક્યેનોપદેશેન ચ યે યત્નં વિદધતે તે દ્વિગુણસ્યાદરસ્ય યોગ્યા માન્યન્તાં।

- XVIII यस्मात् शास्त्रे लिखितमिदमास्ते, त्वं शस्यमर्द्धकवृषस्यास्यं मा बधानेति, अपरमपि कार्यकृद् देतनस्य योग्यो भवतीति।
 XIX द्वौ त्रीन् वा साक्षिणो विना कस्यायित् प्राचीनस्य विरुद्धम् अभियोगस्तथा न गृह्यतां।
 XX अपरं ये पापमाचरन्ति तान् सर्वेषां समक्षं भर्त्सयस्व तेनापरेषामपि भीतिं र्जनिष्यते।
 XXI अहम् ईश्वरस्य प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्य मनोनीतदिव्यदूतानाञ्च गोचरे त्वाम् एदम् आज्ञापयामि त्वं कस्याप्यनुरोधेन किमपि न कुर्वन् विनापक्षपातम् अेतान विधीन् पालय।
 XXII कस्यापि मूर्द्धि उस्तापार्श्वं त्वस्या माकार्षीः। परपापानाञ्चांशी मा भवा स्वं शुचिं रक्षा।
 XXIII अपरं तवोदरपीडायाः पुनः पुन दुर्बलतायाश्च निमित्तं केवलं तोयं न पिवन् किञ्चिन् मद्यं पिव।
 XXIV केषाञ्चित् मानवानां पापानि विचारात् पूर्वं केषाञ्चित् पश्चात् प्रकाशन्ते।
 XXV तथैव सत्कर्मण्यपि प्रकाशन्ते तदन्यथा सति प्रच्छन्नानि स्थातुं न शक्नुवन्ति।

VI

- I यावन्तो लोका युगधारिणो दासाः सन्ति ते स्वस्वस्वामिनं पूर्णसमाहरयोग्यं मन्यन्तां नो येद् ईश्वरस्य नाम्न उपदेशस्य य निन्दा सम्भविष्यति।
 II येषाञ्च स्वामिनो विश्वासिनः भवन्ति तैस्ते भ्रातृत्वात् नावज्ञेयाः किन्तु ते कर्मकृत्त्वो गिनो विश्वासिनः प्रियाश्च भवन्तीति उेतोः सेवनीया अेव, त्वम् अेतानि शिक्षय समुपदिश य।
 III यः कश्चिद् एतरशिक्षां करोति, अस्माकं प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्य उितवाक्यानीश्वरभक्तं योग्यां शिक्षाञ्च न स्वीकरोति।
 IV स एर्धमातः सर्वथा ज्ञानहीनश्च विवाहैर्वाग्युद्धैश्च रोगयुक्तश्च भवति।
 V तादृशाद् भावाद् ईर्ष्याविरोधापवाद्दुष्टासूया भ्रष्टमनसां सत्यज्ञानहीनानाम् ईश्वरभक्तिं लाभोपायम् एव मन्यमानानां लोकानां विवादाश्च जायन्ते तादृशेभ्यो लोकेभ्यस्त्वं पृथक् तिष्ठा।
 VI संयतेरुष्टया युक्ता येश्वरभक्तिः सा मडालाभोपायो भवतीति सत्यं।
 VII अेतज्जगत्प्रवेशनकालेऽस्माभिः किमपि नानायि तत्तयज्जगत्कालेऽपि किमपि नेतुं न शक्यत एति निश्चितं।
 VIII अतअेव षाडान्यारुष्टानानि य प्राप्यास्माभिः सन्तुष्टैर्भवितव्यं।
 IX ये तु धनिनो भवितुं येष्टन्ते ते परीक्षायाम् उन्माथे पतन्ति ये याभिलाषा मानवान् विनाशे नरके य मज्जन्ति तादृशेष्वज्ञानाडिताभिलाषेष्वपि पतन्ति।
 X यतोऽर्थसृष्टा सर्वेषां दुरितानां मूलं भवति तामवलम्ब्य केचिद् विश्वासाद् अलंशन्त नानाकलेशैश्च स्वान् अविध्यन्।
 XI उे ईश्वरस्य लोकं त्वम् अेतैभ्यः पलाय्य धर्मं ईश्वरभक्तिं विश्वासः प्रेम सडिष्युता क्षान्तिश्चैतान्यायरा।
 XII विश्वासउपमं उत्तमयुद्धं कुरु, अनन्तज्ज्वनम् आलम्बस्व यतस्तदर्थं त्वम् आडूतो ऽभवः, अडुसाक्षिणां समक्षञ्चोत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान्।
 XIII अपरं सर्वेषां ज्जवयितुरीश्वरस्य साक्षाद् यश्च प्रीष्टो यीशुः पन्तीयपीलातस्य समक्षम् उत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान् तस्य साक्षाद् अहं त्वाम् एदम् आज्ञापयामि।
 XIV ईश्वरेण स्वसमये प्रकाशितव्यम् अस्माकं प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्यागमनं यावत् त्वया निष्कलङ्कत्वेन निर्दोषत्वेन य विधी रक्ष्यतां।
 XV स ईश्वरः सख्येदानन्दः, अद्वितीयसम्राट्, राजां राजा, प्रभूनां प्रभुः,
 XVI अमरताया अद्वितीय आकरः, अगम्यतेजोनिवासी, मर्त्यानां केनापि न दृष्टः केनापि न दृश्यश्चा तस्य गौरवपराक्रमौ सदातनौ भूयास्तां आभेन्।
 XVII एडलोके ये धनिनस्ते यित्तसमुन्नतिं यपले धने विश्वासाञ्च न कुर्वतां किन्तु भोगार्थम् अस्मभ्यं प्रयुरत्वेन सर्वदात।
 XVIII योऽमर ईश्वरस्तस्मिन् विश्वसन्तु सदायारं कुर्वन्तु सत्कर्मधनेन धनिनो सुकला दातारश्च भवन्तु,
 XIX यथा य सत्यं ज्ज्वनं पाप्नुयुस्तथा पारत्रिकाम् उत्तमसम्पदं सञ्चिन्वन्त्वेति त्वयादिश्यन्तां।
 XX उे तीमथिय, त्वम् उपनिधिं गोपय काल्पनिकविद्याया अपवित्रं प्रलापं विरोधोक्तिञ्च त्यज य,

XXI यतः कतिपया लोकास्तां विद्यामवलम्ब्य विश्वासाद् भ्रष्टा अभवन् प्रसादस्तव सहायो भूयात्
आमेन्

२ तीमथियं पत्रं

I प्रीष्टेन यीशुना या ज्ज्वनस्य प्रतिज्ञा तामधीश्वरस्येच्छया यीशोः प्रीष्टस्यैकः प्रेरितः पौलोऽहं स्वकीयं प्रियं धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिभामि।

II तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु र्थीशुप्रीष्टश्च त्वयि प्रसादं द्यां शान्तिञ्च क्रियास्तां।

III अहम् आ पूर्वपुरुषात् यम् ईश्वरं पवित्रमनसा सेवे तं धन्यं वदनं कथयामि, अहम् अहोरात्रं प्रार्थनासमये त्वां निरन्तरे स्मरामि।

IV यश्च विश्वासः प्रथमे लोयीनामिकायां तव मातामह्याम् उनीकीनामिकायां मातरि यातिष्ठत् तवान्तरेऽपि तिष्ठतीति मन्ये।

V तव तं निष्कपटं विश्वासं मनसि कुर्वन् तवाश्रुपातं स्मरन् यथानन्देन प्रङ्खलो भवेयं तदर्थं तव दर्शनम् आकाङ्क्षे।

VI अतो हेतो र्मम हस्तार्पणेन लब्धो य ईश्वरस्य वरस्त्वयि विद्यते तम् उज्ज्वलयितुं त्वां स्मारयामि।

VII यत ईश्वरोऽस्मभ्यं भयजनकम् आत्मानम् अदत्त्वा शक्तिप्रेमसतर्कतानाम् आकरम् आत्मानं दत्तवान्।

VIII अतश्चेवास्माकं प्रभुमधि तस्य वन्दिदासं मामधि य प्रमाणां दातुं न त्रपस्व किन्त्वीश्वरीयशक्त्या सुसंवाद्यस्य कृते दुःभस्य सङ्भागी भव।

IX सोऽस्मान् परित्राणापात्राणि कृतवान् पवित्रेणाह्वानेनाद्भुतवांश्च; अस्मत्कर्महेतुनेति नहि स्वीयनिर्गुणास्य प्रसादस्य य कृते तत् कृतवान्। स प्रसादः सृष्टेः पूर्वकाले प्रीष्टेन यीशुनास्मभ्यम् अदायि,

X किन्त्वधुनास्माकं परित्रातु र्थीशोः प्रीष्टस्यागमनेन प्राकाशता प्रीष्टो मृत्युं पराजितवान् सुसंवाद्येन य ज्ज्वनम् अमरताञ्च प्रकाशितवान्।

XI तस्य घोषयिता दूतश्चान्यज्जातीयानां शिक्षकश्चाहं नियुक्तोऽस्मि।

XII तस्मात् कारणात् ममायं क्लेशो भवति तेन मम लज्जा न जायते यतोऽहं यस्मिन् विश्वसितवान् तमवगतोऽस्मि मडादिनं यावत् ममोपनिधे गोपनस्य शक्तिस्तस्य विद्यत इति निश्चितं जानामि।

XIII छितदायकानां वाक्यानाम् आदर्शरूपेण मत्तः श्रुताः प्रीष्टे यीशौ विश्वासप्रेम्नोः कथा धारया।

XIV अपरम् अस्मदन्तर्वासिना पवित्रेणात्मना तामुत्तमाम् उपनिधिं गोपया।

XV आशियादेशीयाः सर्वे मां त्यक्तवन्त इति त्वं जानासि तेषां मध्ये कृगिल्लो हर्मगिनिश्च विद्येते।

XVI प्रभुरनीषिङ्करस्य परिवारान् प्रति कृपां विदधातु यतः स पुनः पुन मां आध्यायितवान्।

XVII मम शृङ्खलेन न त्रपित्वा रोमानगरे उपस्थितिसमये यत्नेन मां मृगयित्वा ममोद्देशं प्राप्तवान्।

XVIII अतो विचारदिने स यथा प्रभोः कृपाभाजनं भवेत् तादृशं वरं प्रभुस्तस्मै देयात्। इक्षिणगरेऽपि स कति प्रकारै र्मां उपकृतवान् तत् त्वं सम्यग् वेत्सि।

II

I हे मम पुत्र, प्रीष्टयीशुतो योऽनुग्रहस्तस्य बलेन त्वं बलवान् भव।

II अपरं बहुभिः साक्षिभिः प्रमाणीकृतां यां शिक्षां श्रुतवानसि तां विश्वास्थेषु परस्मै शिक्षादाने निपुणेषु य लोकेषु समर्पया।

III त्वं यीशुप्रीष्टस्योत्तमो योद्धेव क्लेशं सङ्स्वा।

IV यो युद्धं करोति स सांसारिके व्यापारे मग्नो न भवति किन्तु स्वनियोजयित्रे रोयितुं योष्टे।

V अपरं यो मत्तै र्युध्यति स यदि नियमानुसारेण न युद्ध्यति तर्हि किरीटे न लप्स्यते।

VI अपरं यः कृषीवलः कर्म करोति तेन प्रथमेन झलभागिना भवितव्यं।

VII मया यद्बुध्यते तत् त्वया बुध्यतां यतः प्रभुस्तुभ्यं सर्वत्र बुद्धिं दास्यति।

VIII मम सुसंवाद्यस्य वयनानुसाराद् दायुद्धंशीयं मृतगणमध्याद् उत्थापितञ्च यीशुं प्रीष्टं स्मर।

IX तत्सुसंवाहकाराणां अहं दृष्टुर्भवेत् बन्धनदशापर्यन्तं क्लेशं भुञ्जे किन्तुवीश्वरस्य वाक्यम् अबद्धं तिष्ठति।

X प्रीष्टेन यीशुना यद् अनन्तगौरवसहितं परित्राणं जायते तदभिरुचिर्ते लोकेरपि यत् लभ्येत तदर्थमहं तेषां निमित्तं सर्वार्थयेतानि सहे।

XI अपरम् अेषा भारती सत्या यदि वयं तेन सार्द्धं भ्रियामहे तर्हि तेन सार्द्धं श्रुविद्यामः, यदि य क्लेशं सहामहे तर्हि तेन सार्द्धं राजत्वमपि करिष्यामहे।

XII यदि वयं तम् अनङ्गीकुर्मस्तर्हि सो इस्मान्प्यनङ्गीकरिष्यति।

XIII यदि वयं न विश्वासांस्तर्हि स विश्वास्यस्तिष्ठति यतः स्वम् अपह्नोतुं न शक्नोति।

XIV त्वमेतानि स्मारयन् ते यथा निष्कलं श्रोतृणां भ्रंशजनकं वाग्युद्धं न कुर्वस्तथा प्रभोः समक्षं दृढं विनीयादिश।

XV अपरं त्वम् ईश्वरस्य साक्षात् स्वं परीक्षितम् अनिन्दनीयकर्मकारिणञ्च सत्यमतस्य वाक्यानां सद्भिर्भजने निपुणञ्च दर्शयितुं यतस्व।

XVI किन्त्वपवित्रा अनर्थककथा दूरीकुरु यतस्तदालम्बिन उत्तरोत्तरम् अधर्म्मं वर्द्धिष्यन्ते,

XVII तेषाञ्च वाक्यं गलितक्षतवत् क्षयवर्द्धको भविष्यति तेषां मध्ये तुभिनायः झिंतीतश्चेतिनामानौ द्वौ जनौ सत्यमताद् भ्रष्टौ जातौ,

XVIII मृतानां पुनरुत्थिति व्यतीतेति वदन्तौ केषाञ्चिद् विश्वासम् उत्पाटयतश्च।

XIX तथापीश्वरस्य भित्तिमूलम् अयलं तिष्ठति तस्मिंश्चोयं लिपि मुद्राङ्किता विद्यते। यथा, ज्ञानाति परमेशस्तु स्वकीयान् सर्वमानवानां अपगच्छेद् अधर्म्माय यः कश्चित् प्रीष्टेनामकृतः।

XX किन्तु बृहन्निकेतने केवलं सुवर्णमयानि रौप्यमयाणि च भाजनानि विद्यन्त एति तर्हि काष्ठमयानि मृण्मयान्यपि विद्यन्ते तेषाञ्च क्रियन्ति सम्मानाय क्रियन्तपमानाय च भवन्ति।

XXI अतो यदि कश्चिद् अेतादृशेभ्यः स्वं परिष्करोति तर्हि स पावितं प्रभोः कार्ययोग्यं सर्वसत्कार्यार्थोपयुक्तं सम्मानार्थकञ्च भाजनं भविष्यति।

XXII यौवनवस्थाया अभिलाषास्तवया परित्यज्यन्तां धर्म्मो विश्वासः प्रेम ये य शुचिमनोभिः प्रभुम् उद्दिश्य प्रार्थनां कुर्वन्ते तैः सार्द्धम् ऐक्यभावाश्चैतेषु त्वया यत्नो विधीयतां।

XXIII अपरं त्वम् अनर्थकान् अज्ञानांश्च प्रश्नान् वाग्युद्धोत्पादकान् ज्ञात्वा दूरीकुरु।

XXIV यतः प्रभो दर्शनेन युद्धम् अकर्तव्यं किन्तु सर्वान् प्रति शान्तेन शिक्षादानेच्छुकेन सदिष्यन्तुना य भवितव्यं, विपक्षाश्च तेन नम्रत्वेन येतितव्याः।

XXV तथा कृते यदीश्वरः सत्यमतस्य ज्ञानार्थं तेभ्यो मनःपरिवर्तनरूपं वरं दद्यात्,

XXVI तर्हि ते येन शयतानेन निष्ठाभिलाषसाधनाय धृतास्तस्य जालात् येतनां प्राप्योद्धारं लब्धुं शक्यन्ति।

III

I यमदिनेषु क्लेशजनकाः समया उपस्थास्यन्तीति ज्ञानीहि।

II यतस्तात्कालिका लोका आत्मप्रेमिणो ऽर्थप्रेमिण आत्मश्लाघिनो ऽभिमानिनो निन्दकाः पित्रोरनाज्ञाग्राहिणः कृतघ्ना अपवित्राः।

III प्रीतिवर्जिता असन्धेया मृषापवादिनो ऽजितेन्द्रियाः प्रयत्नाद् भद्रद्वेषिणो।

IV विश्वासघातका दुःसाहसिनो धर्मघाता ईश्वराप्रेमिणः किन्तु सुषुप्रेमिणो।

V भक्तवेशाः किन्त्वस्वीकृतभक्तिगुणा भविष्यन्ति; अेतादृशानां लोकानां संमर्गं परित्यज।

VI यतो ये जनाः प्रच्छन्नं गेहान् प्रविशन्ति पापैर्भारग्रस्ता नानाविधाभिलाषैश्चालिता याः कामिन्यो।

VII नित्यं शिक्षन्ते किन्तु सत्यमतस्य तत्त्वज्ञानं प्राप्तुं कदाचित् न शक्नुवन्ति ता दासीवद् वशीकुर्वन्ते य ते तादृशा लोकाः।

VIII यान्नि याम्बिश्च यथा मूसमं प्रति विपक्षत्वम् अकुरुतां तथैव भ्रष्टमनसो विश्वासविषये ऽग्राह्याश्चैते लोका अपि सत्यमतं प्रति विपक्षतां कुर्वन्ति।

IX किन्तु ते बहुदूरम् अग्रसरा न भविष्यन्ति यतस्तयो मूढता यद्दत् तद्दद् अेतेषामपि मूढता सर्वदृश्या भविष्यति।

- X ममोपदेशः शिष्टताभिप्रायो विश्वासो धैर्यं प्रेम सखिष्णुतोपद्रवः क्लेशः।
 XI आन्तियभियायाम् एकनिये लूत्रायाञ्च मां प्रति यद्यद् अघटत यांश्चोपद्रवान् अहम् असडे सर्वमेतत् त्वम् अवगतोऽसि किन्तु तत्सर्वतः प्रभु मां उद्धृतवान्।
 XII परन्तु यावन्तो लोकाः प्रीष्टेन यीशुनेश्वरभक्तिम् आयरितुम् इच्छन्ति तेषां सर्वेषाम् उपद्रवो भविष्यति।
 XIII अपरं पापिष्ठाः जलाश्च लोकाः भ्राम्यन्तो भ्रमयन्तश्चोत्तरोत्तरं दुष्टत्वेन वर्द्धिष्यन्तो।
 XIV किन्तु त्वं यद् यद् अशिक्षथाः, यस्य त्वयि समर्पितम् अभूत् तस्मिन् अवतिष्ठ, यतः कस्मात् शिक्षां प्राप्तोऽसि तद् वेत्सि;
 XV यानि य धर्मशास्त्राणि प्रीष्टे यीशौ विश्वासेन परित्राणप्राप्तये त्वां ज्ञानिनं कर्तुं शक्नुवन्ति तानि त्वं शैशवकालाद् अवगतोऽसि।
 XVI तत् सर्वं शास्त्रम् ईश्वरस्यात्मना दत्तं शिक्षायै दोषबोधाय शोधनाय धर्मविनयाय य इलयुक्तं भवति।
 XVII तेन येश्वरस्य लोको निपुणः सर्वस्मै सत्कर्माणे सुसज्जश्च भवति।

IV

- I ईश्वरस्य गोचरे यश्च यीशुः प्रीष्टः स्वीयागमनकाले स्वराजत्वेन ज्वलतां मृतानाञ्च लोकानां विचारं करिष्यति तस्य गोचरे ऽहं त्वाम् एदं दृढम् आज्ञापयामि।
 II त्वं वाक्यं घोषय कालेऽकाले योत्सुको भव पूर्णया सखिष्णुतया शिक्षया य लोकान् प्रबोधय भर्त्सय विनयस्व य।
 III यत अंतादृशः समय आयाति यस्मिन् लोका यथार्थम् उपदेशम् असह्यमानाः कर्षकण्डूयनविशिष्टा भूत्वा निष्ठाभिलाषात् शिक्षकान् संग्रहीष्यन्ति।
 IV सत्यमतास्य श्रोत्राणि निवर्त्य विपथगामिनो भूत्वोपाध्यानेषु प्रवर्तिष्यन्ते;
 V किन्तु त्वं सर्वविषये प्रबुद्धो भव दुःखभोगं स्वीकुरु सुसंवाद्यप्रचारकस्य कर्म साधय निष्परिचर्या पूर्णत्वेन कुरु य।
 VI मम प्राणानाम् उत्सर्गो भवति मम प्रस्थानकालश्चोपातिष्ठत्।
 VII अहम् उत्तमयुद्धं कृतवान् गन्तव्यमार्गस्यान्तं यावद् धावितवान् विश्वासञ्च रक्षितवान्।
 VIII शेषं पुण्यमुकुटं मर्दय रक्षितं विद्यते तस्य तस्मिन् महादिने यथार्थविचारकेण प्रभुना मह्यं दायिष्यते केवलं मह्यम् एति नहि किन्तु यावन्तो लोकास्तस्यागमनम् आकाङ्क्षन्ते तेभ्यः सर्वेभ्यो ऽपि दायिष्यते।
 IX त्वं त्वरया मत्समीपम् आगन्तुं यतस्व,
 X यतो दीमा अैडिकसंसारम् ईहमानो मां परित्यज्य थिषलनीकीं गतवान् तथा कीष्किर् गांलातियां गतवान् तीतश्च दाब्मातियां गतवान्।
 XI केवलो लूको मया साद्धं विद्यते त्वं मार्कं सङ्गिनं कृत्वागच्छ यतः स परियर्थया ममोपकारी भविष्यति,
 XII तुभिकञ्चाहम् ईक्षिष्यनगरं प्रेषितवान्।
 XIII यद् आरुणादनवस्त्रं त्रौयानगरे कार्पस्य सन्निधौ मया निक्षिप्तं त्वमागमनसमये तत् पुस्तकानि य विशेषतश्चर्मग्रन्थान् आनय।
 XIV कांस्यकारः सिक्न्दरो मम बह्वनिष्टं कृतवान् प्रभुस्तस्य कर्माणां समुचितङ्गलं ददातु।
 XV त्वमपि तस्मात् सावधानास्तिष्ठ यतः सोऽस्माकं वाक्यानाम् अतीव विपक्षो ज्ञातः।
 XVI मम प्रथमप्रत्युत्तरसमये कोऽपि मम सहायो नाभवत् सर्वे मां पर्यत्यजन्तान् प्रति तस्य दोषस्य गणना न भूयात्;
 XVII किन्तु प्रभु मम सहायो ऽभवत् यथा य मया घोषणा साध्येत भिन्नजातीयाश्च सर्वे सुसंवाद्यं शृणुयुस्तथा मह्यं शक्तिम् अददात् ततो ऽहं सिडस्य मुष्पाद् उद्धृतः।
 XVIII अपरं सर्वस्माद् दुष्कर्म्मतः प्रभु मां उद्धरिष्यति निष्स्वर्गीयराज्यं नेतुं मां तारयिष्यति या तस्य धन्यवादः सदाकालं भूयात् आमेन्।
 XIX त्वं प्रिष्काम् आक्किलम् अनीषिडरस्य परिष्णानांश्च नमस्कुरु।

XX ઇરાસ્તઃ કરિન્થનગરે ડતિષ્ઠત્ ત્રક્રિમશ્ચ પીડિતત્વાત્ મિલીતનગરે મયા વ્યહીયતા

XXI ત્વં હેમન્તકાલાત્ પૂર્વમ્ આગન્તું યતસ્વા ઉબૂલઃ પૂદિ લીનઃ કલૌદિયા સર્વે ભ્રાતરશ્ચ ત્વાં
નમસ્કુર્વ્વતે

XXII પ્રભુ ર્થીશુઃ ખ્રીષ્ટસ્તવાત્મના સહ ભૂયાત્ યુષ્માસ્વનુગ્રહો ભૂયાત્ આમેન્

तीतं पत्रं

- I अनन्तश्रुवनस्याशातो ज्ञाताया ईश्वरभक्ते योग्यस्य सत्यमतस्य यत् तत्वज्ञानं यश्च विश्वास ईश्वरस्याभिरुचितलोकैर्लभ्यते तदर्थं
- II यीशुप्रीष्टस्य प्रेरित ईश्वरस्य दासः पौलोऽहं साधारणविश्वासात् मम प्रकृतं धर्मपुत्रं तीतं प्रति लिखामि।
- III निष्कपट ईश्वर आदिकावात् पूर्वं तत् श्रुवनं प्रतिज्ञातवान् स्वनिर्गुणितसमये य धोषणया तत् प्रकाशितवान्।
- IV मम त्रातुरीश्वरस्याज्ञया य तस्य धोषणं मयि समर्पितम् अभूत्। अस्माकं तात ईश्वरः परित्राता प्रभु यीशुप्रीष्टश्च तुल्यम् अनुग्रहं दयां शान्तिञ्च वितरतु।
- V त्वं यद् असम्पूर्णाकार्याणि सम्पूरये मदीयादेशाच्च प्रतिनगरं प्राचीनगणान् नियोजयेस्तदर्थमहं त्वां क्रीत्युपद्वीपे स्थापयित्वा गतवान्।
- VI तस्माद् यो नरो ऽनिन्दित अेकस्या योषितः स्वामी विश्वासिनाम् अपययस्यावाध्यत्वस्य वा द्रोषेणालिप्तानाञ्च सन्तानानां जनको भवति स अेव योग्यः।
- VII यतो डेतोरदक्षेणेश्वरस्य गृहदक्षेणोवानिन्दनीयेन भवितव्यं तेन स्वेच्छायारिणा क्रोधिना पानासक्तेन प्रहारकेण लोभिना वा न भवितव्यं
- VIII किन्त्वितिथिसेवकेन सल्लोकानुरागिणा विनीतेन न्याय्येन धार्मिकेण णितेन्द्रियेण य भवितव्यं,
- IX उपदेशे य विश्वस्तं वाक्यं तेन धारितव्यं यतः स यद् यथार्थेनोपदेशेन लोकान् विनेतुं विघ्नकारिणश्च निरन्तरान् कर्तुं शक्नुयात् तद् आवश्यकं।
- X यतस्ते बलवो ऽवाध्या अनर्थकवाक्यवादिनः प्रवञ्चकाश्च सन्ति विशेषतश्छिन्नत्वयां मध्ये केचित् तादृशा लोकाः सन्ति।
- XI तेषाञ्च वागोघ आवश्यको यतस्ते कुत्सितलाभस्याशयानुचितानि वाक्यानि शिक्षयन्तो निभिलपरिवाराणां सुमतिं नाशयन्ति।
- XII तेषां स्वदेशीय अेको भविष्यद्वादी वयनमिदमुक्तवान्, यथा, कीतीयमानवाः सर्वे सदा कापट्यवादिनः। डिंस्रजन्तुसमानास्ते ऽलसाश्चोदरभारतः॥
- XIII साक्ष्यमेतत् तथ्यं, अतो डेतोस्त्वं तान् गाढे भर्त्सय ते य यथा विश्वासे स्वस्था भवेयुः
- XIV रिड्डीयोपाध्यानेषु सत्यमतभ्रष्टानां मानवानाम् आज्ञासु य मनांसि न निवेशयेयुस्तथादिशा
- XV श्रुयीनां कृते सर्वार्थेयुः श्रुयीनि भवन्ति किन्तु कलङ्कितानाम् अविश्वासिनाञ्च कृते श्रुयि किमपि न भवति यतस्तेषां बुद्ध्यः संवेदाश्च कलङ्किताः सन्ति।
- XVI ईश्वरस्य ज्ञानं ते प्रतिजानन्ति किन्तु कर्मभिस्तद् अनङ्गीकुर्वन्ते यतस्ते गर्हितान् अनाज्ञाग्राहिणः सर्वसत्कर्मणश्चायोग्याः सन्ति।

II

- I यथार्थस्योपदेशस्य वाक्यानि त्वया कथ्यन्तां
- II विशेषतः प्राचीनलोका यथा प्रबुद्धा धीरा विनीता विश्वासे प्रेम्नि सडिष्युतायाञ्च स्वस्था भवेयुस्तद्गतं
- III प्राचीनयोषितोऽपि यथा धर्मयोग्यम् आचारं कुर्युः परनिन्दका बलुमद्यपानस्य निघ्नाश्च न भवेयुः
- IV किन्तु सुशिक्षाकारिण्यः सत्य ईश्वरस्य वाक्यं यत् न निन्देत तदर्थं युवतीः सुशीलताम् अर्थतः पतिस्नेहम् अपत्यस्नेहं
- V विनीतिं श्रुयित्वं गृहिणीत्वं सौजन्यं स्वामिनिघ्नञ्चादिशेयुस्तथा त्वया कथ्यतां।
- VI तद्दद् यूनोऽपि विनीतये प्रबोधया
- VII त्वञ्च सर्वविषये स्वं सत्कर्मणां दृष्टान्तं दर्शय शिक्षायाञ्चाविकृतत्वं धीरतां यथार्थं
- VIII निर्दोषञ्च वाक्यं प्रकाशय तेन विपक्षो युष्माकम् अपवादस्य किमपि छिद्रं न प्राप्य त्रपिष्यते।
- IX दासाश्च यत् स्वप्रभूनां निघ्नाः सर्वविषये तुष्टिजनकाश्च भवेयुः प्रत्युत्तरं न कुर्युः

X किंमपि नापडरेयुः किन्तु पूर्णां सुविश्वस्ततां प्रकाशयेयुरिति तान् आदिशा यत अवेमप्रकारेणस्मकं त्रातुरीश्वरस्य शिक्षा सर्वविषये तैर्भूषितव्या।

XI यतो हेतोस्त्राणान्जनक ईश्वरस्यानुग्रहः सर्वान् मानवान् प्रत्युदितवान्

XII स यास्मान् एदं शिक्षयति यद् वयम् अधर्म्म सांसारिकाभिलाषांश्रानङ्गीकृत्य विनीतत्वेन न्यायेनेश्वरभक्त्या येदलोके आयु र्थापयामः,

XIII परमसुभस्याशाम् अर्थतो ऽस्माकं भदत ईश्वरस्य त्राणकर्तुं र्थीशुप्रीष्टस्य प्रभावस्योदयं प्रतीक्षामहे।

XIV यतः स यथास्मान् सर्वस्माद् अधर्म्मात् भोगयित्वा निजाधिकारस्वरूपं सत्कर्मसूत्सुकम् अकं प्रजावर्गं पावयेत् तदर्थम् अस्माकं कृते आत्मदानं कृतवान्।

XV अेतानि भाषस्व पूर्णसामर्थ्येन यादिश प्रबोधय य, कोऽपि त्वां नावमन्यतां।

III

I ते यथा देशाधिपानां शासकानाञ्च निघ्ना आज्ञाग्राहिएश्वर सर्वस्मै सत्कर्मणो सुसज्जश्वर भवेयुः

II कमपि न निन्देयु निव्विरोधिनः क्षान्ताश्च भवेयुः सर्वान् प्रति य पूर्णां मृदुत्वं प्रकाशयेयुश्चेति तान् आदिशा।

III यतः पूर्वं वयमपि निव्वर्षाधा अनाज्ञाग्राहिएणो भ्रान्ता नानाभिलाषाणां सुभानाञ्च दासेया दृष्टवेर्ष्यायारिएणो धृषिताः परस्परं द्वेषिएश्र्वाभवामः।

IV किन्त्वस्माकं त्रातुरीश्वरस्य या दया मर्त्यानां प्रति य या प्रीतिस्तस्याः प्रादुर्भावे ज्ञाते

V वयम् आत्मकृतेभ्यो धर्म्मकर्मभ्यस्तत्रादि किन्तु तस्य कृपातः पुनर्जन्मरूपेण प्रक्षालनेन प्रवित्रस्यात्मनो नूतनीकरणेन य तस्मात् परित्राणां प्राप्ताः

VI स यास्माकं त्राता यीशुप्रीष्टेनास्मदुपरि तम् आत्मानं प्रयुरत्वेन वृष्टवान्।

VII एत्थं वयं तस्यानुग्रहेण सपुण्यीभूय प्रत्याशयानन्तज्जवनस्याधिकारिएणो ज्ञाताः।

VIII वाक्यमेतद् विश्वसनीयम् अतो हेतोरीश्वरे ये विश्वसितवन्तस्ते यथा सत्कर्मार्णयनुतिष्ठेयुस्तथा तान् दृढम् आज्ञापयेति ममाभिमतं तान्येवोत्तमानि मानवेभ्यः इलदानि य भवन्ति।

IX मूढेभ्यः प्रश्रवंशावलिविवादेभ्यो व्यवस्थाया वितारुणाभ्यश्च निवर्त्तस्व यतस्ता निष्कृला अनर्थकाश्च भवन्ति।

X यो ज्ञनो बिभित्सुस्तम् अकवारं द्विर्वा प्रबोधय दूरीकुरु,

XI यतस्तादृशो ज्ञनो विपथगामी पापिष्ठ आत्मदोषकश्च भवतीति त्वया ज्ञायतां।

XII यदाहम् आर्त्तिमां तुषिकं वा तव समीपं प्रेषयिष्यामि तदा त्वं नीकपलौ मम समीपम् आगन्तुं यतस्व यतस्तत्रैवाहं शीतकालं यापयितुं मतिम् अकार्षां।

XIII व्यवस्थापकः सीना आपल्लुश्चैतयोः कस्याप्यभावो यत्र भवेत् तदर्थं तौ यत्नेन त्वया विसृज्येतां।

XIV अपरम् अस्मदीयलोका यन्निष्कृला न भवेयुस्तदर्थं प्रयोजनीयोपकाराया सत्कर्मार्णयनुष्ठातुं शिक्षन्तां।

XV मम सङ्गिनः सव्वे त्वां नमस्कृर्वतो ये विश्वासाद् अस्मासु प्रीयन्ते तान् नमस्कुरु; सर्वेषु युष्मास्वनुग्रहो भूयात्। आभेन्।

ફિલોમોનં પત્રં

- I પ્રીષ્ટસ્ય યીશો બંન્દિદાસઃ પૌલસ્તીથિયનામા ભ્રાતા ચ પ્રિયં સહકારિણં ફિલીમોનં
 II પ્રિયામ્ આપિયાં સહસેનામ્ આર્ષિપ્મં ફિલીમોનસ્ય ગૃહે સ્થિતાં સમિતિચ્છ પ્રતિ પત્રં લિખતાઃ
 III અસ્માકં તાત ઈશ્વરઃ પ્રભુ યીશુપ્રીષ્ટશ્ચ યુષ્માન્ પ્રતિ શાન્તિમ્ અનુગ્રહચ્છ ક્રિયાસ્તાં
 IV પ્રભુ યીશુ પ્રતિ સર્વાન્ પવિત્રલોકાન્ પ્રતિ ચ તવ પ્રેમવિશ્વાસયો વૃત્તાન્તં નિશમ્યાહં
 V પ્રાર્થનાસમયે તવ નામોચ્ચારયન્ નિરન્તરં મમેશ્વરં ધન્યં વદામિ
 VI અસ્માસુ યદ્યત્ સૌજન્યં વિદ્યતે તત્ સર્વં પ્રીષ્ટં યીશુ યત્ પ્રતિ ભવતીતિ જ્ઞાનાય તવ વિશ્વાસમૂલિકા દાનશીલતા યત્ સફલા ભવેત્ તદ્દહમ્ ઇચ્છામિ
 VII હે ભ્રાતઃ, ત્વયા પવિત્રલોકાનાં પ્રાણ આપ્યાયિતા અભવન્ એતસ્માત્ તવ પ્રેમ્નાસ્માકં મહાન્ આનન્દઃ સાન્ત્વના ચ જ્ઞાતઃ
 VIII ત્વયા યત્ કર્તવ્યં તત્ ત્વામ્ આજ્ઞાપયિતું યદાપ્યહં પ્રીષ્ટેનાતીવોત્સુકો ભવેયં તથાપિ વૃદ્ધ
 IX ઇદાનીં યીશુપ્રીષ્ટસ્ય બંન્દિદાસશ્રૈવમ્ભૂતો યઃ પૌલઃ સોડહં ત્વાં વિનેતું વરં મન્યે
 X અતઃ શુદ્ધબલબદ્ધોડહં યમજનયં તં મદીયતનયમ્ ઓનીષિમમ્ અધિ ત્વાં વિનયે
 XI સ પૂર્વ્ય તવાનુપકારક આસીત્ કિન્ત્વિદાનીં તવ મમ યોપકારી ભવતિ
 XII તમેવાહં તવ સમીપં પ્રેષયામિ, અતો મદીયપ્રાણસ્વરૂપઃ સ ત્વયાનુગૃહ્યતાં
 XIII સુસંવાદસ્ય કૃતે શુદ્ધબલબદ્ધોડહં પરિચારકમિવ તં સ્વસન્નિઘૌ વર્તયિતુમ્ ઐચ્છં
 XIV કિન્તુ તવ સૌજન્યં યદ્ બલેન ન ભૂત્વા સ્વેચ્છાયાઃ ફલં ભવેત્ તદર્થં તવ સમ્મતિં વિના કિમપિ કર્તવ્યં નામન્યે
 XV કો જ્ઞાનાતિ ક્ષણકાલાર્થં ત્વત્તસ્તસ્ય વિચ્છેદોડભવદ્ એતસ્યાયમ્ અભિપ્રાયો યત્ ત્વમ્ અનન્તકાલાર્થં તં લાપ્સ્યસે
 XVI પુન દસિમિવ લાપ્સ્યસે તન્નહિ કિન્તુ દાસાત્ શ્રેષ્ઠં મમ પ્રિયં તવ ચ શારીરિકસમ્બન્ધાત્ પ્રભુસમ્બન્ધાસ્ય તતોડધિકં પ્રિયં ભ્રાતરમિવ
 XVII અતો હેતો ર્થદિ માં સહભાગિનં જ્ઞાનાસિ તર્હિ મામિવ તમનુગૃહાણા
 XVIII તેન યદિ તવ કિમપ્યપરાદ્ધં તુભ્યં કિમપિ ધાર્યતે વા તર્હિ તત્ મમેતિ વિદિત્વા ગણાય
 XIX અહં તત્ પરિશોત્સ્યામિ, એતત્ પૌલોડહં સ્વહસ્તેન લિખામિ, યતસ્ત્વં સ્વપ્રાણાન્ અપિ મહ્યં ધારયસિ તદ્ વક્તું નેચ્છામિ
 XX ભો ભ્રાતઃ, પ્રભોઃ કૃતે મમ વાઝ્છાં પૂરય પ્રીષ્ટસ્ય કૃતે મમ પ્રાણાન્ આપ્યાયયા
 XXI તવાજ્ઞાગ્રાહિત્વે વિશ્વસ્ય મયા એતત્ લિખ્યતે મયા યદુચ્યતે તતોડધિકં ત્વયા કારિષ્યત ઇતિ જ્ઞાનામિ
 XXII તત્કરણસમયે મદર્થમપિ વાસગૃહં ત્વયા સજ્જીક્રિયતાં યતો યુષ્માકં પ્રાર્થનાનાં ફલરૂપો વર ઇવાહં યુષ્મભ્યં દાયિષ્યે મમેતિ પ્રત્યાશા જાયતે
 XXIII પ્રીષ્ટસ્ય યીશાઃ કૃતે મયા સહ બંન્દિરિપાફ્ઠા
 XXIV મમ સહકારિણો માર્ક આરિષ્ટાર્ખો દીમા લૂકશ્ચ ત્વાં નમસ્કરં વેદયન્તિ
 XXV અસ્માકં પ્રભો યીશુપ્રીષ્ટસ્યાનુગ્રહો યુષ્માકમ્ આત્મના સહ ભૂયાત્ આમેન્

ઇબ્રિણ: પત્ર

- I પુરા ય ઈશ્વરો ભવિષ્યદ્વાદિભિ: પિતૃલોકેભ્યો નાનાસમયે નાનાપ્રકારં કથિતવાન્
 II સ એતસ્મિન્ શેષકાલે નિજપુત્રેણાસ્મભ્યં કથિતવાન્ સ તં પુત્રં સર્વાધિકારિણં કૃતવાન્ તેનૈવ ય સર્વજગન્તિ સૃષ્ટવાન્
 III સ પુત્રસ્તસ્ય પ્રભાવસ્ય પ્રતિબિમ્બસ્તસ્ય તત્ત્વસ્ય મૂર્તિશ્ચાસ્તિ સ્વીયશક્તિવાક્યેન સર્વં ધતે ય સ્વપ્રાણૈરસ્માકં પાપમાજ્જનં કૃત્વા ઊર્ધ્ધ્વસ્થાને મહામહિમ્નો દક્ષિણપાર્શ્વે સમુપવિષ્ટવાન્
 IV દિવ્યદૂતગણાદ્ યથા સ વિશિષ્ટનામ્નો ડધિકારી જાતસ્તથા તેભ્યોડપિ શ્રેષ્ઠો જાતઃ।
 V યતો દૂતાનાં મધ્યે કદાચિદીશ્વરેણેદં ક ઉક્તઃ? યથા, "મદીયતનયો ડસિ ત્વમ્ અદૈવ જનિતો મયા। " પુનશ્ચ "અહં તસ્ય પિતા ભવિષ્યામિ સ ય મમ પુત્રો ભવિષ્યતિ।"
 VI અપરં જગતિ સ્વકીયાદ્વિતીયપુત્રસ્ય પુનરાનયનકાલે તેનોક્તં, યથા, "ઈશ્વરસ્ય સકલૈ દૂતૈરેષ એવ પ્રણમ્યતાં।"
 VII દૂતાન્ અધિ તેનેદમ્ ઉક્તં, યથા, "સ કરોતિ નિજાન્ દૂતાન્ ગન્ધવાહસ્વરૂપકાન્ વહ્નિશિખાસ્વરૂપાંશ્ચ કરોતિ નિજસેવકાન્।"
 VIII કિન્તુ પુત્રમુદ્દિશ્ય તેનોક્તં, યથા, "હે ઈશ્વર સદા સ્થાયિ તવ સિંહાસનં ભવેત્। યાથાર્થસ્ય ભવેદ્દણ્ડો રાજદણ્ડસ્વદીયકઃ।
 IX પુણ્યે પ્રેમ કરોષિ ત્વં કિન્નાધર્મમ્ ઋતીયસો તસ્માદ્ ય ઈશ ઈશસ્તે સ તે મિત્રગણાદપિ અધિકાહ્વાદતૈલેન સેયનં કૃતવાન્ તવા।"
 X પુનશ્ચ, યથા, "હે પ્રભો પૃથિવીમૂલમ્ આદૌ સંસ્થાપિતં ત્વયા। તથા ત્વદીયહસ્તેન કૃતં ગગનમણ્ડલં
 XI ઇમે વિનંક્ષ્યતસ્ત્વન્તુ નિત્યમેવાવતિષ્ઠસો ઇદન્તુ સકલં વિશ્વં સંજરિષ્યતિ વસ્ત્રવત્।
 XII સુદ્ધોચિતં ત્વયા તત્તુ વસ્ત્રવત્ પરિવત્સ્યતો ત્વન્તુ નિત્યં સ એવાસી નિર્નતાસ્તવ વત્સરાઃ।"
 XIII અપરં દૂતાનાં મધ્યે કઃ કદાચિદીશ્વરેણેદમુક્તઃ? યથા, "તવારીન્ પાદપીઠં તે યાવન્નદિ કરોમ્યહં મમ દક્ષિણદિગભાગે તાવત્ ત્વં સમુપાવિશા।"
 XIV યે પરિત્રાણસ્યાધિકારિણો ભવિષ્યન્તિ તેષાં પરિચર્યાર્થં પ્રેષ્યમાણાઃ સેવનકારિણ આત્માનઃ કિં તે સર્વે દૂતા નહિ?

II

- I અતો વયં યદ્ ભ્રમસ્રોતસા નાપનીયામહે તદર્થમસ્માભિ ર્યદદ્ અશ્રાવિ તસ્મિન્ મનાંસિ નિઘાતવ્યાનિ।
 II યતો હેતો દૂતૈઃ કથિતં વાક્યં યદમોઘમ્ અભવદ્ યદિ ય તલ્લજ્જનકારિણે તસ્યાગ્રાહકાય ય સર્વસ્મૈ સમુચિતં દણ્ડમ્ અદીયત,
 III તર્હાસ્માભિસ્તાદૃશં મહાપરિત્રાણમ્ અવજ્ઞાય કથં રક્ષા પ્રાપ્સ્યતે, યત્ પ્રથમતઃ પ્રભુના પ્રોક્તં તતોડસ્માન્ યાવત્ તસ્ય શ્રોતૃભિઃ સ્થિરીકૃતં,
 IV અપરં લક્ષણૈરદ્ભુતકર્મભિ વિવિધશક્તિપ્રકાશેન નિજેચ્છાતઃ પવિત્રસ્યાત્મનો વિભાગેન ય યદ્ ઈશ્વરેણ પ્રમાણીકૃતમ્ અભૂત્।
 V વયં તુ યસ્ય ભાવિરાજ્યસ્ય કથાં કથયામઃ, તત્ તેન્ દિવ્યદૂતાનામ્ અધીનીકૃતમિતિ નહિ।
 VI કિન્તુ કુત્રાપિ કશ્ચિત્ પ્રમાણમ્ ઈદૃશં દત્તવાન્, યથા, "કિં વસ્તુ માનવો યત્ સ નિત્યં સંસમર્યતે ત્વયા। કિં વા માનવસન્તાનો યત્ સ આલોચ્યતે ત્વયા।
 VII દિવ્યદત્તગણેભ્યઃ સ કિન્ચિન્ ન્યૂનઃ કૃતસ્ત્વયા। તેજોગૌરવરૂપેણ કિરીટેન વિભૂષિતઃ। સૃષ્ટં યત્ તે કરાભ્યાં સ તત્પ્રભુત્વે નિયોજિતઃ।
 VIII ચરણાધશ્ચ તસ્યૈવ ત્વયા સર્વં વશીકૃતાં। " તેન સર્વં યસ્ય વશીકૃતં તસ્યાવશીભૂતં કિમપિ નાવશીષિતં કિન્ત્વધુનાપિ વયં સર્વાણિ તસ્ય વશીભૂતાનિ ન પશ્યામઃ।
 IX તથાપિ દિવ્યદૂતગણેભ્યો યઃ કિન્ચિન્ ન્યૂનીકૃતોડભવત્ તં યીશું મૃત્યુભોગહેતોસ્તેજોગૌરવરૂપેણ કિરીટેન વિભૂષિતં પશ્યામઃ, યત ઈશ્વરસ્યાનુગ્રહાત્ સ સર્વેષાં કૃતે મૃત્યુમ્ અસ્વદત।

X अपरञ्च यस्मै येन य कृत्स्नं वस्तु सृष्टं विद्यते बहुसन्तानानां विभवायानयनकाले तेषां परित्राणग्रसरस्य दुःखभोगेन सिद्धीकरणमपि तस्योपयुक्तम् अभवत्।

XI यतः पावकः पूयमानाश्च सर्व्वे अकस्मादेवोत्पन्ना भवन्ति, एति डेतोः स तान् भ्रातॄन् वदितुं न लज्जते।

XII तेन स उक्तवान्, यथा, "द्योतयिष्यामि ते नाम भ्रातॄणां मध्यतो ममा परन्तु समिते मध्ये करिष्ये ते प्रशंसनां॥ "

XIII पुनरपि, यथा, "तस्मिन् विश्वस्य स्थाताडं " पुनरपि, यथा, "पश्याडम् अपत्यानि य दत्तानि मह्यम् ईश्वरात्। "

XIV तेषाम् अपत्यानां रुधिरपललविशिष्टत्वात् सोऽपि तद्वत् तद्विशिष्टोऽभूत् तस्याभिप्रायोऽयं यत् स मृत्युबलाधिकारिणं शयतानं मृत्युना बलहीनं कुर्यात्।

XV ये य मृत्युबलाद् यावज्जिवनं दासत्वस्य निघना आसन् तान् उद्धारयेत्।

XVI स दूतानाम् उपकारी न भवति किन्त्वब्राह्मीमो वंशस्यैवोपकारी भवती।

XVII अतो डेतोः स यथा कृपावान् प्रजानां पापशोधनार्थम् ईश्वरोद्देश्यविषये विश्वास्यो मढायाजको भवेत् तदर्थं सर्व्वविषये स्वभ्रातॄणां सदृशीभवनं तस्योचितम् आसीत्।

XVIII यतः स स्वयं परीक्षां गत्वा यं दुःखभोगम् अवगतस्तेन परीक्षाकान्तान् उपकर्त्तुं शक्नोति।

III

I डे स्वर्गीयस्याह्वानस्य सडभागिनः पवित्रभ्रातरः, अस्माकं धर्मप्रतिज्ञाया दूतोऽग्रसरश्च यो यीशुस्तम् आलोचयध्वं।

II मूसा यद्वत् तस्य सर्व्वपरिवारमध्ये विश्वास्य आसीत्, तद्वत् अयमपि स्वनियोजकस्य समीपे विश्वास्यो भवति।

III परिवाराख्य यद्वत् तत्स्थापयितुरधिकं गौरवं भवति तद्वत् मूससोऽयं बहुतरगौरवस्य योग्यो भवति।

IV अकैकस्य निवेशनस्य परिजनानां स्थापयिता कश्चिद् विद्यते यश्च सर्व्वस्थापयिता स ईश्वर एव।

V मूसाश्च वक्ष्यमाणानां साक्षी भूत्य एव तस्य सर्व्वपरिजनमध्ये विश्वास्योऽभवत् किन्तु प्रीष्टस्तस्य परिजनानामध्यक्ष एव।

VI वयं तु यदि विश्वासस्योत्साहं श्लाघनञ्च शेषं यावद् धारयामस्तर्हि तस्य परिजना भवामः।

VII अतो डेतोः पवित्रेणामना यद्वत् कथितं, तद्वत्, "अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ।

VIII तर्हि पुरा परीक्षाया दिने प्रान्तरमध्यतः। मढाज्ञानिग्रहस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा। तथा मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनांसि वः।

IX युष्माकं पितरस्तत्र मत्परीक्षाम् अकुर्व्वता कुर्व्वि मॅडनुसन्धानं तैरदृश्यन्त मत्कियाः। यत्वारिशत्समा यावत् कुड्ध्वाडन्तु तदन्वये।

X अवादिषम् एमं लोका भ्रान्तान्तःकरणः सद्यः। मामकीनानि वत्मानि परिजानन्ति नो एमं।

XI एति डेतोरडं कोपात् शपथं कृतवान् एमं प्रवेक्ष्यते जनेरैतैर्न विश्रामस्थलं ममा॥ "

XII डे भ्रातरः सावधाना भवत, अमरेश्वरात् निवर्त्तको योऽविश्वासस्तद्युक्तं दुष्टान्तःकरणं युष्माकं कस्यापि न भवतु।

XIII किन्तु यावद् अद्यनामा समयो विद्यते तावद् युष्मन्मध्ये कोऽपि पापस्य वञ्चनया यत् कठोरीकृतो न भवेत् तदर्थं प्रतिदिनं परस्परम् उपदिशत।

XIV यतो वयं प्रीष्टस्यांशिनो ज्ञाताः किन्तु प्रथमविश्वासस्य दृढत्वम् अस्माभिः शेषं यावद् अमोघं धारयितव्यं।

XV अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ, तर्ह्याज्ञाबह्वनस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा, तथा मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनांसि व एति तेन यदुक्तं,

XVI तदनुसाराद् ये श्रुत्वा तस्य कथां न गृहीतवन्तस्ते के? किं मूससा मिसरदेशाद् आगताः सर्व्वे लोका नडि?

XVII केभ्यो वा स यत्वारिशद्वर्षाणि यावद् अकुध्यत्? पापं कुर्व्वतां येषां कुलापाः प्रान्तरे ऽपतन् किं तेभ्यो नडि?

XVIII प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर्न विश्रामस्थलं ममेति शपथः केषां विरुद्धं तेनाकारि? किम् अविश्वासिनां विरुद्धं नहि?

XIX अतस्ते तत् स्थानं प्रवेष्टुम् अविश्वासात् नाशकुनुवन् एति वयं वीक्षामहे।

IV

I अपरं तद्विश्रामप्राप्तेः प्रतिज्ञा यदि तिष्ठति तर्ह्यस्माकं कश्चित् येत् तस्याः इलेन वञ्चितो भवेत् वयम् अतस्माद् बिभीमः।

II यतो ऽस्माकं समीपे यद्दत् तद्दत् तेषां समीपेऽपि सुसंवाहः प्रचारितो ऽभवत् किन्तु तैः श्रुतं वाक्यं तान् प्रति निष्कलम् अभवत्, यतस्ते श्रोतारो विश्वासेन सार्द्धं तन्नामिश्रयन्।

III तद् विश्रामस्थानं विश्वासिभिरस्माभिः प्रविश्यते यतस्तेनोक्तं, "अहं कोपात् शपथं कृतवान् एभं, प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर्न विश्रामस्थलं मम।" किन्तु तस्य कर्माणि जगतः सृष्टिकालात् समाप्तानि सन्ति।

IV यतः कस्मिंश्चित् स्थाने सप्तमं दिनमधि तेनेदम् उक्तं, यथा, "ईश्वरः सप्तमे दिने स्वकृतोभ्यः सर्वकर्मभ्यो विश्रामा।"

V किन्त्वेतस्मिन् स्थाने पुनस्तेनोच्यते, यथा, "प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर्न विश्रामस्थलं मम।"

VI कुलतस्तत् स्थानं कैश्चित् प्रवेष्टव्यं किन्तु ये पुरा सुसंवाहं श्रुतवन्तस्तेरविश्वासात् तत्र प्रविष्टम्,

VII एति डेतोः स पुनरघनामकं दिनं निरूप्य दीर्घकाले गतेऽपि पूर्वोक्तां वायं दायुदा कथयति, यथा, "अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ, तर्हि मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनांसि वः।"

VIII अपरं यिडोशूयो यदि तान् व्यश्रामयिष्यत् तर्हि ततः परम् अपरस्य दिनस्य वाग् ईश्वरेण नाकथयिष्यत।

IX अत ईश्वरस्य प्रजाभिः कर्तव्यं अेको विश्रामस्तिष्ठति।

X अपरम् ईश्वरो यद्दत् स्वकृतकर्मभ्यो विश्राम तद्दत् तस्य विश्रामस्थानं प्रविष्टो जनोऽपि स्वकृतकर्मभ्यो विश्राम्यति।

XI अतो वयं तद् विश्रामस्थानं प्रवेष्टुं यतामहे, तदविश्वासोदाहरणेन कोऽपि न पततु।

XII ईश्वरस्य वादोऽमरः प्रभावविशिष्टश्च सर्वस्माद् द्विधारभङ्गादपि तीक्ष्णः, अपरं प्राणात्मनो ग्रन्थिमज्जयतिश्च परिभेदाय विच्छेदकारी मनसश्च सङ्कल्पानाम् अभिप्रेतानाञ्च विचारकः।

XIII अपरं यस्य समीपे स्वीया स्वीया कथास्माभिः कथयितव्या तस्यागोचरः कोऽपि प्राणी नास्ति तस्य दृष्टौ सर्वमेवानावृतं प्रकाशितञ्चास्ते।

XIV अपरं य उच्यतमं स्वर्गं प्रविष्ट अेतादृश अेको व्यक्तिरर्थत ईश्वरस्य पुत्रो यीशुस्माकं मडायान्जकोऽस्ति, अतो डेतो वयं धर्मप्रतिज्ञां दृढम् आलम्बामहे।

XV अस्माकं यो मडायान्जको ऽस्ति सोऽस्माकं दुःखैः दुःखितो भवितुम् अशक्तो नहि किन्तु पापं विना सर्वविषये वयमिव परीक्षितः।

XVI अतश्चैव कृपां गृहीतुं प्रयोजनीयोपकारार्थम् अनुग्रहं प्राप्तुञ्च वयम् उत्साडेनानुग्रहसिंहासनस्य समीपं यामः।

V

I यः कश्चित् मडायान्जको भवति स मानवानां मध्यात् नीतः सन् मानवानां कृत ईश्वरोद्देश्यविषयेऽर्थत उपडाराणां पापार्थक्यबलीनाञ्च दान नियुज्यते।

II स याज्ञानां भ्रान्तानाञ्च लोकानां दुःखेन दुःखी भवितुं शक्नोति, यतो डेतोः स स्वयमपि दौर्बल्यवेष्टितो भवति।

III अतस्मात् कारणाग्र्यं यद्दत् लोकानां कृते तद्दद् आत्मकृतेऽपि पापार्थक्यबलिदानं तेन कर्तव्यं।

IV स धोर्यपदः स्वेच्छातः केनापि न गृह्यते किन्तु डारोण एव य ईश्वरेणाल्लयते तेनैव गृह्यते।

V अेवमप्रकारेण प्रीष्टोऽपि मडायान्जकत्वं गृहीतुं स्वीयगौरवं स्वयं न कृतवान्, किन्तु "मदीयतनयोऽसि त्वम् अथैव जनितो मयेति" वायं यस्तं भाषितवान् स अेव तस्य गौरवं कृतवान्।

VI तद्दद् अन्यागीतेऽपीदमुक्तं, त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां यान्जकोऽसि सदातनः।

VII स य देडवासकाले बहुकुन्देनाश्रुपातेन य मृत्युत उद्धरेणो समर्थस्य पितुः समीपे पुनः पुनर्विनतिं प्रथनाञ्च कृत्वा तत्कलत्रपिणीं शङ्कतो रक्षां प्राप्य य

- VIII यद्यपि पुत्रोऽभवत् तथापि यैरक्लिश्यत् तैराज्ञाग्रहणम् अशिक्षता
 IX एतत् सिद्धीभूय निजाज्ञाग्राहिकां सर्वेषाम् अनन्तपरित्राणस्य कारणस्वरूपोऽभवत्
 X तस्मात् स मल्कीषेदकः श्रेणीभुक्तो महायाजक ईश्वरेणाभ्यातः।
 XI तमध्वस्माकं बहुकथाः कथयितव्याः किन्तु ताः स्तब्धकर्णै युष्माभिर्दुर्गम्याः।
 XII यतो यूयं यद्यपि समयस्य दीर्घत्वात् शिक्षका भवितुम् अशक्यत तथापीश्वरस्य वाक्यानां या
 प्रथमा वर्णमाला तामधि शिक्षाप्राप्तिं युष्माकं पुनरावश्यका भवति, तथा कठिनद्रव्ये नहि किन्तु दुग्धे
 युष्माकं प्रयोजनम् आस्ते।
 XIII यो दुग्धपायी स शिशुरेवेतिकारणात् धर्मवाक्ये तत्परो नास्ति।
 XIV किन्तु सदसद्विद्यारे येषां येतांसि व्यवहारेण शिक्षितानि तादृशानां सिद्धलोकानां कठोरद्रव्येषु
 प्रयोजनमस्ति।

VI

- I वयं मृतिजनककर्म्मण्यो मनःपरावर्तनम् ईश्वरे विश्वासो मञ्जनशिक्षायां हस्तार्पणं मृतलोकानाम्
 उत्थानम्
 II अनन्तकालस्थायिविचाराज्ञा यैतैः पुनर्भित्तिमूलं न स्थापयन्तः प्रीष्टविषयकं प्रथमोपदेशं
 पश्चात्कृत्य सिद्धिं यावद् अग्रसरा भवाम।
 III ईश्वरस्यानुमत्या य तद् अस्माभिः कारिष्यते।
 IV य अेककृत्यो दीप्तिमया भूत्वा स्वर्गीयवररसम् आस्वदितवन्तः पवित्रस्यात्मनोऽंशिनो जाता
 V ईश्वरस्य सुवाक्यं भाविकालस्य शक्तिश्चास्वदितवन्तश्च ते भ्रष्टवा यद्दि
 VI स्वमनोभिरीश्वरस्य पुत्रं पुनः कुशो धन्ति लज्जोत्पद्यं कुर्वते य तर्हि मनःपरावर्तनाय पुनस्तान्
 नवीनीकर्तुं कोऽपि न शक्नोति।
 VII यतो या भूमिः स्वोपरि भूयः पतितं वृष्टिं पिवती तत्कृत्वाधिकारिणां निमित्तम् एषानि
 शाकादीन्युत्पाद्यति सा ईश्वराद् आशिषं प्राप्ता।
 VIII किन्तु या भूमिर्गोक्षुरकण्टकवृक्षान् उत्पाद्यति सा न ग्राह्या शापार्हा य शेषे तस्या दालो
 भविष्यति।
 IX हे प्रियतमाः, यद्यपि वयम् अेतादृशं वाक्यं भाषामहे तथापि यूयं तत् उत्कृष्टाः परित्राणपथस्य
 पथिकाश्चाध्व एति विश्वसामः।
 X यतो युष्माभिः पवित्रलोकानां य उपकारो ऽकारि क्रियते य तेनेश्वरस्य नाम्ने प्रकाशितं प्रेम श्रमञ्च
 विस्मर्तुम् ईश्वरोऽन्यायकारी न भवति।
 XI अपरं युष्माकम् अेकैको ज्ञो यत् प्रत्याशापूरणार्थं शेषं यावत् तमेव यत्नं प्रकाशयेदित्यहम्
 एच्छामि।
 XII अतः शिथिला न भवत किन्तु ये विश्वासेन सङ्घिष्युतया य प्रतिज्ञानां कृत्वाधिकारिणो
 जातास्तेषाम् अनुगामिनो भवता।
 XIII ईश्वरो यदा एब्राहीमे प्रत्यजानात् तदा श्रेष्ठस्य कस्याप्यपरस्य नाम्ना शपथं कर्तुं नाशक्नोत्,
 अतो हेतोः स्वनाम्ना शपथं कृत्वा तेनोक्तं यथा,
 XIV "सत्यम् अहं त्वाम् आशिषं गदिष्यामि तवान्वयं वर्द्धयिष्यामि या "
 XV अनेन प्रकारेण स सङ्घिष्युतां विधाय तस्याः प्रत्याशायाः क्वलं लब्धवान्।
 XVI अथ मानवाः श्रेष्ठस्य कस्यचित् नाम्ना शपन्ते, शपथश्च प्रमाणार्थं तेषां सर्व्वविवादान्तको
 भवति।
 XVII एत्यस्मिन् ईश्वरः प्रतिज्ञायाः कृत्वाधिकारिणः स्वीयमन्त्राणाम्ना अमोघतां बाहुल्यतो
 दर्शयितुमिच्छन् शपथेन स्वप्रतिज्ञां स्थिरीकृतवान्।
 XVIII अतरेव यस्मिन् अनृतकथनम् ईश्वरस्य न साध्यं तादृशेनायत्नेन विषयद्वयेन
 सम्भुजस्थरक्षास्थलस्य प्राप्तये पलायितानाम् अस्माकं सुदृढा सान्त्वना जायते।
 XIX सा प्रत्याशास्माकं मनोनीकाया अयलो लङ्गरो भूत्वा विच्छेदकवस्त्रस्याभ्यन्तरं प्रविष्टा।
 XX तत्रैवास्माकम् अग्रसरो यीशुः प्रविश्य मल्कीषेदकः श्रेण्यां नित्यस्थायी याजकोऽभवत्।

VII

I शालमस्य राज्ञा सर्वोपरिस्थस्येश्वरस्य याञ्जकश्च सन् यो नृपतीनां मारणात् प्रत्यागतम् एब्राहीमं साक्षात्कृत्याशिषं गदितवान्।

II यस्मै येब्राहीमं सर्वद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स मल्कीषेदक् स्वनाम्नोऽर्थेन प्रथमतो धर्मराजः पश्चात् शालमस्य राज्ञार्थतः शान्तिराजो भवति।

III अपरं तस्य पिता माता वंशस्य निर्णय आयुष आरम्भो ज्ञानस्य शेषश्चैतेषाम् अभावो भवति, एत्थं स ईश्वरपुत्रस्य सदृशीकृतः, स त्वन्तकालं यावद् याञ्जकस्तिष्ठति।

IV अतश्चेवास्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीमं यस्मै लुठितद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स कीदृक् मखान् तद् आलोचयता।

V याञ्जकत्वप्राप्ता लेवेः सन्ताना व्यवस्थानुसारेण लोकेभ्योऽर्थत एब्राहीमो जातेभ्यः स्वीयत्नातृभ्यो दशमांशग्रहणस्यादेशं लब्धवन्तः।

VI किन्त्वसौ यद्यपि तेषां वंशात् नोत्पन्नस्तथापीब्राहीमो दशमांशं गृहीतवान् प्रतिज्ञानाम् अधिकारिणाम् आशिषं गदितवांश्च।

VII अपरं यः श्रेयान् स क्षुद्रतरयाशिषं ददातीत्यत्र कोऽपि सन्देहो नास्ति।

VIII अपरम् एदानीं ये दशमांशं गृह्णन्ति ते मृत्योरधीना मानवाः किन्तु तदानीं यो गृहीतवान् स ज्ञवतीतिप्रमाणप्राप्तः।

IX अपरं दशमांशग्राही लेविरपीब्राहीमद्वारा दशमांशं दत्तवान् अतदपि कथयितुं शक्यते।

X यतो यदा मल्कीषेदक् तस्य पितरं साक्षात् कृतवान् तदानीं स लेविः पितुरुरस्यासीत्।

XI अपरं यस्य सम्बन्धे लोका व्यवस्थां लब्धवन्तस्तेन लेवीययाञ्जकवर्गं यद्दि सिद्धिः समभविष्यत् तर्हि हारोणस्य श्रेण्या मध्याद् याञ्जकं न निरूप्येश्वरेण मल्कीषेदकः श्रेण्या मध्याद् अपरस्यैकस्य याञ्जकस्योत्थापनं कुत आवश्यकम् अभविष्यत्?

XII यतो याञ्जकवर्गस्य विनिमयेन सुतरां व्यवस्थाया अपि विनिमयो ज्ञायते।

XIII अपरञ्च तद् वाक्यं यस्योद्देश्यं सोऽपरेण वंशेन संयुक्ताऽस्ति तस्य वंशस्य य कोऽपि कदापि वेधाः कर्म न कृतवान्।

XIV वस्तुतस्तु यं वंशमधि मूसा याञ्जकत्वस्यैकां कथामपि न कथितवान् तस्मिन् यिडूदावंशेऽस्माकं प्रभुर्जन्म गृहीतवान् एति सुस्पष्टं।

XV तस्य स्पष्टतरम् अपरं प्रमाणमिदं यत् मल्कीषेदकः सादृश्यवतापरेण तादृशेन याञ्जकेनोद्देतव्यं,

XVI यस्य निरूपणं शरीरसम्बन्धीयविधियुक्तया व्यवस्थाया न भवति किन्त्वक्षयज्ञानयुक्तया शक्त्या भवति।

XVII यत ईश्वर एदं साक्ष्यं दत्तवान्, यथा, "त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याञ्जकोऽसि सदातनः।"

XVIII अनेनाग्रवर्तिनो विधे द्रुवर्षलताया निष्कलतायाश्च हेतोरर्थतो व्यवस्थया किमपि सिद्धं न जातमितिहेतोस्तस्य लोपो भवति।

XIX यथा य वयम् ईश्वरस्य निकटवर्तिनो भवाम अतादृशी श्रेष्ठप्रत्याशा संस्थाप्यते।

XX अपरं यीशुः शपथं विना न नियुक्तस्तस्मादपि स श्रेष्ठनियमस्य मध्यस्थो जातः।

XXI यतस्ते शपथं विना याञ्जका जाताः किन्त्वसौ शपथेन जातः यतः स एदमुक्तः, यथा,

XXII "परमेश एदं शेषे न य तस्मान्नित्यर्थतो त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याञ्जकोऽसि सदातनः।"

XXIII ते य बहवो याञ्जका अभवन् यतस्ते मृत्युना नित्यस्थायित्वात् निवारिताः,

XXIV किन्त्वसावनन्तकालं यावत् तिष्ठति तस्मात् तस्य याञ्जकत्वं न परिवर्तनीयं।

XXV ततो हेतो र्ये मानवास्तेनेश्वरस्य सन्निधिं गच्छन्ति तान् स शेषं यावत् परित्रातुं शक्नोति यतस्तेषां कृते प्रार्थनां कर्तुं स सततं ज्ञवति।

XXVI अपरम् अस्माकं तादृशमहायाञ्जकस्य प्रयोजनमासीद् यः पवित्रोऽङ्घ्रिको निष्कलः पापिभ्यो भिन्नः स्वर्गाद्युच्यीकृतश्च स्यात्।

XXVII अपरं महायाञ्जकानां यथा तथा तस्य प्रतिदिनं प्रथमं स्वपापानां कृते ततः परं लोकानां पापानां कृते बलिदानस्य प्रयोजनं नास्ति यत आत्मबलिदानं कृत्वा तद् अेककृत्वस्तेन सम्पादितं।

XXVIII यतो व्यवस्थया ये मढायान्जका निरुप्यन्ते ते दौर्बल्ययुक्ता मानवाः किन्तु व्यवस्थातः परं शपथयुक्तेन वाक्येन यो मढायान्जको निरुपितः सो ऽनन्तकालार्थं सिद्धः पुत्र अवे।

VIII

I कथ्यमानानां वाक्यानां सारोऽयम् अस्माकम् अेतादृश अेको मढायान्जकोऽस्ति यः स्वर्गे मढामिडिम्नः सिंहासनस्य दक्षिणपार्श्वो समुपविष्टवान्

II यस्य दूष्यं न मनुजैः किन्त्वीश्वरेण स्थापितं तस्य सत्यदूष्यस्य पवित्रवस्तुनाञ्च सेवकः स भवति।

III यत अेकैको मढायान्जको नैवेद्यानां बलीनाञ्च दाने नियुज्यते, अतो ढेतोरेतस्यापि किञ्चिद् उत्सर्जनीयं विद्यत इत्यावश्यकं।

IV किञ्च स यदि पृथिव्याम् अस्थास्यत् तर्हि यान्जको नाभविष्यत्, यतो ये व्यवस्थानुसारात् नैवेद्यानि ददत्येतादृशा यान्जका विद्यन्ते।

V ते तु स्वर्गीयवस्तूनां दृष्टान्तेन छायाया य सेवामनुतिष्ठन्ति यतो भूससि दूष्यं साधयितुम् उद्यते सतीश्वरस्तदेव तमादिष्टवान् इलतः स तमुक्तवान्, यथा, "अवधेहि गिरी त्वां यद्यन्निदर्शनं दर्शितं तद्भूत् सवर्वाणि त्वया क्रियन्तां।"

VI किन्त्विदानीम् असौ तस्मात् श्रेष्ठं सेवकपदं प्राप्तवान् यतः स श्रेष्ठप्रतिज्ञाभिः स्थापितस्य श्रेष्ठनियमस्य मध्यस्थोऽभवत्।

VII स प्रथमो नियमो यदि निर्दोषोऽभविष्यत तर्हि द्वितीयस्य नियमस्य किमपि प्रयोजनं नाभविष्यत्।

VIII किन्तु स दोषमारोपयन् तेभ्यः कथयति, यथा, "परमेश्वर इदं भाषते पश्य यस्मिन् समयेऽहम् इस्त्रायेलवंशेन यिहुदावंशेन य साद्धम् अेकं नवीनं नियमं स्थिरीकरिष्याम्येतादृशः समय आयाति।

IX परमेश्वरोऽपरमपि कथयति तेषां पूर्वपुरुषाणां मिसरदेशाद् आनयनार्थं यस्मिन् दिनेऽहं तेषां करं धृत्वा तैः सह नियमं स्थिरीकृतवान् तद्दिनस्य नियमानुसारेण नहि यतस्तै र्भम नियमे लङ्घितेऽहं तान् प्रति यिन्तां नाकरवं।

X किन्तु परमेश्वरः कथयति तद्दिनात् परमहं इस्त्रायेलवंशीयैः साद्धम् इमं नियमं स्थिरीकरिष्यामि, तेषां यित्ते मम विधीन् स्थापयिष्यामि तेषां हृत्पत्रे य तान् लेभिष्यामि, अपरमहं तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते य मम लोका भविष्यन्ति।

XI अपरं त्वं परमेश्वरं ज्ञानीडीतिवाक्येन तेषामेकैको ज्ञनः स्वं स्वं समीपवासिनं त्रातरञ्च पुन र्न शिक्षयिष्यति यत आक्षुद्रात् महान्तं यावत् सव्यं मां ज्ञास्यन्ति।

XII यतो ढेतोरहं तेषाम् अधर्मान् क्षमिष्ये तेषां पापान्यपराधांश्च पुनः कदापि न स्मरिष्यामि।"

XIII अनेन तं नियमं नूतनं गदित्वा स प्रथमं नियमं पुरातनीकृतवान्; यस्य पुरातनं शुर्षाञ्च ज्ञातं तस्य लोपो निकटो ऽभवत्।

IX

I स प्रथमो नियम आराधनाया विविधरीतिभिरेडिकपवित्रस्थानेन य विशिष्ट आसीत्।

II यतो दूष्यमेकं निरमीयत तस्य प्रथमकोष्ठस्य नाम पवित्रस्थानमित्यासीत् तत्र दीपवृक्षो लोञ्जनासनं दर्शनीयपूपानां श्रेणी यासीत्।

III तत्पश्चाद् द्वितीयायास्तिरश्चरिषया अब्यन्तरे ऽतिपवित्रस्थानमितिनामकं कोष्ठमासीत्,

IV तत्र य सुवर्णमयो धूपाधारः परितः सुवर्णमण्डिता नियममञ्जूषा यासीत् तन्मध्ये मान्नायाः सुवर्णघटो ढारोरास्य मञ्जरितदण्डस्तक्षितौ नियमप्रस्तरी,

V तदुपरि य करुणासने छायाकारिणौ तेजोमयौ किरुवावास्ताम्, अेतेषां विशेषवृत्तान्तकथनाय नायं समयः।

VI अेतेष्वीदृक् निर्मितेषु यान्जका ईश्वरसेवाम् अनुतिष्ठन्तौ दूष्यस्य प्रथमकोष्ठं नित्यं प्रविशन्ति।

VII किन्तु द्वितीयं कोष्ठं प्रतिवर्षम् अेककृत्व अेकाकिना मढायान्जकेन प्रविश्यते किन्त्वात्मनिमित्तं लोकानाम् अज्ञानकृतपापानाञ्च निमित्तम् उत्सर्जनीयं रुधिरम् अनादाय तेन न प्रविश्यते।

VIII इत्यनेन पवित्र आत्मा यत् ज्ञापयति तदिदं तत् प्रथमं दूष्यं यावत् तिष्ठति तावत् मढापवित्रस्थानगामी पन्था अप्रकाशितस्तिष्ठति।

IX तस्य दृष्यं वर्तमानसमयस्य दृष्टान्तः, यतो हेतोः साम्प्रतं संशोधनकालं यावद् यन्निर्दिष्टं तदनुसारात् सेवाकारिणो मानसिकसिद्धिकरणोऽसमर्थाभिः

X केवलं भाषायेषु विविधमञ्जनेषु य शारीरिकरीतिभि र्युक्तानि नैवेद्यानि बलिदानानि य भवन्ति।

XI अपरं भाविमङ्गलानां मङ्गायाञ्चकः श्रीष्ट उपस्थायाऽस्तनिर्भितेनार्थत अतत्सृष्टे बलिभूतेन श्रेष्ठेन सिद्धेन य दृष्येण गत्वा

XII छागानां गोवत्सानां वा रुधिरम् अनादाय स्वीयरुधिरम् आदायैककृत्व अत्र मङ्गापवित्रस्थानं प्रविश्यानन्तकालिकां मुक्तिं प्राप्तवान्।

XIII वृषछागानां रुधिरेण गवीभस्मनः प्रक्षेपेण य यद्यशुचिलोकाः शारीरिशुचित्वाय पूयन्ते,

XIV तर्हि किं मन्यध्वे यः सदातनेनात्मना निष्कलङ्कबलिमिव स्वमेवेश्वराय दत्तवान्, तस्य श्रीष्टस्य रुधिरेण युष्माकं मनांस्यमरेश्वरस्य सेवायै किं मृत्युञ्जनकेभ्यः कर्मभ्यो न पवित्रीकारिष्यन्ते?

XV स नूतननियमस्य मध्यस्थोऽभवत् तस्याभिप्रायोऽयं यत् प्रथमनियमलङ्घनरूपपापेभ्यो मृत्युना मुक्तौ ज्ञातायाम् आहूतलोका अनन्तकालीयसम्पदः प्रतिज्ञाङ्गलं लभेरन्।

XVI यत्र नियमो भवति तत्र नियमसाधकस्य बले मृत्युना भवितव्यं।

XVII यतो हेतेन बलिना नियमः स्थिरीभवति किन्तु नियमसाधको बलि र्यावत् श्रुवति तावत् नियमो निरर्थकस्तिष्ठति।

XVIII तस्मात् स पूर्वनियमोऽपि रुधिरपातं विना न साधितः।

XIX कुलतः सर्वलोकान् प्रति व्यवस्थानुसारेण सर्वा आज्ञाः कथयित्वा मूसा जलेन सिन्दूरवर्णलोम्ना अेषोवतृणेन य सार्द्धं गोवत्सानां छागानाञ्च रुधिरं गृहीत्वा ग्रन्थे सर्वलोकेषु य प्रक्षिप्य बलाभे,

XX युष्मान् अधीश्वरो यं नियमं निर्दिष्टवान् तस्य रुधिरमेतत्।

XXI तद्वत् स दृष्येऽपि सेवार्थकेषु सर्वपात्रेषु य रुधिरं प्रक्षिप्तवान्।

XXII अपरं व्यवस्थानुसारेण प्रायशः सर्वाणि रुधिरेण परिष्कियन्ते रुधिरपातं विना पापमोयनं न भवति य।

XXIII अपरं यानि स्वर्गीयवस्तूनां दृष्टान्तास्तेषाम् अतैः पावनम् आवश्यकम् आसीत् किन्तु साक्षात् स्वर्गीयवस्तूनाम् अतेभ्यः श्रेष्ठे बलिदानैः पावनमावश्यकं।

XXIV यतः श्रीष्टः सत्यपवित्रस्थानस्य दृष्टान्तरूपं दस्तकृतं पवित्रस्थानं न प्रविष्टवान् किन्त्वस्मन्निमित्तम् एदानीम् ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थातुं स्वर्गमेव प्रविष्टः।

XXV यथा य मङ्गायाञ्चकः प्रतिवर्षं परशीलितमादाय मङ्गापवित्रस्थानं प्रविशति तथा श्रीष्टेन पुनः पुनरात्मोत्सर्गो न कर्तव्यः,

XXVI कर्तव्ये सति जगतः सृष्टिकालमारभ्य बहुवारं तस्य मृत्युभोग आवश्यकोऽभवत्; किन्त्विदानीं स आत्मोत्सर्गेण पापनाशार्थम् अककृत्वो जगतः शेषकाले प्रयकाशे।

XXVII अपरं यथा मानुषस्यैककृत्वो मरणं तत् पश्चाद् विचारो निर्दिष्टोऽस्ति,

XXVIII तद्वत् श्रीष्टोऽपि बहुनां पापवहनार्थं बलिर्पेषैककृत्व उत्सृष्टे, अपरं द्वितीयवारं पापाद् भिन्नः सन् ये तं प्रतीक्षन्ते तेषां परित्राणार्थं दर्शनं दास्यति।

X

I व्यवस्था भविष्यन्मङ्गलानां छायास्वरूपा न य वस्तूनां मूर्तिस्वरूपा ततो हेतो निर्त्यं दीयमानैरेकविधै वार्षिकबलिभिः शरणागतलोकान् सिद्धान् कर्तुं कदापि न शक्नोति।

II यद्यशक्यत् तर्हि तेषां बलीनां दानं किं न न्यवर्तिष्यत? यतः सेवाकारिष्वेककृत्वः पवित्रीभूतेषु तेषां कोऽपि पापबोधः पुनर्न भविष्यत्।

III किन्तु तै बलिदानैः प्रतिवत्सरं पापानां स्मारणं जायते।

IV यतो वृषाणां छागानां वा रुधिरेण पापमोयनं न सम्भवति।

V अतत्कारणात् श्रीष्टेन जगत् प्रविश्येदम् उच्यते, यथा, "नेष्ट्वा बलिं न नैवेद्यं देहो मे निर्मितस्त्वया।

VI न य त्वं बलिभि र्द्व्यैः पापघ्नै वा प्रतुष्यसि।

VII अवादिषं तदैवाहं पश्य कुर्वे समागमं धर्मग्रन्थस्य सर्गे मे विद्यते लिपिता कथा। ईश मनोऽभिलाषस्ते मया सम्पूरयिष्यते।"

VIII एत्यस्मिन् प्रथमतो येषां दानं व्यवस्थानुसाराद् भवति तान्यधि तेनेदमुक्तं यथा, बलिनेवेधाडव्यानि पापघ्नओपयारकं, नेमानि वाञ्छसि त्वं छिं न यैतेषु प्रतुष्यसीति।

IX ततः परं तेनोक्तं यथा, "पश्य मनोऽभिलाषं ते कर्तुं कुर्वे समागमं;" द्वितीयम् अतद् वाक्यं स्थिरीकर्तुं स प्रथमं लुम्पति।

X तेन मनोऽभिलाषेण य वयं यीशुप्रीष्टस्यैककृत्वः स्वशरीरोत्सर्गात् पवित्रीकृता अबवाम।

XI अपरम् अकेको याञ्चकः प्रतिदिनम् उपासनां कुर्वन् यैश्च पापानि नाशयितुं कदापि न शक्यन्ते तादृशान् अकरोपान् बलीन् पुनः पुनरुत्सृजन् तिष्ठति।

XII किन्त्वसौ पापनाशकम् अकें बलिं दत्त्वा नन्तकालार्थम् ईश्वरस्य दक्षिण उपविश्य

XIII यावत् तस्य शत्रवस्तस्य पादपीठं न भवन्ति तावत् प्रतीक्षमाणास्तिष्ठति।

XIV यत अकेन बलिदानेन सोऽनन्तकालार्थं पूयमानान् लोकान् साधितवान्।

XV अतस्मिन् पवित्र आत्माप्यस्माकं पक्षे प्रमाणायति।

XVI "यतो हेतोस्तदिनात् परम् अहं तैः सार्द्धम् एभं नियमं स्थिरीकरिष्यामीति प्रथमत उक्त्वा परमेश्वरेणैहं कथितं, तेषां चित्ते मम विधीन् स्थापयिष्यामि तेषां मनःसु य तान् लेभिष्यामि य,

XVII अपरञ्च तेषां पापान्यपराधांश्च पुनः कदापि न स्मारिष्यामि।"

XVIII किन्तु यत्र पापमोचनं भवति तत्र पापार्थक्यबलिदानं पुन न भवति।

XIX अतो हे भ्रातरः, यीशो रुधिरेण पवित्रस्थानप्रवेशायास्माकम् उत्साहो भवति,

XX यतः सोऽस्मदर्थं तिरस्करिण्यार्थतः स्वशरीरेण नवीनं ञ्जवनयुक्तञ्चैकं पन्थानं निर्मितवान्,

XXI अपरञ्चेश्वरीयपरिवारस्याध्यक्ष अकेो म्हायाञ्चकोऽस्माकमस्ति।

XXII अतो हेतोरस्माभिः सरलान्तःकरणैर् दृढविश्वासैः पापबोधात् प्रक्षालितमनोभि निर्मलजले स्नातशरीरैश्चेश्वरम् उपागत्य प्रत्याशायाः प्रतिज्ञा निश्चला धारयितव्या।

XXIII यतो यस्ताम् अङ्गीकृतवान् स विश्वसनीयः।

XXIV अपरं प्रेमिन् सक्कियासु यैकैकस्योत्साहवृद्ध्यर्थम् अस्माभिः परस्परं मन्त्रयितव्यं।

XXV अपरं कतिपयलोकं यथा कुर्वन्ति तथास्माभिः सभाकरणं न परित्यक्तव्यं परस्परम् उपदेष्टव्यञ्च यतस्तत् म्हादिनम् उत्तरोत्तरं निकटवर्तिं भवतीति युष्माभि दृश्यते।

XXVI सत्यमतस्य ज्ञानप्राप्तेः परं यदि वयं स्वच्छया पापायारं कुर्मस्तर्हि पापानां कृते ऽन्यत् किमपि बलिदानं नावशिष्यते।

XXVII किन्तु विचारस्य भयानका प्रतीक्षा रिपुनाशकानलस्य तापश्रावशिष्यते।

XXVIII यः कश्चित् मूससो व्यवस्थाम् अवमन्यते स दयां विना द्वयोस्तिशृणां वा साक्षिणां प्रमाणेन ङ्ग्यते,

XXIX तस्मात् किं बुध्यध्वे यो ज्ञन ईश्वरस्य पुत्रम् अवज्जनाति येन य पवित्रीकृतो ऽभवत् तत् नियमस्य रुधिरम् अपवित्रं ज्ञनाति, अनुग्रहकरम् आत्मानम् अपमन्यते य, स क्रियन्महाधोरतरदण्डस्य योग्यो भविष्यति?

XXX यतः परमेश्वरः कथयति, "दानं इलस्य मत्कर्म सूयितं प्रदद्याम्यहं।" पुनरपि, "तदा विचारयिष्यन्ते परेशेन निजाः प्रजाः।" एहं यः कथितवान् तं वयं ज्ञानीमः।

XXXI अमरेश्वरस्य करयोः पतनं म्हाभयानकं।

XXXII हे भ्रातरः, पूर्वदिनानि स्मरत यतस्तदानीं यूयं दीप्तिं प्राप्य बहुदुर्गतिरूपं संग्रामं सङ्गमाना अकेतो निन्दाकलेशैः कीर्तुकीकृता अबवत,

XXXIII अन्यतश्च तद्भोगिनां समांशिनो ऽभवत।

XXXIV यूयं मम बन्धनस्य दुःखेन दुःखिनी ऽभवत, युष्माकम् उत्तमा नित्या य सम्पत्तिः स्वर्गं विद्यत एति ज्ञात्वा सानन्दं सर्वस्वस्यापहरणम् असङ्घ्वञ्च।

XXXV अतयेव म्हापुरस्कारयुक्तं युष्माकम् उत्साहं न परित्यजत।

XXXVI यतो यूयं येनेश्वरस्येच्छां पालयित्वा प्रतिज्ञायाः क्वलं लभध्वं तदर्थं युष्माभि र्घैर्यावलम्बनं कर्तव्यं।

XXXVII येनागन्तव्यं स स्वल्पकालात् परम् आगमिष्यति न य विलम्बिष्यते।
 XXXVIII "पुण्यवान् ज्ञो विश्वासेन श्रुविष्यति किन्तु यद्दि निवर्त्तते तर्हि मम मनस्तस्मिन् न तोषं
 यास्यति।"
 XXXIX किन्तु वयं विनाशजनिकां धर्मात् निवृत्तिं न कुर्वाणाम् आत्मनः परित्राणाय विश्वासं
 कुर्वामिहे।

XI

- I विश्वास आशंसितानां निश्चयः, अदृश्यानां विषयाणां दर्शनं भवति।
 II तेन विश्वासेन प्राञ्चो लोकाः प्राभाण्यं प्राप्तवन्तः।
 III अपरम् ईश्वरस्य वाक्येन जगन्त्यसृज्यन्त, दृष्टवस्तूनि य प्रत्यक्षवस्तुभ्यो नोदपद्यन्तैतद् वयं
 विश्वासेन बुध्यामहे।
 IV विश्वासेन ङाबिल् ईश्वरमुद्दिश्य काबिलः श्रेष्ठं बलिदानं कृतवान् तस्माद्येश्वरेण तस्य दानान्यधि
 प्रमाणे दत्ते स धार्मिक इत्यस्य प्रमाणं लब्धवान् तेन विश्वासेन य स मृतः सन् अद्यापि भाषते।
 V विश्वासेन ङनोक् यथा मृत्युं न पश्येत् तथा लोकान्तरं नीतः, तस्योद्देशश्च केनापि न प्रापि यत्
 ईश्वरस्तं लोकान्तरं नीतवान्, तत्रमाणमिदं तस्य लोकान्तरीकरणात् पूर्वं स ईश्वराय रोयितवान् इति
 प्रमाणं प्राप्तवान्।
 VI किन्तु विश्वासं विना कोऽपीश्वराय रोयितुं न शक्नोति यत् ईश्वरोऽस्ति स्वान्वेषिलोकेभ्यः पुरस्कारं
 ददाति येति कथायाम् ईश्वरशरणागतै विश्वसितव्यं।
 VII अपरं तदानीं यान्यदृश्यान्यासन् तानीश्वरेणादिष्टः सन् नोडो विश्वासेन लीत्वा स्वपरिजनानां
 रक्षार्थं पोतं निर्मितवान् तेन य जगज्जनानां दोषान् दर्शितवान् विश्वासात् लभ्यस्य पुण्यस्याधिकारी
 बभूव य।
 VIII विश्वासेनेब्राह्मीम् आडूतः सन् आज्ञां गृहीत्वा यस्य स्थानस्याधिकारस्तेन प्राप्तव्यस्तत् स्थानं
 प्रस्थितवान् किन्तु प्रस्थानसमये क्व यामीति नाजानात्।
 IX विश्वासेन स प्रतिज्ञाते देशे परदेशवत् प्रवसन् तस्याः प्रतिज्ञायाः समानांशिल्याम् इरुडाका याडूब्या
 य सड दृष्यवास्यभवत्।
 X यस्मात् स ईश्वरेण निर्मितं स्थापितञ्च भित्तिमूलयुक्तं नगरं प्रच्यैक्षत्।
 XI अपरञ्च विश्वासेन सारा वयोतिकान्ता सन्त्यपि गर्भधारणाय शक्तिं प्राप्य पुत्रवत्यभवत्, यतः
 सा प्रतिज्ञाकारिणं विश्वास्यम् अभ्यन्त।
 XII ततो डेतो भूतकल्पाद् अकस्मात् जनाद् आकाशीयनक्षत्राणीव गणनातीताः समुद्रतीरस्थसिकता
 एव यासंभ्या लोका उत्पेदिरे।
 XIII अते सर्व्वं प्रतिज्ञायाः इलान्यप्राप्य केवलं दूरात् तानि निरीक्ष्य वन्दित्वा य, पृथिव्यां वयं विदेशिनः
 प्रवासिनश्चास्मड इति स्वीकृत्य विश्वासेन प्राणान् तत्यजुः।
 XIV ये तु जना इत्थं कथयन्ति तैः पैतृकदेशो ऽस्माभिरन्विष्यत इति प्रकाश्यते।
 XV ते यस्माद् देशात् निर्गतस्तं यद्यस्मरिष्यन् तर्हि परावर्त्तनाय समयम् अलप्स्यन्त।
 XVI किन्तु ते सर्व्वोत्कृष्टम् अर्थतः स्वर्गीयं देशम् आकाङ्क्षन्ति तस्माद् ईश्वरस्तानधि न
 लज्जमानस्तेषाम् ईश्वर इति नाम गृहीतवान् यतः स तेषां कृते नगरमेकं संस्थापितवान्।
 XVII अपरम् एब्राह्मीम् परीक्षायां ज्ञातायां स विश्वासेनेरुडाकम् उत्ससर्ज्,।
 XVIII वस्तुत इरुडाकि तव वंशो विष्यास्यत इति वाग् यमधि कथिता तम् अद्वितीयं पुत्रं प्रतिज्ञाप्राप्तः
 स उत्ससर्ज्।
 XIX यत् ईश्वरो मृतान्युत्थापयितुं शक्नोतीति स मेने तस्मात् स उपमाज्ञं तं लेभे।
 XX अपरम् इरुडाक् विश्वासेन याडूब् ओषावे य लाविविषयानध्याशिषं ददौ।
 XXI अपरं याडूब् मरणाकाले विश्वासेन यूषङ्ः पुत्रयोरेकैकस्मै जनायाशिषं ददौ यष्ट्या अग्रभागे
 समालम्ब्य प्रणामं य।
 XXII अपरं यूषङ् यरमकाले विश्वासेनेत्रायेव्वंशीयानां मिसरदेशाद् बडिर्गमनस्य वायं जगाद
 निजस्थीनि याधि समादिदेश।

XXIII नवजातो मूसाश्च विश्वासात् त्राणीन् मासान् स्वपितृभ्याम् अगोप्यत यतस्तौ स्वशिशुं परमसुन्दरं दृष्टवन्तौ राजाज्ञाञ्च न शङ्कितवन्तौ।

XXIV अपरं वयःप्राप्तो मूसा विश्वासात् किरीएो दौडित् इति नाम नाङ्गीयकार।

XXV यतः स क्षणिकात् पापजसुभभोगाद् ईश्वरस्य प्रजाभिः सार्द्धं दुःखभोगं वग्रे।

XXVI तथा मिसरदेशीयनिधिभ्यः प्रीष्टनिमित्तं निन्दां भडतीं सम्पत्तिं मेने यतो डेतोः स पुरस्कारदानम् अपैक्षत।

XXVII अपरं स विश्वासेन राज्ञः क्रोधात् न भीत्वा मिसरदेशं परितत्याज, यतस्तेनादृश्यं वीक्षमाणेनेव धैर्यम् आलम्बि।

XXVIII अपरं प्रथमजातानां छन्ता यत् स्वीयलोकान् न स्पृशेत् तदर्थं स विश्वासेन निस्तारपर्वीयबलिच्छेदनं रुधिरसेयनञ्चानुष्ठितावान्।

XXIX अपरं ते विश्वासात् स्थलेनेव सूङ्गसागरेण जग्मुः किन्तु मिस्रीयलोकस्तत् कर्तुम् उपक्रम्य तोयेषु ममज्जुः।

XXX अपरञ्च विश्वासात् तैः सप्ताहं यावद् यिरीडोः प्राचीरस्य प्रदक्षिणो कृते तत् निपपात।

XXXI विश्वासाद् राडब्नामिका वेश्यापि प्रीत्या यारान् अनुगृह्याविश्वासिभिः सार्द्धं न विननाशा।

XXXII अधिकं किं कथयिष्यामि? गिदियोनो बारकः शिम्शोनो यिप्तडो दायूद् शिमूयेलो भविष्यद्वादिनश्चैतेषां वृत्तान्तकथनाय मम समयाभावो भविष्यति।

XXXIII विश्वासात् ते राज्यानि वशीकृतवन्तो धर्मकर्मार्णि साधितवन्तः प्रतिज्ञानां क्वलं लब्धवन्तः सिंढानां मुषानि रुद्धवन्तो।

XXXIV वह्नेर्दाहं निर्व्वापितवन्तः भङ्गधाराद् रक्षां प्राप्तवन्तो दौर्बल्ये सबलीकृता युद्धे पराक्रमिणो ज्ञाताः परेषां सैन्यानि दवयितवन्तश्च।

XXXV योषितः पुनरुत्थानेन मृतान् आत्मजान् लेभिरे, अपरे य श्रेष्ठोत्थानस्य प्राप्तेराशया रक्षाम् अगृहीत्वा ताडनेन मृतवन्तः।

XXXVI अपरे तिरस्कारैः कशाभिर्बन्धनैः कारया य परीक्षिताः।

XXXVII बडवश्च प्रस्तराघातैर्डताः करपत्रैर्वा विदीर्णा यन्त्रैर्वा क्लिष्टाः भङ्गधारैर्वा व्यापादिताः। ते मेघाणां छागानां वा यर्म्माणि परिधाय दीनाः पीडिता दुःभार्ताश्चात्त्राम्यन्।

XXXVIII संसारो येषाम् अयोग्यस्ते निर्जनस्थानेषु पर्वतेषु गह्वरेषु पृथिव्याश्छिद्रेषु य पर्यटन्।

XXXIX अतैः सर्वे विश्वासात् प्रमाणां प्रापि किन्तु प्रतिज्ञायाः क्वलं न प्रापि।

XL यतस्ते यथास्मान् विना सिद्धा न भवेयुस्तथैवेश्वरेणास्माकं कृते श्रेष्ठतरं किमपि निर्दिदिशे।

XII

I अतो डेतोरेतावत्साक्षिभेदैर्वेष्टिताः सन्तो वयमपि सर्व्वभारम् आशुबाधकं पापञ्च निक्षिप्यास्माकं गमनाय निरूपिते मार्गे धैर्य्येण धावाम।

II यश्चास्माकं विश्वासस्याग्रेसरः सिद्धिकर्ता यास्ति तं यीशुं वीक्षामहै यतः स स्वसम्भुजस्थितानन्दस्य प्राप्त्यर्थम् अपमानं तुच्छीकृत्य कुशस्य यातनां सोढवान् ईश्वरीयसिंढासनस्य दक्षिणपार्श्वं समुपविष्टवांश्च।

III यः पापिभिः स्वविरुद्धम् अेतादृशं वैपरीत्यं सोढवान् तम् आलोचयत तेन यूयं स्वमनःसु श्रान्ताः क्लान्ताश्च न भविष्यथ।

IV यूयं पापेन सड युध्यन्तोऽद्यापि शोषितव्ययपर्यन्तं प्रतिरोधं नाकुरुत।

V तथा य पुत्रान् प्रतीय युष्मान् प्रति य उपदेश उक्तस्तं किं विस्मृतवन्तः? "परेशेन कृतां शास्तिं डे मत्पुत्र न तुच्छया तेन संभर्त्सितश्चापि नैव क्लाम्य कदायन।

VI परेशः प्रीयते यस्मिन् तस्मै शास्तिं ददाति यत् यन्तु पुत्रं स गृह्णाति तमेव प्रडरत्यपि। "

VII यद्वि यूयं शास्तिं सडध्वं तर्डीश्वरः पुत्रैरिव युष्माभिः सार्द्धं व्यवडरति यतः पिता यस्मै शास्तिं न ददाति तादृशः पुत्रः कः?

VIII सर्व्वे यस्याः शास्तेरंशिनो भवन्ति सा यद्वि युष्माकं न भवति तर्हि यूयम् आत्मजा न किन्तु जारजा आध्वे।

IX अपरम् अस्माकं शारीरिकजन्मदातारोऽस्माकं शास्तिकारिणोऽभवन् ते यास्माभिः सम्मानितास्तस्माद् य आत्मनां जनयिता वयं किं ततोऽधिकं तस्य वशीभूय न ज्ञोविष्यामः?

X ते त्वल्पदिनानि यावत् स्वमनोऽमतानुसारेण शास्तिं कृतवन्तः किन्त्वेषोऽस्माकं छिंताय तस्य पवित्रताया अंशित्वाय यास्मान् शास्तिः

XI शास्तिश्च वर्तमानसमये केनापि नानन्दजनिता किन्तु शोकजनिकैव मन्यते तथापि ये तथा विनीयन्ते तेभ्यः सा पश्चात् शान्तियुक्तं धर्मकृतं ददाति।

XII अतएव यूयं शिथिलान् हस्तान् दुर्बलानि ज्ञानूनि य सबलानि कुरुध्वं।

XIII यथा य दुर्बलस्य सन्धिस्थानं न लज्येत स्वस्थं तिष्ठेत् तथा स्वयंरक्षणार्थं सरलं मार्गं निर्माता।

XIV अपरञ्च सर्वैः सार्थम् ऐक्यभावं यय्य विना परमेश्वरस्य दर्शनं केनापि न लप्स्यते तत् पवित्रत्वं येषुध्वं।

XV यथा कश्चिद् ईश्वरस्यानुग्रहात् न पतेत्, यथा य तिक्रताया मूलं प्ररुह्य बाधाजनकं न भवेत् तेन य बहवोऽपवित्रा न भवेयुः,

XVI यथा य कश्चित् लम्पटो वा ऐककृत्व आहारार्थं स्वीयज्येष्ठाधिकारविक्रता य ऐषौस्तद्धद् अधर्माचारी न भवेत् तथा सावधाना भवता।

XVII यतः स ऐषौः पश्चाद् आशीर्वादाधिकारी भवितुम् एच्छन्नपि नानुगृहीत एति यूयं ज्ञानीथ, स याश्रुपातेन मत्यन्तरं प्रार्थयमानोऽपि तदुपायं न लेभे।

XVIII अपरञ्च स्पृश्यः पर्वतः प्रज्वलितो वह्निः कृष्णावर्णो मेघो ऽन्धकारो जम्बश तूरीवाद्यं वाक्यानां शब्दश्च नैतेषां सन्निधौ यूयम् आगताः।

XIX तं शब्दं श्रुत्वा श्रोतारस्तादृशं सम्भाषणं यत् पुन न जायते तत् प्रार्थितवन्तः।

XX यतः पशुरपि यदि धराधरं स्पृशति तर्हि स पाषाणाघातैर्हन्तव्य एत्यादेशं सोढुं ते नाशकुण्वन्।

XXI तस्य दर्शनम् अयं लयानकं यत् मूससोक्तं भीतस्त्रासयुक्तश्चास्मीति।

XXII किन्तु सीयोन्पर्वतो ऽमरेश्वरस्य नगरं स्वर्गस्थयिज्ञालमम् अयुतानि दिव्यदूताः।

XXIII स्वर्गो लिपितानां प्रथमजगतानाम् उत्सवः समितिश्च सर्वेषां विचाराधिपतिरीश्वरः सिद्धीकृतधार्मिकानाम् आत्मानो।

XXIV नूतननियमस्य मध्यस्थो यीशुः, अपरं डाबिलो रक्तात् श्रेयः प्रयारकं प्रोक्षणास्य रक्तञ्चैतेषां सन्निधौ यूयम् आगताः।

XXV सावधाना भवत तं वक्तारं नावजानीत यतो हतोः पृथिवीस्थितः स वक्ता यैरवज्ञातस्तै र्यदि रक्षा नाप्रापि तर्हि स्वर्गीयवक्तुः पराङ्मुभीभूयास्माभिः कथं रक्षा प्राप्स्यते?

XXVI तदा तस्य रवात् पृथिवी कम्पिता किन्त्विदानीं तेनेदं प्रतिज्ञातं यथा, "अहं पुनरेककृत्वः पृथिवीं कम्पयिष्यामि केवलं तन्नहि गगनमपि कम्पयिष्यामि।"

XXVII स ऐककृत्वः शब्दो निश्चलविषयाणां स्थितये निर्मितानामिव यञ्चलवस्तूनां स्थानान्तरीकरणां प्रकाशयति।

XXVIII अतएव निश्चलराज्यप्राप्तैरस्माभिः सोऽनुग्रह आलम्बितव्यो येन वयं सादरं सभयञ्च तुष्टिजनकृपेणेश्वरं सेवितुं शक्नुयाम।

XXIX यतोऽस्माकम् ईश्वरः संहारको वह्निः।

XIII

I भ्रातृषु प्रेम तिष्ठतु। अतिथिसेवा युष्माभिर्न विस्मर्यतां।

II यतस्तथा प्रच्छन्नरूपेण दिव्यदूताः केषाञ्चिद् अतिथयोऽभवन्।

III बन्दिनः सडबन्दिभिरिव दुःपिनश्च देहवासिभिरिव युष्माभिः स्मर्यन्तां।

IV विवाहः सर्वेषां समीपे सम्मानितव्यस्तदीयशय्या य शुचिः किन्तु वेश्यागामिनः पारदारिकाश्चेश्वरेण दण्डयिष्यन्ते।

V यूयम् आचारे निर्लोभा भवत विद्यमानविषये सन्तुष्यत य यस्माद् ईश्वर एवेदं कथितवान्, यथा, "त्वां न त्यक्ष्यामि न त्वां डास्यामि।"

VI अतयेव वयम् उत्साडेनेदं कथयितुं शक्नुमः, "मत्पक्षे परमेशोऽस्ति न भेष्यामि कदायना यस्मात् मां प्रति किं कर्तुं मानवः पारयिष्यति॥ "

VII युष्माकं ये नायका युष्मभ्यम् ईश्वरस्य वाक्यं कथितवन्तस्ते युष्माभिः स्मर्यन्तां तेषाम् आचारस्य परिणामम् आलोच्य युष्माभिस्तेषां विश्वासोऽनुक्रियतां॥

VIII यीशुः प्रीष्टः श्वोऽद्य सदा य स अवेवस्ते

IX यूयं नानाविधनूतनशिक्षाभिर्न परिवर्तध्वं यतोऽनुग्रहेणान्तःकरणस्य सुस्थिरीभवन् क्षेमं न य भाद्यद्रव्यैः॥ यतस्तदाचारिणस्तैर्नोपकृताः॥

X ये दृष्यस्य सेवां कुर्वन्ति ते यस्या द्रव्यभोजनस्यानघिकारिणस्तादृशी यज्ञवेदिरस्माकम् आस्ते

XI यतो येषां पशूनां शोणितं पापनाशाय मढायाजकेन मढापवित्रस्थानस्याभ्यन्तरं नीयते तेषां शरीराणि शिबिराद् बहिर् ईहन्तः॥

XII तस्माद् यीशुरपि यत् स्वरुधिरैण प्रजाः पवित्रीकुर्यात् तदर्थं नगरद्वारस्य बहिर् भूमिं लुक्तवान्॥

XIII अतो हेतोरस्माभिरपि तस्यापमानं सङ्मानैः शिबिराद् बहिस्तस्य समीपं गन्तव्यं॥

XIV यतो ऽत्रास्माकं स्थायि नगरं न विद्यते किन्तु भावि नगरम् अस्माभिरन्विष्यते॥

XV अतयेव यीशुनास्माभिर्नित्यं प्रशंसाऽप्यो बलिरर्थतस्तस्य नामाङ्गीकुर्वताम् ओष्ठाधराणां क्लम ईश्वराय दातव्यं॥

XVI अपरञ्च परोपकारो दानञ्च युष्माभिर्न विस्मर्यतां यतस्तादृशं बलिदानम् ईश्वराय रोयते॥

XVII यूयं स्वनायकानाम् आज्ञाग्राहिलो वश्याश्च भवत यतो यैरुपनिधिः प्रतिदातव्यस्तादृशा लोका एव ते युष्मदीयात्मनां रक्षार्थं जाग्रति, अतस्ते यथा सानन्दास्तत् कुर्युर्न य सार्त्तस्वरा अत्र यतध्वं यतस्तेषाम् आर्त्तस्वरो युष्माकम् ईष्टजनको न भवेत्॥

XVIII अपरञ्च यूयम् अस्मन्निमित्तिं प्रार्थनां कुरुत यतो वयम् उत्तममनोविशिष्टाः सर्वत्र सदाचारं कर्तुम् ईच्छुकाश्च भवाम एति निश्चितं ज्ञानीमः॥

XIX विशेषतोऽहं यथा त्वरया युष्मभ्यं पुनर्दीये तदर्थं प्रार्थनायै युष्मान् अधिकं विनये॥

XX अनन्तनियमस्य रुधिरैण विशिष्टो मढान् मेषपालको येन मृतगणमध्यात् पुनरानायि स शान्तिदायक ईश्वरो

XXI निजाभिमतसाधनाय सर्वस्मिन् सत्कर्मणि युष्मान् सिद्धान् करोतु, तस्य दृष्टौ य यद्यत् तुष्टिजनकं तदेव युष्माकं मध्ये यीशुना प्रीष्टेन साधयतु॥ तस्मै मढिमा सर्व्वदा भूयात्॥ आमेन्॥

XXII हे भ्रातरः, विनयेऽहं यूयम् एदम् उपदेशवाक्यं सङ्घ्वं यतोऽहं संक्षेपेण युष्मान् प्रति लिभितवान्॥

XXIII अस्माकं भ्राता तीमथियो मुक्तोऽभवद् एति ज्ञानीत, स य यदि त्वरया समागच्छति तर्हि तेन सार्द्धम् अहं युष्मान् साक्षात् करिष्यामि॥

XXIV युष्माकं सर्व्वान् नायकान् पवित्रलोकांश्च नमस्कुरुता अपरम् एतालियादेशीयानां नमस्कारं ज्ञास्यथा॥

XXV अनुग्रहो युष्माकं सर्व्वेषां सहायो भूयात्॥ आमेन्॥

याकूबः पत्रं

I ईश्वरस्य प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य य दासो याकूब् विकीर्णीभूतान् द्वादशं वंशान् प्रति नमस्कृत्य पत्रं लिपति।

II हे मम भ्रातरः, यूयं यदा बहुविधपरीक्षाषु निपतत तदा तत् पूर्णानन्दस्य कारणं मन्यध्वं।

III यतो युष्माकं विश्वासस्य परीक्षितत्वेन धैर्यं सम्पाद्यत एति ज्ञानीथा।

IV तस्य धैर्यं सिद्धकृतं भवतु तेन यूयं सिद्धाः सम्पूर्णाश्च भविष्यथ कस्यापि गुणस्याभावश्च युष्माकं न भविष्यति।

V युष्माकं कस्यापि ज्ञानाभावो यदि भवेत् तर्हि य ईश्वरः सरलभावेन तिरस्कारञ्च विना सर्व्वेभ्यो ददाति ततः स याचतां ततस्तस्मै दायिष्यते।

VI किन्तु स निःसन्देहः सन् विश्वासेन याचतां यतः सन्दिग्धो मानवो वायुना यालितस्योत्प्लवमानस्य य समुद्रतरङ्गस्य सदृशो भवति।

VII तादृशो मानवः प्रभोः किञ्चित् प्राप्स्यतीति न मन्यतां।

VIII द्विमना लोकः सर्व्वगतिषु यञ्जलो भवति।

IX यो भ्राता नम्रः स निजोन्नत्या श्लाघतां।

X यश्च धनवान् स निजोन्नतया श्लाघतांयतः स तृणपुष्पवत् क्षयं गमिष्यति।

XI यतः सतापेन सूर्य्योर्णोदित्य तृणं शोष्यते तत्पुष्पञ्च भ्रश्यति तेन तस्य रूपस्य सौन्दर्य्यं नश्यति तद्दृष्ट्वा धनिलोकोऽपि स्वीयमूढतया भ्वास्यति।

XII यो ज्ञनः परीक्षां सङ्घते स अवे धन्यः, यतः परीक्षितत्वं प्राप्य स प्रभुना स्वप्नेमकारिभ्यः प्रतिज्ञातं श्रुवनमुकुटं लप्स्यते।

XIII ईश्वरो मां परीक्षत एति परीक्षासमये कोऽपि न वदतु यतः पापायेश्वरस्य परीक्षा न भवति स य कमपि न परीक्षते।

XIV किन्तु यः कश्चित् स्वीयमनोवाग्दृष्ट्या कृष्यते लोभ्यते य तस्यैव परीक्षा भवति।

XV तस्मात् सा मनोवाग्दृष्ट्या सगर्भा भूत्वा दुष्कृतिं प्रसूते दुष्कृतिश्च परिणामं गत्वा मृत्युं जनयति।

XVI हे मम प्रियभ्रातरः, यूयं न भ्राम्यता।

XVII यत् किञ्चिद् उत्तमं दानं पूर्णो वरश्च तत् सर्व्वम् उर्द्ध्वाद् अर्थतो यस्मिन् दृशान्तरं परिवर्तनजातच्छया वा नास्ति तस्माद् दीप्त्याकरात् पितुरवरोऽति।

XVIII तस्य सृष्टवस्तुनां मध्ये वयं यत् प्रथमङ्गलस्वरूपा भवामस्तदर्थं स स्वेच्छातः सत्यमतस्य वाक्येनास्मान् जनयामास।

XIX अतएव हे मम प्रियभ्रातरः, युष्माकम् ऐकैको ज्ञनः श्रवणो त्वरितः कथने धीरः क्रोधेऽपि धीरो भवतु।

XX यतो मानवस्य क्रोध ईश्वरीयधर्मं न साधयति।

XXI अतो हेतो यूयं सर्व्वाम् अशुचिक्रियां दुष्टताबाहुल्यञ्च निक्षिप्य युष्मन्मनसां परित्राणो समर्थं रोपितं वाक्यं नम्रभावेन गृह्णीता।

XXII अपरञ्च यूयं केवलम् आत्मवञ्चयितारो वाक्यस्य श्रोतारो न भवत किन्तु वाक्यस्य कर्मकारिणो भवत।

XXIII यतो यः कश्चिद् वाक्यस्य कर्मकारी न भूत्वा केवलं तस्य श्रोता भवति स दर्पाणो स्वीयशारीरिकवदनं निरीक्षमाणास्य मनुजस्य सदृशः।

XXIV आत्माकारे दृष्टे स प्रस्थाय कीदृश आसीत् तत् तत्क्षणाद् विस्मरति।

XXV किन्तु यः कश्चित् नत्वा मुक्तेः सिद्धां व्यवस्थाम् आलोक्य तिष्ठति स विस्मृतियुक्तः श्रोता न भूत्वा कर्मकर्त्तव्यं सन् स्वकार्य्यं धन्यो भविष्यति।

XXVI अनायत्तरसनः सन् यः कश्चित् स्वमनो वञ्चयित्वा स्वं भक्तं मन्यते तस्य भक्तिं भ्रूया भवति।

XXVII क्लेशशाले पितृहीनानां विधवानाञ्च यद् अवेक्षां संसाराय निष्कलङ्केन यद् आत्मरक्षां तदेव पितुरीश्वरस्य साक्षात् शुचि निर्म्मला य भक्तिः।

II

- I હે મમ ભ્રાતરઃ, યૂયમ્ અસ્માકં તેજસ્વિનઃ પ્રભો યીશુષ્વીષ્ટસ્ય ધર્મ્મ મુખાપેક્ષયા ન ધારયતા।
- II યતો યુષ્માકં સભાયાં સ્વર્ણાદ્ગુરીયકયુક્તે ભ્રાજિષ્ણુપરિચ્છદે પુરુષે પ્રવિષ્ટે મલિનવસ્ત્રે કસ્મિંશ્ચિદ્ દરિદ્રેડપિ પ્રવિષ્ટે
- III યૂયં યદિ તં ભ્રાજિષ્ણુપરિચ્છદવસાનં જનં નિરીક્ષ્ય વદેત ભવાન્ અત્રોત્તમસ્થાન ઉપવિશત્વિતિ કિંચ તં દરિદ્રં યદિ વદેત ત્વમ્ અમુસ્મિન્ સ્થાને તિષ્ઠ યદ્વાત મમ પાદપીઠ ઉપવિશેતિ,
- IV તર્હિ મનઃસુ વિશેષ્ય યૂયં કિં કુતર્કેઃ કુવિચારકા ન ભવથ?
- V હે મમ પ્રિયભ્રાતરઃ, શૃણુત, સંસારે યે દરિદ્રાસ્તાન્ ઈશ્વરો વિશ્વાસેન ધનિનઃ સ્વપ્રેમકારિભ્યશ્ચ પ્રતિશ્રુતસ્ય રાજ્યસ્યાધિકારિણઃ કર્તુ કિં ન વરીતવાન્? કિન્તુ દરિદ્રો યુષ્માભિરવજ્ઞાયતો
- VI ધનવન્ત એવ કિં યુષ્માન્ નોપદ્રવન્તિ બલાચ્ચ વિચારાસનાનાં સમીપં ન નયન્તિ?
- VII યુષ્મદુપરિ પરિકીર્તિતં પરમં નામ કિં તેરેવ ન નિન્દતે?
- VIII કિંચ ત્વં સ્વસમીપવાસિનિ સ્વાત્મવત્ પ્રીયસ્વ, એતચ્છાસ્ત્રીયવચનાનુસારતો યદિ યૂયં રાજકીયવ્યવસ્થાં પાલયથ તર્હિ ભદ્રં કુરુથા
- IX યદિ ચ મુખાપેક્ષાં કુરુથ તર્હિ પાપમ્ આચરથ વ્યવસ્થયા યાજ્ઞાલક્ષ્મિન ઇવ દૂષ્યધ્વો
- X યતો યઃ કશ્ચિત્ કૃત્સ્નાં વ્યવસ્થાં પાલયતિ સ યદ્યેકસ્મિન્ વિદ્યૌ સ્ખલતિ તર્હિ સર્વ્વેષામ્ અપરાધી ભવતિ
- XI યતો હેતોસ્ત્વં પરદારાન્ મા ગચ્છેતિ યઃ કથિતવાન્ સ એવ નરહત્યાં મા કુર્યા ઇત્યપિ કથિતવાન્ તસ્માત્ ત્વં પરદારાન્ ન ગત્વા યદિ નરહત્યાં કરોષિ તર્હિ વ્યવસ્થાલક્ષ્મી ભવસિ।
- XII મુક્તે વ્યવસ્થાતો યેષાં વિચારેણ ભવિતવ્યં તાદૃશા લોકા ઇવ યૂયં કથાં કથયત કર્મ્મ કુરુત યા
- XIII યો દયાં નાયરતિ તસ્ય વિચારો નિર્દયેન કારિષ્યતે, કિન્તુ દયા વિચારમ્ અભિભવિષ્યતિ।
- XIV હે મમ ભ્રાતરઃ, મમ પ્રત્યયોડસ્તીતિ યઃ કથયતિ તસ્ય કર્મ્માણિ યદિ ન વિદ્યન્ત તર્હિ તેન કિં ફલં? તેન પ્રત્યયેન કિં તસ્ય પરિત્રાણં ભવિતું શકનોતિ?
- XV કેષુચિદ્ ભ્રાતૃષુ ભગિનીષુ વા વસનહીનેષુ પ્રાત્યહિકાહારહીનેષુ ચ સત્સુ યુષ્માકં કોડપિ તેભ્યઃ શરીરાર્થં પ્રયોજનીયાનિ દ્રવ્યાણિ ન દત્વા યદિ તાન્ વદેત્,
- XVI યૂયં સકુશલં ગત્વોષ્ણગાત્રા ભવત તૃપ્યત યેતિ તર્હોતેન કિં ફલં?
- XVII તદ્દત્ પ્રત્યયો યદિ કર્મ્મભિ ર્યુક્તો ન ભવેત્ તર્હોકાકિત્વાત્ મૃત એવાસ્તે।
- XVIII કિંચ કશ્ચિદ્ ઇદં વદિષ્યતિ તવ પ્રત્યયો વિદ્યતે મમ ચ કર્મ્માણિ વિદ્યન્તે, ત્વં કર્મ્મહીનં સ્વપ્રત્યયં માં દર્શય તર્હાહમપિ મત્કર્મ્મભ્યઃ સ્વપ્રત્યયં ત્વાં દર્શયિષ્યામિ।
- XIX એક ઈશ્વરો ડસ્તીતિ ત્વં પ્રત્યેષિ ભદ્રં કરોષિ ભૂતા અપિ તત્ પ્રતિયન્તિ કમ્પન્તે ચા
- XX કિન્તુ હે નિર્બ્બાધમાનવ, કર્મ્મહીનઃ પ્રત્યયો મૃત એવાસ્ત્યેતદ્ અવગન્તું કિમ્ ઇચ્છસિ?
- XXI અસ્માકં પૂર્વ્વપુરુષો ય ઇબ્રાહીમ્ સ્વપુત્રમ્ ઇસ્હાકં યજ્ઞવેદ્યામ્ ઉત્સૃષ્ટવાન્ સ કિં કર્મ્મભ્યો ન સપુણ્યીકૃતઃ?
- XXII પ્રત્યયે તસ્ય કર્મ્મણાં સહકારિણિ જાતે કર્મ્મભિઃ પ્રત્યયઃ સિદ્ધો ડભવત્ તત્ કિં પશ્યસિ?
- XXIII ઇત્યન્ત્રેદં શાસ્ત્રીયવચનં સફલમ્ અભવત્, ઇબ્રાહીમ્ પરમેશ્વરે વિશ્વસિતવાન્ તચ્ચ તસ્ય પુણ્યાયાગણ્યત સ ચેશ્વરસ્ય મિત્ર ઇતિ નામ લબ્ધવાન્।
- XXIV પશ્યત માનવઃ કર્મ્મભ્યઃ સપુણ્યીક્રિયતે ન ચૈકાકિના પ્રત્યયેના
- XXV તદ્દદ્ યા રાહબ્નામિકા વારાઙ્ગના ચારાન્ અનુગૃહ્યાપરેણ માર્ગેણ વિસસર્જ સાપિ કિં કર્મ્મભ્યો ન સપુણ્યીકૃતા?
- XXVI અતએવાત્મહીનો દેહો યથા મૃતોડસ્તિ તથૈવ કર્મ્મહીનઃ પ્રત્યયોડપિ મૃતોડસ્તિ।

III

- I હે મમ ભ્રાતરઃ, શિક્ષકૈરસ્માભિ ગુરુતરદણ્ડો લપ્સ્યત ઇતિ જ્ઞાત્વા યૂયમ્ અનેકે શિક્ષકા મા ભવતા।
- II યતઃ સર્વ્વે વયં બહુવિષયેષુ સ્ખલામઃ, યઃ કશ્ચિદ્ વાક્યે ન સ્ખલતિ સ સિદ્ધપુરુષઃ કૃત્સ્નં વશીકર્તુ સમર્થશ્ચાસ્તિ।
- III પશ્યત વયમ્ અશ્વાન્ વશીકર્તુ તેષાં વકત્રેષુ ખલીનાન્ નિધાય તેષાં કૃત્સ્નં શરીરમ્ અનુવર્તયામઃ।

IV पश्यत ये पोता अतीव बृहदाकाराः प्रयाङ्गवातैश्च यालितास्तेऽपि कर्णधारस्य मनोऽभिमताद् अतिक्षुद्रेण कर्णेन वाञ्छितं स्थानं प्रत्यनुवर्तन्ते।

V तद्दृष्ट्वा रसनापि क्षुद्रतरङ्गं सन्ती धर्षवाक्यानि भाषतो पश्य कीदृङ्गहारणं दृष्टते ऽल्पेन वह्निना।

VI रसनापि भवेद् वह्निरधर्मत्रुपपिष्टयो अस्मदङ्गेषु रसना तादृशं सन्तिष्ठति सा कृत्स्नं देहं कलङ्कयति सृष्टिरथस्य यत्कं प्रज्वलयति नरकानलेन ज्वलयति या

VII पशुपक्ष्युरोगजलयराणां सर्वेषां स्वभावो दमयितुं शक्यते मानुषिकस्वभावेन दमयाञ्चके या

VIII किन्तु मानवानां केनापि जिह्वा दमयितुं न शक्यते सा न निवार्यम् अनिष्टं ललाडलविषेण पूर्णा या

IX तथा वयं पितरम् ईश्वरं धन्यं वदामः, तथा येश्वरस्य सादृश्ये सृष्टान् मानवान् शपामः।

X अेकस्माद् वदनाद् धन्यावदशापौ निर्गच्छताः। हे मम भ्रातरः, अेतादृशं न कर्तव्यं।

XI प्रस्रवणः किम् अेकस्मात् छिद्रात् मिष्टं तिक्तञ्च तोयं निर्गमयति?

XII हे मम भ्रातरः, उदुम्बरतरुः किं जितकलानि द्राक्षालता वा किम् उदुम्बरकलानि इलितुं शक्नोति? तद्दृष्ट्वा अेकः प्रस्रवणो लवणमिष्टे तोये निर्गमयितुं न शक्नोति।

XIII युष्माकं मध्ये ज्ञानी सुबोधश्च क आस्ते? तस्य कर्माणि ज्ञानमूलकमुद्गतायुक्तानीति सदायारात् स प्रमाणयतु।

XIV किन्तु युष्मदन्तःकरणमध्ये यद्वि तिक्तैर्ध्या विवादेच्छा य विद्यते तर्हि सत्यमतस्य विरुद्धं न श्लाघध्वं नयानुतं कथयत।

XV तादृशं ज्ञानम् उर्ध्व्वाद् आगतं नहि किन्तु पार्थिवं शरीरि भौतिकञ्च।

XVI यतो हेतोरीर्ध्या विवादेच्छा य यत्र वेद्येते तत्रैव कलङः सर्वं द्रुष्यतञ्च विद्यते।

XVII किन्तूर्ध्व्वाद् आगतं यत् ज्ञानं तत् प्रथमं श्रुयि ततः परं शान्तं क्षान्तम् आशुसन्धेयं दयादिसत्कलैः परिपूर्णा अंसन्दिग्धं निष्कपटञ्च भवति।

XVIII शान्त्यायारिभिः शान्त्या धर्मद्वलं रोष्यते।

IV

I युष्माकं मध्ये समरा रणश्च कुत उत्पद्यन्ते? युष्मदङ्गशिबिराश्रिताभ्यः सुभेच्छाभ्यः किं नोत्पद्यन्ते?

II ययं वाञ्छथ किन्तु नापुथ, ययं नरहत्याम् ईर्ष्याञ्च कुरुथ किन्तु कृतार्था भवितुं न शक्नुथ, ययं युध्यथ रणं कुरुथ य किन्त्वप्राप्तास्तिष्ठथ, यतो हेतोः प्रार्थनां न कुरुथ।

III ययं प्रार्थयध्वे किन्तु न लभध्वे यतो हेतोः स्वसुभभोगेषु व्ययार्थं कु प्रार्थयध्वे।

IV हे व्यभियारिणो व्यभियारिणश्च, संसारस्य यत् मैत्र्यं तद् ईश्वरस्य शात्रवमिति ययं किं न ज्ञानीथ? अत अेव यः कश्चित् संसारस्य मित्रं भवितुम् अभिलषति स अेवेश्वरस्य शत्रु भवति।

V ययं किं मन्यध्वे? शास्त्रस्य वाक्यं किं इलङ्घिनं भवेत्? अस्मदन्तर्वासी य आत्मा स वा किम् ईर्ष्यार्थं प्रेम करोति?

VI तन्नहि किन्तु स प्रतुलं वरं वितरति तस्माद् उक्तमास्ते यथा, आत्माभिमानलोकानां विपक्षो भवतीश्वरः। किन्तु तेनैव नभ्रेभ्यः प्रसादाद् दीयते वरः॥

VII अतअेव ययम् ईश्वरस्य वश्या भवत शयतानं संरुन्ध तेन स युष्मत्तः पलायिष्यते।

VIII ईश्वरस्य समीपवर्तिनो भवत तेन स युष्माकं समीपवर्ती भविष्यति। हे पापिनः, ययं स्वकरान् परिष्कुरुध्वं। हे द्विमनोलोकाः, ययं स्वान्तःकरणानि श्रुयीनि कुरुध्वं।

IX ययम् उद्विजध्वं शोयत विलपत य, युष्माकं ङासः शोकाय, आनन्दश्च कातरतायै परिवर्ततां।

X प्रभोः समक्षं नम्रा भवत तस्मात् स युष्मान् उच्यीकरिष्यति।

XI हे भ्रातरः, ययं परस्परं मा दूषयत। यः कश्चिद् भ्रातरं दूषयति भ्रातु विचारञ्च करोति स व्यवस्थां दूषयति व्यवस्थायाश्च विचारं करोति। त्वं यद्वि व्यवस्थाया विचारं करोषि तर्हि व्यवस्थापालयिता न भवसि किन्तु विचारयिता भवसि।

XII अद्वितीयो व्यवस्थापको विचारयिता य स अेवास्ते यो रक्षितुं नाशयितुञ्च पारयति। किन्तु कस्त्वं यत् परस्य विचारं करोषि?

XIII अद्य श्वो वा वयम् अमुकनगरं गत्वा तत्र वर्षभेकं यापयन्तो वाणिज्यं करिष्यामः लाभं प्राप्स्यामश्चेति कथां भाषमाणा यूयम् एदानीं शृणुता

XIV श्वः किं घटिष्यते तद् यूयं न ज्ञानीथ यतो ज्ञवनं वो भवेत् कीदृक् तत्तु बाष्पस्वरूपकं, क्षणमात्रं भवेद् दृश्यं लुप्यते य ततः परे

XV तदनुक्त्वा युष्माकम् एदं कथनीयं प्रभोरिच्छातो वयं यदि ज्ञवामस्तर्ह्येतत् कर्म तत् कर्म वा करिष्याम एति

XVI किन्विदानीं यूयं गर्ववाक्यैः श्लाघनं कुरुध्वे तादृशं सर्वं श्लाघनं कुत्सितमेव

XVII अतो यः कश्चित् सत्कर्म कर्तुं विदित्वा तन्न करोति तस्य पापं ज्ञायते

V

I हे धनवन्तः, यूयम् एदानीं शृणुत युष्माभिरागमिष्यत्कलेशहेतोः कन्धतां विलप्यताञ्च

II युष्माकं द्रविणं ज्ञोर्णं कीटलुक्ताः सुयेलकाः।

III कनकं रजतञ्चापि विकृतिं प्रगमिष्यति, तत्कलङ्कश्च युष्माकं पापं प्रमाणयिष्यति, हुताशवय्य युष्माकं पिशितं भाद्यिष्यति एत्थम् अन्तिमघञ्जेषु युष्माभिः सञ्चितं धनं।

IV पश्यत यैः कृषीवलै र्युष्माकं शस्यानि छिन्नानि तेभ्यो युष्माभि र्यद् देतनं छिन्नं तद् उच्यै ध्वनिं करोति तेषां शस्यच्छेदकानाम् आर्तरावः सेनापतेः परमेश्वरस्य कर्णकुण्डरं प्रविष्टः।

V यूयं पृथिव्यां सुभ्रमोगं कामुकताञ्चारितवन्तः, मलाभोजस्य दिन एव निजान्तःकरणानि परितर्पितवन्तश्चा

VI अपरञ्च युष्माभि र्धार्मिकस्य दण्डाज्ञा इत्या याकारि तथापि स युष्मान् न प्रतिरुद्धवान्।

VII हे भ्रातरः, यूयं प्रभोरागमनं यावद् धैर्यमालम्बध्वां पश्यत कृषिवलो भूमे र्बहुमूल्यं कुलं प्रतीक्षमाणाो यावत् प्रथमम् अन्तिमञ्च वृष्टिजलं न प्राप्नोति तावद् धैर्यम् आलम्बते।

VIII यूयमपि धैर्यमालम्ब्य स्वान्तःकरणानि स्थिरीकुरुत, यतः प्रभोरुपस्थितिः समीपवर्तिन्यभवत्।

IX हे भ्रातरः, यूयं यद् दण्ड्या न भवेत तदर्थं परस्परं न ग्लायत, पश्यत विचारयिता द्वारसमीपे

तिष्ठति।

X हे मम भ्रातरः, ये भविष्यद्वादिनः प्रभो नान्ना भाषितवन्तस्तान् यूयं दुःखसङ्घनस्य धैर्यस्य य

दृष्टान्तान् ज्ञानीत।

XI पश्यत धैर्यशीला अस्माभि र्धन्या उच्यन्तो आयुषो धैर्यं युष्माभिरश्रावि प्रभोः

परिणामश्रादृशि यतः प्रभु र्बहुकृपः सकरुणश्चास्ति।

XII हे भ्रातरः विशेषत एदं वदामि स्वर्गस्य वा पृथिव्या वान्यवस्तुनो नाम गृहीत्वा युष्माभिः कोऽपि

शपथो न क्रियतां, किन्तु यथा दण्ड्या न भवत तदर्थं युष्माकं तथैव तन्नहि चेतैवाक्यं यथेष्टं भवतु।

XIII युष्माकं कश्चिद् दुःखी भवति? स प्रार्थनां करोतु। कश्चिद् वानन्दितो भवति? स गीतं गायतु।

XIV युष्माकं कश्चित् पीडितो ऽस्ति? स समितेः प्राचीनान् आह्वातु ते य पभो नान्ना तं तैलेनाभिषिच्य

तस्य कृते प्रार्थनां कुर्वन्तु।

XV तस्माद् विश्वासजातप्रार्थनया स रोगी रक्षां यास्यति प्रभुश्च तम् उत्थापयिष्यति यदि य कृतपापो

भवेत् तर्हि स तं क्षमिष्यते।

XVI यूयं परस्परम् अपराधान् अङ्गीकुरुध्वम् आरोग्यप्राप्त्यर्थञ्चैकज्जनो ऽन्यस्य कृते प्रार्थनां करोतु

धार्मिकस्य सयत्ना प्रार्थना बहुशक्तिविशिष्टा भवति।

XVII य अेलियो वयमिव सुभ्रदुःखभोगी मर्त्य आसीत् स प्रार्थनयानावृष्टिं यायितवान् तेन देशे

सार्द्धवत्सरत्रयं यावद् वृष्टि र्न बभूवा।

XVIII पश्चात् तेन पुनः प्रार्थनायां कृतायाम् आकाशस्तोयान्यवर्षात् पृथिवी य स्वङ्गलानि प्रारोहयत्।

XIX हे भ्रातरः, युष्माकं कस्मिंश्चित् सत्यमताद् भ्रष्टे यदि कश्चित् तं परावर्तयति

XX तर्हि यो ज्ञनः पापिनं विपथभ्रमाणात् परावर्तयति स तस्यात्मानं मृत्युत उद्धरिष्यति

बहुपापान्वावरिष्यति चेति ज्ञानातु।

१ पितरस्य पत्रं

I पन्त-गालातिया-कप्पदकिया-आशिया-बिथुनियादेशेषु प्रवासिनो ये विकीर्णलोकाः

II पितुरीश्वरस्य पूर्वनिर्णयाद् आत्मनः पावनेन यीशुश्रीष्टस्याज्ञाग्राहणाय शोषितप्रोक्षणाय याभिरुचितास्तान् प्रति यीशुश्रीष्टस्य प्रेरितः पितरः पत्रं लिपजति युष्मान् प्रति बाहुल्येन शान्तिरनुग्राह्य भूयास्तां

III अस्माकं प्रभो यीशुश्रीष्टस्य तात ईश्वरो धन्यः, यतः स स्वकीयबहुकृपातो मृतगणमध्याद् यीशुश्रीष्टस्योत्थानेन ज्वनप्रत्याशार्थम् अर्थतो

IV ऽक्षयनिष्कलङ्काम्लानसम्पत्तिप्राप्त्यर्थम् अस्मान् पुन र्जनयामासा सा सम्पत्तिः स्वर्गो ऽस्माकं कृते सञ्चिता तिष्ठति,

V यूयञ्चेश्वरस्य शक्तिः शेषकाले प्रकाश्यपरित्राणार्थं विश्वासेन रक्ष्यध्वे

VI तस्माद् यूयं यद्यप्यानन्देन प्रकुल्ला भवथ तथापि साम्प्रतं प्रयोजनहेतोः कियत्कालपर्यन्तं नानाविधपरीक्षाभिः क्लिश्यध्वे

VII यतो वह्निना यस्य परीक्षा भवति तस्मात् नश्वरसुवर्णादिषु बहुमूल्यं युष्माकं विश्वासरूपं यत् परीक्षितं स्वर्गं तेन यीशुश्रीष्टस्यागमनसमये प्रशंसायाः समाहरस्य गौरवस्य च योग्यता प्राप्तव्या

VIII यूयं तं श्रीष्टम् अदृष्टवापि तस्मिन् प्रीयध्वे साम्प्रतं तं न पश्यन्तोऽपि तस्मिन् विश्वसन्तो ऽनिर्व्वयनीयेन प्रभावयुक्तेन यानन्देन प्रकुल्ला भवथ,

IX स्वविश्वासस्य परिणामरूपम् आत्मनां परित्राणं लभध्वे च

X युष्मासु यो ऽनुग्राहो वर्तते तद्विषये य ईश्वरीयवाक्यं कथितवन्तस्ते भविष्यद्वादिनस्तस्य परित्राणस्यान्वेषणम् अनुसन्धानञ्च कृतवन्तः।

XI विशेषतस्तेषामन्तर्व्वीची यः श्रीष्टस्यात्मा श्रीष्टे वर्त्तिष्यमाणानि दुःखानि तदनुगामिप्रभावञ्च पूर्वं प्राकाशयत् तेन कः कीदृशो वा समयो निरदिश्यतैतस्यानुसन्धानं कृतवन्तः।

XII ततस्तैर्विषयैस्ते यत्र स्वान् किन्त्वस्मान् उपकुर्वन्त्येतत् तेषां निकटे प्राकाशयता यांश्च तान् विषयान् दिव्यदूता आध्यवन्तशिरसो निरीक्षितुम् अभिलषन्ति ते विषयाः साम्प्रतं स्वर्गात् प्रेषितस्य पवित्रस्यात्मनः सहाय्याद् युष्मत्समीपे सुसंवाद्ययारयितृभिः प्राकाश्यन्त।

XIII अतयेव यूयं मनःकटिबन्धनं कृत्वा प्रबुद्धाः सन्तो यीशुश्रीष्टस्य प्रकाशसमये युष्मासु वर्त्तिष्यमानस्यानुग्राहस्य सम्पूर्णां प्रत्याशां कुरुता

XIV अपरं पूर्व्वीयाज्ञानतावस्थायाः कुत्सिताभिलाषाणां योग्यम् आचारं न कुर्वन्तो युष्मदाह्वानकारी यथा पवित्रो ऽस्ति

XV यूयमप्याज्ञाग्राहिसन्ताना एव सर्व्वस्मिन् आचारे तादृक् पवित्रा भवत।

XVI यतो लिपितम् आस्ते, यूयं पवित्रास्तिष्ठत यस्मादहं पवित्रः।

XVII अपरञ्च यो विनापक्षपातम् अङ्कैकमानुषस्य कर्म्मनुसाराद् विचारं करोति स यदि युष्माभिस्तात आप्यायते तर्हि स्वप्रवासस्य कालो युष्माभिर्नीत्या याप्यतां

XVIII यूयं निरर्थकात् पैतृकायारात् क्षयणीयै रूष्यसुवर्णादिभिर्मुक्तिं न प्राप्य

XIX निष्कलङ्कनिर्मलमेघशावकस्येव श्रीष्टस्य बहुमूल्येन रुधिरेश मुक्तिं प्राप्तवन्त एति जनीथा

XX स जगतो भित्तिमूलस्थापनात् पूर्वं नियुक्तः किन्तु यरमदिनेषु युष्मदर्थं प्रकाशितो ऽभवत्।

XXI यतस्तेनैव मृतगणान् तस्योत्थापयितरि तस्मै गौरवदातरि येश्वरे विश्वसिथ तस्माद् ईश्वरे युष्माकं विश्वासः प्रत्याशा यास्ते

XXII यूयम् आत्मना सत्यमतस्याज्ञाग्राहणद्वारा निष्कपटाय भ्रातृप्रेम्ने पावितमनसो भूत्वा निर्मलान्तःकरणैः परस्परं गाढं प्रेम कुरुता

XXIII यस्माद् यूयं क्षयणीयवीर्यात् नहि किन्त्वक्षयणीयवीर्याद् ईश्वरस्य ज्वनदायकेन नित्यस्थायिना वाक्येन पुनर्जन्म गृहीतवन्तः।

XXIV सर्व्वप्राणी तृणैस्तुल्यस्ततेजस्तृणपुष्पवत्। तृणानि परिशुष्यति पुष्पाणि निपतन्ति च।

XXV किन्तु वाक्यं परेशस्यानन्तकालं वितिष्ठतो तद्देव य वाक्यं सुसंवादेन युष्माकम् अन्तिके प्रकाशितो

II

I सर्वान् द्वेषान् सर्वांश्च छलान् कापट्यानीर्ष्याः समस्तगलानिकथाश्च दूरीकृत्य

II युष्माभिः परित्राणाय वृद्धिप्राप्त्यर्थं नवजातशिशुभिरिव प्रकृतं वाग्दुग्धं पिपास्यतां।

III यतः प्रभुर्भृगुर अेतस्यास्वाहं यूयं प्राप्तवन्तः।

IV अपरं मानुषैरवज्ञातस्य किन्त्वीश्वरेणाभिरुचितस्य बहुमूल्यस्य ज्ञवत्प्रस्तरस्यैव तस्य प्रभोः सन्निधिम् आगता

V यूयमपि ज्ञवत्प्रस्तरा एव नियीयमाना आत्मिकमन्दिरं प्रीष्टेन यीशुना येश्वरतोषकाणाम् आत्मिकबलीनां दानार्थं पवित्रो याजकवर्गो भवथा

VI यतः शास्त्रे लिखितमास्ते, यथा, पश्य पाषाण एको ऽस्ति सीयोनि स्थापितो मया। मुष्यकोणस्य योग्यः स वृत्त्रातीव मूल्यवान्। यो ज्ञो विश्वसेत् तस्मिन् स लज्जानं न गमिष्यति।

VII विश्वासिनां युष्माकमेव समीपे स मूल्यवान् भवति किन्त्वविश्वासिनां कृते नियेतुभिरवज्ञातः स पाषाणः कोणस्य भित्तिमूलं भूत्वा बाधाज्जनकः पाषाणः स्फलनकारकश्च शैलो ज्ञातः।

VIII ते याविश्वासाद् वाक्येन स्फलन्ति स्फलने य नियुक्ताः सन्ति।

IX किन्तु यूयं येनान्धकारमध्यात् स्वकीयाश्चर्य्यदीप्तिमध्यम् आहूतास्तस्य गुणान् प्रकाशयितुम् अभिरुचितो वंशो राजकीयो याजकवर्गः पवित्रा ज्ञातिरधिकर्तव्याः प्रजाश्च ज्ञाताः।

X पूर्व्यं यूयं तस्य प्रजा नाभवत् किन्त्विदानीम् ईश्वरस्य प्रजा आध्वो पूर्व्यम् अननुकम्पिता अभवत् किन्त्विदानीम् अनुकम्पिता आध्वो।

XI हे प्रियतमाः, यूयं प्रवासिनो विदेशिनश्च लोका एव मनसः प्रातिकूल्येन योधित्यः शारीरिकसुभाभिलाषेभ्यो निवर्तध्वम् इत्यहं विनयो।

XII देवपूजकानां मध्ये युष्माकम् आचार अेवम् उत्तमो भवतु यथा ते युष्मान् दुष्कर्माकारिलौकानिव पुनर्न निन्दन्तः कृपादृष्टिदिने स्वयक्षुर्गोचरीयसत्क्रियाभ्य ईश्वरस्य प्रशंसां कुर्युः।

XIII ततो हेतो र्य्यं प्रभोरनुरोधात् मानवसृष्टानां कर्तृत्वपदानां वशीभवत् विशेषतो भूपालस्य यतः स श्रेष्ठः,

XIV देशाध्यक्षाणाञ्च यतस्ते दुष्कर्माकारिणां दण्डदानार्थं सत्कर्माकारिणां प्रशंसार्थञ्च तेन प्रेरिताः।

XV इत्थं निर्व्वर्धमानुषाणाम् अज्ञानत्वं यत् सदाचारिभि र्युष्माभि निरुत्तरीक्रियते तद् ईश्वरस्याभिमतं।

XVI यूयं स्वाधीना एवाचरत तथापि दुष्टताया वेषस्वप्नां स्वाधीनतां धारयन्त एव नहि किन्त्वीश्वरस्य दासा एव।

XVII सर्वान् समाद्रियध्वं भ्रातृवर्गो प्रीयध्वम् ईश्वराद् बिभीत भूपालं सम्मन्यध्वं।

XVIII हे दासाः यूयं सम्भूषादिरेण प्रभूनां वश्या भवत केवलं भद्राणां दयालूनाञ्च नहि किन्त्वन्तुष्मामपि।

XIX यतो ऽन्यायेन दुःखभोगकाल ईश्वरयिन्तया यत् क्लेशसहनं तद्देव प्रियं।

XX पापं कृत्वा युष्माकं यपेटाघातसहनेन का प्रशंसा? किन्तु सदाचारं कृत्वा युष्माकं यद् दुःखसहनं तद्देवेश्वरस्य प्रियं।

XXI तदर्थमेव यूयम् आहूता यतः प्रीष्टोऽपि युष्मन्निमित्तं दुःखं भुक्त्वा यूयं यत् तस्य पदयिहै र्रज्जेत तदर्थं दृष्टान्तमेकं दर्शितवान्।

XXII स किमपि पापं न कृतवान् तस्य वदने कापि छलस्य कथा नासीत्।

XXIII निन्दितो ऽपि सन् स प्रतिनिन्दो न कृतवान् दुःखं सहमानो ऽपि न भर्त्सितवान् किन्तु यथार्थवियारयितुः समीपे स्वं समर्पितवान्।

XXIV वयं यत् पापेभ्यो निवृत्य धर्मार्थं ज्ञवामस्तदर्थं स स्वशरीरेणास्माकं पापानि कुश ठिढवान् तस्य प्रहारै र्य्यं स्वस्था अभवत्।

XXV यतः पूर्व्यं यूयं भ्रमणकारिमेषा एवाध्वं किन्त्वधुना युष्माकम् आत्मनां पालकस्याध्यक्षस्य य समीपं प्रत्यावर्त्तिताः।

III

I छे योषितः, यूयमपि निजस्वामिनां वश्या भवत तथा सति यद्दि केयिद् वाक्ये विश्वासिनो न सन्ति तर्हि

II ते विनावाक्यं योषिताम् आचारेणार्थतस्तेषां प्रत्यक्षेण युष्माकं सभयसतीत्वाचारेण कष्टं शक्यन्ते

III अपरं केशरयनया स्वर्णालङ्कारधारणोऽपि परिच्छेदपरिधानेन वा युष्माकं वाह्यभूषा न भवतु,

IV किन्त्वीश्वरस्य साक्षाद् बहुमूल्यक्षमाशान्तिभावाक्षयरत्नेन युक्तो गुप्त आन्तरिकमानव अवा

V यतः पूर्वकाले याः पवित्रस्त्रिय ईश्वरे प्रत्याशामकुर्वन् ता अपि तादृशीमेव भूषां धारयन्त्यो निजस्वामिनां वश्या अभवन्

VI तथैव सारा एब्राहीमो वश्या सती तं पतिमाप्यातवती यूयञ्च यद्दि सदाचारिण्यो भवथ व्याकुलतया य भ्रीता न भवथ तर्हि तस्याः कन्या आध्वे

VII छे पुरुषाः, यूयं ज्ञानतो दुर्बलतरभाजनैरिव योषिद्धिः सडवासं कुरुत, अेकस्य ज्वनवरस्य सडभागिनीभ्यताभ्यः समादरं वितरत य न येद् युष्माकं प्रार्थनानां बाधा जनिष्यते

VIII विशेषतो यूयं सर्व्व अेकमनसः परद्गुणैः द्युःभिता भ्रातृप्रमिणः कृपावन्तः प्रीतिभावाश्च भवता

IX अनिष्टस्य परिशोधेनानिष्टं निन्दया वा परिशोधेन निन्दां न कुर्वन्त आशिषं दत्त यतो यूयम् आशिरघिकारिणो भवितुमाहूता इति जानीथा

X अपरञ्च, ज्वने प्रीयमाणो यः सुदिनानि दिदृक्षतो पापात् जिह्वां मृषावाक्यात् स्वाधरौ स निवर्त्तयेत्

XI स त्यजेद् दृष्टतामार्गं सत्कियाञ्च समाचरेत् मृगयाणश्च शान्तिं स नित्यमेवानुधावतु

XII लोयने परमेशस्योन्मीलिते धार्मिकान् प्रति प्रार्थनायाः कृते तेषाः तच्छ्रोत्रे सुगमे सदा क्रोधास्यञ्च परेशस्य कदाचारिषु वर्त्तते

XIII अपरं यद्दि यूयम् उत्तमस्थानुगामिनो भवथ तर्हि को युष्मान् हिंसिष्यते?

XIV यद्दि य धर्मार्थं क्लिश्यध्वं तर्हि धन्या भविष्यथा तेषाम् आशङ्कया यूयं न विभीत न विड्कत वा

XV मनोभिः किन्तु मन्यध्वं पवित्रं प्रभुमीश्वरं अपरञ्च युष्माकम् आन्तरिकप्रत्याशायास्तत्त्वं यः कश्चित् पृच्छति तस्मै शान्तिभीतिभ्याम् उत्तरं दातुं सदा सुसज्जता भवता

XVI ये य प्रीष्टधर्मं युष्माकं सदाचारं दूषयन्ति ते दुष्कर्म्मकारिणामिव युष्माकम् अपवादेन यत् लज्जिता भवेयुस्तदर्थं युष्माकम् उत्तमः संवेदो भवतु

XVII ईश्वरस्याभिमतार्हं यद्दि युष्माभिः क्लेशः सोढव्यस्तर्हि सदाचारिभिः क्लेशसडनं वरं न य कदाचारिभिः

XVIII यस्माद् ईश्वरस्य सन्निधिम् अस्मान् आनेतुम् अधार्मिकाणां विनिमयेन धार्मिकः प्रीष्टो ऽयोककृत्वः पापानां दण्डं भुङ्कतवान्, स य शरीरसम्बन्धे मारितः किन्त्वात्मनः सम्बन्धे पुन ज्जितो ऽभवत्

XIX तत्सम्बन्धे य स यात्रां विधाय काराबद्धानाम् आत्मनां समीपे वाक्यं घोषितवान्

XX पुरा नोडस्य समये यावत् पीतो निरमीयत तावद् ईश्वरस्य दीर्घसङ्घिष्युता यदा व्यलम्बत तदा तेऽनाज्ञाग्राहिणोऽभवन् तेन पीतोनाल्पेऽर्थाद् अष्टावेव प्राणिनस्तोयम् उत्तीर्णाः

XXI तन्निदर्शनञ्चावगाढं (अर्थतः शारीरिकमलिनताया यस्त्यागः स नडि किन्त्वीश्वरायोत्तमसंवेदस्य या प्रतज्ञा सैव) यीशुप्रीष्टस्य पुनरुत्थानेनैदानीम् अस्मान् उत्तारयति,

XXII यतः स स्वर्गं गत्वेश्वरस्य दक्षिणे विद्यते स्वर्गीयदूताः शासका बलानि य तस्य वशीभूता अभवन्

IV

I अस्माकं विनिमयेन प्रीष्टः शरीरसम्बन्धे दण्डं भुङ्कतवान् अतो छेतोः शरीरसम्बन्धे यो दण्डं भुङ्कतवान् स पापात् मुक्त

II इतिभावेन यूयमपि सुसज्जोभूय देडवासस्यावशिष्टं समयं पुनर्मानवानाम् छच्छासाधनार्थं नडि किन्त्वीश्वरस्येच्छासाधनार्थं यापयता

III आयुषो यः समयो व्यतीतस्तस्मिन् युष्माभि र्यद् देवपूजकानाम् छच्छासाधनं कामकुस्तिताभिलाषमधपानरङ्गरसमत्ताघृणार्हदेवपूजायरणञ्चकारि तेन बाहुल्यं

- IV યૂયં તૈઃ સહ તસ્મિન્ સર્વનાશપક્કે મજ્જિજતું ન ધાવથ, ઇત્યનેનાશ્ચર્ય વિજ્ઞાય તે યુષ્માન્ નિન્દન્તિ।
 V કિન્તુ યો જીવતાં મૃતાનાશ્ચ વિચારં કર્તુમ્ ઉદ્યતોઽસ્તિ તસ્મૈ તૈરુત્તરં દાયિષ્યતે।
 VI યતો હેતોર્યે મૃતાસ્તેષાં યત્ માનવોદેશ્યઃ શારીરિકવિચારઃ કિન્ત્વીશ્વરોદેશ્યમ્ આત્મિકજીવનં ભવત્ તદર્થં તેષામપિ સન્નિધૌ સુસમાચારઃ પ્રકાશિતોઽભવત્।
 VII સર્વેષામ્ અન્તિમકાલ ઉપસ્થિતસ્તસ્માદ્ યૂયં સુબુદ્ધયઃ પ્રાર્થનાર્થ જાગ્રતશ્ચ ભવતા।
 VIII વિશેષતઃ પરસ્પરં ગાઢે પ્રેમ કુરુત, યતઃ, પાપાનામપિ બાહુલ્યં પ્રેમનૈવાચ્છાદયિષ્યતે।
 IX કાતરોક્તિં વિના પરસ્પરમ્ આતિથ્યં કુરુતા।
 X યેન યો વરો લબ્ધસ્તેનૈવ સ પરમ્ ઉપકરોત્, ઇત્યં યૂયમ્ ઈશ્વરસ્ય બહુવિધપ્રસાદસ્યોત્તમા ભાણડાગારાધિપા ભવતા।
 XI યો વાક્યં કથયતિ સ ઈશ્વરસ્ય વાક્યમિવ કથયતુ યશ્ચ પરમ્ ઉપકરોતિ સ ઈશ્વરદત્તસામર્થ્યાદિવોપકરોતુ। સર્વવિષયે યીશુખ્રીષ્ટેનેશ્વરસ્ય ગૌરવં પ્રકાશયતાં તસ્યૈવ ગૌરવં પરાક્રમશ્ચ સર્વદા ભૂયાત્। આમેના।
 XII હે પ્રિયતમાઃ, યુષ્માકં પરીક્ષાર્થં યસ્તાપો યુષ્માસુ વર્તતે તમ્ અસમ્ભવઘટિતં મત્વા નાશ્ચર્ય જાનીત,।
 XIII કિન્તુ ખ્રીષ્ટેન કલેશાનાં સહભાગિત્વાદ્ આનન્દત તેન તસ્ય પ્રતાપપ્રકાશેઽધ્યાનનન્દેન પ્રકુલ્લા ભવિષ્યથા।
 XIV યદિ ખ્રીષ્ટસ્ય નામહેતુના યુષ્માકં નિન્દા ભવતિ તર્હિ યૂયં ધન્યા યતો ગૌરવદાયક ઈશ્વરસ્યાત્મા યુષ્માસ્વધિતિષ્ઠતિ તેષાં મધ્યે સ નિન્દ્યતે કિન્તુ યુષ્મન્મધ્યે પ્રશંસ્યતે।
 XV કિન્તુ યુષ્માકં કોઽપિ હન્તા વા ચૈરો વા દુષ્કર્મકૃદ્ વા પરાધિકારચર્યક ઇવ દણ્ડં ન ભુક્તતાં।
 XVI યદિ ચ ખ્રીષ્ટીયાન ઇવ દણ્ડં ભુક્તે તર્હિ સ ન લજ્જમાનસ્તત્કારણાદ્ ઈશ્વરં પ્રશંસતુ।
 XVII યતો વિચારસ્યારમ્ભસમયે ઈશ્વરસ્ય મન્દિરે યુજ્યતે યદિ ચાસ્મત્સ્વારભતે તર્હીશ્વરીયસુસંવાદાગ્રાહિણાં શેષદશા કા ભવિષ્યતિ?।
 XVIII ધાર્મિકેનાપિ ચેત્ ત્રાણમ્ અતિકૃચ્છેણ ગમ્યતો તર્હાધાર્મિકપાપિભ્યામ્ આશ્રયઃ કુત્ર લપ્સ્યતો।
 XIX અત ઈશ્વરેચ્છાતો યે દુઃખં ભુજ્જતે તે સદાચારેણ સ્વાત્માનો વિશ્વાસ્યસ્રષ્ટુરીશ્વસ્ય કરાભ્યાં નિદધતાં।

V

- I ખ્રીષ્ટસ્ય કલેશાનાં સાક્ષી પ્રકાશિષ્યમાણસ્ય પ્રતાપસ્યાંશી પ્રાચીનશ્રાહં યુષ્માકં પ્રાચીનાન્ વિનીયેદં વદામિ।
 II યુષ્માકં મધ્યવર્તી ય ઈશ્વરસ્ય મેષવૃન્દો યૂયં તં પાલયત તસ્ય વીક્ષણં કુરુત ચ, આવશ્યકત્વેન નહિ કિન્તુ સ્વેચ્છાતો ન વ કુલોભેન કિન્તિવચ્છુકમનસા।
 III અપરમ્ અંશાનામ્ અધિકારિણ ઇવ ન પ્રભવત કિન્તુ વૃન્દસ્ય દૃષ્ટાન્તસ્વરૂપા ભવતા।
 IV તેન પ્રધાનપાલક ઉપસ્થિતે યૂયમ્ અમ્લાનં ગૌરવકિરીટં લપ્સ્યધ્વે।
 V હે યુવાનઃ, યૂયમપિ પ્રાચીનલોકાનાં વશ્યા ભવત સર્વે ચ સર્વેષાં વશીભૂય નમ્રતાભરણેન ભૂષિતા ભવત, યતઃ, આત્માભિમાનિલોકાનાં વિપક્ષો ભવતીશ્વરઃ। કિન્તુ તેનૈવ નમ્રેભ્યઃ પ્રસાદાદ્ દીયતે વરઃ।
 VI અતો યૂયમ્ ઈશ્વરસ્ય બલવત્કરસ્યાધો નમ્રીભૂય તિષ્ઠત તેન સ ઉચિતસમયે યુષ્માન્ ઉચ્ચીકરિષ્યતિ।
 VII યૂયં સર્વચિન્તાં તસ્મિન્ નિક્ષિપત યતઃ સ યુષ્માન્ પ્રતિ ચિન્તયતિ।
 VIII યૂયં પ્રબુદ્ધા જાગ્રતશ્ચ તિષ્ઠત યતો યુષ્માકં પ્રતિવાદી યઃ શયતાનઃ સ ગજ્જનકારી સિંહ ઇવ પર્યટન્ કં ગ્રસિષ્યામીતિ મૂગયતે,।
 IX અતો વિશ્વાસે સુસ્થિરાસ્તિષ્ઠન્તસ્તેન સાર્દ્ધં યુદ્યત, યુષ્માકં જગન્નિવાસિભ્રાતૃષ્વપિ તાદૃશાઃ કલેશા વર્તન્ત ઇતિ જાનીતા।
 X ક્ષણિકદુઃખભોગાત્ પરમ્ અસ્મભ્યં ખ્રીષ્ટેન યીશુના સ્વકીયાનન્તગૌરવદાનાર્થ યોઽસ્માન્ આહૂતવાન્ સ સર્વાનુગ્રાહીશ્વરઃ સ્વયં યુષ્માન્ સિદ્ધાન્ સ્થિરાન્ સબલાન્ નિશ્ચલાંશ્ચ કરોતુ।
 XI તસ્ય ગૌરવં પરાક્રમશ્રાનન્તકાલં યાવદ્ ભૂયાત્ આમેના।

XII यः सित्वानो (मन्ये) युष्माकं विश्वास्यो भ्राता भवति तद्वाराहं संक्षेपेण लिखित्वा युष्मान् विनीतवान् यूयञ्च यस्मिन् अधितिष्ठथ स अश्वरस्य सत्यो ऽनुग्रहं एति प्रमाणं दत्तवान्।

XIII युष्माभिः सहाभिरुचिता या समितिर्बाबिलि विद्यते सा मम पुत्रो मार्कश्च युष्मान् नमस्कारं वेद्यति।

XIV यूयं प्रेमयुग्मनेन परस्परं नमस्कुुरुता यीशुप्रीष्टाश्रितानां युष्माकं सर्वेषां शान्तिं भूयात्। आमेन्।

२ पितरस्य पत्रं

- I ये जना अस्माभिः सार्द्धम् अस्तदीश्वरे त्रातरि यीशुप्रीष्टे य पुण्यसम्बलितविश्वासधनस्य समानांशित्वं प्राप्तास्तान् प्रति यीशुप्रीष्टस्य दासः प्रेरितश्च शिमोन् पितरः पत्रं लिखति।
- II ईश्वरस्यास्माकं प्रभो यीशोश्च तत्त्वज्ञानेन युष्मास्वनुग्रहशान्त्योर्बाहुल्यं वर्त्ततां।
- III ज्ञवनार्थम् ईश्वरभक्त्यर्थञ्च यद्यद् आवश्यकं तत् सर्व्वं गौरवसद्गुणाभ्याम् अस्मदाह्वानकारिणस्तत्त्वज्ञानद्वारा तस्येश्वरीयशक्तिरस्मभ्यं दत्तवती।
- IV तत्सर्व्वेण यास्मभ्यं तादृशा बहुमूल्या म्हाप्रतिज्ञा दत्ता याभि र्यूनं संसारव्याप्तात् कुत्सिताभिलाषमूलात् सर्व्वनाशाद् रक्षां प्राप्येश्वरीयस्वभावस्यांशिनो भवितुं शक्नुथा।
- V ततो हतो र्यूनं सम्पूर्णा यत्नं विधाय विश्वासे सौजन्यं सौजन्ये ज्ञानं।
- VI ज्ञान आयतेन्द्रियताम् आयतेन्द्रियतायां धैर्यं धैर्यं ईश्वरभक्तिम्।
- VII ईश्वरभक्तौ भ्रातृस्नेहं य प्रेम युङ्क्ता।
- VIII अेतानि यदि युष्मासु विद्यन्ते े वर्द्धन्ते य तर्ह्यस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य तत्त्वज्ञाने युष्मान् अलसान् निष्कलांश्च न स्थापयिष्यन्ति।
- IX किन्त्वेतानि यस्य न विद्यन्ते सो ऽन्धो मुद्रितलोचनः स्वकीयपूर्व्वपापानां माज्जर्जनस्य विस्मृतिं गतश्च।
- X तस्माद् हे भ्रातरः, र्यूनं स्वकीयाह्वानवराणयोर्दृढकरणो बहु यतध्वं, तत् कृत्वा कदाय न स्मलिष्यथा।
- XI यतो ऽनेन प्रकारेणास्माकं प्रभोस्त्रात् यीशुप्रीष्टस्यानन्तराज्यस्य प्रवेशेन र्यूनं सुकलेन योजयिष्यध्वे।
- XII यद्यपि र्यूनम् अेतत् सर्व्वं ज्ञानीय वर्त्तमाने सत्यमते सुस्थिरा भवथ य तथापि युष्मान् सर्व्वदा तत् स्मारयितुम् अहम् अयत्नवान् न भविष्यामि।
- XIII यावद् अेतस्मिन् दूष्ये तिष्ठामि तावद् युष्मान् स्मारयन् प्रबोधयितुं विडितं मन्ये।
- XIV यतो ऽस्माकं प्रभु यीशुप्रीष्टो मां यत् ज्ञापितवान् तद्गुणसाराद् दूष्यमेतत् मया शीघ्रं त्यक्तव्यम् इति ज्ञानामि।
- XV मम परलोकगमनात् परमपि र्यूनं यदेतानि स्मर्त्तुं शक्यथ तस्मिन् सर्व्वथा यतिष्ये।
- XVI यतो ऽस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य पराक्रमं पुनरागमनञ्च युष्मान् ज्ञापयन्तो वयं क्विपितान्युपायानान्य-वगच्छामेति नहि किन्तु तस्य मर्द्धिभ्यः प्रत्यक्षसाक्षिणो भूत्वा भाषितवन्तः।
- XVII यतः स पितुरीश्वराद् गौरवं प्रशंसाञ्च प्राप्तवान् विशेषतो मर्द्धिभ्युक्ततेजोमध्याद् अेतादृशी वाणी तं प्रति निर्गतवती, यथा, अेष मम प्रियपुत्र अेतस्मिन् मम परमसन्तोषः।
- XVIII स्वर्गात् निर्गतं वाणी पवित्रपर्व्वते तेन सार्द्धं विद्यमानैरस्माभिरश्रावि।
- XIX अपरम् अस्मत्समीपे दृढतरं भविष्यद्वाक्यं विद्यते र्यूनञ्च यदि दिनारम्भं युष्मन्मनःसु प्रभातीयनक्षत्रस्योदयञ्च यावत् तिमिरमये स्थाने ज्वलन्तं प्रदीपमिव तद् वाक्यं सम्मन्यध्वे तर्हि भद्रं करिष्यथा।
- XX शास्त्रीयं किमपि भविष्यद्वाक्यं मनुष्यस्य स्वकीयभावबोधकं नहि, अेतद् युष्माभिः सम्यक् ज्ञायतां।
- XXI यतो भविष्यद्वाक्यं पुरा मानुषाणाम् उच्छातो नोत्पन्नं किन्त्वेश्वरस्य पवित्रलोकाः पवित्रेणात्मना प्रवर्त्तिताः सन्तो वाक्यम् अभाषन्त।

II

- I अपरं पूर्व्वकाले यथा लोकानां मध्ये मिथ्याभविष्यद्वादिन उपातिष्ठन् तथा युष्माकं मध्येऽपि मिथ्याशिक्षका उपस्थास्यन्ति, ते स्वेषां कृतारं प्रभुम् अनङ्गीकृत्य सत्त्वरं विनाशं स्वेषु वर्त्तयन्ति विनाशकवैधर्म्यं गुप्तं युष्मन्मध्यम् आनेष्यन्ति।
- II ततो ऽनेकेषु तेषां विनाशकमार्गं गतेषु तेभ्यः सत्यमार्गस्य निन्दा सम्भविष्यति।
- III अपरञ्च ते लोभात् कापट्यवाक्यै र्युष्मन्तो लाभं करिष्यन्ते किन्तु तेषां पुरातनदण्डाज्ञा न विलम्बते तेषां विनाशश्च न निद्राति।

- IV ईश्वरः कृतपापान् दूतान् न क्षमित्वा तिमिरशृङ्खलैः पाताले रुद्ध्वा विचारार्थं समर्पितवान्।
 V पुरातनं संसारमपि न क्षमित्वा तं दृष्टानां संसारं जलाप्लावनेन मज्जयित्वा सप्तजनैः सङ्घिं धर्मप्रचारकं नोढं रक्षितवान्।
 VI सिदोमम् अमोरा येतिनामके नगरे भविष्यतां दृष्टानां दृष्टान्तं विधाय भस्मीकृत्य विनाशेन दण्डितवान्।
 VII किन्तु तैः कुत्सितव्यभियारिभिः दृष्टात्मभिः क्लिष्टं धार्मिकं लोटं रक्षितवान्।
 VIII स धार्मिको जनस्तेषां मध्ये निवसन् स्वीयदृष्टिश्चोत्रगोचरेभ्यस्तेषाम् अधर्माचारैः स्वकीयधार्मिकमनसि दिने दिने तप्तवान्।
 IX प्रभु र्भक्तान् परीक्षाद् उद्धर्तुं विचारदिनञ्च यावद् दृष्ट्यामानान् अधार्मिकान् रोद्धुं पारयति,
 X विशेषतो ये उमेध्याभिलाषात् शारीरिकसुखम् अनुगच्छन्ति कर्तृत्वपदानि यावज्जानन्ति तानेव (रोद्धुं पारयति) ते दुःसाहसिनः प्रगल्भाश्च।
 XI अपरं बलगौरवाभ्यां श्रेष्ठा दिव्यदूताः प्रभोः सन्निधौ येषां वैपरीत्येन निन्दासूयकं विचारं न कुर्वन्ति तेषाम् उच्यते स्थानां निन्दनाद् एते न भीताः।
 XII किन्तु ये बुद्धिहीनाः प्रकृता जन्तवो धर्तव्यतायै विनाश्यतायै य ज्ञायन्ते तत्सदृशा एते यत्र बुध्यन्ते तत् निन्दन्तः स्वकीयविनाश्यतया विनश्यन्ति स्वीयाधर्मस्य फलं प्राप्स्यन्ति य।
 XIII ते दिवा प्रकृष्टभोजनं सुखं मन्यन्ते निजछलैः सुखभोगिनः सन्तो युष्माभिः सार्द्धं भोजनं कुर्वन्तः कलङ्किनो द्रोषिणश्च भवन्ति।
 XIV तेषां लोयनानि परदारकाङ्क्षीणि पापे याश्चान्तानि ते यत्रलानि मनांसि मोहयन्ति लोभे तत्परमनसः सन्ति य।
 XV ते शापग्रस्ता वंशाः सरलमार्गं विहाय भियोरपुत्रस्य बिलियमस्य विपथेन व्रजन्तो भ्रान्ता भवन्तु स बिलियमो जघधर्मात् प्राप्ये पारितोषिकेऽप्रीयत,
 XVI किन्तु निजापराधाद् भर्त्सनाम् अलभत यतो वयनशक्तिहीनं वाहनं मानुषिकगिरम् उच्यार्य भविष्यद्वादिन उन्मत्तताम् अबाधत।
 XVII एते निर्जलानि प्रस्रवणानि प्रयासवायुना यालिता मेघाश्च तेषां कृते नित्यस्थायी घोरतरान्धकारः सञ्चितो ऽस्ति।
 XVIII ये य जना भ्रान्त्याचारिणात् कृच्छ्रेणोद्धृतास्तान् एते ऽपरिमितदर्पकथा भाषमाणाः शारीरिकसुखभिलाषैः कामक्रीडाभिश्च मोहयन्ति।
 XIX तेभ्यः स्वाधीनतां प्रतिज्ञाय स्वयं विनाश्यताया दासा भवन्ति, यतः, यो येनैव पराजिग्ये स ज्ञातस्तस्य किङ्करः।
 XX त्रातुः प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य ज्ञानेन संसारस्य मलेभ्य उद्धृता ये पुनस्तेषु निमज्ज्य पराज्जयन्ते तेषां प्रथमदशातः शेषदशा कुत्सिता भवति।
 XXI तेषां पक्षे धर्मपथस्य ज्ञानाप्राप्तिं वरं न य निर्दिष्टात् पवित्रविधिमागात् ज्ञानप्राप्तानां परावर्तनां
 XXII किन्तु येयं सत्या दृष्टान्तकथा सैव तेषु इलितवती, यथा, कुङ्करः स्वीयवान्ताय व्यावर्तते पुनः पुनः। लुठितुं कर्दमे तद्वत् क्षालितश्चैव शूकरः॥

III

- I हे प्रियतमाः, यूयं यथा पवित्रभविष्यद्भक्तृभिः पूर्वोक्तानि वाक्यानि त्रात्रा प्रभुना प्रेरितानाम् अस्माकम् आदेशञ्च सारथ तथा युष्मान् स्मारयित्वा
 II युष्माकं सरलभावं प्रबोधयितुम् अहं द्वितीयम् छंदं पत्रं लिखामि।
 III प्रथमं युष्माभिरिदं ज्ञायतां यत् शेषे काले स्वेच्छाचारिणो निन्दका उपस्थाथ
 IV वदिष्यन्ति प्रभोरागमनस्य प्रतिज्ञा कुत्र? यतः पितृलोकानां मखानिद्रागमनात् परं सर्वाणि सृष्टेरारम्भकाले यथा तथैवावतिष्ठन्ते।
 V पूर्वम् ईश्वरस्य वाक्येनाकाशमण्डलं जलाद् उत्पन्ना जले सन्तिष्ठमाना य पृथिव्यविद्यतैतद् अनिच्छुकतातस्ते न जानन्ति,
 VI ततस्तात्कालिकसंसारो जलेनाप्लावितो विनाशं गतः।

VII किन्त्वधुना वर्त्तमाने आकाशभूमण्डले तेनैव वाक्येन वदन्यर्थं गुप्ते विचारदिनं दृष्टमानवानां विनाशश्च यावद् रक्ष्यते।

VIII हे प्रियतमाः, यूयम् अतदेकं वाक्यम् अनवगता मा भवत यत् प्रभोः साक्षाद् दिनभेकं वर्षसहस्रवद् वर्षसहस्रञ्च दिनैकवत्।

IX केचिद् यथा विलम्बं मन्यन्ते तथा प्रभुः स्वप्रतिज्ञायां विलम्बते तन्नहि किन्तु कोऽपि यत्र विनश्येत् सर्व्वं अथ मनःपरावर्त्तनं गच्छेयुरित्यभिलषन् सो ऽस्मान् प्रति दीर्घसहिष्णुतां विदधाति।

X किन्तु क्षपायां यौर एव प्रभो दिनम् आगमिष्यति तस्मिन् महाशब्देन गगनमण्डलं लोप्यते मूलवस्तूनि य तापेन गलिष्यन्ते पृथिवी तन्मध्यस्थितानि कर्माणि य धक्ष्यन्ते।

XI अतः सर्व्वैरेते विकारे गन्तव्ये सति यस्मिन् आकाशमण्डलं दण्डेन विकारिष्यते मूलवस्तूनि य तापेन गलिष्यन्ते।

XII तस्येश्वरदिनस्यागमनं प्रतीक्षमाणैराकाङ्क्षमाणैश्च यूष्माभिर् धर्मायारेश्वरभक्तिभ्यां कीदृशैर् लोकेर् भवितव्यं?

XIII तथापि वयं तस्य प्रतिज्ञानुसारेण धर्मस्य वासस्थानं नूतनम् आकाशमण्डलं नूतनं भूमण्डलञ्च प्रतीक्षामहे।

XIV अतश्च हे प्रियतमाः, तानि प्रतीक्षमाणा यूयं निष्कलङ्का अनिन्दिताश्च भूत्वा यत् शान्त्याश्रितास्तिष्ठथैतस्मिन् यतध्वं।

XV अस्माकं प्रभो दीर्घसहिष्णुताञ्च परित्राणञ्चनिकां मन्यध्वं। अस्माकं प्रियभात्रे पौलाय यत् ज्ञानम् अदायि तदनुसारेण सोऽपि पत्रे युष्मान् प्रति तदेवालिभत्।

XVI स्वकीयसर्व्वपत्रेषु यैतान्यधि प्रस्तुत्य तदेव गदति। तेषु पत्रेषु कतिपयानि दुर्रघ्वाणि वाक्यानि विद्यन्ते ये य लोका अज्ञानाश्चलाश्च ते निजविनाशार्थम् अन्यशास्त्रीयवयनानीव तान्यपि विकारयन्ति।

XVII तस्माद् हे प्रियतमाः, यूयं पूर्वं बुद्ध्वा सावधानास्तिष्ठत, अधार्मिकाणां भ्रान्तिस्रोतसापहताः स्वकीयसुस्थिरत्वात् मा भ्रश्यत।

XVIII किन्त्वस्माकं प्रभोस्त्रातु र्यीशुप्रीष्टस्यानुग्रहे ज्ञाने य वर्द्धध्वं तस्य गौरवम् एदानीं सदाकालञ्च भूयात् आमेन्।

१ योहनः पत्रं

I आदितो य आसीद् यस्य वाग् अस्माभिरश्रावि यञ्च वयं स्वनेत्रैर् दृष्टवन्तो यञ्च वीक्षितवन्तः स्वकरैः स्पृष्टवन्तश्च तं ज्ञुवनवाद् वयं ज्ञापयामः।

II स ज्ञुवनस्वरूपः प्रकाशत वयञ्च तं दृष्टवन्तस्तमधि साक्ष्यं ददामश्च, यश्च पितुः सन्निधाववर्ततास्माकं समीपे प्रकाशत य तम् अनन्तज्ञुवनस्वरूपं वयं युष्मान् ज्ञापयामः।

III अस्माभि र्यद् दृष्टं श्रुतञ्च तदेव युष्मान् ज्ञाप्यते तेनास्माभिः सडांशित्वं युष्माकं लविष्यति। अस्माकञ्च सडांशित्वं पित्रा तत्पुत्रेण यीशुश्रीष्टेन य सार्द्धं भवति।

IV अपरञ्च युष्माकम् आनन्दो यत् सम्पूर्णो भवेद् तदर्थं वयम् अेतानि लिषामः।

V वयं यां वार्तां तस्मात् श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामः सेयम्। ईश्वरो ज्योतिस्तस्मिन् अन्धकारस्य लेशोऽपि नास्ति।

VI वयं तेन सडांशिण इति गदित्वा यधन्धाकारे यरामस्तर्हि सत्याचारिणो न सन्तो ऽनृतवादिनो भवामः।

VII किन्तु स यथा ज्योतिषि वर्तते तथा वयमपि यदि ज्योतिषि यरामस्तर्हि परस्परं सडभागिनो भवामस्तस्य पुत्रस्य यीशुश्रीष्टस्य रुधिरञ्चास्मान् सर्वस्मात् पापात् शुद्धयति।

VIII वयं निष्पापा इति यदि वदामस्तर्हि स्वयमेव स्वान् वञ्चयामः सत्यमतञ्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते।

IX यदि स्वपापानि स्वीकुर्महे तर्हि स विश्वास्यो याथार्थिकश्चास्ति तस्माद् अस्माकं पापानि क्षमिष्यते सर्वस्माद् अधर्माग्यास्मान् शुद्धयिष्यति।

X वयम् अकृतपापा इति यदि वदामस्तर्हि तम् अनृतवादिनं कुर्मस्तस्य वाक्यञ्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते।

II

I हे प्रियबालकाः, युष्माभि र्यत् पापं न क्रियेत तदर्थं युष्मान् प्रत्येतानि मया लिष्यन्ते। यदि तु केनापि पापं क्रियते तर्हि पितुः समीपे ऽस्माकं अेकः सडायो ऽर्थतो धार्मिको यीशुः श्रीष्टो विद्यते।

II स यास्माकं पापानां प्रायश्चित्तं केवलमस्माकं नहि किन्तु लिषिलसंसारस्य पापानां प्रायश्चित्तं।

III वयं तं ज्ञानीम इति तदीयाज्ञापालनेनावगच्छामः।

IV अहं तं ज्ञानीमीति वदित्वा यस्तस्याज्ञा न पालयति सो ऽनृतवादी सत्यमतञ्च तस्यान्तरे न विद्यते।

V यः कश्चित् तस्य वाक्यं पालयति तस्मिन् ईश्वरस्य प्रेम सत्यरूपेण सिध्यति वयं तस्मिन् वर्तमिडे तद् अेतनावगच्छामः।

VI अहं तस्मिन् तिष्णामीति यो गदति तस्येदम् उचितं यत् श्रीष्टो याद्गु आयरितवान् सो ऽपि ताद्गु आयरेत्।

VII हे प्रियतमाः, युष्मान् प्रत्यहं नूतनामाज्ञां लिषामीति नहि किन्त्वादितो युष्माभि र्वब्धां पुरातनामाज्ञां लिषामि। आदितो युष्माभि र्यद् वाक्यं श्रुतं सा पुरातनाज्ञा।

VIII पुनरपि युष्मान् प्रति नूतनाज्ञा मया लिष्यत अेतदपि तस्मिन् युष्मासु य सत्यं, यतो ऽन्धकारो व्यत्येति सत्या ज्योतिश्चेदानीं प्रकाशते;

IX अहं ज्योतिषि वर्तं इति गदित्वा यः स्वभ्रातरं द्वेष्टि सो ऽद्यापि तमिसे वर्तते।

X स्वभ्रातरि यः प्रीयते स अेव ज्योतिषि वर्तते विघ्नजनकं किमपि तस्मिन् न विद्यते।

XI किन्तु स्वभ्रातरं यो द्वेष्टि स तिमिरे वर्तते तिमिरे यरति य तिमिरेण य तस्य नयने ऽन्धीक्रियेते तस्मात् ङ्क यामीति स ज्ञातुं न शक्नोति।

XII हे शिशवः, यूयं तस्य नाम्ना पापक्षमां प्राप्तवन्तस्तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिषामि।

XIII हे पितरः, य आदितो वर्तमानस्तं यूयं ज्ञानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिषामि। हे युवानः यूयं पापत्मानं जितवन्तस्तस्माद् युष्मान् प्रति लिषामि। हे बालकाः, यूयं पितरं ज्ञानीथ तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिषितवान्।

XIV હે પિતરઃ, આદિતો યો વર્તમાનસ્તં યૂયં જાનીથ તસ્માદ્ યુષ્માન્ પ્રતિ લિખિતવાન્। હે યુવાનઃ, યૂયં બલવન્ત આધ્વે, ઈશ્વરસ્ય વાક્યઞ્ચ યુષ્મદન્તરે વર્તતે પાપાત્મા ય યુષ્માભિઃ પરાજિગ્યે તસ્માદ્ યુષ્માન્ પ્રતિ લિખિતવાન્।

XV યૂયં સંસારે સંસારસ્થવિષયેષુ ય મા પ્રીયધ્વં યઃ સંસારે પ્રીયતે તસ્યાન્તરે પિતુઃ પ્રેમ ન તિષ્ઠતિ।

XVI યતઃ સંસારે યદ્યત્ સ્થિતમ્ અર્થતઃ શારીરિકભાવસ્યાભિલાષો દર્શનેન્દ્રિયસ્યાભિલાષો જીવનસ્ય ગર્વઞ્ચ સર્વમેતત્ પિતૃતો ન જાયતે કિન્તુ સંસારદેવા

XVII સંસારસ્તદીયાભિલાષઞ્ચ વ્યત્યેતિ કિન્તુ ય ઈશ્વરસ્યેષ્ટં કરોતિ સો ડનન્તકાલં યાવત્ તિષ્ઠતિ।

XVIII હે બાલકાઃ, શેષકાલોડયં, અપરં ખ્રીષ્ટારિણોપસ્થાવ્યમિતિ યુષ્માભિ ર્થથા શ્રુતં તથા બહવઃ ખ્રીષ્ટાર્ય ઉપસ્થિતાસ્તસ્માદ્યં શેષકાલોડસ્તીતિ વયં જાનીમઃ।

XIX તે ડસ્મન્મધ્યાન્ નિર્ગતવન્તઃ કિન્વસ્મદીયા નાસન્ યદ્યસ્મદીયા અભવિષ્યન્ તર્હાસ્મત્સજ્ઞે ડસ્થાસ્યન્, કિન્તુ સર્વે ડસ્મદીયા ન સન્ત્યેતસ્ય પ્રકાશ આવશ્યક આસીત્।

XX યઃ પવિત્રસ્તસ્માદ્ યૂયમ્ અભિષેકં પ્રાપ્તવન્તસ્તેન સર્વ્વાણિ જાનીથા

XXI યૂયં સત્યમતં ન જાનીથ તત્કારણાદ્ અહં યુષ્માન્ પ્રતિ લિખિતવાન્ તન્નહિ કિન્તુ યૂયં તત્ જાનીથ સત્યમતાસ્ય કિમાયન્નતવાક્યં નોત્પદ્યતે તત્કારણાદેવા

XXII યીશુરભિષિક્તસ્ત્રાતેતિ યો નાજ્ઞીકરોતિ તં વિના કો ડપરો ડનૃતવાદી ભવેત્? સ એવ ખ્રીષ્ટારિ ર્થઃ પિતરં પુત્રઞ્ચ નાજ્ઞીકરોતિ।

XXIII યઃ કશ્ચિત્ પુત્રં નાજ્ઞીકરોતિ સ પિતરમપિ ન ધારયતિ યશ્ચ પુત્રમજ્ઞીકરોતિ સ પિતરમપિ ધારયતિ।

XXIV આદિતો યુષ્માભિ ર્થત્ શ્રુતં તદ્ યુષ્માસુ તિષ્ઠતુ, આદિતઃ શ્રુતં વાક્યં યદિ યુષ્માસુ તિષ્ઠતિ, તર્હિ યૂયમપિ પુત્રે પિતરિ ય સ્થાસ્યથા

XXV સ ય પ્રતિજ્ઞાસમભ્યં યત્ પ્રતિજ્ઞાતવાન્ તદ્ અનન્તજીવનં।

XXVI યે જના યુષ્માન્ ભ્રામયન્તિ તાનધ્યહમ્ ઇદં લિખિતવાન્।

XXVII અપરં યૂયં તસ્માદ્ યમ્ અભિષેકં પ્રાપ્તવન્તઃ સ યુષ્માસુ તિષ્ઠતિ તતઃ કોડપિ યદ્ યુષ્માન્ શિક્ષયેત્ તદ્ અનાવશ્યકં, સ યાભિષેકો યુષ્માન્ સર્વ્વાણિ શિક્ષયતિ સત્યશ્ચ ભવતિ ન યાતથ્યઃ, અતઃ સ યુષ્માન્ યદ્દદ્ અશિક્ષયત્ તદ્દત્ તત્ર સ્થાસ્યથા

XXVIII અતએવ હે પ્રિયબાલકા યૂયં તત્ર તિષ્ઠત, તથા સતિ સ યદા પ્રકાશિષ્યતે તદા વયં પ્રતિભાન્વિતા ભવિષ્યામઃ, તસ્યાગમનસમયે ય તસ્ય સાક્ષાન્ન ત્રપિષ્યામહે।

XXIX સ ધાર્મિકો ડસ્તીતિ યદિ યૂયં જાનીથ તર્હિ યઃ કશ્ચિદ્ ધર્માચારં કરોતિ સ તસ્માત્ જાત ઇત્યપિ જાનીત।

III

I પશ્યત વયમ્ ઈશ્વરસ્ય સન્તાના ઇતિ નામ્નાપ્યામહે, એતેન પિતાસ્મભ્યં કીદૃક્ મહાપ્રેમ પ્રદત્તવાન્, કિન્તુ સંસારસ્તં નાજાનાત્ તત્કારણાદ્સ્માન્ અપિ ન જાનાતિ।

II હે પ્રિયતમાઃ, ઇદાનીં વયમ્ ઈશ્વરસ્ય સન્તાના આસ્મહે પશ્ચાત્ કિં ભવિષ્યામસ્તદ્ અઘાપ્યપ્રકાશિતં કિન્તુ પ્રકાશં ગતે વયં તસ્ય સદૃશા ભવિષ્યામિ ઇતિ જાનીમઃ, યતઃ સ યાદૃશો ડસ્તિ તાદૃશો ડસ્માભિર્દર્શિષ્યતે।

III તસ્મિન્ અંષા પ્રત્યાશા યસ્ય કસ્યચિદ્ ભવતિ સ સ્વં તથા પવિત્રં કરોતિ યથા સ પવિત્રો ડસ્તિ।

IV યઃ કશ્ચિત્ પાપમ્ આચરતિ સ વ્યવસ્થાલક્ષ્ણં કરોતિ યતઃ પાપમેવ વ્યવસ્થાલક્ષ્ણં।

V અપરં સો ડસ્માકં પાપાન્યપહર્તુ પ્રકાશતૈતદ્ યૂયં જાનીથ, પાપઞ્ચ તસ્મિન્ ન વિદ્યતે।

VI યઃ કશ્ચિત્ તસ્મિન્ તિષ્ઠતિ સ પાપાચારં ન કરોતિ યઃ કશ્ચિત્ પાપાચારં કરોતિ સ તં ન દૃષ્ટવાન્ ન વાવગતવાન્।

VII હે પ્રિયબાલકાઃ, કશ્ચિદ્ યુષ્માકં ભ્રમં ન જનયેત્, યઃ કશ્ચિદ્ ધર્માચારં કરોતિ સ તાદૃગ્ ધાર્મિકો ભવતિ યાદૃક્ સ ધાર્મિકો ડસ્તિ।

VIII યઃ પાપાચારં કરોતિ સ શયતાનાત્ જાતો યતઃ શયતાના આદિતઃ પાપાચારી શયતાનાસ્ય કર્મ્મણાં લોપાર્થમેવેશ્વરસ્ય પુત્રઃ પ્રાકાશત।

IX યઃ કશ્ચિદ્ ઈશ્વરાત્ જાતઃ સ પાપાચારં ન કરોતિ યતસ્તસ્ય વીર્યં તસ્મિન્ તિષ્ઠતિ પાપાચારં કર્તુઞ્ચ ન શક્નોતિ યતઃ સ ઈશ્વરાત્ જાતઃ।

X ઇત્યનેનેશ્વરસ્ય સન્તાના: શયતાનસ્ય ચ સન્તાના વ્યક્તા ભવન્તિ। ય: કશ્ચિદ્ ધર્માચારં ન કરોતિ સ ઈશ્વરાત્ જાતો નહિ યશ્ચ સ્વભ્રાતરિ ન પ્રીયતે સો ડપીશ્વરાત્ જાતો નહિ।

XI યતસ્તસ્ય ચ આદેશ આદિતો યુષ્માભિ: શ્રુત: સ એષ એવ યદ્ અસ્માભિ: પરસ્પરં પ્રેમ કર્તવ્યં।

XII પાપાત્મતો જાતો ય: કાબિલ્ સ્વભ્રાતરં હતવાન્ તત્સદ્દુશૈરસ્માભિ ન ભવિતવ્યં સ કસ્માત્ કારણાત્ તં હતવાન્? તસ્ય કર્માણિ દુષ્ટાનિ તદ્ભ્રાતુશ્ચ કર્માણિ ધર્માણ્યાસન્ ઇતિ કારણાત્।

XIII હે મમ ભ્રાતર:, સંસારો યદિ યુષ્માન્ દ્વેષ્ટિ તર્હિ તદ્ આશ્ચર્યં ન મન્યધ્વાં।

XIV વયં મૃત્યુમ્ ઉત્તીર્ય જીવનં પ્રાપ્તવન્તસ્તદ્ ભ્રાતૃષુ પ્રેમકરણાત્ જાનીમઃ। ભ્રાતરિ યો ન પ્રીયતે સ મૃત્યૌ તિષ્ઠતિ।

XV ય: કશ્ચિત્ સ્વભ્રાતરં દ્વેષ્ટિ સં નરઘાતી કિન્ચાનન્તજીવનં નરઘાતિન: કસ્યાપ્યન્તરે નાવતિષ્ઠતે તદ્ યૂયં જાનીથા।

XVI અસ્માકં કૃતે સ સ્વપ્રાણાંસ્ત્યક્તવાન્ ઇત્યનેન વયં પ્રેમનસ્તત્ત્વમ્ અવગતા:, અપરં ભ્રાતૃણાં કૃતે ડસ્માભિરપિ પ્રાણાસ્ત્યક્તવ્યા:।

XVII સાંસારિકજીવિકાપ્રાપ્તો યો જન: સ્વભ્રાતરં દીનં દૃષ્ટવા તસ્માત્ સ્વીયદયાં રુણદ્ધિ તસ્યાન્તર ઈશ્વરસ્ય પ્રેમ કથં તિષ્ઠેત્?

XVIII હે મમ પ્રિયબાલકા:, વાક્યેન જિહ્વા વાસ્માભિ: પ્રેમ ન કર્તવ્યં કિન્તુ કાર્યેણ સત્યતયા ચૈવા

XIX એતેન વયં યત્ સત્યમતસમ્બન્ધીયાસ્તત્ જાનીમસ્તસ્ય સાક્ષાત્ સ્વાન્ત:કરણાનિ સાન્ત્વયિતું શક્યામશ્ચ।

XX યતો ડસ્મદન્ત:કરણં યદ્યસ્માન્ દૂષયતિ તર્હ્યસ્મદન્ત: કરણાદ્ ઈશ્વરો મહાન્ સર્વજ્ઞશ્ચ।

XXI હે પ્રિયતમા:, અસ્મદન્ત:કરણં યદ્યસ્માન્ ન દૂષયતિ તર્હિ વયમ્ ઈશ્વરસ્ય સાક્ષાત્ પ્રતિભાન્વિતા ભવામઃ।

XXII યચ્ચ પ્રાર્થયામહે તત્ તસ્માત્ પ્રાપ્નુમઃ, યતો વયં તસ્યાજ્ઞા: પાલયામસ્તસ્ય સાક્ષાત્ તુષ્ટિજનકમ્ આચારં કુર્મશ્ચ।

XXIII અપરં તસ્યેયમાજ્ઞા યદ્ વયં પુત્રસ્ય યીશુખ્રીષ્ટસ્ય નામ્નિ વિશ્વસિમસ્તસ્યાજ્ઞાનુસારેણ ચ પરસ્પરં પ્રેમ કુર્મઃ।

XXIV યશ્ચ તસ્યાજ્ઞા: પાલયતિ સ તસ્મિન્ તિષ્ઠતિ તસ્મિન્ સોડપિ તિષ્ઠતિ; સ ચાસ્માન્ યમ્ આત્માનં દત્તવાન્ તસ્માત્ સો ડસ્માસુ તિષ્ઠતીતિ જાનીમઃ।

IV

I હે પ્રિયતમા:, યૂયં સર્વોષ્વાત્મસુ ન વિશ્વસિત કિન્તુ તે ઈશ્વરાત્ જાતા ન વેત્યાત્મન: પરીક્ષધ્વં યતો બહવો મૂષાભવિષ્યદ્વાદિનો જગન્મધ્યમ્ આગતવન્તઃ।

II ઈશ્વરીયો ય આત્મા સ યુષ્માભિરનેન પરિચીયતાં, યીશુ: ખ્રીષ્ટો નરાવતારો ભૂત્વાગત એતદ્ યેન કેનચિદ્ આત્મના સ્વીક્રિયતે સ ઈશ્વરીયઃ।

III કિન્તુ યીશુ: ખ્રીષ્ટો નરાવતારો ભૂત્વાગત એતદ્ યેન કેનચિદ્ આત્મના નાજ્ઞીક્રિયતે સ ઈશ્વરીયો નહિ કિન્તુ ખ્રીષ્ટારેરાત્મા, તેન ચાગન્તવ્યમિતિ યુષ્માભિ: શ્રુતં, સ ચેદાનીમપિ જગતિ વર્તતે।

IV હે બાલકા:, યૂયમ્ ઈશ્વરાત્ જાતાસ્તાન્ જિતવન્તશ્ચ યત: સંસારાધિષ્ઠાનકારિણો ડપિ યુષ્મદધિષ્ઠાનકારી મહાન્।

V તે સંસારાત્ જાતાસ્તતો હેતો: સંસારાદ્ ભાષન્તે સંસારશ્ચ તેષાં વાક્યાનિ ગૃહ્ણાતિ।

VI વયમ્ ઈશ્વરાત્ જાતા:, ઈશ્વરં યો જાનાતિ સોડસ્મદ્વાક્યાનિ ગૃહ્ણાતિ યશ્ચેશ્વરાત્ જાતો નહિ સોડસ્મદ્વાક્યાનિ ન ગૃહ્ણાતિ; અનેન વયં સત્યાત્માનં ભ્રામકાત્માનશ્ચ પરિચિનુમઃ।

VII હે પ્રિયતમા:, વયં પરસ્પરં પ્રેમ કરવામ, યત: પ્રેમ ઈશ્વરાત્ જાયતે, અપરં ય: કશ્ચિત્ પ્રેમ કરોતિ સ ઈશ્વરાત્ જાત ઈશ્વરં વેત્તિ ચ।

VIII ય: પ્રેમ ન કરોતિ સ ઈશ્વરં ન જાનાતિ યત ઈશ્વર: પ્રેમસ્વરૂપઃ।

IX અસ્માસ્વીશ્વરસ્ય પ્રેમૈતેન પ્રાકાશત યત્ સ્વપુત્રેણાસ્મભ્યં જીવનદાનાર્થમ્ ઈશ્વર: સ્વીયમ્ અદ્વિતીયં પુત્રં જગન્મધ્યં પ્રેષિતવાન્।

X વયં યદ્ ઈશ્વરે પ્રીતવન્ત ઇત્યત્ર નહિ કિન્તુ સ યદસ્માસુ પ્રીતવાન્ અસ્મત્પાપાનાં પ્રાયશ્ચિત્તાર્થિ સ્વપુત્રં પ્રેષિતવાંશ્ચેત્યત્ર પ્રેમ સન્તિષ્ઠતો

XI હે પ્રિયતમાઃ, અસ્માસુ યદીશ્વરેણૈતાદૃશં પ્રેમ કૃતં તર્હિ પરસ્પરં પ્રેમ કર્તુમ્ અસ્માકમપ્યુચિતાં

XII ઈશ્વરઃ કદાચ કેનાપિ ન દૃષ્ટઃ યદસ્માભિઃ પરસ્પરં પ્રેમ ક્રિયતે તર્હીશ્વરો ડસ્મન્મધ્યે તિષ્ઠતિ તસ્ય પ્રેમ ચાસ્માસુ સેત્સ્યતે

XIII અસ્મભ્યં તેન સ્વકીયાત્મનોડશો દત્ત ઇત્યનેન વયં યત્ તસ્મિન્ તિષ્ઠામઃ સ ય યદ્ અસ્માસુ તિષ્ઠતીતિ જાનીમઃ।

XIV પિતા જગત્રાતારં પુત્રં પ્રેષિતવાન્ એતદ્ વયં દૃષ્ટવા પ્રમાણયામઃ।

XV યીશુરીશ્વરસ્ય પુત્ર એતદ્ યેનાઙ્ગીક્રિયતે તસ્મિન્ ઈશ્વરસ્તિષ્ઠતિ સ ચેશ્વરે તિષ્ઠતિ।

XVI અસ્માસ્વીશ્વરસ્ય યત્ પ્રેમ વર્તતે તદ્ વયં જ્ઞાતવન્તસ્તસ્મિન્ વિશ્વાસિતવન્તશ્ચા ઈશ્વરઃ પ્રેમસ્વરૂપઃ પ્રેમની યસ્તિષ્ઠતિ સ ઈશ્વરે તિષ્ઠતિ તસ્મિંશ્ચેશ્વરસ્તિષ્ઠતિ।

XVII સ યાદૃશો ડસ્તિ વયમપ્યેતસ્મિન્ જગતિ તાદૃશા ભવામ એતસ્માદ્ વિચારદિને ડસ્માભિ ર્યા પ્રતિભા લભ્યતે સાસ્મત્સમ્બન્ધીયસ્ય પ્રેમ્નઃ સિદ્ધિઃ।

XVIII પ્રેમ્નિ ભીતિર્ન વર્તતે કિન્તુ સિદ્ધં પ્રેમ ભીતિં નિરાકરોતિ યતો ભીતિઃ સયાતનાસ્તિ ભીતો માનવઃ પ્રેમ્નિ સિદ્ધો ન જાતઃ।

XIX અસ્માસુ સ પ્રથમં પ્રીતવાન્ ઇતિ કારણાદ્ વયં તસ્મિન્ પ્રીયામહે।

XX ઈશ્વરે ડહં પ્રીય ઇત્યુક્તવા યઃ કશ્ચિત્ સ્વભ્રાતરં દ્વેષ્ટિ સો ડનૃતવાદી। સ યં દૃષ્ટવાન્ તસ્મિન્ સ્વભ્રાતરિ યદિ ન પ્રીયતે તર્હિ યમ્ ઈશ્વરં ન દૃષ્ટવાન્ કથં તસ્મિન્ પ્રેમ કર્તુ શકનુયાત્?

XXI અત ઈશ્વરે યઃ પ્રીયતે સ સ્વીયભ્રાતર્યપિ પ્રીયતામ્ ઇયમ્ આજ્ઞા તસ્માદ્ અસ્માભિ લ્બધ્યા।

V

I યીશુરભિષિક્તસ્ત્રાતેતિ યઃ કશ્ચિદ્ વિશ્વાસિતિ સ ઈશ્વરાત્ જાતઃ; અપરં યઃ કશ્ચિત્ જનયિતરિ પ્રીયતે સ તસ્માત્ જાતે જને ડપિ પ્રીયતો

II વયમ્ ઈશ્વરસ્ય સન્તાનેષુ પ્રીયામહે તદ્ અનેન જાનીમો યદ્ ઈશ્વરે પ્રીયામહે તસ્યાજ્ઞાઃ પાલયામશ્ચા

III યત ઈશ્વરે યત્ પ્રેમ તત્ તદીયાજ્ઞાપાલનેનાસ્માભિઃ પ્રકાશયિતવ્યં, તસ્યાજ્ઞાશ્ચ કઠોરા ન ભવન્તિ।

IV યતો યઃ કશ્ચિદ્ ઈશ્વરાત્ જાતઃ સ સંસારં જયતિ કિંચાસ્માકં યો વિશ્વાસઃ સ એવાસ્માકં સંસારજયિજયઃ।

V યીશુરીશ્વરસ્ય પુત્ર ઇતિ યો વિશ્વસિતિ તં વિના કોડપરઃ સંસારં જયતિ?

VI સોડભિષિક્તસ્ત્રાતા યીશુસ્તોયરુઘિરાભ્યામ્ આગતઃ કેવલં તોયેન નહિ કિન્તુ તોયરુઘિરાભ્યામ્ આત્મા ય સાક્ષી ભવતિ યત આત્મા સત્યતાસ્વરૂપઃ।

VII યતો હેતોઃ સ્વર્ગે પિતા વાદઃ પવિત્ર આત્મા ય ત્રય ઇમે સાક્ષિણઃ સન્તિ, ત્રય ઇમે ચૈકો ભવન્તિ।

VIII તથા પૃથિવ્યામ્ આત્મા તોયં રુઘિરશ્ચ ત્રીણ્યેતાનિ સાક્ષ્યં દદાતિ તેષાં ત્રયાણામ્ એકત્વં ભવતિ યા

IX માનવાનાં સાક્ષ્યં યદસ્માભિ ગૃહ્યતે તર્હીશ્વરસ્ય સાક્ષ્યં તસ્માદપિ શ્રેષ્ઠં યતઃ સ્વપુત્રમધીશ્વરેણ દત્તં સાક્ષ્યમિદં।

X ઈશ્વરસ્ય પુત્રે યો વિશ્વાસિતિ સ નિજાન્તરે તત્ સાક્ષ્યં ધારયતિ; ઈશ્વરે યો ન વિશ્વસિતિ સ તમ્ અનૃતવાદિનં કરોતિ યત ઈશ્વરઃ સ્વપુત્રમધિ યત્ સાક્ષ્યં દત્તવાન્ તસ્મિન્ સ ન વિશ્વસિતિ।

XI તસ્ય સાક્ષ્યમિદં યદ્ ઈશ્વરો ડસ્મભ્યમ્ અનન્તજીવનં દત્તવાન્ તસ્ય જીવનં તસ્ય પુત્રે વિદ્યતો

XII યઃ પુત્રં ધારયતિ સ જીવનં ધારિયતિ, ઈશ્વરસ્ય પુત્રં યો ન ધારયતિ સ જીવનં ન ધારયતિ।

XIII ઈશ્વરપુત્રસ્ય નામ્નિ યુષ્માન્ પ્રત્યેતાનિ મયા લિખિતાનિ તસ્યાભિપ્રાયો ડયં યદ્ યૂયમ્ અનન્તજીવનપ્રાપ્તા ઇતિ જાનીયાત તસ્યેશ્વરપુત્રસ્ય નામ્નિ વિશ્વસેત યા

XIV તસ્યાન્તિકે ડસ્માકં યા પ્રતિભા ભવતિ તસ્યાઃ કારણમિદં યદ્ વયં યદિ તસ્યાભિમતં કિમપિ તં યાચામહે તર્હિ સો ડસ્માકં વાક્યં શૃણોતિ।

XV સ ચાસ્માકં યત્ કિંચન યાચનં શૃણોતીતિ યદિ જાનીમસ્તર્હિ તસ્માદ્ યાચિતા વરા અસ્માભિઃ પ્રાપ્યન્તે તદપિ જાનીમઃ।

XVI कश्चिद् यद्दि स्वभ्रातरम् अमृत्युञ्जनकं पापं कुर्वन्तं पश्यति तर्हि स प्रार्थनां करोतु तेनेश्वरस्तस्मै ज्ञानं दास्यति, अर्थतो मृत्युञ्जनकं पापं येन नाकारितस्मै किन्तु मृत्युञ्जनकम् अेकं पापम् आस्ते तदधि तेन प्रार्थना क्रियतामित्युक्तं न वदामि।

XVII सर्व्व अेवाधर्मः पापं किन्तु सर्व्वपापं मृत्युञ्जनकं नहि।

XVIII य ईश्वरात् जातः स पापायारं न करोति किन्त्वीश्वरात् जातो ज्ञः स्वं रक्षति तस्मात् स पापात्मा तं न स्पृशतीति वयं जानीमः।

XIX वयम् ईश्वरात् जाताः किन्तु कृत्स्नः संसारः पापात्मनो वशं गतो ऽस्तीति जानीमः।

XX अपरम् ईश्वरस्य पुत्र आगतवान् वयञ्च यया तस्य सत्यमयस्य ज्ञानं प्राप्नुयामस्तादृशीं धियम् अस्मभ्यं दत्तवान् इति जानीमस्तस्मिन् सत्यमये ऽर्थतस्तस्य पुत्रे यीशुप्रीष्टे तिष्ठामश्च; स अेव सत्यमय ईश्वरो ऽनन्तज्ञानस्वरूपश्चास्ति।

XXI हे प्रियबालकाः, यूयं देवमूर्तिभ्यः स्वान् रक्षता आमेन्।

२ योडनः पत्रं

- I डे अबिरुयिते कुरिये, त्वां तव पुत्रांश्च प्रति प्रायीनोऽहं पत्रं लिभामि।
- II सत्यमताद् युष्मासु मम प्रेमास्ति केवलं मम नहि किन्तु सत्यमतज्ञानां सर्वेषामेवा यतः सत्यमतम् अस्मासु तिष्ठत्यनन्तकालं यावद्यास्मासु स्थास्यति।
- III पितुरीश्वरात् तत्पितुः पुत्रात् प्रभो यीशुप्रीष्टाय प्राप्यो ऽनुग्रहः कृपा शान्तिश्च सत्यताप्रेमभ्यां सार्द्धं युष्मान् अघितिष्ठतु।
- IV वयं पितृतो याम् आज्ञां प्राप्तवन्तस्तदनुसारेण तव केचिद् आत्मजाः सत्यमतम् आयरन्त्येतस्य प्रमाणं प्राप्याहं भृशम् आनन्दितवान्।
- V साम्प्रतञ्च डे कुरिये, नवीनां कश्चिद् आज्ञां न लिभन्नहम् आदितो लब्धाम् आज्ञां लिभन् त्वाम् एहं विनये यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्तव्यं।
- VI अपरं प्रेमैतेन प्रकाशते यद् वयं तस्याज्ञा आचरेमा आदितो युष्माभि र्या श्रुता सेयम् आज्ञा सा य युष्माभिरायरितव्या।
- VII यतो बडवः प्रवञ्चका जगत्प्रविश्य यीशुप्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत एतत् नाङ्गीकुर्वन्ति स एव प्रवञ्चकः प्रीष्टारिश्चास्ति।
- VIII अस्माकं श्रमो यत् पण्डश्रमो न भवेत् किन्तु सम्पूर्णा वेतनमस्माभि र्वत्येत तदर्थं स्वानधि सावधाना भवतः।
- IX यः कश्चिद् विपथगामी भूत्वा प्रीष्टस्य शिक्षायां न तिष्ठति स ईश्वरं न धारयति प्रीष्टस्य शिक्षायां यस्तिष्ठति स पितरं पुत्रञ्च धारयति।
- X यः कश्चिद् युष्मत्सन्निधिमागच्छन् शिक्षामेनां नानयति स युष्माभिः स्ववेश्मनि न गृह्यतां तव मङ्गलं भूयादिति वागपि तस्मै न कथ्यतां।
- XI यतस्तव मङ्गलं भूयादिति वाचं यः कश्चित् तस्मै कथयति स तस्य दुष्कर्म्मणाम् अंशी भवति।
- XII युष्मान् प्रति मया बडूनि लेपितव्यानि किन्तु पत्रमसीभ्यां तत् कर्तुं नेच्छामि, यतो ऽस्माकम् आनन्दो यथा सम्पूर्णां भविष्यति तथा युष्मत्समीपमुपस्थायाहं सम्मुभीभूय युष्माभिः सम्भाषिष्य एति प्रत्याशा ममास्ते।
- XIII तवाभिरुयिताया भगिन्या बालकास्त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति आमेन्।

3 યોહન: પત્ર

- I પ્રાચીનો ડહં સત્યમતાદ્ યસ્મિન્ પ્રીયે તં પ્રિયતમં ગાયં પ્રતિ પત્રં લિખામિ
- II હે પ્રિય, તવાત્મા યાદૃક્ શુભાન્વિતસ્તાદૃક્ સર્વવિષયે તવ શુભં સ્વાસ્થ્યઞ્ચ ભૂયાત્!
- III ભ્રાતૃભિરાગત્ય તવ સત્યમતસ્યાર્થતસ્ત્વં કીદૃક્ સત્યમતમાચરસ્યેતસ્ય સાક્ષ્યે દત્તે મમ મહાનન્દો જાતઃ!
- IV મમ સન્તાના: સત્યમતમાચરન્તીતિવાર્તાતો મમ ય આનન્દો જાયતે તતો મહતરો નાસ્તિ!
- V હે પ્રિય, ભ્રાતૃન્ પ્રતિ વિશેષતસ્તાન્ વિદેશિનો ભ્રાતૃન્ પ્રતિ ત્વયા યદ્યત્ કૃતં તત્ સર્વં વિશ્વાસિનો યોગ્યં
- VI તે ય સમિતે: સાક્ષાત્ તવ પ્રમ્ન: પ્રમાણં દત્તવન્ત:, અપરમ્ ઈશ્વરયોગ્યરૂપેણ તાન્ પ્રસ્થાપયતા ત્વયા સત્કર્મ્ કારિષ્યતે!
- VII યતસ્તે તસ્ય નામ્ના યાત્રાં વિધાય ભિન્નજાતીયેભ્ય: કિમપિ ન ગૃહીતવન્તઃ!
- VIII તસ્માદ્ વયં યત્ સત્યમતસ્ય સહાયા ભવેમ તદર્થમેતાદૃશા લોકા અસ્માભિરનુગ્રહીતવ્યાઃ!
- IX સમિતિં પ્રત્યહં પત્રં લિખિતવાન્ કિન્તુ તેષાં મધ્યે યો દિયત્રિક્કિ: પ્રધાનાયતે સો ડસ્માન્ ન ગૃહ્ણાતિ!
- X અતો ડહં યદોપસ્થાસ્યામિ તદા તેન યદ્યત્ ક્રિયતે તત્ સર્વં તં સ્મારયિષ્યામિ, યત: સ દુર્વાક્યૈરસ્માન્ અપવદતિ, તેનાપિ તૃપ્તિં ન ગત્વા સ્વયમપિ ભ્રાતૃન્ નાનુગૃહ્ણાતિ યે યાનુગ્રહીતુમિચ્છન્તિ તાન્ સમિતિતો ડપિ બહિષ્કરોતિ!
- XI હે પ્રિય, ત્વયા દુષ્કર્મ્ નાનુક્રિયતાં કિન્તુ સત્કર્મ્ભૈવા ય: સત્કર્મ્ભાચારી સ ઈશ્વરાત્ જાત:, યો દુષ્કર્મ્ભાચારી સ ઈશ્વરં ન દૃષ્ટવાન્!
- XII દીમીત્રિયસ્ય પક્ષે સર્વૈ: સાક્ષ્યમ્ અદાયિ વિશેષત: સત્યમતેનાપિ, વયમપિ તત્પક્ષે સાક્ષ્યં દદ્મઃ, અસ્માકઞ્ચ સાક્ષ્યં સત્યમેવેતિ યૂયં જાનીથા!
- XIII ત્વાં પ્રતિ મયા બહૂનિ લેખિતવ્યાનિ કિન્તુ મસીલેખનીભ્યાં લેખિતું નેચ્છામિ!
- XIV અચિરેણ ત્વાં દ્રક્ષ્યામીતિ મમ પ્રત્યાશાસ્તે તદાવાં સમ્મુખીભૂય પરસ્પરં સમ્ભાષિષ્યાવહં!
- XV તવ શાન્તિ ભૂયાત્! અસ્માકં મિત્રાણિ ત્વાં નમસ્કારં જ્ઞાપયન્તિ ત્વમધ્યેકૈકસ્ય નામ પ્રોચ્ય મિત્રેભ્યો નમસ્કુરા ઇતિ!

यिडूदाः पत्रं

I यीशुप्रीष्टस्य दासो याकूबो भ्राता यिडूदास्तातेनेश्वरेण पवित्रीकृतान् यीशुप्रीष्टेन रक्षितांश्चाडूतान् लोकां प्रति पत्रं लिखति।

II कृपा शान्तिः प्रेम य बाडुव्यरूपेण युष्मास्वधितिष्ठतु।

III हे प्रियाः, साधारणपरित्राणमधि युष्मान् प्रति लेषितुं मम बडुयत्ने जाते पूर्वकाले पवित्रलोकेषु समर्पितो यो धर्मस्तदर्थं यूयं प्राणव्ययेनापि सयेष्टा भवतेति विनयार्थं युष्मान् प्रति पत्रलेखनमावश्यकम् अमन्ये।

IV यस्माद् अेतद्रूपदण्डप्राप्तये पूर्व लिखिताः केयिञ्जना अस्मान् उपसृप्तवन्तः, ते ऽधार्मिकलोका अस्माकम् ईश्वरस्यानुग्रहं ध्वञ्जकृत्य लम्पटताम् आचरन्ति, अद्वितीयो ऽधिपति यो ऽस्माकं प्रभु यीशुप्रीष्टस्तं नाङ्गीकुर्वन्ति।

V तस्माद् यूयं पुरा यद् अवगतास्तत् पुनर्युष्मान् स्मारयितुम् ईच्छामि, कुलतः प्रभुरेककृत्यः स्वप्रजा मिसरदेशाद् उदधार यत् ततः परम् अविश्वासिनो व्यनाशयत्।

VI ये य स्वर्गदूताः स्वीयकर्तृत्वपटे न स्थित्वा स्ववासस्थानं परित्यक्तवन्तस्तान् स महादिनस्य विचारार्थम् अन्धकारमये ऽधःस्थाने सदास्थायिभिर्बन्धनैरबध्नात्।

VII अपरं सिदोमम् अमोरा तन्निकटस्थनगराणि यैतेषां निवासिनस्तत्समग्रं व्यभियारं कृतवन्तो विषममैथुनस्य येष्टया विपथं गतवन्तश्च तस्मात् तान्यपि दृष्टान्तस्वर्पाणि भूत्वा सदातनवह्निना दण्डं भुञ्जते।

VIII तथैवमे स्वप्नाचारिणोऽपि स्वशरीराणि कलङ्कयन्ति राजाधीनतां न स्वीकुर्वन्त्युग्र्यपदस्थान् निन्दन्ति य।

IX किन्तु प्रधानदिव्यदूतो भीषायेलो यदा मूससो देहे शयतानेन विवदमानः समभाषत तदा तिस्मन् निन्दाज्ञं दण्डं समर्पयितुं साडसं न कृत्वाकथयत् प्रभुस्त्वां भर्त्सयतां।

X किन्त्वमे यन्न बुध्यन्ते तन्निन्दन्ति यग्र्य निर्वर्द्धपशव एवेन्द्रियैरवगच्छन्ति तेन नश्यन्ति।

XI तान् धिक्, ते काबिलो मार्गं चरन्ति पारितोषिकस्याशातो बिलियमो भ्रान्तिमनुधावन्ति कोरडस्य दुर्मुपत्वेन विनश्यन्ति य।

XII युष्माकं प्रेमभोज्येषु ते विघ्नजनका भवन्ति, आत्मभरयश्च भूत्वा निर्लज्जया युष्माभिः साद्धं भुञ्जते ते वायुभिश्चाविता निस्तोयमेघा डेभन्तकालिका निष्कृवा द्विभृता उन्मूलिता वृक्षाः,

XIII स्वकीयलज्जङ्कैणोद्भ्रमकाः प्रयासाः सामुद्रतरङ्गाः सदाकालं यावत् धोरतिमिरभागीनि भ्रमणकारीणि नक्षत्राणि य भवन्ति।

XIV आदमतः सप्तमः पुरुषो यो डनोकः स तानुद्दिश्य भविष्यद्वाक्यमिदं कथितवान्, यथा, पश्य स्वकीयपुण्यानाम् अयुतैर्विष्टितः प्रभुः।

XV सर्वान् प्रति विचाराज्ञासाधनायागमिष्यति। तदा याधार्मिकाः सर्वे जाता यैरपराधिनः। विधर्मकर्माणां तेषां सर्वेषामेव कारणात्। तथा तद्वैपरीत्येनाप्यधर्माचारिपापिनां। उक्तकठोरवाक्यानां सर्वेषामपि कारणात्। परमेशेन द्रोषित्वं तेषां प्रकाशयिष्यते।

XVI ते वाक्कलडकारिणः स्वभाग्यनिन्दकाः स्वेच्छाचारिणो धर्पवादिमुष्पविशिष्टा लाभार्थं मनुष्यस्तावकाश्च सन्ति।

XVII किन्तु हे प्रियतमाः, अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितै र्यद् वाक्यं पूर्व युष्मभ्यं कथितं तत् स्मरत,

XVIII कुलतः शेषसमये स्वेच्छातो ऽधर्माचारिणो निन्दका उपस्थास्यन्तीति।

XIX अते लोकाः स्वान् पृथक् कुर्वन्तः सांसारिका आत्मडीनाश्च सन्ति।

XX किन्तु हे प्रियतमाः, यूयं स्वेषाम् अतिपवित्रविश्वासे निरयीयमानाः पवित्रेणात्मना प्रार्थनां कुर्वन्त

XXI ईश्वरस्य प्रेम्ना स्वान् रक्षत, अनन्तज्जवनाय यास्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य कृपां प्रतीक्षध्वं।

XXII अपरं यूयं विविच्य कांश्चिद् अनुकम्पध्वं

XXIII कांश्चिद् अश्रित उद्धृत्य त्वयं प्रदृश्य रक्षत, शारीरिकत्वावेन कलङ्कितं वस्त्रमपि ऋतीयध्वं

XXIV अपरञ्च युष्मान् स्पलनाद् रक्षितुम् उल्लासेन स्वीयतेजसः साक्षात् निर्दोषान् स्थापयितुञ्च
समर्थो

XXV यो ऽस्माकम् अद्वितीयस्त्राणकृत्ता सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं मङ्गिमा पराक्रमः कर्तृत्वञ्चेदानीम्
अनन्तकालं यावद् भूयात् आमेन्

प्रकाशितं भविष्यद्वाक्यं

I यत् प्रकाशितं वाक्यम् ईश्वरः स्वदासानां निकटं शीघ्रमुपस्थास्यन्तीनां घटनानां दर्शनार्थं यीशुप्रीष्टे समर्पितवान् तत् स स्वीयदूतं प्रेष्य निजसेवकं योढनं ज्ञापितवान्।

II स येभ्यश्च वाक्ये प्रीष्टस्य साक्ष्ये य यद्यद् दृष्टवान् तस्य प्रमाणं दत्तवान्।

III अेतस्य भविष्यद्दत्तग्रन्थस्य वाक्यानां पाठकः श्रोतारश्च तन्मध्ये लिखिताज्ञाग्राहिएश्वर धन्या यतः स कालः सन्निकटः।

IV योढन् आशियादेशस्थाः सप्त समितीः प्रति पत्रं लिखति यो वर्तमानो भूतो भविष्यंश्च ये य सप्तात्मानस्तस्य सिंहासनस्य सम्मुखे तिष्ठन्ति

V यश्च यीशुप्रीष्टो विश्वस्तः साक्षी मृतानां मध्ये प्रथमजतो भूमण्डलस्थराजानाम् अधिपतिश्च भवति, अेतैभ्यो ऽनुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां।

VI यो ऽस्मासु प्रीतवान् स्वरुधिरेषास्मान् स्वपापेभ्यः प्रक्षालितवान् तस्य पितुरीश्वरस्य याजकान् कृत्वास्मान् राजवर्गं नियुक्तवांश्च तस्मिन् मर्दिमा पराक्रमानन्तकालं यावद् वर्ततां। आमेन्।

VII पश्यत स भेदैरागच्छति तेनैकैकस्य यक्षुस्तं द्रक्ष्यति ये य तं विद्धवन्तस्ते ऽपि तं विलोकिष्यन्ते तस्य कृते पृथिवीस्थाः सर्वे वंशा विलपिष्यन्ति सत्यम् आमेन्।

VIII वर्तमानो भूतो भविष्यंश्च यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरः स गदति, अडमेव कः क्षत्रार्थत आदिरन्तश्च।

IX युष्माकं भ्राता यीशुप्रीष्टस्य क्लेशराज्यतितीक्षाणां सडभागी याडं योढन् ईश्वरस्य वाक्यडेतो र्यीशुप्रीष्टस्य साक्ष्यडेतोश्च पात्मनामक उपद्वीप आसां।

X तत्र प्रभो िने आत्मनाविष्टो ऽडं स्वपश्चात् तूरीध्वनिवत् मडारवम् अश्रौषं,

XI तेनोक्तम्, अडं कः क्षत्रार्थत आदिरन्तश्च त्वं यद् द्रक्ष्यसि तद् ग्रन्थे लिखित्वाशियादेशस्थानां सप्त समितीनां समीपम् ऽडिषं स्मुर्णां थुयातीरां सार्दिं डिलादिड्डियां लायडीकेयाञ्च प्रेषया

XII ततो मया सम्भाषमाणस्य कस्य रवः श्रूयते तद्दर्शनार्थं मुषं परावर्तितं तत् परावर्त्य स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षा दृष्टाः।

XIII तेषां सप्त दीपवृक्षाणां मध्ये दीर्घपरिच्छदपरिडितः सुवर्णशूडुभलेन वेष्टितवक्षश्च मनुष्यपुत्राकृतिरेको जन्स्तिष्ठति,

XIV तस्य शिरः केशश्च श्वेतमेषलोमानीव डिमवत् श्रेतौ लोयने वह्निशिषासमे

XV यरणी वह्निकुण्डतापितसुपित्तलसदृशौ रवश्च बडुतोयानां रवतुल्यः।

XVI तस्य दक्षिणडस्ते सप्त तारा विद्यन्ते वक्रत्राय तीक्ष्णो द्विधारः षड्गो निर्गच्छति मुषमण्डलञ्च स्वतेजसा देदीप्यमानस्य सूर्यस्य सदृशं।

XVII तं दृष्ट्वाडं मृतकल्पस्तय्यरणो पतितस्ततः स्वदक्षिणकरं मयि निधाय तेनोक्तम् मा लैषीः, अडम् आदिरन्तश्च।

XVIII अडम् अमरस्तथापि मृतवान् किन्तु पश्याडम् अनन्तकालं यावत् ञ्णवामि आमेन्। मृत्योः परलोकस्य य कुञ्जिका मम डस्तगताः।

XIX अतो यद् भवति यय्येतः परं भविष्यति त्वया दृष्टं तत् सर्वं लिष्यतां।

XX मम दक्षिणडस्ते स्थिता याः सप्त तारा ये य स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षास्त्वया दृष्टास्तत्तात्पर्यमिडं ताः सप्त ताराः सप्त समितीनां दूताः सुवर्णमयाः सप्त दीपवृक्षाश्च सप्त समितयः सन्ति।

II

I ऽडिषस्थसमिते दूतं प्रति त्वम् ऽडं लिषः, यो दक्षिणकरेण सप्त तारा धारयति सप्तानां सुवर्णदीपवृक्षाणां मध्ये गमनागमने करोति य तेनेडम् उच्यते।

II तव डियाः श्रमः सडिष्युता य मम गोयराः, त्वं दृष्टान् सोढुं न शक्नोषि ये य प्रेरिता न सन्तः स्वान् प्रेरितान् वदन्ति त्वं तान् परीक्ष्य मृषाभाषिणो विज्ञातवान्,

III अपरं त्वं तितिक्षां विदधासि मम नामार्थं बडु सोढवानसि तथापि न पर्यडलाभ्यस्तदपि ज्ञानामि

IV किञ्च तव विरुद्धं मयैतत् वक्तव्यं यत् तव प्रथमं प्रेम त्वया व्यङ्गीयता

V अतः कुतः पतितोऽसि तत् स्मृत्वा मनः परावर्त्य पूर्व्यायुक्त्याः कुरु न येत् त्वया मनसि न परिवर्तिते ऽहं तूर्णम् आगत्य तव दीपवक्षं स्वस्थानाद् अपसारयिष्यामि

VI तथापि तवेषु गुणो विद्यते यत् नीडलायतीयलोकानां याः क्रिया अहम् ऋतीये तास्त्वमपि ऋतीयमे

VII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो जनो जयति तस्मा अहम् ईश्वरस्थारामस्थज्वनतरोः इलं भोक्तुं दास्यामि

VIII अपरं स्मृत्वास्थसमिते दूतं प्रतीदं लिपः; य आदिरन्तश्च यो मृतवान् पुनर्ज्वितवांश्च तेनेदम् उच्यते,

IX तव क्रियाः क्लेशो दैन्यञ्च मम गोयराः किन्तु त्वं धनवानसि ये य विडूदीया न सन्तः शयतानस्य समाजाः सन्ति तथापि स्वान् विडूदीयान् वदन्ति तेषां निन्दाभय्यं ज्ञानामि

X त्वया यो यः क्लेशः सोढव्यस्तस्मात् मा लैषीः पश्य शयतानो युष्माकं परीक्षार्थं कांश्चित् कारायां निक्षेप्यति दश दिनानि यावत् क्लेशो युष्मासु वर्त्तिष्यते या त्वं मृत्युपर्यन्तं विश्वास्यो भव तेनाहं ज्वनकिरीटं तुभ्यं दास्यामि

XI यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो जयति स द्वितीयमृत्युना न हिंसिष्यते।

XII अपरं पगाभस्थसमिते दूतं प्रतीदं लिपः, यस्तीक्ष्णं द्विधारं पर्झं धारयति स अवे लाषते।

XIII तव क्रिया मम गोयराः, यत्र शयतानस्य सिंहासनं तत्रैव त्वं वससि तदपि ज्ञानामि त्वं मम नाम धारयसि मद्भक्तोरस्वीकारस्त्वया न कुतो मम विश्वास्यसाक्षिण आन्तिपाः समये ऽपि न कुतः। स तु युष्मन्मध्ये ऽघानि यतः शयतानस्तत्रैव निवसति।

XIV तथापि तव विरुद्धं मम किञ्चिद् वक्तव्यं यतो देवप्रसादादनाय परदारगमनाय येस्रायेलः सन्तानानां सम्भुप उन्माथं स्थापयितुं बालाक् येनाशिक्ष्यत तस्य बिलियमः शिक्षावलम्बिनस्तव केयित् जनास्तत्र सन्ति।

XV तथा नीडलायतीयानां शिक्षावलम्बिनस्तव केयित् जना अपि सन्ति तदेवाहम् ऋतीये।

XVI अतो डेतोस्त्वं मनः परिवर्त्य न येदहं त्वरया तव समीपमुपस्थाप्य मद्भक्तस्थपर्झेन तैः सह योत्स्यामि।

XVII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो जनो जयति तस्मा

अहं गुप्तमानां भोक्तुं दास्यामि शुभ्रप्रस्तरमपि तस्मै दास्यामि तत्र प्रस्तरं नूतनं नाम लिपितं तस्य ग्रीतारं विना नान्येन केनाप्यवगम्यते।

XVIII अपरं थुयातीरस्थसमिते दूतं प्रतीदं लिपः। यस्य लोयने वल्लिशिपासदृशे यरणौ य सुपित्तलसङ्काशौ स ईश्वरपुत्रो लाषते,

XIX तव क्रियाः प्रेम विश्वासः परिचर्या सडिष्णुता य मम गोयराः, तव प्रथमक्रियाभ्यः शेषक्रियाः श्रेष्ठास्तदपि ज्ञानामि।

XX तथापि तव विरुद्धं मया किञ्चिद् वक्तव्यं यतो या ईषेबलनामिका योषित् स्वां लविष्यद्वादिनीं मन्यते वेश्यागमनाय देवप्रसादाशानाय य मम दासान् शिक्षयति भ्रामयति य सा त्वया न निवार्यते।

XXI अहं मनःपरिवर्तनाय तस्यै समयं दत्तवान् किन्तु सा स्वीयवेश्याक्रियातो मनःपरिवर्तयितुं नाभिलषति।

XXII पश्याहं तां शय्यायां निक्षेप्यामि, ये तया साह्रं व्यभिचारं कुर्वन्ति ते यदि स्वक्रियाभ्यो मनांसि न परावर्तयन्ति तर्हि तानपि मडाकलेशे निक्षेप्यामि।

XXIII तस्याः सन्तानांश्च मृत्युना लनिष्यामि तेनाहम् अन्तःकरणानां मनसाञ्चानुसन्धानकारी युष्माकमेकैकस्मै य स्वक्रियायां इलं मया दातव्यमिति सर्वाः समितयो ज्ञास्यन्ति।

XXIV अपरम् अवशिष्टान् थुयातीरस्थलोकान् अर्थतो यावन्तस्तां शिक्षां न धारयन्ति ये य कैश्चित् शयतानस्य गम्भीरार्था उच्यन्ते तान् ये नावगतवन्तस्तानहं वदामि युष्मासु कमप्यपरं भारं नारोपयिष्यामि;

XXV किन्तु यद् युष्माकं विद्यते तत् ममागमनं यावद् धारयत।

XXVI यो जनो जयति शेषपर्यन्तं मम क्रियाः पालयति य तस्मा अहम् अन्यज्जातीयानाम् आधिपत्यं दास्यामि;

XXVII पितृतो मया यद्धत् कर्तृत्वं लब्धं तद्धत् सो ऽपि लौढदण्डेन तान् यारयिष्यति तेन मूढाङ्गनानीव ते शूर्पा भविष्यन्ति।

XXVIII अपरम् अहं तस्मै प्रभातीयताराम् अपि दास्यामि।

XXIX यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

III

I अपरं सार्द्धिस्थसमिते द्रुतं प्रतीदं लिप, यो ङन ईश्वरस्य सप्तात्मनः सप्त ताराश्च धारयति स अेव भाषते, तव क्रिया मम गोयराः, त्वं ङ्णवदाभ्यो ऽसि तथापि मृतो ऽसि तदपि ङ्गनामि।

II प्रबुद्धो भव, अवशिष्टं यद्यत् मृतकलवं तदपि सबलीकुरु यत् ईश्वरस्य साक्षात् तव कर्माणि न सिद्धानीति प्रमाणां मया प्राप्तं।

III अतः कीदृशीं शिक्षां लब्धवान् श्रुतवाश्चासि तत् स्मरन् तां पालय स्वमनः परिवर्तय या येत् प्रबुद्धो न भवेस्तर्ह्यहं स्तेन एव तव समीपम् उपस्थास्यामि किञ्च कस्मिन् दण्डे उपस्थास्यामि तत्र ङ्गस्थसि।

IV तथापि यैः स्ववासांसि न कलङ्कितानि तादृशाः कतिपयलोकाः सार्द्धिनगरे ऽपि तव विद्यन्ते ते शुभ्रपरिच्छदं भ्रम सङ्गे गमनागमने करिष्यन्ति यतस्ते योग्याः।

V यो ङनो ङयति स शुभ्रपरिच्छदं परिधापयिष्यन्ते, अहञ्च ङ्णवनग्रन्थात् तस्य नाम नान्तर्धापयिष्यामि किन्तु मत्पितुः साक्षात् तस्य दूतानां साक्षात् तस्य नाम स्वीकरिष्यामि।

VI यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

VII अपरञ्च इवादिद्विङ्ग्यास्थसमिते द्रुतं प्रतीदं लिप, यः पवित्रः सत्यमयश्चास्ति दायुदः कुञ्जिकां धारयति य येन मोयिते ऽपरः कोऽपि न रुणद्धि रुद्धे यापरः कोऽपि न मोययति स अेव भाषते।

VIII तव क्रिया मम गोयराः पश्य तव समीपे ऽहं मुक्तं द्वारं स्थापितवान् तत् केनापि रोद्धुं न शक्यते यतस्तवाल्पं बलमास्ते तथापि त्वं मम वाक्यं पालितवान् मम नाम्नो ऽस्वीकारं न कृतवांश्च।

IX पश्य यिद्धूदीया न सन्तो ये मृषावादिनः स्वान् यिद्धूदीयान् वदन्ति तेषां शयतानसमाङ्गयानां कांश्चिद् अहम् आनेष्यामि पश्य ते मदाज्ञात आगत्य तव यरणयोः प्रणयन्ति त्वञ्च मम प्रियो ऽसीति ङ्गस्थन्ति।

X त्वं मम सङ्घिषुतासूयकं वाक्यं रक्षितवानसि तत्कारणात् पृथिवीनिवासिनां परीक्षार्थं कृत्स्नं ङगद् येनागामिपरीक्षादिनेनाहमिष्यते तस्माद् अहमपि त्वां रक्षिष्यामि।

XI पश्य मया शीघ्रम् आगन्तव्यं तव यदस्ति तत् धारय को ऽपि तव किरौटे नापडरतु।

XII यो ङनो ङयति तमहं मदीश्वरस्य मन्दिरे स्तम्भं कृत्वा स्थापयिष्यामि स पुन न निर्गमिष्यति। अपरञ्च तस्मिन् मदीश्वरस्य नाम मदीश्वरस्य पुर्या अपि नाम अर्थतो या नवीना यिज्ञानम् पुरी स्वर्गात् मदीश्वरस्य समीपाद् अवरोक्षयति तस्या नाम ममापि नूतनं नाम लेभिष्यामि।

XIII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

XIV अपरञ्च लायदिकेयास्थसमिते द्रुतं प्रतीदं लिप, य आमेन् अर्थतो विश्वास्यः सत्यमयश्च साक्षी, ईश्वरस्य सृष्टेरादिश्चास्ति स अेव भाषते।

XV तव क्रिया मम गोयराः त्वं शीतो नासि तप्तो ऽपि नासीति ङ्गनामि।

XVI तव शीतत्वं तप्तत्वं वा वरं भवेत्, शीतो न भूत्वा तप्तो ऽपि न भूत्वा त्वमेवम्भूतः कदूषो ऽसि तत्कारणाद् अहं स्वमुष्णात् त्वाम् उद्धमिष्यामि।

XVII अहं धनी समृद्धश्चास्मि मम कस्याप्यभावो न भवतीति त्वं वदसि किन्तु त्वमेव दुःभार्तो दुर्गतो दरिद्रो ऽन्धो नञ्चास्ति तत् त्वया नावगम्यते।

XVIII त्वं यद् धनी भवेस्तदर्थं मत्तो वह्नौ तापितं सुवर्णं कीर्णीळि नग्रत्वात् तव लङ्गञ्च यत्र प्रकाशेत तदर्थं परिधानाय मत्तः शुभ्रवासांसि कीर्णीळि यच्च तव दृष्टिः प्रसन्ना भवेत् तदर्थं यक्षुर्लेपनायाञ्जनं मत्तः कीर्णीळीति मम मन्त्रेण।

XIX येष्वहं प्रीये तान् सर्वान् भर्त्सयामि शास्मि य, अतस्त्वम् उधमं विधाय मनः परिवर्तय।

XX पश्याहं द्वारि तिष्ठन् तद् आहन्मि यदि कश्चित् मम रवं श्रुत्वा द्वारं मोययति तर्ह्यहं तस्य सन्निधिं प्रविश्य तेन सार्द्धं भोक्ष्ये सो ऽपि मया सार्द्धं भोक्ष्यते।

XXI अपरमहं यथा ङितवान् मम पित्रा य सड तस्य सिंहासन उपविष्टश्चास्मि, तथा यो ज्ञनो ज्यति तमहं मया सार्द्धं मत्सिंहासन उपवेशयिष्यामि।

XXII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानम् आत्मनः कथां शृणोतु।

IV

I ततः परं मया दृष्टिपातं कृत्वा स्वर्गे मुक्तं द्वारम् अकं दृष्टं मया सडभाषमाणस्य य यस्य तूरीवाद्यतुल्यो रवः पूर्वं श्रुतः स माम् अवोयत् स्थानमेतद् आरोडय, एतः परं येन येन लवितव्यं तदहं त्वां दर्शयिष्ये।

II तेनाहं तत्क्षणाद् आत्माविष्टो भूत्वा ऽपश्यं स्वर्गे सिंहासनमेकं स्थापितं तत्र सिंहासने अेको ज्ञन उपविष्टो ऽस्ति।

III सिंहासने उपविष्टस्य तस्य ज्ञनस्य ३५ सूर्यकान्तमणोः प्रवालस्य य तुल्यं तत् सिंहासनञ्च मरकतमणिवद्रूपविशिष्टेन मेघधनुषा वेष्टितं।

IV तस्य सिंहासने यतुर्दक्षु यतुर्विशतिसिंहासनानि तिष्ठन्ति तेषु सिंहासनेषु यतुर्विशति प्राचीनलोका उपविष्टास्ते शुभ्रवासःपरिडितास्तेषां शिरांसि य सुवर्णकिरीटैर्भूषितानि।

V तस्य सिंहासनस्य मध्यात् तडितो रवाः स्तनितानि य निर्गच्छन्ति सिंहासनस्यान्तिके य सप्त दीपा ज्वलन्ति त ईश्वरस्य सप्तात्मानः।

VI अपरं सिंहासनस्यान्तिके स्फटिकतुल्यः कायमयो जलाशयो विद्यते, अपरम् अग्रतः पश्चात्स्य बडुयक्षुम्भन्तश्चत्वारः प्राणिनः सिंहासनस्य मध्ये यतुर्दक्षु य विद्यन्ते।

VII तेषां प्रथमः प्राणी सिंहाकारो द्वितीयः प्राणी गोवात्साकारस्तृतीयः प्राणी मनुष्यवद्भेदनविशिष्टश्चतुर्थश्च प्राणी उडुयमानकुत्तरोपमः।

VIII तेषां यतुर्णाम् अेकैकस्य प्राणिनः षट् पक्षाः सन्ति ते य सवर्णेष्वभ्यन्तरे य बडुयक्षुर्विशिष्टाः, ते दिवानिशं न विश्राम्य गदन्ति पवित्रः पवित्रः पवित्रः सर्वशक्तिमान् वर्तमानो भूतो भविष्यंश्च प्रभुः परमेश्वरः।

IX एतथं तैः प्राणिभिस्तस्यानन्तशुविनः सिंहासनोपविष्टस्य ज्ञनस्य प्रभावे गौरवे धन्यवादे य प्रकीर्तिते।

X ते यतुर्विशतिप्राचीना अपि तस्य सिंहासनोपविष्टस्यान्तिके प्रणिनत्य तम् अनन्तशुविनं प्रणमन्ति स्वीयकिरीटांश्च सिंहासनस्यान्तिके निक्षिप्य वदन्ति,

XI हे प्रभो ईश्वरस्यमाकं प्रभावं गौरवं अंवां त्वमेवार्हसि सम्प्राप्तुं यत् सर्वं ससृजे त्वया। तवाभिलाषतश्चैव सर्वं सम्भूय निर्भमे।

V

I अनन्तरं तस्य सिंहासनोपविष्टज्ञनस्य दक्षिणस्ते ऽन्तर्बहिश्च लिपितं पत्रमेकं मया दृष्टं तत् सप्तमुद्राभिरङ्कितं।

II तत्पश्चाद् अेको अलवान् दूतो दृष्टः स उच्यैः स्वरेण वायमिमां घोषयति कः पत्रमेतद् विवरीतुं तम्मुद्रा मोययितुञ्चार्हति?

III किन्तु स्वर्गमर्त्यपातालेषु तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्च कस्यापि सामर्थ्यं नाभवत्।

IV अतो यस्तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्चार्हति तादृशज्ञनस्याभावाद् अहं बडु रोदितवान्।

V किन्तु तेषां प्राचीनानाम् अेको ज्ञनो मामवदत् मा रोदीः पश्य यो यिडुदावंशीयः सिंहा दायूदो मूलस्वरूपश्चास्ति स पत्रस्य तस्य सप्तमुद्राणाञ्च मोयनाय प्रभूतवान्।

VI अपरं सिंहासनस्य यतुर्णां प्राणिनां प्राचीनवर्गस्य य मध्य अेको मेषशावको मया दृष्टः स छेदित एव तस्य सप्तशुङ्गाणि सप्तलौयनानि य सन्ति तानि कृत्स्नां पृथिवीं प्रेषिता ईश्वरस्य सप्तात्मानः।

VII स उपागत्य तस्य सिंहासनोपविष्टज्ञनस्य दक्षिणकारात् तत् पत्रं गुडितवान्।

VIII पत्रे गुडिते यत्वारः प्राणिनश्चतुर्विंशतिप्राचीनाश्च तस्य मेषशावकस्यान्तिके प्रणिपतन्ति तेषाम् अेकैकस्य कस्यो वीणां सुगन्धिद्रव्यैः परिपूर्णां स्वर्णमयपात्रञ्च तिष्ठति तानि पवित्रलोकानां प्रार्थनास्वरूपाणि।

IX अपरं ते नूतनमेकं गीतमगायन्, यथा, ग्रीहीतुं पत्रिकां तस्य मुद्रा भोययितुं तथा। त्वमेवाहसि यस्मात् त्वं बलिवत् छेदं गतः। सर्व्वाभ्यो जालिभाषाभ्यः सर्वस्माद् वंशदेशतः। ईश्वरस्य कृतेऽस्मान् त्वं स्वीयरक्तेन क्रीतवान्।

X अस्मदीश्वरपक्षेऽस्मान् नृपतीन् याजकानपि कृतवांस्तेन राजत्वं करिष्यामो महीतले।।

XI अपरं निरीक्षमाणेन मया सिंहासनस्य प्राणियतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य य परितो बहूनां दूतानां रवः श्रुतः, तेषां संध्या अयुतायुतानि सङ्गसङ्गस्त्राणि य।

XII तैरुच्यैरिदम् उक्तं, पराक्रमं धनं ज्ञानं शक्तिं गौरवमादेशं प्रशंसाञ्चार्हति प्राप्तुं छेदितो मेषशावकः॥

XIII अपरं स्वर्गमर्त्यपातालसागरेषु यानि विद्यन्ते तेषां सर्वेषां सृष्टवस्तूनां वागियं मया श्रुता, प्रशंसां गौरवं शौर्यम् आधिपत्यं सनातनां सिंहासनोपविष्टश्च मेषवत्सश्च गच्छतां।

XIV अपरं ते यत्वारः प्राणिनः कथितवन्तस्तथास्तु, ततश्चतुर्विंशतिप्राचीना अपि प्रणिपत्य तम् अनन्तकालञ्च विनं प्राणमन्।

VI

I अनन्तरं मयि निरीक्षमाणे मेषशावकेन तासां सप्तमुद्राणाम् अेका मुद्रा मुक्ता ततस्तेषां यतुर्णाम् अेकस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वायको मेघगर्जनतुल्यो रवो मया श्रुतः।

II ततः परम् अेकः शुक्लाश्रवो दृष्टः, तदाद्बो जनी धनु धारयति तस्मै य किरीटमेकम् अदायि ततः स प्रभवन् प्रभविष्यंश्च निर्गतवान्।

III अपरं द्वितीयमुद्रायां तेन मोयितायां द्वितीयस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता।

IV ततो उरुणवर्णोऽपर अेकोऽश्वो निर्गतवान् तदारोहिणि पृथिवीतः शान्त्यपहरणस्य लोकानां मध्ये परस्परं प्रतिघातोत्पादनस्य य सामर्थ्यं समर्पितम्, अेको बृहत्भङ्गोऽपि तस्मा अदायि।

V अपरं तृतीयमुद्रायां तेन मोयितायां तृतीयस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता, ततः कालवर्ण अेकोऽश्वो मया दृष्टः, तदारोहिणो हस्ते तुला तिष्ठति।

VI अनन्तरं प्राणियतुष्टयस्य मध्याद् वागियं श्रुता गोधूमानामेकः सेटको मुद्रापादैकमूल्यः, यवानाञ्च सेटकत्रयं मुद्रापादैकमूल्यं तैलद्राक्षारसाश्च त्वया मा हिसितव्याः।

VII अनन्तरं यतुर्थमुद्रायां तेन मोयितायां यतुर्थस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता।

VIII ततः पाण्डुरवर्ण अेकोऽश्वो मया दृष्टः, तदारोहिणो नाम मृत्युरिति परलोकश्च तम् अनुयरति भङ्गेन दुर्भिक्षेण मडामार्यां वन्यपशुभिश्च लोकानां भधाय पृथिव्याश्चतुर्थाशस्याधिपत्यं तस्मा अदायि।

IX अनन्तरं पञ्चममुद्रायां तेन मोयितायाम् ईश्वरवाक्यहेतोस्तत्र साक्ष्यदानाय छेदितानां लोकानां देहिनी वेद्या अधो मयादृश्यन्त।

X त उच्यैरिदं गदन्ति, हे पवित्र सत्यमय प्रभो अस्माकं रक्तपाते पृथिवीनिवासिभि विवदितुं तस्य कुल दातुञ्च कति कालं विलम्बसे?

XI ततस्तेषाम् अेकैकस्मै शुभ्रः परिच्छदो ददायि वागियञ्चाकथ्यत यूयमल्पकालम् अर्थतो युष्माकं ये सडादासा भ्रातरो यूयमिव धानिष्यन्ते तेषां संध्या यावत् सम्पूर्णां न गच्छति तावद् विरमता।

XII अनन्तरं यदा स षष्ठमुद्रामभोययत् तदा मयि निरीक्षमाणे मडान् भूकम्पोऽभवत् सूर्यश्च उष्ट्रलोमजवस्त्रवत् कृष्णवर्णश्चन्द्रमाश्च रक्तसङ्काशोऽभवत्।

XIII गगनस्थताराश्च प्रबलवायुना यालिताद् उडुम्बरवृक्षात् निपातितान्यपक्कङ्कलानीव भूतले न्यपतन्।

XIV आकाशमण्डलञ्च सङ्कुच्यमानग्रन्थेवान्तर्धानम् अगमत् गिरय उपद्वीपाश्च सर्वे स्थानान्तरं यालिताः।

XV पृथिवीस्था भूपाला मडाल्लोकाः सङ्गत्रपतयो धनिनः पराक्रमिणश्च लोका दासा मुक्ताश्च सर्वेऽपि गुडासु गिरिस्थशैलेषु य स्वान् प्राच्छाद्यन्।

XVI ते य गिरीन् शैलांश्च वदन्ति यूयम् अस्मदुपरि पतित्वा सिंहासनोपविष्टज्जस्य दृष्टितो मेषशावकस्य कोपाय्यास्मान् गोपायतः।

XVII यतस्तस्य क्रोधस्य मडादिनम् उपस्थितं कः स्थातुं शक्नोति?

VII

I अनन्तरं यत्वारो द्रव्यदूता मया दृष्टाः, ते पृथिव्याश्चतुर्षु कोणेषु तिष्ठन्तः पृथिव्यां समुद्रे वृक्षेषु य वायु र्यथा न वडेत् तथा पृथिव्याश्चतुरो वायून् धारयन्ति।

II अनन्तरं सूर्योद्यस्थानाद् उद्यन् अपर अेको दूतो मया दृष्टः सोऽमरेश्वरस्य मुद्रां धारयति, येषु चतुर्षु दूतेषु पृथिवीसमुद्रयो र्हिसनस्य भारो दत्तस्तान् स उच्यैरिदं अवदत्।

III ईश्वरस्य दासा यावद् अस्माभि र्भालेषु मुद्रयाङ्किता न भविष्यन्ति तावत् पृथिवी समुद्रो तरवश्च युष्माभि र्न हिंस्यन्तां।

IV ततः परं मुद्राङ्कितलोकानां संध्या मयाश्रावि षस्रायेः सर्ववंशा ियाश्चतुश्रत्वारिंशत्सहस्राधिकलक्षलोका मुद्रयाङ्किता अबवन्।

V अर्थतो यिद्धुदावंशे द्वादशसहस्राणि त्रभेरावंशे द्वादशसहस्राणि गादवंशे द्वादशसहस्राणि,

VI आशेरवंशे द्वादशसहस्राणि नप्तालिवंशे द्वादशसहस्राणि मिनशिवंशे द्वादशसहस्राणि,

VII शिमियोनवंशे द्वादशसहस्राणि लेविवंशे द्वादशसहस्राणि एषाभरवंशे द्वादशसहस्राणि,

VIII सिबूलूनवंशे द्वादशसहस्राणि यूषङ्वंशे द्वादशसहस्राणि बिन्यामीनवंशे य द्वादशसहस्राणि लोका मुद्राङ्किताः।

IX ततः परं सर्वज्जातीयानां सर्ववंशीयानां सर्वदेशीयानां सर्वभाषावादिनाञ्च महालोकारणं मया दृष्टं, तान् गणयितुं केनापि न शक्यं, ते य शुभपरिच्छेदपरिहितः सन्तः करेश्च तालवृन्तानि वदन्तः सिंहासनस्य मेषशावकस्य यान्तिके तिष्ठन्ति,

X उच्यैःस्वरैरिदं कथयन्ति य, सिंहासनोपविष्टस्य परमेशस्य नः स्तवः। स्तवश्च मेषवत्सस्य सम्भूयात् त्राणकारणात्।

XI ततः सर्वे दूताः सिंहासनस्य प्राचीनवर्गस्य प्राणियतुष्टयस्य य परितस्तिष्ठन्तः सिंहासनस्यान्तिके न्यूष्णभूयेश्चरं प्रणम्य वदन्ति,

XII तथास्तु धन्यवादश्च तेजो ज्ञानं प्रशंसनां शौर्यं पराक्रमश्चापि शक्तिश्च सर्वमेव तत्। वर्त्ततामीश्वरेऽस्माकं नित्यं नित्यं तथास्त्विति।

XIII ततः परं तेषां प्राचीनानाम् अेको ज्जनी मां सम्भाष्य जगाद शुभपरिच्छेदपरिहितः एमे के? कुतो वागताः?

XIV ततो मयोक्तं ह्ये मडेच्छे भवानेव तत् ज्ञानाति। तेन कथितं, एमे महाकलेशमध्याद् आगत्य मे षशावकस्य रुधिरैण स्वीयपरिच्छेदान् प्रक्षालितवन्तः शुक्लीकृतवन्तश्च।

XV तत्कारणात् त ईश्वरस्य सिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्तो द्विवारात्रं तस्य मन्दरे तं सेवन्ते सिंहासनोपविष्टो ज्जनश्च तान् अधिस्थस्यति।

XVI तेषां क्षुधा पिपासा वा पुन र्न भविष्यति रौद्रं कोप्युत्तापो वा तेषु न निपतिष्यति,

XVII यतः सिंहासनाधिष्ठानकारी मेषशावकस्तान् यारयिष्यति, अमृततीयानां प्रस्रवणानां सन्निधिं तान् गमयिष्यति य, ईश्वरोऽपि तेषां नयनभ्यः सर्वमश्रु प्रमाक्ष्यति।

VIII

I अनन्तरं सप्तममुद्रायां तेन मोयितायां सार्द्धेऽष्टकालं स्वर्गो निःशब्दोऽभवत्।

II अपरम् अहम् ईश्वरस्यान्तिके तिष्ठतः सप्तदूतान् अपश्यं तेभ्यः सप्ततूर्याऽदीयन्त।

III ततः परम् अन्य अेको दूत आगतः स स्वर्णधूपाधारं गृहीत्वा वेदिमुपातिष्ठत् स य यत् सिंहासनस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्णवेधा उपरि सर्वेषां पवित्रलोकानां प्रार्थनासु धूपान् योज्येत् तर्धं प्रयुरधूपास्तस्मै दत्ताः।

IV ततस्तस्य दूतस्य करात् पवित्रलोकानां प्रार्थनाभिः संयुक्तधूपानां धूम ईश्वरस्य समक्षं उदतिष्ठत्।

V पश्चात् स दूतो धूपाधारं गृहीत्वा वेधा वह्निना पूरयित्वा पृथिव्यां निक्षिप्तवान् तेन रवा मेघगज्जंनानि विद्युतो भूमिकम्पश्चाभवन्।

VI ततः परं सप्ततूरी धारयन्तः सप्तदूतास्तूरी र्वाद्यितुम् उद्यता अबवन्।

VII प्रथमेन तूर्या वादितायां रक्तमिश्रितौ शिलावह्नी सम्भूय पृथिव्यां निक्षिप्तौ तेन पृथिव्यास्तृतीयांशो दग्धः, त्रणामपि तृतीयांशो दग्धः, हरिद्वर्णतृणानि य सर्वाणि दग्धानि।

VIII अनन्तरं द्वितीयदूतेन तूर्यां वादितायां वह्निना प्रज्वलितो मडापर्वतः सागरे निक्षिप्तस्तेन सागरस्य तृतीयांशो रक्तीभूतः

IX सागरे स्थितानां सप्राणानां सृष्टवस्तूनां तृतीयांशो मृतः, अर्धवयानानाम् अपि तृतीयांशो नष्टः।

X अपरं तृतीयदूतेन तूर्यां वादितायां दीप एव ज्वलन्ती अेका मडती तारा गगणात् निपत्य नदीनां जलप्रस्रवणानाञ्चोपर्यावतीर्णा।

XI तस्यास्ताराया नाम नागधमनकमिति, तेन तोयानां तृतीयांशे नागधमनकीभूते तोयानां तिकतत्वात् बडवो मानवा मृताः।

XII अपरं चतुर्थदूतेन तूर्यां वादितायां सूर्यस्य तृतीयांशश्चन्द्रस्य तृतीयांशो नक्षत्राणाञ्च तृतीयांशः प्रहृतः, तेन तेषां तृतीयांशे ऽन्धकारीभूते दिवसस्तृतीयांशकालं यावत् तेजोहीनो भवति निशापि तामेवावस्थां गच्छति।

XIII तदा निरीक्षमाणेन मयाकाशमध्येनाभिपतत अेकस्य दूतस्य रवः श्रुतः स उच्यै र्गदति, अपरै र्वैस्त्रिभि दूतैस्तूर्यां वादितव्यास्तेषाम् अवशिष्टतूरीध्वनितः पृथिवीनिवासिनां सन्तापः सन्तापः सन्तापश्च सम्भविष्यति।

IX

I ततः परं सप्तमदूतेन तूर्यां वादितायां गगनात् पृथिव्यां निपतित अेकस्तारको मया दृष्टः, तस्मै रसातलकूपस्य कुञ्जिकाद्यायि।

II तेन रसातलकूपे मुक्ते मडाग्रिकुण्डस्य धूम एव धूमस्तस्मात् कूपाद् उद्गतः। तस्मात् कूपधूमात् सूर्यांकाशौ तिमिरावृत्तौ।

III तस्माद् धूमात् पतङ्गेषु पृथिव्यां निर्गतेषु नरलोकस्थवृश्चिकवत् बलं तेभ्योऽद्यायि।

IV अपरं पृथिव्यास्तृणानि हरिद्राणेशाकाद्यो वृक्षाश्च तै र्न सिंङितव्याः किन्तु येषां भालेष्वीश्वरस्य मुद्राया अङ्को नास्ति केवलं ते मानवास्तै र्ङितव्या एतं त आदिष्टाः।

V परन्तु तेषां अधाय नङ्गि केवलं पञ्च मासान् यावत् यातनादानाय तेभ्यः सामर्थ्यमद्यायि वृश्चिकेन दृष्टस्य मानवस्य यादृशी यातना जायते तैरपि तादृशी यातना प्रदीयते।

VI तस्मिन् समये मानवा मृत्युं मृगयिष्यन्ते किन्तु प्राप्नुं न शक्यन्ति, ते प्राणान् त्यक्तुम् अभिलषिष्यन्ति किन्तु मृत्युस्तेभ्यो दूरं पलायिष्यते।

VII तेषां पतङ्गानाम् आकारो युद्धार्थं सुसञ्जितानाम् अश्वानाम् आकारस्य तुल्यः, तेषां शिरःसु सुवर्णकिरीटानीव किरीटानि विद्यन्ते, मुष्मण्डलानि य मानुषिकमुष्णतुल्यानि,

VIII केशाश्च योषितां केशानां सदृशाः, दन्ताश्च सिंङिततुल्याः,

IX लौङ्कवयवत् तेषां कवचाणि सन्ति, तेषां पक्षाणां शब्दो रणाय धावतामश्वरथानां समूहस्य शब्दतुल्यः।

X वृश्चिकानामिव तेषां लाङ्गूलानि सन्ति, तेषु लाङ्गूलेषु कण्टकानि विद्यन्ते, अपरं पञ्च मासान् यावत् मानवानां ङितसनाय ते सामर्थ्यप्राप्ताः।

XI तेषां राज्ञा य रसातलस्य दूतस्तस्य नाम एव्रीयभाषया अबद्दोन् यूनानीयभाषया य अपल्लुयोन् अर्थतो विनाशक एति।

XII प्रथमः सन्तापो गतवान् पश्य एतः परमपि द्वाभ्यां सन्तापाभ्याम् उपस्थातव्यां।

XIII ततः परं षष्ठदूतेन तूर्यां वादितायाम् एश्वरस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्णवेद्याश्चतुश्चूडातः कस्ययिद् रवो मयाश्रावि।

XIV स तूरीधारिणं षष्ठदूतम् अवदत्, इराताप्ये मडानदे ये यत्वारो दूता बद्धाः सन्ति तान् मोयया।

XV ततस्तद्वदस्य तद्दिनस्य तन्मासस्य तद्वत्सरस्य य कृते निरूपितास्ते यत्वारो दूता मानवानां तृतीयांशस्य अधार्थं मोयिताः।

XVI अपरम् अश्वारोङ्गिसैन्यानां संख्या मयाश्रावि, ते विंशतिकोटय आसन्।

XVII मया ये ऽश्वान् अश्वारोङ्गिणश्च दृष्टास्त अेतादृशाः, तेषां वह्निस्वर्पाणि नीलप्रस्तरस्वर्पाणि गन्धकस्वर्पाणि य वर्माण्यासन्, वाङ्गिनाञ्च सिंङमूर्द्धसदृशा मूर्द्धानः, तेषां मुपेभ्यो वह्निधूमगन्धका निर्गच्छन्ति।

XVIII अेतैस्त्रिभि दृष्टैरर्थतस्तेषां मुपेभ्यो निर्गच्छद्भि र्वह्निधूमगन्धकै र्मानुषाणां तृतीयांशो ऽद्यानि।

XIX तेषां वाङ्मनां बलं मुपेषु लाङ्गूलेषु य स्थितं, यतस्तेषां लाङ्गूलानि सर्पाकाराणि मस्तकविशिष्टानि य तैरेव ते डिंसन्ति।

XX अपरम् अवशिष्टा ये मानवा ते दृष्टैर् न डतास्ते यथा दृष्टिश्रवणगमनशक्तिहीनान् स्वर्णरोष्यपित्तप्रस्तरकाष्ठमयान् विग्रहान् भूतांश्च न पूजयिष्यन्ति तथा स्वहस्तानां क्रियाभ्यः स्वमनांसि न परावर्त्तितवन्तः

XXI स्वबध्नुडकव्यभियारथौर्ध्याभ्यो ऽपि मनांसि न परावर्त्तितवन्तः।

X

I अनन्तरं स्वर्गाद् अवरोहन् अपर अेको महाबलो दूतो मया दृष्टः, स परिहितमेघस्तस्य शिरश्च मेघधनुषा भूषितं मुभमण्डलञ्च सूर्यतुल्यं यरणौ य वह्निस्तम्भसमी

II स स्वक्रेण विस्तीर्णमिकं क्षुद्रग्रन्थं धारयति, दक्षिणयरणेन समुद्रे वामयरणेन य स्थले तिष्ठति।

III स सिङ्गगर्जनवद् उच्यैः स्वरेण न्यनदत् नानादे कृते सप्त स्तनितानि स्वकीयान् स्वनान् प्राकाशयन्।

IV तैः सप्त स्तनितैर् वाक्ये कथिते ऽहं तत् लेभितुम् उद्यत आसं किन्तु स्वर्गाद् वागियं मया श्रुता सप्त स्तनितै र्यद् यद् उक्तं तत् मुद्रयाङ्क्य मा विषा।

V अपरं समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठन् यो दूतो मया दृष्टः स गगनं प्रति स्वदक्षिणकरमुत्थाप्य

VI अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन मां सम्भाष्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण, तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽसौ दीयतां।

VII किन्तु तूरी वादिष्यतः सप्तमदूतस्य तूरीवादनसमय ईश्वरस्य गुप्ता मन्त्राणा तस्य दासान् भविष्यद्वादिनः प्रति तेन सुसंवादे यथा प्रकाशिता तथैव सिद्धा भविष्यति।

VIII अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन मां सम्भाष्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण,

IX तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽसौ दीयतां। स माम् अवदत् तं गृहीत्वा गिल, तवोदरे स तिक्रतरसो भविष्यति किन्तु मुपे मधुवत् स्वाद् भविष्यति।

X तेन मया दूतस्य कराद् ग्रन्थो गृहीतो गिवितश्चा स तु मम मुपे मधुवत् स्वादुरासीत् किन्वदनात् परं ममोदरस्तिक्रततां गतः।

XI ततः स माम् अवदत् बहून् ज्ञातिवंशभाषावदिराजान् अधि त्वया पुन भविष्यद्वाक्यं वक्तव्यं।

XI

I अनन्तरं परिभाषणदण्डवद् अेको नलो मह्यमदायि, स य दूत उपतिष्ठन् माम् अवदत्, उत्थायेश्वरस्य मन्दिरं वेदीं तत्रत्यसेवकांश्च मिमीष्व।

II किन्तु मन्दिरस्य बहिःप्राङ्गणं त्यज न मिमीष्व यतस्तद् अन्यज्जातीयेभ्यो दत्तं, पवित्रं नगरञ्च द्वियत्वारिंशन्भासान् यावत् तेषां यरणौ र्भेदिष्यते।

III पश्चात् मम द्वाभ्यां साक्षिभ्यां मया सामर्थ्यं दायिष्यते तावुष्ट्रलोमजवस्त्रपरिहितौ षष्ठ्यधिकद्विशताधिकसहस्रदिनानि यावद् भविष्यद्वाक्यानि वदिष्यतः।

IV तावेव जगदीश्वरस्यान्तिके तिष्ठन्तौ जितवृक्षौ दीपवृक्षौ या

V यदि केचित् तौ डिंसितुं येष्टन्ते तर्हि तयो र्वदनाभ्याम् अग्नि निर्गत्य तयोः शत्रून् भस्मीकरिष्यति। यः कश्चित् तौ डिंसितुं येष्टते तेनैवमेव विनष्टव्यं।

VI तयो र्भविष्यद्वाक्यकथनदिनेषु यथा वृष्टि र् न जायते तथा गगनं रोद्धुं तयोः सामर्थ्यम् अस्ति, अपरं तोयानि शोषितरूपाणि कर्तुं निज्जाभिलाषात् मुहुर्मुहुः सर्वविधदण्डैः पृथिवीम् आहन्तुञ्च तयोः सामर्थ्यमस्ति।

VII अपरं तयोः साक्ष्ये समाप्ते सति रसातलाद् येनोत्थितव्यं स पशुस्ताभ्यां सह युद्ध्वा तौ जेष्यति डनिष्यति य।

VIII ततस्तयोः प्रभुरपि यस्यां महापुण्यां कुशे डतो ऽर्थतो यस्याः पारमार्थिकनामनी सिद्धोभं भिसरश्चेति तस्या महापुण्याः सन्निवेशे तयोः कुणपे स्थास्यतः।

IX ततो नानाजातीया नानावंशीया नानाभाषावादिनो नानादेशीयाश्च बहवो मानवाः सार्द्धदिनत्रयं तयोः कुणपे निरीक्षिष्यन्ते, तयोः कुणपयोः श्मशाने स्थापनं नानुज्ञास्यन्ति।

X पृथिवीनिवासिनश्च तयो र्हेतोरानन्दिष्यन्ति सुખभोगं कुर्वन्तः परस्परं दानानि प्रेषयिष्यन्ति य यतस्ताभ्यां भविष्यद्वादिभ्यां पृथिवीनिवासिनो यातनां प्राप्ताः।

XI तस्मात् सार्द्धं द्विनत्रयात् परम् ईश्वरात् ञ्चवनदायक आत्मनि तौ प्रविष्टे तौ यरषौरुदतिष्ठतां, तेन यावन्तस्तावपश्यन् ते इतीव त्रासयुक्ता अबवन्।

XII ततः परं तौ स्वर्गाद् उच्यैरिदं कथयन्तं रवम् अशृणुतां युवां स्थानम् अेतद् आरोढतां ततस्तयोः शत्रुषु निरीक्षमाणेषु तौ मेघेन स्वर्गम् आरूढवन्तौ।

XIII तद्गण्डे मडाभूमिकम्पे ञ्जाते पुण्यां दशमांशः पतितः सप्तसहस्राणि मानुषाश्च तेन भूमिकम्पेन ङ्ताः, अवशिष्टाश्च भयं गत्वा स्वर्गेश्वरस्य प्रशंसाम् अकीर्तयन्।

XIV द्वितीयः सन्तापो गतः पश्य तृतीयः सन्तापस्तूर्णम् आगच्छति।

XV अनन्तरं सप्तदूतेन तूर्यां वादितायां स्वर्गं उच्यैः स्वरैवांगियं कीर्तिता, राजत्वं ञ्गतो यद्गद् राज्यं तद्गुनाभवत्। अस्मत्प्रभोस्तदीयाभिषिक्तस्य तारकस्य या तेन यानन्तकालीयं राजत्वं प्रकरिष्यते॥

XVI अपरम् ईश्वरस्यान्तिके स्वकीयसिंहासनेषूपविष्टाश्चतुर्विंशतिप्रायीना भुवि न्यड्भूषा भूत्वेश्वरं प्राणभ्यावदन्।

XVII डे भूत वर्तमानापि भविष्यंश्च परेश्वरा डे सर्वशक्तिमन् स्वामिन् वयं ते कुर्मडे स्तवां यत् त्वया क्रियते राज्यं गृहीत्वा ते मडाभवं।

XVIII विष्ठातीयेषु कुप्यत्सु प्रादुर्भूता तव कुधा॥ मृतानामपि कालो इसौ विचारो भविता यदा भूत्याश्च तव यावन्तो भविष्यद्वादिसाधवः। ये य क्षुद्रा मडान्तो वा नामतस्ते डिं विभ्यति। यदा सर्वेभ्य अेतेभ्यो वेतनं वितरिष्यते गन्तव्यश्च यदा नाशो वसुधाया विनाशः॥

XIX अनन्तरम् ईश्वरस्य स्वर्गस्थमन्दिरस्य द्वारं मुक्तं तन्मन्दिरमध्ये य नियममञ्जूषा दृश्याभवत्, तेन तडितो रवाः स्तनितानि भूमिकम्पो गुरुतरशिलावृष्टिश्रैतानि समभवन्।

XII

I ततः परं स्वर्गे मडायित्रं दृष्टं योषिदेकासीत् सा परिडितसूर्या यन्द्रश्च तस्याश्चरणयोरधो द्वादशताराणां किरीटञ्च शिरस्यासीत्।

II सा गर्भवती सती प्रसववेदनया व्यथितार्तरावम् अकरोत्।

III ततः स्वर्गे उपरम् अेकं यित्रं दृष्टं मडानाग अेक उपातिष्ठत् स लोडितवर्षास्तस्य सप्त शिरांसि सप्त शृङ्गाणि शिरःसु य सप्त किरीटान्यासन्।

IV स स्वलाङ्गुलेन गगनस्थनक्षत्राणां तृतीयांशम् अवमृण्य पृथिव्यां न्यपातयत्। स अेव नागो नवज्जातं सन्तानं ग्रसितुम् उद्यतस्तस्याः प्रसविष्यमाणाया योषितो इन्तिके इतिष्ठत्।

V सा तु पुंसन्तानं प्रसूता स अेव लौडमयरञ्जदण्डेन सर्वज्जातीश्वारयिष्यति, किञ्च तस्याः सन्तान ईश्वरस्य समीपं तदीयसिंहासनस्य य सन्निधिम् उड्दृतः।

VI सा य योषित् प्रान्तरं पलायिता यतस्तत्रेश्वरेण निर्मित आश्रमे षष्ठ्यधिकशतद्रयाधिकसहस्रदिनानि तस्याः पालनेन भवितव्यं।

VII ततः परं स्वर्गे संग्राम उपापिष्ठत् मीभायेलस्तस्य दूताश्च तेन नागेन सडायुधन् तथा स नागस्तस्य दूताश्च संग्रामम् अकुर्वन्, किन्तु प्रभवितुं नाशकुन्वन्।

VIII यतः स्वर्गे तेषां स्थानं पुन नाविद्यता।

IX अपरं स मडानागो इर्यती द्रियावलः (अपवादकः) शयतानश्च (विपक्षः) छति नाम्ना विष्यातो यः पुरातनः सर्पः कृत्स्नं नरलोकं भ्रामयति स पृथिव्यां निपातितस्तेन सार्द्धं तस्य दूता अपि तत्र निपातिताः।

X ततः परं स्वर्गे उच्यैर्भाषमाणो रवो इयं मयाश्रावि, त्राणं शक्तिश्च राजत्वमधुनैवेश्वरस्य नः। तथा तेनाभिषिक्तस्य त्रातुः पराङ्गमो डभवत्। यतो निपातितो इस्माकं भ्रातृणां सो डभियोङ्कः। येनेश्वरस्य नः साक्षात् ते डदूष्यन्त दिवानिशं॥

XI मेषवत्सस्य रक्तेन स्वसाक्षयवयनेन या ते तु निर्जितवन्तस्तं न य स्नेडम् अकुर्वता प्राणोष्वपि स्वकीयेषु मरास्यैव सङ्कटे।

XII तस्माद् आनन्दतु स्वर्गो ह्यन्तां तन्निवाभिनः। हा भूमिसागरौ तापो युवाभेवाक्रमिष्यति युवयोरवतीर्णो यत् शैतानो ऽतीव कापनः। अल्पो मे समयो ऽस्त्येतरथापि तेनावगम्यते॥

XIII अनन्तरं स नागः पृथिव्यां स्वं निक्षिप्तं विलोक्य तां पुत्रप्रसूतां योषितम् उपाद्रवत्।

XIV ततः सा योषित् यत् स्वकीयं प्रान्तरस्थाश्रमं प्रत्युत्पतितुं शक्नुयात् तदर्थं महाकुम्भस्य पक्षद्वयं तस्वै दत्तं, सा तु तत्र नागतो दूरे कालैकं कालद्वयं कालद्वयञ्च यावत् पाल्यते।

XV किञ्च स नागस्तां योषितं स्रोतसा प्लावयितुं स्वमुभात् नदीवत् तोयानि तस्याः पश्चात् प्राक्षिपत्।

XVI किन्तु मेदिनी योषितम् उपकुर्वती निजवदनं व्याधाय नागमुभाद् उद्रीर्णां नदीम् अपिवत्।

XVII ततो नागो योषिते कुट्ट्या तदंशस्यावशिष्टलोकैरर्थतो य ईश्वरस्याज्ञाः पालयन्ति यीशोः साक्ष्यं धारयन्ति य तैः सह योद्धुं निर्गतवान्।

XVIII []

XIII

I ततः परमहं सागरीयसिकतायां तिष्ठन् सागराद् उद्गच्छन्तम् अेकं पशुं दृष्टवान् तस्य दश शृङ्गाणि सप्त शिरांसि य दश शृङ्गेषु दश किरीटानि शिरःसु येश्वरनिन्दासूयकानि नामानि विधन्ते।

II मया दृष्टः स पशुश्चित्त्रव्याघ्रसदृशः किन्तु तस्य यरणौ भल्लुकस्येव वदनञ्च सिंघवनमिवा नागने तस्मै स्वीयपराक्रमः स्वीयं सिंघासनं महाधिपत्यञ्चादायि।

III मयि निरीक्षमाणो तस्य शिरसाम् अेकम् अन्तकाघातेन छेदितमिवादृश्यत, किन्तु तस्यान्तकक्षतस्य प्रतीकारो ऽङ्कियत ततः कृत्स्नो नरलोकस्तं पशुमधि यमत्कारं गतः,

IV यश्च नागस्तस्मै पशवे सामर्थ्यं दत्तवान् सर्व्वे तं प्राणमन् पशुमपि प्राणमन्तो ऽकथयन्, को विधते पशोस्तुल्यस्तेन को योद्धुमर्हति।

V अनन्तरं तस्मै दर्पवाक्येश्वरनिन्दावादि वदनं द्वियत्वारिश्नमासान् यावद् अवस्थितेः सामर्थ्यञ्चादायि।

VI ततः स ईश्वरनिन्दनार्थं मुभं व्याधाय तस्य नाम तस्यावासं स्वर्गनिवासिनश्च निन्दितुम् आरभत।

VII अपरं धार्मिकैः सह योधनस्य तेषां पराजयस्य यानुमतिः सर्व्वज्जातीयानां सर्व्ववंशीयानां सर्व्वभाषावादिनां सर्व्वदेशीयानाञ्चाधिपत्यमपि तस्मा अदायि।

VIII ततो जगतः सृष्टिकालात् छेदितस्य भेषवत्सस्य ज्वनपुस्तके यावतां नामानि लिखितानि न विधन्ते ते पृथिवीनिवासिनः सर्व्वे तं पशुं प्रणंस्यन्ति।

IX यस्य श्रोत्रं विधते स शृणोतु।

X यो जनो ऽपरान् वन्दीकृत्य नयति स स्वयं वन्दीभूय स्थानान्तरं गमिष्यति, यश्च भङ्गेन हन्ति स स्वयं भङ्गेन धानिष्यते अत्र पवित्रलोकानां सङ्घिष्यतया विश्वासेन य प्रकाशितव्यं।

XI अनन्तरं पृथिवीत उद्गच्छन् अपर अेकः पशु र्भया दृष्टः स भेषशावकवत् शृङ्गद्वयविशिष्ट आसीत् नागवस्याभाषत।

XII स प्रथमपशोरन्तिके तस्य सर्व्व पराक्रमं व्यवहरति विशेषतो यस्य प्रथमपशोरन्तिकक्षतं प्रतीकारं गतं तस्य पूज्हां पृथिवीं तन्निवासिनश्च कारयति।

XIII अपरं मानवानां साक्षाद् आकाशतो भुवि वह्निवर्षणादीनि महायित्राणि करोति।

XIV तस्य पशोः साक्षाद् येषां चित्रकर्मणां साधनाय सामर्थ्यं तस्मै दत्तं तैः स पृथिवीनिवासिनो भ्रामयति, विशेषतो यः पशुः भङ्गेन क्षतयुक्तो भूत्वाप्यज्जवत् तस्य प्रतिमानिर्भाणं पृथिवीनिवासिन आदिशति।

XV अपरं तस्य पशोः प्रतिमा यथा भाषते यावन्तश्च मानवास्तां पशुप्रतिमां न पूजयन्ति ते यथा हन्त्यन्ते तथा पशुप्रतिमायाः प्राणप्रतिष्ठार्थं सामर्थ्यं तस्मा अदायि।

XVI अपरं क्षुद्रमहद्दनिदरिद्रमुक्तदासान् सर्व्वान् दक्षिणकरे भाले वा कलङ्कं ग्राहयति।

XVII तस्माद् ये तं कलङ्कमर्थतः पशो नमि तस्य नाम्नः संप्याङ्कं वा धारयन्ति तान् विना परेण केनापि क्रयविक्रये कर्तुं न शक्येते।

XVIII अत्र ज्ञानेन प्रकाशितव्यं यो बुद्धिविशिष्टः स पशोः संप्यां गणयतु यतः सा मानवस्य संप्या भवति सा य संप्या षट्षष्टयधिकषट्शतानि।

XIV

I ततः परं निरीक्षमाणेन मया मेषशावको दृष्टः स सियोनपर्वतस्योपर्यतिष्ठत्, अपरं येषां भालेषु तस्य नाम तत्पितुश्च नाम लिखितमास्ते तादृशाश्चतुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिका लक्षलोकान्तेन सार्द्धम् आसन्।

II अनन्तरं बहूतोयानां रव एव गुरुतरस्तनितस्य य रव एव अेको रवः स्वर्गात् मयाश्रावि मया श्रुतः स रवो वीणावादनानां वीणावादनस्य सदृशः।

III सिंहासनस्यान्तिके प्राणियतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य यान्तिके ऽपि ते नवीनमेकं गीतम् अगायन् किन्तु धरणीतः परिकीतान् तान् यतुश्चत्वारिंशत्यहस्राधिकलक्षलोकान् विना नापरेण केनापि तद् गीतं शिक्षितुं शक्यते।

IV एमं योषितां सङ्गेन न कलङ्किता यतस्ते ऽमैथुना मेषशावको यत् किमपि स्थानं गच्छेत् तत्सर्वस्मिन् स्थाने तम् अनुगच्छन्ति यतस्ते मनुष्याणां मध्यतः प्रथमइलानीवेश्वरस्य मेषशावकस्य य कृते परिकीताः।

V तेषां वदनेषु यानृतं किमपि न विद्यते यतस्ते निर्दोषा ईश्वरसिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्ति।

VI अनन्तरम् आकाशमध्येनोड्रीयमानो ऽपर अेको दूतो मया दृष्टः सो ऽनन्तकालीयं सुसंवाहं धारयति स य सुसंवाहः सर्वज्जातीयान् सर्ववंशीयान् सर्वभाषावादिनः सर्वदेशीयांश्च पृथिवीनिवासिनः प्रति तेन घोषितव्यः।

VII स उच्यैःस्वरेणोदं गदति यूयमीश्वराद् बिभीत तस्य स्तवं कुरुत य यतस्तदीयवियारस्य दृष्ट उपतिष्ठत् तस्माद् आकाशमण्डलस्य पृथिव्याः समुद्रस्य तोयप्रस्रवणानाञ्च स्रष्टा युष्मालिः प्रणाम्यतां।

VIII तत्पश्चाद् द्वितीय अेको दूत उपस्थायावदत् पतिता पतिता सा महाबाबिल् या सर्वज्जातीयान् स्वकीयं व्यभियारुपं क्रोधमदम् अपाययत्।

IX तत्पश्चाद् तृतीयो दूत उपस्थायोच्यैरवदत्, यः कश्चित् तं शशुं तस्य प्रतिमाञ्च प्रणमति स्वभाले स्वकरे वा कलङ्कं गृह्णाति य

X सो ऽपीश्वरस्य क्रोधपात्रे स्थितम् अभिश्रितं मदत् अर्थत ईश्वरस्य क्रोधमदं पास्यति पवित्रदूतानां मेषशावकस्य य साक्षाद् वह्निगन्धकयो र्यातनां लप्स्यते या

XI तेषां यातनाया धूमो ऽनन्तकालं यावद् उद्गमिष्यति ये य पशुं तस्य प्रतिमाञ्च पूजयन्ति तस्य नाम्नो ऽङ्कं वा गृह्णन्ति ते दिवानिशं कञ्चन विरामं न प्राप्स्यन्ति।

XII ये मानवा ईश्वरस्याज्ञा यीशौ विश्वासञ्च पालयन्ति तेषां पवित्रलोकानां सखिष्युतयात्र प्रकाशितव्यं।

XIII अपरं स्वर्गात् मया सह सम्भाषमाणेन अेको रवो मयाश्रावि तेनोक्तं त्वं लिख, एदानीमारब्धये प्रभौ भ्रियन्ते ते मृता धन्या एतिः आत्मा भाषते सत्यं स्वप्नमेव्यस्तैर्विरामः प्राप्तव्यः तेषां कर्माणि य तान् अनुगच्छन्ति।

XIV तदनन्तरं निरीक्षमाणेन मया श्वेतवर्ण अेको मेधो दृष्टस्तन्मेघाद्बो ज्जनो मानवपुत्राकृतिरस्ति तस्य शिरसि सुवर्णाङ्कुरीटं करे य तीक्ष्णं द्वात्रं तिष्ठति।

XV ततः परम् अन्य अेको दूतो मन्दिरात् निर्गत्योच्यैःस्वरेण तं मेघाद्बो सम्भाष्यावदत् त्वया द्वात्रं प्रसार्य शस्यच्छेदनं क्रियतां शस्यच्छेदनस्य समय उपस्थितो यतो मेदिन्याः शस्यानि परिपक्कानि।

XVI ततस्तेन मेघाद्बो पृथिव्यां द्वात्रं प्रसार्य पृथिव्याः शस्यच्छेदनं कृतं।

XVII अनन्तरम् अपर अेको दूतः स्वर्गस्थमन्दिरात् निर्गतः सो ऽपि तीक्ष्णं द्वात्रं धारयति।

XVIII अपरम् अन्य अेको दूतो वेदितो निर्गतः स वह्नेरधिपतिः स उच्यैःस्वरेण तं तीक्ष्णद्वात्रं धारयति सम्भाष्यावदत् त्वया स्वं तीक्ष्णं द्वात्रं प्रसार्य मेदिन्या द्राक्षागुच्छच्छेदनं क्रियतां यतस्तद्दलानि परिणतानि।

XIX ततः स दूतः पृथिव्यां स्वद्वात्रं प्रसार्य पृथिव्या द्राक्षाइलच्छेदनम् अकरोत् तद्दलानि येश्वरस्य क्रोधस्वरूपस्य महाकुण्डस्य मध्यं निरक्षिपत्।

XX तद्कुण्डस्थदलानि य बहिर्भेदितानि ततः कुण्डमध्यात् निर्गतं रक्तं क्रोशशतपर्यन्तम् अश्वानां भलीनान् यावद् व्याप्नोत्।

XV

I ततः परम् अहं स्वर्गो ऽपरम् अेकम् अद्भुतं मडायिहं दृष्टवान् अर्थतो ये दैर्दरीश्वरस्य कोपः समाप्तिं गमिष्यति तान् दृष्टान् धारयन्तः सप्त दूता मया दृष्टाः।

II वह्निमिश्रितस्य कायमयस्य जलाशयस्याङ्कतिरपि दृष्टा ये य पशोस्तत्रतिमायास्तन्नाम्नो ऽङ्कस्य य प्रभूतवन्तस्ते तस्य कायमयजलाशयस्य तीरे तिष्ठन्त ईश्वरीयवीणा धारयन्ति,

III ईश्वरदासस्य मूससो गीतं मेषशावकस्य य गीतं गायन्तो वदन्ति, यथा, सर्वशक्तिविशिष्टस्त्वं डे प्रभो परमेश्वर त्वदीयसर्वकर्माणि मडान्ति याद्भुतानि या सर्वपुण्यवतां राजन् मार्गा न्याय्या ऋताश्च ते।

IV डे प्रभो नामधेयात्ते को न लीतिं गमिष्यति। को वा त्वदीयनाम्नश्च प्रशंसां न करिष्यति डेवलस्त्वं पवित्रो ऽसि सर्वज्जातीयमानवाः त्वाभेवाभिप्राणंस्यन्ति समागत्य त्वदन्तिकं यस्मात्तव वियाराज्ञाः प्रादुर्भावं गताः किला।

V तदनन्तरं मयि निरीक्षमाणो सति स्वर्गो साक्ष्यावासस्य मन्दिरस्य द्वारं मुकुतां

VI ये य सप्त दूताः सप्त दृष्टान् धारयन्ति ते तस्मात् मन्दिरात् निरगच्छन्। तेषां परिच्छदा निर्मलशृङ्खलवर्णवस्त्रनिर्मिता वक्षांसि य सुवर्णशृङ्खलैर्वेष्टितान्यासन्।

VII अपरं यतुर्णां प्राणिनाम् अेकस्तेभ्यः सप्तदूतेभ्यः सप्तसुवर्णकंसान् अददात्।

VIII अनन्तरम् ईश्वरस्य तेजःप्रभावकारणात् मन्दिरं धूमेन परिपूर्णं तस्मात् तैः सप्तदूतैः सप्तदृष्टानां समाप्तिं यावत् मन्दिरं केनापि प्रवेष्टुं नाशक्यता।

XVI

I ततः परं मन्दिरात् तान् सप्तदूतान् सम्भाषमाणे अेष मडारवो मयाश्रावि, यूयं गत्वा तेभ्यः सप्तकंसेभ्य ईश्वरस्य क्रोधं पृथिव्यां श्रावयता।

II ततः प्रथमो दूतो गत्वा स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् पृथिव्याम् अश्रावयत् तस्मात् पशोः कलङ्कधारिणां तत्रतिमापूजकानां मानवानां शरीरेषु व्यथाजनका दृष्टप्रणा अभवन्।

III ततः परं द्वितीयो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् समुद्रे ऽश्रावयत् तेन स कुण्डपस्थशीणितत्रय्यभवत् समुद्रे स्थिताश्च सर्वे प्राणिनो मृत्युं गताः।

IV अपरं तृतीयो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वे नदीषु जलप्रस्रवणेषु याश्रावयत् ततस्तानि रक्तमयान्यभवन्। अपरं तोयानाम् अधिपस्य दूतस्य वागियं मया श्रुता।

V वर्तमानश्च भूतश्च भविष्यंश्च परमेश्वरः त्वमेव न्याय्यकारी यद् अेतादृक् त्वं व्ययारयः।

VI भविष्यद्वादिनाधूनां रक्तं तैरेव पातितां शीणितं त्वन्तु तेभ्यो ऽदास्तत्पानं तेषु युज्यते।

VII अनन्तरं वेदीतो भाषमाणस्य कस्ययिद् अयं रवो मया श्रुतः, डे परेश्वर सत्यं तत् डे सर्वशक्तिमन् प्रभो। सत्या न्याय्याश्च सर्वाः ङि वियाराज्ञास्त्वदीयकाः।

VIII अनन्तरं यतुर्था दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वे सूर्ये ऽश्रावयत् तस्मै य वह्निना मानवान् दग्धुं सामर्थ्यम् अदायि।

IX तेन मनुष्या मडतापेन तापितास्तेषां दृष्टानाम् आधिपत्यविशिष्टस्येश्वरस्य नामानिन्दन् तत्रप्रशंसार्थं मनःपरिवर्तनं नाकुर्वन्।

X ततः परं पञ्चमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वे पशोः सिंहासने ऽश्रावयत् तेन तस्य राष्ट्रं तिमिराच्छन्नम् अभवत् लोकाश्च वेदनाकारणात् स्वरसना अदंशयता।

XI स्वकीयव्यथाप्रणकारणाय स्वर्गस्थम् अनिन्दन् स्वक्रियाभ्यश्च मनांसि न परावर्तयन्।

XII ततः परं षष्ठो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वे इराताभ्यो मडानदे ऽश्रावयत् तेन सूर्योदयदिश आगमिष्यतां राज्ञां मार्गसुगमार्थं तस्य तोयानि पर्यशुष्यन्।

XIII अनन्तरं नागस्य वदनात् पशोर्वदनात् मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च वदनात् निर्गच्छन्तस्त्रयो ऽशुयय आत्मानो मया दृष्टास्ते मण्डूकाकाराः।

XIV त आश्चर्य्यकर्मकारिणो भूतानाम् आत्मानः सन्ति सर्वशक्तिमत् ईश्वरस्य मडादिने येन युद्धेन भवितव्यं तदृते कृत्स्नजगतो राज्ञाः संग्रहीतुं तेषां सन्निधिं निर्गच्छन्ति।

XV अपरम् षष्ठिभाषया ङर्मागिदोनामकस्थने ते सङ्गृहीताः।

XVI पश्याहं चैरवद् आगच्छामि यो ज्ञनः प्रबुद्धस्तिष्ठति यथा य नग्नः सन् न पर्यटति तस्य लज्जा य यथा दृश्या न भवति तथा स्ववासांसि रक्षति स धन्यः।

XVII ततः परं सप्तमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वम् आकाशे ऽस्त्रावयत् तेन स्वर्गीयमन्दिरमध्यस्थसिंहासनात् मडारवो ऽयं निर्गतः समाप्तिरभवदिति।

XVIII तदनन्तरं तडितो रवाः स्तनितानि याभवन्, यस्मिन् काले य पृथिव्यां मनुष्याः सृष्टास्तम् आरभ्य यादृङ्गुलाभूमिकम्भः कदापि नाभवत् तादृग् भूकम्पो ऽभवत्।

XIX तदानीं महानगरी त्रिभाण्डा ज्ञता भिन्नज्ञातीयानां नगराणि य न्यपतन् महाबाबिल् येश्चरेण स्वकीयप्रयाण्डकोपमदिरापात्रदानार्थं संस्मृता।

XX द्वीपाश्च पलायिता गिरयश्चान्तर्हिताः।

XXI गगनमण्डलाय्य मनुष्याणाम् उपर्येकैकद्रोणपरिमितशिलानां महावृष्टिरभवत् तच्छिलावृष्टेः क्लेशात् मनुष्या ईश्वरम् अनिन्दम् यतस्तज्जगतः क्लेशो ऽतीव महान्।

XVII

I तदनन्तरं तेषां सप्तकंसधारिणां सप्तदूतानाम् अेक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, अत्रागच्छ, मेढिन्या नरपतयो यथा वेश्यया सार्द्धं व्यभियारकर्म कृतवन्तः,

II यस्या व्यभियारमदेन य पृथिवीनिवासिनो मत्ता अभवन् तस्या बहुतोयेषूपविष्टाया महावेश्याया एण्डम् अहं त्वां दर्शयामि।

III ततो ऽहम् आत्मनाविष्टस्तेन दूतेन प्रान्तरं नीतस्तत्र निन्दानामभिः परिपूर्णां सप्तशिरोभिर्दशशृङ्गैश्च विशिष्टं सिन्दूरवर्णां पशुमुपविष्टा योषिदेका मया दृष्टा।

IV सा नारी कृषणलोहितवर्णा सिन्दूरवर्णा च परिच्छदं धारयति स्वर्णमणिमुक्ताभिश्च विभूषितास्ति तस्याः करे घृणार्द्धद्रव्यैः स्वव्यभियारज्जतमलैश्च परिपूर्णा अेकः सुवर्णमयः कंसो विद्यते।

V तस्या भाले निगूढवाक्यमिदं पृथिवीस्थवेश्यानां घृण्यक्रियाणाञ्च माता महाबाबिलिति नाम लिपितम् आस्ते।

VI मम दृष्टिगोचरस्था सा नारी पवित्रलोकानां रुधिरेण यीशोः साक्षिणां रुधिरेण य मत्तासीत् तस्या दर्शनात् ममातिशयम् आश्चर्यज्ञानं ज्ञातं।

VII ततः स दूतो माम् अवदत् कुतस्तवाश्चर्यज्ञानं ज्ञायते? अस्या योषितस्तद्भावनस्य सप्तशिरोभिर्दशशृङ्गैश्च युक्तस्य पशोश्च निगूढभावम् अहं त्वां ज्ञापयामि।

VIII त्वया दृष्टो ऽसौ पशुरासीत् नेदानीं वर्तते किन्तु रसातलात् तेनोद्देतव्यं विनाशश्च गन्तव्यः। ततो येषां नामानि जगतः सृष्टिकालम् आरभ्य ज्जवनपुस्तके लिपितानि न विद्यन्ते ते पृथिवीनिवासिनो भूतम् अवर्तमानमुपस्थास्यन्तञ्च तं पशुं दृष्ट्वाश्चर्यं मंस्यन्ते।

IX अत्र ज्ञानयुक्तया बुद्ध्या प्रकाशितव्यां तानि सप्तशिरांसि तस्या योषित उपवेशनस्थानस्वरूपाः सप्तगिरयः सप्त राजानश्च सन्ति।

X तेषां पञ्च पतिता अेकश्च वर्तमानः शेषश्चाद्याप्यनुपस्थितः स यद्योपस्थास्यति तदापि तेनाल्पकालं स्थातव्यं।

XI यः पशुरासीत् किन्विदानीं न वर्तते स अेवाष्टमः, स सप्तानाम् अेको ऽस्ति विनाशं गमिष्यति या

XII त्वया दृष्टानि दशशृङ्गाण्यपि दश राजानः सन्ति, अद्यापि तै राज्ञ्यं न प्राप्तं किन्तु मुहूर्त्तमेकं यावत् पशुना सार्द्धं ते राजान एव प्रभुत्वं प्राप्स्यन्ति।

XIII त अेकमत्रेण लविष्यन्ति स्वकीयशक्तिप्रभावौ पशवे दास्यन्ति या

XIV ते मेषशावकेन सार्द्धं योत्स्यन्ति, किन्तु मेषशावकस्तान् जेष्यति यतः स प्रभूनां प्रभू राज्ञां राज्ञा यास्ति तस्य सङ्गिनो ऽप्याहुता अभिरुयिता विश्वास्याश्च।

XV अपरं स माम् अवदत् सा वेश्या यत्रोपविशति तानि तोयानि लोका ज्ञनता ज्ञतयो नानाभाषावादिनश्च सन्ति।

XVI त्वया दृष्टानि दश शृङ्गाणि पशुश्चेमे तां वेश्याम् ऋतीयिष्यन्ते दीनां नग्राञ्च करिष्यन्ति तस्या मांसानि भोक्ष्यन्ते वह्निना तां दाडयिष्यन्ति या

XVII यत ईश्वरस्य वाक्यानि यावत् सिद्धिं न गमिष्यन्ति तावद् ईश्वरस्य मनोगतं साधयितुम् अेकां मन्त्राणां कृत्वा तस्मै पशवे स्वेषां राज्ञ्यं दातुञ्च तेषां मनांसीश्वरेण प्रवर्तितानि।

XVIII अपरं त्वया दृष्टा योषित् सा मडानगरी या पृथिव्या राजाम् उपरि राजत्वं कुरुते।

XVIII

I तदनन्तरं स्वर्गाद् अवरोडन् अपर अेको दूतो मया दृष्टः स मडापराक्रमविशिष्टस्तस्य तेजसा य पृथिवी दीप्ता।

II स बलवता स्वरेण वायमिमाम् अधोषयत् पतिता पतिता मडाबाबिल्, सा भूतानां वसतिः सर्वेषाम् अशुभ्यात्मनां कारा सर्वेषाम् अशुभ्यानां घृणयानाञ्च पक्षिणां पिञ्जरश्चाभवत्।

III यतः सर्वज्जातीयास्तस्या व्यभियारज्जातां कोपमदिरां पीतवन्तः पृथिव्या राजानश्च तथा सड व्यभियारं कृतवन्तः पृथिव्या वणिजश्च तस्याः सुभभोगबाडुल्याद् घनाढ्यतां गतवन्तः।

IV ततः परं स्वर्गात् मयापर अेष रवः श्रुतः, डे मम प्रजाः, यूयं यत् तस्याः पापानाम् अंशिनो न भवत तस्या दण्डैश्च दण्डयुक्ता न भवत तदर्थं ततो निर्गच्छत।

V यतस्तस्याः पापानि गगनस्पर्शान्यभवन् तस्या अधर्मक्रियाश्चस्वरेण संस्मृताः।

VI परान् प्रति तथा यद्दृष्टं व्यवहृतं तद्वत् तां प्रति व्यवहरत, तस्याः कर्माणां द्विगुणकृत्वानि तस्यै दत्त, यस्मिन् कंसे सा परान् मधेम् अपाययत् तमेव तस्याः पानार्थं द्विगुणमधेन पूरयत्।

VII तथा यात्मश्लाघा यश्च सुभभोगः कृतस्तयो द्विगुणौ यातनाशौकौ तस्यै दत्त, यतः सा स्वकीयान्तःकरणे वदति, राजीवद् उपविष्टाडं नानाथा न य शोकवित्।

VIII तस्माद् द्विवस अेकस्मिन् मारीदुर्भिक्षशोयनैः, सा समाप्लोष्यते नारी ध्यक्षयते वह्निना य सा; यद्द वियाराधिपस्तस्या बलवान् प्रभुरीश्वरः,

IX व्यभियारस्तया सार्द्धं सुभभोगश्च यैः कृतः, ते सर्वे अेव राजानस्तदाडधूमदर्शनात्, प्ररोदिष्यन्ति वक्षांसि याडनिष्यन्ति बाडुभिः।

X तस्यास्तै र्यातनाभीते दूरे स्थित्वेदमुच्यते, ड ड बाबिल् मडास्थान ड प्रभावान्विते पुरि, अेकस्मिन् आगता दण्डे वियाराजा त्वदीयका।

XI मेदिन्या वणिजश्च तस्याः कृते रुदन्ति शोयन्ति य यतस्तेषां पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते।

XII कुलतः सुवर्णरौप्यमणिमुक्ताः सूक्ष्मवस्त्राणि कृष्णलोडितवासांसि पट्टवस्त्राणि सिन्दूरवर्णवासांसि यन्दनादिकाष्ठाणि गजदन्तेन मडाधकाष्ठेन पित्तललोडिताभ्यां मर्मरप्रस्तरैण वा निर्मितानि सर्वविधपात्राणि।

XIII त्वगेला धूपः सुगन्धिद्रव्यं गन्धरसो द्राक्षारसरसैलं शस्ययूर्णं गोधूमो गावो मेषा अश्वा रथा दासेया मनुष्यप्राणाश्चैतानि पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते।

XIV तव मनोडम्बिलाषस्य कुलानां समयो गतः, त्वत्तो दूरीकृतं यद्यत् शोभनं लूषणं तव, कदायन तद्दुदेशो न पुन लष्यते त्वया।

XV तद्विक्रेतारो ये वणिजस्तथा धनिनो ज्ञातास्ते तस्या यातनाया भयाद् दूरे तिष्ठन्ततो रोदिष्यन्ति शोयन्तश्चेदं गदिष्यन्ति।

XVI ड ड मडापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोडितवस्त्रैः सिन्दूरवर्णवासोभिश्चाच्छाडिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलडकृता यासीः,

XVII किन्वेकस्मिन् दण्डे सा मडासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूडलोका नाविकाः समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे।

XVIII दूरे तिष्ठन्तस्तस्या दाडस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्यैःस्वरेण वदन्ति तस्या मडानगर्थ्याः किं तुल्यं?

XIX अपरं स्वशिरःसु मृत्तिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोयन्तश्चोच्यैःस्वरेणैदं वदन्ति ड ड यस्या मडापुर्या बाडुल्यधनकारणात्, सम्पत्तिः सञ्चिता सर्वैः सामुद्रपोतनायकैः, अेकस्मिन्नेव दण्डे सा सम्पूर्णाश्छिन्नतां गता।

XX डे स्वर्गवासिनः सर्वे पवित्राः प्रेरिताश्च डे डे भाविवादिनो यूयं कृते तस्याः प्रडर्षता युष्माकं यत् तथा सार्द्धं यो विवादः पुराभवत् दण्डं समुचितं तस्य तस्यै व्यतरदीश्वरः॥

XXI अनन्तरम् ऐको बलवान् दूतो बृहत्पेषणीप्रस्तरतुल्यं पाषाणमेकं गृहीत्वा समुद्रे निक्षिप्य कथितवान्, ईदृग्बलप्रकाशेन बाबिल् महानगरी निपातयिष्यते ततस्तस्या उद्देशः पुनर्न लप्स्यते।

XXII वल्लकीवादिनां शब्दं पुनर्न श्रोष्यते त्वयि गाथाकानाञ्च शब्दो वा वंशीतूर्यादिवदिनां शिल्पकर्मकरः कोऽपि पुनर्न द्रक्ष्यते त्वयि पेषणीप्रस्तरध्वानः पुनर्न श्रोष्यते त्वयि।

XXIII दीपस्यापि प्रभा तद्भूत् पुनर्न द्रक्ष्यते त्वयि न कन्यावरयोः शब्दः पुनः संश्रोष्यते त्वयि यस्मान्मुष्याः पृथिव्या ये वणिजस्तेऽभवन् तवा यस्माद्य ज्ञातयः सर्वा मोहितास्तव मायया।

XXIV भाविवादिपवित्राणां यावन्तश्च हता भुवि सर्वेषां शोणितं तेषां प्राप्तं सर्वं तवान्तरे।

XIX

I ततः परं स्वर्गस्थानां महाजनताया महाशब्दोऽयं मया श्रुतः, ब्रूत परेश्वरं धन्यम् अस्मदीयो य ईश्वरः। तस्याभवत् पवित्राणां प्रभावश्च पराक्रमः।

II विचारज्ञाश्च तस्यैव सत्या न्याया भवन्ति या या स्ववेश्याक्रियाभिश्च व्यकरोत् कृत्स्नमेदिनीं तां स दण्डितवान् वेश्यां तस्याश्च करतस्तथा शोणितस्य स्वदासानां संशोधं स गृहीतवान्।

III पुनरपि तैरिदमुक्तं यथा, ब्रूत परेश्वरं धन्यं यन्नित्यं नित्यमेव या तस्या दाडस्य धूमोऽसौ ईशमूर्द्धध्वमुद्देष्यति।

IV ततः परं यतुर्विशतिप्राथीनाश्चत्वारः प्राणिनश्च प्रणिपत्य सिंहासनोपविष्टम् ईश्वरं प्रणम्यावदन्, तथास्तु परमेशश्च सर्वैरेव प्रशस्यतां।

V अनन्तरं सिंहासनमध्याद् अेष रवो निर्गतो, यथा, ह ईश्वरस्य दासेयास्तद्भक्ताः सकला नराः यूयं क्षुद्रा महान्तश्च प्रशंसत व ईश्वरं।

VI ततः परं महाजनतायाः शब्द एव बहूतोयानाञ्च शब्द एव गृतरस्तनितानाञ्च शब्द एव शब्दोऽयं मया श्रुतः, ब्रूत परेश्वरं धन्यं राजत्वं प्राप्तवान् यतः। स परमेश्वरोऽस्माकं यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः।

VII कीर्तयामः स्तवं तस्य हृष्टाश्चोल्वासिता वयं यन्मेषशावकस्यैव विवाहसमयोऽभवत्। वाग्दत्ता याभवत् तस्मै या कन्या सा सुसञ्जिता।

VIII परिधानाय तस्यै य दत्तः शुभ्रः सुयेलकः॥

IX स सुयेलकः पवित्रलोकानां पुण्यानि ततः स माम् उक्तवान् त्वमिदं लिपि मेषशावकस्य विवाहभोज्याय ये निमन्त्रितास्ते धन्या एति। पुनरपि माम् अवदत्, एमानीश्वरस्य सत्यानि वाक्यानि।

X अनन्तरं अहं तस्य यरपायोरन्तिके निपत्य तं प्रणन्तुमुद्यतः। ततः स माम् उक्तवान् सावधानस्तिष्ठ मैवं कुरु यीशोः साक्ष्यविशिष्टैस्तव भ्रातृभिस्त्वया य सहदासोऽहं। ईश्वरमेव प्रणम यस्माद् यीशोः साक्ष्यं भविष्यद्वाक्यस्य सारं।

XI अनन्तरं मया मुक्तः स्वर्गो दृष्टः, ऐकः श्वेतवर्णोऽश्वोऽपि दृष्टस्तदाऽहो ज्ञानो विश्वास्यः सत्यमयश्चेति नाम्ना भ्यातः स याथार्थ्येन विचारं युद्धञ्च करोति।

XII तस्य नेत्रेऽग्निशिपातुल्ये शिरसि य बहूकिरीटानि विदन्ते तत्र तस्य नाम लिपितमस्ति तमेव विना नापरः कोऽपि तन्नाम ज्ञानाति।

XIII स रुधिरमग्नेन परिच्छेदेनाच्छादित ईश्वरवाद्य एति नाम्नाभिधीयते या

XIV अपरं स्वर्गस्थसैन्यानि श्वेताश्वाऽहानि परिहितनिर्भलश्वेतसूक्ष्मवस्त्राणि य भूत्वा तमनुगच्छन्ति।

XV तस्य वक्त्राद् ऐकस्तीक्ष्णः अङ्गो निर्गच्छति तेन अङ्गेन सर्वज्जातीयास्तेनाघातितव्याः स य लौहदण्डेन तान् यारयिष्यति सर्वशक्तिमत ईश्वरस्य प्रयत्नकोपरसोत्पादकद्राक्षाकुण्डे यद्यत् तिष्ठति तत् सर्वं स एव पदाभ्यां पिनष्टि।

XVI अपरं तस्य परिच्छेद उरसि य राज्ञां राजा प्रभूनां प्रभुश्चेति नाम निमित्तमस्ति।

XVII अनन्तरं सूर्यो तिष्ठन् ऐको दूतो मया दृष्टः, आकाशमध्य उड्डीयमानान् सर्वान् पक्षिणः प्रति स उच्यैः स्वरेणोहं घोषयति, अत्रागच्छत।

XVIII ईश्वरस्य महाभोज्ये मिलत, राज्ञां कव्याणि सेनापतीनां कव्याणि वीराणां कव्याण्यश्वाणां तदाऽहानाञ्च कव्याणि दासमुक्तानां क्षुद्रमहतां सर्वेषामेव कव्याणि य युष्माभिर्भक्षितव्यानि।

XIX ततः परं तेनाश्चाद्भुतजनेन तदीयसैन्यैश्च सार्द्धं युद्धं कर्तुं स पशुः पृथिव्या राजानस्तेषां सैन्यानि य समागच्छन्तीति मया दृष्टं।

XX ततः स पशु धृतो यश्च मिथ्याभविष्यद्भक्ता तस्यान्तिके यित्रकर्माणि कुर्वन् तैरेव पञ्चङ्गधारिणस्तत्प्रतिमापूजकांश्च भ्रमितवान् सो ऽपि तेन सार्द्धं धृतः। तौ य वह्निगन्धकञ्चलितहृदे ज्जुवन्तौ निक्षिप्तौ।

XXI अवशिष्टाश्च तस्याश्चाद्भुतस्य वक्त्रनिर्गतभङ्गेन हताः, तेषां कव्यैश्च पक्षिणः सर्व्वे तृप्तिं गताः।

XX

I ततः परं स्वर्गाद् अवरोढन् एको दूतो मया दृष्टस्तस्य करे रमातलस्य कुञ्जिका मडाशुड्भलञ्चैकं तिष्ठतः।

II अपरं नागो ऽर्थतः यो वृद्धः सर्पो ऽपवादकः शयतानश्चास्ति तमेव धृत्वा वर्षसहस्रं यावद् बद्धवान्।

III अपरं रसातले तं निक्षिप्य तदुपरि द्वारं रुद्ध्वा मुद्राङ्कितवान् यस्मात् तद् वर्षसहस्रं यावत् सम्पूर्णा न भवेत् तावद् भिन्नजातीयास्तेन पुनर्न भ्रमितव्याः। ततः परम् अल्पकालार्थं तस्य मोयनेन भवितव्यं।

IV अनन्तरं मया सिंहासनानि दृष्टानि तत्र ये जना उपाविशन् तेभ्यो विचारभारो ऽदीयत; अनन्तरं यीशोः साक्ष्यस्य कारणाद् ईश्वरवाक्यस्य कारणाच्च येषां शिरश्छेदनं कृतं पशोस्तदीयप्रतिमाया वा पूजा यैर्न कृता भाले करे वा कलङ्को ऽपि न धृतस्तेषाम् आत्मानो ऽपि मया दृष्टाः, ते प्राप्तज्जुवनास्तद्बर्षसहस्रं यावत् प्रीष्टेन सार्द्धं राजत्वमकुर्वन्।

V किन्त्ववशिष्टा मृतजनास्तस्य वर्षसहस्रस्य समाप्तेः पूर्वं ज्जुवनं न प्रापन्।

VI अेषा प्रथमोत्थितिः। यः कश्चित् प्रथमाया उत्थितेशी स धन्यः पवित्रश्चा तेषु द्वितीयमृत्योः को ऽप्यधिकारो नास्ति त ईश्वरस्य प्रीष्टस्य य याजका भविष्यन्ति वर्षसहस्रं यावत् तेन सह राजत्वं करिष्यन्ति या

VII वर्षसहस्रे समाप्ते शयतानः स्वकारातो मोक्ष्यते।

VIII ततः स पृथिव्याश्चतुर्दिक्षु स्थितान् सर्व्वजातीयान् विशेषतो जूजाभ्यान् माजूजाभ्यांश्च सामुद्रसिकतावद् बहुसंख्यकान् जनान् भ्रमयित्वा युद्धार्थं संग्रहीतुं निर्गमिष्यति।

IX ततस्ते मेदिन्याः प्रस्थेनागत्य पवित्रलोकानां दुर्गं प्रियतमां नगरीञ्च वेष्टितवन्तः किन्वीश्वरेण निक्षिप्तो ऽग्निराकाशात् पतित्वा तान् भ्राहितवान्।

X तेषां भ्रमयिता य शयतानो वह्निगन्धकयो हृदे ऽर्थतः पशु मिथ्याभविष्यद्वादी य यत्र तिष्ठतस्तत्रैव निक्षिप्तः, तत्रानन्तकालं यावत् ते दिवानिशं यातनां भोक्ष्यन्ते।

XI ततः शुक्लम् अेकं मडासिंहासनं मया दृष्टं तदुपविष्टो ऽपि दृष्टस्तस्य वदनान्तिकाद् भूनभोमण्डले पलायेतां पुनस्ताभ्यां स्थानं न लब्धं।

XII अपरं क्षुद्रा मडान्तश्च सर्व्वे मृता मया दृष्टाः, ते सिंहासनस्यान्तिके ऽतिष्ठन् ग्रन्थाश्च व्यस्तीर्यन्त ज्जुवनपुस्तकाभ्याम् अपरम् अेकं पुस्तकमपि विस्तीर्णा तत्र ग्रन्थेषु यद्यत् लिपितं तस्मात् मृतानाम् अेकैकस्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः।

XIII तदानीं समुद्रेण स्वान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः, मृत्युपरलोकाल्यामपि स्वान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः, तेषाञ्चैकैकस्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः।

XIV अपरं मृत्युपरलोकौ वह्निहृदे निक्षिप्तौ, अेष अेव द्वितीयो मृत्युः।

XV यस्य कस्यचित् नाम ज्जुवनपुस्तके लिपितं नाविद्यत स अेव तस्मिन् वह्निहृदे न्यक्षिप्यत।

XXI

I अनन्तरं नवीनम् आकाशमण्डलं नवीना पृथिवी य मया दृष्टे यतः प्रथमम् आकाशमण्डलं प्रथमा पृथिवी य लोपं गते समुद्रो ऽपि ततः परं न विद्यते।

II अपरं स्वर्गाद् अवरोढन्ती पवित्रा नगरी, अर्थतो नवीना यिज्ञशालमपुरी मया दृष्टा, सा वराय विभूषिता कन्येव सुसज्जितासीत्।

III अनन्तरं स्वर्गाद् अेष मडारवो मया श्रुतः पश्यायं मानवैः सार्द्धम् ईश्वरस्यावासः, स तैः सार्द्धं वत्स्यति ते य तस्य प्रजा भविष्यन्ति, ईश्वरश्च स्वयं तेषाम् ईश्वरो भूत्वा तैः सार्द्धं स्थास्यति।

IV तेषां नेत्रेभ्यश्चाश्रुणि सर्वाणीश्वरेण प्रमाक्ष्यन्ते मृत्युरपि पुन न भविष्यति शोकविलापकवेशा अपि पुन न भविष्यन्ति, यतः प्रथमानि सर्वाणि व्यतीतिनि।

V अपरं सिंहासनोपविष्टो जनोऽवदत् पश्यादं सर्वाणि नूतनीकरोमि पुनरवदत् विभ यत एभानि वाक्यानि सत्यानि विश्वास्यानि य सन्ति।

VI पन र्भाम् अवदत् समाप्तं, अदं कः क्षश्च, अदम् आदिरन्तश्च यः पिपासति तस्मा अदं ज्वनद्याधिप्रस्रवणस्य तोयं विनामूल्यं दास्यामि।

VII यो जयति स सर्वेषाम् अधिकारी भविष्यति, अदञ्च तस्येश्वरो भविष्यामि स य मम पुत्रो भविष्यति।

VIII किन्तु भीतानाम् अविश्वासिनां घृण्यानां नरदन्तृणां वेश्यागामिनां मोहकानां देवपूजकानां सर्वेषाम् अनृतवादिनाञ्चांशो वह्निगन्धकज्वलितहृदे भविष्यति, अेष अेव द्वितीयो मृत्युः।

IX अनन्तरं शेषसप्तदशैः परिपूर्णाः सप्त कंसा येषां सप्तदूतानां करेष्वासन् तेषामेक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, आगच्छादं तां कन्याम् अर्थतो मेषशावकस्य भाविभाष्यां त्वां दर्शयामि।

X ततः स आत्माविष्टे माम् अत्युच्यं मडापर्वतमेक नीत्वेश्वरस्य सन्निधितः स्वर्गाद् अवरोहन्तीं चिरूशालमाष्यां पवित्रां नगरीं दर्शितवान्।

XI सा ईश्वरीयप्रतापविशिष्टा तस्यास्तेजो मडाधरत्नवद् अर्थतः सूर्यकान्तमणितेजस्तुल्यां

XII तस्याः प्राचीरं बृहद् उच्यञ्च तत्र द्वादश गोपुराणि सन्ति तद्गोपुरोपरि द्वादश स्वर्गदूता विद्यन्ते तत्र य द्वादश नामान्यर्थत एसायेलीयानां द्वादशवंशानां नामानि लिपितानि।

XIII पूर्वदिशि त्रीणि गोपुराणि उत्तरदिशि त्रीणि गोपुराणि दक्षिणदिशि त्रीणि गोपुराणि पश्चीमदिशि य त्रीणि गोपुराणि सन्ति।

XIV नगर्याः प्राचीरस्य द्वादश मूलानि सन्ति तत्र मेषाशावाकस्य द्वादशप्रेरितानां द्वादश नामानि लिपितानि।

XV अनरं नगर्यास्तदीयगोपुराणां तत्राचीरस्य य मापनार्थं मया सम्भाषमाणस्य दूतस्य करे स्वर्णमय अेकः परिमाणदण्ड आसीत्।

XVI नगर्या आकृतिश्चतुरस्रा तस्या दैर्घ्यप्रस्थे समो ततः परं स तेग परिमाणदण्डेन तां नगरीं परिमितवान् तस्याः परिमाणं द्वादशसहस्रनल्वाः। तस्या दैर्घ्यं प्रस्थम् उच्यत्वञ्च समानानि।

XVII अपरं स तस्याः प्राचीरं परिमितवान् तस्य मानवास्यार्थतो दूतस्य परिमाणानुसारतस्तत् यतुश्चत्वारिंशदधिकशतहस्तपरिमितं ।

XVIII तस्य प्राचीरस्य निर्मितिः सूर्यकान्तमणिनि नगरी य निर्मलकायतुल्येन शुद्धसुवर्णेन निर्मिता।

XIX नगर्याः प्राचीरस्य मूलानि य सर्वविधमडाधर्मणिभिर्भूषितानि तेषां प्रथमं भित्तिमूलं सूर्यकान्तस्य, द्वितीयं नीलस्य, तृतीयं ताम्रमणेः, यतुर्थं मरकतस्य,

XX पञ्चमं वैदूर्यस्य, षष्ठं शोणरत्नस्य, सप्तमं यन्द्रकान्तस्य, अष्टमं गोमेदस्य, नवमं पद्मरागस्य, दशमं लशुनीयस्य, अेकादशं घेरोजस्य, द्वादशं मर्तीष्मणेश्वास्ति।

XXI द्वादशगोपुराणि द्वादशमुक्तानि निर्मितानि, अेकैकं गोपुरम् अेकैकया मुक्तया कृतं नगर्या मडाभागश्चाखण्डकायवत् निर्मलसुवर्णेन निर्मितं।

XXII तस्या अनन्तर अेकमपि मन्दिरे मया न दृष्टं सतः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरो मेषशावकश्च स्वयं तस्य मन्दिरे।

XXIII तस्यै नगर्यै दीप्तिदानार्थं सूर्यायन्द्रमसोः प्रयोजनं नास्ति यत ईश्वरस्य प्रतापस्तां दीपयति मेषशावकश्च तस्या ज्योतिरस्ति।

XXIV परित्राणप्राप्तलोकनिवलाश्च तस्या आलोकं गमनागमने कुर्वन्ति पृथिव्या राजानश्च स्वकीयं प्रतापं गौरवञ्च तन्मध्यम् आनयन्ति।

XXV तस्या द्वाराणि द्विवा कदापि न रोत्स्यन्ते निशापि तत्र न भविष्यति।

XXVI सर्वजातीनां गौरवप्रतापौ तन्मध्यम् आनेष्येते।

XXVII परन्त्वपवित्रं घृण्यकृद् अनृतकृद् वा किमपि तन्मध्यं न प्रवेक्ष्यति मेषशावकस्य ज्वनपुस्तके येषां नामानि लिपितानि केवलं त अेव प्रवेक्ष्यन्ति।

XXII

I अनन्तरं स स्फुटिकवत् निर्मलम् अमृततोयस्य स्त्रोती माम् अतिशयत् तद् ईश्वरस्य मेघशावकस्य य सिंहासनात् निर्गच्छति।

II नगर्यां मार्गमध्ये तस्या नद्याः पार्श्वयोरमृतवृक्षा विद्यन्ते तेषां द्वादशकुलानि भवन्ति, अेकैको वृक्षः प्रतिमासं स्वकुलं कुलति तद्भक्षपत्राणि यान्यजातीयानाम् आरोग्यजनकानि।

III अपरं किमपि शापग्रस्तं पुन न भविष्यति तस्या मध्य ईश्वरस्य मेघशावकस्य य सिंहासनं स्थास्यति तस्य दासाश्च तं सेविष्यन्ते।

IV तस्य वदनदर्शनं प्राप्स्यन्ति भालेषु य तस्य नाम लिपितं भविष्यति।

V तदानीं रात्रिः पुन न भविष्यति यतः प्रभुः परमेश्वरस्तान् दीपयिष्यति ते यानन्तकालं यावद् राजत्वं करिष्यन्ते।

VI अनन्तरं स माम् अवदत्, वाक्यानीमानि विश्वास्यानि सत्यानि य, अचिराद् यै र्भवितव्यं तानि स्वदासान् ज्ञापयितुं पवित्रभविष्यद्वादिनां प्रभुः परमेश्वरः स्वदूतं प्रेषितवान्।

VII पश्यादं तूर्णम् आगच्छामि, अेतद्ग्रन्थस्य भविष्यद्वाक्यानि यः पालयति स अेव धन्यः।

VIII योडनडम् अेतानि श्रुतवान् दृष्टवांश्चास्मि श्रुत्वा दृष्ट्वा य तददर्शकदूतस्य प्रणामार्थं तय्यरण्योरन्तिके ऽपतं।

IX ततः स माम् अवदत् सावधानो भव मैवं कुरु, त्वया तव भ्रातृभि र्भविष्यद्वादिभिरेतद्ग्रन्थस्यवाक्यपालनकारिभिश्च सडदासो ऽडं त्वम् ईश्वरं प्रणाम।

X स पुन माम् अवदत्, अेतद्ग्रन्थस्यभविष्यद्वाक्यानि त्वया न मुद्राङ्कयितव्यानि यतः समयो निकटवर्ती।

XI अधर्मायार षतः परमध्यधर्मम् आयरतु, अमेध्यायार षतः परमध्यमेध्यम् आयरतु धर्मायार षतः परमपि धर्मम् आयरतु पवित्रायारश्चेतः परमपि पवित्रम् आयरतु।

XII पश्यादं तूर्णम् आगच्छामि, अेकैकस्मै स्वर्कियानुयायिङ्कलदानार्थं मद्दातव्यङ्कलं मम समवर्ती।

XIII अडं कः क्षश्च प्रथमः शेषश्चादिरन्तश्चा।

XIV अमृतवृक्षस्याधिकारप्राप्त्यर्थं द्वारै र्नगरप्रवेशार्थञ्च ये तस्याजाः पालयन्ति त अेव धन्याः।

XV कुङ्कुरै र्मायाविभिः पुङ्गामिभि र्नरडन्तृ िभि र्देवार्यकैः सर्वैरनृते प्रीयमाणैरनृतायारिभिश्च ढडिः स्थातव्यं।

XVI मण्डलीषु युष्मभ्यमेतेषां साक्ष्यदानार्थं यीश्वरडं स्वदूतं प्रेषितवान्, अडमेव दायूदो मूलं वंशश्च, अडं तेजोमयप्रभातीयतारास्वड्पः।

XVII आत्मा कन्या य कथयतः, त्वयागम्यतां। श्रोतापि वदतु, आगम्यतामिति। यश्च तृषार्तः स आगच्छतु यश्चेच्छति स विना मूल्यं ञ्चवनदायि ञ्कलं गृह्णातु।

XVIII यः कश्चिद् अेतद्ग्रन्थस्यभविष्यद्वाक्यानि शृणोति तस्मा अडं साक्ष्यमिडं ददामि, कश्चिद् यद्यपरं किमप्येतेषु योञ्जयति तर्डीश्वरोग्रन्थेऽस्मिन् लिपितान् दण्डान् तस्मिन्नेव योञ्जयिष्यति।

XIX यद्दि य कश्चिद् अेतद्ग्रन्थस्यभविष्यद्वाक्येभ्यः किमप्यपडरति तर्डीश्वरो ग्रन्थे ऽस्मिन् लिपितात् ञ्चवनवृक्षात् पवित्रनगराय्य तस्यांशमपडरिष्यति।

XX अेतत् साक्ष्यं यो ददाति स अेव वक्ति सत्यम् अडं तूर्णम् आगच्छामि तथास्तु। प्रभो यीशोे, आगम्यतां भवत।

XXI अस्माकं प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्यानुग्रहः सर्वेषु युष्मासु वर्ततां। आमेन्।